

သောင်းစဉ်း

စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ

အတွဲ (၄)

BURMESE CLASSIC

ရိုးသားစာပေ အမွတ်တမ်းများ

“ ဝန်ခံချက် ”

ဤစာမူသည် စာရေးသူကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း၏ အာဘော်များသာဖြစ်ကြောင်းနှင့် သမိုင်းရေးရာများ၊ ဖြစ်စဉ်အချက်အလက်များမှလည်း ကျွန်တော်မှတ်သားမိသရွေ့သာ ဖြစ်ပါကြောင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံဖော်ပြအပ်ပါသည်။

သောင်းဝေဦး
(စာရေးသူ)
၃၁-၇-၂၀၀၃

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၈၀၉/၂၀၀၃ (၆)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၆၃၁/၂၀၀၃ (၆)

စောင်ရေ

၃၀၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့် ကာလ

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

တန်ဖိုး

၁၅၀၀ - ကျပ်

စာအုပ်ချုပ်

လှိုင် (ကိုတင်အေး)

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မူမူ (မြရတနာစာပေ) (၅၄၀)

အမှတ် ၁၂ နဝရတ်လမ်း၊ ရတနာကျွန်းရပ်ကွက်၊

မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးနေမျိုး၊ နေမျိုးပုံနှိပ်တိုက် (၀၅၄၉၅)

အမှတ် (၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်းသွယ်၊

သုဝဏ္ဏ၊ သယ်နားကျွန်းမြို့နယ်။

ကုန်ပျူတာစာစီ

ဝေနှင်းကျော်

မာတိကာ

စမ်းသားဘဝ အမှတ်စာရများ အတွဲ(၄)

အခန်း(၁)

လှိုင်းစမ်းဘဝ အစကလေးများ

- ◆ တောင်ငူသို့ ရောက်ပါပြီ . . . ၀
- ◆ တောင်ပိုင်းတိုင်းကို လေ့လာခြင်း . . . ၄
- ◆ တောင်ငူခေါ် ကေတုမတီ . . . ၅
- ◆ တောင်ပိုင်းတိုင်းဆိုသည်မှာ . . . ၇

အခန်း(၂)

တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ဖွဲ့စည်းလာပုံ အဆင့်ဆင့်

- ◆ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ် စတင်ဖွင့်လှစ်ခြင်း . . . ၁၂
- ◆ ဗမာ့တပ်မတော် သို့မဟုတ် ဗြိတိသျှတို့ ဖွဲ့စည်းထားသော ထားမား အာမီ . . . ၁၅
- ◆ လွတ်လပ်ရေးပေးခါနီးအချိန် တပ်မတော်အကြီးအကဲများ . . . ၁၃

အခန်း(၃)

ကျိဝမ်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်း

- ◆ စစ်ဦးစီးမှူး (ဒုတိယတန်း)များ၏ ပဏာမတင်ပြချက်များ ... ၁၅
- ◆ တောင်ပိုင်းတိုင်း၏စစ်ဆင်ရေး လေးလပတ်အစည်းအဝေး ... ၁၈
- ◆ ကျိဝမ်းဘဝ နိစ္စဓူဝတာဝန်များ ... ၂၀

အခန်း(၄)

တောင်ပိုင်းတိုင်းမှာ ရှစ်လကြာ

- ◆ ကြုံရဆုံးရ ဒုက္ခသုခများ ... ၂၄
- ◆ ကိုယ်တိုင်ပါလိုက်ရသော တိုက်ပွဲတစ်ခု ... ၃၀
- ◆ ကျွန်တော်ခဏနေခဲ့ရသော ကျောက်ကြီးမြို့ကလေး ... ၃၇
- ◆ တောင်ပိုင်းတိုင်းအနီးက တပ်သုံးတပ် ... ၄၁
- ◆ ကျွန်တော်သိသော ရိုးမအကြောင်း ... ၄၄
- ◆ ပဲခူးရိုးမတွင် ကျဆုံးခဲ့ရသော ဗကပများ ... ၄၉
- ◆ ဗိုလ်ဇေယျနှင့် ဗကပဥက္ကဋ္ဌ သခင်သန်းထွန်းတို့ကျဆုံးခြင်း ... ၅၁
- ◆ သခင်သန်းထွန်း၏ နောက်ဆုံးနေ့ ... ၅၂
- ◆ ပဲခူးရိုးမတွင် ဇာတ်သိမ်းသွားကြသည့် သခင်ဇင်နှင့် သခင်ချစ် ... ၆၀
- ◆ ပဲခူးရိုးမရှိ တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာ ... ၆၇
- ◆ တောင်ပိုင်းတိုင်းမှာ ရှစ်လကြာ ... ၇၀

အခန်း(၅)

တပခမ အမှတ်တရလေးများ

- ◆ ကျွန်တော်တိုင်းမျိုးအကြောင်း တစေတစောင်း ... ၇၂
- ◆ မမျှော်လင့်သူတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်း ... ၇၅
- ◆ တောင်ငူမှ ကျွန်တော်အမျိုးများ သို့မဟုတ် ဉာတကာနိဗ္ဗသင်္ဂဟော ... ၇၈

- ◆ ကျွန်တော်မေ့မရသေးသော တပခမ အရာရှိများ ... ၈၂
- ◆ တရားသူကြီးလုပ်လိုက်မိလို့ ... ၈၈
- ◆ တောင်ပိုင်းတိုင်းမှ ရုတ်တရက်ထွက်ခွာရခြင်း ... ၉၀

အခန်း(၆)

မာနယ်ပလောသို့ ပထမအကြိမ်ထိုးစစ်

- ◆ စစ်ရုံးမှ အရေးပေါ်အစည်းအဝေး ... ၉၃
- ◆ ရန်ကုန်မှသည် စစ်ကိုင်းသို့ ... ၉၅
- ◆ ရွှေတန်းသို့ ထွက်ခွာကြပြီ ... ၉၈
- ◆ ဘိနသို့ ချီရာဝယ် ... ၁၀၁
- ◆ နည်းဗျူဟာ(၃၃၁)၏ ပထမဆုံးတိုက်စစ် ... ၁၀၇
- ◆ နဂါးမင်းစစ်ဆင်ရေးမှသည် သံလျက်စစ်ဆင်ရေးသို့ ... ၁၁၀
- ◆ နော်တခံစစ်အား ထိုးဖောက်ရာတွင် ... ၁၁၄
- ◆ ကျွန်တော်မှတ်စုများ ... ၁၂၆
- ◆ သောင်ရင်းမြစ်ဘေးမှ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ ... ၁၃၁

အခန်း(၇)

စစ်မြေမှ အပြန်

- ◆ ထိုးစစ်မှသည် ခံစစ်သို့ ... ၁၄၆
- ◆ ဘိနမှ ခွာကြပြီ ... ၁၅၀
- ◆ မြိုင်ကလေး၊ သထုံ၊ ပဲခူးမှသည် စစ်ကိုင်းသို့ ... ၁၅၆

အခန်း(၈)

စစ်တိုင်းမြို့မှ နေ့ရက်များ

- ◆ စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးနှင့် စစ်ရေးသုံးသပ်ချက်များ ... ၁၆၁

အခန်း(၁၂)

- ◆ ပထမအကြိမ် ကောလင်းနှင့် ဝင်းသိုသို့ ... ၁၆၆
- ◆ တပ်မ (၃၃)မှ အရေးကြီးသော အပြောင်းအလဲတစ်ခု ... ၁၇၆
- ◆ ဗေဒင်ဆရာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း ... ၁၇၈
- ◆ ကျောက်တစ်လုံးရေလှောင်တမံတည်ဆောက်ခဲ့စဉ်က ... ၁၈၂
- ◆ စိမ်းလန်းသာယာ ပြည်မြန်မာ ... ၁၉၁

အခန်း(၉)

သထုံဝှင်သို့ စစ်ဆင်ရေးဝင်ရောက်ခြင်း

- ◆ စစ်ကိုင်းမှသည် သထုံသို့ ... ၂၀၉
- ◆ ကျွန်တော်၏ နေ့စဉ်အလုပ်မှတ်တမ်း ... ၂၂၅
- ◆ လေးကေကို သတိရသည် ... ၂၃၆
- ◆ လေးကေနားမှာ လက်စားချေခြင်း ... ၂၅၂

အခန်း(၁၀)

တပ်နားသည်ဆိုသော်လည်း

- ◆ ဝန်းသိုသို့ ဒုတိယအခေါက် ... ၂၇၀
- ◆ စစ်ကိုင်းမြို့မှာ ခဏတာ ... ၂၇၄

အခန်း(၁၁)

သာလွန်သို့ ချီရာဝယ်

- ◆ စစ်ကိုင်းမှသည် သာလွန်သို့ ... ၂၇၉
- ◆ သာလွန်ဆိုသည်ကား ... ၂၉၆
- ◆ ကျွန်တော် စာရေးဆရာ ... ၃၀၃

စစ်သားဘဝနောက်ဆုံးတာလများ

- ◆ ယာဉ်တန်းပြေးဆွဲပြန်ပြီ ... ၃၁၃
- ◆ D.K.B.A ဆိုသည်မှာ ... ၃၂၁
- ◆ ဒိုကြာဒိုအား သိမ်းပိုက်ရရှိခြင်း ... ၃၃၁
- ◆ ကော့ကရိတ်၊ သင်္ကန်းညီနောင်နှင့် မြဝတီသို့ ... ၃၄၃
- ◆ စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီ ... ၃၄၅
- ◆ ရာထူးတက်သွားသည့် ကျွန်တော်တပ်မမှူး ... ၃၄၆
- ◆ ကျွန်တော် ဈာပနကော်မတီအတွင်းရေးမှူး ... ၃၅၁
- ◆ ကျွန်တော်သိသော ရွှေဟင်္သာ ... ၃၅၅
- ◆ တပ်မတော်မှ နောက်ဆုံးခွဲခွာခြင်း ... ၃၆၀
- ◆ နိဂုံး ...

BURMESE
CLASSIC

000000

သောင်းဝေဦး

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ရွှေဘိုခရိုင်၊ ရေဦးမြို့တွင် မွေးဖွားသည်။
ကမည်ရင်းမှာ သောင်းဝေဖြစ်သည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ရေဦးမြို့၊
အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဝင်တန်းအောင်၍
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၌ ပိဏ္ဍိတ
ရရှိသည်။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် တပ်မတော်သို့ ဝင်ရောက်၍ ဗိုလ်လောင်း
သင်တန်းအမှတ်စဉ်(၃၆)ကို တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင်
တပ်မတော်(ကြည်း)၌ ဒုတိယဗိုလ်အဆင့်ဖြင့် အမှတ်(၁၉) ခြေလျင်
တပ်ရင်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် အမှတ်(၆၁) ခြေလျင်တပ်ရင်း၊ အမှတ်(၆၇)
ခြေလျင်တပ်ရင်း၊ တပ်မတော်(ကြည်း) တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်း၊ အမှတ်(၁)
ပမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း၊ အမှတ်(၈၈) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်၊ အမှတ်
(၇၁) ခြေလျင်တပ်ရင်းစသည့် တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့များသို့ ပြောင်းရွှေ့
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၌ အမှတ်(၆) ခြေလျင်တပ်ရင်း
တွင် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်လာသည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၌ တောင်ပိုင်းတိုင်း
စစ်ဌာနချုပ်သို့ စစ်ဦးစီးမှူး ပထမတန်းအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရပြီး ၁၉၉၂
ခုနှစ်တွင် အမှတ်(၃၃) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်သို့ နည်းဗျူဟာမှူးအဖြစ်
ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ တပ်မတော်တွင် ဒု-ဗိုလ်မှ
ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ထိ အဆင့်ဆင့်တိုးမြှင့် တာဝန်ယူခဲ့ ရသည်။ ၁၉၉၅
ခုနှစ်တွင် တပ်မတော်မှ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင် သာယာရေးကော်မတီ
သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။

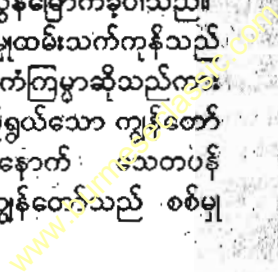
စာပေလောကသို့ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် စစ်ပြန်
မဂ္ဂဇင်းမှ “ဣတ္ထိယ ခေါ် မိန်းမတို့သည်” ဝတ္ထုတိုဖြင့် စတင်
ရောက်ရှိသည်။ (၄၉)နှစ်မြောက် တပ်မတော်နေ့စာပေပြိုင်ပွဲတွင်
“စိမ်းလန်းသာယာ ပြည်မြန်မာ” ဝတ္ထုတိုဖြင့် ပထမဆုရရှိခဲ့သည်။
ထို့ပြင် ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေ သုတပဒေသာ(ပိဏ္ဍိတ)ဆုအား
“ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသမိုင်း” စာအုပ်ဖြင့်
ရရှိခဲ့သည်။

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

“ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ ” စာအုပ်များအား လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကျော်မှစ၍ တစ်နှစ်လျှင် တစ်အုပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် အတွဲ(၃)ကို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

“ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၁)နှင့် အတွဲ(၂) ” ကဲ့သို့ပင် အတွဲ(၃)ကိုလည်း စာဖတ်ပရိသတ်များ တစ်ခဲနက်အားပေးကြ၍ အားလုံးကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၁၈)ရက်တွင် တပ်မတော်သို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၁၈)ရက်နေ့နံနက်၌ စစ်ရုံးသို့ သတင်းပို့၍ နယ်ဘက်သို့ အပြီးပြောင်းခဲ့ရ၏။ တပ်မတော်သားအဖြစ် (၂၉)နှစ်နှင့် (၈)လတိတိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ စစ်သက်အနှစ်သုံးဆယ်ဆိုက ရပါ၏။ ကျွန်တော်၏အသက်နှစ်ဆယ်သာသာ လူငယ်ဘဝမှ အသက်ငါးဆယ်သာသာ လူကြီးပိုင်းရောက်သွားသည်အထိ... ဘဝ၏အကောင်းဆုံး အချိန်များကို တပ်မတော်ထဲတွင် စစ်သားဘဝဖြင့် လွန်မြောက်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမျှထမ်းသက်ကုန်သည် အထိ စစ်သားလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာဆိုသည်ကား အခက်သားလားခင်ဗျာ။ တပ်မတော်ထဲဝင်ရန် မရည်ရွယ်သော ကျွန်တော် သည် စစ်သားဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တပ်ထဲရောက်ပြီးနောက် သေတပ်နံ သက်တစ်ဆုံး စစ်သားလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် စစ်မျှ

ထမ်းသက်မကုန်မှီ နယ်ဘက်တာဝန်သို့ ပြောင်းလဲထမ်းဆောင်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုအခါ စစ်သားဘဝက သတိရစရာလေးများကို တော်တော်နဲ့ မမေ့နိုင်ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမမေ့နိုင်သည် ကလေးများကို ကျွန်တော်၏စာပေဝါသနာနှင့်ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်အခါ “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ” ထွက်လာပါတော့သည်။

“ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၄) ” သည်ကား ကျွန်တော်၏စစ်သားဘဝ နောက်ဆုံးကာလများဖြစ်သော ဂျိဝမ်းဘဝရှစ်လခန့်နှင့် ဗျူဟာများဘဝလေးနှစ်ခန့်အား မှတ်တမ်းတင်ထားသော စာအုပ်ဖြစ်၏။ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ဗျူဟာများဖြစ်စက မန္တလေးမှ ပုဏ္ဏားဗေဒင်ဆရာနှင့်တွေ့သည့်အခါ “ ခင်ဗျား- လက္ခဏာက စစ်နဲ့အတိုးပေးမယ်၊ အင်္ဂါလွင်ပြင်မှာ အဖြတ် အတောက်တွေလဲ များတယ်၊ ညာဘက်လက်ရဲ့ အင်္ဂါအဖိုမှာ Star ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အတိုက်အခိုက်တွေ အမြဲရှိတယ် ” ဟု ဟောလိုက်၏။

သူပြောတာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တပ်ထဲဝင်တော့ ဖါပွန်တွင် တာဝန်ကျ၏။ ဖါပွန်၌ လေးငါးခြောက်နှစ်ကြာ၏။ ထိုလေးငါးခြောက်နှစ်လုံး ပစ်ခတ်တိုက်ခတ်နေရသည်က များပါသည်။ တပ်က မထွက်မီ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရသည့် ဒေသမှာလည်း ဖါပွန်ဖြစ်၏။ ဖါပွန်နယ်မြေတွင် လပေါင်းအတန်ကြာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရ၏။ ဖါပွန်မှပြန်ရောက်ပြီး လအနည်းငယ် အကြာတွင် နယ်ဘက်သို့ အပြီးပြောင်းခဲ့ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၌ ၁၉၄၈ ခုနှစ်မှစခဲ့သော ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှုက ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော်စစ်သားဖြစ်ချိန်အထိ တောက်လောင်ကောင်းဆဲ ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော်တပ်က ထွက်လာချိန်တွင်မူ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ငြိမ်းချမ်းရေးရနေပြီဟု ဆိုနိုင်ပါပြီ။ မပြောပလောက်သည့် လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းအနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ခေတ်ကာလမှ ယနေ့အချိန်အခါအထိ တပ်မတော်၏ ပြောင်းလဲလာသော သမိုင်းကြောင်းကို ကျွန်တော်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့်ယှဉ်ကာ ယနေ့ခေတ် လူငယ်များနှင့် အရာရှိငယ်များ လေ့လာနိုင်ရန် အထူးရည်သန်၍ ဤစာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကိုရေးသားရာ၌ ကျွန်တော်သည် ဝိုင်းပေါက်စဘဝမှ နည်းဗျူဟာများဘဝထိ ရေးသားလာခဲ့သော နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများကို

ဖာခြေခံကာ ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အမှားအယွင်းမရှိအောင်လည်း ကတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် မမျှော်လင့်သော Silly Mistake အမှားအယွင်း ကလေးများ ရှိနေပါသေးသည်။ ဥပမာ- “ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၃) ” စာမျက်နှာ(၃၉၈)တွင် ခလရ(၉၂) တပ်ရင်းမှူးအား ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသန်းဦးဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။ ပြီးခဲ့သည့် နယကဂေါက်သီးပြိုင်ပွဲ၌ ဝိုလ်မှူးကြီးသန်းဦးနှင့်တွေ့ပြီး မေးကြည့်ရာ -

“ ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက နမ့်ဆန်ဗျူဟာအောက် ရောက်နေတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခလရ(၉၂) တပ်ရင်းမှူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခလရ(၄၄) တပ်ရင်းမှူးပါ။ အဲဒီတုန်းက ခလရ(၄၄)ရော ခလရ(၉၂)ရော တပ်ရင်းနှစ်ရင်းလုံး နမ့်ဆန်ဗျူဟာအောက် ရောက်နေတယ်၊ ခလရ(၉၂) တပ်ရင်းမှူးက ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသန်းဌေးပါ ”

ဟု ပြောပါတော့သည်။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသန်းဌေးကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာ သိပါသည်။ ယူနှင့်ကျွန်တော် သင်တန်းတစ်ခု၊ နှစ်ခုအတူ တက်ဖူးသည်။ လူချင်း များစွာ ခင်မင်၏။ ယခုအမှားမှာ သန်းဌေးနှင့် သန်းဦး မှားသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီအမှားက ဘာမှတော့ သိပ်အရေးမကြီးပါ။ သို့ရာတွင် မမှားတော့ မမှားသင့်။ နောင်တွင် အားလုံးက အမှတ်မှားသွားကြမည် ဖြစ်ရ၏။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စာရေးသူကျွန်တော်တွင် တာဝန်ရှိပါသည်။

အလားတူ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ အရေးအခင်းကာလ၌ ကျွန်တော်မိုင်းရှူးတွင် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်နေပြီ။ မိုင်းရှူးမြို့က အခြားမြို့များနည်းတူ ဆူကြူပူကြူရန်အတွက် မိုင်းရှူးယရာတော်ကလေးကို ခေါင်းဆောင်တင်၏။ ထိုဆရာတော်လေး၏ ဟိုအမည်ကို ကျွန်တော်မှတ်တမ်းစာအုပ်များတွင် လိုက်ရှာရာ မတွေ့ပါ။ ထို့ကြောင့် စဉ်းစားကြည့်တော့ ခေါင်းထဲ၌ ခပ်ဝါးဝါးဖြစ်နေ၏။

ဦးဝိစိတ္တလား၊ ဦးဝိလာသလား၊ ဦးဝိမလလား ဖော်မရဖြစ်နေ၏။ မနာကဆုံးတော့ ဦးဝိစိတ္တဖြစ်တန်ရာ၏ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဦးဝိစိတ္တဟု မယူယားဖော်ပြလိုက်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် မတ်လ(၉)ရက်နေ့က မိုင်းရှူးယရာတော်လေး ရန်ကုန်ကြွလာသည်။ မင်းကွန်းတောရ၌ သီတင်းသုံး

နေ၏။ ကျွန်တော့်အိမ် ဖုန်းဆက်၍ လှမ်းခေါ်သဖြင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ
ဖူးမျှော်ကန်တော့ရ၏။ ထိုအခါ မိုင်းရှူးဆရာတော်လေးက -

“ဒကာ ဗိုလ်မှူး- စာအုပ်ထဲမှာ ဘုန်းကြီးဘွဲ့က ဦးဝိစိတ္တဖြစ်
နေတယ်၊ ဘုန်းကြီးဘွဲ့က ဦးဝိမလလေ၊ အခု သက်တော် (၅၅)၊ ဝါတော်
(၃၅)ရှိနေပြီ”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

မိုင်းရှူးဆရာတော်လေးကို တောင်းပန်ရပြန်ပါတော့သည်။ ထိုကဲ့
သို့ မပြောပလောက်သည့် အမှားမျိုးမှလွဲ၍ ကျန်ကြီးမားသည့် အမှားများ
တော့ မပါရှိပါ။ မပါရှိအောင်လည်း ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား
ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ မြေပုံများ၊ ဓါတ်ပုံများနှင့် မှတ်တမ်းမှတ်ရာ
များလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်
စာရွှေသူများနှင့် စစ်သမိုင်းလေ့လာသူများ ကျေနပ်ကြမည်ဟု မျှော်လင့်
ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်အနှစ်နှစ်အလလက ရေးသားမည်
ဟု ရည်ရွယ်ထားသည့် တပ်မတော်သမိုင်းတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဟုဆိုနိုင်သော
ကျွန်တော်၏ “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ” ကို အလုံးစုံပြီးစီးအောင်
ရေးသားနိုင်လိုက်သဖြင့် များစွာ ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်မိပါသည်။ ဤစာအုပ်
ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးကူညီခဲ့သူများ
အားလုံးကိုလည်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့ခေတ်ကို မသိ၊ မမီလိုက်သူ
တပ်မတော်သားများနှင့် တပ်မတော်မှ အရာရှိငယ်များအတွက် ဤ
စာအုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာအထောက်အကူ ဖြစ်သည်ဆိုပါက ကျွန်တော်
ရေးရကျိုးနပ်သည်ဟု ခံယူပါသည်ခင်ဗျား။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

နေရာ၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ရက်စွဲ၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ် မတ်လ ၁၇ ရက်။

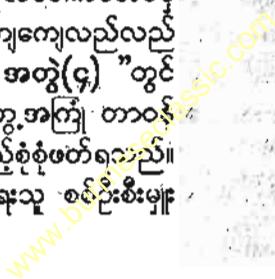
(သောင်းဝေဦး)

စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၄)
စာရေးဆရာရွှင်လန်းချမ်း၏ အမှာစာ

ကျွန်တော်သည် ဆရာ သောင်းဝေဦး၏ “စစ်သားဘဝအမှတ်
တရများစာအုပ် အတွဲ(၁)၊ အတွဲ(၂)နှင့် အတွဲ(၃)”တို့ကို နှစ်ခြိုက်စွာ
ဖတ်ရှုပြီး အတွဲ(၄)ကို မျှော်နေမိသည်။ ပထမသုံးတွဲကို ဖတ်ရှုစဉ်က
တစ်တွဲဖတ်ရှု၍ ပြီးတိုင်း ဖတ်ပြီးသော အတွဲနှင့် ပတ်သက်သော
ကျွန်တော်၏ အယူအဆ ဝေဖန်ချက်များကို ဆရာသောင်းဝေဦးထံ
စာရေး၍ ပို့၏။

အတွဲ(၃)ကို ဖတ်ရှုပြီးသောအခါတွင်ကား အတွဲ(၄)ကိုစောင့်ရင်း
ကျွန်တော်က “ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေ၊ ခင်ဗျား အတွဲ(၄)ကို မထွက်ခင်
ဖတ်ပြီး အမှာစာရေးပေးလို့ မရဘူးလား” ဟုမေးရာ သူက ရှော့ရှော့ရှုရှု
ပင် ခွင့်ပြုပြီး စာမျက်နှာ(၂၃၉)မျက်နှာရှိ “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ၊
အတွဲ(၄)” ကွန်ပျူတာစာစီ(မူကြမ်း)စာအုပ်ကို ပေးပို့လာ ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာသောင်းဝေဦး၏ ဗိုလ်ပေါက်စဘဝမှ
တစ်ရင်းမှူးဘဝအထိ စစ်သားဘဝအမှတ်တရများကို ကျေကျေလည်လည်
ဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်သည်။ “စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၄)” တွင်
မဟာ မြန်မာ့တပ်မတော်မှ အရာရှိကြီးများ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံ တာဝန်
ဝတ္တရားနှင့် စစ်ရေးဆောင်ရွက်မှုများကို အတော်ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖတ်ရသည်။
အတွဲ(၄)တွင် ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ နှစ်လယ်လောက်က စာရေးသူ စင်ဦးစီးမှူး

ပထမတန်း ခေါ် ဂျီဝမ်းဖြစ်ခါစ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တွင် တွေ့ကြုံရသော အတွေ့အကြုံများဖြင့် စာအုပ်ကို စတင်ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိရောက်ရှိရာ ဒေသအရပ်၏ဖြစ်စဉ်သမိုင်းအခေါ်အဝေါ်ကို ဖော်ပြရာတွင် မှအစ စုံစမ်းလေ့ရှိသော စာရေးသူသည် သူ၏ဝါသနာအတိုင်း အတွဲ(၄) စာအုပ်အဖွင့်တွင်လည်း သဝန်ကြီး၊ သဝန်ငယ်တို့ တောင်ငူကို တည်သည်မှအစ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်မှ တာဝန်ယူရသည့် ကျယ်ပြန့်သော နယ်မြေ၊ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၏ ပြောင်းလဲ ဖွဲ့စည်းပုံအဆင့်ဆင့်နှင့် ရိုးမကို တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်မှ အဖြူရောင်ဆိုးပေးသည့် အကြောင်းအရင်းများကို ဖတ်ရှုရလေရာ စိတ်ဝင်စားဘွယ် ကောင်းလှ၏။ အခြား မည်သည့်နေရာတွင်မှ ရှာဖွေဖတ်ရှု၍ မရနိုင်သော အချက် အလက်များ ဖြစ်ပါ၏။ သခင်သန်းထွန်း၊ ဗိုလ်ဇေယျ၊ သခင်ဇင်၊ သခင်ချစ်တို့ရိုးမတွင် ကျဆုံးသွားသော ဇာတ်သိမ်းခန်းများကို လည်း သမိုင်းသင်ခန်းစာများအဖြစ် တွေ့ရ၏။

အတွဲ(၄)တွင် KNU ဗဟိုဌာနချုပ်ပလောက်ကို တပ်မ(၆၆)က အနောက်ဘက်ခြမ်းမှတိုက်ခတ် တပ်မ(၃၃)က တောင်ဘက်မှ စစ်မျက်နှာ သစ်ဖွင့်တိုက်သည့်အရေး၌ စာရေးသူကိုယ်တိုင် ဗဟိုဌာနချုပ်အဖြစ် ပါဝင် တိုက်ခိုက်ရသည်။ ထိုအကြောင်းအရာများကို ဖတ်ရှုရသည်မှာ အလွန်မှ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။ ပြည်ပနှင့်တိုက်သော စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို ဖတ်ရှုနေရသည်အလား ခံစားရသည်။ ဆရာသောင်းဝေဦး၏ "စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၄)" စာအုပ်ကို ကျွန်တော်ဖတ်ရှု နေချိန်တွင် အမေရိကန်က အီရတ်ကို စတင်တိုက်ခိုက်ချိန် လည်း ဖြစ်နေ၍ အီရတ်သတင်းများကို တီဗွီတွင် ကြည့်ရင်း၊ ရေဒီယို နားထောင်ရင်း၊ စစ်သတင်းများကို အားပါးတရ ဖော်ပြပေးနေသော ကြေးမုံနှင့် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာများကိုဖတ်ရင်း "စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၄)" ကို ဖတ်ရှုရသောအခါ ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခံစားရ၏။

ဆရာသောင်းဝေဦးသည် ဒိုင်ယာရီအရေးကောင်းသူ၊ မှတ်တမ်း မှတ်ရာ အစုအဆောင်းကောင်းသူ၊ ငယ်စဉ်က ရေးသားထားသည့် မှတ်တမ်းမှတ်ရာများကို မပျောက်ပျက်အောင် သိမ်းဆည်းနိုင်သူ ဖြစ်ခြင်းသည် ဤစာအုပ်၏ အားသာချက်တစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့ဘဝတွင် ဘူတာရုံ၌ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက ခဏတော့

သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏အမည်ကို ပြန်လည်ဖော်ပြနိုင်သည်မှာ ချီးမွမ်းဘွယ်ဖြစ်၏။ မာနယ်ပလောအား ထိုးစစ်ဆင်ရာတွင် ထိုးစစ်မှ ဝံ့စစ်သို့ပြောင်း၍ ဘိနမှ စစ်ခွဲခွဲရပ်တလည်း မြန်မာ့စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး သမိုင်းတစ်ချို့တစ်ကွေ့ အပြောင်းအလဲတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်ထဲ၌ ဆရာသောင်းဝေဦးက တစ်နှစ်စီမိချက်ချထားသော တောင်သာမြို့နယ်အတွင်းရှိ ကျောက်တစ်လုံးရေလျှောင်တံမီးအား နှစ်လနှင့် အပြီးတည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ရာ ကျောက်တစ်လုံးသူရဲကောင်းအဖြစ် သူနှင့် သူ့ရဲဘော်များ၏ စည်းရုံးဆောင်ရွက်မှုရှမ်းပကား အကြောင်းကို လည်း ဖတ်ရှုရသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ကျွန်တော်အထူးစိတ်ဝင်စားသော အခန်းကား လေးကေအကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည့် အခန်း(၉)ဖြစ်၏။ လေးကေ ဆိုသည်က ခုံသမိချောင်းနှင့်မဝေးသော ကရင်ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်၏။ ဒီရွာက ရန်သူကျက်စားရာ နယ်မြေဖြစ်သည်။ ကရင်ခေါင်းဆောင်ပိုင်း များ၏ ရှေးပဝေသဏီကပင် စားကျက်ဖြစ်ခဲ့၏။ လေးကေကို စဝင် ကတည်းက ဆရာသောင်းဝေဦးတို့ ဘာများဖြစ်မလဲ၊ ဘာများဖြစ်မလဲ ဆိုသော အတွေးနှင့် စဖတ်မိ၏။ လေးကေဝင်အကြောင်းကိုဖတ်ရသည်မှာ စစ်ကားတစ်ကားများကြည့်နေရသည့် အလား ရှိ၏။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကရင်-ဗမာကပြားကျောင်းဆရာမလေး တစ်ယောက်ကို မင်းသမီးထား၍ အချစ်ရေး၊ စစ်ရေး အမှန်တရားဘက်မှ ရပ်တည်ရေး ဦးတည်ချက်တို့ဖြင့် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ဖန်တီးလိုက်ချင်၏။

ယခုလို စစ်ရေးအကြောင်းအရာများကို မှတ်တမ်းအဖြစ် ဖော်ပြသည်ထက် လေးကေကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့လျှင်လည်း မြန်မာ့စာပေ သမိုင်းတွင် စစ်ရေးစစ်ရာ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ရနိုင်မည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ ရုပ်ရှင်ရိုက်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ဝတ္ထုရေးလျှင်ဖြစ်စေ ဗိုလ်မှူးကြီး သောင်းဝေနှင့် ဗိုလ်မှူးစိုးမင်းတို့ကတော့ လေးကေက ဈေးသည်မလေး မစန်းမြင့်ကို ပင် မင်းသမီးတင်လိုမည်ဟု ထင်မိပါ၏။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကာယကံရှင် များကသာ သိကြပါလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဆရာသောင်းဝေဦး၏ "စစ်သားဘဝ အမှတ်တရ များ၊ အတွဲ(၄)" စာအုပ်သည် ဖတ်ကောင်းသောကြောင့် ကျွန်တော် ကြိုက်၏။ ဤစာအုပ်သည်လည်း သူ၏ အခြားစစ်သားဘဝ အတွေ့အကြုံ အတွဲများကဲ့သို့ပင် စင်တင်စာအုပ်ဖြစ်၏။ ရှားပါးပြီး

ရေးဖြစ်ရန်၊ ပုံနှိပ်ထုတ် ဝေရန် ခက်ခဲသော စာအုပ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသောင်းဝေဦး၏ “စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ” စာအုပ်အတွက် လေးတွဲစလုံးသည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျွန်တော်မှ ဝေဖန်စာနှင့် အမှာစာရေးကြော်ငြာပေးမှ လူသိမည့် စာအုပ်များမဟုတ်ပါ။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖြန့်ဖြူးလိုက်တိုင်း လက်ကျန်မရှိပဲ ရောင်းစွဲသော စာအုပ်များ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော် အမှာစာရေးတာကတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ဆရာသောင်းဝေဦးသည် ဤကဲ့သို့သော စာအုပ်များကို ရေးသားနိုင်ခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယုဝမ်းမြောက်သောကြောင့် ဤအမှာစာများကို ရေးသားပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေစာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်ကို ကျွန်တော်သည် ဘဝင်ကျလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာသောင်းဝေဦးအား စာရေးဆရာအဖြစ် မြေတောင်မြောက်ပေးရာတွင် ကျွန်တော်မပါခဲ့ပါ။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း “စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၄)” စာအုပ်တွင် ဆရာသောင်းဝေဦးက ရေးသားဖော်ပြထားပါ၏။ ကျွန်တော်သည် တိုက်ပွဲဝင် စည်းရုံးရေးသင်တန်းများနှင့် အခြားသင်တန်းများတွင် သတင်းရေးသားနည်း၊ ဝတ္ထုတိုရှည်ရေးနည်း၊ ဆောင်းပါးရေးသားနည်းများကို ပို့ချနေသော ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သတင်းဘယ်လိုရေးရမည်၊ ဝတ္ထုတိုရှည် ဆောင်းပါးဘယ်လို ရေးရမည်ဆိုသော အချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တွင် ပို့ချသည့် သင်ရိုးညွှန်းတမ်းများ၊ သင်ခန်းစာများလည်း ရှိပါသည်။ ထိုသင်ရိုးညွှန်းတမ်းများ၊ သင်ခန်းစာများ၊ ကျွန်တော်ပို့ချချက်များကို တစ်ခုမှ ဆရာသောင်းဝေဦးထံ ကျွန်တော်ပေးပို့ခြင်း မရှိခဲ့ဘူးပါ။

ထိုသို့ မဲပေးပို့ခြင်းမှာ ဆရာသောင်းဝေဦးတစ်ယောက် စာရေးဆရာဖြစ်လာမှာ စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့်တွင် ဆရာသောင်းဝေဦး စာရေးဆရာဖြစ်မှာစိုးသော အကြောင်းအချက်နှစ်ရပ် ရှိပါ၏။ ကျွန်တော့်လို စိုးရိမ်သူအခြားတစ်ဦးလည်း ရှိပါသည်။ ထိုသူမှာ ဆရာကြီးမောင်နှင်းဆွေ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသောင်းဝေဦးအား စာရေးဆရာဖြစ်မှာစိုးသော ကျွန်တော်တို့၏ အကြောင်းအချက်တစ်ရပ်မှာ သူ့ကို အမှန်တကယ်အောင်မြင်

သော စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်စေ လိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းများ ထဲတွင် စစ်ဗိုလ်စစ်သားများများစားစား မရှိပါ။ ရှားရှားပါးပါး တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်သာရှိသည့်အတွက် ဒီစစ်ဗိုလ်စစ်သားသူငယ်ချင်းကို စစ်ရေးစစ်ရာတွင်သာ ထူးချွန်စေလိုသည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသားရန် အားမပေးခြင်းဖြစ်သည်။ စောစောစီးစီး စာရေးသည့် လုပ်ငန်းအောင်မြင်လျှင် စောစောစီးစီး အရပ်ဘက်သို့ ပြောင်းလာရမို့ အခွင့်အလမ်းက ပိုများ၏။

တကယ်တော့ ဆရာသောင်းဝေဦး ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးဘဝတွင်ပင် ကျွန်တော်တို့၌ မဂ္ဂဇင်းများ၊ စာစောင်စာအုပ်များရှိပြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် စာရေးရန် ဗီဇအခြေခံရှိသူမို့ အားပေးပါက ထိုစဉ်ကပင် စာရေးဆရာ ဖြစ်နိုင်၏။ ဗိုလ်မှူးလောက်က စာရေးဆရာဖြစ်လျှင် အရပ်ဘက်တွင် စာပေဝါသနာပါသည့် တပ်မတော်အရာရှိလိုအပ်ချက်ကလည်း အမြဲရှိနေရာ ထိုစဉ်ကပင် ဆရာသောင်းဝေဦးသည် စာရေးဆရာဖြစ်ပြီး အရပ်ဘက်သို့ ပြောင်းကာ၊ စာရေးဆရာဗိုလ်မှူး ညွှန်ကြားရေးမှူးလောက် ဖြစ်နေတာ ကြာရော့မည်။ ယခုလည်း တားမရ၊ ဆီးမနိုင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဘဝဖြင့် စာတွေရေး၊ စာရေးဆရာဖြစ်တော့ မောင်သက်ဦးတစ်ယောက် မာတွေရေးနေတာ လက်သံပြောင်တာပဲဟုဆိုကာ လူကြီးများက မျက်စိ ကျပြီး အရပ်ဖက် ရောက်လာသည်ထင်၏။

ထိုအခါ စာရေးဆရာ ဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်လာရ၏။ စာမရေးပဲ စစ်ချည်းဖိတိုက်နေပါက ဆရာသောင်းဝေဦးအတွက် အခုလောက်ဆို ယခုထက် အဆင့်မြင့်သော တပ်မှူးကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေပြီဟု ခန့်မှန်း၍ ရပါသည်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့၏စေတနာဖြစ်ပါ၏။

ဒုတိယအချက်မှာ ဆရာသောင်းဝေဦးသည် ငယ်ငယ်ထဲက ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာဖြစ်လိုသော ဆန္ဒရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ စာပေဝါသနာပါသူလည်း ဖြစ်၏။ ဒဂုန်ရွှေမျှား မှအစ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ ခင်နှင့်ယုအဆုံး၊ စာအကုန်လုံးကို အလွတ်ကျက် အလွတ်ဆိုသော အလွတ်ရသော စာဂုဏ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယုံကြောင့် ဆရာသောင်းဝေဦးတွင် စာရေးဆရာဗီဇရှိပြီး ဖြစ်၍ ကာရေးဆရာအချိန်မရွေး ထဖြစ်နိုင်မှန်း ကျွန်တော်တို့ သိသည်။

ဆရာသောင်းဝေဦးဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်အလေးချိန်ပေါင် ၉၀ လောက်သာရှိ၍ တော်ကိုင်းမျက်မှန်ကို တပ်ကာ အသံစာစာ စာစာ

နှင့် စကားကြီးစကားကျယ် အတော်ပြောသူဖြစ်၏။ သူသည် စစ်တပ်ထဲတွင် အနှစ်သုံးဆယ်လောက် သွားနေပြီးတော့ စာပေလောကထဲသို့ ကလောင်ထမ်းပြီး ပြန်ဝင်လာသည်။ ပြန်ဝင်လာတော့လည်း စစ်စာသက်သက်ရေးလျှင် တော်ပါသေးရဲ့။ အခုတော့ ရသစာပေဝတ္ထုတိုက်ကိုင်၏။ ဟိုမဂ္ဂဇင်းတွင် သောင်းဝေဦးစာမူပါလာလိုက်၊ ဒီမဂ္ဂဇင်းတွင် သောင်းဝေဦးစာမူပါလာလိုက်နှင့် အတော်ပင် နှိမ်နင်းရခက်၏။ ကျွန်တော်တို့က ဆရာသောင်းဝေဦးကို ဗျူဟာမှူးဘဝကနေ အဆင့်မြင့်တပ်မှူးကြီးဖြစ်ချင်သလောက်ဖြစ်၊ တက်ချင်သလောက်တက်၊ ကျွန်တော်တို့ သဒ္ဒါတရားရှိ၍ ဝမ်းသာနိုင်ကြ၏။

သို့သော် အနှစ်သုံးဆယ်လောက် စစ်တပ်ထဲမှာသွားနေပြီး အရပ်ဖက် ပြန်လာတော့ သေနတ်အစား ကလောင်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ ပြန်ရောက်လာကာ ဟောင်ဘွာ ဟောင်ဘွာနှင့် သုံးနှစ်လောက် ဝတ္ထုတွေ ဆောင်းပါးတွေ သမိုင်းစာတန်းတွေ ရေးရုံမျှနှင့် စာပေဆုတွေရယူတာ တယ်တော်ပါလားဟု ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တွင် ဖြစ်နေမည်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က လိုလားမျှမရှိ။ ကြားလည်း ကြားဦးမှာ၊ မကြားပဲလည်း နေမည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ပရောဂ်ဖြင့်တော့ မောင်သက်ဦးကို စာပေအရာမှာ ဆရာတစ်ဆူ ပါရဂူမဖြစ်စေရ။ သို့သော်လည်း ယခုတော့ တား၍ မရတော့၊ ဆရာသောင်းဝေဦးတစ်ယောက် ယခုအခါ တကယ့်ကို စာရေးဆရာ ဖြစ်ချေပြီ။ ဒီတော့လည်း အားလျော့တာ "အေးလေ၊ ငါတို့ညီ ငါတို့သူငယ်ချင်းပဲ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်း"ဟု သဘောထား၍ ဆရာသောင်းဝေဦးကို ကျွန်တော်တို့က စာရေးဆရာအဖြစ် လက်ခံလိုက်ရပါ၏။

အခုတော့ ဆရာသောင်းဝေဦးသည် မိမိကလောင်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ချိမကာ ကျွန်တော်တို့ အကူအညီတစ်စက်မှမပါပဲ မြန်မာစာပေ နယ်ပယ်တွင် ကွက်လပ်ဖြစ်နေသော စစ်စာပေဟာကွက်ကြီးတစ်ခုကို စွမ်းပကား စုံလင်စွာနှင့် ဖြည့်ဆည်းနိုင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်နေရပြီဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ သော ဂန္ဓဝင်မြောက် စာအုပ်တစ်တွဲ ရေးသားမှုအတွက်လည်း များစွာ ဂုဏ်ယူလေးစားပါ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့အတွက် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အနေနှင့် များစွာဂုဏ်ယူစွာ ဤဝေဖန်စာများ အမှာစာများပို့ ရေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က သူနှင့်တွေ့ရာတွင် "ဘုရားသခင်သည် လူတစ်ယောက်အား အကောင်းတစ်ခုကိုသာ ပေးသည်"ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာသောင်းဝေဦးတစ်ယောက် စစ်ရေးစစ်ရာတွင် ထူးချွန်စေလိုသောကြောင့် စာရေးတာကို အားမပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ပြောကြားခဲ့ဖူးပါ၏။ ဘုရားသခင်က လူတစ်ယောက်ကို အကောင်းတစ်ခုသာ ပေးသည်ဟူသော ပထမစာပိုဒ်ကိုသာ ကျွန်တော်သူ့ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ဒုတိယအပိုဒ် ကိုကား ကျွန်တော် သူ့အား မပြောပဲ ချန်ထားခဲ့၏။ ဒုတိယအပိုဒ်မှာ -

"ဘုရားသခင်သည် လူတစ်ယောက်ကို အကောင်းတစ်ခုသာ ပေးခဲ့သော်လည်း၊ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ကြိုးစားမှု၊ အားမာန်နှင့် ထက်သန်စိတ်ရှိသော သူများကိုကား လောကအလုံး အကောင်းဆုံးဟုသမျှ အားလုံးကို ဘုရားသခင်က ထိုသူအား သိမ်းကျုံး၍ ပေးလေသတည်း။"

ဆိုသော အပိုဒ်ဖြစ်ပါ၏။ ဆရာသောင်းဝေဦးသည် မြောက်ကြွမြောက်ကြွ စကားကြီးစကားကျယ် ပြောဆိုတတ်သည်က လွဲ၍ သူသည် တစ်စုံတရာကို ဇွဲနှင့် ဇွဲနှစ်အောင် လုပ်တတ်၏။ ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့်လေ့လာ၍ မှတ်မှတ် သားသားလည်း ရှိ၏။ အရိုးကျေကျေ အရေခမ်းခမ်း၊ ဇွဲနပ် ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ မခံချင်စိတ်လည်း ရှိ၏။

ထိုစိတ်ဓါတ်၏စွမ်းပကားများကို သူဦးဆောင်တည်ထောင်ထားသော တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ ဥတိုးစခန်းရောက်တော့လည်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရ၏။ ဒီနေရာက ယခင်က ကိုင်းတော၊ ဒိုက်တော၊ ရွံ့နွံ့တောနှင့် မြွေဆိုးများ ပေါများသည့် ရေနက်ကွင်း ရေလျှံကွင်းကြီးဖြစ်၏။ ထိုနေရာကို ဆရာသောင်းဝေဦး ဦးဆောင်၍ လှပတင့်တယ်နေချင်စဖွယ်ဖြစ်သော အပန်းဖြေနားနေစခန်း Country Resort တစ်ခု ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့၏။ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုပါ တွဲဖက် လုပ်ကိုင်သော Country Resort မျိုးသည် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် အတော်ရှားလှသည်။ ကမ္ဘာတွင်လည်း ရှားသည်၊ အောင်မြင်ဖို့လည်း ခက်သည်။ သို့သော် ထိုစခန်းကြီးအား အောင်မြင်စွာလည်း ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သည်။ ဂုဏ်ယူဘွယ်ဖြစ်သည်။ ဆရာသောင်းဝေဦး သည် တစ်နှစ်ကြာ

တည်ဆောက်ရန် စီမံချက်ချထားသည့် ကျောက်တစ်လုံး ရေလှောင်တံမံကို နှစ်လနှင့် အပြီးတည်ဆောက်၍ ကျောက်တစ်လုံး ရေလှောင်တံမံ သူရဲကောင်းဘွဲ့ကို မှတ်တမ်းတင်ရယူခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် “စစ်သားဘဝ အမှတ်တရများ၊ အတွဲ(၄)” စာအုပ်ကို ဖတ်ရှု၍ အဆုံး၊ ဆရာသောင်းဝေဦး၏အကြောင်းကို စဉ်းစားစဉ် သူ၏ “ငါ့သားများစစ်ထဲဝင်ရင်လေ” စာအုပ်၏ ဇရုဆုံးမှ စာသားများကို သွား၍ သတိရမိပါ၏။

“ငါ့သားများစစ်ထဲဝင်ရင်လေ သူ့တို့ ပြောလိုက်စမ်းပါကွာ၊ စစ်တပ်ဆိုတာ အမှန်သာ လိုက်နာရင် တကယ့်ယောက်ျားမြတ် ဖြစ်စေနိုင်တဲ့တရားတွေကို သင်ကြားပေးတဲ့ကျောင်းကြီးပေါ့။”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရည်းစားက ကျိုးများခံရ၍ ယောင်တိယောင်တောင် ဖြင့် စစ်ထဲရောက်သွားသော မောင်သက်ဦးကို စစ်တပ်ဆိုတဲ့ကျောင်းက ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ် ဖြစ်အောင် ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်က အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ နှစ်ဆယ် လောက်သာရှိသေးသော ကိုယ်အလေးအချိန်ပေါင် ၉၀-လောက်နှင့် ပိန်ရှပ်ရှပ် လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကော်ကိုင်းမျက်မှန်လေးကို တပ် လျက် ထိုစဉ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလည်း ဟုတ်၊ ဒေါပုံက မူလတန်း ကျောင်းဆရာလေးလည်း ဟုတ်သည့် မောင်သက်ဦးသည် ဒီဇင်ဘာ ဆောင်းရက်တစ်ရက်၌ အလုံ၊ ဆင်ရေကန်လမ်း ကျွန်တော့်အဘိုး အိမ်ရှေ့ရှိ ဘန်ဒါပင်အောက်မှနေ၍ ကျွန်တော့်အား တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေပါ၏။

“ကိုသောင်းဝေ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အစ်မကြီး ကျိုက်ထီးရိုးသွားလို့ လိုက်မလို့၊ ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ ဗျာ” တဲ့။

ထိုစဉ်က ထိုလူငယ်သည် ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ ပီပီပြင်ပြင် မရှိသည်မှာ သေချာ၏။ သူ့အစ်မကြီးသွားရာ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ အပါလို့ ထင်လိုထင်၊ သူ့အစ်မကြီးအား မမထားဆိုပြီး လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုကြည့်၊ တိတိကျကျရယ်လို့ ရည်မှန်းချက်မရှိသော ထိုလူငယ်ကို စစ်တပ်ဆိုသောကျောင်းက ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင် ပေးခဲ့ပါချေပြီ။

ဘုရားသခင်သည် လူတစ်ယောက်ကို အကောင်းတစ်ခုသာ ပေးခဲ့သော်လည်း ဇွဲ၊ လုံလ၊ ဝီရိယတို့ဖြင့် ရည်မှန်းချက်၊ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားသူများတို့ကား အကောင်းဟူသမျှ အရာရာကို ပေးအပ်သည်ချည်း ဖြစ်ပါ၏။

လူဆိုသည်မှာ ဘယ်အရပ်ဘယ်ဒေသမှာပဲ မွေးမွေး၊ ဘယ်လို မိဘမျိုးရိုးကပဲ ဆင်းသက် ဆင်းသက်၊ မွေးဖွားစဉ်က ဘယ်နက္ခတ်နှင့်ပဲ ကြုံကြုံ။ အသင်လူသား သင့်တွင် ဘာအရင်း အနီးမှ မရှိပဲ၊ လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးချည်းသာ ရှိဦးတော့စေ၊ ဇွဲ၊ လုံလကို အရင်းတည်ကာ မဆုတ် မနစ်သောစိတ်ဖြင့် ကြိုးစားအံ့၊ လိုချင်သော အရာအားလုံးသည် သင့်လက်ထဲသို့ ရောက်လာမည် ချည်း ဖြစ်သတည်း။

ဤအယူအဆမှန်ကန်ကြောင်း သာတေတွေ များပါ၏။

အယ်ဒီဆင်၊ လင်ကွန်း၊ အင်ဒရူးကာနက်ဂျီ၊ ဟာရီးရပ်ဆယ် အင်ဒါဆင်၊ ဝီသိုဗင်၊ နပိုလီယံဟီး(လ်)၊ ဟယ်လင်ကဲလာ၊ လင်ဂိုတောင်၊ လိုဘွန်စွီး၊ မီကီမိုတို့...။

ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဖြစ်သော မောင်သောင်းဝေ ခေါ် မောင်သက်ဦး ခေါ် စာရေးဆရာ ဆရာသောင်းဝေဦး ခေါ် ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေသည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်ဟုသာ ဆိုလိုက် ပါရစေ ခင်ဗျား...။

ဝန်ထုပ်ထုပ်နယ်သို့စေခိုက်ရောက်ရှိလာသည့် မှိုင်းတော်အကြီးအကဲအား စာရေးသူနှင့်အရပ်ရပ်များဖြည့်ဆိုနေပုံ။
(၁၉၅၄ ခုနှစ်)

တပေတွင် ဂျိဝမ်းတာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က စာရေးသူ (၁၉၉၁ ခုနှစ်)

တပေတွင် ဂျိဝမ်းတာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က စာရေးသူ (၁၉၉၁ ခုနှစ်)

တပေခရိုင်သာကြီး၌တွေ့ရသည့် စာရေးသူနှင့် အရာရှိများ (ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မျိုးတင့်၊ စာရေးသူ၊ ဗိုလ်မှူးတိုက်အောင်) (၁၉၉၁ ခုနှစ်)

တပေတွင် စစ်တောင်းမြစ်ကြောင်း စစ်ဆေးခြင်းမှ ပြန်ရောက်လာသည့် စာရေး
ဂျီတူး ဗိုလ်မှူးအေးမြင့်
(၁၉၉၁ ခုနှစ်)

ဇာတ်တွင်း၊ ဝေလရ(၄၈)တပ်ရင်း၌ စာရေးသူ ဂျီတူး၊တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က
ဇာတ်ရုံစဉ် ဝေလရ(၄၈) တပ်ရင်းမှူး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ဝင်းမောင်တို့၊ စာရေးသူနှင့်ဝန်း။
(၁၉၉၁ ခုနှစ်)

စာရေးသူနှင့် တောင်ငူတပ်နယ်မှ အကျလက်ရုံး ဝန်ထမ်းတပ်မှူးများ။ (၁၉၉၁ ခုနှစ်)

လေးလပိတ်ညစာစားပွဲတွင်တွေ့ရသည့်စာရေးသူ၏ ဝန်းနှင့် အများရှိဝန်းများ။
(၁၉၉၁ ခုနှစ်)

ရန်သူလက်နက်ကြီး တည်တည်ကျခဲ့သည့် ဘိနကုန်းပေါ်မှစာရေးသူတို့ ဗမ္မဟာရုံးတဲကလေး။ (၁၉၉၂ ခုနှစ်)

မန်းဟိုက်စခန်းခရောက်ရှိနေသည့် နည်းဗမ္မဟာ(၃၃၁)မှ ဦးစီးအရာရှိများနှင့် စာရေးသူ။ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

ဘိနဂေ့ခံစစ်စည်းအား သိမ်းပြီးနောက် စာရေးသူနှင့် တပ်မှူးကြီးများရန်သူစခန်းအား လိုက်လံစစ်ဆေးနေစဉ်။(၁၉၉၂ ခုနှစ်)

ဗီယံအကြိမ် မာနယ်ပလောတိုက်စဉ်က စာရေးသူနှင့် ခုခိုလှုံ့မှူးကြီးအေးမြင့်တို့ ဗာလွန်သို့မချီတက်မီ ကျသောင်းဆိပ်စခန်းတွင် ဓမ္မေတ္တရပ်နားစဉ်။(၁၉၉၅ ခုနှစ်)

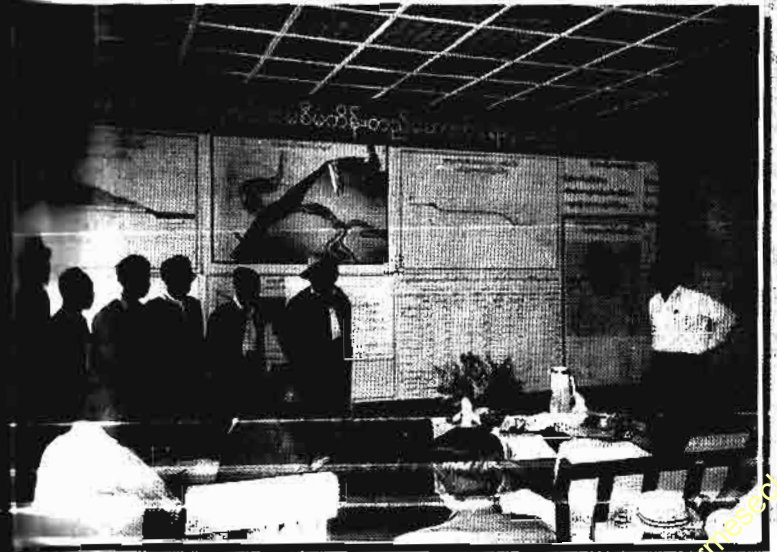
ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ရောက် စာရေးသူနှင့် ဝန်း
(၁၉၉၅ ခုနှစ်)

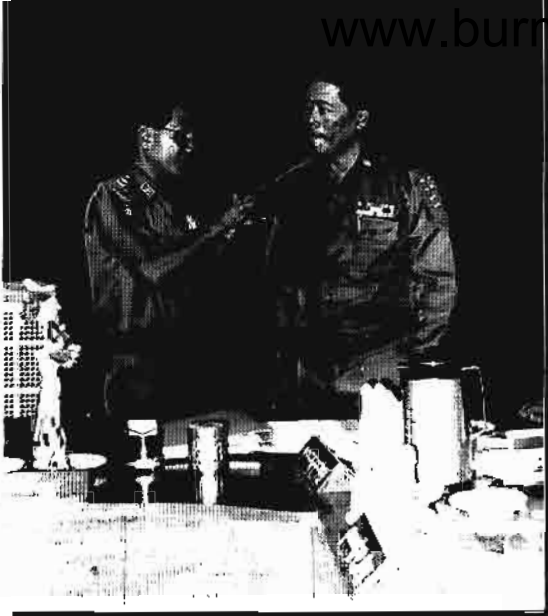
ကျောက်မြောင်း၊ ခမရ(၁၂) ဗဟိုတင်းအား စာရေးသူ စင်သေးနေစဉ်။
(၁၉၉၃ ခုနှစ်)

စာရေးသူတို့ဝန်းမောင်နှံအား တပ်မဟုမူ ဆုချနေပုံ။
(၁၉၉၅ ခုနှစ်)

ကိတစ်လုံးရေလျှောင်တပ်ဖွဲ့ပွဲပတ်ပတ်စီ စာရေးသူနှင့် အရာရှိများနှင့်ပွဲပွဲနေစဉ်။
(၁၉၉၃ ခုနှစ်)

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့၊ စာရေးသူ ခိုင်မှူးကြီး အဆင့် တိုးမြှင့်ရရှိစဉ်က တစ်မမှူး (ယခု ခိုင်လွင်တင်) ရာထူးတံဆိပ်များ ကိုယ်တိုင်တပ်ဆင်ပေးနေစဉ်။ (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

ကစခန်းတွင် စာရေးသူမှ ဒု-တစ်မမှူး၊ ခိုင်မှူးကြီး၊ ကျော်ဝင်း (ယခု ခိုင်လွင်တင်) တွဲဘက်စစ်တောက်ချွတ် အား နယ်မြေအခြေအနေရှင်းလင်းပြနေစဉ်။ (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

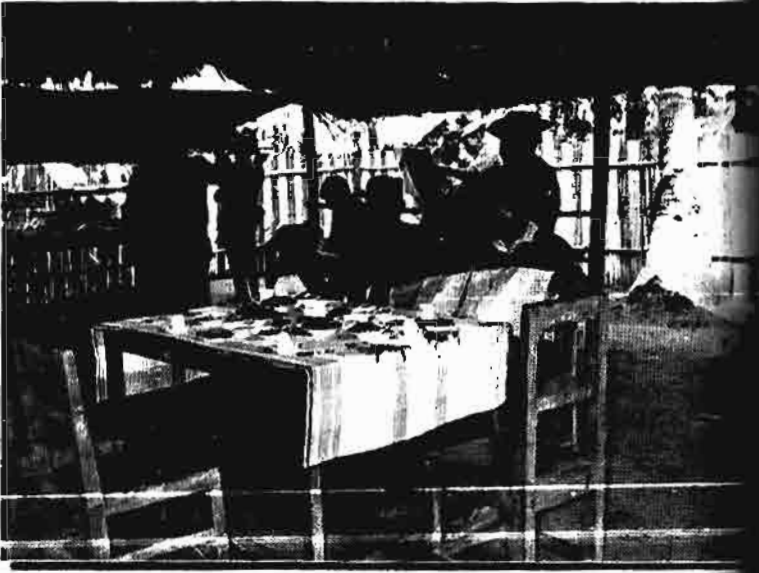
တစ်မလေးလပတ် ဂေါက်သီးခိုက်ဖြိုပွဲ၌တစ်မမှူးမှ စာရေးသူအားဆုတံဆိပ်များ ပေးအပ်နေစဉ်။ (၁၉၉၃ ခုနှစ်)

၂၀၀၁ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ရောက်နေသည့် ရွှေတန်းအမှတ်(၃၃)မှ အရာရှိကြီးများ၊ (ယခု) ဒု-ခိုင်မှူးကြီးအခြေဖြင့်၊ ဒု-တစ်မမှူး၊ ခိုင်မှူးကြီးကျော်ဝင်း၊ စာရေးသူနှင့် ဒု-ခိုင်မှူးကြီးစောနု (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

ဖာပွန်မြောက်ခြမ်း ပန်းဟိုက်စခန်းတွင်ချောက်နေသည့် ဗာဗေးသား(၁၉၄၅ ခုနှစ်)

တပ်မ(၆၆) နည်းဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသူရရွှေမန်း(ယခု ဒုတိယဗိုလ်မှူး သူရရွှေမန်း)နှင့် ဗာဗေးသားတို့ ကျသောင်းဆိပ်၌ ဖာနယ်ပထောသို့ချီလာ လမ်းကြောင်းဆင်ခြင်နေ ထွေးနေစဉ် (၁၉၄၅ ခုနှစ်)

ဆန်း (၁)

ပိုင်းဗား ဘာဗားများ

တောင်ငူသို့ ချောက်ပါပြီ

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၄)ရက်နေ့၊ (၁၉၄၁)နာရီအချိန်။ ရာသီဥတုကား ပိုးတွင်းကာလဖို့ မိုးကလေးတို့ပျံ့ပျံ့ ကျွန်တော် နှင့်မေတို့ စီးနင်းလိုက်ပါ လာသည့် ရန်ကုန်- မန္တလေးစာပို့ရထားကြီးက တဟဲဟဲ၊ တရဲရဲမြည်နေရာမှ မေ၏မူလဌာနေ တောင်ငူမြေမှ တောင်ငူ ဘုတာကြီးသို့ ရှုကနဲ ဘရိတ်ဖမ်းကာ ထိုးရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် တပခ က ဗိုလ်မှူးအေးမြင့်ပါ ရှိဝမ်းကြီးခင်ဗျာ” ရထားရပ်လိုက်သည်နှင့် ပြုတင်းပေါက်အပြင်ထွက်၍ ခေါင်းပြု၊ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်အား အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကတုံး ဆံတောက်နှင့် တပခတံဆိပ် စစ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးမှ စောင့်ကြိုအလေးပြု၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရှိဝမ်းကြီးတို့ မိသားစုကို လာကြိုနေကြတယ်၊ ဟင်ဗျာ”

“ဪ- ဟုတ်ပါပြီ”

“ဘာများပါသေးလဲခင်ဗျာ”

“ သေတ္တာလေး သုံးလေးလုံးပဲ ပါပါတယ်။ ကလေးအကြီး သုံးယောက်ကတော့ ရန်ကုန် ကျန်ခဲ့တယ်။ သမီးအငယ်ဆုံးနဲ့ သူ့အမေပဲ ပါလာပါတယ် ”

ကျွန်တော်က အဆင်ပြေအောင် ပြော၍ တပခမု ဗိုလ်မှူး အေးမြင့်လာကြိုသည့် မာဖေါလှစ်ကားဖြင့် မိသားစုလိုက်ပါခဲ့၏။ ပစ္စည်းများကိုတော့ Hino Ranger ဖြင့် သယ်မည် ဆို၏။ သေတ္တာ ကလေး သုံးလုံးလားပါလာသဖြင့် သူတို့ Hino ကားကြီးကိုကြည့်ကာ ရယ်စရာ ဖြစ်သွားသည်။ စစ်ချည်းပဲ တိုက်နေရသည့် မောင်သက်ဦးတို့ မိသားစုမှာ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိပါ။ နိမ့်တော်က ချီးမြှင့်ထားသည့် မြေကွက်လေးတစ်ကွက်သာ မြောက်ဥက္ကလာမှာ ရှိ၏။ အိမ်ဆောက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ မပြီးသေးပါ။ ဆောက်လုပ်ရေးဝါသနာပါသည့် ဆယ်တန်း တောင်ပြီးစ သမီးကြီးက -

“ ပါးပါးတို့၊ မိုးမိုးတို့ စိတ်ချလက်ချသွား၊ အိမ်ပြီးအောင် သမီးကြီးနဲ့ ကိုကိုတို့ ဆက်ဆောက်မယ် ”

ဟုပြောသဖြင့် ဆောက်လက်စ အိမ်ကလေးမှာ သားကြီး မောင်ဖိုးချွန်၊ သမီးကြီး မဖိုးမူနှင့် သမီးလတ် မငယ်ငယ်တို့အား စိတ်ချ လက်ချထားခဲ့ပါသည်။ အိမ်ပြီးအောင် လုပ်ပေးဖို့ မှာခဲ့ရသည်။

(အိမ်တော့ မပြီးပါ။ အိမ်မပြီးခင် သမီးအကြီးမ ယောက်ျားယူ သွားသဖြင့် ဂျီဝမ်းကြီး ကျွန်တော်မောင်သက်ဦးခမျာ တရားရှား၊ တရားရှား ဖြင့် ပုစပ်ပူလောင်ရက်ပေါင်းများစွာ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လိုက်ရ ပါသည်။ ဤကား စကားချပ်)

တောင်ငူဘူတာနှင့် တပခ ခေါ် တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်မှာ ကားကြာကြာ မမောင်းရပါ။ ဆယ်မိနစ်ခန့် မောင်းသော် ရောက်ပါ၏။ တပခမှာ တောင်ငူမြို့မြောက်ဘက် (၇)မိုင်ခန့်အကွာ မန္တလေး- ရန်ကုန်ကားလမ်းမကြီးအရှေ့ခြမ်း နှစ်ဆောင်ပြိုင်ရွာကလေး၏ အရှေ့မှာ ရှိပါ၏။ အင်ဒိုင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ယခင်က ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသေးပါ။ ယခုရောက်၍ကြည့်လိုက်သော် အဆောက်အဦများ က ခပ်ဟောင်းဟောင်း၊ တစ်ယပ်အနိမ့်ကလေးများ ဖြစ်၏။ ယခင် မင်္ဂလာဒုံရှိ လပခအဆောက်အဦများလိုပင် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ တပခမှာ ယခင်က လပခပင် ဖြစ်သည်။ တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တွေ

များလာသည့်အခါကျမှ တပခဖြစ်လာခြင်းဖြစ်၏။ လမ်းဘေးဘယ်ညာ ကား လယ်ကွင်းများသာ။ ခဏအကြာတွင် ရိပ်သာသို့ ရောက်၏။ ရိပ်သာတွင် -

“ ကိုယ်က မောင်ထိပါ၊ ဒုတိုင်းမှူးပါ ”

အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့် ဗိုလ်လောင်းပုံစံ ကတုံးဆံတောက် နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် တံဆိပ်စစ်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော အရာရှိကြီး တစ်ဦးက ဆီးကြိုပြီး မိတ်ဆက်စကားပြောသည်။

“ အင်း၊ ဒုတိုင်းမှူးကလဲ ကတုံးဆံတောက်နဲ့၊ ဂျီတူးကလဲ ကတုံး ဆံတောက်နဲ့ ”

ကျွန်တော်က မဆီမဆိုင်တွေ့လိုက်မိသေး၏။

“ ဂျီဝမ်းအတွက် အိမ်တွေ့ဘာတွေလဲ အဆင်သင့်ပါပဲ၊ အရင် ဂျီဝမ်း ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်သိန်းကတော့ သူ့တပ်မက အမြန်လာဖို့ခေါ်လို့ ပြောင်းသွားပြီဗျာ ”

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ထိအား တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး သေးပါ။ ယခင်က ကြားသာ ကြားဘူးပါသည်။ တပ်မတော်နေ့စစ်ရေးပြ မှုးကြီးလုပ်ခဲ့ဘူးကြောင်းတော့ သိထားပါ၏။ စကားပြောကောင်း၍ ဖော်ရွေသဖြင့် ခင်မင်စရာကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော့် တပ်ရင်းမှူး ဟောင်း မြို့တော်ဝန် ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေး၊ ဒုတပ်မမှူးဟောင်း ဗိုလ်မှူးကြီး သိန်းဟန် (ယခု အငြိမ်းစား၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်) စသူတို့နှင့် ဗိုလ်သင်တန်း တစ်ပတ်တည်းဆင်းဟုလည်း သိပြီးဖြစ်ပါသည်။

“ ကဲ- ထမင်းစားလိုက်ကြ၊ စားပြီးရင် ဗိုလ်မှူးအေးမြင့်ကပဲ တိမ်လိုက်ပို့လိုက်ပါ။ ခုတော့ နက်ဖြန်မှ လာခဲ့ပါတော့၊ ဒီနေ့တော့ နားပါဦး၊ တိုင်းမှူးကတော့ ရန်ကုန်က ပဲခူးပြန်ရောက်နေပြီ၊ နက်ဖြန် သဘက် ဒီကို ရောက်လာပါလိမ့်မယ် ”

ဒုတိုင်းမှူးက ထိုသို့ ပဋိသန္ဓာရစကားများပြောဆိုကာ ရိပ်သာ ကြီးမှ ထွက်ခွာသွား၏။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလည်း တပခရိပ်သာကြီးမှ ကျွေးမွေးသော နေ့လည်စာအား မြန်ယက်စွာ စားသုံး၍ ရိပ်သာနှင့် နှစ်ပတ်လည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသော အိမ်ကြီးသို့ လာခဲ့ကြပါတော့သည်။ အိမ်က တပ်မတော်အရာရှိကြီးများ နေအိမ် အတိုင်းပါပဲ။ ခြံဝန်းရှိ၏။ ဟောင်းတော့ ဟောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ကောင်းတော့ ကောင်းပါသေးသည်။

“ က- တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တော့ ရောက်သွားပါပြီ ကိုဝမ်းအသစ်စက်စက်ကလေး မောင်သက်ဦးဘာတွေများ အလုပ်ရွှင်ဦး မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပါဦးခင်ဗျား။ ”

* *

တောင်ပိုင်းတိုင်းကို လေ့လာခြင်း

ဇူလိုင်လ (၅)ရက်နေ့၊ နံနက်စောစောတွင် တိုင်းရုံးကြီးသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်၏ စစ်ဦးစီးဌာနမှ အရာရှိများနှင့်တွေ့သည်။

ဂျီတူးစစ်ဆင်ရေး ဗိုလ်မှူးနေဝင်းမှာ D.S.A (၁၂)မှ ဖြစ်သည်။ ဂျီတူး ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်မှူးအေးမြင့်မှာ D.S.A (၁၅)မှ ဖြစ်သည်။ ဂျီတူးလေးကျင့်ရေးမှာ ဗိုလ်မှူးဟန်မြင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုတော့ ကောင်းစွာ သိ၏။ ၁၉၇၅-၇၆ လောက်က ခလရ(၆၁) ကျောက်တစ်လုံးနှင့် ရေးတွင် တစ်ရင်းတစ်ရင်းထဲ အတူနေခဲ့ဘူးသည်။ ဗိုလ်မှူးနေဝင်းနှင့် ဗိုလ်မှူး အေးမြင့်ကိုတော့ ယခုမှ သိရခြင်းဖြစ်၏။

“ က- ဗိုလ်မှူးတို့ ကိုယ်ကတော့ တောင်ငူက မိန်းမသာ ယူထားတာ ဒီတောင်ငူ အကြောင်းတော့ ဘူတာရုံနဲ့ မိန်းမအိမ်လောက်ပဲ သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် တောင်ငူတို့ တပခတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိသင့် သိထိုက်တာလေးတွေကို Briefing လုပ်ပေးပါဦး။ တပခ လက်အောက်ခံ တပ်တွေအကြောင်း၊ ရန်သူ့အကြောင်း၊ နယ်မြေအခြေအနေနဲ့ လုပ်ငန်း တာဝန်တွေ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ တပခနယ်မြေမှာ တစ်ခါမှ တာဝန် မထမ်းဆောင်အူးသေးဘူး။ ဒါကြောင့် သိဖို့လိုတာတွေတော့ အများကြီးပဲ ရှိမယ်လေ ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးများက မိမိတပ်များ အကြောင်း၊ ရန်သူ့တပ်များအကြောင်း၊ နယ်မြေလုံခြုံရေးအခြေအနေ စသည်တို့အား သူတို့အပိုင်းနှင့်သူတို့ ရှင်းသွားကြ၏။ တစ်မနက် ကုန်သွားပါသည်။

“ အင်း၊ တပခနယ်မြေက အကျယ်ကြီးပဲ၊ အရေးထဲမှာ တပခက ဖာပွန်ဘက်ဗျူဟာတစ်ခု ပေးထားရတော့ မလွယ်ပါလား။ L of C အရှည်ကြီးကလဲ ထိန်းရသေးတယ်။ စက်ရုံအလုပ်ရုံတွေကလဲ အများကြီး၊ လောဝီတခါတ်အားလှိုင်းကလဲ အလစ်ပေးလို့ မရပါလား ”

တသိကြီးစဉ်းစားမိပါသည်။ Briefing ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ပြီးအရာရှိများအား -

“ က- ကျေးဇူးပါပဲ၊ နေစမ်းပါဦး။ တောင်ငူကိုရော ဘာကြောင့် တောင်ငူလိုခေါ်တာလဲ၊ သိကြသလား၊ အဲဒါလဲ ပြောပါဦး။ ”

ဟုမေးရာ အားလုံးပြုံးနေကြ၏။
ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မပြော၊ ကောင်းစွာ သိပုံမပေါ်ပါ။
“ ဝါးကြောင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စာအုပ်များရှာဖတ်ရ၏။ ထိုညက ဦးဘသန်း
“ ဇူသည့် ကျောင်းသုံး မြန်မာရာဇဝင်စာအုပ်တွင် တောင်ငူနှင့်
ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း စတွေ့ရ၏။ ”

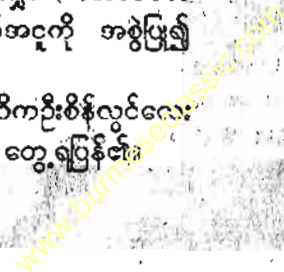
* *

တောင်ငူ ခေါ် ကေတုမတီ

တောင်ငူမြို့ကို မြန်မာသက္ကရာဇ်- ၆၄၁ ခု၌ သဝန်ကြီး၊ သဝန်ငယ်ညီနောင်တို့ တည်သည်ဟု မှန်နန်းရာဇဝင်တွင် ဆိုသည်။ တောင်ငူသမိုင်း၌ မြန်မာသက္ကရာဇ်- ၅၇၁ ခုတွင် ပုဂံနရပတိစည်သူမင်း တိုင်းခန်းလှည့်လည်၍ ဤအရပ်သို့ရောက်သော် အနန္တသူရိယ အမတ် ရန်မန်ထွေးကို ဇေယျသိင်္ခမင်းသား၏ နှမတော်နှင့် စုံဘက်၍ မွှားချောင်းကမ်းပါးပေါ်ရှိ ကမ်းပါးမြင့်ရွာကို အစိုင်စားပေးကြောင်း ဟုဆိုသည်။ ရန်မန်ထွေး၏သား မင်းလှစော၊ မင်းလှစော၏သား သဝန်လင်္ကျာ၊ ထိုသဝန်လင်္ကျာ၏သားများမှာ တောင်ငူကို တည်ခဲ့သည့် သဝန်ကြီး၊ သဝန်ငယ်တို့တည်း။

သဝန်လင်္ကျာကို တလိုင်းမင်း ဝါရီရွှေက တိုက်ခိုက်သိမ်းယူသည်။ ထို့နောက် တလိုင်းကျေးဖြူရွာတွင် နေစေ၏။ ကျေးဖြူရွာတွင် သဝန် လင်္ကျာအနိစ္စရောက်သောအခါ သားဖြစ်သူ သဝန်ညီနောင်တို့ ကျေးဖြူရွာ က ထွက်ခဲ့၍ ပေါင်းလောင်းမြစ်ကို ဆန်တက်ပြီးလျှင် တောင်ငယ် အငူရှိရာ အရပ်တွင် မြို့တည်သည်။ ထိုတောင်ငယ်အငူကို အစွဲပြု၍ “တောင်ငူ”ဟု တွင်သတည်း။

ကေတုမတီအမည်နှင့်ပတ်သက်၍ကား ကထိကဦးစိန်လွင်လေး ၏ “တောင်ငူရာဇဝင်” စာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရပြန်၏။

မဟာသီရိဇေယျသူရတွဲခံ မင်းကြီးညိုသည် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၈၄၇-ခုနှစ်တွင် ဦးရီးတော် စည်သူငယ်ကို လုပ်ကြံ၍ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်။ မင်းဖြစ်ပြီးနောက် တောင်ငူထီးနန်းအား တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာရွှေ့ပြောင်းခဲ့သည်။ ပထမနန်းမြို့မှာ ပဲပုတ်ချောင်းအနီးမှ မြဝတီတွင် ဖြစ်သည်။ သက္ကရာဇ် ၈၅၃-တွင် မြဝတီမှ ဒွါရဝတီသို့ ပြောင်းခဲ့ပြန်၏။ နန်းသက်အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် ဒွါရဝတီမှ ခပေါင်းချောင်းနှင့် ပေါင်းလောင်းမြစ်အကြား ပေါင်းလောင်း မြစ်၏ အနောက်ဘက် ညီညာပြန်ပြီးသောနေရာတွင် သက္ကရာဇ် ၈၇၂-ခုနှစ်၌ ယခု ကေတုမတီ ဟုခေါ်သော တောင်ငူမြို့သစ်ကို တည်ခဲ့လေသည်။

မင်းကြီးညိုသည် မြို့တော်သစ်ကို စတင်တည်ဆောက်စေပြီး မြို့တော်အတွက် နာမကရကာအမည်တော်တည်ရန် အရေးကို ရဟန်း၊ ပညာရှိ၊ လူပညာရှိ၊ မှူးမတ်ပညာရှိတို့နှင့် တိုင်ပင်ရွေးချယ် စိစစ် တော်မူ၏။ ထိုအခါ သီဟိုဠ်ဆရာတော်က ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၏ တုရင်မှန်ကင်း သဖွယ်ဖြစ်မည့် မြို့တော်တည်ရာ မြေနှင့်တကွ အလွန်သာယာ တပက်ကင်းသော မြို့ဖြစ်သဖြင့် ထိုအတိတ်နိမိတ်ကို မင်္ဂလာယူ၍ “ကေတုမတီ”ဟု အမည်မှည့်ခေါ်ရန် နှစ်သက်ကြောင်း အမိန့်တော် ရှိသည်။

သီဟိုဠ်ဆရာတော်ကြီး၏အဆိုအမိန့်အား တောင်ညိုပခွင်းပျံ ကျွတ်ဖတိုင်ဆရာတော်နှင့် လောကုတ္တရာဆရာတော်တို့က ထောက်ခံ ကြ၏။ ဤတွင် မင်းကြီးညိုသည်လည်း ဆရာတော်ကြီးများ ထောက်ခံ မိန့်ကြားတော်မူချက်ကို နှစ်သက်တော်မူလှ၍ ရွှေမြို့တော်သစ်အား “ကေတုမတီ”ဟု မော်ကွန်းတိုင်စိုက်ထူရမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ တောင်ငူသည် ကေတုမတီတွင်ခဲ့၏။ ဤကား တော်စဉ်ကို ကေတုမတီ ခေါ်ခြင်း၏သမိုင်းပင် ဖြစ်ချေ၏။

ဦးဘသန်း၏မြန်မာရာဇဝင်မှာသာမက လယ်တီပဏ္ဍိတဆရာ ဦးမောင်ကြီး၏ တပင်ရွှေထီး ဝတ္ထုတော်ကြီး၌ တောင်ငူနှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားခဲ့ပြန်သည်။

“ ကေတုမတီမြို့ကြီးတည်ရာ ဌာနသည်ကား မြန်မာနိုင်ငံ၏ အချက်အချာဖြစ်သော ဗဟိုမဏ္ဍိုင်၌ တည်၍ မြောက်အရပ်၌ ဆွာ မျောင်းကြီး၊ အရှေ့အရပ်၌ ပေါင်းလောင်းမြစ်နှင့် မြတ်စောညီနောင် တောင်တန်း၊ တောင်အရပ်၌ ခပေါင်းချောင်းကြီး၊ အနောက်အရပ်၌ ပင်ပင်တောင်တန်းကြီး၊ ဤသို့ ကာဆီးပိတ်သန်းလျက်ရှိသောကြောင့် အလွန်သာယာနေပုံ၌ စိမ်းစိုကြည်လင်စည်ပင်ဝပြားသော ဌာနကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ”

“ ကေတုမတီတောင်ငူမြို့သည် စိုပြေစိမ်းလန်း၍ စိမ့်စမ်းစီးဆွန်း မရတ်ခွန်တို့နှင့် ပြည့်စုံသည့်ပြင် တောတောင်ဂနိုင်း၊ စုံခြင်ပိတ်ပေါင်း ကိုဖြင့် ဝန်းရံလျက်ရှိသောကြောင့် ရှောက်၊ သံပုရာ၊ ကမ္မလာ၊ လိမ္မော် စသော သစ်သီးအမျိုးမျိုး၊ သင်္ဃင်၊ သစ်ခွ၊ ဂမုန်းစသော ပန်းထူးပန်းမြတ် အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ကိုလုံပြည့်စုံသော မြို့တော်ကြီးဖြစ်ပေတော့သည်။ ”

အထက်ပါအဆိုအမိန့်အရ တောင်ငူသည် ရှေးအခါသမယကပင် လှပစင်ပန်းမာလာများဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြေ၍ မင်းနေပြည်တော် ကဝတွင်လည်း ပစ္စင်ပြအိုးမြို့ရိုးပြသား အထပ်ထပ် အလီလီနှင့် ကကယ်လှပသာယာသည့် ကေတုမတီဖြစ်ခဲ့ဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော် မျောက်သွားသည့် အခါသမယတွင်ကား တောင်ငူမှာ ပြောပလောက် မှာက ဘာမျှမရှိပါ။ မြို့ရိုးမှာလည်း ရန်ကုန်- မန္တလေးမီးရထားလမ်း တားမှာ မည်ကမတူမျှသာ ရှိတော့၏။ ကံကြီးများမှာလည်း အတော်ပင် မျက်စိနေပါပြီ။ ကျွန်တော်ဂျီဝမ်းဘဝ၌ ထိုကျေးကြီးများထဲမှ အမှိုက်များ အား တပ်မတော်သားများနှင့်ဆယ်ယူ၍ လုပ်အားသုံးလေးငါးခါ ပေးခဲ့ရ ပါသေးသည်။ ထားပါတော့ ခင်ဗျာ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တောင်ငူသည် ရှေးအခါက မင်းနေပြည်တော် ဖြစ်ခဲ့ရုံသာမက ယခုအခါတွင်လည်း ပထဝီအနေအထားအရ မြန်မာနိုင်ငံ အတွက် အထူးအရေးပါသော ဒေသဖြစ်နေပါ၏။

* *

တောင်ပိုင်းတိုင်းသို့သည်မှာ ကျွန်တော် ဂျီဝမ်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့် တောင်ပိုင်းတိုင်း မယ်မြေမှာ ပဲခူးတိုင်းတစ်ခုလုံးသာမက ကရင်ပြည်နယ်မှ သံတောင် နယ်လည်း ပါဝင်၏။

တောင်ပိုင်းတိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် ရက်အတော်ကြာ အချိန်ယူပြီး လေ့လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ပိုင်းတိုင်းသမိုင်းကို အတန်အသင့်သိသွား၏။ မသိ၍က မဖြစ်၊ တော်ကြာ သူများယောင်လို့ ယောင်ရပါသည်။ အမောင်တောင်မှန်း မြောက်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပါဦးမည်။ ကျွန်တော်လေ့လာသိရှိထားသည့် တောင်ပိုင်းတိုင်း၏သမိုင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၏အကျယ်အဝန်းနှင့် နယ်နိမိတ်

တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ် နယ်မြေအကျယ်အဝန်းကို စတင် တည်ထောင်စဉ်မှ ယခုအချိန်အထိ ကာလအပိုင်းအခြားအလိုက် ခွဲခြား ဖော်ပြရမည်ဆိုပါက အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ကို ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် မင်္ဂလာဒုံ စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့၏။ ပထမဆုံးတိုင်းများမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်စောကြာဒိုး ဖြစ်၏။ တိုင်းနယ်မြေမှာ မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း ဒေသများဖြစ်သော တနင်္သာရီ တိုင်း၊ ဧရာဝတီတိုင်း၊ ပဲခူးတိုင်း၊ ကချင်ပြည်နယ်၊ မွန်ပြည်နယ်၊ ရခိုင်ပြည်နယ်တို့ ပါဝင်ကြသည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် စစ်တိုင်းကြီး (၅)တိုင်းထပ်မံတိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းခဲ့ရာ တောင်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်အား အရှေ့တောင်တိုင်း စစ်ဌာန ချုပ် အနောက်တောင်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နှင့် အလယ်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ဟူ၍ စစ်ဌာနချုပ်သုံးခုအဖြစ် ပြန်လည်ခွဲဝေဖွဲ့စည်းခဲ့ပါသည်။ အလယ်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်အား မင်္ဂလာဒုံတွင် ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပြီး တိုင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်စိန်ဝင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နယ်မြေမှာ ပဲခူးတိုင်း၊ ရခိုင်ပြည်နယ်တို့အပြင် မန္တလေးတိုင်းအတွင်းမှ ရမည်းသင်း ခရိုင်၊ မကွေးတိုင်းအတွင်းမှ အောင်လံမြို့နယ်၊ ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့နယ်၊ တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ်၊ နတ်မောက်မြို့နယ်၊ မြို့သစ်မြို့နယ်နှင့် မကွေးမြို့နယ်တို့ ပါဝင်ကြ၏။

၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၁၈)ရက်နေ့တွင် အလယ်ပိုင်း တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်အား ကောင်ဝမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ တိုင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်အုံးဖြစ်၏။ ထိုနှစ်တွင် တိုင်းစစ်ဌာနချုပ် (၄) အသစ်ထပ်မံ တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းခဲ့ရာ ထိုတိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းသည့် တိုင်းစစ်ဌာနချုပ် များဖြစ်သော ရန်ကုန်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၊ အနောက်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်

နှင့် အနောက်မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ အလယ်ပိုင်းတိုင်းနယ်မြေများ စား ခွဲဝေလွှဲပြောင်းပေးခဲ့ရပါသည်။ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည့် နယ်မြေ များမှာ -

အနောက်မြောက်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ -

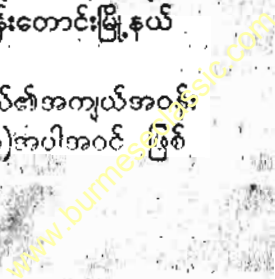
- (၁) မကွေးတိုင်း။ မကွေး၊ နတ်မောက်၊ မြို့သစ်၊ တောင်တွင်းကြီး၊ ဆင်ပေါင်ဝဲ၊ အောင်လံမြို့နယ်၊ စုစုပေါင်း (၆)မြို့နယ် ဖြစ်ပါသည်။
- (၂) မန္တလေးတိုင်း။ လယ်ဝေး၊ ပျဉ်းမနား၊ တပ်ကုန်း၊ ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်နှင့် ရမည်းသင်းမြို့နယ်၊ စုစုပေါင်း (၅)မြို့နယ်။

အနောက်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ -

- (၁) ပဲခူးတိုင်း။ ပန်းတောင်းမြို့နယ်။
- (၂) ရခိုင်ပြည်နယ်။ တောင်ကုတ်၊ သံတွဲ၊ ဝှံ၊ မာန်အောင်၊ ရမ်းဗြဲ၊ ကျောက်ဖြူ၊ အမ်း၊ မြေပုံ၊ စစ်တွေ၊ ပေါက်တော၊ ပုဏ္ဏားကျွန်း၊ မင်းပြား၊ မြို့ဟောင်း၊ ကျောက်တော်၊ ပလက်ဝ၊ ရသေ့တောင်၊ ဗူးသီးတောင်နှင့် မောင်းတောမြို့နယ်၊ စုစုပေါင်း (၁၈)မြို့နယ်။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လ (၁၆)ရက်နေ့ တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ် အေးသောင်လက်ထက်တွင် အလယ်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်အား တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်အဖြစ်သို့ ပြန်လည်ပြောင်းလဲ ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ နယ်မြေအကျယ်အဝန်းမှာ -

- (က) ပဲခူးတိုင်း။ ပဲခူးတိုင်းနယ်မြေအကျယ်အဝန်း ဧရိယာ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း (၁၅၂၁၄. ၁၃) (ပန်းတောင်းမြို့နယ် မပါ) ဖြစ်သည်။
- (ခ) သံတောင်မြို့နယ်။ သံတောင်မြို့နယ်၏အကျယ်အဝန်း ဧရိယာ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း (၁၄၁၂. ၈၇)ဧပါအဝင် ဖြစ်သည်။

တောင်ပိုင်းတိုင်းတွင် ပါဝင်သော မြို့နယ်များ

တောင်းပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နယ်နိမိတ်အတွင်းရှိ ပဲခူးတိုင်း၊ ပန်းတောင်းမြို့နယ် မပါ။ မြို့နယ် (၂၇)မြို့နယ်နှင့် ကရင်ပြည်နယ်၊ သံတောင်မြို့နယ်တို့ ပါဝင်ကြ၏။ တိုင်းစစ်ဌာနချုပ် နယ်မြေရှိ ခရိုင်ကြီး (၄)ခရိုင်နှင့် အဆိုပါခရိုင်ကြီးများတွင် ပါဝင်သည့် မြို့နယ်များမှာ -

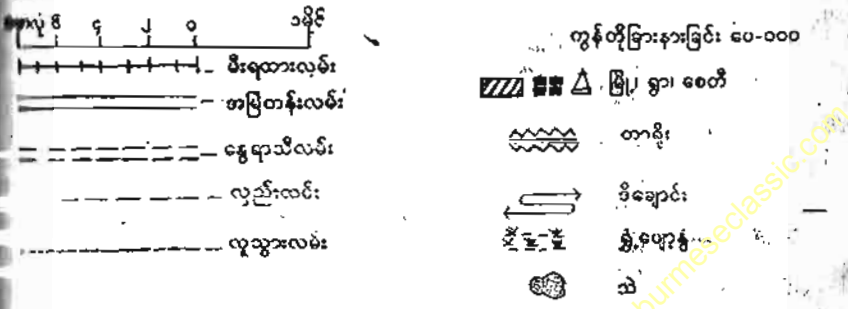
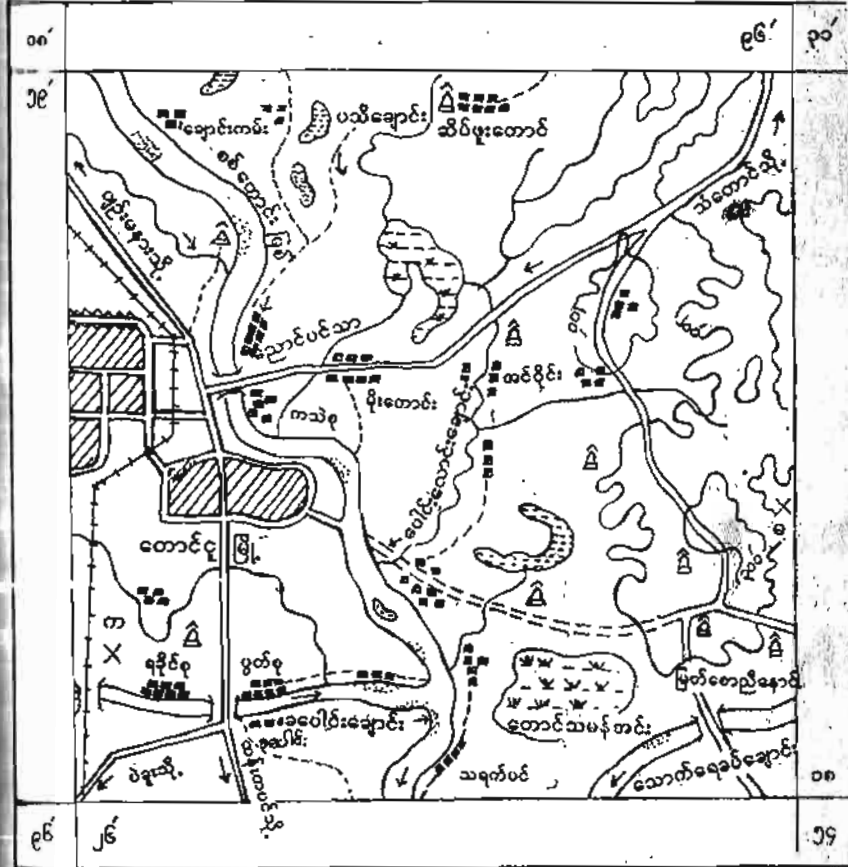
- (က) ပဲခူးတိုင်း
 - (၁) ပဲခူးမြို့နယ်
 - (၂) သနပ်ပင်မြို့နယ်
 - (၃) ဝေါမြို့နယ်
 - (၄) ကဝမြို့နယ်
 - (၅) ဒိုက်ဦးမြို့နယ်
 - (၆) ညောင်လေးပင်မြို့နယ်
 - (၇) ကျောက်တံခါးမြို့နယ်
 - (၈) ရွှေကျင်မြို့နယ်

(ခ) တောင်ငူခရိုင်

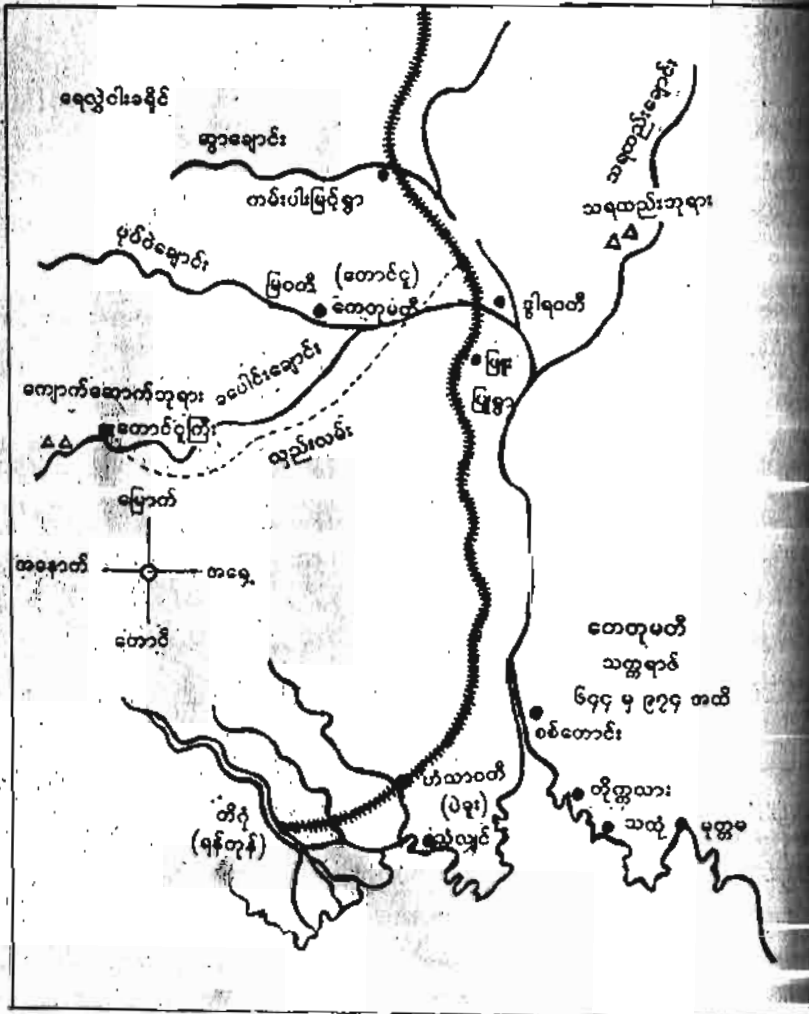
- (၁) တောင်ငူမြို့နယ်
- (၂) ရေတာရှည်မြို့နယ်
- (၃) ထန်းတပင်မြို့နယ်
- (၄) အုတ်တွင်းမြို့နယ်
- (၅) ဖြူမြို့နယ်
- (၆) ကျောက်ကြီးမြို့နယ်

(ဂ) သာယာဝတီခရိုင်

- (၁) သာယာဝတီမြို့နယ်
- (၂) လက်ပံတန်းမြို့နယ်
- (၃) မင်းလှမြို့နယ်
- (၄) မိုးညိုမြို့နယ်
- (၅) ကြို့ပင်ကောက်မြို့နယ်
- (၆) ဇီးကုန်းမြို့နယ်
- (၇) နတ်တလင်းမြို့နယ်

ကျောက်ငူခေတ် ကေတုမတီနေပြည်တော်၏မြေပုံ

(၈) အုတ်ဖိုမြို့နယ်

(ဃ) ပြည်ခရိုင်

- (၁) ပြည်မြို့နယ်
- (၂) ရွှေတောင်မြို့နယ်
- (၃) သံကုန်းမြို့နယ်
- (၄) ပေါင်းတည်မြို့နယ်
- (၅) ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ်

(င) ကရင်ပြည်နယ် - သံတောင်မြို့နယ်

စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဌာနချုပ်များ

တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နယ်မြေအတွင်း၌ အောက်ဖော်ပြပါ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဌာနချုပ်များ တည်ရှိပါသည် -

- (က) တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်။ တောင်ငူ။
- (ခ) အမှတ်(၆၆) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်။ ပြည်။
- (ဂ) အမှတ် (၇၇) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်။ ပဲခူး။

အခန်း (၂)

တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ပြောင်းလဲဖွဲ့စည်းလာမှုအဆင့်ဆင့်

တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်စတင်ဖွင့်လှစ်ခြင်း

တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သည် ဗမာ့တပ်မတော်ကွပ်ကဲဌာနချုပ်များ အနက် အစောဆုံးဖွင့်လှစ်ခဲ့သော ဌာနချုပ်များစာရင်းတွင် ပါဝင်ပါသည်။ တပ်မတော်တိုးတက်ဖွံ့စည်းလာမှုများသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးအခြေအနေများအပေါ်တွင် တည်မှီပြောင်းလဲခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေရာ တပ်မတော်ကွပ်ကဲဌာနချုပ်များ၊ တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များ၊ အလက်ရုံးဝန်ထမ်း တပ်များ၏ ဖွဲ့စည်းမှုနှင့် တပ်များဖြန့်ကျက် ခင်းကျင်းမှုများသည်လည်း တိုင်းပြည်၏ ပြည်တွင်းပြည်ပစစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေးအခြေအနေများအပေါ်တွင် တည်မှီ၍ ပြောင်းလဲဖွဲ့စည်းခဲ့ရကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။

ဗမာ့တပ်မတော် သို့မဟုတ် ဗြိတိသျှတို့ဖွဲ့စည်းထားသော ဘားမားအာမီ (Burma Army)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးသောအခါတွင် ဗမာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များနှင့် မဟာမိတ်တပ်များ၏ အရှေ့တောင်အာရှဒေသဆိုင်ရာ စစ်သေနာပတိ မောင့်ဘတ်တန်တို့ သီဟိုဠ်နိုင်ငံ ကန့်မြို့တွင်

ဆွေးနွေးသဘောတူညီချက်အရ ဗမာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်ကို ဖျက်သိမ်း၍ တပ်သား (၅၀၀၀)၊ အရာရှိ (၂၀၀)၊ အရန်တပ်သား (၃၀၀)နှင့် အရာရှိ (၂၀၀) ပါဝင်သော ဗမာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်ကို ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ ဖွဲ့စည်းထားရာတွင် ဗမာ့မျိုးချစ်တပ်မတော်မှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ပါဝင်ခဲ့ကြသလို ဗြိတိသျှတို့ဖွဲ့စည်းထားသည့် ဗမာ့တပ်မတော်မှတပ်ဖွဲ့ဝင်များလည်း ပါရှိခဲ့၏။

ဖွဲ့စည်းစ ဗမာ့တပ်မတော်အား ဗြိတိသျှတို့၏ဗမာ့တပ်မတော်ကွပ်ကဲမှုစစ်ဌာနချုပ် (Head Quarter Burma Army Command) လက်အောက်တွင် ထားရှိခဲ့၏။ စတင် ဖွဲ့စည်းစဉ်က တပ်မတော်ကို အုပ်ချုပ်ရန် ယခင်ကပင် ဗမာ့တပ်မတော်စစ်ဆေးရေးအရာရှိချုပ် အဖြစ် ခန့်ထားခဲ့သူ ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ်တယ်လ်စီသောမတ်စ်သည် ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ဖွဲ့စည်းထားသော ဗမာ့တပ်မတော်စစ်ဌာနချုပ်၌ စစ်ဦးစီးချုပ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အလားတူပင် စစ်ဆေးရေး အရာရှိချုပ်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးစမစ်ဒွန်းသည်လည်း ဒုတိယစစ်ဦးစီးချုပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံအား လွတ်လပ်ရေးပေးခါနီးအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်တယ်လ်စီသောမတ်စ်နေရာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးစမစ်ဒွန်းက ဦးစီးချုပ်ဖြစ်လာခဲ့ရာ ထိုစဉ်က ဗမာ့တပ်မတော်၏ စစ်ခေါင်းဆောင်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

လွတ်လပ်ရေးပေးခါနီးအချိန် တပ်မတော် အကြီးအကဲများ

- စစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်တယ်လ်စီသောမတ်စ်
- ဒုတိယစစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီးစမစ်ဒွန်း
- တောင်ပိုင်းတိုင်း တိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစောကြာမိုး
- မြောက်ပိုင်းတိုင်း တိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်း။

ဖွင့်လှစ်ပြီးစ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၏တာဝန်မှာ ရန်ကုန်နှင့် မင်္ဂလာဒုံနယ်မြေတွင် တပ်ရင်း (၃)ရင်း၊ စစ်တွေဒေသနှင့် မြောက်ပိုင်းဆက်သွယ်မှုလမ်းကြောင်းထိန်းရန် တပ်ရင်း (၂)ရင်းတို့အား တပ်ဖြန့်စလှယ်ရန်ကုန်တွင် အခြေပြုကွပ်ကဲရန် ဖြစ်သည်။ ယပ်များ ပြင်ဆင်

ဖွဲ့စည်းမှုအားလုံးကို ၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၄)ရက်နေ့တွင် ပြီးစီးရန် သတ်မှတ် ပေးခဲ့ပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် Northern Command နှင့် Southern Command တို့ စစ်တိုင်းကြီးနှစ်တိုင်းအဖြစ် စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့စဉ်ကပင် သန္ဓေတည်ဖွင့်လှယ် ခဲ့သော ကွပ်ကဲမှုဌာနချုပ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး တိုင်းမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးစောကြာဒီးအား ၁၉၄၇-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၂)ရက်နေ့တွင် တိုင်းမှူးအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့သဖြင့် တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သည် ၁၉၄၇-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၂)ရက် နေ့တွင် စတင်ဖွင့်လှစ်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

အစန်း (၉)

စွဲစိမ်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်း

ဝမ်းဦးစီးမှူး ဒုတိယတန်းများ၏ ပဏာမတင်ပြချက်များ

ဝမ်းဦးစီးမှူးဒုတိယတန်း သုံးဦး၏ ပဏာမတင်ပြချက်များကို နားထောင်လိုက်ပြီးသောအခါ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၏ ယေဘုယျ စာခြေအနေများအား ကျွန်တော်ရောက်ခါစက အောက်ပါအတိုင်း နားလည်မှတ်သားမိ၏။

တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းရှိ ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကို ဗဟိုပြု ထားသော ဒေသဖြစ်၏။ ပဲခူးရိုးမမှာ ခေတ်အဆက်ဆက်က သောင်းကျန်းသူများ၊ သူပုန်သူကန်များ ခိုအောင်း ခဲ့ရာ တောကြီးဖြစ်၏။ ဗကပများ၊ KNU များက ၎င်းတို့၏ အောင်မြေ ဟု သတ်မှတ်ခဲ့သော နေရာကြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပဲခူးရိုးမကို အလစ်ပေး၍ မရ၊ ၁၉၄၈-၄၉ ခုနှစ်၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးကာလမှပင် ၁၉၇၅ ခုထိ အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါး ပဲခူးရိုးမ၌ သောင်းကျန်းသူတို့ ကျက်စားခဲ့၏။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၌ ဇင်ချစ်တို့ ပဲခူးရိုးမတွင် ကျဆုံးသွားပြီး နောက်မှ သောင်းကျန်းသူများ ရှိမဟုတ် ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့၏။ ဒါ့တောင် ပြည်ပြေးများ၊ KNU များက ပဲခူးရိုးမကို ပြန်လည်အသက်သွင်းရန်

အထပ်ထပ်အခါခါ ကြိုးစားကြ၍ ကျွန်တော် ရောက်တော့ ပဲခူးရိုးမအား ပုစ်မ-၁၄၄ ထုတ်ပြန်ထားရပါသည်။

တောင်ပိုင်းတိုင်းတွင် မြို့နယ်ပေါင်း (၂၈)မြို့နယ်ရှိသည်။ ထို မြို့နယ်များကို ပဲခူး၌ ရုံးစိုက်သည့် တိုင်းငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေး ရုံးမှ စီမံအုပ်ချုပ်သည်။ ကျွန်တော်တိုင်းများမှာ ပဲခူးတွင် အခြေပြု၍ နယ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးများကို စီမံနေရ၏။ တောင်ငူရှိ တပခသို့ တစ်လ တစ်ခါသာ လာသည်။ တစ်ကြိမ်လျှင် သုံးလေး ငါးရက်နေလေ့ရှိ၏။

စစ်ဦးစီးမှူး ဒုတိယတန်းများ၊ Briefing စလုပ်သည့်နေ့က ၎င်းတို့အသီးသီးမှ တင်ပြကြရာတွင် -

“ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းမှာ စစ်ဆင်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ရေး တပ်ရင်းပေါင်း (၁၁)ရင်း၊ အခြေစိုက်တပ် (၂၂)တပ်၊ အုပ်ချုပ်မှုအနေနဲ့ ဖြည့်ဆည်းပေးရတာက ရိုးမအနောက်ခြမ်းက (၉)ရင်း၊ ရိုးမအရှေ့ခြမ်းက (၁၂)ရင်းပါ။ အဲဒါတွေက တပ်မလက်အောက်ခံတပ်တွေပါ။ တောင်ငူ တပ်နယ်မှာတော့ တပ်ပေါင်း (၁၅)တပ်ရှိပါတယ် ”

“ စစ်ဆင်ရေးအတွက်တော့ ဗျူဟာသုံးခုရှိပါတယ်။ စစ်ဗျူဟာ(၁) က ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်၊ စစ်ဗျူဟာ(၂)က ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်မြင့်၊ စစ်ဗျူဟာ(၃)က ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်ပါ။ ကျောက်ကြီးမှာ ဗျူဟာတစ်ခုရှိပြီး ဖာပွန်မှာ ဗျူဟာတစ်ခုရှိပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ဗျူဟာကတော့ တိုင်းအရံပါ ”

“ နယ်မြေတွေအနေနဲ့တော့ ပဲခူးရိုးမနဲ့ ရိုးမအနောက်ခြမ်း ရန်သူမရှိပါဘူး။ ရိုးမအရှေ့ခြမ်းလဲ ရန်သူမရှိသလောက်ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ စိမ့်ဝင်လာတဲ့ KNU လေး၊ ABSDF လေး၊ ဒါလောက်ပါ။ ဒါလဲ ဝင်လာသူမှန်သမျှ အပြီးအပိုင်လက်စတဲ့ ချေမှုန်းနိုင်လိုက်ပါတယ် ”

“ ရန်သူရှိတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်- မန္တလေး ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းအရှေ့ခြမ်း နဲ့ စစ်တောင်းမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ပါ။ ရန်သူကတော့ KNU တပ်မဟာ (၂)၊ (၃)နဲ့ KNLP တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ KNU တပ်မဟာ (၂)က တောင်ငူအရှေ့ခြမ်းဒေသမှာ လျှပ်ရှားပြီး တပ်မဟာများက စောဘောနီပါ။ နယ်မြေ အလွန်ကျွမ်းပါတယ်။ KNU တပ်မဟာ(၃)ကတော့ ရွှေကျင်၊ ကျောက်ကြီးအရှေ့ခြမ်းဒေသမှာ လျှပ်ရှား ပါတယ်။ တပ်မဟာများက ရှားမင်းပါ ”

“ KNLP ကတော့ ရွှေအေးခေါင်းဆောင်တဲ့ ကယမ်းပြည်သစ် ပါတီပါ။ ရွှေအေး၊ သန်းချ ခေါ် သန်းစိုးနိုင်၊ ဟန်းသလောနဲ့ ငိန်းကျန် တို့ခေါင်းဆောင်ပြီး ယဉ်းမနားအရှေ့ခြမ်း၊ သံတောင်မြောက်ခြမ်းနဲ့ ။ယ်ခုံမြို့နယ်ထဲမှာ လျှပ်ရှားပါတယ် ”

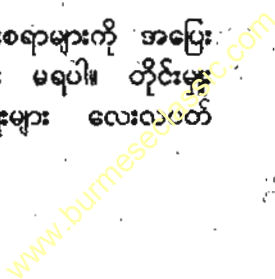
“ အဓိကကတော့ အဲဒီရန်သူတွေပါ။ ဒီရန်သူတွေကို ကျွန်တော် တို့ တိုင်းတပ်တွေနဲ့ ရှင်းလင်းပြီး ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းတွေ ထိန်းထားရပါတယ် ”

တောင်ပိုင်းတိုင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏အဓိကအသက်ဆွေးကြော ဖြစ်သော ကားလမ်း၊ ရထားလမ်းကြီးများကို ထိန်းထားရ၏။ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံကြီးများလည်း ရှိ၏။ ပဲခူးမှ မွန် ပြည်နယ်နှင့် ကရင်ပြည်နယ်သို့ ဖွဲ့ထွက်သွားသော ကားလမ်းနှင့် ရထားလမ်းလည်း ရှိနေပြန်၏။

“ နောက်တစ်ခုကတော့ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံတွေ လုံခြုံရေးနဲ့ ကာဝါတိုင်လုံခြုံရေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ တပခနယ်မြေမှာ အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်- မန္တလေးကားလမ်းမကြီးဘေး ရိုးမ အရှေ့ခြမ်းမှာ စက်ရုံတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ရေနံစက္ကူစက်၊ ဆွာအထပ်သားစက်၊ ရေတာရှည် သကြားစက်၊ အုတ်တွင်းသစ်စက်၊ ဟင်းငုတ်ပင်ခါတ်အားခွဲစက်ရုံ၊ လေယူဝတီအရက်ပျံနဲ့ သကြားစက်ရုံ၊ ဒိုက်ဦးအချို့မှန်စက်ရုံ၊ ဘုရားလေး သစ်စက်နဲ့ ကျောက်တံခါးဆန်စက်၊ သံတောင်ကြီး လက်ဘက်ခြောက် စက်ရုံ၊ ဒါတွေက ရိုးမအရှေ့ပါ။ ရိုးမအနောက်မှာတော့ ရွှေတောင် ဖာထည်စက်၊ သာယာဝတီပန်းကန်စက်၊ ရွှေတောင်သဘာဝခါတ်ငွေ့သုံး လျှပ်စစ်စက်ရုံတွေပါ။ တာဝါတိုင်တွေကတော့ ယာဒိုနားက တိုင်အမှတ် (၂၀၀)ကနေပြီး ဟင်းငုတ်ပင်ခါတ်အားခွဲစက်ရုံ အထိ တာဝန်ယူရပါ တယ် ”

စစ်ဆင်ရေးဂျီတူး ဗိုလ်မှူးနေဝင်းမှ ၎င်း၏အပိုင်းတွင် အထက်ပါ အတိုင်း ထည့်သွင်း ရှင်းလင်းသည်။

နူးနှစ်ရက်လောက် တက်ပြီး မှတ်စရာသားစရာများကို အပြေး အလွှား မှတ်သားရပါတော့သည်။ မမှတ်လိုလည်း မရပါ။ တိုင်းမှူး ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ နက်ဖြန်ဆို တပခတပ်မှူးများ လေးလပတ် အစည်းအဝေးစတော့မည်။

ထိုအစည်းအဝေးတွင် ဂျီဝမ်းအသစ်စက်စက်ကလေး ကျွန်တော် မောင်သက်ဦးက အခမ်းအနားမှူး Master of Ceremony ပါခင်ဗျား။

* *

တောင်ပိုင်းတိုင်း၏ စစ်ဆင်ရေး လေးလပတ်အစည်းအဝေး

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၆)ရက်နေ့ညနေပိုင်း။

ပဲခူးတွင် တဝတညူတွဲတာဝန်ယူနေသော ကျွန်တော်၏တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်အေးသောင် သည် ဦးစီးအရာရှိများဖြစ်သော ဗိုလ်ကြီးသန်းလွင်၊ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ဝမ်းတို့နှင့်အတူ တောင်ငူ တပခဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒုတိုင်းမှူးဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ထိန်နှင့်ကျွန်တော်တို့ ဦးစီးအရာရှိကြီးများက ဆီးကြိုကြ၏။

“ဘယ်နဲ့လဲ၊ လေးလပတ်အတွက် တပ်မှူးတွေ စုံပြီလား”

တိုင်းမှူးက ခရီးရောက်မဆိုက် မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ စုံပါပြီခင်ဗျာ”

ဒုတိုင်းမှူးက ဖြေသည်။

တောင်းပြီလေ၊ နက်ဖြန်လိုတာလေးတွေ ထပ်ပြင်ပြီး သဘက်ခါ (၈)ရက်နေ့မှာ အစည်းအဝေးလုပ်လိုက်ကြတာပေါ့၊ နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေမှာ ရုံးဖွင့်ပြီးရောက်နေတဲ့ တပ်မှူးတွေ သူတို့လိုတဲ့ ရုံးကိစ္စလေးတွေ လာလုပ်ကြပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

နောက်တစ်နေ့တွင် တိုင်းမှူးက ရုံး၌ ဒုတိုင်းမှူးနှင့် ကျွန်အရာရှိများကိုထားခဲ့ပြီး၊ ကိုယ်ရေးအရာရှိနှင့် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်၍ ဇရပ်ကြီး၊ ထန်းတပင်မြို့များသို့ တပ်သွားစစ်သည်။ ထိုမြို့ငယ်နှစ်မြို့လုံးမှာ စစ်တောင်းမြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ ရှိ၏။ ဇရပ်ကြီးမြို့တွင် ခလရ(၇၃)အား နေရာချထား၍ တပ်သစ်တည်ဆောက်ပေးနေ၏။ တပ်သစ်တည်ဆောက်ပေးနေမှုကို သွားစစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ တောင်ငူနှင့်ညောင်လေးပင်ကြားသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ခါးအသိမ်ဆုံးနေရာ ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်မှ ယိုးဒယားနိုင်ငံနှင့် ဘာမှဝေးသည်မဟုတ်။ ယိုးဒယားသို့ ခြေလှမ်းသွားလျှင်ပင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ထက် ပိုမသွားရ။ ထိုနေရာအား ရန်သူမှ ခါးဖြတ်လိုက်လျှင် အထက်အောက်နှစ်ပိုင်း တွဲသွားနိုင်၏။

မဟာဗျူဟာအရ အလွန်အရေးပါသော နေရာဖြစ်သည်။ Critical Point ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် မဟာဗျူဟာအရ အချက်အချာကျသော ထိုနေရာကို ကာကွယ်နိုင်ရန် သဘာဝအတားအဆီး စစ်တောင်းမြစ်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ သံတောင်၊ ထန်းတပင်၊ ဇရပ်ကြီး၊ ရွှေကျင်အစရှိသည့် မြို့များတွင် တပ်များချထားရ၏။ ယိုးဒယားနှင့်နီးသော ဖာပွန်မြို့ကလေးတွင်လည်း တပ်ရင်းတစ်ရင်းချထားပါသည်။ သို့ရာတွင် ဖာပွန်တပ်ရင်းမှာ ရန်သူ့ ဟိုဘက်ချုပ် မာနယ်ပလောနှင့် အလွန်နီးကပ်နေပြီး ရန်သူ၏ အထက်မပြတ် နှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက်မှုကို ခံနေရ၍ တောင်ပိုင်း တိုင်းမှူးဟာ တစ်ခုသွားကူနေရပါသည်။ ယခုလေးလပတ်တွင် ဖာပွန်သို့ အငှားလိုက်သွားသည့် ဗျူဟာမှဖြစ်စဉ်များ အတော်များများတင်ပြဖို့ ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ကြားထားပါ၏။

တိုင်းမှူးနှင့်အဖွဲ့သည် မဝတရုံးများတွင် အစည်းအဝေးများ ပြုလုပ်၍ လိုအပ်သည့် မှာကြားစရာများကို မှာကြားခဲ့၏။ အပြန်၌ မြစ်စောညီနောင်ဘုရားသို့ ဝင်ဖူးပြီး ဆရာတော် ဦးသီလဝံသအား ကန့်တော့၍ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ အပြန်လမ်း၌ တိုင်းမှူးက ကျွန်တော့်အား

“ဟေ့- ဂျီဝမ်း၊ မင်း ဒီဘက်ရောက်ဖူးသလား”

“တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူးခင်ဗျာ”

“အေး၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ခေါ်လာတာကွ၊ ဒီဘက်က ပြောနေအထားတွေကို မင်းမှတ်ထား၊ စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်တွေ မင်း မရမှာ၊ တကယ်မြေအခြေအနေကို မသိပဲ မင်းရေးလို့ မရဘူး”

တိုင်းမှူးစကားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ယခင်တပ်မ(၈၈)၌ ဂျီတူးလုပ်ခဲ့စဉ်က မြေအခြေအနေ မသိပဲ၊ စစ်သုံးမြေပုံကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်တွေ ရေးခဲ့သည်တို့ ဒုတိယမှူးက ရယ်သွမ်းသွေး မြင်းအား သတိရ၍ ပြုံးမိပါသေးသည်။

“ဟောဟို ချောင်းက သောက်ရေခပ်ချောင်းခေါ်တယ်ကွ၊ များချောင်း၊ မြင်းခပ်ချောင်း၊ ပသိချောင်း၊ ကမ်းနီချောင်းဆိုတာတွေလဲ၊ မဟာဝေအရှေ့ဘက်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ချောင်းတွေ သဘာဝအတားအဆီး ကျွန်တို့ အဲဒါတွေ မင်းမြေပုံပေါ်မှာ လေ့လာထား၊ မြေပြင်မှာလဲ မြေပြင်တာတွေ သိနိုင်အောင် သွားကြည့်ထား၊ သောက်ရေခပ်ချောင်း

ကတော့ ဘောဂလိကြီးဘက်က လာတာ ရှည်တယ်ကွ။ သူ့ ပီအေဂျေကြီးတယ်။ ရန်သူကလဲ သောက်ရေခပ်ချောင်းတစ်လျှောက် နှိခိုတာ ပိုများတယ်။”

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ ညနေမိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ တောင်ပိုရောက်ပါသည်။ တိုင်းမှူးနှင့် စတွေ့သည့် ပထမနေ့မှာပင် ပညာရေး အတော်ရလိုက်ပါ၏။

နောက်တစ်နေ့ တနင်းလာတွင် တပခလေးလပတ်စစ်ဆင်ရေး အစည်းအဝေးကြီး စပါတော့သည်။ ကျွန်တော်က အခမ်းအနား လုပ်ရ၏။ အစည်းအဝေးအား တိုင်းစစ်ဆင်ရေး အစည်းအဝေးခန်းမ မှာပင် လုပ်သည်။ အစည်းအဝေး၌ တိုင်းမှူးမှ အဖွင့်အမှာစကားပြော တစ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ရှိသည့် အရာရှိကြီးများမှ ဆွေးနွေး တစ်ပြုကြသည်။ ကျွန်တော်သည် တပခတွင် ပထမအကြိမ် အခမ်းအနားမှူးစလုပ်ရသော်လည်း အခမ်းအနားကို အောင်မြင်စွာ ကျင့် လိုက်နိုင်၏။ အစည်းအဝေးကိုမူ တိုင်းမှူးမှ နိဂုံးချုပ်အမှာစကားပြော ညနေ (၁၆:၃၀)နာရီတွင် အပြီးသတ်လိုက်၏။ စစ်ရေးစစ်ရာကိစ္စများ ဆွေးနွေးရန် အတော်ပင် များပြားသဖြင့် ထိုနေ့က သတ်မှတ် ကျော်လွန်မှ အစည်းအဝေးကြီးပြီးသွားပါတော့သည်။ အစည်းအဝေး တက်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း တောင်ပိုင်းတိုင်းအကြောင်း တော်တော်များများ သိလိုက်ရတော့၏။

ထို့ကြောင့် နောင်တွင် တပ်များကို ကိုင်တွယ်ခင်းကျင်းပ ရေးများစွာအထောက်အကူဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ထိုနေ့ညစာကို တပခရိပ် ကြီး၌ တိုင်းမှူးက တည့်ခင်းဧည့်ခံသည်။ တပ်မှူးများသာမက ၎င်းတို့ ဝန်ထမ်းများကိုပါ ဖိတ်ကြားထားသဖြင့် ညစာစားပွဲမှာ အထူးစည်ကား နေပေ သည်။ ညစာစားပွဲစတင်မီ ကံစမ်းမဲဖောက်ပွဲပါ ထည့်ထားရာ ကံကောင်း သုံးလေးငါးဦးအတွက် ဖာနီနှင့် ရေဖိုယိုကက်ဆက်များထည့်သွင်းထား ကို အများသူငါအတွက် တော့ လှူချည်း ထမီ၊ စပိုရွပ်နှင့် ဗလာမဲပေါအော စီစဉ်ထား၏။ ဆက်သွယ်ရေးတပ်ရင်းမှ တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသူရ အခမ်း အနားမှူးလုပ်သည် ထင်ပါသည်။ ကောင်းစွာတော့ မမှတ် တော့ပါ။ သို့ရာတွင် ညစာမစားမီ ကံစမ်းမဲထည့်ထားသဖြင့် ပျော်စရာ ကလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်ကိုတော့ မှတ်မိနေ ပါသည်ခင်ဗျား။

ဇူလိုင်လ (၁၁)ရက်နေ့တွင် တိုင်းမှူး ပဲခူးသို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားပါသည်။

* *

ဂျီဝမ်းဘဝ နိစ္စဥဝတာဝန်များ

ဂျီဝမ်းဆိုသည်မှာ General Staff Officer One စစ်ဦးစီးမှူး (ပထမတန်း) စစ်ဆင်ရေး၊ ထောက်လှမ်းရေး၊ လေ့ကျင့်ရေးဆိုင်ရာ အရာရှိကြီးဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုစဉ်က တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တွင် အမြင့်ဆုံး ဦးစီးအရာရှိဖြစ်ပြီး တိုင်းမှူးကို တာဝန်ခံ၍ တိုင်းအတွင်းရှိ စစ်ဆင်ရေး၊ ထောက်လှမ်း ရေး၊ လေ့ကျင့်ရေးကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ခံရသူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ဂျီဝမ်းဖြစ်တော့ တောင်ပိုင်းတိုင်းတွင် တိုင်းမှူးက အမြဲမရှိပါ။ မနေပါ။ တဝတ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ဖြင့် ပဲခူး၌သာရှိနေပြီး တစ်လ လျှင် လေးငါးရက်သာ တောင်ငူသို့ ပြန်လာလေ့ရှိ၏။ တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၌ စစ်ဆင်ရေးတာဝန်အား ဒုတိုင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ထိက အနီးကပ် ကြီးကြပ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် မနက်မိုးလင်း၍ (၇)နာရီ ထိုးပြီးတိုင်း တောင်ငူမှ ပဲခူးရှိ တိုင်းမှူးထံ အောက်ပါအတိုင်း သတင်း ပို့ရ၏။

“ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျာ”

“ပြောပါ”

“ဒီနေ့ တိုင်းတစ်တိုင်းလုံး မင်းသားပါခင်ဗျာ”

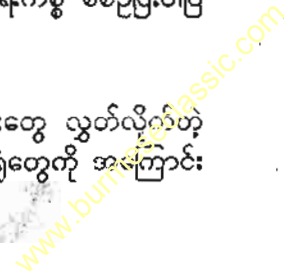
မင်းသားဆိုသည်မှာ “ဘာမှထူးခြားမှု မရှိပါဘူး။ ဘာမှ မဖြစ် ပါဘူး။ အေးအေး ဆေးဆေးပါ” ဟု အဓိပ္ပါယ်ရပါသည်။ “ကျွန်တော်က မင်းသားပါ” ဟုဆိုသောအခါ တိုင်းမှူးက -

“ကောင်းပါပြီ၊ ပြောစရာရှိရင် ဆက်ပြောပါ”

“ခလရ(၆၀)နဲ့ ခလရ(၅၇) တပ်လဲလှယ်ရေးကိစ္စ စီစဉ်ပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ပြောပါ”

“ABSDF က ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေးသမားတွေ လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စ ကွပ်ကဲမှုအောက် တပ်အားလုံးနဲ့ စက်ရုံအလုပ်ရုံတွေကို အကြောင်း ကြားပြီး ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ ပြောပါ ”

“ ခလရ(၂၆)မှာတော့ ဒီနေ့တိုက်ပွဲဝင်စည်းရုံးရေးမှမ်းမံသင်တန်း၊ ဖွင့်ပွဲ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မနက်ရှစ်နာရီမှာ ဒုတိုင်းမှူးကြီးသွားဖွင့်ပါမယ် ခင်ဗျာ ”

“ ပြောပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ဒီနေ့မနက်အတွက်တော့ တင်ပြစရာ ဒီလောက်ပဲရှိပါတယ်ခင်ဗျာ ”

“ ကောင်းပါပြီ၊ ဒီအပတ်ထဲမှာ ရန်ကုန်က စစ်သံမှူးတွေ ကေတုမတီဂေါက်ကွင်းမှာ ဂေါက်သီးလာကစားလိမ့်မယ်၊ ကြိုဆိုညှော်ခဲရေး လုံခြုံရေးအားလုံးလိုလေသေးမရှိပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပါလို့ ဒုတိုင်းမှူးက ပြောပါ။ ကိုယ်တော့ မလာနိုင်တော့ဘူး၊ ဂျိမ်းတို့အားလုံး ဝိုင်းလုပ်ကြ ပါ။ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ”

“ အေး- အေး၊ ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ ”

မိုးလင်းသည်နှင့် ဆက်သွယ်ရေးစက်များ၊ တယ်လီဖုန်းများ သတင်းအသီးသီးကိုရယူ၍ အထက်ပါအတိုင်း သတင်းပို့ရ၏။ ထို့နောက် စစ်ရုံးရှိ ကကကြည်းသို့ တပခနယ်မြေ အခြေအနေ ထူးမထူး သတင်းပို့ပြန်ပါသည်။ ထိုစဉ်က တပခနယ်မြေကို တာဝန်ယူ ဂိုဏ်းမှာ ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်ရှိန်(ယခု ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း ခယ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်ရှိန်) ဖြစ်၏။ သူ့ကို သတင်းပို့ရခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်ရုံးတွင် ဂိုဏ်းလေးငါးဦးရှိရာ သူတို့အားလုံး တိုင်းတပ်များ ခွဲတိုင်ကြ၏။ ကျွန်တော်မှတ်မိနေသူများမှာ ဗိုလ်မှူးမောင်မောင် ဗိုလ်မှူး သွင်မြင့်မောင်၊ ဗိုလ်မှူးကိုကိုကျော်၊ ဗိုလ်မှူးသန်းဝင်း၊ ဗိုလ် မင်းညွန့်၊ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ကြည် စသူတို့ ဖြစ်၏။ စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးခင်မောင်သန်း (ယခု ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်မောင်သန်း) ဖြစ်ကြ၏။

စစ်ရုံးသို့ သတင်းပို့ပြီး ဒုတိုင်းမှူးနှင့် ဦးရေးထောက်စစ်ဦးစီး (ပထမတန်း) သုံးဦးတွေ့ဆုံကာ ဒုတိုင်းမှူးမှ လိုအပ်သည့် မှာကြားချက် များကို မှတ်သားရ၏။ အောက်ကို ပြန်ပြောရ၏။

တစ်ခုကျန်ပါသေးသည်။ ၎င်းကိစ္စမှာ မနက်(၈)နာရီအတိုင်း တိုင်းတပ်တိုင်းလုံးရှိ အရာရှိအရာခံ အကြပ်တပ်သားများအားလုံးစု

တိုင်းရုံးရှေ့၌ ကျွန်တော်ဂျိမ်းမှ ဦးစီးပြီး တန်းစိစစ်မိန့်ပေးကာ နိုင်ငံတော်အလံအား အလေးပြုသစ္စာဆိုခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တိုက်ခိုက်ရေး ကျောင်း တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးဘဝက တစ်နှစ်ခန့် အလေးပြုသစ္စာဆိုခြင်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် လုပ်လာခဲ့သူဖြစ်၍ ယခုဂျိမ်းဖြစ်လာတော့ ဤတန်းစီအလေးပြုသစ္စာဆိုကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာမျှ မပြောပလောက်ပါ။

ဤကား တပခရိုင်းဘဝတွင် ကျွန်တော်၏သာမန်နိစ္စဝ တာဝန်များပါ ခင်ဗျား။ ထူးခြားရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ခင်ဗျာ။

စာနိဂါး (၄)

တောင်ပိုင်းထိုင်းမှာ ရှစ်လကြာ

ကြုံရ ဆုံရကွသုက္ကများ

တောင်ပိုင်းထိုင်းစစ်ဌာနချုပ်နယ်မြေတွင် အဓိကသောင်းကျန်းသူများမှာ KNU တပ်မဟာ(၂)နှင့် တပ်မဟာ(၃)ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ကယားပြည်နယ်နှင့်ဆက်စပ်နေ၍ KNPP နှင့် KNLP တို့ကိုလည်း ဝရုစိုက်သေး၏။ သူတို့နှင့်ပူးပေါင်း၍ ရဲဖန်ရဲခါ ABSDF အဖွဲ့များလည်း လိုက်ပါလာတတ်၏။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်အရေးအခင်းကာလက ရန်ကုန်တောင်ငူကားလမ်း၊ ရထားလမ်းတစ်လျှောက် မြို့ကြီးအတော်များမှာ ဆူပူခဲ့ကြ၏။ ပဲခူး-ညောင်လေးပင်၊ ဖြူး-တောင်ငူမြို့များမှ ဆူပူမှုတို့ပါဝင်ခဲ့ကြသည့် ကျောင်းသူ/ကျောင်းသားအချို့ တောတွင်းရောက်သွားကြ၏။ စစ်တောင်းမြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ရွှေကျင်၊ ကျောက်ကြီးမြို့များမှလည်း တောတွင်းရောက်သွားသူများ ရှိကြပါသည်။ ထိုတောတွင်းရောက်သွားသူများသည် ABSDF တပ်ရင်းများဖွဲ့စည်းပြီး ဒေသခံ သောင်းကျန်းသူများနှင့် ပူးတွဲလှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။

ရဲဖန်ရဲခါ ABSDF များသည် KNU နှင့်ပူးတွဲ၍ ပဲခူးရိုးမကို ဖြေချရန် ကြိုးစား၏။ စက်ရုံအလုပ်ရုံများကို ဖောက်ခွဲရန် ကြိုးစား၏။ အများအားဖြင့် KNU များဖြင့် ပူးတွဲလှုပ်ရှားသည်က အများဆုံး ဖြစ်၏။ ယိုးဒယား၊ မြန်မာနယ်စပ် ဖာပွန်မြို့၏အရှေ့မြောက်တွင် ဝါးကွင်း (ပိုင်းတို့အခေါ် ဒေါင်းကွင်း)စခန်း၊ ယိုးဒယားနိုင်ငံ မဲဟောင်ဆွန်မြို့ အနောက်ဘက် နယ်စပ်တွင် ဟွေစေတီစခန်းစသည်ဖြင့် တောင်ပိုင်းထိုင်းဘက် ဒုက္ခပေးရန် စခန်းများထားရှိကြ၏။ အရေးအခင်းပြီးသည်မှာ သုံးနှစ်မှပေးခန့်သာ ရှိသေး၍ ABSDF အချိန်ကောင်းနေသည့်ကာလ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ကို အလစ်မပေးရဲပဲ စောင့်ကြည့်နေရ၏။

ဇူလိုင်လ (၂၃)ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ တိုင်းမှူးပြန်သွားသည်မှာ ကပ်ပတ်ကျော်သာ ရှိသေး၏။

“ ဂျီဝမ်းကြီး၊ ကနေ့မနက် ၁၀ရ(၃၉)က မောင်ကျော်စခန်း ကျသွားတယ် ”

စစ်ဦးစီးမှူး ဒုတိယတန်း(ထောက်လှမ်းရေး) ဗိုလ်မှူးအေးမြစိုက်က ဝယ်တင်းပို့သည်။ အချိန်က မနက်(၉)နာရီခန့်။

“ ဟေ- ဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ၊ ဘယ်သူတွေ ဝင်တိုက်သွားတာလဲ ”

“ KNLP က သန်းချနဲ့ ဝိန်းကျန်တို့ ဝင်တိုက်သွားတာပါ ”
“ ရန်သူ့အင်အားက ဘယ်လောက်ရှိသတဲ့လဲ ”

“ ၁၀ရ(၃၉)က သူတပ်ကို သူမေးနေတုန်းပဲ၊ မနက် (၅)နာရီမှာ စစ်တိုက်တာ အင်အား တစ်ရာကျော်လောက် ရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဝိတ်တော့ မသေချာသေးဘူး ”

“ သန်းချတော့ ကိုယ်ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ဝိန်းကျန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ ”

“ ဝိန်းကျန်က KNLP က တပ်ရင်း-၆၄၇၉ တပ်ရင်းမှူးပါ ”
ကျန်တော်သည် မောင်ကျော်စခန်းကိုမရောက်ဖူးပါ။ မောင်ကျော်

စခန်းမှာ ရတခလရ (၃၉)မှ စခန်းဖြစ်ပြီး လိပ်သိုယာဗိုကားလမ်း မြောက်ဘက် နန်ချိုချောင်း၏အရှေ့ခြမ်းတွင် ရှိ၏။ မောင်ကျော်၊

မောင်ပလောနှင့် ကျေးကတော၊ အလယ်ချောင်း၊ ဘောလစသည် နယ်မြေများကား KNLP ခေါ် ကယားပြည်သစ်ပါတီ၏ အခြေခံဒေသ

များဖြစ်၍ သူတို့ စားနေကျနေရာများ ဖြစ်၏။ ယခုလည်း ကျွန်တော်တို့ က ABSDF နှင့် KNU ကို အာရုံစိုက်နေချိန်တွင် KNLP က မောင်ကျော်စခန်းကို ဝင်တိုက်သွားရာ စခန်းကျသွား၏။ အတော်တော့ ဆိုးသွားပါသည်။

“ခလရ(၃၉)ရဲ့ တပ်ဖြန့်ခွဲပုံပြောပါဦး”

“တပ်ရင်းမှူးနဲ့ တပ်ခွဲက လေ့ကျင့်ရေးစခန်းနဲ့ တပ်ရင်းဌာန ချုပ်မှာ ရှိပါတယ်။ စစ်ကြောင်း(၂)မှူးနဲ့ တပ်ခွဲက ပဲခူးတဝတလုံခြုံရေးပါ။ ဒုရင်းမှူးနဲ့ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲက လိပ်သိုယာခို ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းနဲ့ တာဝါတိုင်လုံခြုံရေးလုပ်ပါတယ်။ ရှမ်းလယ်ပြင်နဲ့ မောင်ကျော်၊ မောင် ပလောမှာတော့ စခန်းသုံးခုကို တပ်ခွဲတစ်ခွဲတာဝန်ပေးထားပါတယ်။ တပ်စုတစ်စုစီ စခန်းထိမ်းတာဝန်ပါ အခုအတိုက်ခံရတဲ့စခန်းက တပ်စု တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ကို စခန်းတာဝန်ခံပေးထားတာပါ။ အရာရှိ မရှိပါဘူး။”

“ကဲ- ကောင်းပါပြီ”

ကျွန်တော်သည် မေးသင့်မေးထိုက်သည်များကို ပြည့်စုံအောင် မေး၍ အမြစ်အပျက်အား စစ်နူးနှင့်တိုင်းမှူးသို့ သတင်းပို့ ရပါတော့သည်။ စစ်နူးက ထိုသတင်းကို ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်ရှိန်မှ လက်ခံ၏။

“ဂျီဝမ်းကြီးတို့ ဘာပြန်လုပ်မလဲဆိုတာ ဒီက သိချင်ပါတယ်။ အစီအမံလေး အမြန် ပြန်တင်ပြပါ”

“တိုင်းမှူးနဲ့ ဒုတိုင်းမှူးတို့ မေးပြီး ပြန်တင်ပြပါမယ်”

အထက်ပါအတိုင်း ဖြေရပါသည်။ ကိုယ်လည်း နယ်မြေကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်တော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းတော့ မပြောနိုင်သေးပါ။

ပဲခူးရှိ တိုင်းမှူးကို အခြေအနေတင်ပြပြီး ဒုတိုင်းမှူးနှင့်တိုင်ပင်၍ အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ခလရ(၃၉) တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးတင့်အား တပ်ခွဲတစ်ခွဲနှင့် လိုက်စေသည်။ ဘောနက်ကြီးရှိ ခလရ(၅၉)မှ တပ်ခွဲ နှစ်ခွဲပါ စစ်ကြောင်းတစ်ခုကို မောင်ကျော်သို့ ထပ်ဆောင်း စေလွှတ် ပေးလိုက်ရသည်။ ခလရ(၇၃)မှ တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မြင့်ဟန်ဦး၏ စစ်ကြောင်း(၁)နှင့် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲကိုလည်း ဘေးမှ ရန်ထား ပေးလိုက်သည်။

ခလရ(၃၉)တပ်ရင်းမှူး မြင့်ဟန်ဦး၏ အမိန့်အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

တပ်တွေလွှတ်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပါပြီ။ KNLP သန်းချနှင့် ငိန်းကျန်တို့အဖွဲ့က အောင်ပွဲခံ၍ အရှေ့ဘက် ဖယ်ခံဘက် ပြန်တက်သွားပြီဟု ခိုင်လုံစွာ သတင်းရသည်။ ဗကပများနှင့် အချိန် အတော်ကြာအောင် နေ၍ စစ်ရေးမဟာဗျူဟာ၊ နည်းဗျူဟာများကို လေ့လာထားသည့် KNLP တို့မှာ စစ်ရေးအတွေးအခေါ် မညံ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ အားနည်းသော အစွန်ကျ သော စခန်းများကိုတိုက်ပြီး လေးမြန်တစ်နေ့စနစ်ဖြင့် အမြန်တိုက်၍ အမြန်ခွါစစ် ဆင်သွားကြ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့တပ်များ မောင်ကျော်ရောက်သွားတော့ ကျဆုံးသူများ အလောင်းသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း၊ စခန်းပြန်ဆောက်ခြင်းစသည်တို့ လောက်သာ လုပ်နိုင်ပါတော့သည်။ ရန်သူ၏ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မမြင်ရတော့ပါ။

“အင်း၊ ကင်းလိုက်ဒေသမှာ ကိုယ်က သန်းချကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်ကို မမျှော်လင့်တဲ့နေရာမှာ ဒုက္ခတော့ ပြန်ပေးပြီ။ ငါးပျံတစ်လှည့် ဗိုလ်တစ်လှည့်ပေါ့” ဟု ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါသေးသည်။

စစ်ဆိုတာကတော့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်သာတဲ့ သူက စားတမ်းပါပဲ လေ။

ထိုကိစ္စကို ရှင်းမပြီးခင်မှာပင် နောက်ထပ်ဒုက္ခတစ်ခုက ထပ်ဆင့် လာပြန်၏။ ဂျိုလ်မင်းတို့ မောင်ကို မွေ့ပြီထင်သည်။ ဤစုလိုင်လမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အကုသိုလ်ဖိစီးသောလ ဖြစ်၏။ မောင်ကျော်စခန်း ကျသွားသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး Higher Formation က တွန်းအား ပေးလာသဖြင့် တိုင်းမှူးက ခလရ(၃၉)အား တိုက်ကွက်ဖော်ခိုင်းရန် ညွှန်ကြားလာ၏။ ဘာကို တိုက်ကွက်ဖော်ရမလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ဖော်ရမလဲ၊ တိုက်ကွက်ဖော်နိုင်အောင် သတင်းစုဆောင်းရ၏။

မောင်ကျော်ကို တိုက်သွားသည့် KNLP များကတော့ မိုးငြိမယ်ခံဘက်တက်သွားပြီး လွတ်ရာကျွတ်ရာမှာ ခိုလှုံနေကြပြီဖြစ်သည်။ No information, No operation မို့ နီးစပ်ရာ ရန်သူသလင်းကို စုံစမ်းရသည်။ အတော်ပါပဲ။ သောက်ရေခပ်ချောင်းဖျားတွင် KNU တပ်မဟာ(၂)မှ အင်အားစုအချို့နှင့် KNPP များ နှေးနှေးပွဲလုပ်နေ ကြောင်း KNLP လည်း ပါနိုင်ကြောင်း သတင်းရသည်။ KNU

သောင်းစေခို

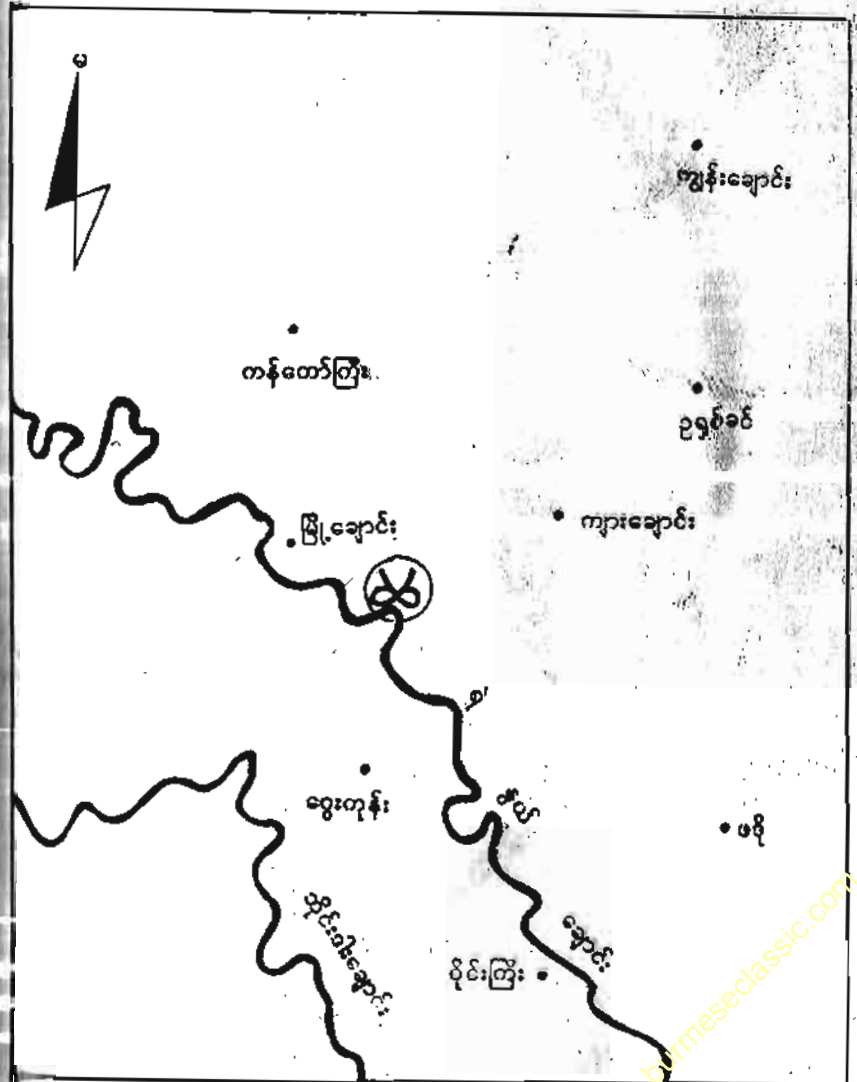
တပ်မဟာ(၂)မှ တပ်ခွဲမှူးခဲလေနှင့် ခရစ်ဘို၊ တပ်စုမှူးချစ်ဦး၊ မိုင်းတာဝန်ခံ အားဒီတို့ ပါဝင်ကြောင်း သိရ၏။ သူတို့ကား ခလရ(၃၉)၏ တိုက်ဖော် တိုက်ဖက်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးအကြောင်း၊ တစ်ဦးသိကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ဘက်မှ အဆင်ပြေဘွယ်ရာရှိသည်ဟု တပခမှ သုံးသပ်၍ ခလရ(၃၉) ဒုရင်းမှူး ဗိုလ်မှူး ချစ်မောင်နှင့် တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်မှူး ဗိုလ်ကြီးချစ်တိုးတို့ပါဝင်သည့် တပ်စု (၇)စု၊ (နှစ်ခွဲကျော်ကျော်) စစ်ကြောင်းကို လက်နက်ကြီးများပါ တပ်ဆင်ပေးပြီး ရန်သူ့သတင်းရသည့် နေရာသို့ စေလွှတ်လိုက်၏။ နေရာမှာ သံတောင်နှင့် ဘောဂလီကြီးကြား ကရင်ပြည်နယ်နှင့် ကယား ပြည်နယ် နယ်စပ်အနီးမှာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုဒေသသို့ မရောက်ဖူးပါ။ သံတောင်ကိုပင် နယ်ဘက်ရောက်ပြီးမှ ရောက်ဖူးပါသည်။ သံတောင်နှင့် ဘောဂလီကြီး ကြားကား တောတောင်လျှိုမြောင်များက ထူထပ်လှချေ၏။ တောင်များ ကလည်း ပေလေးငါးထောင်မြင့်ကြသည်။ KNU နှင့် KNLP များတား ထိုဒေသသားများ ဖြစ်ကြ၏။ သူ့အရပ်သူဒေသမို့ တောလည်း အလွန် ကျွမ်းကြသည်။ ဒေသခံများကလည်း သူတို့လူများဖြစ်ကြ၏။ ခလရ(၃၉) သည် တောင်ငူ (၄)မိုင်စခန်းမှာ အခြေပြုထားသည့် တပ်ဖြစ်၏။ မြို့သားများဟုဆိုသော် ရပါသည်။ မြို့သားနှင့်တောသား၊ တောတွင်းမှာ တွေ့ရာ ဘယ်သူနိုင်သည်ထင်ပါသလဲခင်ဗျာ။

မေးစရာ မလိုပါ။ ဇူလိုင်လ (၂၅)ရက်နေ့က တောင်ငူ လေးမိုင်စခန်းမှ ဖွဲ့စည်းထွက်ခွာသွားသည့် ခလရ(၃၉)စစ်ကြောင်းအား ဇူလိုင်လ (၂၇)ရက်နေ့ နေ့လည်တစ်နာရီကျော် (၁၃:၁၅)ချိန်တွင် KNU နှင့် KNLP ပူးပေါင်းအင်အား (၁၅၀)ခန့်မှ ဂမုဒိုးဆိုသည့် တောင်ကုန်း ပေါ်တွင် တည်ထားသော ရွာကလေးအတက်တွင် အသင့်နေရာယူပြီး စောင့်ကြို စိုင်းတိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ လူ (၂၀)ခန့် ကျဆုံး၍ လက်နက်စုံအလက် (၂၀)ခန့်၊ ရန်သူ့နောက်ပါသွားတော့သည်။ စစ်ကြောင်းမှူး ဗိုလ်ကြီးချစ်တိုးပါ ကျဆုံးသွား၏။

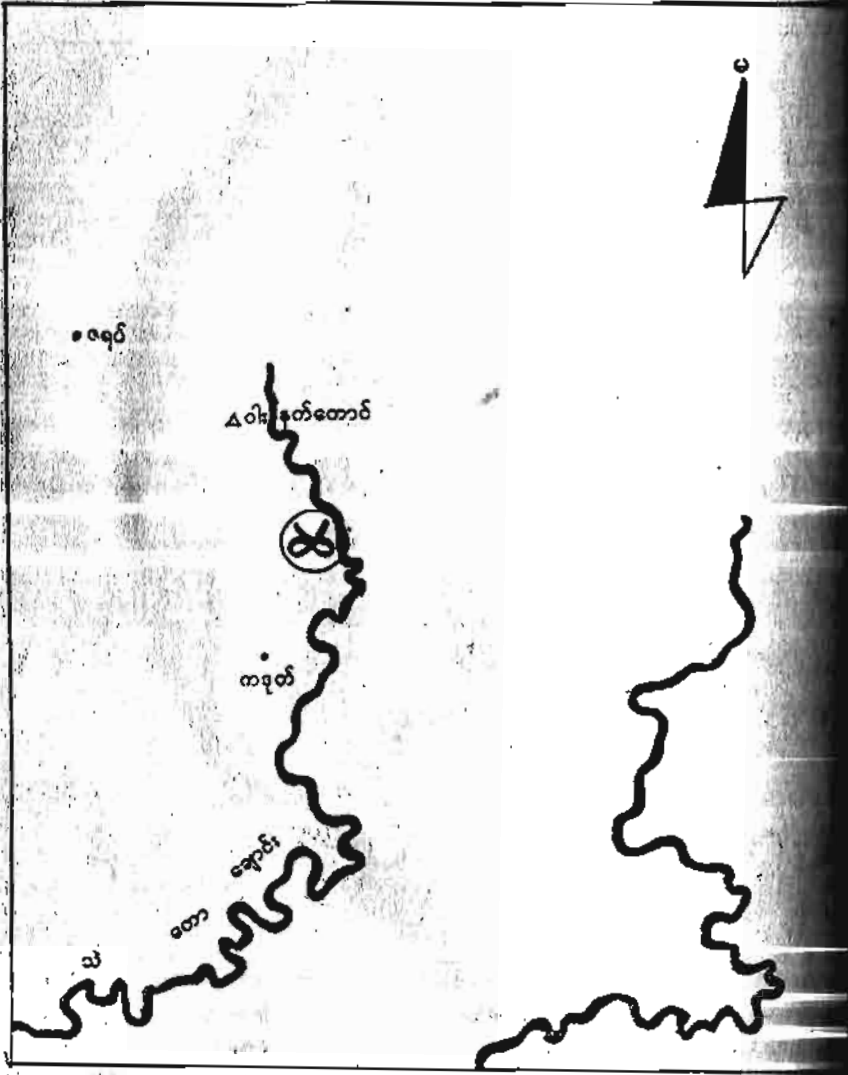
အမြတ်ရအောင် တိုက်ကွက်ဖော်ပါသည်ဆိုမှ အမြတ်မရပဲ အရင်းထဲက ပါသွားပြီး တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးနှင့် လူ (၂၀)ကျဆုံး၍ လက်နက်စုံအလက်နက် (၂၀)ခန့် ရန်သူ့နောက် ပါသွားရာ ကျွန်တော့်မှာ တိုင်းမှူးကိုရာ စစ်ဗုံးကိုပါ ရွှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ

ပဲခူးရိုးမအရှေ့မြောက်ခြမ်း၊ မြို့ချောင်းအနီး ရဲနွယ်ချောင်းတစ်လျှောက်၌ ကေအင်ယူ မင်းသိန်းအဖွဲ့အား ချေမှုန်းသည့်တိုက်ပွဲပြမြေပုံ

စကေး- ၂-လတ်မ (၁)မိုင်

ပဲခူးရိုးမအရှေ့ခြမ်း၊ သဲတောချောင်းအနီး ဝါးနက်တောင်ဒေသ
ကေအင်ယူ မင်းသိန်းအဖွဲ့အား ချေမှုန်းသည့်တိုက်ပွဲပြမြေပုံ

စကေး- ၂-လက်မ (၁)မိုင်

စာလုံးစုံကို နတ်သံနောကာ ပြောရပါတော့သည်။ အရေးထဲမှာ
ဂျီတူးဗိုလ်မှူးမောင်မောင်ရှိန်က -

“ဂျီဝမ်းကြီးရေး တပခကတော့ အကွဲပွဲတွေချည်းပါလားဗျာ”
ဟု ပြောတော့ သူပြောတာ ဟုတ်နေ၍ ကျွန်တော်ခင်မှာ ဘာမှ
ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ အောင့်သက်သက်နဲ့ပဲ ခံလိုက်ရပါသည်။

ခလရ(၃၉) စစ်ကြောင်းကို တိုက်ပွဲနေရာမှဆွဲထုတ်နိုင်ရန်
ခလရ(၅၉)မှ တပ်ရင်းမှူးနှင့် နှစ်ခွဲတစ်ကြောင်းလွှတ်၍ ပြန်လည်ခေါ်ယူရ
ပါတော့သည်။ အရပ်ကူပါ လူဝိုင်းပါနှင့် အတော်လှုပ်လိုက်ရ၏။
ရွာဘတို့ကတော့ ဇာတ်လမ်းကို အကွဲပွဲနှင့်စသည်ချည်း ဖြစ်ပါ၏။

ဇူလိုင်လ (၃၀)ရက်နေ့တွင် တိုင်းမှူး ပဲခူးမှပြန်ရောက်လာပြီး
သက်ဆိုင်ရာ တပ်မှူးများကို ခေါ်ယူသည်။ စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေး
လုပ်သည်။ ကျွန်တော်အပါအဝင်အားလုံး အဆွခံကြရ၏။ ဘာမှ
မတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း တပ်တွေအကြောင်း၊ ရန်သူ့ အကြောင်း၊
နယ်မြေအခြေအနေအကြောင်း၊ ကောင်းစွာ မသိသေးပါ။ တိုင်းရောက်
သည်မှာ တစ်လပင် မပြည့်သေးပါ။ တစ်လမပြည့်သေးမှီမှာပင် ဒုက္ခ
ပေါင်းစုံကို အတော်ခံလိုက်ရပါသည်။ ကြိုရဆုံရ ဒုက္ခသုက္ခများပေါ်ခင်ဗျာ။

ဤနေရာတွင် စစ်ပညာရှင်ဆန်ဇု၏ အဆိုအမိန့်တစ်ခုကို
ဖော်ပြလိုပါသည်။

“တိုက်ပွဲတစ်ရာ အောင်ပွဲတစ်ရာရလိုပါက စစ်ကို ညွှန်
ကြားသည့်တပ်မှူးသည် မိမိတပ်များအကြောင်းကိုသာမက ရန်သူ့
တပ်များအကြောင်းကိုပါ သိရမည်။ မိမိတပ်အကြောင်းကိုသာ သိပြီး
ရန်သူ့တပ်အကြောင်းမသိသော တပ်မှူးသည် တိုက်ပွဲ တစ်ရာတွင်
ဝါးဆယ်အောင်မြင်၍ ငါးဆယ်ရှုံးနိုင်ပေမည်။ အလားတူပင် ရန်သူ့
အကြောင်းကိုသာ သိ၍ မိမိတပ် အကြောင်းမသိသော တပ်မှူးသည်
တိုက်ပွဲငါးဆယ် အောင်မြင်၍ ငါးဆယ်ရှုံးနိုင်ပေလိမ့်မည်” ဟု
သတည်း။

ထိုစဉ်က ဂျီဝမ်းကြီးကျွန်တော်သည် ရန်သူ့အကြောင်းနောက်
မပဲတပ်များအကြောင်းကိုပါ ကောင်းစွာ မသိသေးပါခင်ဗျာ။

* *

ကိုယ်တိုင်ပါလိုက်ရသော တိုက်ပွဲတစ်ခု

ဂျီဝမ်းဖြစ်၍ သွေးထွက်သံယိုကိစ္စများအား စာရွက်ပေါ် on paper မှာသာ ရင်ဆိုင်နေရသော ကျွန်တော်သည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် ကြိုရဆံ့ရရန် ဖန်လာပြန်၏။

ကံဆိုးသော ဇူလိုင်လကုန်ပြီး သြဂုတ်လသို့ ကူးခဲ့ပြီ။ နှစ်စဉ် သြဂုတ်တွင်လည်း ကျွန်တော်သည် အမြဲလိုလို ကံဆိုးလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကံဆိုးတာက ကုန်ဟန် မတူသေးပါ။

သြဂုတ်လ၏နှောင်းပိုင်းနေ့တစ်နေ့။

ဇူတိုင်းမှူးက ကျွန်တော်ကိုခေါ်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ပြော တော့သည်။

ကဲ- ဂျီဝမ်းကြီး၊ အတွေ့အကြုံရအောင်ဗျာ ကျောက်ကြီးမှာ ခဏဗျာဟာများသွားလုပ် ပေးစမ်းပါဦး။ ကျောက်ကြီးဗျာဟာများတ ဖျင်ပေါ့မူ ထီးမူခီးကို စခန်းစစ်သွားဖို့ရှိတယ်။ ကျောက်ကြီးကို ဒီအတိုင်းထားပစ် ခဲ့လို့လဲ မရဘူး။ အဲဒီတော့ ဂျီဝမ်းကြီးဘဲ သွားပြီး ခဏထိုင်ပေးပါဦး။

ကျွန်တော်သည် ကျောက်ကြီးသို့ လုံးဝမရောက်ဘူးပါ။ ထို့ကြောင့် သွားချင်လှပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် တောင်ငူမှ ကျောက်ကြီးသို့ ထွတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဇနီး မေကတော့ -

“ ကိုရေ- ကျောက်ကြီးကို မေငယ်ငယ်တုန်းက ရောက်ဖူးတယ်။ ပါးပါးတို့ အဲဒီဘက်မှာ သစ်လုပ်တုန်းကလေ။ ဟိုဘက်နဲ့ မကင်းရာ မကင်းကြောင်းတွေ များတယ်။ သတိတော့လစ်လို့ မရဘူးနော်၊ နတ် သံကွင်းရောက်ကတည်းက သတိသာထားပေတော့”

ဟု မှာလိုက်သည်။

သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့၌ တောင်ငူမှလှလောက်သည် အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ထွတ်ခဲ့သည်။ တောင်ငူမှမိုင် (၅၀)တော်ဝေးသော ပဲခွယ်ကုန်းသို့ မနက် (၉)နာရီခန့် ရောက်သွား၏။ ပဲခွယ်ကုန်းမှ အရှေ့ဘက်ကားလမ်းအတိုင်း စစ်တောင်းမြစ်သို့ နာရီဝက်ခန့် ကားမောင်း ရသည်။ စစ်တောင်း မြစ်မှာ မိုးတွင်းမို့ ရေပြည်နေသည်။ မြစ်အား မော်တော်ဖြင့် ဖြတ်ကူးလိုက်ရာ တစ်ဖက်ကမ်း နတ်သံကွင်းသို့ ရောက်သွား၏။ နတ်သံကွင်းမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်၍ အတော်လေး

စည်ကား၏။ ရွာတွင် တိုင်းရင်းသားကရင်အမျိုးသား အတော်များများနှင့် ကလားလူမျိုးများကိုလည်း တွေ့ရ၏။

နတ်သံကွင်းသို့ ဗျာဟာမှ တီအီးကားများ လာကြိုနေ၏။ မြစ်ဆိပ်မှ နာရီဝက်ကျော်ကျော် ကားများမောင်းလိုက်ရာ ကျောက်ကြီးမြို့ ကလေးသို့ ရောက်ပါတော့သည်။ ကျောက်ကြီးကား အရေးအခင်းတုန်း က အတော်ဆူပူခဲ့၏။ ကျောက်ကြီးသား N.L.D လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်ထွန်းဦးကား N.C.G.U.B ပြည်ပြေးအစိုးရအဖွဲ့၏ ဝန်ကြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ကြီးကို တော့ တယ်ပြီးစိတ်မချရဟု စိတ်ထဲတွင် စွဲမှတ်ထားမိသည်။

ကျောက်ကြီး၌ ဗျာဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင် (ယခု သာသနာ ထွန်းကားပြန်ပွားရေး ညွှန်ချုပ်)က အသင့်စောင့်နေ၏။

ကျောက်ကြီးတစ်ပိုက်က စိတ်တော့ မချရဘူး၊ ရန်သူ့ လူ များတယ်။ N.C.G.U.B ဝန်ကြီး ထွန်းဦးက ဒီမြို့သားလေ”

ရောက်ရောက်ချင်း ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်က အထက်ပါအတိုင်း ပြော၏။

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သိပါတယ် ”

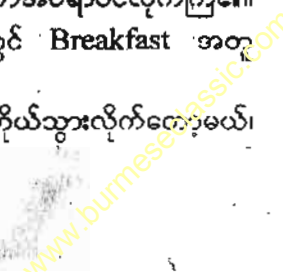
“ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်တို့ကို စောင့်ရှောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးပါ ” ဟု သူက ဆက်ပြော၏။

ဘယ်သူတွေက စောင့်ရှောက်နေသလဲတော့ မသိ။

“ ကဲ- ဒါထား၊ နက်ဖြန်တော့ ကိုယ်ဒီက အေးအေး ဆေးဆေးမှပဲ သွားမယ်၊ လေး ငါးရက်ကြာမယ်၊ ဖျင်ပေါ့မူ ထီးမူခီးဆိုတော့ လောလို့ မရဘူး၊ မိုင်းက တအားများတော့ မိုင်းရှင်းပြီး ဖြည်းဖြည်းပဲ သွားမှဖြစ်မှာ ”

ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်က သူ့အစီအမံကို ရှင်းပြရင်း စကားပိုင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်၏။ ညတွင် ကျွန်တော်တို့ စောစောအိပ်ရာဝင်လိုက်ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မနက် (၇)နာရီခွဲခန့်တွင် Breakfast အတူ စားကြသည်။

“ (၉)နာရီသာသာလောက်တော့ ကိုယ်သွားလိုက်တော့မယ်၊ ဂိုသက်ဦးရေ ”

မနက်စာစားအပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်က ပြောသည်။ မသွားပါ သူ့နယ်မြေအခြေအနေ ကို မြေပုံခန်းထဲခေါ်၍ ရှင်းပြ၏။ သူ့ဂျီတူးကို ထားခဲ့မည်။ ဂျီသရီကိုတော့ သူခေါ်သွားမည် ဆို၏။ ကျွန်တော့်တွင်တော့ Staff တစ်ဦးမှ ပါမလာပါ။ ဖုန်းမောင့် တစ်ယောက်ထဲ ရယ်သွား ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ မြေပုံခန်းထဲက ထွက်လာကြသည်။ လုံခြုံရေး ယူမည့် တစ်ဖွားက အဆင်သင့်မဖြစ်သေး၍ ခဏစောင့်နေရ၏။ ဗျူဟာမှူးနှင့်အတူလိုက်မည့် တပ်ကိုတော့ မြို့မြောက်ဘက်ထိပ် ကြိုလွှတ် ထားသည်။ ဗျူဟာတွင် လောလောဆယ် ရတခလရ(၄၈)မှ ခွဲခွဲ တစ်စုသာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ တပ်ခွဲမှူးမှာ ခွဲမှူးဗိုလ်မှူး ဗိုလ်ကြီးအောင်ပြည့် (ယခု ရန်ကုန် အရှေ့ပိုင်း ခယကဥက္ကဋ္ဌ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ပြည့်)ဖြစ်၏။

အချိန်မှာ နံနက် (၉)နာရီထိုးပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မမျှော်လင့်ပဲ မြို့အနောက်ဘက် နတ်သံကွင်းနှင့် ကျောက်ကြီးကြား ကား လမ်းဘက်ဆီမှ ရုတ်တရက် လက်နက်ငယ်သံများ ကြားရ၏။

“ပတောက်- ပတောက်၊ ဖေါင်း- ခိုင်း၊ ခိုင်း”

“ဟာ- အငယ်သံတွေပါလား”

ကျွန်တော်မှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်အသံမှမဆုံး သေး -

“ဝုန်း- ဝုန်း- ဝုန်း” ဆိုသော လောင်ချာဗုံးသီး ပေါက်ကွဲသံ များ ဆက်တိုက်ကြားရ၏။ အသံဟိန်းသဖြင့် RPG သံဖြစ်ဖို့ များသည်။ M-79 တော့ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်၏။

“အစ်ကိုကြီး၊ အဲဒီဘက်မှာ တပ်လှုပ်ရှားမှုရှိသလား”

ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်ကို မေးလိုက်သည်။

“အင်၊ ကျွဲတလင်းစခန်းက တပ်စုကလေးတစ်စု လဲတာတော့ ရှိတယ်၊ သူတို့များ ပစ်ခတ်မှုဖြစ်တာလား မသိဘူး”

ကျွန်တော်တို့ စကားပြောကောင်းနေစဉ်မှာပင် တဒိန်းဒိန်း၊ တဒိုင်းဒိုင်းအသံများ ရပ်မသွား၊ ပို၍ပင် များလာသည်။

“ကဲ- အစ်ကိုကြီး၊ အသံတွေကတော့ ပိုများလာတယ်”

အစ်ကိုကြီးက ခရီးသွားရမှာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်မဲ လိုက်ကြည့်လိုက်မယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ ဗိုလ်ကြီးအောင်ပြည့်ပဲ ခေါ်သွားတော့ မယ်”

ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်ကို သတင်းပို့လိုက်၏။

“ဟေ့- ကိုအောင်ပြည့်ရေ၊ မောင်ရင့် ခွဲခွဲတစ်စုကို ကား မှီတင်ကွာ၊ လိုလိုမယ်မယ် ၆၀- တစ်လက်နဲ့ ဗုံးသီးနှစ်တွဲလောက် ပို့ပေး”

ပြောပြောဆိုဆိုအနားရှိ ဗိုလ်ကြီးအောင်ပြည့်အား အရန် မျှော်ထားသည့် ဒိုင်နာကားပေါ်တက်ခိုင်းပြီး သူ့လူရှိသလောက်နှင့် ၆၀- မမစ်နီပြောင်းတင်ကာ အသံကြားရာသို့ ကားအား ဒလကြမ်းမောင်းပြီး မျက်မဲ့၏။ သေနတ်သံများကား စဲမသွားသေးပါ။ ပစ်ခတ်နေဆဲသာ ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းတွင် ကားပေါ်ပါသူ လူအင်အားအား စစ်ဆေးကြည့်ရာ စစ်သည်ဆယ်ဦးကျော်ကျော်သာပါ၍ လမ်းစခန်းနှစ်ခုမှ စစ်သည် လေး ခဦး၊ အင်အားဖြည့်ရပါသေးသည်။ စခန်းတစ်ခု၏အမည်မှာ ညောင်ကုန်း မှုဟော့ မှတ်မိနေ၏။

ကြာကြာမမောင်းရပါ။ ဆယ်မိနစ်ခန့်မောင်းသော် တိုက်ပွဲ မှုဟော့နှင့် သိပ်မဝေးသည့် ကားလမ်းပေါ် ရောက်လာ၏။ တိုက်ပွဲမှာ ကားလမ်းနှင့် ကိုက်တစ်ထောင်ကျော်လောက်သာ ဝေးပါသည်။

“ဖေါင်း- ခိုင်း၊ ပတောက်၊ ပတောက်” ဆိုသည့် လက်နက် ငယ်သံများကား ကြားနေရဆဲ ဖြစ်၏။

“ကဲ- ဟေ့၊ ကိုအောင်ပြည့်ရေ၊ အဲဒီတိုက်ပွဲနေရာကို မှီကောင်းသူထိပ်၊ ကောင်းသူထိပ်ပဲ၊ ၆၀-မမစ်နီပြောင်း လေးငါးဆယ်လုံး ပစ်ကွာ၊ ဒါမှ ရန်သူချောက်ချားသွားမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်နေမှန်းလဲ မသိသေးဘူး”

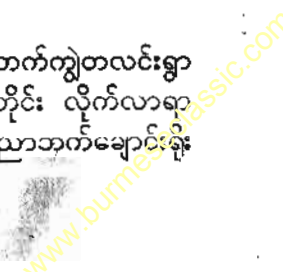
“ဝုန်း- ဂျမ်း၊ ဝုန်း- ဂျမ်း၊ ဝုန်း- ဂျမ်း”

၆၀-မီလီမီတာစီနီပြောင်းမှ ဗုံးသီးလေးငါးဆယ်လုံး အဆက် မပြတ် ပစ်ထုတ်လိုက်၍ ပေါက်ကွဲသွားရာ တိုက်ပွဲနေရာမှ အသံပင်များ မျက်ချင်းတိတ်သွား၏။

“အပစ်ရပ်သွားပြီ၊ ဒီတက်ကြစို့”

ကျွန်တော်တို့သည် ကတ္တရာလမ်းမှ ဘယ်ဘက်ကျွဲတလင်းရွာ သို့သည့် ကန်သင်းရိုးပေါ်ရှိ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်လာရာ မှုဟော့ဆယ်ခန့် သွားလိုက်သော် ယယ်ကွင်းနှင့် ညာဘက်ချောင်းရိုး မှုဟော့ပို့ ရောက်သွား၏။

“အာ- လား- လား၊ တိုက်ပွဲနေရာပါလား”

တိုက်ပွဲနေရာရောက်ပါပြီခင်ဗျာ၊ ရန်သူကတော့ တစ်ယောက်
မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ စိန်ပြောင်းနှင့်အထူးကောင်း၍ ပြေးကုန်
ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လူများကတော့ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း
ကွင်းစပ်စပ် ချောင်းကူးတုံးတံတားငယ်လေးတစ်ခုကပ်၍ အတုံးအ
ကျဆုံးနေကြပါသည်။ တစ်ယောက်မှ အရှင်မတွေ့ပါ။ တစ်ယောက်လည်း
ရန်သူ့ကျည် လေးငါး ချက်စီ မှန်၍ သေဆုံးနေကြပါပြီ။

“ဟာ- ဒီမှာ ဗိုလ်ကြီးကျော်သူအေးပါလား”
“ဒီမှာတော့ ဆရာကြီးလှိုင်မောင်”

ပါလာသည့် ရတနာလှ(၄၈)မှ စစ်သည်များက အလောင်းများ
တို့ကြည့်ပြီး အော်ပြောကြ၏။ ကျွဲတလင်းစခန်းမှာ ရတနာလှ(၄၈)
စခန်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အချင်းချင်း သိနေကြပါသည်။

“ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကြတာပါလိမ့်”

ကျွန်တော်သည် ဖြစ်စဉ်ကို အစီရင်ခံရန် မေးစရာပဲ
လူမရှိဖြစ်နေ၏။ အားလုံး ကျဆုံးသွားကြပြီ။ ဘယ်သူ့ကို မေးရပါမလဲ။

“ဟေ့- ဟိုမှာ ကောက်စိုက်သမတွေကွ၊ သူတို့ကို သွား
စမ်းပါ”

ခပ်လှမ်းလှမ်း ကိုက်သုံးလေးရာရှိ လယ်ကွက်တွင် ကောက်
စိုက်သမ ဆယ်လေးငါးဦးကို မြင်၍ မေးခိုင်းလိုက်၏။ ဘာမှ မေးမရပါ။
မသိဘူးဟုသာ တွင်တွင်ငြင်းကြ၏။ သူတို့ မျက်နှာများပေါ်တွင် ကြောက်
ဟန်လည်း မပြကြ။

“ရှိခမ်းကြီး၊ ဒီမှာ ရဲဘော်တစ်ယောက် ကျန်တယ်ခင်ဗျ”
စစ်သည်တစ်ဦးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အော်ပြော၏။
“ခေါ်ခွဲဟေ့၊ ခေါ်ခွဲဟ”

တပ်သားငယ်တစ်ဦးအား ခေါ်လာပါသည်။ အမည်တော်
ကောင်းစွာ မမှတ်မိပါ။ ညိုညိုဝိန်ဝိန်လေးဖြစ်၏။ နဖူးတွင် လက်နက်ငယ်
ကျည်တစ်တောင့် မှန်ထား၏။ ရှပ်မှန်၍ အသက်မသေ၊ လယ်ကန်သစ်
ဘေးတွင် သေချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ဝပ်နေသည်ဆို၏။ သူ့သေနတ်က
လက်မ စိန်ပြောင်းဖြစ်၍ အနီးကပ်ခြံ့ခိုသည့် ရန်သူ့ကို သူ့ဘာမှ
ပြန်လုပ်လို့ မရ။ ထို့ကြောင့် သူပုန်းနေရသည်။ ထွက်ပြေးလည်
သူမလွတ်ပါ။ ဝိုင်းပစ်၍ သေမည်သာ ဖြစ်သည်။ သူသည် အနည်းငယ်
နေမကောင်းဖြစ်နေသဖြင့် နောက်ကျနေ၏။ တပ်ပြန်ဝင်ရတော့မည်

ဖြစ်သဖြင့် အားတင်းကာ လိုက်လာသည်။ သို့ရာတွင် အားလုံးနောက်က
သူ့ရောက်နေ၏။ နောက်ကျခြင်းက သူ့အသက်ကို ကယ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူ့ရှေ့က သွားသူအားလုံး ရန်သူ၏အနီးကပ် ပစ်ခတ်မှု
အောက်တွင် ကျဆုံးသွားကြ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရဲဘော်လေး၊ ပြောပါဦး”

ကျွန်တော်က တုန်တုန်ရီရီနှင့် မျက်ရည်ဝိုင်းနေသည့် ရဲဘော်
လေးအား မေးလိုက်၏။ သူ့ကို သိသူများက ယခုအခေါက်မှ စစ်ဆင်ရေး
လိုက်သွားသည့် လူသစ်ကလေးဟု ဆိုကြ၏။

“ဒီလိုပါ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့မနက်

ကျွဲတလင်းစခန်းလဲပြီး ကျောက်ကြီးပြန်ဝင်ဖို့ပါ။ ကျောက်ကြီးမှာ တစ်ခွဲလုံး
စုပြီး တပ်ရင်းပြန်ရမယ် ပြောပါတယ်။ စခန်းလဲတဲ့အဖွဲ့တွေ ညက
မကြီးချုပ်မှ ရောက်လာကြတယ်။ ဒီနေ့မနက် ဗိုလ်ကြီးကျော်သူအေးနဲ့
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့စခန်းလဲပြီး လူ(၁၄)ယောက် ကျောက်ကြီးပြန်ခဲ့ကြ
ပါတယ်။ အစကတော့အစောကြီး မနက် (၅)နာရီ လောက် စထွတ်ဖို့ပါဘဲ။
ကျွဲတလင်းရွာနဲ့ခင်နေတော့ ဗိုလ်ကြီးကျော်သူအေးက ကျောင်းက
မရာမလေးတွေကို မပြန်ခင် နှုတ်ဆက်ချင်သေးတယ်ဆိုတာနဲ့ ကျောင်း
မှာ ဝင်နှုတ်ဆက်ရင်း ကြာသွားပါတယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာလဲ”

“မနက် (၇)နာရီလောက် ကျောင်းမှာ နှုတ်ဆက်စကားပြော
နာတာနဲ့ (၈)နာရီခွဲပြီးမှ ကျွဲတလင်းမှ ထွတ်နိုင်ပါတယ်”

ကျွဲတလင်းမှာ KNU တို့၏ အမျိုးမကင်းသောရွာဖြစ်သည်။
ဖြစ်စဉ်အတော်များများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အရောင်ဖြင့်ပြုရပါက အညိုဟု
ခေါ်မှတ်ရမည်။ ဒီလိုရွာမှာ အချိန်ဖြုန်းပြီး စိမ်မနေသင့်ပါ။ သို့ရာတွင်
ဗိုလ်ကျော်သူအေးမှာ ဗိုလ်သင်တန်းဆင်းခါစ ဝုဗိုလ်ကလေးဖြစ်၏။
ကျောင်းဆင်းသည်မှာ လေးငါးလသာ ရှိသေးသည်ဟု ဆို၏။ သူနှင့်အတူ
သူ့အရာခံဗိုလ် လှိုင်မောင်အား တွဲပေးထား၏။ သူကလည်း Field
Experience မရှိလှ။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ တပ်မဌာနချုပ်တစ်ခုမှ
ပယ်ဆင့်ဖြင့်ရာထူးဖြင့် မပြောင်းလာယူဟု သိရသည်။ စိတ်မချရသည့်
ရွာတွင် သူတို့အချိန်ဖြုန်းလိုက်ကြရာ ကျွဲတလင်းရွာဘေးရောက်နေသည့်

GNU တပ်မဟာ (၃) ရင်း(၉)မှ အထူးတိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့၏ အနီးကပ်ခြံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်း အားခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့လူ(၁၄)ဦးသည် ကျွဲတလင်းမှစကားတပြောပြောဖြင့် ကျောက်ကြီးနတ်သံကွင်း ကားလမ်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ လမ်းတစ်ဝက် အရောက် ဆောက်ခြံတောစပ်စပ်နှင့် လယ်ကွင်းကြား ကုန်းအဆင်း၊ ချောင်းငယ်လေးအား ဖြတ်ထားသည့် တုံးတံတားကလေးအကူးတွင် တံတားထိပ်မှ GNU (၅၀)ခန့်က အနီးကပ် ပစ်ခတ်ပိုင်းပတ်၍ ခြံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိစစ်သည်များမှာ ဘာအကာ အကွယ်မှ မရှိပါ။ အငိုက်မိပြီး တိုက်ပွဲနာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် အားလုံး ကျဆုံးကုန်တော့၏။ ရန်သူမှမြေအငိုက်၊ လူအငိုက်၊ အချိန်အငိုက်ယူ၍ ရုတ်ခြည်း တိုက်စစ် Hasty Attack လုပ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ရန်သူသည် တွင်းလုံးဝမတူးဘဲ မျက်ကွယ်အဖြစ် ဆောက်ခြံ တောများကို အကာအကွယ်ယူကာ ပစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ တွင်းတူးချိန် မရ၍ တကယ့် Ambush ခြံခိုတိုက်ပွဲလုပ်သွားကြသည်။

“ အင်း၊ မင်း ဗိုလ်ကြီးနဲ့အဖွဲ့ ကျွဲတလင်းမှာ စကားရော မောရောလုပ်နေတုန်း ရန်သူက လာမယ့်လမ်းသိလို့ ကြိုစောင့်တာ မင်းတို့ကလဲ သူတို့စောင့်တဲ့လမ်းအတိုင်း တည့်တည့်ကြီးလာတာကိုးကွ၊ သတင်းလေးဘာလေးလဲ ထောက်ပုံမရပါဘူး၊ ဒီကောင်တွေအဖွဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ကျွဲတလင်းနားရောက်နေတယ်လို့ ဗျူဟာက သတင်းရ ထားတယ်၊ အဲဒီသတင်းလဲ မင်းတို့ စစ်ကြောင်းဌာနချုပ်ကို ပေးထားတယ်တဲ့ ”

ကျွန်တော်သည် စိတ်မောလူမောဖြင့် ကျဆုံးသူများကို ကြည့်ကာ မကျေမနပ် ပြောလိုက်မိသည်။ တောက်တစ်ချက်လည်း ခေါက်လိုက်မိပါသည်။

“ က- ဗိုလ်ကြီးအောင်ပြည့် တွင်းတူးကွာ၊ ကျဆုံးသွားတဲ့ မောင်ရင့်တပ်က ရဲဘော်တွေ ဒီမှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ပြီး အမိန့်ပြန်ကွာ၊ ပြီးတော့ စက်ထောင်ပါ၊ အခုဖြစ်စဉ်ကို ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်ဆီ သတင်းပို့ မယ် ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်ပြည့်တို့ ကျဆုံးသူများ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်နေချိန် တွင် ကျွန်တော်က ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်သို့ ဆက်သွယ်ရေးစက်ဖြင့် အကျိုးအကြောင်း သတင်းပို့လိုက်၏။

“ အစ်ကိုကြီးရေ- ကျွန်တော်တို့ အလိုက်မြန်လို့ သေနတ် တော့ ပွိုင့်ကလေးငါးလက်ဘဲ ပါသွားတယ်၊ (၆၀)နဲ့လှမ်းပစ်တာ မြန်သွားလို့ ဒီကောင်တွေ ရတာကောက်ပြီး လစ်သွားတာ၊ ကျွဲတလင်းက မြန်လာတဲ့ (၁၄)ယောက်အဖွဲ့မှာ နောက်ဆုံးက ရဲဘော်လေးပဲ ကျန်တယ်၊ အားလုံး ကျသွားကြပြီ ”

ထိုနေ့က နေ့လည် (၁၁)နာရီလောက်မှ ကျောက်ကြီးသို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင် လည်း ဖျေဂါမူ ထီးမုဒီးစခန်းများသို့ ထွက်သွားနိုင်တော့၏။

ထိုစဉ်က ကျောက်ကြီးဒေသကား ထိုသို့သောအခြေအနေ ဖြစ်လေသည်။

ဤသည်မှာ တောင်ပိုင်းတိုင်း ဂျိုးဝမ်းဘဝတွင် ကျွန်တော်သည် အများတကာ ဂျိုးဝမ်းများနှင့်မတူ တမူထူးကာ တိုက်ပွဲတစ်ခု၌ ကိုယ်တိုင် ပါလိုက်ရသော အဖြစ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကိုယ့်လမ်းကိုယ်မသွားဘဲ မဆိုင်သည့်နေရာ ဟိုဝင်မီထွက် လုပ်ရင်း ရန်သူထံ သတင်းပေါက်ကာ မဆုံးရှုံးသင့်ဘဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နှင့် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို အရာရှိငယ်များ သင်ခန်းစာ ယူကြပါကုန်။

ကျွန်တော်ခဏနေခဲ့ရသောကျောက်ကြီးမြို့ကလေး

ကျောက်ကြီးတွင် ကျွန်တော် လေးငါးရက်နေခဲ့ရ၏။ ကျောက်ကြီးမြို့ကလေးသည် ကျောက်ကြီးချောင်းဘေးမှာ ရှိ၏။ တောင် ပေါ်နှင့်မြေပြန့်ဆက်စပ်ပေးသော မြို့ကလေးလည်း ဖြစ်သည်။ မြို့ အရှေ့ဘက်တွင်အရှေ့ရိုးမအစပ် ရှိသည်။ မြို့နှင့်သုံးမိုင်အကွာ သံဘို ရွာကလေးအနီး၌ အမှတ်(၆၀)ခြေလျင်တပ်ရင်းရှိ၏။

ထိုမှလွန်သော် အရှေ့ရိုးမကို တဖြည်းဖြည်းရောက်သွားတော့ ၏။ မုတ်သုန်သစ်တောများ ကြီးစိုးသော ဒေသဖြစ်သဖြင့် အမြို့လှိုလှို စိမ်းနေ၏။ ဒေသခံများစိုက်ပျိုးထားသည့် ကွမ်းသီးခြံ၊ ခူးရင်းခြံ၊ မည်းခြံ များလည်း အနှံ့အပြားတွေ့ရ၏။ ဒေသခံများမှာ ကရုဏ် တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်ကြ၍ အများဖြင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များသာ ဖြစ်ကြသည်။

ရန်သူမှာ KNU တပ်မဟာ(၃) ရင်း(၉) အဖွဲ့များလှုပ်ရှားရာ ဒေသ ဖြစ်၏။ မြို့ပေါ်တွင်မူ ကရင်၊ ဗမာ၊ ပအိုဝ်း၊ ကုလား၊ ရှမ်း စသည်ဖြင့် လူမျိုးစုံပါသည်။ ကရင်နှင့် မြန်မာက အများစုဖြစ်၏။

မြို့တွင်း၌ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရားပုထိုးများရှိသလို ခရစ်ယာန် ချာချီကျောင်းကြီးများလည်း ရှိပါသည်။

ကျောက်ကြီးမြို့ပတ်လည်ရှိ လုံခြုံရေးကင်းဝိတ်များအားရန်သူမှ မကြာခဏ လက်နက်ငယ်ဖြင့် လာပစ်တတ်၏။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ညနေစောင်းအချိန် မြို့အနောက်ဘက်ဝိတ်အား လက်နက်ငယ်ဖြင့် လာပစ်ရာ T.E ကားပေါ် ၆၀-မမစ်နံပြောင်း တင်၍ ကျွန်တော်လိုက်သွားသည်။ ရန်သူက နှစ်ဦး၊ သုံးဦးမို့ ပစ်ပြီးလစ်ထွက် သွား၏။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး စခန်းရှိ အရာရှိများက -

“ ဂျီဝမ်းကြီး၊ အသံကြားတိုင်း ထွက်မလိုက်ပါနဲ့၊ လိုက်စရာ ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါမယ်၊ တော်ကြာ ဂျီဝမ်းကြီးအခုလို ထွက်ထွက် လိုက်တတ်မှန်း သိရင် ရန်သူက ကားကို လောင်ချာတွေ့တာတွေနဲ့ စောင့်ပစ်သွားမှာ စိုးရပါတယ်၊ ဒီကောင်တွေမှာ R.P.G အများကြီး ရှိတယ် ”

ဟု ဆိုကြ၏။

သူတို့ပြောတာ ဟုတ်နေ၍ နောက်တစ်ခါလာပစ်တော့ ထွက် မလိုက်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် မြို့လယ်ရှိ ဘုရားကြီး၏ကုန်းတော်ပေါ်သို့ တပ်စုတစ်စုနှင့် ၆၀-မီလီမီတာစီနီပြောင်း တစ်လက် တင်ထားလိုက်၏။ ဗုံးသီးအလုံးလေးငါးဆယ်ပါ ပို့ထားသည်။

“ ကိုင်း၊ ဒီတစ်ခါလာပစ်ရင် ပစ်သံကြားတဲ့နေရာကို စိန် ပြောင်း ဆယ်လေးငါးလုံး ထုထည့်လိုက်စမ်းကွာ ”

ထိုတပ်စုအား ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း အပြတ်အမိန့် ပေးထား၏။

ကျွန်တော် မပြန်ခင်နှစ်ရက်က မပ်လမ်းလမ်းလယ်တွင်းထဲမှ “ပတောက်၊ ပတောက်”ဖြင့် အဝယ်သံလာပေးပြန်၏။ ဘုရားကုန်းတော် ပေါ်မှနေပြီး စိန်ပြောင်းလေးငါးဆယ်လုံးပစ်၍ စိန်ပြောင်းစာကျွေးလိုက်ရာ နောက်လုံးဝ လာမပစ်တော့ပါ။

သူတို့ကလည်း ဖျေခါမူ ထီးမုန်းတက်သို့ မိမိတပ်များသွင်းပြီး လှုပ်ရှားနေရာ ရှေ့တန်းရောက်တပ်များ စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်အောင် ဗျူဟာဌာနချုပ်ရှိရာ ကျောက်ကြီးအား နေ့စဉ်လာရောက် Harassing Fire နှောက်ယှက်ပစ်ခတ်နေသည်။ ဒါက သူတို့ နည်းဗျူဟာပဲလေ၊ များတို့အတွင်းပိုင်းကို သိပ်မဖိနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ဌာနချုပ်များကို လာရောက် နှောင့်ယှက် ပစ်ခတ်ကြမည်သာ ဖြစ်၏။

ကျောက်ကြီးကား သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်၊ သူ့လူ ကိုယ့်လူစုံသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းရနေဖို့တော့ လို၏။ သတင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မကျောက်ကြီးဗျူဟာတွင် ထူးခြားဖြစ်စဉ်လေး တစ်ခု ရှိခဲ့ဘူး၏။

ကျွန်တော်မရောက်မီ လပေါင်းအတော်ကြာက ဖြစ်သည်။

တစ်ရက်တွင် တပခမို့ ကျွန်တော်တို့၏ Intercept ကြားဖြတ် ဆက်သွယ်ရေးစက်များမှ အောက်ပါ ကြေးနန်းများကို ပမ်းယူရရှိနေ၏။

“ ဒီနေ့ ကျောက်ကြီးဗျူဟာရုံးကို တပ်တွေ ကားကြီးငါးစီးနဲ့ ရောက်လာတယ်၊ တပ်သစ်ဖြစ်မယ် ”

“ ကားပေါ်မှာ တပ်ရင်းမှူးအဆင့်တံဆိပ်နဲ့ အရာရှိကြီး တစ်ယောက်တွေ့တယ် ”

“ ဟော- ကျောက်ကြီးဗျူဟာမှူးနဲ့ အခုရောက်လာတဲ့ တပ်ရင်းမှူး စခန်းအပြင် ထွက်သွားကြပြီ ” စသည်ဖြင့် ဖြစ်၏။

Direction Finder ဖြင့် ရှာကြည့်ရာ ထိုစက်မှာ ကျောက်ကြီး ဗျူဟာရုံးအနီးသို့ ပြုနေ၏။ ထိုကိစ္စကို တိုင်းမှ ကျောက်ကြီးဗျူဟာသို့ လှမ်းပြောပြီး ပတ်ဝန်းကျင်လိုက်ရှာစေသည်။

လား- လား သိပ်များများရှာစရာ မလိုပါခင်ဗျာ။ တွေ့ပါပြီ။

ဗျူဟာရုံးနှင့်ကပ်လျက်က ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာသင်ကျောင်းရှိပြီး ထိုကျောင်းက ဗျူဟာရုံး ထက် နည်းနည်းပင် ပိုမြင့်နေ၏။ သတင်းပို့သူက ယုံကျောင်းဝါးရံတာမှ နေပြီးကြည့်ကာ သူ့အထက်ဌာနကို သတင်းပို့ နေခြင်းဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်ကားများထဲက တကယ့် Spy ဇာတ်ပမ်းလို ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုကျောင်းမှ လက်နက်ငယ်နှစ်လက်နှင့် Icom စကားပြော စက်တစ်လုံး၊ KNU နှစ်ဦး ပမ်းဆီးရမိလိုက်၏။

သူတို့ကြောင့် ကျမ်းစာသင်ကျောင်းလည်း ထိုနေရာမှ ပြေးရတော့သည်။

KNU များကား ဘာသာရေးကိုပင် ခုတုံးလုပ်ကြပါပေသော်လည်း ထို့ကြောင့်လည်း နောင်လေးနှစ်အကြာ၌ KNU နှင့် DKBA ကွဲလွားကြခြင်း ဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျောက်ကြီးမြို့ထဲသို့ တစ်နေ့တစ်ခေါ် အရပ်ဝတ်ဖြင့် ထွက် ပါသည်။ ထွက်သည့်အခါ မည်သည့်စစ်သည်က မခေါ်ပဲ စာစဉ်းတည်း ကော်လံလည်ကတုံး အင်္ကျီအဖြူ၊ ချည်ပုဆိုးတစ်လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် သွားလှေခွံ၏။ လွယ်အိတ်ထဲတွင်ကား ပဉ္စမထည့်ထား၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၊ ဘီလီယက်ခုံများ၊ ဂေါ်လီကစားပွဲခင်းများ၌ ခဏတဖြုတ်ဝင်ထိုင်၏။ သူတို့ပြောတာတွေကို နားထောင်စိစစ်ပြီးရေးအကြောင်း၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှုများ အကြောင်း၊ တစ်ခါတလဲတိုက်ပွဲများ အကြောင်း၊ KNU နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပစ်ကြခတ်ကြသည့် အကြောင်း အထော်လေးစုံစုံစိစစ် ကြားရ၏။ ရံဖန်ရံခါ သူတို့ပြောရာ နားထောင်ပြီး ပြီးရပါသေးသည်။ သူတို့လူစု၌ ကရင်၊ ဗမာ၊ ကုလားလူမျိုးတော့ စုံပါ၏။ ဗဟုဟာနှင့် သိပ်မဝေးလှသည့် ဘီလီယက်ခုံသုံးရက်ခန့် သွားမိရာ ဗီလီယက်ခုံပိုင်ရှင်က မှတ်မိနေပြီး -

“ဆရာက နေ့တိုင်းလာပဲ ကြည့်နေတယ်။ ဝင်ထိုးပါလားခင်ဗျာ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။
“သိပ်မထိုးတတ်သေးလို့ပါဗျာ”
ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်ပြန်ပြောရ၏။
ထိုအခါ သူက -

“ဪ- ဆရာက ဒီပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူး တူတယ်၊ ကျောင်းမှာ မမြင်မိသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်အိမ်က ကျောင်းနားလေး” ဟု ဆိုလာသည်။

“ဒီလူက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းဆရာထင်နေတာကို ကောင်းပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ရုတ်ခြည်းပေးမိပြီး -

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီရောက်တာ လေးငါးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဗျာ၊ တစ်ယောက်ထဲ နေတာပါ။ ဖျင်းလို့ ထွက်ထွက်လာတာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူပြောမည်ဆိုကလည်း ပြောသင့်၏။ သူ့ဘီလီယက်ခုံ ကျွန်တော်ရောက်သည့် အချိန်များမှာ ကျောင်းဆင်းပြီးစအချိန်များနှင့် သွားတိုက်ဆိုင်နေ၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော် အဆင်ပြေသည့်အချိန်သွားလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်ပြန်ရောက်လာပြီး နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်ကျောက်ကြီးမှ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ပြန်မည့်နေ့နံနက်က ရပ်ရွာ ကိစ္စဖြင့် မြို့ပေါ်မှလူကြီးအချို့ ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်အား လာရောက် တွေ့ဆုံကြ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်က ထိုလူကြီးလေးငါးဆယ်ဦးအား ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထိုအခါ မြို့ထဲ၌ အရပ်ဝတ်ဖြင့် လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ကာ သွားလာနေသည်ကို မှတ်မိသူတစ်ဦးနှစ်ဦးက -

“အား၊ လား- လား၊ ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်မှူးကြီးကို နောက်ပြောင်းလာတဲ့ ကျောက်ကြီးကျောင်းက ကျောင်းဆရာအသစ် ထင်နေတာ ဝျို့၊ ဗိုလ်မှူးကြီးက တော်တော်လျှို့တာဘဲ”

ဟုအံ့ဩဟန်ဖြင့်ဆိုကြရာ ကျွန်တော်မှာ သူတို့စကားကြောင့် ရယ်ရပါသေးသည်။

နယ်မြေအခြေအနေကို ကိုယ်တိုင်ဆင်းစနည်းနာတော့လဲ အမှန်တွေသိရတာပေါ့ ခင်ဗျာ။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်ခဏရောက်ခဲ့သော ကျောက်ကြီးမြို့ကလေးနှင့်ပတ်သတ်သည့် အချို့သော အကြောင်းအရာများပါတည်း။

**

တောင်ပိုင်းတိုင်းအနီးက တပ်သွားတပ်

ကျွန်တော်သည်လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်က “သိန်းဖေမြင့်၏ တျော်ငြိမ်း” ဆိုသော ဦးကျော်ငြိမ်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ငယ်အား ဖတ်မိသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ကာယကံရှင် ဦးကျော်ငြိမ်းကိုယ်တိုင် အမှာစာ ရေးသည်။

ထိုအမှာစာတွင် အောက်ပါစာပိုဒ်ကလေးကို မှတ်သားလိုက်မိ၏။

“ စစ်ပြီးမြန်မာပြည်ကို အတိုးချ၍ သွေးစုပ်ရန် အားခဲလာသော အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ကုမ္ပဏီကြီးများသည် ဖဆပလအစိုးရအပေါ်မှာ သစ်၊ ဆန်၊ မြစ်ကြောင်း၊ သင်္ဘောစသည်တို့ကို ပြည်သူပိုင်ပြုလုပ်မှုအတွက် အလွန်စိတ်ဆိုးနေကြသည်။ ”

“ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအဖွဲ့အတွင်းရှိ အရာရှိအချို့ကလည်း နေသဟာရအဖွဲ့တွင်းမှ ခွဲထွက်ရမည်လားဟု ဖဆပလအစိုးရအား စိတ်ဆိုးနေကြသည်။ မြစ်နိုင်လျှင် ဖဆပလအစိုးရ ပြုတ်ကျ၍ သူတို့လိုလားသော ကရင်၊ ကချင် လူနည်းစုများခေါင်းဆောင်သော အစိုးရတက်လာပြီ နေသဟာရအဖွဲ့ထံ ပြန်ရောက်လာစေလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာအစိုးရအား အင်္ဂလိပ်စစ်မစ်ရှင်အဖွဲ့က အစွမ်းကုန်ခြေထိုးတော့သည်။ လက်နက်၊ ခဲယမ်းမီးကျောက် အင်္ဂလန်ပြည်မှဝယ်မရအောင် ဖန်တီးကြတော့သည်။ ”

“ အခြားတစ်ဖက်တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ကရင်အမျိုးသားများ သူပုန်စာရေးကို သွယ်ဝိုက်၍ အားပေးကြသဖြင့် ကရင်လက်နက်ကိုင်ပြည်ထောင်စုနှင့် ကရင်တပ်မတော်သားများ ပေါင်း၍ တောခိုကြကာ တောတိုင်းကြီး၏ KNDO သူပုန်နှင့် ပေါင်းသင်းကြတော့သည်။ ဦးရေက ကရင်သူပုန်မထရေးကို အစွမ်းကုန်စိတ်ရှည်ရှည်၊ နှုတ်ချိုချိုနှင့် ကြိုးစားပြီး အချိန်ဆွဲနေစဉ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့က တစ်လ၊ နှစ်လအတွင်း လက်နက်ကိုင်လဲဖို့ Levy လူတစ်သောင်းကို စုကြရတော့သည်။ ”

ဤအရာ Levy ခေါ် ပြည်စောင့်တပ်များကို ၁၉၄၈-ခုနှစ်မှ ဖဆပလအစိုးရမှ စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဤပြည်စောင့်တပ် ခေါ် ပြည်စောင့်ရဲများကို ရှေးယခင်အခါက ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန၏ လက်အောက်တွင် ထားရှိခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီ တက်လာသောအခါတွင်မူကား ထိုပြည်စောင့်ရဲတပ်ရင်း နှစ်ဆယ်ကျော်အား အသွင်ပြောင်းကာ တပ်မတော်အောက် သွတ်သွင်းလိုက်၏။ တပ်နံပါတ်များ တတ်လိုက်ပြီး

တပ်မတော် အသွင်ပြောင်းလိုက်သည်။ သူတို့အား UC အသွင်ပြောင်း ဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။ UMP ဟုလည်း ခေါ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တောင်ပိုင်းတိုင်းအနီးတွင် ခြေလျင်တပ်ရင်း သုံးရင်းရှိ၏။ အားလုံး အသွင်ပြောင်းများဖြစ်ကြသည်။

- (က) ခလရ(၂၆) စစ်ဝန်ထမ်းအသွင်ပြောင်း
- (ခ) ခလရ(၃၉) စစ်ရဲအသွင်ပြောင်း
- (ဂ) ခလရ(၄၈) စစ်ရဲအသွင်ပြောင်း

ထိုတပ်သုံးတပ်အနက် ခလရ(၂၆)သည် တောင်ပိုင်းတိုင်းနှင့် တစ်ဆက်တစ်တည်း အင်ဒိုင်းကျေးရွာမှာ ရှိသည်။ အဆောက်အဦး များက ခပ်ဟောင်းဟောင်းနှင့် တပ်မှာ ကောင်းစွာ အားရနားရသည် မရှိပါ။ မကြာခဏ ရှေ့တန်းထွက်နေရ၏။ တပ်ရင်းများမှာ စစ်တက္ကသိုလ် အပတ်စဉ်(၁၁)မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတင်လွမ်းဖြစ်၏။ မကြာသေးမီက ဖာပွန် ဘက်စစ်ဆင်ရေးတွင် KNU များနှင့် ပွဲကြမ်းခဲ့ရာ တပ်မှာ အထိနာ နေ၏။ ခလရ(၂၆)သည် ၁၉၆၅ ခုနှစ်လောက်က ကျိုက်ထို တွင်ရှိနေစဉ် ဝင်းတလတ်ရွာတိုက်ပွဲ၌ KNU များနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ရာ တပ်ခွဲမှ ဝိုလ်ကြီးကြည်မောင်ကျဆုံး၍ လူ၊ လက်နက်အတော်များများ ဆုံးခဲ့ဖူး၏။

ခလရ(၃၉)သည်ကား တောင်ငူ၏အရှေ့ဘက်ကမ်း (၄)မိုင် စခန်းတွင် ရှိသည်။ သူသည်လည်း မကြာသေးမီကာလများက မောင်ကျော်စခန်းကျသွားခဲ့၏။ ထို့ပြင် သောက်ရေခပ်ချောင်းအရှေ့ခြမ်း ဂမုဒိုးတိုက်ပွဲတွင် တပ်ခွဲမှ ဗိုလ်မှူး ဗိုလ်ကြီးချစ်တိုးကျဆုံး၍ လူ၊ လက်နက်အတော်များများ ဆုံးရှုံးခဲ့၏။ တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံးလည်း အားရနားရသည် မရှိပါ။ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများပေါ်တွင် အားလုံးတပ်ဖြန့်ထားရသဖြင့် တပ်မှာ လေကျင့်ချိန်လည်း မရှိပါ။ ထွက်ထွက်ဆိုသည့်အချိန်မှာသာ ထထွက်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ခလရ(၄၈)သည်ကား တောင်ငူနှင့် (၇)မိုင်ဝေးသည့် ဖာတံတွင်းမြို့ကလေးမှ အုတ်တွင်း၊ ပေါက်ခေါင်းမဟာဗျူဟာလမ်းအတိုင်း (၂)မိုင်ခန့်ဝင်သွားသော် ရောက်သည်။ ပန်းတင်တောင် တွင် ရှိသည်။ ပျံနံတော် တပခရောက်ချိန်တွင် တပ်ရင်းများမှာ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်တိုး ဖြစ်၏။ ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ ရှေ့တန်းသို့ လိုက်ပါနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးခင်မောင်တိုးနှင့် ၁၉၇၉-၈၀ ကာလများက ထထွက်ပြီ။

ကသကကုန်းတွင် တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေခဲ့ဘူးပါသည်။ သူက ကသက ကျွန်တော်က တခရပ်ဖြစ်၍ လူချင်းတော့ ကောင်းစွာ မရင်းနှီး ခဲ့ပါ။ သူ့ ခလရ(၄၈)သည်လည်း အမှတ်(၁၅)စစ်ရဲတပ်ရင်းအား ၁၉၆၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် အသွင်ပြောင်းထားသည့်တပ်ဖြစ်ပါသည်။

ခလရ(၄၈)သည် ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ကျောက် မှ တောင်ငူသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ တပ်ရင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကွန်ဘောယ ဖြစ်၏။ တောင်ငူရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ဗကပများ၏ ခြံခိုတိုက်ခိုက် မှုကြောင့် ဗိုလ်မှူးကွန်ဘောယွန်းကျဆုံးခဲ့၏။ တောင်ငူနှင့် ညောင်ဇော် ပင်ကြား ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်ရှိ ဆီဆုန်ကုန်းရွာ အနီးမှာပင် ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကျွဲတလင်းအနီး တိုက်ပွဲတွင် (၁၃)ဦးကျဆုံးပြီး KNU နောက် လက်နက်ငယ် (၅)လက်ပါသွားခဲ့၏။

အထက်ပါဖြစ်စဉ်များကိုကြည့်ပြီးကျွန်တော့်တွင် အတွေးတစ် ပေါ်လာပါသည်။

“ဤအသွင်ပြောင်းတပ်များအား ကောင်းစွာ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးပြီးမှ တပ်ရင်းလိုက် စစ်ဆင်ရေးထွက်ခိုင်းပါက ဒါထက် များ ပို၍ အောင်မြင်မှုရလေမည်လား၊ အရည်အချင်း မပြည့်ဝသော ခေါင်းဆောင်ငယ်များအောက်တွင် တပ်ကို ဖြန့်ခွဲထားခြင်းအားဖြင့် တိုက်စွမ်းရည်ရှိသော ရန်သူပြောက်ကျားများ၏ အမည်ချွေချွေဖြုတ် ကို မကြာခင်ခံနေရတာ တပ်၏စိတ်ဓါတ်ကိုပါ ထိခိုက်သွားမည် မည်လား” ဟု ဖြစ်ပါ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုယ့်တပ်ကိုတော့ ကောင်းစေချင်၊ နိုင်စေ ချင်ပါသည်ခင်ဗျား။

* *

ကျွန်တော် သိသော ပဲခူးရိုးမအကြောင်း

ကျွန်တော်သည် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သည်အထိ ပဲခူးရိုးမအကြောင်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးခဲ့ပါ။ ပဲခူးရိုးမ၊ ပဲခူးရိုးမနှင့် နာမည်တော့ ကြားဖူးပါ၏။ “သခင်သန်းထွန်း၏နောက်ဆုံးနေ့များ” ၊ “ဝင်ချစ် နောက်ဆုံးနေ့များ” စသည့် စာအုပ်များတွင် ပဲခူးရိုးမအကြောင်း မပါမပြီးဖြစ်ပါ။ (၂)

“သခင် သန်းထွန်း၏နောက်ဆုံးနေ့များ” စာအုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ချစ်ပေါက်စလေးဘဝက ထွက်ခဲ့သည့် စာအုပ်ဖြစ်၏။ အတွဲ(၁)၊ (၂) နှစ်အုပ်ထွက်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်များကိုဖတ်ပြီး ပဲခူးရိုးမ၏ တောတောင် ရှိ ၀ကွသုက္ကမများကို စိတ်ကူးနှင့် မှန်းဆ ကြည့်ခဲ့ပါသည်။

ပဲခူးရိုးမအစွန်အဖျားအား ရန်ကုန်- မန္တလေးမီးရထားစီးပြီး လည်းကောင်း၊ ကားစီးပြီးလည်းကောင်း သွားသည့်အခါများတွင် လှမ်း ကြည့်၍ “ဪ- အဲဒါက ပဲခူးရိုးမပဲ” ဟုတော့ ခပ်ဝေးဝေးမှ တွေ့ဘူး ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးဘဝက ရန်ကုန်မှ မကွေးလေယာဉ် စစ်သည့်အခါ လေယာဉ်က ပဲခူးရိုးမအပေါ်ဖြတ်ပျံစဉ် အောက်ငဲ့ကြည့်ပြီး ပဲခူးရိုးမ မတာကြီးကို လျှပ်တစ်ပြက် မြင်ဘူးပါသည်။ ဒါထက်တော့ မှတ်ပါ။ ဂျီရာတွင် ပဲခူးရိုးမက မြန်မာနိုင်ငံရေးသမိုင်း၌ အရေးပါလှ၍ နာမည်ကြီးနေရာကိုတော့ အလွန်ရောက်ဖူးချင်လှပါ၏။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော်ဂျီဝမ်းဖြစ်တော့ ပဲခူးရိုးမအား အုတ်တွင်းမဝတဂူကွဲ၌ ဗိုလ်မှူး လွင်က စိန်ရေစခန်းအထိ ကားနှင့် လိုက်ပို့၍ ရောက်ဖူးသွား ပါတော့သည်။ ထိုလမ်းမှာ အုတ်တွင်း၊ ပေါက်ခေါင်း မဟာဗျူဟာ လမ်းမကြီးဖြစ်၏။ ရိုးမအရှေ့မှသည် အနောက်သို့ ဖောက်ထားသည့် ဂရိတ်က ကျသော လမ်းလည်း ဖြစ်၏။

မြန်မာနိုင်ငံသည် တောင်များဖုန်းလွှမ်းသော နိုင်ငံများထဲတွင် ပါဝင်၏။ အနောက်ဘက်၌ အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကြီးရှိ၏။ ထို တောင်တန်းကြီး၌ ပတ်ကျိုင်တောင်၊ နာဂတောင်၊ ချင်းတောင်၊ ရခိုင် မတောင်တို့ ပါဝင်၏။ တောင်များမှာ မြင့်မား၍ ဖြတ်ကျော်ရန် မလွယ်ကြ လေသည်။

အရှေ့ဘက်တွင်မူကား အရှေ့ရိုးမတောင်တန်းကြီး ရှိ၏။ အရှေ့ရိုးမ၌ ကချင်ပြည်နယ် တောင်တန်းများမှသည် ရှမ်းကုန်းမြေမြင့်၊ ကိုယ့် ကယားပြည်နယ်နှင့် ကရင်ပြည်နယ်မှ ဖေါနတောင်တန်း၊ မြင့်မိုရ် လက်ခတ်တောင်စသည်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံတောင်ဘက်စွန်းသို့ ရောက်သည် တိုင် ဖြစ်၏။

မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းတွင်မူ မင်းဝဲတောင်၊ ဇီးဖြူတောင်၊ ပျူတောင်နှင့် ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီးများ ရှိ၏။ ထိုအားလုံးထဲတွင် ပဲခူးရိုးမသည် အရေးပါဆုံးတောင်တန်းကြီးဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ပဲခူးရိုးမ၏အရှေ့ဘက်တွင် စစ်တောင်းမြစ်ရှိပြီး မြစ်နှင့်

တောင်ကြားတွင် မြေပြန့်လွင်ပြင်ရှိ၏။ အလားတူ ပဲခူးရိုးမ အနောက်ဘက်တွင် ဧရာဝတီမြစ်ရှိပြီး မြစ်နှင့် တောင်ကြားတွင် မြေပြန့် လွင်ပြင်ရှိ၏။ မြစ်နှင့်တောင်များသည် မြောက်မှတောင်သို့ အားလုံးလိုလို သွယ်တန်းနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှုအားလုံးနီးပါး တောင်၊ မြောက်သွားလာနေကြသည်က များ၏။ ပဲခူးရိုးမသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏အလယ်ဗဟိုကျ၍ ထိုရိုးမကို ထိန်းထားနိုင်သူသည် နိုင်ငံ၏ အချက်အချာကို ချယ်လှယ်လွှမ်းမိုးနိုင်သူဖြစ်၏။ ထိုအယူအဆအရ ခေတ်အဆက်ဆက် သောင်းကျန်းသူများသည် ရိုးမကို လွှမ်းမိုးရန် ကြိုးစားကြ၏။ ရိုးမသည် သူတို့အောင်မြင်ဖြစ်၏။ ရိုးမကိုထိုးဖောက်ရန် အမျိုးမျိုးအပုံပုံ အားထုတ်ခဲ့ကြ၏။ အားလုံးထဲတွင် BCP ခေါ် ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် KNU တို့ကား ထိပ်ဆုံးကပါတည်း။

**

“လင်ချစ်နောက်ဆုံး(၂)” စာအုပ်ထဲ၌လည်း ပဲခူးရိုးမနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

**

ပဲခူးရိုးမ

ပဲခူးရိုးမသည် မြန်မာပြည်၌ အဓိကရ ရိုးကြီးသုံးသွယ်အနက် အလယ်ရိုးသွယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ပဲခူးရိုးမသည် မြန်မာပြည်တောင်ပိုင်း သိင်္ဂီတူရကုန်းတော်မှသည် မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်း၊ အပူပိုင်းရဲ့စစ်သို့ ဆိုက်လျက် ရှိသည်။

အလျားအားဖြင့် မိုင်ပေါင်း (၁၅၀)ခန့်ရှည်လျားပြီး မြေလှိုင်း မြွေကောက်သို့ သွယ်တန်းလျက် ဖြစ်ပေါ်နေသော တောင်တန်းကြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မြန်မာပြည်အတွင်းတွင် မြောက်မှတောင်သို့ မြင့်ရာသည် နိမ့်ရာသို့ စီးဆင်းလျက်ရှိသော ဧရာဝတီမြစ်နှင့် စစ်တောင်မြစ်နှစ်သွယ်တို့၏အကြား၌ တည်ရှိလျက် ပြန့်ပြူး၍ ကျယ်ပြန့်သော တောင်ကြောကြီးဖြစ်သည်။ အချင်းအားဖြင့် အကွာအဝေးမှာ (၁၅)မိုင်သည် မိုင်(၄၀)အထိ ကျယ်ပြောလျက် ရှိပေသည်။

ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီးသည် အမြင့်ပေ (၅၀၀)မှသည် ပေ (၂၇၀၀)ကျော်အထိ မြင့်မားသောတောင်ကြောကြီးများ၊ တောင်ထွင်ကြီးများနှင့်ဆက်စပ်ကာ ယက်သွယ်လျက် ရှိသည်။

ပဲခူးရိုးမ၏အရှေ့ခြမ်း၌၎င်း၊ အနောက်ခြမ်း၌၎င်း၊ ရေအဟုန် အလျင်စီးသော အနောက်မှသည် အရှေ့သို့၊ အရှေ့မှသည် အနောက်သို့၊ ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ စီးဆင်းသော မြောင်းကြီးများ၊ ချောင်းကြီးများ ပေါများသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ အင်ကြင်း၊ ပိတောက် အစရှိသည့် သစ်တောကြီးများ၊ ဝါပိုး၊ ကြက်သောင်းဝါး၊ တင်းဝါး၊ မြင်ဝါးအစရှိသည့် ဝါးတောကြီး များသည် တောအတိ လျှို့မြောင်အဝှမ်း၊ ချောင်းမြောင်းအသွယ်သွယ်ကို ဖုံးအုပ်လျက် ရှိသည်။ ရာသီအလိုက် ပန်းစုံတောကြီးပင် ဖြစ်သည်။ မျှိုင်းမျှိုင်းညှို့ကာ စိမ်းလန်းစိုပြေလျက် ရှိသည်။

ပဲခူးရိုးမအရှေ့ခြမ်း၌ မြယာပင်ကြောကြီးမှာ ထင်ရှားလှပေသည်။ ပဲခူးရိုးမ၏ မြေလွှာထူသည် သက်နုပုံသို့ဖြစ်ပြီး၊ အရှေ့ရိုးမကဲ့သို့ မကျက်ကြောထူထပ်ကာ မာကြောခြင်း မရှိပေ။ နူးညံ့ပျော့ပျော့စီးကာ စုတ်စုံထိုင်းမျှိုင်းသည်။

ပဲခူးရိုးမ၌ အစုလိုက်အပြုံလိုက် စုပေါင်းနေထိုင်သော ရွာစု ရွာဝေးများမှာ နည်းပါးလှသည်။ သို့သော်လည်း ဖြူးချောင်းဖျား၏ အဝှမ်းတွင် တောင်ပေါ် (၇)ရွာတည်ရှိသည်။ ရဲနွယ်ချောင်းဖျား၏ အဝှမ်းတွင် တောင်ပေါ်(၁၄)ရွာ တည်ရှိသည်။ ပဲခူးချောင်းဖျား၏ အဝှမ်းနှင့် ဝန်းကျင်တွင် တောင်ပေါ် (၉)ရွာတည်ရှိသည်။ ထို့ပြင် ခပေါင်းချောင်းနှင့် နဝင်းချောင်းတို့၏ ရေဝေကြောတွင် လှပသာယာသော ရွှေတောင် ဝေတောင်ရွာကို တပ်မတော်မှ စနစ်တကျနေရာ ချထားပေးကာ ထူထောင်ပေးခဲ့သည်။ ထိုရွာစုရွာဝေးများမှာ တစ်စုနှင့်တစ်စု အလှမ်းဝေးကွာလှသည်။ ပဲခူးရိုးမတွင် တောင်ပေါ်ကရင် အမျိုးသားများသာ များပြားသည်။

ယင်းတို့၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းမှာ တောင်ယာ ပျော်ယာ စိုက်ပျိုးခြင်း၊ မွေးမြူခြင်းတို့သာ ဖြစ်သည်။

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ထူပြောသည်။ တောဆင်အုပ်ကြီးများ၊ ကျားများ၊ ကျားသစ်များ နှင့် ပြောင်အုပ်၊ စိုင်အုပ်၊ ဆတ်၊ ဂျီ မြေခွေး၊ ကာခွေးအစရှိသော တောတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံရှိသည်။ ထို့အပြင် သင်းခွေချပ်၊

မျောက်၊ ဒေါင်း၊ အောင်လောင်အစရှိသော ကျေးဌာန်သရကာ မျိုးစုံလည်း ပေါများလှသည်။ ပဲခူးရိုးမ၌ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ၊ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ၊ တစ်ဒေသနှင့် ဒေသကူးလူးဆက်ဆံရေးနှင့် ဆက်သွယ်ရေးမှာ များစွာ ခက်ခဲသည်။ ဘီးတပ်ယာဉ်များ သွားလာနိုင်ခြင်းမရှိချေ။ လူသွားလမ်း များနှင့် တိရစ္ဆာန်များသွားလာရန်အတွက် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းလေး များသာ ရှိပေသည်။ အချို့မှာ သဘာဝလမ်းကြောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ပဲခူးရိုးမသည် မြန်မာပြည်၏မြို့တော် ရန်ကုန် နှင့် နီးကပ်၍ ဆက်စပ်လျက် ရှိသည်။ ထို့ပြင် ရန်ကုန်- မန္တလေး မော်တော်ကားလမ်း မကြီးနှင့် ရန်ကုန်- ပြည်မော်တော်ကား၊ မီးရထားလမ်းမကြီးတို့ကို စိုးမိုးလျက် ရှိသည်။ အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက်တို့ကို ချုပ်ကိုင် နိုင်သည့် အနေအထားတွင် ရှိပေသည်။

ပဲခူးရိုးမသည် အထက်မြန်မာပြည် ကချင်ပြည်နယ်၊ ရှမ်း ပြည်နယ်၊ ကယားပြည်နယ်၊ ချင်းပြည်နယ်အစရှိသည်များသို့ ၎င်း၊ အနောက်မြောက်ဒေသ၊ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၊ တနင်္သာရီ ဒေသအစရှိသည်များကို၎င်း ဆက်သွယ်ရာတွင် အဓိကနှင့် ဗဟို အချက်အချာ၌ တည်ရှိပေသည်။

ထို့ပြင် ပဲခူးရိုးမ၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းသည်၎င်း၊ အနောက်ဘက် ခြမ်းသည်၎င်း ကျယ်ပြောသော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးများရှိသည်။ လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်းစိုက်ပျိုးရေးကိုသာ လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အစစ အရာရာတွင် ဘက်ပေါင်းစုံမှ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလျက် ရှိသည်။ ကုလုံ ကြွယ်ဝသော ဒေသလည်း ဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ်စပါးတင်းရေ သိန်း (၃၀၀)ကျော်ထွက်ရှိသည်။ ပဲခူးရိုးမဝန်းကျင်တွင် ကျေးရွာကြီးပေါင်း ၁၂၅၀၀ ကျော်က ဝန်းရံလျက် ရှိသည်။

ပဲခူးရိုးမသည် တစ်နှစ်လျှင် သစ်တောထွက်ပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ တန်ချိန် (၃)သိန်း ပတ်ဝန်းကျင်အထိ ထုတ်လုပ်နိုင်သည်။

ပဲခူးရိုးမပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူဦးရေအများစုသည် မြန်မာ အမျိုးသားများဖြစ်ကြသည်။ ပဲခူးရိုးမ၏အရှေ့ခြမ်းတွင်ရှိသော တောင်ငူ ဒေသ၊ ညောင်လေးပင်ဒေသတစ်ဝိုက် တောင်ပေါ်နှင့် တွင်းစပ် ဒေသများတွင် ကရင်၊ မျိုးသားများ အများစုနေထိုင်ကြသည်။ ပဲခူးရိုးမ အနောက်ခြမ်း သာယာဝတီဒေသတွင် ကရင်အမျိုးသားနှင့် ရှမ်း

အမျိုးသားများ နေထိုင်ကြပြီး ပြည်၊ အောင်လံဒေသတို့တွင် မြေပြန်ချင်း အမျိုးသားများ နေထိုင်ကြသည်။

ပဲခူးရိုးမနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူဦးရေစုစုပေါင်းမှာ (၃)သန်း ခန့် ဖြစ်တောင်းနေထိုင်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ပဲခူးရိုးမ၌ ဖိတင်း နေထိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးပေါင်းစုံတို့သည် အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးနှင့် အချုပ်အခြာအာဏာတည်မြဲရေးအတွက် နယ်ချဲ့ ယန့်ကျင်ရေး၊ ပဒေသရှင်ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲများတွင်၎င်း၊ ဖက်စစ် စတင်လှန်ရေးတိုက်ပွဲများတွင်၎င်း၊ သူရဲကောင်းပီသစွာ တိုက်ပွဲဝင် ခဲ့ကြသူ များ ဖြစ်သည်။

အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူများ ဖြစ်သည်။ ပဲခူးရိုးမ တိုင်းရင်း သားများသည် အောင်ပွဲကို အရယူရသော ပြည်သူများဖြစ်သည်။ ထိုထိုသော ပထဝီမြေအနေအထား၊ တောတောင်ရေမြေ အနေအထား များအရ ပဲခူးရိုးမသည် မဟာဗျူဟာအရ အလွန်အရေးပါသော ဒေသကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ပဲခူးရိုးမတွင် ကျဆုံးခဲ့ရသော ဗမာပများ

လွန်ခဲ့သော အနှစ်ခြောက်ဆယ်ကျော်၊ ခုနှစ်ဆယ်ခန့်က မြန်မာနိုင်ငံရေးသမိုင်းတွင် သခင်သန်းထွန်းသည် ထင်ရှားသော ကွန်မြူ နစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ ကျောင်းသား သပိတ်ကြီး၌ ဆရာဖြစ်သင် ကောလိပ်ကျောင်းသားဖြစ်သည်။ ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ထူထောင်ခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင်များတွင် တစ်ဦးအပါ အဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

သခင်သန်းထွန်းသည် ပါလီမန်စနစ်ကို ဓနရှင် လူတန်းစား များအား ကိုယ်စားပြုသော အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအနေနှင့် ရှုံ့ချကာ ပြည်တွင်းစစ်ကို ယုံကြည်သော တယူသန်စာအုပ်ကြီးသမား စတာလင် ကိုရေးသားလည်း ဖြစ်လေသည်။

ရှုရှားကွန်မြူနစ်အာဏာရှင်ကြီး စတာလင်ရေးခဲ့သော ကျမ်း စာအုပ်များတွင် ကိုလိုနီ နိုင်ငံများရှိ ကွန်မြူနစ်များသည် မလွတ်လပ်ပီ ကွန်မြူနစ်မဟုတ်သူ မျိုးချစ်များနှင့် ပူးတွဲ၍ ဥရောပနယ်ချဲ့အား တိုက်ပွဲဝင်ပြီး လွတ်လပ်ရေးရသည်နှင့် နိုင်ငံရေးအာဏာကို မိမိတို့

ပါတီက လက်ရသိမ်းယူနိုင်ရမည်။ မသိမ်းယူနိုင်ပါက ပြည်တွင်း
ကျင်းပရမည်ဟု အတိအလင်းပါရှိ၏။

ဤလမ်းစဉ်အရ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်
ဖဆပလအစိုးရအဖွဲ့သည် ဖွဲ့ပြီးကာစ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ်မှ ကွန်မြူနစ်
ပါတီအား ထုတ်ပယ်လိုက်သည့်အခါ ကွန်မြူနစ်ပါတီက ပြည်တွင်း
လမ်းစဉ်ကို တာဝန်ယူလေတော့သည်။

ထို့အပြင် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဥရောပတိုက်ကွန်မြူနစ်ပါတီ
အစည်းအဝေးက ခန့်ရှင်စနစ်ခေါင်းဆောင် အမေရိကန်နှင့် ကွန်မြူ
ရှင်းတို့သည် တတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် က
ပေါ်ရှိ တိုင်းပြည်တိုင်းမှ ကွန်မြူနစ်များက ကွန်မြူနစ်မဟုတ်သူများထံ
သူပုန် ထ၍ အာဏာသိမ်းကာ တတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် ရုရှားဘက်
ကူညီကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ထိုအစည်းအဝေးကို ရုရှားကွန်မြူနစ်ပါတီ
ကိုယ်စားလှယ် စဒါးနော့က ခေါင်းဆောင်ကျင်းပခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
ထိုလမ်းစဉ်ကို စဒါးနော့လမ်းစဉ်ဟု ခေါ်တွင်ကြသည်။

ထိုလမ်းစဉ်အရ အိန္ဒိယပြည်၊ မြန်မာပြည်၊ မလေးပြည်
ဖိလစ်ပိုင်ပြည်၊ အင်ဒိုနီးရှား ပြည်တို့တွင်ရှိသော ကွန်မြူနစ်ပါတီများသည်
လက်နက်ကိုင်သူပုန်ထကြတော့၏။

အိန္ဒိယပြည်နှင့် မြန်မာပြည်တို့ရှိသော လွတ်လပ်ရေးသမား
လွတ်လပ်ရေးမစစ်။ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ ခန့်ရှင်တွေ၏ လက်ပါ
တိုင်းရင်းသားအရင်းရှင်များ၏လက်သို့ မျက်လှည့်ပြကာ အာဏာ
လွှဲအပ်သည့် အတုအယောင်လွတ်လပ်ရေးသာ ဖြစ်သည်ဟု ဗမာပြည်
ကွန်မြူနစ်များက ဆိုကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် သခင်သန်းထွန်းခေါင်းဆောင်သော ဗမာပြည်
ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ(၂၈)ရက်နေ့တွင် -

“ အင်္ဂလိပ်ပေးတဲ့ လွတ်လပ်ရေးက ရွှေရည်စိမ်လွတ်လပ်ရေး
လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ တိုက်ယူမှရတယ် ” ဟုဆိုကာ လက်နက်စွဲကို
တောခိုကြတော့သည်။

တောခိုကာစက ဗကပ ခေါ် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ
သည် မြန်မာပြည်မြေလတ်ပိုင်း မသုံးလုံးနယ်မြေ (မုံရွာ၊ မြစ်
မိတ္ထီလာ)ဒေသ၌ ခိုအောင်းလှုပ်ရှားပြီး ၁၉၅၈ ခုနှစ် တုန့်တိုင်း

မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း ပြည်၊ ပေါက်ခေါင်းဒေသမှတစ်ဆင့် ပဲခူးရိုးမသို့
ပြောင်းရွှေ့ ခိုဝင်လေတော့သည်။

ဤတွင် ဗကပဗဟိုနှင့် ပဲခူးရိုးမဇာတ်လမ်းစပါတော့သည်။

ရိုလ်လေယုနှင့် ဗကပဗဟိုဥက္ကဋ္ဌ သခင်သန်းထွန်းတို့ ကျဆုံးခြင်း

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ(ဗဟို)သည် ပဲခူးရိုးမကို ၎င်းတို့
အာဏာမြေဟု သတ်မှတ်ကြ၏။ “တောကို အခြေခံ၍ မြို့ကို ဝိုင်းရမည်”
ဟူသော တရုတ်ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးမော်စီတုန်း၏ သီဝရီအရ
ပဲခူးရိုးမကို အခြေခံကာ မြို့များကို သိမ်းရန် ကြံခဲ့ကြ၏။ တရုတ်
ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင် မော်စီတုန်းသည် ရုရှားကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်
စတာလင်၏ ရဲဘော်ရဲဘက်ကြီးလည်း ဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ဗမာ
ကွန်မြူနစ်များသည် တရုတ်ကွန်မြူနစ်များ၏ အဆိုအမိန့်များကို ပုံတူကူး
ကာ မော်ဝါဒီများ ဖြစ်လာကြ၏။

ထိုသီဝရီအရ ၁၉၅၈ မှစ၍ ပဲခူးရိုးမသို့ ခိုဝင်ခဲ့သော ဗကပ
ကိုယ်စားလှယ် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီမှ ပြည်တွင်း ငြိမ်းချမ်းရေး
စေလိုသောအခါ ဗကပကိုယ်စားလှယ်တော်များအား ပဲခူးရိုးမမှ ရန်ကန်
ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲသို့ တက်ရောက်စေခဲ့၏။ ဆွေးနွေးပွဲ ပျက်ပြား
လွှားသောအခါ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများသည် ပဲခူးရိုးမသို့ပင်
ပြန်သွားခဲ့ကြသည်။ ဗကပဗဟိုသည် ၁၉၆၄ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင်
ပိုကင်းပြန်များနှင့်အတူ ပဲခူးရိုးမအနောက်မှအရှေ့သို့ လည်းကောင်း၊
အရှေ့မှအနောက်သို့ လည်းကောင်း၊ ဟိုဘက်ကူးလိုက် သည်ဘက်
ကူးလိုက်ဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းလှုပ်ရှားခဲ့အောင်းခဲ့ကြ၏။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်မှစ၍
မြန်မာ့တပ်မတော်မှ တပ်မများဖြစ်သော အမှတ်(၇၇)ခြေမြန်တပ်မ
အမှတ်(၈၈) ခြေမြန်တပ်မ၊ အမှတ်(၉၉)ခြေမြန်တပ်မများသည် ပဲခူးရိုးမ၌
ဗကပဗဟို ချေမှုန်းရေး အားဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ၏။

ထိုသို့ တပ်မတပ်များ၏ ဝိုင်းပတ်ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်
ဦးစွာ ပထမဦးစွာကျဆုံးသွား၏။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၁၆)ရက်
နေ့တွင် အမှတ်(၇၇)ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်၊ အမှတ်(၆)ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ
နက်တလင်းမြို့နယ်၊ တောင်ညိုချောင်းဖျားတွင် ဗကပ(ဗဟို)အား
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ဗကပဗဟိုကော်မတီဝင် စစ်ရေးတာဝန်ခံ ဗိုလ်

လေယျာဏား အသေဖမ်းဆီးရမိခဲ့၏။ (ဗိုလ်လေယျာဏ်ဆုံးခြင်းအား အတွဲ(၂၅) အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်)

ထိုနှစ် စက်တင်ဘာလ(၁၁)ရက်နေ့တွင် အုတ်တွင်းမြို့နယ် စပါးရိုးချောင်းဘေးသို့ ရောက်ရှိနေသည့်ဗကပဗဟိုအား တေဇစစ်ဆေးရေးနှင့် ထိုးစစ်ဆင်နေသည့် အမှတ်(၇၇) ခြေမြန်တပ်မအမှတ် (၁၀၀) ခြေမြန်တပ်ရင်းမှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြန်၏။ ထိုတိုက်ပွဲ၌ လက်နက်အမြောက်အများဆုံးရုံးကာ သခင်သန်းထွန်းနှင့် ဗကပဗဟိုသည် အရှေ့ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးကြရတော့၏။ စက်တင်ဘာ (၂၄)ရက်နေ့ ညနေတွင် ဗကပဗဟိုသည် အုတ်တွင်းမြို့နယ်၊ မင်းချောင်းအနီး ကျောက်ချောင်းစခန်း၌ ခေတ္တအခြေပြုနေစဉ် ဥက္ကဋ္ဌ သခင်သန်းထွန်းအား ဗဟိုကင်းတပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော်မြကြီးက လုပ်ကြံပစ်ခတ်သဖြင့် သခင်သန်းထွန်း ကျဆုံးခဲ့၏။ ရဲဘော်မြကြီးသည် ထိုကိစ္စအပြီးတွင် ကျွဲပွဲမြို့ရှိ တပ်မတော်စစ်ကြောင်းသို့ လက်နက်ချ အလင်းဝင်ရောက်လေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ပဲခူးရိုးမတွင် ဗကပဗဟိုဥက္ကဋ္ဌ သခင်သန်းထွန်း ဖိတ်ချုပ်ခဲ့၏။

* *

သခင်သန်းထွန်း ကျဆုံးသွားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ “သခင်သန်းထွန်း၏ နောက်ဆုံးနေ့များ၊ ဗုဒ္ဓိယတွဲစာအုပ်ပါ စာမျက်နှာ ၁၄၀၉” ၌ ဖောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားရှိ၏။

* *

သခင်သန်းထွန်း၏ နောက်ဆုံးနေ့

ရန်ကုန်- မန္တလေး၏ မော်တော်ကားလမ်းနှင့် မီးရထားလမ်းတို့သည် မြယာပင်ကြောနှင့် မျှားမြိုင်ဖြစ်၍ နေလေသည်။

မော်တော်ကားသံများနှင့် မီးရထားခတ်မောင်းသံတို့သည် မြယာပင်ကြောသို့ပင် ပဲ့တင်ထပ်လျက် နေလေသည်။

* *

၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၂၄)ရက်နေ့၏နံနက်ခင်းတွင် ဖြစ်သည်။

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုဌာနချုပ်သည် ဖရိုဖရဲအကွဲကွဲ ဖြစ်လျက် မြယာပင်ကြော၏ အရှေ့စောင်းမှ ကျောက်ချောင်း ကမ်းပါး၌ စတန်း၍ ဝပ်နေကြလေသည်။

ရဲဘော်၊ ရဲဘော်မများသည် ကိုယ်လွတ်လက်လွတ် ထွက်ပြေး ရသူများ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အစားမစားရ၊ ငတ်ခဲ့ကြရ၏။ အားအင်လည်း ကုန်ခမ်းနေကြပြီဖြစ်၏။ ပျော့ခွေနှမ်းလျလျက် ယိုင်ထိုး၍ပင် မနေကြသည်။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ဒဏ်ကိုလည်း မခံနိုင်ဖြစ်နေကြ၏။ အငမ်းမရပင် ဖြစ်နေကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း သည်းခံစိတ်၊ ညှာတာစိတ်လည်း မရှိကြတော့ချေ။

ဤအခြေအနေတွင် ကျေးရွာလူထုများနှင့်၎င်း၊ ဒေသပါတီ အဖွဲ့အစည်းများနှင့်၎င်း အဆက်မရလျှင် မည်သို့မျှ မဖြစ်တော့ချေ။

သို့ဖြစ်၍ သခင်သန်းထွန်းနှင့် ရဲဘော်အောင်ကြီးတို့သည် မျက်ချင်းပင် အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကို ခွဲ၍ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

ရဲဘော်မြင့်နိုင်တို့အဖွဲ့သည် တောင်ငူခရိုင်ရုံးနှင့် ဆက်သွယ်ရန် ဖြစ်၏။ တစ်ပတ်ခန့် ကြာမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဗိုလ်လွင်(အောင်သိန်းလွင်)ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့များမှ ကွင်းပြင်၌ရှိသော ဇီးကုန်းနှင့် တံလှတ်ကုန်းရွာများသို့ ထွက်၍ ဆန်နှင့်ရိက္ခာများကို ရသည့်နည်းနှင့်ယူရန် တာဝန်ပေးလိုက်၏။ နေ့ချင်း ပြန်လာရန် ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ အထူးတာဝန်ပေး၍ စေလွှတ်လိုက်သော အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့အား ဆက်သွယ်ရေးအတွက် ပုံသေစကားဝှက်များကိုလည်း ပေးလိုက်၏။ အကယ်၍ လက်ရှိနေရာတွင် မရှိတော့လျှင် နတ်ရေတွင်းရွာမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်လေသည်။

နတ်ရေတွင်းရွာသည် ညောင်ခြေထောက်မြို့၏အနောက်ဘက် (၂)မိုင်ခန့်အကွာ တောင်ခြေအစပ်တွင် တည်ရှိသည်။ နတ်ရေတွင်းချောင်းကို အမှီပြု၍ နတ်ရေတွင်းရွာဟု ခေါ်သည်။ နတ်ရေတွင်းရွာ၏ အနောက်ဘက် လယ်တပွဲကျော် တောစပ်တွင် ရာဘာခြံလက်ခြံ ရှိသည်။ ယင်းရာဘာခြံအား စုရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်၍ ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် လုံခြုံမှုအတွက် ပိုမို၍ စိတ်ချရသည့် ချောင်ကျသောနေရာကို ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ကြသည်။

ယင်းနေရာကား ကျောက်ချောင်းကမ်းပါးပင် ဖြစ်သည်။

ကျောက်ချောင်းသည် မြေယာပင်ကြော၏အရှေ့စွန်းတွင် စီးဆင်းလာရာမှ တောင်ဘက် ယွန်းယွန်းသို့ ကွေ့ဆင်းသွားသည်။ ကိုဇာ ၅၀၀-ခန့်အကွာတွင် ရေအယဉ်သည် အရှေ့ဘက်မှ လှည့်ပတ်ပြီး အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ စီးဆင်းပြန်သဖြင့် ချောင်း၏မြောက်ဘက်တစ်ဖက်တွင် ကွေ့လည်ကြက်လျှာကြီးဖြစ်တည်နေ၏။ ယင်းကွေ့လည်ကြက်လျှာသည် မြေပြန့်မဟုတ်ချေ။ မတ်စောက်မြင့်မားလျက် ရှိသည်။

ယင်းတောင်ကြောပေါ်တွင် ဝါးရုံများ၊ ပေါက်ပင်များနှင့် ကမလင်းပင်များသာ ပေါများ၏။ အချိန်မှာလည်း သီတင်းကျွတ်လ အတွင်းပင် ရောက်နေပေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မျှစ်စို၊ မျှစ်နုများလည်း တုံးနေပြီဖြစ်၏။ အချို့သော မျှစ်များမှာပျံ့နေကြပြီဖြစ်၏။ ယင်းမျှစ်ပျံ့များကိုပင် အရင်းမှကိုင်၍ သွက်သွက်ပါအောင် လှုပ်ခါကြရ၏။ သို့မှ အများပိုင်းကလေးများသည် ဆတ်ကနဲ ကျိုးကျလာ၏။ ထိုသို့ ကျိုးကျလာသော မျှစ်ပျံ့မှ အဆစ်များကိုပယ်ပြီး အဆစ်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုအကြား နုသောအပိုင်းကို ခါးဖြင့် ရစ်၍ လှီးယူရ၏။ ထို့နောက် အကွင်းလိုက် ပါးပါးလှီးကာ နူးသည်နပ်သည်အထိ ပြုတ်၍ စားကြရသည်။

ဤနေ့နံနက်ပိုင်း၌လည်း ဆန်မရှိ၊ ဆားမရှိဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မျှစ်ပျံ့များကို ရဲဘော်များသည် ရသမျှကို ချိုးနေကြရ၏။ လုံခြုံရေးအတွက် အသံမထွက်အောင်လည်း ကြိတ်၍ ချိုးနေကြရ၏။ ထို့နောက် မျှစ်များကို ရသမျှစုဆောင်း၍ ပြုတ်လိုက်သောအခါတွင် ရဲဘော်တစ်ဦးလျှင် လက်တဆုပ်စာမျှ ရကြ၏။ ယင်းကိုပင် ရဲဘော်များသည် အာသာငမ်းငမ်း အငမ်းမရ စားနေကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သခင်သန်းထွန်းသည်လည်း ဝေစုရထားသော မျှစ်ပြုတ်လက် တစ်ဆုပ်စာကို အားပါးကရုဏားနေ၏။ မျှစ်ပြုတ်လေးများကို မြဲ၍ပင် နေ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ ရေကို တဝကြီးသောက်မူ လိုက်တော့၏။ စက္ကူစုတ်ဖြင့် ပွတ်ချွန်းတလိပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွတ်ပြီးလျှင် အားရပါးရပင် ရှူရှိုက်လျက် နေလေသည်။

သခင်သန်းထွန်းသည် ခပ်တွေတွေ ခပ်မှိုင်မှိုင်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သခင်သန်းထွန်းသည် လုံခြုံရေးများ ဗိုလ်အောင်မင်းကို ခေါ်ယူလိုက်သည်။

“ ဒီနေ့လုံခြုံရေး သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ အခုဒီနေရာက ကားလမ်းနဲ့ရော၊ မြို့တွေနဲ့ရော သိပ်နီးနေတယ်၊ ရန်သူရဲဝင်ထဲမှာ ရောက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ရန်သူနဲ့အချိန်မရွေး ရင်ဆိုင် တိုးနိုင်တဲ့ အနေအထားဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအခြေအနေမှာ ကင်းတွေတို စနစ်တကျ မူထားပါ ”

ဗိုလ်အောင်မင်းသည် သခင်သန်းထွန်း၏အမိန့်အရ ကင်းများကို စနစ်တကျပင် ချထားလိုက်၏။ နေရာများကိုလည်း ယူထားလိုက် တာ့သည်။

ဗိုလ်အောင်မင်းကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက်ဦးစီးသော လုံခြုံရေး တပ်စုသည် ကျောဆွယ်၏ အနိမ့်ပိုင်း၌ဖြစ်သော တောင်ဘက်ထိပ်တွင် လှည့်ပတ်၍ နေရာချထားလိုက်၏။ ယင်းတပ်စု၏ အဓိကအာရုံစိုက်ရသည့် တာဝန်မှာ ကျောက်ချောင်းကို မျက်နှာမူ၍ စောင့်ကြည့်ရမည်။

ယင်းကာကွယ်ရေးတပ်စုသည် မြောက်ဘက် (၁၅)ကိုက်ခန့်အကွာ ကျောပေါ်တွင်ပင် ဗဟိုမဟုတ်စီလီနင်ဝါဒကျောင်းသားများ ပါဝင်သော တပ်စုကို နေရာယူစေ၏။ ယင်းတပ်စု၏ မြောက်ဘက် (၂၀)ကိုက်ခန့်အကွာ ကျောတော့ပေါ်တွင်မူ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းနှင့် ဆက်သွယ်ရေး တပ်စုကို နေရာချထားလိုက်၏။ ယင်းကာကွယ်ရေးတပ်စု၏မြောက်ဘက် (၂၅)ကိုက်အကွာခန့်ရှိသော ကျောပြန့်ကလေးအပေါ်တွင် သခင်သန်းထွန်းနှင့် တော်လှန်သော ခေါင်းဆောင်များ၊ ဗဟိုနဲ့လုပ်သားများ၊ မေးတပ်သားများကို အစီအရိပ်ပင် နေရာချထားလိုက်သည်။

ထိုတပ်စု၏မြောက်ဘက် (၅၀)ကိုက်ခန့်အကွာ ကျောဆုံတွင်မူ ရဲဘော်ငွေသိန်းဦးစီးသော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်း တည်ဆောက်ရေးတပ်ဖွဲ့မှ ဧကလောဆယ်ပြန်လည်၍ လက်နက်တပ်ဆင်ထားသော တပ်စိတ်ပင် ဖြစ်၏။ ယင်းတပ်စိတ်တွင် ရဲဘော်မြကြီးလည်း ပါဝင်သည်။ အချိန်ကား ပွန်းပင် တည်လုပြီဖြစ်သည်။ ဗိုလ်လွင်တို့ စတင်ခရီးထွက်ချိန်နှင့်ဆီလျှင် သူတို့တစ်တွေသည် ရန်သူနေရာယူရာ မင်းရဲတမ်းပါးကို ကျော်လွန်သွားလောက် ပေပြီ။ သေနတ်သံများလည်း ထိုမှာဘက်မှ တစ်ချက်မျှ မကြားရ။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်လွင်တို့အတွက် စိတ်အနည်းငယ် အေးရသည်။

ရန်သူကင်းကိုလွန်၍ ကွင်းသို့ ရောက်လောက်သည်။ ယခုလောက် ဆိုပါက ရွာနှင့်အဆက်ပင်ရပြီး ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆားနဲ့ မုန့်ပဲသရေစာများပင် ရနေကြ လောက်ပြီ ထင်ရသည်။ ဗိုလ်လွင်တို့ကတော့ ရွာထဲရောက်လို့ ထမင်းတွေ ဝလင်အောင် စားနေကြရောပေါ့။ ဆေးလဲ တအားရှုရှိုက် နေတော့မည်။ သူတို့ပြန်လာမှပဲ ဒို့တစ်တွေတော့ ထမင်းဝဝစားပြီး ဆေးကို တအားသောက်ကြရတော့မည်ဟူသော အတွေးရေယာဉ်ကြော် တွင် ရဲဘော်တိုင်းပင် မျောနေကြ၏။

အောင်သိန်းလွင် ခေါ် ဗိုလ်တင့်ဆန်း ခေါ် ဗိုလ်ဟန်ထွန်း ခေါ် ဗိုလ်လွင်သည် ဗိုလ်ရန်အောင်၏ယောက်ဖ အောင်သိန်းနိုင် ခေါ် ရဲဘော်တင်ဟန်၏ဦးလေးဖြစ်သည်။ ယင်း၏ ပင်ကိုယ်အနေအထားမှာ ရိုးသားသူ၊ ရိုးရိုးကုတ်ကုတ်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ယောက်ဖ ဗိုလ် ရန်အောင်၊ တူအရင်း အောင်သိန်းနိုင်၊ ဆရာရင်း ဗိုလ်ထွန်းငြိမ်းနု၊ ကျောင်းသားများအား သတ်ဖြတ်ရာတွင် အတက်ကြွဆုံးအခန်းမှ ပါဝင် သည်။ ဗဟိုစခန်း၏ကျောရိုးကေဒါဖြစ်သည်။

ရဲဘော် ရဲဘော်မေကားလုံးသည် ကွင်းသို့ ရိက္ခာများ သွားရောက်ထမ်းနေကြသည့် ဗိုလ်လွင်နှင့်အဖွဲ့၏အပြန်လမ်းကို ဝေးဝေး လျက် စောင့်မျှော်နေကြ၏။ သားဝယ်၊ သမီးဝယ်တို့ သည် မုန့်ပါလာမည် မိခင်ဖခင်ကို စောင့်မျှော်ဘိသို့ ဖြစ်နေကြ၏။

သခင်သန်းထွန်းသည်လည်း ရဲဘော်များကဲ့သို့ပင် စောင့်မျှော် နေ၏။ တွေတွေ ငေးငေးပင် ဖြစ်နေသည်။

သခင်သန်းထွန်းသည် မိမိဘေးအန္တရာယ်မှ ဒါးလှီး ဆေးရွက်ကြီးအိတ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ရဲဘော်များစု၍ ထိုင်နေသော နေရာတွင် ချပေးလိုက်၏။ “က- မင်းတို့ ဒီဆေးတွေကိုပဲ မျှပြီး သောက်ကြဦး။ ခဏနေတော့ ဗိုလ်လွင်တို့နဲ့ ဆေးတွေပါလာမှာပဲ ဟု ပြောဆိုနေ လေသည်။

ယင်းစကားပိုင်းတို့မှ ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်တို့၏ မီးခိုးများသည် တလူလူပျံတက်၍ နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်းတည်ဆောက်ရေးတပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော်မြကြီးသည် စစ်ယူနီဖောင်းအစုံအလင်ဝတ်ဆင်လျက် ရွိုင်ဖယ် သေနတ်ကို လွယ်ထား၏။ စကားပိုင်းတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

ပွတ်ချွန်းတစ်လိပ်ကို လိပ်ပြီး အားရပါးရပင် ဖွာနေသည်။ ထို့နောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ပင် လမ်းသလား၍ နေလေသည်။

သခင်သန်းထွန်းသည်လည်း ပွတ်ချွန်းတစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး သောက်နေသည်။ မီးခိုးများကို ရှိုက်၍ရှိုက်၍ မျှတ်ထုတ်နေလေသည်။

“ဒီမှာ ကိုမြ၊ ဒီနေရာဟာ ဟိုဂျပန်တော်လှန်ရေးတုန်းက စင်ဗျားတို့စခန်းကို မေဂျာကရူးနဲ့ ကျွန်တော်တို့လာတုန်းက စခန်းချတဲ့ နေရာလေး မဟုတ်လား၊ ဒီနေရာလေးဟာ တော်တော်သာယာတဲ့နေရာ ကလေးပဲဗျ။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ အတည်တကျစခန်းချပြီးနေဖို့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့နေရာလေးပဲဗျ”

သခင်သန်းထွန်းသည် ပါးစပ်မှ မီးခိုးများကို မျှတ်ထုတ်လျက် ရဲဘော်မြအား ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကျောက်ချောင်းပဲ၊ ဟိုတုန်းက ဒီနားမှာ နာနတ်ရုံတွေတောင် ရှိသေးတယ်၊ ဒီနာနတ်ရုံတွေနားမှာပဲ ခင်ဗျားတို့ ညအိပ်ခဲ့ကြတာပဲလေ”

ရဲဘော်မြသည် သခင်သန်းထွန်းအား ပြောကြားလိုက်သည်။

“ဪ- ဪ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ မောမော ပန်းပန်းနဲ့ အဲဒီနာနတ်ရုံကို ခေါင်းချပြီး အိပ်ချလိုက်ကြတာ ကျွန်တော် ရော၊ မေဂျာကရူးရောပေါ့ဗျ။ နာနတ်ရုံမှာကပ်နေတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်အုံက တစ်ညလုံးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းတွေ ပါးတွေကို အကိုက်ခံရလို့ ထူပူနေတော့တာပဲ၊ အဲဒါ ဒီနေရာကိုး”

သခင်သန်းထွန်းသည် လက်ညှိုးကိုထိုးလျက် ပြောနေသည်။

သခင်သန်းထွန်း၏စကားပြောသံသည် ကျယ်လောင်၍ လာ လေရာ လုံခြုံရေးမှူးက “တိုးတိုး”ဟု လာရောက်သတိပေးနေ၏။ သခင် သန်းထွန်းကလည်း ယာဖက်လက်ညှိုးလေးကို ထောင်လျက် ပါးစပ်ကို ပိတ်ကာ “ရွတ်ရွတ်”ဟု လုပ်ပြနေသည်။

မိုးကြိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာချလိုက်၏။ ရဲဘော်များသည် ဒီဒီတို့နေရာများတွင် မိုးကာစအစုတ်လေးများကို ကာ၍ မိုးခိုနေကြသည်။

အချိန်မှာ ညနေပင် စောင်း၍နေပြီဖြစ်၏။ မိုးသက်ပေကြမ်း သည်လည်း ငြိမ်သက်စ ပြုလာ၏။ ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်၍ လာ၏။ ကျောက်ချောင်းကမ်းပါးတွင်မူ အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်း မိုင်း၍ နေသည်။

မိုးကလည်း သည်းရာမှ တဖွဲဖွဲဖြစ်လာပြန်သည်။
ထိုအချိန်တွင် မိုးခိုနေကြသော ငှက်ကလေးများသည်လည်း
ယုံထွက်လာကြ၏။ တီတီတာတာပင် အော်မြည်လျက် နေကြသည်။

မိုးကား စဲလေပြီ။

ရဲဘော်မြကြီးသည် ဟိုသွားလိုက် ဒီသွားလိုက် လုပ်နေ၏။
ဦးထုပ်ကို တင်းတင်းဆောင်း ထား၏။ ဦးထုပ်တွင် စပါးနံ့တစ်ခက်၏
ကြားတွင် ခြေထောင့်ကြယ်နီတံဆိပ်ကို တပ်ဆင်ထား၏။ ဗမာပြည်
ကွန်မြူနစ်ပါတီ ပြည်သူ့တပ်မတော်၏တံဆိပ်ပင် ဖြစ်သည်။ နိုင်ဖယ်
သေနတ်တစ်လက် ကိုလည်း ပုခုံးတွင် လွယ်၍ သိုင်းထားသည်။

ထိုအချိန်တွင် သခင်သန်းထွန်းသည် ဗဟိုကော်မတီအဖွဲ့ဝင်
ရဲဘော်မြတို့၏ နေရာအားတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်
နေသည်။

ထို့နောက် သခင်သန်းထွန်းသည် အခင်းကြီးသွားရန်အတွက်
ကမ်းပါးထစ်သို့ ဆင်း၍ သွားသည်။

မိုးကောင်းကင်၌ မိုးသားတိုသည် ညို၍ လာပြန်၏။ လျှပ်စီး
များလည်း တပြက်ပြက် လက်၍ လာနေပြန်သည်။

“ နိုင်- ” ဟူသော သေနတ်သံသည် အောက်ကမ်းပါးစောင်းမှ
ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ နိုင်ဖယ်သေနတ်သံပင် ဖြစ်၏။ နောက်ထပ်
၍လည်း သေနတ်သံထွက်ပေါ် မလာချေ။ တစ်ချက်တည်းသာ
ဖြစ်နေသည်။

အချိန်ကား ညနေ (၅)နာရီ (၁၅)မိနစ်တိတိပင် ရှိနေပြီ
ဖြစ်သည်။

“ ရန်သူများလား၊ မိမိကင်းက သေနတ်ထွက်သလား ” ဟု
သို့လော သို့လောဖြင့် တွေးစောနေကြသည်။

ရဲဘော်များသည် မည်သို့မျှ မပြောကြ၊ အသင့်ဖြစ်နေကြ၏။
သေနတ်သံပေါ်ရာ ဘက်သို့သာ အာရုံစူးစိုက်နေကြလေသည်။

ထိုစဉ်တွင် သခင်သန်းထွန်းသည် ဂျောက်အတွင်းမှ အပေါ်သို့
ခပ်သွက်သွက် တက်လာ၏။ ပြူးတူးပြိုတ်ဖြစ်နေ၏။ ထိတ်လန့်၍လည်း
နေ၏။ ဂေါ်ရခါးခါးကောက်ကိုမူ ညာဘက်လက်တွင် ကိုင်ထား၏။
လုံချည်ကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖြန့်ကိုင်ပြီး အပြေးကလေးတက်လာ

သည်။ ရဲဘော်အားလုံးသည် သခင်သန်းထွန်းတက်လာရာသို့
ပိုက်၍ ကြည့်နေကြသည်။

ဘယ်ဘက်က ပစ်လိုက်တယ် မသိဘူး “ဟု သခင်
သန်းထွန်းသည် လေးလေးတွဲတွဲပင် ပြောလိုက်၏။ ဖြူရော်၍ နေသည်။
ချက်ချင်းပင် သခင်သန်းထွန်းသည် ထိုး၍ လဲကျသွားတော့၏။

ရဲဘော်စိုးဝင်းနှင့် ရဲဘော်အောင်ကြီးတို့သည် သခင်သန်းထွန်းအား
ပြေး၍ ဆွဲထူကြ၏။ မေးမလျက်လည်း ပွေ့ထားလိုက်ကြသည်။

“ ဟင်- သွေးတွေပါလား ”

ရဲဘော်စိုးဝင်း၏အာမေဇိုတ်သံသည် အလိုအလျောက် ထွက်
ပျားလေသည်။

သခင်သန်းထွန်းသည် ရဲဘော်စိုးဝင်းနှင့် ရဲဘော်အောင်ကြီး
တို့၏လည်ပင်းများကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်၏။ သက်မကြီးကို
လည်း ချလိုက်သည်။

“ ကျွန်တော်တော့ ထိသွားပြီ ”

သခင်သန်းထွန်း၏အသံသည် တိမ်၍ ဝင်သွားတော့သည်။

သခင်ချစ်တို့သည် ဝိုင်းဖို့လာကြ၏။ ဆေးမှူးရဲဘော်လှမောင်
လည်း ရောက်လာ၏။

သခင်သန်းထွန်းမှာမူ ဆက်လက်၍ စကားမပြောနိုင်တော့ချေ။
ပက်လက်လှန်လျက် နေတော့၏။ အံသွားများကိုမူ တင်းကြပ်စွာပင်
ကြိတ်လျက် နေ၏။ သက်ပြင်းရှည်ကြီးများကို လည်း တဖူးဖူးမှတ်
ထုတ်လျက် နေ၏။ မျက်လုံးအစုံသည် ညာဘက်ထောင့်သို့ ကပ်လျက်
တစ်စုံတရာကို ကြည့်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းကို တဖွဖွတရွရွ ပြင်နေ၏။
စကားပြောနိုင်ရန်အတွက် ကြိုးစားနေ၏။ သို့သော် စကားလုံးများမှာ
ထွက်၍မလာတော့ချေ။ ညည်းသံညသံများသာ အတောမသတ် ထွက်နေ
တော့၏။ အံသွားများကိုသာ ကြိတ်၍ကြိတ်၍ နေလေတော့သည်။

ဆေးမှူး ရဲဘော်လှမောင်သည် ပင်နီစလင်တိုးဆေးကို
အမြန်စပ်ပြီး သခင်သန်းထွန်း၏ ဘယ်ဘက်ပေါင်ကို လှန်၍ ထိုးပေး
လေသည်။ သခင်သန်းထွန်း၏မျက်လုံးအစုံသည် ညာဘက်ထောင့်တွင်
ကပ်နေရာမှ အပေါ်သို့ လှန်လိုက်သည်။

သခင်သန်းထွန်း၏ လက်ကျားဘက်ရင်အုံမှထွက်နေသော
နုလုံးသွေးများသည် ရပ်၍ မသွားချေ။ ပို၍သော ထွက်လာနေတော့၏။

ဖုတ်တွင်းမြို့နယ်၊ ကျောက်ချောင်းစခန်း၌ သခင်သန်းထွန်း လုပ်ကြံခံရသည့် နေရာပြမြေပုံ။ (၁၉၆၈ ခုနှစ်)

သွေးများသည် ဆူပွက်ထွက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိုင်ထွန်း၍ လာလေသည်။

ရုတ်ချည်းပင် သခင်သန်းထွန်း၏မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ဖြူတို့သည် ပို၍ပို၍ လန်နေ တော့၏။ ညည်းညူသံများသည်လည်း ထွက်၍ မလာတော့ချေ။ လုံးဝပင် ငြိမ်သက်၍ သွားလေတော့သည်။

အချိန်သည် ညနေ(၅)နာရီ (၂၀)မိနစ်ပင် ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဆေးမှူးရဲဘော်လှမောင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကို ခါလျက် နောက်သို့လှည့်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

ရဲဘော်မများက ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ၊ အော်ဟစ်ငိုကြွေးကြ ကုန်၏။ သခင်ချစ်ပင်လျှင် တဟီးဟီးဖြင့် မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် ငိုချလိုက် တော့သည်။

သခင်သန်းထွန်း၏အလောင်းသည် ချင်းချင်းနီသော သွေးတိုင် ထဲတွင်ပင် လုံးဝမလျှပ်မယှက် ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။ သို့သော် သခင် သန်းထွန်း၏နုလုံးသွေးများကမူ ပန်း၍ပန်း၍သာ ထွက်၍ နေလေသည်။

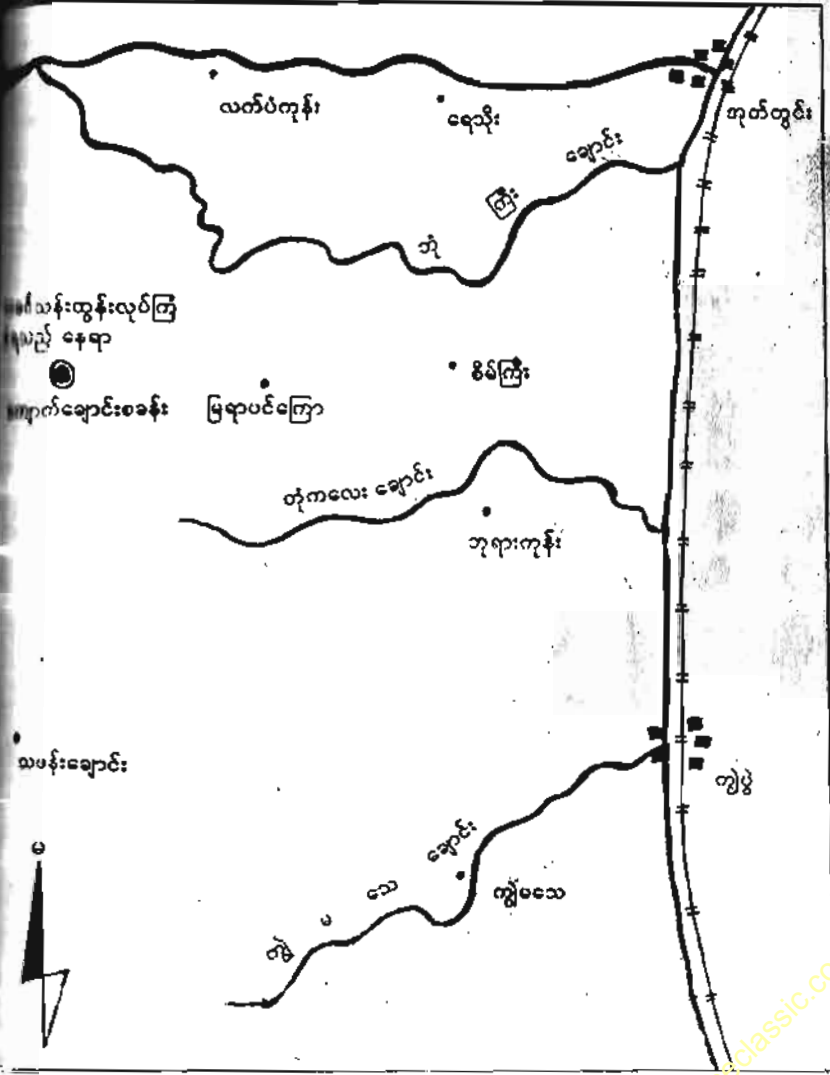
ဤသည်မှာ “သခင်သန်းထွန်း၏နောက်ဆုံးနေ့များ” မှ နောက်ဆုံးနေ့ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၂၄)ရက်နေ့သည် သခင် သန်းထွန်း၏ နောက်ဆုံးနေ့ပင်တည်း။

* *

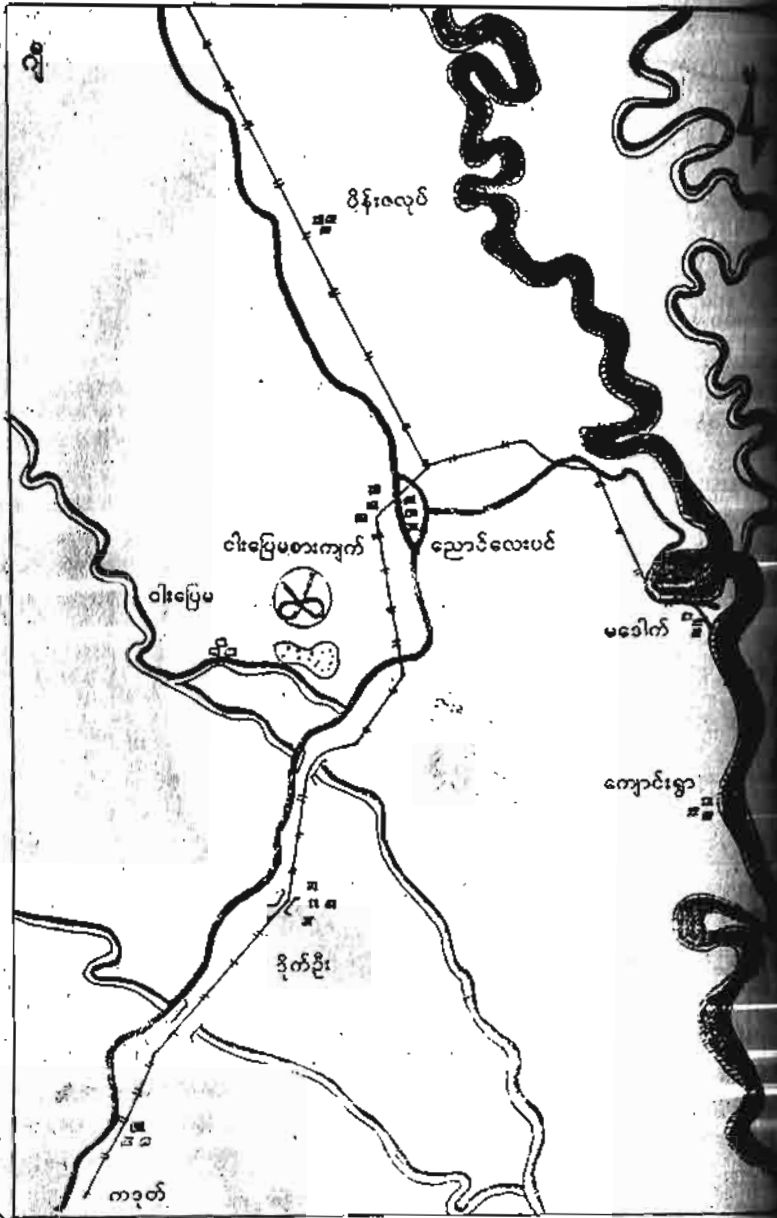
ပဲခူးရိုးမတွင် ဇာတ်သိမ်းသွားကြသည့် သခင်ဇင်နှင့် သခင်ချစ်

ဗကပဗဟိုဌာနချုပ်သည် ဥက္ကဋ္ဌ သခင်သန်းထွန်း ကျဆုံး ပြီးနောက် သခင်ဇင်သည် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သခင်ချစ်သည် အတွင်းရေးမှူးအဖြစ်လည်းကောင်း တာဝန်ယူ၍ ဆက်လက်လျှပ်ရှားခဲ့ ပါသည်။ ဇင်ချစ်ဦးဆောင်သော ဗကပ(ဗဟို)ဌာနချုပ်သည် သခင် သန်းထွန်းကျဆုံးပြီးနောက် တောင်ငူခရိုင်အတွင်းမှ ဒိုက်ဦးမြို့နယ်အတွင်း သို့ ဦးတည်ထွက်ခွါလာခဲ့၏။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် ကျောက် တံခါးမြို့နယ်၊ ရဲနွယ်ချောင်း၏ လက်တက် ပွဲလွဲချောင်း၊ လွဆွဲမြောင်တွင် ကာလအတန်ကြာ ခိုအောင်းခဲ့၏။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ရဲနွယ်ချောင်း လက်တက် ကိုင်းချောင်းမြောက်ဘက် တောင်ကြောသို့ ပြောင်းရွှေ့

စကေး- ၂-လက်မ (၁)ပိုင်

ဗကပရဲဘော်အောင်ကြီးနှင့်အဖွဲ့အား မိမိတပ်မတော်မှ ဝိုင်းပတ်
တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ငါးပြေမစားကျက်တိုက်ပွဲမြေပုံကြမ်း

မိုအောင်းခဲ့ကြ၏။ ၎င်းမှ ကျောက်တံခါးမြို့နယ်၊ ဆားပြင်ရွာ၏ နောက်ကျော လေးကတိမြောင်သို့ ထပ်မံပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပြန်၏။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၁၇)ရက်နေ့တွင် တပ်မ(၇၇) လက်အောက်ခံ စစ်ကြောင်းများမှ သတင်းအရ လေးကတိမြောင်စခန်းအား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သဖြင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ ဇင်ချစ်အဖွဲ့သည် တောင်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွါပြီး တောင်ပေါ်(၁၄)ရွာတွင် ခိုအောင်းခဲ့သည်။ ၎င်းမှ ရဲနွယ် ချောင်း၏တောင်ဘက်၊ တာတလူမြောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြန်၏။ တစ်နှစ် ကျော်အကြာ ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၁၈)ရက်နေ့တွင်မူ ဧလရ(၆)နှင့် (၇၀၇) ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့တို့မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဇင်ချစ်အဖွဲ့သည် အဖွဲ့များကွဲကာ ထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ သခင်ဇင်နှင့် အဖွဲ့သည် တာတလူမြောင်စခန်းမှ သစ်ကြီးရွာ မြောက်ဖက် လမ်းကြောင်းအတိုင်း တောင်ငူခရိုင်ဘက်သို့ ဦးတည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရာ ကွင်း ချောင်း လက်တက်၊ မင်းလူမြောင်သို့ ရောက်ရှိ ပုန်းအောင်းနေခဲ့၏။

တာတလူမြောင်စခန်း ကျဆုံးပြီးနောက် ဗကပ (ဗဟို) ဌာနချုပ်သည် လူ၊ လက်နက်များအပြင် ဆက်သွယ်ရေးစက်နှင့် ခြေပုံများ၊ ယံလိုက်အိမ်မြောင်များပါ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသဖြင့် ကွဲသွားသည့်အဖွဲ့အချင်းချင်း ဆက်သွယ်မှု ပြတ်တောက်သွားကြလေတော့သည်။ ၎င်းနောက် ဥက္ကဋ္ဌ သခင်ဇင်နှင့်အဖွဲ့သည် တပ်မတော်စစ်ကြောင်းများ၏ ရှင်းလင်းမှုမှ လွတ်ကင်းနိုင်မည့် တောင်ငူနယ်ဘက်သို့ ဦးတည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရာ စင်းချောင်းကမ်းပါးတွင် တပ်မတော်စစ်ကြောင်းနှင့် ထပ်မံတွေ့ရှိတိုက်ခိုက် ခြင်းခံခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ထိုအဖွဲ့သည် မြောက်ဘက်သို့ ဆက်လက် ဆုတ်ခွာခဲ့ရာ အုတ်တွင်းမြို့နယ်၊ ပန်းတင်တောင်အနီးတွင် ခိုအောင်းခဲ့ ပြန်၏။ ထိုနေရာသည် လုံခြုံမှုမရှိဟု ယူဆသဖြင့်၊ တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာခဲ့ရာ ဖြူးချောင်းတောင်ဘက် ကမ်းပါးနီသို့ ရောက်ရှိ ခိုအောင်းခဲ့၏။ ၎င်းမှ မြုယာပင်ကြောအား ကပ်၍ တောင်ဘက်သို့ ဆက်လက်ဦးတည် ထွက်ခွာခဲ့ရာ တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာများမှ ထန်းတစ်ပင် ရွာအနီးတွင် ယာယီစခန်းချခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် တောင်ဘက် ဒိုက်ဦးနယ်ဘက်သို့ ဆက်လက် ဦးတည်ထွက်ခွာခဲ့ရာ ကော်လီယချောင်းလက်တက် ဆင်မချောင်း၏ တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

အတွင်းရေးမှူး သခင်ချစ်နှင့်အဖွဲ့သည် တာတလူမြောင်စခန်း တိုက်ခိုက်ခံရပြီးနောက် တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရာ ဘိုင်းပါး ချောင်းလက်တက်၊ ကိုင်းချောင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိ ခိုအောင်းခဲ့ပါသည်။

၎င်းနေရာအား အမှတ်(၁) ရှမ်းသေနတ်ကိုင် တပ်ရင်းစစ်ကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်ခဲ့သဖြင့် မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရာ ကျောက်တံ၊ မြို့နယ်၊ တုံခမ်းချောင်းအနီး မြသာတသို့ ရောက်ရှိခိုအောင်းခဲ့ပြန်၏။

အတွင်းရေးမှူး သခင်ချစ်နှင့်အဖွဲ့သည် ဥက္ကဋ္ဌသခင်လင်အဖွဲ့နှင့် အဆက် အသွယ်ပြတ်တောက်ကာ ရိက္ခာပြတ်လပ်ပြီး သစ်ဥကျွေးဥများသာ တူးဖော်စားနေရသည်။ ၎င်းတို့စခန်းအား ခမရ (၁၀၇)စစ်ကြောင်းမှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ပြန်သဖြင့် မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရာ ကွင်းချောင်းတောင်ဘက်၊ ချင်းလယ်ရွာနှင့် ဆားပြင်ရွာအကြားတွင် နှစ်လ နီးပါး ခိုအောင်းနေခဲ့ရ၏။

ထိုနေရာမှ တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာခဲ့ရာ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၉)ရက်နေ့တွင် ကောလိယချောင်း လက်တက် ဆင်မခဲချောင်းဘေး တောင်ကြောတွင် ဥက္ကဋ္ဌသခင်လင်အဖွဲ့မှ ပြန်လည်တွေ့ဆုံပူးပေါင်းခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရာ၌ ဥက္ကဋ္ဌ သခင်လင်နှင့် အတွင်းရေးမှူးသခင်ချစ်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးပွေ့ဖက်ပတ် ရိုက်ကြီးတင် ငိုကျွေးကြသေးသည်ဟု ဆို၏။

လင်ချစ်အဖွဲ့သည် တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာလာရာ ဇာမင်ီချောင်း၏ လက်တက် ကျောက်ပေါက်ချောင်းဖျားသို့ ရောက်ရှိခိုအောင်းခဲ့ပါသည်။

ယင်းကာလ၌ လင်ချစ်အဖွဲ့သည် ရိက္ခာများပြတ်လပ်ကာ အားအင်ချိနဲ့လျက် ရှိကြ၏။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၆)ရက် နေ့တွင် ၎င်းတို့စခန်းအား ခမရ(၁၀၂)စစ်ကြောင်းမှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ခဲ့သဖြင့် မြောက်ဖက်သို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ရာ ထားဝယ်ချောင်း၏ လက်တက် ကြက်ဖင်နီချောင်း၌ ခိုအောင်းခဲ့ပြန်ပါသည်။

၁၉၇၅ ခုနှစ် မတ်လ(၃)ရက် နေ့တွင် ခမရ(၁၀၇) စစ်ကြောင်းမှ ၎င်းစခန်းအား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သဖြင့် ၎င်းတို့၏အားထားရာ အလင်းရောင်စခန်းသို့ ဦးတည် ဆုတ်ခွာခဲ့၏။ ပျက်စီးနေသော အလင်းရောင်စခန်းအဟောင်းသာ တွေ့ ရသဖြင့် မြောက်ဘက်တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာဘက်သို့ ဦးတည် ထွက်ခွာ ပြန်၏။

လင်ချစ်အဖွဲ့သည် ဟောင်ပေါ် (၁၄)ရွာမှ ဝါမီးရွာ၏ ဝါမီးချောင်း ဖျားသို့ ရောက်ရှိခိုအောင်းခဲ့သည်။ ၎င်းစခန်းအား ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ

(၁၀)ရက်နေ့တွင် တပ်မတော်စစ်ကြောင်းမှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့သဖြင့် မှတ်ကြားချောင်းဆီသို့ ဦးတည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရပြန်၏။ ဖွတ်ကြားချောင်းသည် တပ်မတော်အေးအေးအေးရ ထင်ထင်ရွားရွားနေရာ မဟုတ်သဖြင့် ၎င်းတို့ အတွက် လုံခြုံမှုရှိသည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် လင်ချစ်၏ဗကပ(ဗဟို)ဌာနချုပ်တွင် လင်ချစ် ပါဝင် လူကြီး(၅)ဦးနှင့် ဆယ်နှစ်သားအရွယ် တပ်နီလူငယ်(၄)ဦး ပါဝင်(၉)ဦးသာ ကျန်ရှိပါတော့သည်။

လင်ချစ်အဖွဲ့သည် ဖွတ်ကြားချောင်း ဦးတည်၍ ဟေးချောင်းအတိုင်း ထွက်ခွာခဲ့ရာ ခမရ(၁၀၇) စစ်ကြောင်းဖြင့်တွေ့ကာ တိုက်ခိုက်ခံရပြန်သည်။ ၎င်းမှဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ရာ ဖွတ်ကြားချောင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ၎င်းနောက်ချောင်းဘေးရှိ မြို့ဖိုးတောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခိုအောင်းခဲ့ကြ၏။

၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ(၁၅)ရက်နေ့တွင် လင်ချစ်အဖွဲ့မှ တပ်နီလူငယ် ရဲဘော်ဉာဏ်မြင့် သည် အစားအသောက်ထွက်ရှာစဉ် တပ်မတော်စစ်ကြောင်းမှ တွေ့ရှိ ဖမ်းစစ်ဆေးရာ ချောင်းဘေး ဖုန်းဆိုးတောထဲတွင် သခင်လင်နှင့် သခင်ချစ်တို့ ရှိနေကြောင်း တပ်မတော်မှ ဖော်ထုတ်သိရှိသွားခဲ့၏။

နောက် ချက်ချင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရှင်းလင်းချေမှုန်းခဲ့ရာ ကွန်မြူ ဂျစ်ပါတီ(ဗဟို) ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ သခင်လင်၊ ဗဟိုကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး သခင်ချစ်နှင့် တပ်သားစိုးသန်းတို့အား တပ်မတော်မှ အသေဖမ်းဆီး ပြီး ကျန်လူများအား အရှင်ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ပါသည်။

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် စစ်ရေးတယူသန်အယူအဆ မှန်ကန်စွာရဲတိုက်ပွဲများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ တပ်မတော်၏ထိုးစစ်များကို ခုခံနိုင်ချေမရှိရင်း ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်ငယ်သား များတပြားသည်လည်း တိုက်ပွဲများ၌ အတိုးအလှံကျဆုံး၍ သွေးချောင်း ချခဲ့ရသည်။

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် တပ်မှူးများနှင့် ငယ်သားပေါင်း မြောက် အများမှာ တပ်မတော်နှင့်ပြည်သူတို့၏ စစ်ဆင်မှုအောက် မှုန်းမ၌ သွေးလမ်းခင်းခဲ့ကြသည်။

ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီအင်အား များတကာအများစုကြီးမှာလည်း တပ်မတော်၏ထိုးစစ်ကို ရင်မဆိုင်ရ ကာ အစုလိုက်အပြုံလိုက် လက်နက်ချလာကြရာ နောက်ဆုံးတွင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုသာလျှင် ထီးထီးကျန်ခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကွန်မြူနစ်ပါတီဗဟိုတွင် သခင်လင်၊ သခင်ချစ်တို့ ပါဝင်သည့် နောက်လိုက် ငယ်သားအနည်းငယ်ဖြင့် တပ်မတော်၏

အောင်စိုးမိုးစစ်ဆင်ရေးအတွင်း တောင်ပြေးမြောက်ပြေးနှင့် ရှိနေခဲ့သည်။ ဗကပတို့သည် ပြည်သူများအတွက် အန္တရာယ် ပေါင်းစပ်အန္တရာယ်ပေးသော လက်နက်ကိုင်သောင်းကျန်းမှုလမ်းစဉ်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်သူလူထု၏ ထောက်ခံမှုကိုလည်း မရရှိခဲ့ကြ။ ပဲခူးရိုးမနောက်ဆုံးကျန်ရှိသော ဇင်+ချစ်တို့ နှစ်ဦးသည်လည်း ၁၉၇၅ မတ်လ (၁၅)ရက်နေ့တွင် အပြီးတိုင် တပ်မတော်၏ ချေမှုန်းခြင်းခံခဲ့ကြရကာ ပဲခူးရိုးမရှိ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် လုံးဝချုပ်ငြိမ်ရပါတော့သည်။

ဗကပဥက္ကဋ္ဌ သခင်ဇင်၊ အတွင်းရေးမှူးသခင်ချစ်တို့ မည်သို့မည်ပုံ ဇာတ်သိမ်း သွားရသည်ကို “ ဇင်+ချစ်နောက်ဆုံးစာအုပ်မှ ဖော်ပြထားချက်အား စာရွှေသူများ ပြန်လည်ဖတ်ရှုအောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

* *

ဇင် + ချစ်နောက်ဆုံး (၂)

၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၅)ရက်နေ့၊
 ၁၃၃၆ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း (၄)ရက်နေ့၊ စနေနေ့ ဖြစ်သည်။

အရုဏ်ဦးနှင့်အတူ အလင်းရောင်ဖြိုးဖြိုးဖျဖျကို မြင်နေရသည်။ တောငှက်၊ တောကြက်များသည်လည်း အိပ်တန်းနေကြပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အကောင်ကြီးသည်နှင့်အမျှ အသံကျယ်အောင်လောင်းငှက်များ၏ မြူးတူးအော်ဟစ်သံများ၊ ခပ်ဝေးဝေးမှ သေနတ်ပစ်နေသည်ဟု ထင်ရသော ရစ်တို့၏ တောင်ပံခတ်သံစသည်စသည်တို့ ဖွတ်ကြားချောင်း၊ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ပဲ့တင်ထပ်ကန်နေလေတော့သည်။

အရုဏ်ကျင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဥက္ကဋ္ဌ သခင်ဇင်အတွင်းရေးမှူး သခင်ချစ်တို့သည် လက်ရာခြေရာများ ထင်၍ မတော်စေရန်အတွက် နေရာကို ဖျက်နေကြသည်။ ထိုနေရာထက် လုံခြုံသော ဖုန်းဆိုးအတွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းရန် စီစဉ်ကြပြီး ဖုန်းဆိုးအတွင်းသို့ ညင်သာစွာ တိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဇင်+ချစ်တို့၏ခြေလှမ်းများသည် တဖွဖွဖြင့် မလျှပ်နိုင်၊ မရှားနိုင်ဖြစ်ကာ ယိမ်းယိုင် လျှပ်ခါနေကြသည်။ ထွန်းပိုင်သွားရာနောက်သို့သာ စာလျှပ်လျှပ်ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ကြရသည်။

သခင်ဇင်သည် စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ရွှေထည်နှင့် ငွေများ ထည့်ထားသည့် အိတ်ကလေးများကိုသာ ခါးတွင် ပတ်ထားသည်။ သခင်ချစ်သည်လည်း မျက်မှန်ကိုင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မတင်လျက် ခါးကိုင်းကိုင်းဖြင့် လျှပ်ရှားနေရသည်။ ခါးတွင် ပစ္စုပ္ပန်တစ်လက်ကို မှီတံဆွဲထားလေသည်။

ထို့နောက် ဖုန်းဆိုးအတွင်း အတန်ငယ်ရှင်းလင်းသော ပြန့်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ ဇင်ချစ်တို့နှစ်ဦးမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင်ပင် လှဲလျောင်းလိုက်ကြတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် ဉာဏ်မြင့်အား ကန်စွန်းဥတူးရန်အတွက် သခင်ချစ်က လွှတ်လိုက်သည်။ ဉာဏ်မြင့်လေးသည် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် ဖုန်းဆိုးအတွင်းမှ ထွက်ခွါခဲ့သည်။ ရဲတင့်လည်း နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့သည်။ ထွန်းပိုင်နှင့် ဖိုးသန်းတို့မှာမူ ဇင်+ချစ်တို့နှင့်မနီးမဝေးတွင် စောင့်နေခဲ့ကြသည်။ ဉာဏ်မြင့်သည် ချက်ချင်းတူး၍ပေါ်လာသော ကန်စွန်းဥများကို ပါးစပ်တွင် အပြည့်ထားကာ ပလတ်ပလောင်းစားနေသည်။ အဆက်မပြတ် မြို့ချနေသည်။ ရဲတင့်ကလည်း ဉာဏ်မြင့်နည်းတူပင် အဝမ်းမရ ပလတ်ပလောင်းစားနေသည်။ နင့်၍ပင် နေကြလေသည်။

ထို့နောက်တွင် ဉာဏ်မြင့်နှင့် ရဲတင့်တို့သည် စားသောက်ပြီးနောက် တူး၍ရသော ကန်စွန်းဥများကိုယူ၍ ဖုန်းဆိုးအတွင်းသို့ ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ဖုန်းဆိုးနှင့်ကန်စွန်းခင်းမှာလည်း မဝေးကွာပါချေ။

ဉာဏ်မြင့်၏လက်ထဲမှ ကန်စွန်းဥများကို တွေ့လိုက်ကြရသော အခါတွင် အားလုံးပင် အထူးဝမ်းသာသွားကြသည်။ ရွှင်မြူးသွားကြသည်။ သွားရည်များ ကျနေကြသည်။

“ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ”ဟု သခင်ချစ်က ဉာဏ်မြင့်၏ကျောကို ပတ်၍ ပြောလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဇင်နှင့် ချစ်တို့သည် ကန်စွန်းဥများကို ကောက်၍ အားပါးတရစားသောက်နေကြတော့သည်။

ထို့နောက် ရဲတင့်မှာမူ ဇင်+ချစ်တို့သောက်ရန်အတွက် ရေခပ်ဆင်းသွားလေသည်။ ဉာဏ်မြင့်သည်လည်း နောက်ထပ်ကန်စွန်းခင်းများသို့ တစ်ကျောထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ကန်စွန်းခင်းကို ကြည့်၍ ဝမ်းသာကုန်

သာယာဝတီခရိုင်၊ မင်းလှမြို့နယ်အတွင်း ရိုးမအနောက်၌
ကအမ်အယ်လ်ပီမှ ဗိုလ်ကျင်ဖေ ကျဆုံးသည့် တိုက်ပွဲပြမြေပုံ

ပီတိဖြစ်နေသည်။ ကန်စွန်းဥများကလည်း ဟောတစ်ဥ၊ ဟောတစ်ဥ ရနေသည်။

ဉာဏ်မြင့်လေးမှာ အခြေအနေသည် အတော်ကောင်းနေပြီဟု ထင်လေသည်။ တွေးနေသည်။ အားလုံးကလည်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေကြသည်။ ကန်စွန်းဥများကို ပြုတ်စားရန်ပင် စီစဉ်နေခဲ့ကြသည်။ အချိန်သည် ရွှေလျားနေချေပြီ။ တပေါင်းလင်တက်နေသည် အပူပြင်းဆုံးသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ဉာဏ်မြင့်သည် ကန်စွန်းဥများကို ဆက်၍ တူးဖော်နေသည်။ ချွေးပြိုက်ပြိုက် ကျနေလေပြီ။

“ဟေ့ကောင်၊ မပြေးနဲ့”

ဟုပြောပြောဆိုဆိုပင် တပ်မတော်သားများက ဉာဏ်မြင့်ကို ဖမ်းလိုက်ကြသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အတွင်းရေးမှူး၊ ဟိုက ဖုန်းဆိုးထဲမှာ အခုရှိတယ်။ ကန်စွန်းဥစားနေကြတယ်”

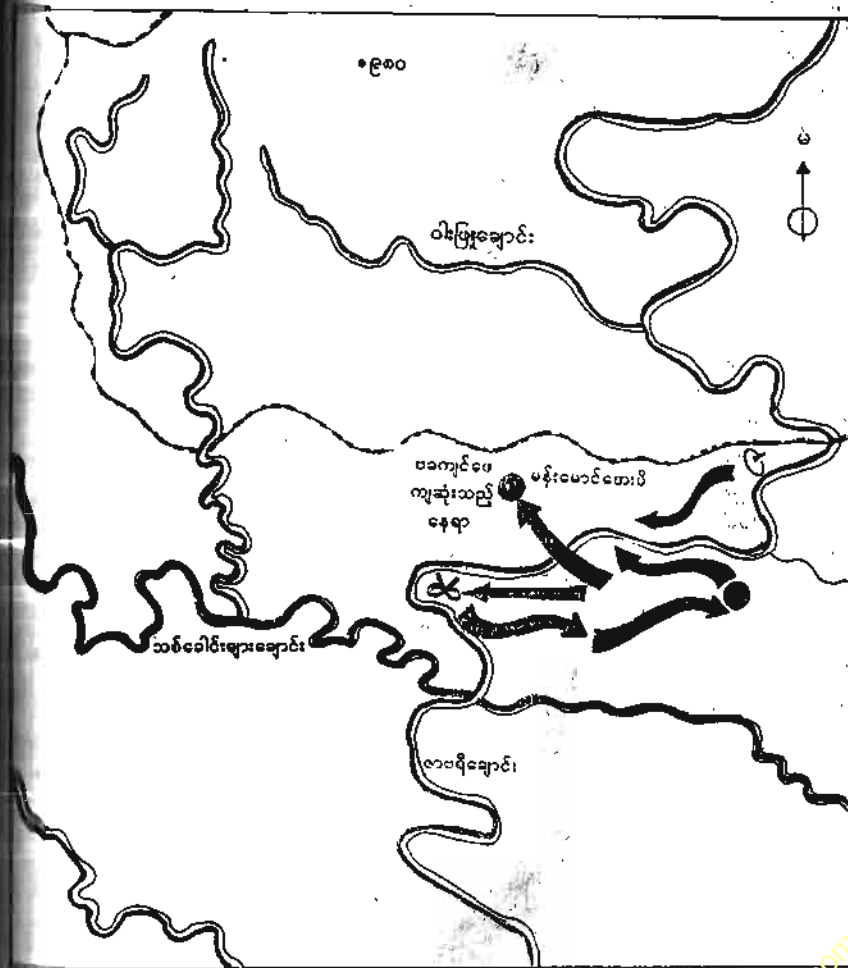
ဟု ဉာဏ်မြင့်လေးက တပ်မတော်သားများအားပြောကာ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ချက်ချင်းပင် ခမရ(၁၀၇) စစ်ကြောင်းမှ ဗိုလ်အောင်မြင့်ဆွေဦးစီးသော တပ်စုသည် ဇင်ချစ်တို့အား ဝိုင်းပတ် ရေးအတွက် အစီအစဉ်ကို ပြုလုပ်ကြသည်။ ဖုန်းဆိုးကို ဝိုင်းပတ် ဝိတ်ဆိုလိုက်ကြသည်။

နေသည် မွန်းတည့်သို့ ကျော်လွန်စပြုနေပြီ ဖြစ်သည့် တပ်မတော်စစ်ကြောင်းသည် ဖုန်းဆိုးအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းကပ်ခဲ့ပြန်သည်။ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းတွင် “ရန်သူ”ဟုအော်ကာ ဇင်+ချစ်တို့ ဆီမှ ဂျီလေးသေနတ်ဖြင့် ဆီးကြိုပစ်ခတ်လိုက်သည်။ ဖိုးသန်းက စတင်ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တိုက်ပွဲကား စတင်၍ ဖြစ်ပွားလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် တပ်မတော်စစ်ကြောင်းသည် ကျည်ဆန်လာရာသို့ ဝိုင်း၍ ပစ်ခတ်နေကြသည်။

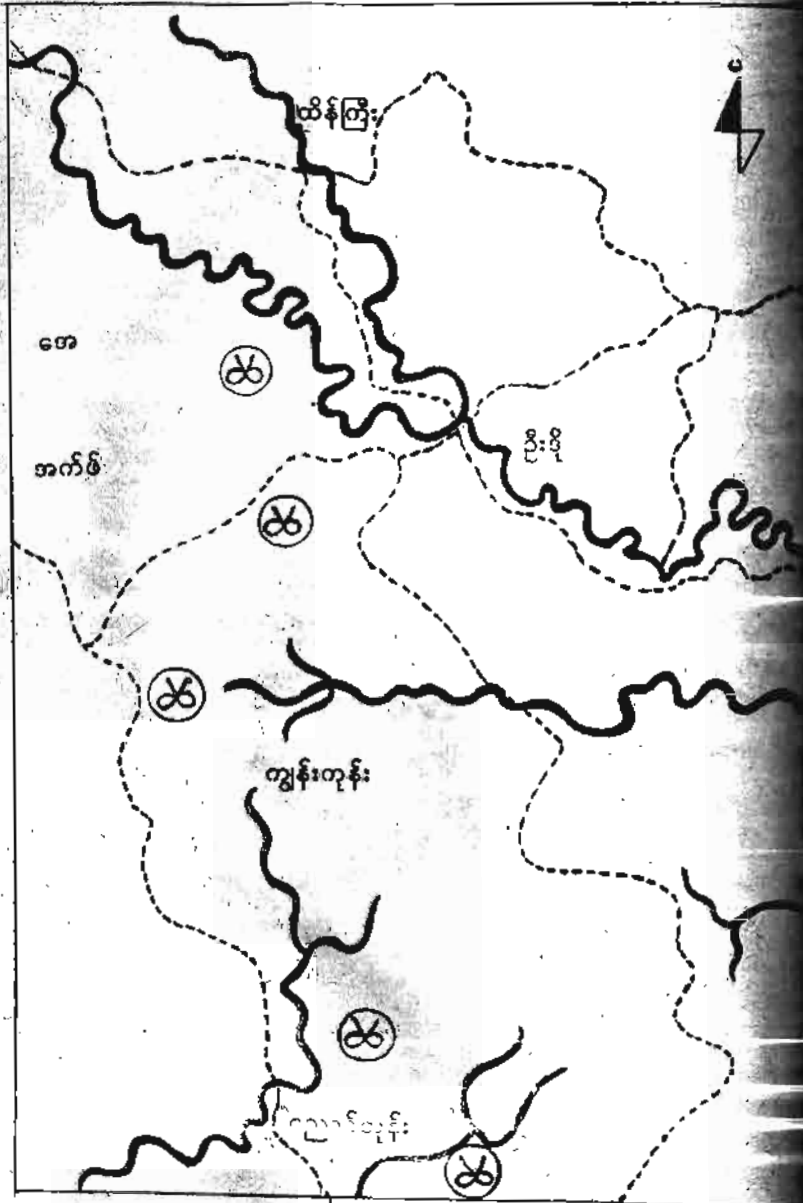
တချိန်တည်းမှာပင် တပ်မတော်မှ “လက်နက်ချကြပါ၊ လက်နက်ချကြပါ”ဟုလည်း ကော်ကန်၍ ကမ်းလှမ်းခဲ့ကြသည်။

သို့သော်လည်း ဇင်ချစ်တို့သည် M-79 နှင့် ပြန်လည် ပစ်ခတ်၍ နေကြသည်။ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

လမ်းချက်
တပ်မတော်များလမ်း
ကျန်နေရာ

မိမိတပ်မတော်မှ ကျောက်တံခါးမြို့နယ် အနောက်ခြမ်း ခဲနွယ်ချောင်းဖျားတွင် သခင်ဇင်၊ သခင်ချစ် ရရှိသော တိုက်ပွဲမြေပုံကြမ်း (၁၉၇၅ ခုနှစ်)

စကေး - ၁-လက်မ (၄)မိုင်

နောက်ဆုံးတွင် ဗကပ၏ပေါ်လစီအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သော ပဲခူး
 မြို့နယ် နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသည့် ဥက္ကဋ္ဌ သခင်ဇင်နှင့် အတွင်းရေးမှူး
 သခင်ချစ်တို့နှစ်ဦးသည် ပဲခူးရိုးမ ခဲနွယ်ချောင်းဖျား၊ ဖွတ်ကြားချောင်း
 တွင်း၌ပင် ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၅)ရက် မွန်းလွဲတစ်နာရီ
 ခန့်ခင်းဆယ်အချိန်တွင် တိုင်းရင်းသားလုပ်သားပြည်သူများ၏ ဒဏ်ခတ်
 ပစ်ခတ်မှုကို မရွံ့မလှုပ် ခံလိုက်ကြရလေတော့သည်။

ဤကား ပဲခူးရိုးမတွင် ဇင်+ချစ်တို့နှစ်ဦး အပြီးအပိုင် လုံးဝ
 ပြိုကျချုပ်ငြိမ်းသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

* *

ပဲခူးရိုးမရှိ တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာ

ပဲခူးရိုးမတွင် တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာသည် နာမည်ကျော်ကြား
 လှ၏။ သို့ရာတွင် တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာကို သိသူရှားလှပါသည်။ ပဲခူး
 ရိုးမရှိ ပညာလေးပင်မြို့နယ်၏အနောက်ခြမ်း ခဲနွယ်ချောင်းဖျား ပဲခူးရိုးမ
 မတောင်ခြမ်းတွင် တောင်ပေါ်(၁၄)ရွာ ရှိပါသည်။ ခဲနွယ်ချောင်းဖျား၏
 မြစ်လက်တက်နှစ်ခု၌ တောင်ပေါ်(၁၄)ရွာ တည်ရှိနေမှုကို အောက်ပါ
 အတိုင်း ဖော်ပြအပ် ပါသည် -

၁။ ခဲနွယ်ချောင်းအတိုင်း (ညာဘက်လက်တက်)

- (က) ညာပလားရွာ
- (ခ) သစ်ကြီးရွာ
- (ဂ) ကိုင်းချောင်းရွာ
- (ဃ) ထန်းတပင်ရွာ
- (င) သစ်တောက်မရွာ
- (စ) ပဒေသာရွာ
- (ဆ) ဗန္ဓုယော်ရွာ
- (ဇ) ဥတိုရွာ
- (ဈ) စလူမြောင်ရွာ
- (ည) ဝါမီးရွာ

၂။ ဝိန်းချောင်းအတိုင်း (ဘယ်ဘက်လက်တက်)

- (က) ရုံးပင်သာရွာ
- (ခ) ဇဟားရွာ

(ဂ) သံပုရာခုံရွာ

(ဃ) ချောင်းခွရွာ

ထိုတောင်ပေါ် (၁၄)ရွာတွင် နေထိုင်ကြသူများတွင် အများစုမှာ မြန်မာအမျိုးသားများ ဖြစ်ကြသည်။ ကရင်အမျိုးသား အချို့လည်း နေထိုင်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် တောတောင် ရေမြေ သဘာဝတရား ဘာသာစကားအခေါ်အဝေါ် ပြောဆိုသုံးနှုန်းကြရာတွင် မြန်မာဘာသာပြောဆိုကြသော်လည်း အသံဝဲကြသည်။

တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ အဓိကအားဖြင့် မူလက တီဒီမင်းလေးကုမ္ပဏီ၏ သစ်လုပ်သားများအဖြစ်လည်းကောင်း ဆင်လုပ်သားများအဖြစ်လည်းကောင်း လုပ်ခဲ့ကြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ တောင်ယာခုတ်ခြင်း၊ သစ်ခုတ်ခြင်း၊ ဝါးခြင်း၊ လျှော်ဆုတ်ခြင်းများကို ပြုခဲ့ကြသည်။ ထို့အတူ ပျားဖွတ်ခြင်း၊ သစ်တောထွက်ပစ္စည်းများကို အမှီပြု၍ စားသောက်နေခဲ့ကြသလို ဝမ်းဗျော့ ဖုလုံမျှမရှိခဲ့ကြချေ။ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးတို့လည်း အလွန်ခေတ်နောက်ကျခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အလွန်ရိုးသားဖော်ရွေကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်၏။

ပဲခူးရိုးမသည် ငှက်ဖျားထူပြောလှ၏။ ဒေသခံများ ကျန်းမာရေးမှာ များစွာ ချို့တဲ့ကြသည်။ မွေးဖွားစဉ်ကပင် ငှက်ဖျားရောဂါများ စွဲကပ်ခဲ့သည်။ ငှက်ဖျားရောဂါ ဖိစီးခြင်းဒဏ်ကို အလူးအလှဲ ခံခဲ့ရသည်။ ဗိုက်ဗုန်ကားများ ဖြစ်နေကြသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့် သွေးအားနည်းသော ရောဂါများလည်း အဖြစ်များကြသည်။ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီး များမှာ ပို၍ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးခံစားကြရသည်။

ပဲခူးရိုးမတောင်ပေါ် (၁၄)ရွာသားများသည် နေပူမြေအေး ရှိရာတွင် မရှောင်နိုင်ကြချေ။ ငှက်ဖျားတောနှင့် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ တွင် မအားမလပ်အောင် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြ ရသလို သို့သော်လည်း ဝဝလင်လင် မစားသောက်ကြချေ။

အထူးသဖြင့် ပဲခူးရိုးမတွင်းပြင်မှ ကုန်သည်ပွဲစားများ သွေးစုတ်ချယ်လှယ်ခြင်းကို ခံကြရသည်။ တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာသားများသည် မိမိတို့၏လယ်ယာလုပ်ငန်း၊ ဝါးခုတ် လျှော်ဆုတ်ခြင်းအစရှိသည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းများကို နေ့ညမဟူ လုပ်တိုင်နေကြ သဖြင့် အချိန်အားဟူ၍ မရှိကြချေ။ ထို့ကြောင့် ရောဂါ

များစုကြီးသည် အောက်ကွင်းပြင်သို့ အရောက်အပေါက် အကူးအသန်း မပြုနိုင်ခဲ့ကြပါ။ မော်တော်ကား၊ မီးရထားနှင့် သင်္ဘောများကို မြင်ဘူး မကွဲကူးသူများမှာ အလွန်ပင် နည်းပေသည်။ ရှားပါးလှပေသည်။

ပညာရေးမှာလည်း နိမ့်ကျ၍ အယူအဆများမှာလည်း ခေတ်နောက်ကျလှသည်။ ချောင်းခွရွာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းသာလျှင် ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာလူထုသည် စီးပွားရေးအရ လည်းကောင်း၊ ပညာရေးအရလည်းကောင်း ဘက်ပေါင်းစုံမှ အစစအရာရာတွင် ချို့တဲ့ခဲ့၏။ ခေတ်နောက်ကျခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့သော အခြေအနေ၌ တပ်မတော်သည် တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာ လူထုများ၏ ရေရှည်ထာဝရ အကျိုးစီးပွားအတွက် ရဲနွယ်စီမံကိန်းနှင့်အတူ တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာအား ကျောက်တံခါးမြို့နယ်၊ ရေတွင်းဖြူသို့ စနစ်တကျနေရာချထားကာ ထူထောင်ပေးခဲ့လေသည်။

ရဲနွယ်စီမံကိန်းမှာ ပဲခူးရိုးမမှ စစ်တောင်းမြစ်အတွင်းသို့

ဝင်နေသော ချောင်းမကြီး (၁၂)ချောင်းအနက်မှ ရဲနွယ်ချောင်းရေကို စီမံကိန်းအသုံးပြုရေးစီမံကိန်းကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ ရဲနွယ်ရေသည် ရဲနွယ်ချောင်းအတိုင်း စီးဆင်းပြီး ညောင်လေးပင်ဒေသ၊ ပြွန်တန်ဆာ

ဝဲသတို့၏ အရှေ့ကွင်းပြင်တဝှမ်းတွင် ဖုံးလွှမ်းခဲ့လေသည်။ ထိုဒေသများသည် နှစ်စဉ်ရဲနွယ်ရေလွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံကြရသည်။ ရဲနွယ်စီမံကိန်း

မရှိသည်မှာ ထိုရေဘေးအန္တရာယ်နှင့် ဒုက္ခအဝဝကို လွန်မြောက် စေမည့် စီမံကိန်းကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ ရဲနွယ်စီမံကိန်းကို ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊

အောက်တိုဘာလတွင် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီး၏အကူအညီဖြင့် စခဲ့လေသည်။ စီမံကိန်းအရ ရဲနွယ်ချောင်း (မြယာပင်ကြော)တွင် ၁၆၆-မပအမြင့်ရှိသည့် ရေလှောင်တံခါးတစ်ခု တည်ဆောက်မည်ဖြစ်သည်။

ကည်ဆောက်ပြီးစီးပါက တောင်ပေါ်(၁၄)ရွာသည်လည်း ရေအောက်သို့ ကျရောက်သွားပေမည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာအား ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၂)ရက်တွင် ပြောင်းရွှေ့ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တပ်မတော်သည် အထက်ပါ တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာအား ပြောင်းရွှေ့ပေးခဲ့ပြီးနောက် ပွဲမြူးရေးလုပ်ငန်းများကို ဘက်ပေါင်းစုံမှ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ တောင်ပေါ် (၁၄)ရွာသည် ယခုအခါ ယာပွဲမြူးလျက် ရှိပေသည်။

ဤသည်မှာ ပဲခူးရိုးမတောင်ပေါ် (၁၄)ရွာနှင့် ရဲနွယ်စိမံကိန်း အကြောင်း အကျဉ်းမျှ ဖြစ်ပါ၏။

တောင်ပိုင်းတိုင်းမှာ ရှစ်လကြာ

တောင်ပိုင်းတိုင်းမှာ ရှစ်လကြာခဲ့ပါသည်။ တိတိကျကျ ပြောရမည့်ဆိုပါက ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၄)ရက်နေ့မှ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၃)ရက်နေ့ထိ ရှစ်လဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား။

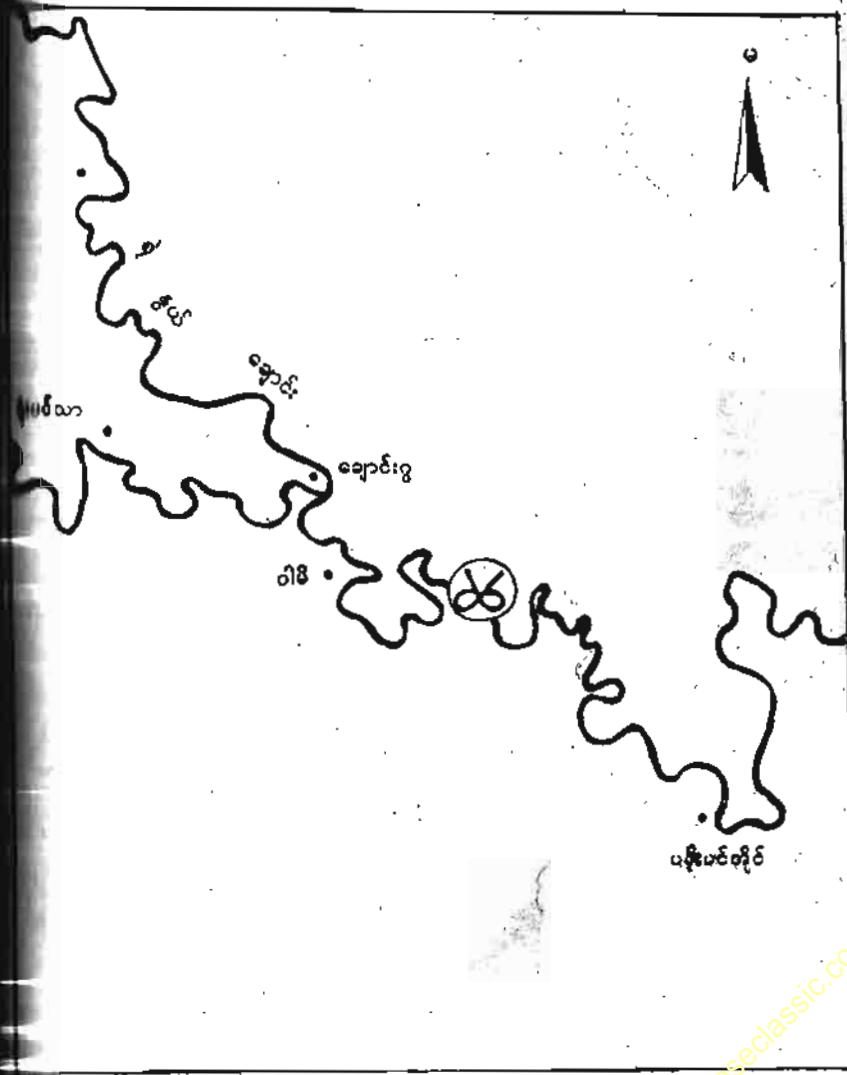
ထိုရှစ်လတာမှာ ကောင်းကောင်းနေရသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ တိုင်းတွင် တိုင်းမှူးမရှိသဖြင့် စစ်ဆင်ရေးတာဝန်များကို ဒုတိုင်းမှူးနှင့်အတူ ဝိုင်ခံဖြေရှင်းရပါသည်။ တိုင်းကလည်း အောင်မြင်မှု သိပ်မရဘဲ မကြာခဏအဆုံးအရှုံးများသည့် တိုင်းဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ နေ့မအားညမနား ကုန်းရုန်း၍ အထက်မှပေးအပ်သော အမိန့်တာဝန်ကို ကြိုးစားထမ်းရွက်ခဲ့ပါသည်။

“ သေတူရှင်ဘက် ဆောင်ရွက်မကင်း
အချင်းချင်းတွင် အခင်းကြီးငယ်
မို့ခါဝယ်လည်း မဖွယ်မသွေ
ညီညာကုန်း၍ ရုန်းကြလေ ”

အထက်ပါစကားအတိုင်း ဒုတိုင်းမှူးဦးစီးသော ကျွန်တော်နှင့် တိုင်းမှ ဦးစီး အရာရှိများသည် တာဝန်ကျေပြန်ရေးအားအားသွန်ခွန်စိုက်ထမ်းရွက်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ရလဒ်ကတော့ ကျေနပ်ဖွယ်ရာ မကောင်းလှပါ။ ချို့ယွင်းချက်အားနည်းချက်များကတော့ အတော်များများ ရှိနေပါသည်။ ပြုပြင်ရပါမည်။ ပြုပြင်သင့်သည်များကိုလည်း အကြံပြုတင်ပြနိုင်သည်များအား တင်ပြခဲ့၏။ ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့သည်များတွင် အချို့သော စခန်းများကို ရုပ်သိမ်းသင့်ကြောင်း၊ အချို့သော တပ်များကို သင်တန်းများအချိန်အတော်ကြာ ပေးသင့်ကြောင်းစသည်တို့ ပါဝင်ပါသည်။

အလုပ်အကိုင်များအရှိန်ကောင်းနေစဉ် ၁၉၉၁ နှစ်ကုန်ပိုင်း၌ ဒုတိုင်းမှူးဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ထိုသည် သမဝါယမဝန်ကြီးဌာနသို့ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ရာထူးဖြင့် အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့သွားရာ ကျွန်တော်မှာ နည်းဗျူဟာမှူး အမိန့်ထွက်ပြီး တောင်ပိုင်းတိုင်းက မထွက်ခွာမီ တစ်ရက်အလိုထိ စစ်ဆင်ရေးကိစ္စများကို တစ်ဦးတည်းကိုင်တွယ်ခဲ့ရပါသည်။

ပဲခူးရိုးမအနောက်ခြမ်း၊ ရဲနွယ်ချောင်းတစ်လျှောက်၌
ကအင်ယူ မင်းသိန်းအဖွဲ့အား ချေမှုန်းသည့်တိုက်ပွဲပြမြေပုံ

www.burmeseclassic.com

မတ်လဆန်း (၁) ရက်နေ့တွင် ခုတိုင်းမှူးအသစ် ဗိုလ်မှူးကြီးကြည်အောင် (ယခု ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြည်အောင်) ရောက်လာမှ အားကိုး ဖွယ်ရာ ကိုယ်အထက်အရာရှိကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံရပါတော့သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ရက်သာ အတူနေလိုက်ရပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် ။ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်မှ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပါသည်ခင်ဗျား။

နျတ်ဆက်ပွဲကလေးတောင်မလုပ်နိုင်ပါ။ ရန်ကုန်က အရေး ဖြစ်ကြီးလှမ်းခေါ်သဖြင့် အသော့နှင့်ကာထွက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။

တောင်ပိုင်းတိုင်းမှာ ရှစ်လကြာခဲ့သည်ကာလအတွင်း မမေ့စရာ ကလေးများ အတော်များများ ရှိပါ၏။ ဆက်လက်၍ သီးခြား ။ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်ခင်ဗျား။

* * *

အစန်း (၅)
တပေရာ အမှတ်တရလေးများ

ကျွန်တော့် တိုင်းမှူးအကြောင်းတစေ့တစ်စောင်း

ကျွန်တော်သည် တပ်မတော်၌ ခြေလျင်တပ်ရင်း (၆)ရင်း သင်တန်းကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်း၊ တပ်မဌာနချုပ် (၂)ခုနှင့် စစ်တိုင်းတစ်တိုင်းတို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်တွင် စာဆိုတစ်ခုရှိ၏။

“ Know Your commander ”

“ မင်း ခေါင်းဆောင်အကြောင်းသိပါ ” ဟူသတည်း။

အဓိပ္ပါယ်မှာ ကိုယ်နှင့်အတူနေရမည့် ကိုယ့်တပ်မှူးအကြောင်းကိုယ်သိတို့လိုသည်။ သူ့ဘာအားသာလဲ၊ ဘာကြိုက်သလဲ၊ ဘာမကြိုက်သလဲ စသည်စသည်တို့ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် အထက်ပါစကားမှာ ခြေလျင်တပ်ရင်းခေါင်းဆောင်အရာရှိများအတွက် ရာချိန်းပြည့်မှန်သော စကားဖြစ်ပါ၏။ ဦးစီးအရာရှိမှာ သူ့စိတ်နှင့်ကိုယ်ကိုယ် လုပ်ရခြင်းဖြစ်၏။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ဘာမှမလုပ်ရ ကိုယ် commander ခိုင်းတာသာလုပ်ရတတ်တတ်ကြောင့် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများအဆင်ပြေလိုက ဦးစီးအရာရှိဆိုသူသည်

သူ့တပ်မှူး commander အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတို့ လို၏။ မသိပါက လုပ်ငန်းများအဆင်မပြေနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် အရာရှိငယ်ဘဝက တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး နှစ်ခါ သုံးခါလုပ်ဖူးပါသည်။ ကိုယ် commander အကြောင်း ကောင်းကောင်း မသိ၍ အောင်မြင်သော ဦးစီးအရာရှိမဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဗိုလ်မှူးဘဝရောက်မှ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခဝါချ၍ကြိုးစားခဲ့ရာ အထက်လူကြီးများလက်ခံသော Staff ဖြစ်လာခဲ့တော့၏။ ယခုလည်း ဂျီဝမ်းကြီးဖြစ်ပါပြီ။ ကြီးကောင်ကြီးမှ ပြဿနာအတက် မခံနိုင်ပါ။ တိုင်းရောက်ကတည်းက တိုင်းမှူးအား အနီးကပ်လေ့လာပြီး မှတ်သားသင့်သည်များကို ကြိုးစားမှတ်သားခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော့်တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်အေးသောင် (ယခု အငြိမ်းစား၊ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးအေးသောင်)နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်မှတ်သားထားပုံကလေးကို ကြည့်ကြပါဦးခင်ဗျာ။

- (က) ကိုယ်ပိုင်အမှတ်၊ အဆင့်နှင့် အမည် - ကြည်း-၇၀၃၄၊ ဗိုလ်ချုပ်အေးသောင်
- (ခ) ရာထူး - တိုင်းမှူး၊ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်၊ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ပဲခူးတိုင်းငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့
- (ဂ) မွေးဖွားရာဇာတိ - မြင်းခြံခရိုင်၊ ဧရာဝတီမြို့
- (ဃ) ဗိုလ်သင်တန်းအမှတ်စဉ် - ဗသက(၁၃)
- (င) ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များ - ဇနီး ဒေါ်တင်တင်အေးနှင့် သားသမီး (၆)ဦးရှိသည်။ ကလေးများမှာ မမြင့်မြင့်အေး၊ ဗိုလ်ကြီးတင်ထွန်းအေး၊ ဗိုလ်ခင်မောင်အေး၊ မသက်သက်နွယ်အေး ခေါ် မဖြူ၊ မောင်ထွန်းနိုင်အေး ခေါ် ကိုနိုင်၊ မခင်ချောစုအေး ခေါ် မချော။
- (စ) တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့မှုများ -
 ဂျီတူး နမခ
 ဒုတပ်ရင်းမှူး ခမရ(၁၀၇)
 တပ်ရင်းမှူး ခမရ(၁၀၈)

ဂျီဝမ်း	ရမခ
ဗျူဟာများ	နတခ
ဒုတိုင်းများ	ရမခ၊နမခ
တပ်မများ	တမခ(၆၆)
တိုင်းများ	တပခ

တိုင်းများနှင့်ဆုံတိုင်း ကြိုက်တတ်သည်။ မကြိုက်တတ်သည်များကို ဂရုပြုမှတ်သားသည်။ အလေ့အထများကို စောင့်ကြည့်သည်။

တိုင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်ထပ်မံမှတ်သားထားသည် အချက်အလက်ကလေး များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

- စကားပြောနေစဉ် အခြားသူတစ်ဦးမှ ဝင်ပြောခြင်းအား မကြိုက်။

- လူများများနှင့် စုပေါင်းပြောဆိုနေခြင်းအား သဘောကျတတ်သည်။ အပေါင်းအသင်းအား ခင်မင်တွယ်တာသည်။

- စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသည်။ ရင်ထဲရှိတာ ပြောချလိုက်တတ်သည်။ ဝန်းကနဲ၊ ဒိုင်းကနဲ စိတ်ဆိုးတတ်သည်။ စိတ်ဆိုးပြေလွယ်သည်။ ပြီးလျှင် သနားတတ်သည်။

- အသုံးအစွဲလွန်စွာ စစ်စီသည်။ ဂဏန်းပေါင်းစက်တစ်လုံး အမြဲဆောင်ထားသည်။ တချောက်ချက်ချက်ဖြင့် တွက်တတ်သည်။

အထက်ပါအတိုင်း တိုင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ အမူအရာအလေ့အထကစ မှတ်သားဆောင်ရွက်ရာ လုပ်ငန်းများအဆင်ပြေလာ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် တိုင်းမှစစ်သည်များနှင့် ဆက်ဆံသောအခါ ခပ်တင်းတင်း ဆက်ဆံလေ့ရှိ၏။ ဆက်ဆံရသည့်အကြောင်းမှာ တိုင်းများတိုင်းတွင် မရှိသည်ကားလည်း ကျွန်တော်မှ တိုင်းများကိုယ်စား အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်ရသည်။ နေ့စဉ်တန်းစီခြင်းကို ပုံမှန် ကျွန်တော်မှပင် ဦးစီးပြုလုပ်သည်။ ထိုအခါများ၌ ပျက်ကွက်သူအတော်များလှ၏။ စစ်ဦးစီးဌာနမှာ ကျွန်တော်ကိုင်သဖြင့် ပျက်ကွက်သူနည်းသည်။ သို့ရာတွင် စစ်ရေးဌာနနှင့် စစ်ထောက်ဌာနက ပျက်ကွက်မှုအမြဲလိုလို ရှိသည်။ စစ်ထောက်ဌာနက ဟိုအကြောင်းပြ၊ ဒီအကြောင်းပြနှင့် အများဆုံး ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ရက် စစ်ထောက်ဌာနမှ ဦးစီး(ပ) ဝိုင်းများကြီးများဝင်း ယာယီတာဝန်ဖြင့် ခရီးသွားနေစဉ် တန်းစီရာ၌ ကဆင့်အတန်းအတော်များများ တန်းစီ ပျက်ကွက် သဖြင့် ကျွန်တော်က -

“အေး- မင်းတို့တန်းစီတာလေးတောင် ပုံမှန်ဘူး။ ကျွန်တာကို ဝေးရော၊ မင်းတို့တိုင်း အဆောက်အဦးတွေကလဲ ကြည့်မနေကြောင်း၊ ပျက်ကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါလဲ ပြင်ဖော်မရဘူး။ တံမြက်စီးကလေးကောင် လွဲချင်စိတ်မရှိဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင် တံမြက်စီးဝင်လို့ရတယ်။ အလကား ညာဝါးပြီးပြန်နေတဲ့သူတွေ၊ လူညာတွေ၊ လူကြီးလာမှ အနားပြုလုပ်ချင်တဲ့သူတွေ၊ ခုံးမှာ ကြည့်လိုက်လဲ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး။ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေကြလဲ မသိဘူး။”

ဟု အတော်လေး ပြောပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်အပြောမှာ အဖြေတစ်မျိုးထွက်သွားပါလေတော့သည်။ မကြာခင်မှာပင် တိုင်းများက ကျွန်တော်အား စကားပြောသောပြောရန်နှင့် အပြစ်ရှိသူများအား နှဲတင်ရန်သာ ပြောပါတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တပ်ပြောင်းမိန့်ထွက်သည်အထိ မည်သည့်စစ်သည်တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှ နှဲမတင်ခဲ့ပါ။ တန်းစီကွင်းတွင်လည်း စကားများများ မပြောဖြစ်တော့ပါ။

မပျော်လင့်သူတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်း

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ အလှူအတန်းကာလဖြစ်၏။ တိုင်းများ တိုင်းပြန်ရောက်နေသည်။

“ဟေ့- ဂျီဝမ်း၊ နေ့လည်အလှူလက်ခံပွဲလေးတစ်ခုရှိတယ်ကွာ၊ ဝိုင်းခန်းမှာ လုပ်မယ်၊ လိုတာလေး ပြင်ထားပါကွာ၊ လူကတော့ လေးပါ။ ယောက်ပဲ”

ထိုနေ့နေ့လည် (၁)နာရီခန့်တွင် တိုင်းများနှင့်ခန်းသို့ အသက်ငါးဆယ်ခန့် မွန်မွန်ရည်ရည်အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးနှင့် အသားမပတ်လတ်၊ ဆံပင်ကို မြန်မာဆန်ဆန် နောက်လှန်ပြီး၊ မြန်မာစာထုံးထုံး၍ လက်ရှည်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် ခပ်ဝဝ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် အသက် ငါးဆယ်နီးပါး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးတို့ ရောက်လာကြ၏။

အသက်ဆယ့်လေး ငါးနှစ်အရွယ်၊ သမီးကလေးတစ်ဦးလည်း ပါလာသလို အလှူရှင်များ ပြစ်ကြ၏။

“ ထိုင်ကြပါ ခင်ဗျာ ”

ကျွန်တော်က ဆီးကြို၍ နေရာပေးပြီး တိုင်းမှူးက သတင်းပို့ရာ တိုင်းမှူးက တောင်ငူတပ်နယ်မှ တပ်မှူးကြီးတစ်ဦးနှင့် အလှူငွေအား လက်ခံ၏။ ကျပ်တစ်သိန်း ထင်ပါသည်။

“ ကျွန်မ မေမေကို ရည်စူးပြီး လှူတာပါတိုင်းမှူးကြီးရယ် ”

အလှူရှင်အမျိုးသမီးကြီးက ကွယ်လွန်သူမိခင်ကြီးအား ရည်စူး၍ လှူဒါန်းကြောင်းပြောရာ တိုင်းမှူးက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနဝကမ္မပြုတောင်ငူဒေသရှိ ဘုရားများနှင့် ကေတုမတီဘိုးဘွားရိပ်သာတို့ကို လိုအပ်သလို သုံးမည့်အကြောင်း ပြန်လည်ပြောဆို၏။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ဖြင့် တိုင်းမှူးမှတည်ခင်းဧည့်ခံရာ လက်ဖက်ရည်သောက်တောင်ငူ သမိုင်းကြောင်းများကို အလှူပသလှူပ စပ်မိစပ်ရာ ပြောဆိုကြပြန်၏။ ပြောရင်းဆိုရင်း တောင်ငူအရှေ့ဘက်တမ်းရှိ မြတ်စဉ်နောင်ဘုရားအကြောင်းကို ရောက်သွားရာ -

“ ဒီဘုရားနှစ်ဆူက မယ်စန္ဒာရဲ့သား၊ မြတ်စောနဲ့မြတ်စောရသော်ညီနောင်တို့က တည်ထားတာ၊ ဒါကြောင့် မြတ်စောညီနောင်နာမည်တွင်တာပါ။ ” ဟု -

တောင်ငူတပ်နယ်မှ အရာရှိကြီးက ဆိုလိုက်သည်။

ထိုအရာရှိကြီး၏တပ်မှာ မြတ်စောညီနောင်ဘုရားများနှင့် မဝေးလှပေ။ ထို့ပြင် တောင်ငူတပ်နယ်၌ ထိုအရာရှိကြီးသည် ဘုရားတရားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗဟုသုတပြည့်စုံသူဟု နာမည်ရနေသူဖြစ်၍ ထို့ကြောင့် သူပြောသည်မှာ မှန်ပေလိမ့်မည်။

သူ့စကားကြောင့် အလှူရှင်အမျိုးသမီးကြီးသည် တုန်ခါစေတော့သွား၏။ သူ့ကမူ အခြားဘုရားများအကြောင်းကို ဆက်မပြောနိုင်။ သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် -

“ ဝိုလ်မှူးကြီး၊ ခုနကပြောတဲ့ မြတ်စောညီနောင်ဘုရား မယ်စန္ဒာရဲ့သား မြတ်စောနဲ့ မြတ်လှတည်တယ်ဆိုတာ ဒဏ္ဍာရီထဲမှာပါပဲ။ ပါးစပ်ရာခင်ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ် ”

“ ကျွန်မ ဖတ်ဖူးတာကတော့ စေတီတော်ရဲ့ မူလဒါယကာ သီရိဓမ္မသောက မင်းတရားကြီးပါ။ စေတီတော်တည်ရာဌာနမှာ ဘုရား

အလောင်းတော်ကြက်ဖြူမင်းဖြစ်ခဲ့စဉ်က ကျက်စားခဲ့ရာ တရထည်ချောင်းကမ်းပါးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တရထည်ဘုရားလို့လဲ ဘွဲ့တော်သပါတယ်။ မြတ်လှစွာသော ညီနောင်ဘုရားနှစ်ဆူဖြစ်လို့ မြတ်စောညီနောင်ဘုရားလို့ ဘွဲ့တော်ပြောင်းလာခဲ့တယ်လို့ တောင်ငူရာဇဝင်မှာ ပါပါတယ် ”

“ စေတီနှစ်ဆူမှာ နောင်တော်စေတီက လုံးပတ်သံတော် ၁၀၀၊ အရပ်တော်သံတော် ၃၀၊ ညီတော်က လုံးပတ်သံတော် ၁၉၀၊ အရပ်တော်က သံတော် ၄၅၊ ညီတော်က နောင်ကော်ထက် လုံးပတ်ရော အရပ်တော်ပါ ပိုပြီး ကြီးပြီး မြင့်ပါတယ် ”

“ ဝိုလ်မှူးကြီး- စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ကျွန်မက စာတွေဖတ်ပြီး စာလေးတာလေးလဲ နည်းနည်း ပါးပါး ရေးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြောနိုင်တာပါ ”

ထိုအလှူရှင်အမျိုးသမီးကြီးက အချက်အလက်ကျကျ တိတိပပပြောလိုက်ရာ တောင်ငူတပ်နယ်မှ အရာရှိကြီးမှာ ဘာမှပြန်လည် ချေပနိုင်ခြင်းမရှိပဲ -

“ အလှူဒကာမကြီးက စာတွေရေးတော့ ဘာကလောင်နာမည်နဲ့ ရေးပါသလဲခင်ဗျာ ”

ဟု မေးလိုက်ပါတော့သည်။

“ ကျွန်မလားရှင်၊ ကျွန်မ ဒေါက်တာမတင်ဝင်းပါ။ အဲဒီနာမည်နဲ့ ရေးပါတယ် ”

“ အား- လား၊ လား၊ နာမည်ကျော်စာရေးဆရာမကြီး၊ ဒေါက်တာမတင်ဝင်းဆိုတာ ဒီအလှူဒါယကာမကြီးပါလား ”

ကျွန်တော်သည် ၁၉၉၄ မှ စာစရေးခဲ့၏။ စာမရေးမီတွင် အမျိုးစုံဖတ်ခဲ့ရာ ဒေါက်တာမတင်ဝင်းမှာ ကျွန်တော်နှစ်ခြိုက် သဘောကျသူများထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်၏။ စာတွေကို ကြိုက်ပေမယ့် လူများတော့ တစ်ခါမှ မဆုံဖူးပါ။ အခုမှ ပထမအကြိမ်မေ့ရှင်လင့်ပဲ ဆုံစည်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆုံတော့လည်း မေ့မသွားအောင် ဧည့်ခံပွဲလေးဖြင့် ငြင်းရင်းမနဲရင်း ဆုံစည်းလိုက်ရပါသည်။

မကြာသေးမီက ဆရာမကြီးဒေါက်တာမတင်ဝင်း ကုန်းမတောင်ကို ဆန်၍ စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆုရသွားရာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြင့် မုဒိတာပွားမိပါသည်ခင်ဗျား။

ဆရာမကြီးအသက်ရာကျော်ရှည်၍ တိုင်းပြုပြည်ပြုစား များများရေးနိုင်ပါစေ သတည်း။

* *

တောင်ငူက ကျွန်တော် အမျိုးများ သို့မဟုတ် ဉာဏ်ကုသုဒ္ဓါသင်္ဂဟ

ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် တောင်ငူသို့ အိမ်ထောင်ကျ၏။ ဇနီးမှာ တောင်ငူမှ ဖာပွန်သို့ တက္ကသိုလ်ဝင် လာဖြေရင်း လူငယ်ချင်းတွေကြရာမှ မိမိတို့သဘောနှင့် မိမိ ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးက ဇနီး၏ဆွေမျိုး မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမများကို တွေ့သွားခြင်းဖြစ်၏။

ယောက္ခမများမှာ ကရင်လူမျိုးများဖြစ်၍ မိသားစုဝင် သစ်ထုတ်ခြင်း၊ ဆင်ဖမ်းခြင်း စသည်များကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ တောင်ငူမြို့သစ်သမားလောက၌ -

“သစ်ခေါင်းကြီး ဦးစောနန်းမူ” ဆိုက မသိသူ မရှိပါ။ တိုင်း သားများဖြစ်၍ အလွန်ရိုးသားကြ၏။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ပြစ် ပါသည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်မတိုင်မီက မော်လမြိုင်နှင့် ဘားအံမြို့များ နိုင်ငံတော်တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ခဲ့ဘူးပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ဇနီးမှာ မူလတန်းကျောင်းသူလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ ၁၉၆၄ နောက်ပိုင်း တောင်ငူသို့ ပြန်ပြောင်းလာကြပြီး ဆင်ဖမ်းခြင်း၊ သစ်ထုတ်ခြင်းလုပ် များအား ညီအစ်ကိုမောင်နှမများဖြင့် တစ်အုပ်တစ်မကြီးစုပေါင်း လုပ် စားသောက်နေသူဖြစ်၏။ ဇာတိမှာ ဖာပွန်ခရိုင်မြောက်ဖျားမှ ဖြစ်သည့် ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော်ဂိုဝမ်းဖြစ်တော့ ယောက္ခမကြီး လင်မယား တောင်ငူမှာ မရှိပါ။ အသက် (၉၀)ရှိပြီ။ ဇာတိဒေသမှာ မြို့ သေလိုသည်ဟုဆိုကာ သူ့ဇာတိသို့ ပြန်သွားသည့် အချိန်ဖြစ်နေ ကျွန်တော်နှင့် သူ့သမီးအိမ်ထောင်ကျစက ယောက္ခမကြီးမှာ အသက် (၇၀)နား ကပ်နေပါပြီ။

ကျွန်တော်ဇနီးဘက်မှ ဆွေမျိုးများသည်ကား တောင်ငူမြို့ ရပ်ကွက်မှာ တစ်စုတဝေးတည်း နေကြ၏။

တောင်ငူတွင် ရပ်ကွက်ပေါင်း (၂၀)ရှိ၏။ ကရင်လူ အများစုမှာ မြို့ကြီး၊ ဒယ်စု၊ တပ်မြေ၊ အစွတုစသည်တို့တွင် အစုစု နေကြ၏။ ကျွန်တော်တောင်ငူပြောင်းရတော့ မိန်းမအမျိုးများက ဝမ်း

ကြ၏။ မကြာခဏ တပခသို့ လာလည်ကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေ များပြားသူပို့ သူတို့ဆီ မသွားနိုင်ပါ။ ကျွန်တော် မယာက္ခမကြီး၏အစ်ကိုနှင့် ညီမရှိပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကိုတော့ ဇနီးသည် များ မကြာမကြာသွားကြည့်ခိုင်းကာ လိုအပ်သည် များ လုပ်ပေးစေသည်။ သူတို့တစ်တွေက ကျွန်တော်သား မောင်ဖိုးချွန်အား “စောဖိုးသူး” “စောဖိုးသူး”နှင့် အတော်ချစ်ကြရှာ၏။ စောဖိုးသူးဆိုသည်မှာ ကရင် မိကားဖြင့်ဆိုက မောင်မဲဟု အမည်ရပါသည်။

မောင်ဖိုးချွန်သည် ထိုစဉ်က အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ။ ကျောင်းကလည်း ထွက်ပြီး ဘာအလုပ်မှ ဟုတ်တိပတ်တိမလုပ်သေး။ ကျွန်တော်ဂိုဝမ်းဖြစ်ပြီး သုံးလေးလကြာသောအခါ ရန်ကုန်မှ တောင်ငူသို့ လိုက်လာ၏။ တပခတွင် မနေပဲ ဆွေမျိုးများနှင့် မြို့ကြီးတွင် နေ၏။ အမျိုးကရင်များနှင့် ဆင်ဖမ်းရာ၊ သစ်ထုတ်ရာသို့ မကြာမကြာ လိုက်သွား၏။ ပဲခူးရိုးမဘက်ကတော့ ကိစ္စမရှိ၊ စစ်တောင်းမြစ်အရှေ့ဘက် ကမ်းက ကိစ္စရှိသည်။ တစ်ရက်တွင် အရှေ့ဘက်ကမ်းမှ လုံခြုံရေး ဘာဝန်ခံများ တပခသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်အား အောက်ပါအတိုင်း ပြောတော့သည်။

“ ဂိုဝမ်းကြီး၊ မြို့ကြီးက လူငယ်တွေနဲ့ ဂိုဝမ်းကြီးရဲ့ သား ကလေး အရှေ့ဘက်ကမ်းက ရှားစေးဘိုနဲ့ ရေလျှောက်ကို ဆိုင်ကယ်စီးပြီး လာလာနေတယ်။ အဲဒီနေရာတွေက KNU ရော၊ ABSDF ရော မပြုရပ်နေပါတယ်။ စိတ်မချရပါဘူးခင်ဗျာ၊ တော်ကြာ တလေးတစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ စိုးရပါတယ်။ ဂိုဝမ်းကြီး ပြောပေးပါဦး ”

သူတို့စကားကြောင့် ကျွန်တော်အလွန်ဒေါသထွက်သွား၏။ ယားတော်မောင်တော့ ဆုံးမမှ ရပေတော့မည်။ သူ့ကြောင့် ကိုယ့် မှာမည်ပျက်လို့တော့ မဖြစ်။

“ အေးကွာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုယ်ဆုံးမပါမယ် ”

တပခမှ ISUZU စစ်ကားငယ်တစ်စီးဖြင့် တပ်စိတ်တစ်စိတ် ပယ်ကာ တောင်ငူမြို့ကြီး ရပ်ကွက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ကံအားလျော်စွာ ယားဟော်မောင်အား မြို့ကြီးလမ်းထိပ်က ပန်းရိုးမ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အဖော်များနှင့် တွေ့ရသည်။ အချိန်ကား ညနေ (၄)နာရီခန့်၊ ကျွန်တော် သည် ကားကို လမ်းမပေါ် ရပ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်၊ လာစမ်းပါဦး၊ မင်းအရွေ့ဘက်ကမ်း ခဏခဏ သွားတယ်ဆို”

“ပါးပါးကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ငါ့ကို လုံခြုံရေးအဖွဲ့တွေ လာသတင်းပို့တယ်၊ ငါမေးတာ ဟုတ်မဟုတ် မင်းပြောစမ်း”

ကျွန်တော်တို့သားအဖ လမ်းပေါ်မှာ စကားပြောနေကြ ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများက ပြုတစ် ပြုတစ်နှင့် ထွက်ကြည့်ကြ ကုန်၏။ ဘာဖြစ်တာလဲပေါ့။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အေး၊ ဟုတ်ရင် မင်းကို ငါပြောမယ်၊ မင်းကမြင်းကြော ထတာနဲ့ ငါနာမည်အပျက် မခံနိုင်ဘူး၊ အမျိုးတွေနဲ့ ဟိုလိုက်ဒီလို မလိုက်ရဘူး၊ ရန်ကုန်ပြန်ရင် ပြန်၊ တပခလိုက်နေရင် နေ၊ မင်းပြန်မလား ငါနဲ့လိုက်နေမလား ပြော၊ မင်း ဒီမှာတော့ မနေရဘူး ဒါပဲ”

“ကျွန်တော်ရန်ကုန်ပြန်ပါမယ် ပါးပါး”

“အေး- ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို နက်ဖြန်ပြန်တော့၊ ရထားလက်မှတ် ငါ့ဆီ လာယူ”

ကျွန်တော်သည် သားတော်မောင်အား အားရအောင် ဆွဲ ကြိမ်းမောင်းပြီး မြို့ကြီး ရပ်ကွက်မှ “၅၅၅” “၅၅၅” နှင့် ပြန်ခဲ့၏။

ရပ်ကွက်မှထွက်ကြည့်နေသူများက အတော်များ၏။

ကျွန်တော်ကို သိသူအမျိုးမျိုးက ဘာမှ မပြောပါ။ မသိပဲ မမြင်ဘူးသူ ဉာဏ်ကနဉာဏ်များက -

“ဟေ့- ရတနာသား၊ မင်းကို ဟိုစစ်ဗိုလ်ကြီးက ဘာလာလို့ တာလဲကွ၊ မတရားရင် တို့ပြောနော်”

ဟု ဆိုကြသည်။

“အဲဒီစစ်ဗိုလ်ကြီးက ဘယ်သူလဲ၊ မင်းကို ဘာပြောနေတာလဲကွ၊ တ၅၅၅ တ၅၅၅နဲ့ သူ့ကြည့်ရတာ မင်းကို တဖန် စိတ်ဆိုးနေပုံပဲ”

ဟုလည်း မေးကြသည်။

ထိုရော့အခါ သားတော်မောင်က -

“အဲဒါ ကျွန်တော့်အဖေပါဗျာ၊ တပ်ထဲကို လိုက်မနေပဲ ခင်ဗျာ တို့နဲ့ လျှောက်သွားနေလို့ လာဆူတာဗျ”

ဟုပြောလိုက်မှ ဉာဏ်ကနဉာဏ်ဟောများက -
“ဪ- ဒီလိုလား”

ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ရယ်တော့ ရယ်ရပါသည်။
နောက်ထပ် ရယ်စရာတစ်ခုရှိပါသေးသည်။

၁၉၉၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ခရစ်စမတ်ကာလ၏နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။ တိုင်းမှူးသည် တောင်ငူသို့ ခေတ္တပြန်ရောက်နေ၏။ မကြာ မီ ယခင် ရက်များက ကျောက်တံခါးမြို့တောင်ဘက် အထွက်တွင် KNU မှ ထွားလမ်း ခိုင်းထောင်သွားသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ လမ်းကင်း ကာဖွဲ့က မိုးလင်းကာစ ရထားမလာမီ ရထားလမ်းအား စစ်ဆေးရာ ရထားလမ်းနှင့် အလျားလိုက် ကပ်ချိထားသည့် ရွေ့ဝါဆပ်ပြာတောင့် ကရွယ် ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲမည့် ယမ်းဘီလူးတောင့်ကြီး နှစ်တောင့်အား မိတ်ခဲများ၊ ဒီတိုနေတာများဖြင့် အတွဲလိုက် သိမ်းဆီးရမိပါတော့သည်။ ဖိုနေ့က ကျောက်တံခါးမဝတညုဏ္ဍ ဗိုလ်မှူးမင်းသူနှင့် ကျွန်တော် ဖိုနေရာသို့ သွားပြီး ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခဲ့ရပါသေးသည်။

ထို့ကြောင့် တိုင်းမှူးက စိတ်ပူပိုရ၏။
“ဂျီဝမ်းမရ- ခရစ်စမတ်တို့ လွတ်လပ်ရေးတို့တော့ နီးနေပြီ။

အခါကြီးရက်ကြီးတွေမှာ ရန်သူက ခိုင်းထောင်တာတို့ စက်ရုံအလုပ်ရုံ ပစ်တာ ခတ်တာတို့ကတော့ ဒီမှာလုပ်နေကြနော်၊ ငါမရှိလဲ မင်းသတိ တာ့ မပေါ့နဲ့၊ မြို့လုံခြုံရေးလဲ ဂရုစိုက်ကွာ၊ ရပ်ကွက်တွေလဲ ကင်းလှည့် ပိုင်း၊ ပစ်မထားနဲ့၊ ရပ်ကွက်တွေထဲမှာ ရပ်ကွက်(၁၉)တို့ (၂၀)တို့က အရေးအခင်းတုန်းက တောခိုတဲ့လူတွေ ရှိတယ်၊ သိပ်ပြီး မယုံနဲ့နော်၊ လုံခြုံရေးကတော့ ဘယ်သူမှ မယုံတာ အကောင်းဆုံးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“ဪ- ဒါနဲ့ မင်းကို သတိရတုန်းမေးရဦးမယ်၊ မင်းမိန်းမက တောင်ငူကပဲဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ တောင်ငူသူပါ”

“ဘယ်နားကလဲကွ”

“ခုနက တိုင်းမှူးကြီးပြောတဲ့ ရပ်ကွက်(၂၀)ကပါပဲခင်ဗျာ”

“ဟေ”

တိုင်းမှူးမှ “ဟေ” တစ်လုံးသာပြောပြီး ဘာမှဆက်မပြော တာ့ပါ။ အတယ်၍ များ ဆက်ပြောဦးမည်ဆိုပါက မောင်သက်ဦး၏။

ဥာဏကာနွှဲ သင်္ဂဟောများအကြောင်း၊ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင့် ဖြစ်နေပါဦးမည်။

* *

ကျွန်တော်မေ့မရသေးသော တပခမု အရာရှိများ

တပခတွင် (၈)လကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ၌ ယနေ့အထိ အထိ ကျွန်တော်မေ့မရသေးသော အရာရှိများအကြောင်းကို သတိ သလောက် ဖော်ပြလိုပါသေးသည်။

ဦးစွာ ဒုတိယမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ထိဖြစ်ပါသည်။ ဗသက(၂) မှဖြစ်၍ ကျွန်တော်အထက် တပ်မှူးဖြစ်ခဲ့ဘူးသူများနှင့် ဗိုလ်သင်တန်း တစ်ပတ်တည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံ၍ ရသည့် ကျွန်တော်အထက် တပ်မှူးဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဗိုလ်မှူးချုပ်သိန်းဟန် (အမြဲစား)၊ ဦးတော်ဝန်ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလေး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းတင်(အငြိမ်းစား)၊ ဗိုလ်မှူးကြီးအိမ်ချီကန်ပွန်း (အငြိမ်းစား)၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဌေးလွင်(ကွယ်လွန်)၊ ဗိုလ်မှူးဦးနောင်(ကွယ်လွန်)၊ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ထွန်း(ကွယ်လွန်)စသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ထိနှင့် ဗိုလ်သင်တန်းအတူ ဆင်းလာကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်သူတို့ ပြောစရာအတော်များများရှိကြောင်း ပြောလည်း ပြောဖြစ်ကြပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ထိ၏ဇနီးမှာလည်း နိုင်ငံတော်ရှေ့နေ ဦးသာထွန်း၏ညီမ ဖြစ်၏။ သားသမီးခုနှစ်ယောက်လားရှိပြီး၊ ထိုစဉ် ကျောင်းသူသမီးကလေးသုံးဦးသာ တောင်ငူလိုက်နေသည်။ မိသားစုလို စိတ်ကောင်းသဘောကောင်းရှိ၏။ ဆက်ဆံရတာ အဆင်ပြေပါသည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ နှစ်မကုန်မီ သမဝါယမဝန်ကြီးဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရာ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော် Y.C.D.C ပြောင်းရတော့ ရန်ကုန်ပြန်တွေ့ကြရ၏။ ယနေ့အချိန်အထိ အခင်အမင်မပျက်ပါ။ မှတ်မိသေးသည့် တစ်ခုမှာ ၁၉၉၂ ခု၊ ကျွန်တော်ဗျူဟာမှူးဖြစ်တော့ Mazda 323 ချောကလက်ရောင်ကားလေးရပါသည်။ ထိုကားလေးကို မြင်ဘူးသဖြင့် ပြန်ပြီးမေးကြည့်တော့မှ ဒုတိယမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ထိတောင်ပူတုန်းက စီးနေသည့် ကားလေးအား ကျွန်တော်ရလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကားလေးလည်း သူ့သခင်ဟောင်း ဒုတိယမှူးကြီးလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော်

ကြာကြာ အတူမနေရပါ။ လေးငါးလအကြာတွင် Toyota Corrolla Van လေးဖြင့် လဲလိုက်ရရာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုမှာ ထိုကားလေးကို လွမ်းကျန်ခဲ့ရပါသည်ခင်ဗျား။

ကျွန်ဖော်ပြလိုသူများမှာ ဗျူဟာမှူးများဖြစ်၏။ ပထမ တစ်ယောက်က ဗိုလ်မှူးကြီးမြငြိမ်း၊ စစ်ဗျူဟာ(၂)မှူးဖြစ်သည်။ D.S.A အပတ်စဉ်(၇)က ဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်း အထူးဖော်ပြရန် မရှိပါ။ ရပခတွင် သူ့ကိုဝမ်း၊ ကျွန်တော်တပ်ရင်းမှူးတုန်းက အကြိမ်ကြိမ်ဆုံကြပြီး ဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တပခ၌ ပိုမိုရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ တပခခတွင် တိမ်ချင်းကပ်လျက် နေခဲ့ရပါသည်။ သားဗိုလ်လောင်းနှင့် သမီးကလေး နှစ်ဦးရှိ၏။ အားလုံး ရုပ်ရည်ချောမောကြပါသည်။ အစ်မကြီးစန်းက မော်လမြိုင်သူမို့လားတော့ မသိပါ။ ယခုနယ်စပ်စည်ပင်တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေပါသည်။

ဒုတိယတစ်ဦးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်၊ စစ်ဗျူဟာ (၃)မှူး ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်သည် O.T.S (၃၂)မှ ကျောင်းဆင်းသည်။ သူ၏ဇနီးမှာလည်း အစ်မကြီးစန်းပဲ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစန်းလွင်အား ရှမ်း(၁) တပ်ရင်းမှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ်က တစ်ခါလား မြင်ဘူးခဲ့သည်။ -ဘာင်းစွာ မရင်းနှီးခဲ့ပါ။ ယခုမှ နီးနီးကပ်ကပ် စတွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ဘာသာရေးလိုက်စားသည်။ ဘုရားတည်တာ ဝါသနာပါ၏။ ဒါကြောင့်များ လူကြီးတွေက သာသနာရေး ဝန်ကြီးဌာနသို့ ခေါ်လိုက်လေသည်လား မသိပါ။ ယခုအခါ သာသနာတော်ထွန်းကားပြန်ပွားရေး ဝန်ကြီးဌာနတွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး စန်းလွင်နှင့် ပြန်တွေ့တိုင်း ကျောက်ကြီးမြို့ကလေးနှင့် ကွဲတလင်း တိုက်ပွဲကလေးကို မေ့မရပါ။ ဝုန်းကနဲ၊ ဝုန်းကနဲကျရောက်ပေါက်ကွဲသော စိန်ပြောင်းသံသဲ့သဲ့ကိုပါ ကြားယောင်နေပါ သေးသည်။

တတိယတစ်ဦးကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်၊ သူက D.S.A (၉)က ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်တပ်ခွဲမှူးသင်တန်း အတူတူ ယက်ခဲ့ဘူး၏။ ပန်းချီဆွဲ၊ ကာတွန်းဆွဲ ဝါသနာထုံသည်။ လူအောင် ပအောင်လည်း ဆွဲတတ်သည်။ သူ့ဇနီးမှာ ကျွန်တော်ဇနီးကဲ့သို့ ကရင် လူမျိုးပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် "ကရင်မျိုးဟေ့၊ တို့ဗမာ" များထဲတွင် သူ့ရော၊ ကျွန်တော်ပါ ပါကြသည်။ တပခတွင်ပင် ဒုတိယမှူးပြန်ဖြစ်၍

ဒုဝန်ကြီးထံ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ တိုယ်ပိုင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများကို အပြင်တွင် ဆောင်ရွက်နေကြောင်း ကြားသိရပါသည်။ ဝါသနာပါသည် ပန်းချီ၊ ကာတွန်းများကို အားလပ်ချိန်များတွင် ပြန်ရေးချ ပါရန် ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်အား မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါသည်ခင်ဗျား။

ဗဟုမုန့်များပြီးတော့ စစ်ရေးဌာနမှ စစ်ဦးစီးမှူး(ပ) ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဝင်းအောင်ဖြစ်သည်။ မကြာသေးမီက ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူ့အား ၁၉၈၂ ခုနှစ်၌ မိုင်းယောင်းနှင့် ကော်ဟိုလွယ် ထင်းရှူးတောင်ကြား အပိုအကြိုလုပ်ရာ ဝမ်ကျိုင်းဆုံရပ်၌ စတင်တွေ့ဘူးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ရတသနက(၁)သည် မိုင်းယောင်းတွင် အခြေပြု၍ အပိုအကြိုတာဝန်ဆောင်ရွက်ရသည်။ မိုင်းယုဒေသ၊ ကော်ဟိုလွယ်ထင်းရှူးတောင်ရှိ ရတသမရ(၁၀၈)မှ နောက်တန်းပြန် စစ်သည်များကို သွားကြိုရန် ကျွန်တော်သူ့အား စတော့သည်။ သူက သင်တန်းတက်ရန် နောက်တန်း ပြန်ရ၏။

“ ကိုယ့်နာမည် ဝင်းအောင်ပါ။ O.T.S (၃၀)ကပါ ”

ဟု တည်ကြည်စွာ မိတ်ဆက်စကားဆိုသည်။ သူ၏ ခြောက်ပန်းပါးအရပ်ကြောင့် တစ်ကြိမ်ပြင်ဘူးရုံနှင့် မှတ်မိနိုင်သည်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော်စစ်ဦးစီးတက္ကသိုလ်တက်တော့ ဥစတတွင် သူ့အား နည်းပြအဖြစ် ပြန်ဆိုရသည်။ ကျွန်တော့်အား တပ်အားသရွေ့ ဖေးမရာပါသည်။ ဥစတမှ သူ့ကော့ကရိတ် ခလရ(၉၇)သို့ တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သွားသည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၌ တပခတွင် ပြန်ဆိုကြသည်။ တပခတွင် သူက မိသားစု ခေါ်မထား၊ တစ်ဦးတည်းနေ၍ မကြာမကြာ သူနှင့်ဆုံကာ သူနှင့်ကျွန်တော် သူရာမေရိယကလေးကို ကျွန်လွန်ကြသည်။ ပေါင်း၍သင်း၍ ကောင်းပါသည်။ မကြာသေးမီက သူကွယ်လွန် သွားသည်ဟု ကြားတော့ သူ၏အိမ်အမှတ်- ၅၅၊ ဦးဖိုးလမ်း၊ စမ်းချောင်း ကို ကျွန်တော် မရောက်နိုင်ခဲ့ပါ။ လယ်တောရောက်နေ၍ ကျွန်တော့် ဇနီးသည်ကိုသာ သွားခိုင်းလိုက်ရပါသည်။

နောင်တော်ကြီး ကောင်းရာ သုဂတိလားပါစေ။

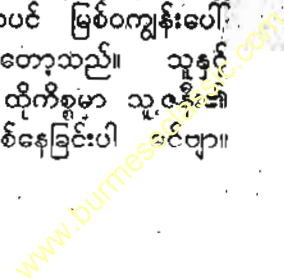
နောက်တစ်ဦးကတော့ စစ်ထောက်ဌာနမှ ဦးစီး(၁)

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးဝင်းပါ။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် စကားပြော ကောင်းသူဖြစ်သည်။ O.T.S (၂၉)မှ ကောင်းဆင်း၏။ တပခ

မရောက်မီက စစ်ကိုင်းတပ်မ(၃၃)အနီးရှိ ခမရ(၁၃) တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မိုးတွင်းကာလက လားရှိုးအရှေ့ခြမ်း ။ သက လွယ်မော်ချေမှန်းရေး ပြုလုပ်နေရာ ဟိုလောင်းတိုက်ပွဲတွင် ယွှားဆုံကြ၏။ သူက တပ်မ(၅၅)၊ ကွပ်ကဲမှုအောက်က တပ်ရင်းတစ်ရင်း က ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပါ။ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးအဆင့်နှင့် ဖြစ်၏။ ရှေ့တန်းတွင် သူနှင့်နှစ်ခါလောက် ဆုံလိုက်ရ ပါ၏။ ယခု ၁၉၉၁ မှ တပခတွင် ပြန်ဆုံကြရသည်။ တပခတွင် သူသည် လက်အောက်ငယ်သားများကို အလိုလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သူ့စစ်ထောက်ဌာနသည် လျော့တိလျော့ရုံဖြစ်နေ ယည်ဟု ကျွန်တော်က ထင်သဖြင့် သူ့ဌာနအား တစ်မနက် တန်းစီကွင်း၌ ကျွန်တော်ဆုလိုက်ဘူး၏။ သူတို့ကို ဆုလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်ပြီး အဆုံးမခံရသည်။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးဝင်းသည် တပခမှ ကျိုင်းတုံသို့ ခဝတ ပြင် ပြောင်းသွား၏။ ယခုတော့ အငြိမ်းစားယူပြီး ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်နေသည်ဟု ဆို၏။ ကျွန်တော် Y.C.D.C ရောက်ပြီးမှ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါ ပြန်တွေ့ပါသေးသည်။ အားလပ်ချိန်များတွင် ဘာသာရေးကိစ္စများပါ မဆောင်ရွက်နေကြောင်း သိရပါသည်။ ကောင်းတာလုပ်တော့ ကောင်းတာ မပါ ခင်ဗျား။

ကျန်အရာရှိများမှာ ကျွန်တော့်စစ်ဦးဌာနမှ စစ်ဦးစီးမှူး၊ စုတိယတန်းများနှင့် တတိယတန်းများဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ထဲမှ အထူးမှတ်မိ နေသူများအနက် ပထမတစ်ဦးမှာ စစ်ဦးစီးမှူး၊ (၅)စစ်ဆင်ရေး ဗိုလ်မှူး မနဝင်းပင်၊ သူသည် D.S.A (၁၂)မှ ဖြစ်၏။ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ အသား လတ်လတ်၊ အသံသေးသေးနှင့် စကားပြောတတ်၏။ လုပ်ငန်းတိုင်ငန်း မတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျိုင်းတုံ၊ မိုင်းပြင်းဘက်တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်က ပြဿနာလေးတစ်ခုကြောင့် ရာထူးတိုးတက်မှု နှောင့်နှေးနေရာ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဘက်သို့ မဝတတာဝန်ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့သွားပါတော့သည်။ သူနှင့် ပက်သက်၍ မှတ်မိနေတာလေး တစ်ခုရှိပါသည်။ ထိုကိစ္စမှာ သူ့ဇနီး၏ ကလေးသည် တိုင်းမှူးကြီး၏ဇနီးနှင့် အမည်တူဖြစ်နေခြင်းပါ ခင်ဗျား။ အမည်မှာ ဒေါ်တင်တင်အေးပါ။

စစ်ဦးစီးမှူး(၃) ထောက်လှမ်းရေးမှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအား တောင်ငူဘူတာသို့ လာကြိုခဲ့သည့် ဗိုလ်မှူးအေးမြင့်ဖြစ်ပါသည်။ သူက D.S.A (၁၇)က ကျောင်းဆင်းသည်။ စာအလွန်တော်၏ အလုပ်အကိုင်လည်း အလွန်တော်၏။ သို့ရာတွင် ပြည်ခရိုင်၊ ကိုဦးသဲသာ ဖြစ်ရုံမက ပေါက်ဖော်သွေးပါ၍ ဒေါသကြီးသည်။ စိတ်ဆတ်သည်။ ဝမ်းမစုနှင့် ကလေးမရပါ။ ကလေးမရှိ၍ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်၊ တစ်ဦးတစ်ဦး ကလေးလုပ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တပခ ပြောင်းတော့ ဆယ့်လေး ငါးနှစ်အရွယ်၊ ကျွန်တော့်သမီးအငယ်ဆုံးကလေးပါလာ၏။ သားသမီး မထွန်းကားသည့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံက မကြာခဏအိမ်ခေါ်ကာ မွေးစား သမီးလုပ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်သမီးကလေးကလည်း ပီယဝါစာတတ်သဖြင့် သူတို့က ချစ်ကြ၏။

၁၉၉၃ ကျွန်တော် တပ်မ(၃၃)တွင် ဗဟိုဟာမှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ်မှာပင် သူခမရ(၁၁၉) ပုသိမ်ကြီးသို့ တပ်ရင်းမှူးနှင့် ရောက်လာ၏။ ထိုတပ်မှပင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဘဝနှင့် အငြိမ်းစားယူသွား၏။ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသို့ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်နှင့် သင်တန်းလေးငါး ခြောက်လ တက်ရပါသေးသည်။ သင်တန်းဆင်းပြီးမှ သူတပ်က ထွက်သွားရာ သူ့အား နှမြောမိပါသည်။ ဒါပေမယ့် လူ့ဘဝဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်တာမဟုတ်။ သူဖြစ်ချင်သလိုသာ ဖြစ်ရုံ ကံတွေပဲလေဟုသာ ယူဆရပါတော့သည်။ ယခုတော့ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အေးမြင့်(အငြိမ်းစား)တစ်ယောက် ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများဖြင့် အပြင်တွင် အဆင်ပြေနေသည်ဟု ကြားသိရ၍ ဝမ်းသာရ ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးဟန်မြင့်ကတော့ ဦး- ၂၊ ၃၊ ၅ ဂျီတူးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း သူပြောင်းသွား၍ သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး အထူးထလည် ဖော်ပြရန် မရှိပါ။ ခလရ(၆၁)တွင် သူနှင့် ဗိုလ်မှူးဝင်းသန်း(ယခု ဗိုလ်မှူးကြီးဝင်းသန်း၊ ကကနက် ဒုညွှန်မှူး)တို့ ကျောင်းဆင်းလာကြရာ နှစ်နှစ်ခန့် အတူနေခဲ့ရဘူးပါသည်။ တပ်မတော် တွင် အမှုထမ်းဆဲဟု သိရပါသည်။ တပ်မမှူးများဖြစ်နေသည်လားတော့ မသိပါ။ သူနှင့်အဆက်အသွယ်ပြတ်နေပါသည်။

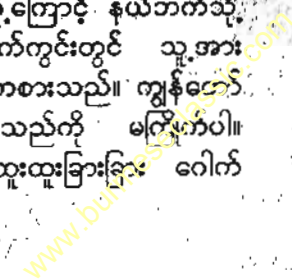
ဗိုလ်ကြီးအဆင့်တွင် မှတ်မိနေသူသုံးဦးခန့် ရှိ၏။ တစ်ဦးက ဗိုလ်ကြီးထွန်းတင်၊ D.S.A (၂၀)က ဖြစ်သည်။ နာမည်ကသာ ထွန်းတင်

ဖြစ်ပြီး၊ လူကတော့ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးဖြစ်၏။ မြန်မာစကားကို အလွန်ပီသစွာ ပြောနိုင်သော ဂေါ်ရခါးမို့ ထွန်းတင်မှည့်ခဲ့လေသလား မသိ။ ဗိုလ်မှူးကြီး တန်ကာဒို့ချီ၏တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးထွန်းတင် ကို အထင်မသေးရပါ။ သူတို့သည် အလွန် Bright ဖြစ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဗိုလ်ကြီးထွန်းတင်သည် အလုပ်အကိုင်၊ အပေါင်းအသင်း စားလုံး ကောင်း၏။ တော်၏။ သို့ရာတွင် သူလည်း ဗိုလ်ကြီးအဆင့်နှင့် ပင် အငြိမ်းစားယူသွားပါသည်။ မကြာသေးမီက ရန်ကုန်မှ ကျွန်တော် အိမ်ကို ရောက်လာပါသည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောပြီး ပြန်သွား၏။ သားများပင် တပ်မတော် ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်နေပြီဟု ဆိုသည်။ အရွယ်ရှိသေး၍ ပြင်ပတွင် စီးပွားရေးများ လောက်ချလုပ်ရန် စိုင်းပြင်း နေရာ ကောင်းပါသည်ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ပြင်ပကမ္ဘာမှာ ငွေရှိဖို့ ကလည်း အရေးကြီးသေးသည် မဟုတ်လားခင်ဗျာ။

နောက်တစ်ဦးကတော့ D.S.A (၂၅)က ဗိုလ်ကြီးထွန်းထွန်း နောင်ဖြစ်၏။ သူက ရန်ကုန်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တွင် ဒုတိုင်းမှူးလုပ်ခဲ့သူ ဂိုလ်မှူးကြီးခင်မောင်ဝင်းသား ဖြစ်သည်။ အမေမှာ စာရေးဆရာ တင်ရီမ(ညောင်ဦး)ဖြစ်၏။ အလုပ်အကိုင်လည်း ကောင်းသည်။ ဇနီးမှာ မခင်ခင်မင်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ အငြိမ်းစား၊ ပါမောက္ခ ချုပ်သမီး ဖြစ်၏။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးလုံး ရုပ်ရည်ချောမောလှ၍ လိုက်ဖက် ပါပေသည်ဟု မုဒိတာပွားမိပါသေးသည်။

ယခု ဖူးကြီးတပ်မတွင် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်နေပါပြီ။ ပြီးခဲ့သည့် သီတင်းကျွတ်က ကျွန်တော့်အား ဥတိုတွင် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးလာ ကန်တော့ကြ၍ ဆုတွေ တသိကြီးပေးလိုက်ရပါသေးသည်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဦး- ၂၊ ၃၊ ၅ ကိုင်သည့် ဂျီသရီးဗိုလ်ကြီးအောင်မြင့်ဖြစ်၏။ သူက အသက်ကြီးမှ ဗိုလ်ဖြစ်ရာ နောက်တစ်ဆင့်အတွက် အသက်လွန်သွား၏။ ထို့ကြောင့် နယ်ဘက်သို့ ပြောင်းသွားရာ မနှစ်က ပုဂံ၊ ညောင်ဦးဂေါက်ကွင်းတွင် သူ့အား ပြန်တွေ့ရ၏။ တပခမှာကတည်းက သူဂေါက်သီးကစားသည်။ ကျွန်တော် က စစ်ဦးစီးများအရာရှိများ ဂေါက်သီးကစားသည်ကို မကြိုက်ပါ။ လို့ကြောင့် စစ်ဦးစီးဌာနမှာ သူတစ်ယောက်ထဲထူးထူးခြားခြား ဂေါက်

ကစားနေ၍ သူ့အား ခပ်တည်တည်ပင် ဆက်ဆံခဲ့၏။ သိပ်ရင်းရင်းမဲ့ မနေခဲ့။

ယခုအခါ ကျွန်တော်လည်း ဂေါက်သီးကစားနေပါပြီ။ မကြာသေးမီက ပုဂံတွင် ပြန်တွေ့ရာ သူက လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနှင့် ဆည်မြောင်းဝန်ကြီးဌာနမှ ထိုပုဂံဂေါက်ကွင်းတာဝန်ခံ G.M ဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့် ဂေါက်တစ်ပွဲကစား၍ တပခက ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်မှုများ ပြန်ပြောဖြစ် ကြရာ ရှေးဖြစ်ဟောင်းအောက်မှေ့ဘွယ်ပေါင်ဗျာ။

မှတ်မိသည်မှာ ဤမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ လျှပ်တစ်ပြက် ခဏတာမျှသာ တပခတွင်နေခဲ့ရရာ အိပ်မက်ပမာသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ယခုလောက် ဖော်ပြနိုင်သည်ပင် အတော်စဉ်းစားယူရပါ၏။ စာအုပ်စာတမ်းတွေကို အများကြီးပြန်လှန်ကြည့်ရသည်။ ကျန်တဲ့သူတွေလည်း အများကြီးကျန်ခဲ့ပါသည်။ ရေးစရာအကြောင်းသိပ်မရှိ၍ မရေးနိုင်သည်။ နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးကြပါရန် ဤစာထဲမှပင် အားလုံးကို တောင်းပန်လိုက်ပါသည်ခင်ဗျာ။

တရားသူကြီးလုပ်လိုက်မိလို့

ကျွန်တော်တောင်ပိုင်းတိုင်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က တရားသူကြီးတစ်ခါလုပ် လိုက်မိ၏။ ထိုစဉ်က တောင်ငူတွင် အထူးစစ်ခုံများ ထားရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် စစ်ခုံရုံးတစ်ခု၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ အလုပ်များ၍ တစ်ခါမှသွားပြီး တရားမစီရင်မိပါ။ တရားစီရင်ရလျာခေါ်သော်လည်း မအားလပ်သဖြင့် မသွားနိုင်ခဲ့ပါ။ ဂျီဝမ်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး လေးငါးလကြာသောအခါတွင် တိုင်းမှူးက -

“ဂျီဝမ်း၊ မင်းကို တောင်ငူမှာ စစ်ခုံရုံးဥက္ကဋ္ဌပေးထားတယ်နော်။ အလုပ်နည်းနည်းပါးတဲ့အခါ သွားပြီး ရုံးထိုင်ပြီး အမှုစစ်နိုင်တယ်။ ဒီကလူတွေကို ငါမှာထားခဲ့ပြီးပြီး အေး- အမှုစစ်တဲ့အခါမှာတော့ ချွယ်အမှုတွေကို မညှာနဲ့နော်။ ချွယ်ဆိုရင် ထောင်ငါးနှစ်သာ ချကွာ”

ဟု မှာပါတော့သည်။
တိုင်မှူးပဲခူးပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် အမှုသုံးမျှအား တရားစီရင်ရန် သဘောတူလက်ခံလိုက်၏။ ထိုအမှုများမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ချွယ်မှုများဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် ဆိုသည့်ကောင်ကလည်း

အမေမှာ မှာတဲ့တစ်ခွဲ(ရှစ်ပြည်)အား သုံးစိတ်(ဆယ်နှစ်ပြည်) နှင့် မလဲသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမှုများကို တမနက်တည်း အပြီးစစ်လိုက်၏။ ကျွန်တော် အမှုစစ်သည်ကို တွေ့လို၍ တောင်ငူမှ ဆွေမျိုးဉာတကာများ၊ မိတ်ဆွေများ၊ အမှုနှင့် ပတ်သက်သူများက လာကြ၏။ ကျွန်တော်က လာကြည့်သူများကို မစောင့်၊ အချိန်ကျသည်နှင့် တစ်မျိုး တစ်မျှ စစ်တော့သည်။ တစ်မျှလျှင် ဆယ်ငါးမိနစ်သာ ကြာ၏။

“စွဲချက်မှန်သလား၊ ဟုတ်သလား” မေးသည်။

“ဟုတ်ပါသည်၊ မှန်ပါသည်” ဆိုသည်နှင့် ငွေအရေအတွက် အနည်းအများ မကြည့်တော့ပါ။

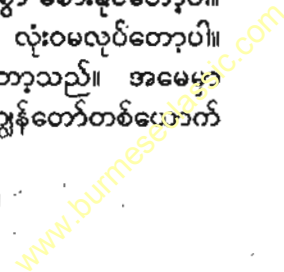
“ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ်ကျခံစေ” ဟု တရားစီရင်လိုက်၏။ ပထမ တရားခံနှစ်ဦးမှာ ယောက်ျားများမို့ ဘာမှ ပြောမသွားကြပါ။ ပေးသည့် အပြစ်ဒဏ်ခံသွားကြ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးတရားခံမှာ အသက် ပြန်ဆယ်ခန့် ခပ်နွမ်းနွမ်းပါးပါး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူမကိုလည်း ဟုတ်သလား၊ မှန်သလားမေးရာ ဟုတ်ကြောင်း၊ မှန်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ထောင်ငါးနှစ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုအခါမှ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကျွေးလေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သူမငိုသည်ကိုကြည့်ပြီး လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ ပိုဆိုးသွားသည်မှာ သူမ၏ တစ်ဦးတည်းသော သားမှာ ကျွန်တော်နှင့်တစ်တပ်တည်းနေခဲ့ဘူးသော အငြိမ်းစားတပ်ကြပ် တစ်ဦး ဖြစ်နေရုံသာမက အမှုစစ်နေစဉ် သူ့သားရောက်လာ၏။

သူ့အမေကို နှစ်သိမ့်ချော့မော့သည်။ သူတို့သားအမိကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာအလွန်ပူ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ပဲ မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နှင့် တပခသို့ ချက်ချင်းပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုနေ့က ထိုအမျိုးသမီးကြီးရှိုက်ကြီးတင် ငိုကျွေးနေသည်ကို တစ်နေ့လုံးလိုလို မြင်နေရာ ထမင်းကောင်းစွာ မစားနိုင်တော့ပါ။

ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်တော်စစ်ခုံရုံးဥက္ကဋ္ဌ လုံးဝမလုပ်တော့ပါ။ ခေါ်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ နေလိုက်ပါတော့သည်။ အမေမှာ မှာတဲ့ တစ်ခွဲ၊ သုံးစိတ်နဲ့ မလဲလိုက်မိသော ကျွန်တော်တစ်ယောက် အတော်ခံစားလိုက်ရ၏။

ဪ- တရားသူကြီးသွားလုပ်လိုက်မိလို့။

တောင်ပိုင်းတိုင်းမှ ရုတ်တရက်ထွက်ခွါရစဉ်က

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၄)ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော် ည တောင်ပိုင်းတိုင်းမှ အမှတ်(၃၃)၊ ခေမြန်တပ်မဌာနချုပ်သို့ နည်းဗျူဟာမှူး ဖင့် တပ်ပြောင်းမိန့်ထွက်၏။ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းမကပါ။ ဂျိမ်း ကိုးဦး၊ ဆယ်ဦးလား ဗျူဟာမှူးဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့် Transfer ကို ပဲခူးရှိ တိုင်းမှူးထံ ဖုန်းဖြင့် တင်ပြလိုက်၏။ တိုင်းမှူးက -

“အေးလေ၊ မင်းလဲ ကြာပြီပဲ Transfer ထွက်ရမှာပေါ့” ဟု ဆို၏။ နှစ်ရက်သာ ကြာသည်။ (၂၆)ရက်နေ့ညတွင် စစ်ရုံးမှ ဗိုလ်မှူး မောင်မောင်ရှိန်က ဖုန်းဆက်သည်။

“ဂျိမ်းကြီးခင်ဗျား၊ Congratulation ပါ။ တကကြည်းက အရေးကြီး မှာကြားစရာများ ရှိတဲ့အတွက် နက်ဖြန် ဂျိမ်းကြီးကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ကိုလာဘို့ ညောင်ကမာခရု ပေးပါတယ် ခင်ဗျား”

တိုင်းမှူးကို ညတွင်းချင်းဖုန်းဖြင့် သတင်းပို့၍ ISUZU ကားလေးဖြင့် နံနက်စောစော တပခက ထွက်ခဲ့၏။ နေ့လည်တွင် ပဲခူးရောက်ရာ တိုင်းမှူးအား ဝင်ပြီး သတင်းပို့သည်။ ထို့နောက် စစ်ရုံးသို့ ညနေရောက်သွား၏။ ကကကြည်းတွင် စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်သန်း (ယခု ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး)နှင့် တွေ့ရသည်။

“ကိုသက်ဦးရေ- ခင်ဗျားတော့ KNU ကို စိန်ပြောင်းခဲ့ လိုက်ပြီး အထူးကောင်းလို့ တပ်မ(၃၃)ကို ရောက်ပြီပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား တပ်မက စစ်ဆင်ရေးလုပ်ဖို့ ရှိတယ်၊ ဟိုမှာလဲ တပ်မမှူး၊ ဒုတပ်မမှူးနဲ့ ဗျူဟာမှူးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် အမြန်ဆုံးခင်ဗျားတပ်မကို သွားဖို့ ပြင်ပေတော့တော့ဗျာ၊ အရေးကြီးလို့ လူကိုယ်တိုင်ခေါ်ပြောတာ ခင်ဗျားအမျိုးသမီးရော”

ကိုကိုညီမ ရန်ကုန်မှာ ရှိပါတယ်”

“ဒီနေ့ တစ်ရက်နားချင်နားဗျာ၊ နက်ဖြန်တော့ တပခပြန်ပြီ တာဝန်လွှဲဖို့သာ လုပ်ပေတော့၊ ဂျိမ်းအသစ်က ဗိုလ်မှူးကြီးအေးမြင့်ကြ ပါ။ သူက တပ်ရင်းတာဝန်လွှဲရဦးမှာ ဆိုတော့ ကြာချင်ကြာမယ်၊ သူ့ကို သိပ်မစောင့်နဲ့လေ၊ ဟိုက အရေးကြီးနေတယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန်အိမ်မှ အစောကြီးထထွက်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ရောက်နေသည့် ဇနီးနှင့်သမီးငယ်ပါ ပြန်ခေါ်ခဲ့၏။ အင်းတိုင်တွင်

ရတိုင်းမှူးအသစ် ဗိုလ်မှူးကြီးကြည်အောင်အား ဝင်ပြီး သတင်းပို့သည်။ ထို့နောက် ပဲခူးတွင် တိုင်းမှူးအား စစ်ရုံးက မှာကြားချက်များအား သတင်းပို့ရာ -

“ဂျိမ်းအသစ်အချိန်မီ မရောက်ခဲ့ရင် တာဝန်ကို ဂျီတူးဗိုလ်မှူး အေးမြင့်လွှဲပြီး မင်းသွားစရာရှိတာ သွားပါကွာ” ဟု အမိန့်ချ ပါတော့သည်။ ညနေနေ့ဝင်ရီတရောတွင် လွမ်းမောဘွယ် တောင်ငူကို ပြန်ရောက်တော့၏။ ခွဲခါနီးမှ တောင်ငူမြို့က နွေဦးပေါက်မြို့ခိုများနှင့် လွမ်းစရာ ကောင်းနေ၏။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်ရွာကလေးပြန်ရောက်တော့ -

“အင်း၊ ဘာလိုလို့နဲ့ ခွဲရတော့မှာပါလား”

ဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသေးသည်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာကတော့ အခက်သားလားခင်ဗျာ။

တပခမှာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်သာ နေရ၏။ ဇနီးချောမေက သူ၏ဉာတကာနဉ္စ သင်္ဂဟာများကို နှုတ်ဆက်သည်။ သမီးငယ်လေးက နတ်စင်ကုန်းအထက်တန်းကျောင်းက ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ယူသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများကို နှုတ်ဆက်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဟင်ထွန်းက သမီးကျောင်းထွက်လက်မှတ်ကိစ္စကို ချက်ချင်း ဆောင်ရွက် ပေးပါသည်။

မတ်လ (၂)ရက်နေ့ညတွင် စစ်ရုံး၊ ကကကြည်းမှ ဗိုလ်မှူး မင်းညွန့်က ဖုန်းထပ်ဆက်၏။

“ကဲ- ဗျူဟာမှူးအသစ်ကလေးရေ၊ မနက်အပြီးသာ လာခဲ့တော့ မှီ၊ ခင်ဗျားတပ်မမှူးလဲ ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်၊ ခင်ဗျားတပ်မ အလုပ် စတော့မယ်၊ နက်ဖြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော်တို့ဆီ သတင်းပို့ဗျာ၊ ပြောစရာတွေတော့ ဒီရောက်မှ ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးကိုယ်တိုင် ပြောပါလိမ့် မယ်”

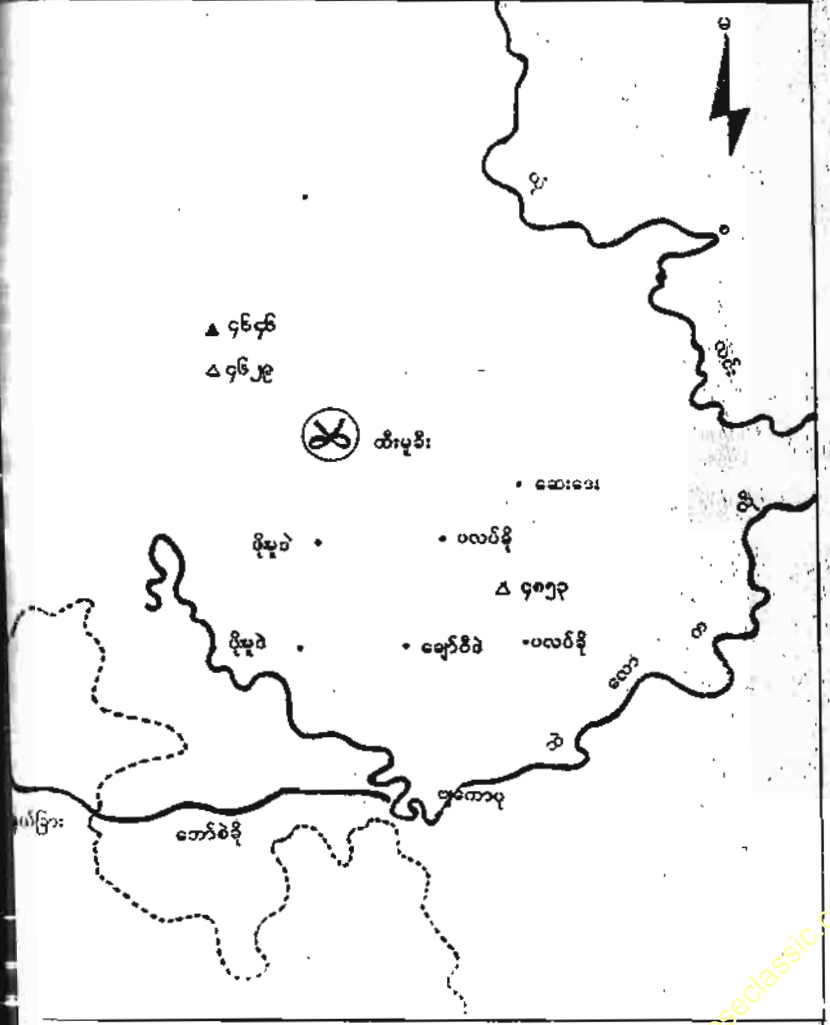
မတ်လ (၃)ရက်နေ့မနက်ပိုင်း၌ ဗိုလ်မှူးအေးမြင့်အား ဂျိမ်း ဟာဝန်လွှဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တိုင်းတစ်တိုင်းလုံးက အရာရှိများကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်ရာ အရေးပေါ် ပြောင်းသွား သည်မို့ အားလုံးက နိကာကောင်းဖြစ်ကြ၏။ ဘာနှုတ်ဆက်ပွဲမှလည်း မလုပ်နိုင်ခဲ့၊ ဇနီးချော မှာ သူ့အပေါင်းအသင်းများကို နှုတ်ဆက်သလို သမီးငယ်လေး မှလည်း သူ့သူငယ်ချင်းများကို အပြေးအလွှားသွားနှုတ်ဆက်၏။ တပခကထွက်တော့ နေ့လည် (၁၂)နာရီထိုးပြီ။ ဘယ်သူမှ လိုက်

တောင်ပိုင်းတိုင်းဒေသစာတွင်း ထီးမုဒီးစခန်းတိုက်ပွဲ
(၁၉၉၂ ခုနှစ်)

မပို့နိုင်တော့ပါ။ ISUZU ကားလေးနှင့် အစောင့်စစ်သည် သုံးလေးပါး
သာ Running Escort ခေါ်ခဲ့၏။ အဝတ်အစားသေတ္တာလေး သုံးလေး
လုံးက ISUZU ကားလေးနှင့် အတော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ဆောင်မြိုင်ရွာကလေးအား (၁၂)နာရီကျော်ကျော်တော့
ဖြတ်ခဲ့၏။ ရင်ထဲတွင် ပြည့်နေ၍ နေ့လည်စာလည်း သိပ်မစားချင်တော့
ထို့ကြောင့် မစားခဲ့။ ကားခေါင်းထဲတွင် မေနှင့်အတူထိုင်ရင်း တပမာ
အိပ်မက်ပမာ ခဏတာ လျှပ်တစ်ပြက်နေခဲ့ရသည့် ကာလလေး
အမှတ်ထင်ထင် မြင်ယောင်နေ၏။

ခဏအကြာတွင် တောင်ငူမြို့တွင်းကိုကျော်၍ ခပေါင်းချောင်းကြား
အား ဖြတ်ရ၏။ ခပေါင်းချောင်းကို ကျော်ပေပြီ။ ခပေါင်းလွန်သော
ဟင်းငုတ်ပင်ခါတ်အားခွဲစက်ရုံကွေ့သို့ ရောက်လာ၏။ ဟင်းငုတ်ပင်အ
ခဏနဲ့လွန်သွားသည်။ လမ်းဘေးဘယ်ညာက ထနောင်းဆူးဖြူပင်
ကား ရိပ်ကနဲ၊ ရိပ်ကနဲကျန်ခဲ့ကြ၏။ ISUZU ကားလေးကတော့
ကီလိုမီတာ (၁၀၀)နီးခန့်နှင့် အမြန်ဆုံးရန်ကုန်သို့ ပြေးသွားနေ
တောင်ငူနဲ့ကား ဝေး၍ ဝေး၍ လာနေ၏။ နေရစ်ခဲ့ပေဦးတော့
ဌာနေ ကေတုမတီရေ။ တွေ့ကြုံဆုံကွဲပေါ့။
ကေတုမတီနဲ့လည်း ခွဲရပြန်ပါပြီလေ။

၂-လက်မ (၁)မိုင်

အခန်း(၆)

ကုလသမဂ္ဂ၏ ဝေဖန်ချက်များ

စစ်ရေးပူး အရေးပေါ် အစည်းအဝေး

၁၉၉၂ ခုနှစ် မတ်လ (၃)ရက်နေ့ နေ့လည်တွင် ကျွန်တော်တို့ မြို့မောင်နံနှင့် သမီးငယ်ကလေးတို့သည် အီစူဇူး(ISUZU) ကားငယ် ကလေးဖြင့် တောင်ပိုင်းတိုင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ အိမ်မက်ပမာ ခဏတာ မစုခဲ့ကြသည့် ကာလကလေးကို လွမ်းတရင်း ညနေမှောင်ရိတ်ရိုး၌ ရန်ကုန် သို့ ရောက်၏။ အိမ်ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း သားကြီးက -

“ ပါးပါးရေ ညခုနစ်နာရိခွဲအရောက် ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးရုံးခန်းကို ဝတင်းပို့ပါလို့ စစ်ရုံးက လှမ်းပြောတယ် ” ဟု ဆိုပါတော့သည်။

“ အေး- အေး ”

ဟု သားကြီးကို ပြောကာ ညစာကသုတ်ကရက်စား၍ စစ်ရုံးသို့ ပြန်ခဲ့၏။ ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးက စစ်ရုံးစစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေး ခန်း၌ တပ်မ(၃၃)မှ တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်လှရွှေ၊ ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်း(ယခု ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဝင်း၊ တကထောက်)၊ နည်း ဗဟိုမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသန်းပို (ယခု အငြိမ်းစား)နှင့် စာရေးသူ ကျွန်တော်တို့အပါအဝင် အခြားစစ်ရုံးမှ တပ်မတော်အရာရှိကြီးများအား ကောက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုပါတော့သည်။

“ ကဲ တပ်မ(၃၃)တပ်မမှူးကြီးနဲ့ ဒုတပ်မမှူး၊ ဗဟုတပ်မှူးတို့ အဓိကထားပြီး ကနေ့ခေါ်ရ တာကတော့ KNU ဗဟိုမာနယ်ပလောတိုက်ဖို့ကိစ္စတဲ့။ အရာရှိကြီးများအားလုံး သိပြီးတဲ့အတိုင်း လွန်ခဲ့တဲ့ အနည်းငယ်က ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်ဦးစီးတဲ့ တပ်မ(၆၆)က KNU ဗဟိုမာနယ်ပလောကို အနောက်ဘက်ခြမ်းကနေ ဝင်တိုက်နေတယ်။ အခုဆို ပွဲပြိုင်(၄၀၄၄)နဲ့ ခွေးအိပ်တောင်တစ်ဝိုက်ကို ချဉ်းကပ်နေပြီ။ သူတို့ တစ်ခုတည်းဆိုတော့ ရန်သူ့ခွဲခွဲမှုက အားတောင်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် ရန်သူ့ခွဲခွဲမှု အားပျော့သွားပြီး မာနယ်ပလောစခန်း သိမ်းတိုက်ပွဲ အောင်မြင်ဖို့အတွက် တောင်ဘက်က စစ်မျက်နှာတစ်ခုဖွင့်မယ်။ အဲဒါတော့ ဗိုလ်ချုပ်လှရွှေရဲ့ တပ်မ(၃၃)က တာဝန်ယူဖို့ပဲ။ တပ်မဌာနချုပ် (၂)ဗဟု (၆)ရင်းသုံးမယ်။ လိုရင်းတစ်ရင်း အရံထပ်ပေးမယ်။ စစ်ဆင်တော့ အရေးကြီးနေတော့။ မတ်လ ဒုတိယပတ်အတွင်းမှာ တပ်မ ရွှေတန်းစစ်မြေပြင်အရောက် သွင်းဖို့လိုမယ်။ အဲဒါကို ဗိုလ်ချုပ်လှရွှေ အပြန်ဆုံး စီစဉ်ကြပါဗျာ ”

ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးမှာ ထိုစဉ်က စစ်ဆင်ရေးအထူးအဖွဲ့မှူးဖြစ်တဲ့ ထိုနေ့ညက စစ်ဆင်ရေးအတွက် အသေးစိတ်ညှိနှိုင်းချက်များ ပြုလုပ်နေကြရာ ည(၁၁)နာရီမှ အစည်းအဝေးပြီးဆုံးပါတော့သည်။ အစည်းအဝေး ပြီးလျှင်ပြီးခြင်း တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်လှရွှေက -

“ ကဲ- ဗဟုတပ်မှူးအသစ်ကလေး၊ နက်ဖြန်ခါ ကိုယ်တို့ စစ်ကိုင်း ပြန်မယ်။ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပေတော့။ မနက် (၅၀၂)လေတပ်ကလေးနာရီခွဲလောက် အရောက်လာခဲ့။ ငါးနာရီ၊ ခြောက်နာရီလောက် လေယာဉ်ဖျံထွက်မယ် ”

တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်လှရွှေမှ ကျွန်တော့်အား အထက်ပါအတိုင်း မှား၏။ ကျွန်တော်သည် တပ်မမှူးနှင့် ယခုမှ စတွေ့ဘူးခြင်းဖြစ်ပေ။ ရှေးယခင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေးပါ။ သို့ရာတွင် အရေးအခင်း ကာလက တပ်မ(၃၃) တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးလှရွှေသည် ရန်ကင်း အသံလွှင့်ရုံတွင် တာဝန်ကျ၍ အသံလွှင့်ရုံအား ဆန္ဒပြသူများလက်ထဲ မကျအောင် ကောင်းစွာ ထိန်းထားနိုင်ကြောင်း ကြားဘူးထားတယ်။ ထို့ကြောင့် ခေသူမဟုတ်ဟု သဘောရထားပါသည်။ ဗိုလ်သင်တန်း အပတ်စဉ်(၂၂)မြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်တင်ဦးနှင့် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။

“ ကာ သိထား၏။ ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်းကား OTS အပတ်စဉ်(၃၁)မြစ်၍ အသားဖြူဖြူ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့် ပြုမီရပ်ကောင်းသူဖြစ်၏။ တပ်မ(၃၃) ဗဟုတပ်မှူးမှ၊ ၎င်းတပ်မမှူးပင် တပ်မမှူးပြန်ဖြစ်လာသူဖြစ်၏။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပါ။ နည်းဗဟုတပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းပိုကိုတော့ တပ်မ(၈၈)တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က သူက ခလရ(၁)၊ ကျွန်တော်က သနက(၁) ဖြစ်ကြရာ ရွှေတန်းတွင် တစ်ခါနှစ်ခါ ဆုံဖူးသည်။ အားလုံးထဲ၌ သိတဲ့သူ တစ်ယောက်တော့ ပါပါသေး၏။

သို့ရာတွင် ဇာတ်လမ်းအစမှပင် မျက်နှာစိမ်းသော သူများနှင့် မတွေ့ရမှာမို့ စိတ်ကတော့ တစ်ထင့်ထင့်ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် တက်စွမ်းသမျှတော့ ကြိုးစားလိုက်မည်ဟု စိတ်နှလုံးကို ဝံ့ဝံ့ချ လိုက်ပါသည် ခင်ဗျား။

ရန်ကုန်မှသည် စစ်ကိုင်းသို့

မနေ့က ညသန်းခေါင်ကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်၏။ ရောက်ရောက် မျှင်း စစ်ကိုင်းကို သွားဖို့ ပြင်ရဆင်ရ၏။ ဇနီးကိုလည်း မှာသင့်တာ မှာရသည်။

မေရေ- ကိုယ်တော့မနက် တပ်မမှူးတို့နဲ့ စစ်ကိုင်းကို လိုက်သွားရမယ်။ လေယာဉ်နဲ့ သွားမှာ၊ ဟိုမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်။ စစ်ဆင်ရေးအတွက် လိုတာလေးတွေ ပြင်ဖို့ ဆင်ဖို့သွားမှာ။ ဟိုမှာလဲ ခရီးထွက်နိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားပေးနော် ”

ဇနီးသည်ကို အထက်ပါအတိုင်း ပြောခဲ့ရ၏။ မတ်လ(၄)ရက်နေ့ မနက်တွင် (၄)နာရီထိုး အိပ်ရာကထသည်။ အိမ်က ၃၂၃ ဧကားလေးဖြင့် (၅၀၂)လေတပ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ မင်္ဂလာခုံ (၅၀၂) လေတပ် လေယာဉ်ကွင်း တပ်မတော်ဖော်ကာလေယာဉ်က အသင့်စောင့်နေသည်။ လေတပ်၌ မြန်မာ့အ များသုံးဆောင်ကာ မနက်(၆)နာရီသာသာ၌ မန္တလေးသို့ ကျွန်တော်အား တပ်မတော်ဖော်ကာလေယာဉ်ဖြင့် တပ်မ(၃၃)မှ အရာရှိ (၄)ဦးလိုက်ပါခဲ့၏။ မန္တလေးချမ်းမြသာစည်လေဆိပ်သို့ မနက်(၈)နာရီ မယိုးမို့ ရောက်၏။ တပ်မ(၃၃)ကွပ်ကဲမှုအောက်မှ တပ်ရင်းမျိုးအချို့ မလဆိပ်တွင် လာကြိုနေကြသည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် မတ်မိသူတစ်ဦး

ပါလာ၏။ ထိုသူကား အခြားသူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့် ၁၉၈၈ ခုနှစ်က မှော်ဘီဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းတွင် လည်းကောင်း၊ ဗထူးတိုက်ခိုက်ရေး ကျောင်းတွင်လည်းကောင်း အတူနေဘူးသော ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ကြည် ပင်တည်း။

သူက ယခု မျက်ပိုးရပ်ရုံ အမှတ်(၇၆)ခြေလျင်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူးဖြစ်နေသည်။

ဒီနေ့ ကိုအောင်ကြည်တို့ တပ်မှာ အစည်းအဝေးလုပ် လုပ်ထားတယ်။ တပ်ရင်းမှူး တွေစုံပြီလား။

တပ်မမှူးက အထက်ပါအတိုင်း မေးလိုက်ရာ -

“ ကောလင်း၊ ဝန်းသို့ တပ်နယ်က တပ်ရင်းမှူး (၂)ယောက်က လွဲလို့ ကျန်တဲ့တပ်ရင်းမှူး တွေစုံပါတယ် ”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ကြည်က ဖြေ၏။

“ ဝါဆိုရင် ရှိတဲ့လူနဲ့ပဲ အစည်းအဝေးလုပ်လိုက်ကြတာပေါ့ ”

ကျွန်တော်တို့သည် ခလရ(၇၆) မျက်ပိုးရပ်စဉ်ခိုလှုံရာ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ကြည် တည်ခင်းသော နာမည်ကျော် မန္တလေးမုန့်တိုက် စားသုံးပြီးနောက် စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးကို စတင် လိုက်သည်။ တပ်ရင်းမှူး (၇)ဦးခန့် အစည်းအဝေးတက်သည်ဟု မှတ်မိနေပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ မန္တလေးမျက်ပိုးရပ်ရုံ ခလရ(၇၆)တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ကြည်၊ မန္တလေးတပ်နယ် ပုသိမ်ကြီးမှ ဖိုးဂေါ်ရခါး ခေါ် အမှတ်(၄) ခြေလျင်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူး တင်အောင်ဝင်း၊ ပုသိမ်ကြီးမှပင် အမှတ်(၁၁၉)ခြေမြန်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရွှေမိုး၊ အမှတ် (၁၁၆) ခြေမြန်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတင်စိုး၊ စစ်ကိုင်း အမှတ်(၁၃) ခြေမြန်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်မောင်၊ ရွှေဘို အမှတ်(၁၁) ခြေမြန်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူးဒုဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းတွန်း ကျောက်မြောင်းမှ အမှတ်(၁၂) ခြေမြန်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မိုးဟိန်းနှင့် မုံရွာမှ အမှတ်(၁၆)ခြေမြန်တပ်ရင်း တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးတင်စိုး တို့ပင် ဖြစ်၏။ အစည်းအဝေး၌ တပ်မမှူးမှ စစ်ဆင်ရေးအစီအစဉ်ကို တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“ တပ်မဌာနချုပ်နဲ့ (၆)ရင်း ခရီးထွက်ရမယ်။ KNU ဗဟိုက တောင်ဘက်က ဝင်တိုက်ဖို့ပဲ။ ဗဟို(၂)ခု ပါမယ်။ တစ်ဗဟိုက (၂)ရင်းစီ ပေးမယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသက်ဦးနဲ့ (၂)ရင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းပိုင်နဲ့

(၂)ရင်း၊ တပ်မဌာနချုပ်နဲ့ (၂)ရင်း အရန်ထားမယ်။ (၆)ရင်းရှေ့ တန်းလိုက် ရမယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ (၄)ရင်းက လှမ်းခေါ်လိုက်ရင် တက်လာနိုင်အောင် ပြင်ထား။ ဗဟိုဗဟိုကလဲ (၃)ယောက် မပြည့်ဘူး။ (၂)ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကိုသက်ဦးတောင် ဒီလာခါနီး အပြေးအလွှား တောင်ပိုင်းတိုင်းက လှမ်း စခါခဲရတာ။ ကဲ- ဘာမေးစရာရှိသလဲ၊ မရှိရင်တော့ အသေး စိတ်ညှိ ရှိင်းတာကို ဒုတပ်မမှူးနဲ့ ဆက်လုပ်ပါ။ ကိုကျော်ဝင်းက လိုအပ်တဲ့ မူပွဲမှုတွေကို လုပ်ပေးလိုက်ပါဗျာ ”

တပ်မမှူး စကားပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့ကျန် မျက်ပိုးရပ်၌ စစ်သုံးမြေပုံကြီးချကာ၊ စစ်ဆင်ရေးအတွက် အရေးပေါ် ပြင်ဆင်စုဖွဲ့မှုများ လုပ်ကြ၏။ ချိစစ်အတွက် ပြင်ဆင်သင့်သည်များ ပြင်ဆင်ရ၏။ ယခုတိုက်ပွဲမှာ ရန်သူနှင့် မလွဲမသွေတွေ့ဆုံရန် ချိတက် မည်ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့၏ ချိစစ်စီမံချက်တွင် အောက်ပါ အချက်များကို ထည့်သွင်းဆွေးနွေးကြ၏။

- မိမိတို့ စစ်ဆင်ရေး၏ ရည်ရွယ်ချက်။
- ရန်သူ့နောက်ဆုံးအခြေအနေ၊ လက်နက်ကြီးနှင့်တပ်ဖြန့်ထား သည့် အနေအထား၊ မိမိတပ်များ အနေအထားနှင့် ပေါင်းစပ် ညှိရန် အချက်များ။
- မိမိနှင့်ရန်သူကြားရှိမြေအနေအထားနှင့် အခက်အခဲ၊ အတား အဆီးများ။
- ထိုဒေသရှိ ပြည်သူလူထုသဘောထား။
- အသုံးပြုနိုင်မည့်လမ်းကြောင်းများ။
- မိမိဘက်မှ ရနိုင်မည့် ပစ်ကူစစ်ကူများ။
- မိမိတို့၏ အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုအခြေအနေ။

ဆွေးနွေးပွဲ၌ စစ်ဆင်ရေးဆိုင်ရာကိစ္စရပ်များကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အတော်မိုးချုပ်သွားသည်။ ညနေ (၅)နာရီ ခန့်မှ အစည်းအဝေးတန်းဖြုတ်နိုင်၏။ စစ်ကိုင်းတပ်မဌာနချုပ်သို့ ည (၆)နာရီခွဲ (၇)နာရီမှ ပြန်ရောက်သည်။ မောမောနှင့်အိမ်ယာ ပင်လိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ပထမဆုံးအကြိမ် တပ်မ (၃၃)တပ်မ ဌာနချုပ်၌ ရုံးတက်လိုက်၏။ တစ်မနားမှာ တမာပင်၊ မယ်လေပင်များ ကြားတွင် တည်ဆောက်ထားသည့် တစ်ထပ်အဆောက်အဦကလေးများ

ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ပြောင်းရွှေ့သွားသော နည်းဗျူဟာ (၃၃၀)မှ နည်းဗျူဟာများ ဝိုင်းပန်းကြီးသူရမောင်ကို၏ ဗျူဟာအား လက်ခံလိုက်ရ၏။ ဗျူဟာညှိနှိုင်းတွင်ကနေများမှာ ဝိုင်းပန်းမြသန်း၊ စစ်ဦးစီးများ (တတိယတန်း) များမှာ ဝိုင်းကြီးတိုင်းမောင်နှင့် ဝိုင်းကြီးအောင်မျိုးတို့ ဖြစ်ကြ၏။ တပ်ကြပ်ကြီး စာရေးများမှာ ဆရာ ခင်မောင်ဌေးနှင့် ဆရာမြင့်သိန်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။ တပ်မ၌ နည်းဗျူဟာဖွဲ့စည်းပုံတွင် လူများစွာမရှိ (၁၀) ဦး ထက်ပင် မပိုပါ။ ဗျူဟာရုံးအဖွဲ့ကိုလည်း ကျွန်တော်တပ်ယောက်မှ မသိပါ။ သို့ရာတွင် ခရီးထွက်ရတော့မည်ဖြစ်၍ သိသိမသိသိအတင်းပင် သိလိုက်ရ ပါတော့သည်။

“က - ကိုယ့်လူတို့ ဘာမှတော့ ဟောဘို့ ပြောဘို့ အချိန်မရှိဘူး။ ကနေ့ည ရထားနဲ့ ကိုယ်ရန်ကုန် ပြန်ရမယ်။ ရွှေတန်းကို ခရီးထွက်ဖို့ အယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ရွှေတန်းအတွက် လိုအပ်မဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ် စုဖွဲ့ပြင်ဆင်လာခဲ့ကြ။ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိပြီး သားပါ။ ကိုယ့်လူတို့ကတော့ မန္တလေးရောက်ရင် ကိုယ့်ဗျူဟာကို ပေးမဲ့ ခမရ(၁၃)နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့။ ကိုယ်ကတော့ ဘားအံကို ကြိုသွားရမယ် လို့ သိထားတယ်။”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့ဗျူဟာရုံးအဖွဲ့အား အထက်ပါအတိုင်း မှာခဲ့၏။ မတ်လ(၅) ရက်နေ့ ညနေ(၆)နာရီခွဲတွင် မန္တလေးဘူတာမှ ရထားစီး၍ ထွက်ခဲ့၏။ ရန်ကုန်မပြန်မီ ထိုနေ့ညနေက စစ်ကိုင်း အနောက်မြောက်ဘက်ရှိ ကောင်းမှုတော်နှင့် ကန်တလူဘုရားများသို့ အပြေး အလွှားသွား၍ ကန်တော့ခဲ့သေးသည်။

ဗျူဟာများအသစ်စက်စက်လေး မောင်သက်ဦးတစ်ယောက် ကံကူပြီး ကံထူနိုင်အောင် ကန်တလူသို့ သွားခဲ့သည်ဟု ပြောရမည် ထင်ပါသည် ခင်ဗျား။

ရွှေတန်းသို့ ထွက်ခွာကြပြီး

မတ်လ (၉)ရက်နေ့ မနက် ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည်။ စစ်ရုံးသို့ ချက်ချင်းသွားကြ၏။ စစ်ဆင်ရေးအတွက် စစ်ရုံးတွင် ညှိနှိုင်းအစည်း အဝေး ထပ်မံပြုလုပ်၏။ ထိုနေ့က နေ့လည်စာကို စစ်ရုံးမှာပင် စားဖြစ်သည်။ အသေးစိတ်တွက်ချက်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်နေကြရာ ည(၈)နာရီမှ အစည်းအဝေးပြီးသွားသည်။ ညစာကို အိမ်တွင် စားဖြစ်

သည်။ နောက်တစ်နေ့ မတ်လ(၇)ရက် နေ့တွင် မြောက်ဥက္ကလာပ နေအိမ်မှ စစ်ဆင်ရေးပုံးလေးတစ်လုံးဖြင့် (၅၀၂)လေတပ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ လေတပ်လေဆိပ်၌ လူ(၂၀)ကျော်ဆန့်သော MI ရဟတ်ယာဉ်ကြီး(၂)စင်း က အသင့်စောင့်နေ၏။

မနက်(၇)နာရီခွဲတွင် စစ်ဆင်ရေးအထူးအဖွဲ့များ ဝိုင်းချုပ်တင်ဦး ခေါင်းဆောင်၍ ရဟတ်ယာဉ်ကြီး(၂)စင်း ရန်ကုန်၊ မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ် ကွင်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ရဟတ်ယာဉ်ကြီးများပေါ်တွင် အရာရှိကြီး (၂၀)ကျော် ပါလာသည်။ ရန်ကုန်မှ တစ်နာရီခန့်မောင်းသော် ဘားအံသို့ ရောက်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား ဘားအံ တပ်မ(၂၂)ဧည့်ရိပ်သာ၌ နေရာချထားပေး၏။ ဘားအံတွင် ကျွန်တော်တို့အား တပ်မ(၂၂) စုတပ်မများ ဝိုင်းပန်းကြီးတင်ထွတ် (ယခု လျှပ်စစ်စွမ်းအားဝန်ကြီး)က အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်ပေး၏။ တပ်မ(၂၂) အစည်းအဝေး ခန်းမ၌ပင် ဝိုင်းချုပ်တင်ဦး၊ ဝိုင်းချုပ်မောင်လှနှင့် ကျွန်တော်တို့တပ်မမှ တိုက်ပွဲဝင် တပ်များများ စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေး ချက်ချင်းပြုလုပ်ကြ ၏။ ဝိုင်းချုပ်မောင်လှသည် ဝိုင်းချုပ်တင်ဦးနှင့် ဝိုင်းသင်တန်း တစ်ပတ် တည်း ဖြစ်သည်ဟုသိရ၏။ နာမည်သာ ကြားဖူးသည်။ လူကိုတော့ ယခုမှ တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ကရင်ပြည်နယ်တွင် အနေကြာ၍၊ ကရင် အထာကျွမ်းသူဟု နာမည်ရသည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်က ဘားအံရှိ အမှတ်(၂) ကချင်သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်းတွင် တပ်ရင်းမှူး လုပ်လာသူဖြစ်သည်။ ကရင်အကြမ်းမက် သောင်းကျန်းသူများနှင့် အကြိမ်ကြိမ်ရင်ဆိုင်ဖူးသော အတွေ့အကြုံ ရှိသည်။ ကရင်ပြည်နယ်ဒေသတိုက်ပွဲဝင် တပ်များများ၏ လေးစားခံရသူ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က အစည်းအဝေး၌ ဝိုင်းချုပ်မောင်လှက ဘားအံမှ လှိုင်းဘွဲ့၊ ထိုမှသည် ရန်သူနှင့် ကျွန်တော်တို့တပ်များ ရင်ဆိုင်ထားသည့် ဘိန၊ နော်တဒေသသို့ ချီတက်ရမည့် လမ်းကြောင်း အား ရွေးချယ် ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ချီစစ်အတွက် တပ်များစုဖွဲ့ရင်း ဘားအံ၌ (၂) ရက်ခန့် အချိန်ကုန်သွား၏။

ဤနေရာတွင် သတိထားစရာ တစ်ချက် ကျွန်တော်တွေ့သည်။ မတ်လ(၈)ရက် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် မတ်လ(၉)ရက် တနင်္လာနေ့မှာ မန္တလေးဘက်မှ ဆင်းလာမည့် တပ်များကို စောင့်ရင်း အချိန်ကုန် သွား၏။

(၂)ရက်လောက်နားနေ ရသဖြင့် ပျင်းလာ သည်။ ထို့ကြောင့် မြို့ထဲသို့ ကျွန်တော်ထွက်လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ် နှစ်ကုန်ခါနီး၌ ဇနီးသည် မေအား ဘားအံမြို့ ပြည်နယ်တရားသူကြီးရုံး၌ ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးကာ လက်ထပ်ခဲ့၏။ အသိသက်သေများအပြင် ဗိုလ် စိုးအောင် (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီးသူရစိုးအောင်၊ နယ်စပ်စည်ပင်)၊ ဗိုလ် သက်ဆွေ (ယခု ဗိုလ်မှူးသက်ဆွေအငြိမ်းစား)၊ ဗိုလ်ခင်စိုး (ယခု ဗိုလ်မှူးခင်စိုး၊ အငြိမ်းစား) တို့က သက်သေအဖြစ် ပါဝင်လက်မှတ် ထိုးကြ၏။ ဖာပွန်- ကမမောင်းမှ မော်လမြိုင်ဆင်းတိုင်းလည်း ဘားအံ တပ်မဟာ (၁၁)ဧည့်ရိပ်သာ၌ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက် ညအိပ်တည်းခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်ဇနီး၏ ဆွေမျိုးသားချင်း အတော်များများ ဘားအံ ရုံးကုန်းရပ်တွင် ရှိ၏။ ထိုအချိန်က ဘားအံမြို့၌ ဘားအံ အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဖြစ်သူ နော်ချစ်အေး (ခေါ်) ဒေါ်ချစ်အေး (ယခု ကွယ်လွန်)ကား ကျွန်တော်ဇနီး၏ အစ်မဝမ်းကွဲ ပင်တည်း။

“ ကဲ - ပျင်းတယ်၊ အစ်မကြီး ဒေါ်ချစ်အေးအိမ် သွားလိုက်ဦး မယ် ”

ထိုသို့ စိတ်ကျိုးပြီး နှစ်ဆန်းကယ်ရိယာမောင်းသည့် စစ်ကား ဆရာလေးအား ပြောလိုက်၏။

“ ကား ဆရာလေး၊ ရုံးကုန်းဘက်မောင်းကွာ ”
အစ်မကြီးဒေါ်ချစ်အေးအိမ်ကို ထိုရပ်ကွက်တွင်ပင် အခန့်သင့် တွေ့ရ၏။

“ ဟယ်- မောင်လေးပါလား၊ အစ်မကြီးက ထင်တော့ထင်တယ်၊ စစ်တပ်တွေလဲ အများကြီးပဲ၊ (၂၂)ရော၊ (၃၃)ရော၊ (၄၄)ရော စုံလို့ ကားတွေလဲ လာလိုက်ကြတာ၊ လေယာဉ်ပျံတွေကလဲ ခဏခဏ ဆင်းနေတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို အပေါ်ဘက်တက်ကြမလို့နဲ့တူတယ်၊ မောင် လေး စစ်ကိုင်းပြောင်းရတယ်ဆိုတော့၊ စစ်ကိုင်းကတပ်တွေနဲ့ မောင်လေး ပါလာမလားလို့ ထင်နေတာ၊ ထင်တဲ့အတိုင်း ပါလာတာကိုး ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်အတော် အံ့အားသင့်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့တော့ အတော်ကိုကြိုးစားပမ်းစား ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ထား ကာ လုပ်ကိုင်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် ဒေသခံ များကတော့ ဘာလုပ်လို့

ဘာကိုင့်တော့မည်ကို ရိပ်မိနေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် Top Secret bottom open ဟု ရယ်စရာလိုလို၊ ဟာသလိုလို စကားတစ်ခု ပေါ်လာ သည်လား မဆိုနိုင်တော့ပါ။

“ မောင်လေးတို့ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ ”

“ လာတာကတော့ စစ်ကိုင်းကပါပဲ အနောက်ဘက်အေးရယ်၊ သွားမှာ ကတော့ အစ်မကြီး သိပြီးသားပါ ”

ကျွန်တော်စကားဆုံးသောအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ကြ၏။

ဩတ်- သူလည်း B.A, B.Ed အောင်ထားတဲ့ အထက်တန်း ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဘဲ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိ ပေမပေါ့။

ဘိနသို့ ချီရားဝယ်

မတ်လ (၉)ရက်နေ့မနက်တွင် နည်းဗျူဟာ(၃၃၃) နည်းဗျူဟာမျှ ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းပီနှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းထွန်းခေါင်းဆောင်သော ခမရ (၁၁) တပ်ရင်းတို့သည် ဘားအံမှ လှိုင်းဘွဲ့သို့ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ကျွန်တော်၏ နည်းဗျူဟာ (၃၃၁)နှင့်အတူ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရွှေမျိုး ခေါင်း ဆောင်သော ခမရ (၁၁၉)တို့အတူ ချီတက်ရမည်ဖြစ်၏။ မတ်လ(၁၀) ရက်နေ့တွင် ခမရ (၁၁၉) ဘားအံတစ်ဖက်ကမ်း မြိုင်ကလေးဘက်မှ ရောက်ရှိလာ၍၊ ထိုနေ့ညနေ (၄)နာရီ၌ ကျွန်တော်၏ ဗျူဟာနှင့် ခမရ (၁၁၉) တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ညနေ(၄)နာရီတွင် ကား(၂၅)စီးဖြင့် ဘားအံမှ ထွက်ခဲ့သည်။ လှိုင်းဘွဲ့ သို့ ညနေ(၆)နာရီတွင် ရောက်၏။ ခလရ(၂၈)၌ ခဏနား၍ ဆက်ထွက်ခဲ့ သည်။

ခလရ(၂၈)သို့ ၁၉၇၅ ခုနှစ် နှစ်ကုန်တွင် ဗိုလ်ကြီးဘဝနှင့် ကစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဘူး၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ခလရ(၆၁)၌ တပ်ခွဲမှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း လှိုင်းဘွဲ့မြောက်ခြမ်း ရှမ်းရွာသစ်အနီး ငါးတခွါးများနှင့် ပွဲပေါင်းအတော်များများ တိုက်ဘူး၏။ အပြန်တွင် လှိုင်းဘွဲ့၌ တိုင်းမှူးဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းကြည်နှင့်ဆုံရသည်။ တိုင်းမှူးက ထိုစဉ်က တိုက်ပွဲဝင် တပ်များအား ခလရ(၂၈) လှိုင်းဘွဲ့တွင်စု၍

ထြစ်ပေးသည်။ ထိုကာလများက KNU တို့ မှောင်ခိုအမှု အကောက်များကြောင့် ငွေဝင်လမ်းပြောင့်ကာ စီးပွားရေးကောင်းနေ၏ ကျော်နီ၊ ကျော်တုတု၊ မောင်ထွန်း၊ ထိန်မောင် စသူတို့က ကျွန်တော်တို့နှင့် သတ်ဖော်သတ်ဖက်များပင်တည်း။

ယခုအခေါက်တွင်တော့ ကျော်တုတုမရှိတော့ပြီမို့ လက်ရည် တူတစ်ယောက် လျော့ သွားသည်ဟု စိတ်ထဲက တွေးမိလိုက်ပါသေးသည်။ ကျော်တုတု မရှိတော့လည်း ကျော်ချားတို့၊ လောဝါဒီတို့၊ စိုးစိုးတ ထိန်မောင်တို့၊ ကျော်နီတို့ရှိကြဦးမှာပါ။ ဒေါ်စာခွားများနဲ့ တစ်ပွဲ တစ်လ အကဲစမ်း ကြသေးတာပေါ့။

ထိုနေ့ညက မှောင်သွားသဖြင့် ပိန္နဲတော၌ အိပ်လိုက်ရသည်။ ပိန္နဲတောတွင် ခမရ (၃၃၉)မှ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်အေးနှင့်ဆိုသည် သူနှင့်လည်း ၁၉၇၈ ခုနှစ်က လားရှိုးအရှေ့ခြမ်းတွင် လွယ်မေ ချေမှုန်းရေးအတူလုပ်ခဲ့၍ ခင်မင်နေသည်။

“ ဗျူးဟာမှူးရေ- ပိန္နဲတောလွန်ရင်တော့ သတိထားတော့နော် ဒီကောင်တွေ မိုင်းကတော့ တစ်အားသုံးတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီရောထဲ နေတာ အတော်ကြာလို့ သူတို့အထာ အတော်သိနေပြီ၊ ဗျူးဟာမှူးရေ အပေါ် ရောက်လေ ပွဲကြမ်းလေဖြစ်မှာပဲ ”

ဗိုလ်မှူးခင်မောင်အေးမှာလိုက်တာ မလွန်ပါ။ ကျွန်တော် ရေခဲ သွားသော ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းပို စစ်ကြောင်းသည် ကိုလေနှင့် ကမထကြီး လှိုင်းဘွဲ့ချောင်းဖျား၌ ကားနှစ်စီး မိုင်းထိသွား၏။ ကမထက ရွာပျက် လေပြီ။ ထိုနေ့က ကားများမိုင်းထိသဖြင့် ရှမ်းရွာသစ်သို့ မရောက် လမ်းတွင် ညအိပ်လိုက်ရသည်။ ရှမ်းရွာသစ်ကား ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲများ၏ ရှေ့တန်း စုရပ်ဖြစ်၏။ ရှမ်းရွာသစ်အနီးတွင် စစ်ဦး တစ်ဦးက သိလ်အတူတက်ခဲ့သူ ခမရ(၁၅) တပ်ရင်းမှူး D.S.A (၇) စုဗိုလ်မှူးကြီးတင်မောင်ဝင်းနှင့် တွေ့သည်။ ခဏတာရပ်နားပြီး ဧဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြောရင်း သင်တန်းသားဘဝကို ပြန်လည် လွမ်းတရပါသေးသည်။ လူချင်းခွဲတော့ -

“ အောင်မြင်ပါစေ ဗျူးဟာမှူးလေးရေ၊ သတိတော့ ကြပ်ကြပ် ထားနော်၊ ဒီကောင်တွေက မိုင်း၊ လက်နက်ကြီး၊ လောင်ချာ အဲဒါတွေ အရမ်းသုံးတယ်၊ ချောင်းပစ်တာတွေ၊ လက်ဖြောင့် ပစ်တာတွေလဲ ရှိတယ်။

သူတို့ဗဟိုနဲ့ နီးလေ၊ ခုခံမှုပိုစုံနဲ့ ကြုံလေဖြစ်လိမ့်မယ် ” ဟု သတိပေး လိုက်၏။

သူ့သတိပေးစကားကြောင့် ကိုတင်မောင်ဝင်းကို ကျေးဇူးတင်ရ ပါသည်။ သူက ဤဒေသရောက်တာ အတော်ကြာပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ကား ယခင်က ရင်းပိုင်း ငှက်ပျောတောလောက်သာ ရောက်ဘူး၏။ ရှမ်းရွာသစ်အထဲကို မဝင်ဘူးခဲ၊ ရွာနားရောက်မှ ရန်သူ့ စစ်ကြောင်း များနှင့် အကြီးအကျယ် တိုက်ပွဲဖြစ်၍ ရှမ်းရွာသစ် တောင်ဘက်ခြမ်းမှ လှည့်ပြန်ခဲ့ရသည်။ ထိုကြောင့် အရာရာကို အသစ်အဖြစ် လေ့လာ နေရ၏။ ရှမ်းရွာသစ်၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ရန်သူ့စောင့်နေပေပြီ။ သွေးနံ့ များလည်း ရနေပေပြီ။ မကြာမီ တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မည်။ သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဖြစ်စဉ်များ ကြုံရပေ တော့မည်။

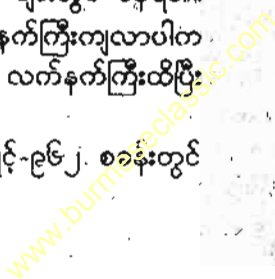
“ ကြုံပါစေလေ၊ စစ်သားပဲ သေနေစေရင် သေလိမ့်မည်ပေါ့ ”

* *

နောက်နေ့၌ ရှမ်းရွာသစ်မှ ယာဉ်ငယ်လေးများဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ မရုတန်းတပ်မဌာန ချုပ်အား မယ်ပေါထအလွန် ပွိုင့်- ၈၆၅ တွင် အခြေပြုထား၏ တပ်မမှူးနှင့် ရှေ့တန်းတပ်မဌာနချုပ်က ကျန်ခဲ့မည် ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့က ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်၏။

ဒုတိယတပ်မမှူးနှင့် ကျွန်တော်တို့ဗျူးဟာနှစ်ဦး တပ်ရင်းလေးရင်း က ပွိုင့်-၉၆၂ အထိ ချီတက်ရမည်ဖြစ်၏။ ပွိုင့်-၉၆၂ တွင် သထုံတပ်မမှ နည်းဗျူးဟာတစ်ခုရှိ၏။ နည်းဗျူးဟာမှူးကား ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်သင်တန်း တစ်ပတ်တည်းဆင်းခဲ့သည့် ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းအောင် (ယခု သံအမတ် ကြီး)ဖြစ်၏။ သူ့ဗျူးဟာက မကြာခင်မှ ဘိနစခန်းကို ရန်သူ့ထံမှ တိုက်သိမ်းပြီးခါစပင် ဖြစ်ပါသည်။ အရှေ့ဘက်တွင်ကား နာမည်ကျော် ပဲသဝေါစခန်းကြီးရှိ၏။ ရှေ့တန်းအကျဆုံးသော ဗျူးဟာမို့ စစ်သည်များ ဖားလုံး အမိုးပါခေါင်ကတုတ် Overhead Bunker များတွင် နေရ၏။ မမြခွေးကျင်း Fox hole များ တူးထားရ၏။ လက်နက်ကြီးကျလာပါက ဖိုကျင်းများတွင် ခိုလှုံကြ၏။ အဆင်မသင့်က လက်နက်ကြီးထိပြီး မလကဈာန်ကြွသွားနိုင်၏။

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းအောင်တို့ ပွိုင့်-၉၆၂ စခန်းတွင် တွေ့ကြရာ -

“ တွေ့ရတာဝမ်းသာတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဘိနမှာ ကိုယ့်ဆီက ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်နဲ့ တပ်ခွဲတစ်ခွဲထားတယ်၊ ဘိနကျော်ရင်တော့ ရန်သူ နယ်မြေဘဲ၊ ဘိနကို ၁၂၀-မမ ပစ်ကူနဲ့ သိမ်းထားရ တာ၊ ဒီကောင်တွေက ဉာဏ်များတယ်၊ သူတို့ဗဟိုလဲနီးတော့ ခုခံအားတော့ များမယ်၊ Line Defence သဘောမျိုး ခံစစ်ကျင်းအရှည်ကြီးတွေလဲ တူးထားတယ် သူငယ်ချင်းတို့ မပေါ့ပါနဲ့၊ လူနင်းမိုင်းလဲ တအားသုံးတယ်၊ ပကမထက ပိုပြီးစိပ်တယ်၊ သစ်ပင်တွေပေါ်ကလဲ ချောင်းပစ်တတ်တယ်၊ ကျောက်ကြွေ ကျောက်ကြားကလဲ ဆီးပစ်တတ်တယ် သတိထားသွား ”

ကိုသိန်းအောင်က သူ့သိသမျှ ပြောပြမှာကြားပါ၏။ သတင်းပေး သဖြင့် ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်လာသဖြင့် သူ့အတွက် ရန်သူ Pressure လျော့သွား၍ သူကလည်း ကျွန်တော်တို့အား ကျေးဇူးပြန်တင်ပုံရ၏။

ပွိုင့်-၉၆၂တွင် တစ်ညတာနားပြီး ဆက်ထွက်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ အတူ စစ်ကိုင်းမှ ခမရ(၁၃)၊ ပုသိမ်ကြီးမှ ခမရ(၁၁၉)၊ တပ်ရင်းနှစ်ရင်းမှ ၁၂၀ မီလီမီတာစိန်ပြောင်ကြီး နှစ်လက်ပါလာ၏။ ပွိုင့် -၉၆၂ မှ အားလုံးခြေလျင်ခရီးဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့၏ စီမံချက်များမှာ ပွိုင့်-၉၆၂ မှ ဗျူဟာနှစ် တပ်ရင်းနှစ်ရင်းစီဖြင့် မယ်ပေါ်ကလီးချောင်းနှင့် လာကာကလီးချောင်း အား ပဟိုပြုကာ ဘိနမှတစ်ဆင့် အူမုခီးအား သိမ်းပိုက်ရန် ဖြစ်၏။ အူမုခီးတောင်ကျောနှင့် ပွိုင့်-၃၁၁၃ တွင် ရန်သူများအပိုင်အမာတပ်စွဲ ထားကြ၏။

ကျွန်တော်၏ ဘယ်ဘက်တွင် နည်းဗျူဟာ(၃၃၃) နည်းဗျူဟာ နှင့် တပ်ရင်းနှစ်ရင်းက မယ်ပေါ်ကလီးနှင့် လာကာကလီးကြားမှ ကျွန်တော်၏ နည်းဗျူဟာ (၃၃၁)နှင့် တပ်ရင်းနှစ်ရင်းက လာကာကလီး ချောင်းညာဘက်မှ၎င်း အသီးသီးချိတက်ကြ၏။ စပြီးချိတက် သည့်နောက် ဘယ်ဘက်ဗျူဟာမှာ ရန်သူ၏တဖျောက်ဖျောက်နှင့် ယန်စစ်ဆင်မှု မရှိကြပါ။ ကျွန်တော်ကား ဘိနစခန်းအနီးရောက်သည်အထိသာမှ မပစ် ရပါ။ သို့ရာတွင် စခန်းချမည်လုပ်ကာမှ လာကာကလီးချောင်း ချောင်း အတွင်းတွင် ဗျူဟာရုံးမှ စစ်သည်တစ်ဦးမိုင်းထိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းတရိုက်သာဝေး၍ နားများ ကတော့ အူသွားပါ၏။ စတော့စလာပါပြီ။

ဘိနတစ်ပိုက် မြေအခြေအနေလေ့လာနေစဉ် -

“ ရှေ့ကို တိုက်ရန်အတွက် အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုလုပ်နိုင်ရန် ဘိနစခန်းသို့ ပွိုင့်- ၉၆၂ မှ ကားလမ်းပေါက်လို၊ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် အကြောင်းပြန် ” ဟု ရှေ့တန်းတပ်မမှ ကြေးနန်းပို့လာ၏။

“ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ” အကြောင်းပြန်လိုက်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်၏ ဦးစီးအရာရှိများမှာ ဗိုလ်မှူးမြသန်း (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အငြိမ်းစား)နှင့် ဗိုလ်ကြီးတိုင်းမောင်(ယခု ဗိုလ်မှူး တိုင်းမောင်)တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ရှေးထောက်အရာရှိမှာ ဗိုလ်ကြီးအောင်မျိုး (ယခု ဗိုလ်မှူးအောင်မျိုး)ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က ဦးစီးအရာရှိများနှင့် လမ်းပေါက်ရောက်စွဲဆွေးနွေးရ၏။ သူတို့နှင့်သာမက ခမရ(၁၁၉) တပ်ရင်းမှူးနှင့်လည်း တိုင်ပင်ရ၏။ လမ်းပေါက်ရန် လမ်းအူကြောင်း မှူးရ၏။

ကျွန်တော်၏ဗျူဟာမှ လမ်းပေါက်ရန်ပြင်ဆင်နေစဉ် နည်းဗျူဟာ (၃၃၃)၏ ညာဘက်အစွန်မှ မုံရွာတပ်ရင်း၊ ခမရ (၁၆)က အူမုခီးသွား သည့် လမ်းပေါ်ရှိရန်သူ ခံစစ်အား ညချိစစ်ဖြင့် တက်တိုက်ရာ တစ်ညလုံး ရန်သူနှင့် ထွေလုံးရစ်ပတ်ပစ်ခတ်နေ၏။ မိုးလင်းချိန်တွင် အသံဗလ် များက မတိတ်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ဗျူဟာနှင့်လည်း မဝေး၍ အခြေအနေ မှမ်းမေးရာ အထိအခိုက်များကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ရှေ့တန်းတပ်မ ကပ်ပြပြီး ခမရ(၁၃)အား စစ်ကူလွှတ်၍ ထိုတပ်ရင်းအား အတင်းဆွဲထုတ် ပိုက်ရ၏။ ရန်သူက အနီးထိအကပ်ခံပြီး R.P.G များဖြင့် ပိုင်းပစ်ရာ ရန်သူပရိယာယ်ကို မသိသည့် ခမရ(၁၆)အတော်အထိနာသွား၏။ ထိုတပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီးအပြန်တွင် ထိုတပ် တပ်ရင်းမှူးက -

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗျူဟာမှူးရယ် ” ဟုဆိုရှာ၏။

ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါ။ အရေးဟယ်၊ အကြောင်းဟယ်ဆိုပါက ယခုလိုကူညီခြင်းကား ရဲဘော်စိတ်ပင်ဖြစ်၏။

ထိုလူနာများဆွဲထုတ်ပြီး မကြာမီမှာပင် ကားလမ်းပေါက်ရန် ပြင်ရ၏။ တားလမ်းမပေါက်၍ လူနာရွှေ့ထုတ်ရခက်၏။ ရေရှည်တွင် မပစ်မည်ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ကားလမ်းကို အမြန်ဆုံးပေါက်ရ၏။ လမ်းအူကြောင်းအား ဒုတပ်မမှူးကိုယ်တိုင် လာကြည့်၏။ ဘိနစခန်းအနီး ရောက် သဲချောင်းတွင် စကားတပြောပြောနှင့် ကျွန်တော်နှင့် အုပ်မမှူးတို့ မိုင်းနင်းမိကြသေး၏။ ဘေးက လိုက်ပါလာသည့် စစ်သည်

များက ဝါယာကြိုးများတွေ့၍ “ဟာ - မိုင်း၊ မိုင်း” ဆိုမှ လန့်သွားကြပြီး သဲပျော့တွင်မို့ မိုင်းက မကွဲ၊ ဒုတပ်မများက -

ဟော- ကိုသက်ဦး၊ မောင်ရင်က ကိုယ့်ကိုသေကြောကြံတာလား “ဟု ဆို၏။ “မဟုတ်ရပါကြောင်း” အတော်ပင် တောင်းပန်လိုက်ရပါ၏။ အထပ်ထပ်အခါခါ မိုင်းရှင်းသော်လည်း ပျံကျမိုင်း၊ စွန့်လွှဲမိုင်းများက သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် တအားထောင်ကြ၍ မိုင်းများ ပေါ်လှ၏။ ရှင်း၍ မကုန်နိုင်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် သတ်မှတ်ကာလမတိုင်မီမှာပင် ကားလမ်းပေါက်သွား၏။ လမ်းပေါက်သည် B.E အရာရှိမှာ ဗိုလ်မှူးအောင်ဆန်း(ယခုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဆန်း)ဖြစ်၏။ B.E အဖွဲ့များ ကြိုးစားမှုကြောင့် တစ်ပတ်ခန့်ကြာမည် ထင်သော်လည်း လုပ်ငန်းက ငါးရက်ခန့် ပြီးသွား၏။

“ ကားလမ်းပြီးစီးပါက ဘိနစရွေ့မှ ရန်သူ့ခံစစ်အား တိုခိုက်ရန် ”

ရှေ့တန်းတပ်မမှ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ညွှန်ကြားချက်အား စာပို့ကာ ညွှန်ကြား၏။ ကျွန်တော်၏ ဗျူဟာက ပထမဆုံးအောင်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။ ပုသိမ်ကြီးတပ်နယ်မှ ခမရ(၁၁၉)ကို တိုက်အတွက် ရွေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်နှင့်ဗျူဟာအဖွဲ့လည်း ဘိနစရွေ့ပြီး အခြေပြုလိုက်၏။ စခန်းခံစစ်ကိုလည်း ပိုကောင်းစေပြင်ထား၏။

တစ်ပတ်အတွင်း ရန်သူ့ကိုချေမှုန်းရန် စီစဉ်ရ၏။ လောလဆယ်တော့ ရန်သူမှ ဘိနစခန်းပေါ်သို့ လက်နက်ကြီးဖြင့် ကြိုကြိုကြား လှမ်းပစ်နေ၏။ တစ်ရက်တွင် စခန်းအလယ် ပျဉ်းကတိုးအောက်ရှိ ဗျူဟာရုံးတံ၌ ကျွန်တော်နှင့်ဗျူဟာရုံးအဖွဲ့များ ခမရ(၁၁၉) တပ်ရင်းမှူး နှင့် ၎င်း၏ ဦးစီးအရာရှိများ စုဝေး၍ မြေပုံကြည့်နေကြမချော့လင့်ဘဲ “အုံး” တနဲ့ မြည်ဟီး သံနှင့်အတူ တဲအမိုးနှင့် ကပ်နေသော ပျဉ်းကတိုးပင်ခွကြားသို့ ရန်သူ့လက်နက်ကြီးကျည်တစ်လုံး ကျလှစေရန် စခန်း မမ ထင်ပါသည်။ Splinter စများက ဖွါတနဲ့ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းများပေါ်မှကျော်ကာ တဲအမိုးစွန်များကို ပေါက်ထွက်သွား

ကပ်ဖက်အမိုးများ ပေါက်သွား၏။ အားလုံး “ဟာ” တနဲ့ မှင်သက်မိ ကုန်ကြ၏။ အတော်လည်း ပြူးသွားကြ၏။

“ ဗျူဟာမှူး၊ ဒီနားတဲလေးက အန္တရာယ်မကင်းပါဘူး၊ မြေအောက်ကန်ကမှာ ရုံးစွင့်သင့်ပါတယ် ”

ဟု တပ်ရင်းမှူးက အကြံပြု၏။ သူ့ပြောမှန်နေသဖြင့် သဘောတူလိုက်ရပါသည်။ ကံကောင်း၍ ထိုနေ့က ထိုအလုံးကြီးတစ်လုံးသာကျပြီး ကယ်သူမှ မထိလိုက်ပါ။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ပါဘဲ။

ပထမဆုံးတိုက်စစ်အတွက်လည်း အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ * *

နည်းဗျူဟာ(၃၃၁)၏ ပထမဆုံးတိုက်စစ်

တိုက်စစ်ကို မတ်လ (၂၄)ရက်နေ့တွင် ဆင်နွဲ၏။ စစ်နှစ်ကြောင်း ကာ ယောင်ပြစစ်ကြောင်းမှ Frontal Attack ရှေ့တည့်တည့်မှ တိုက်မည့်ဟန်ပြုပြီး အဓိကစစ်ကြောင်းမှ ရန်သူ့ညာဘက်မှ ရန်သူ့စစ်ပုခုံးကို ဝင်ဆောင်၍ Enveloping အဓိကဖမ်းတိုက်ခိုက်ရန်ဖြစ်၏။

ရန်သူ့ခံစစ်ကြောင်းမှာ အတော်ရှည်လျား၏။ သောင်းရင်းမြစ်မှ ယည် အူမုဒီးကျောထိ ရှိသည်ကို ထောက်လှမ်းသိရှိရ၏။ ယ ရက်တွင် ဝိနစခန်းကုန်းပေါ်မှ တပ်ရင်းလက်နက်ကြီးများ၊ ဗျူဟာမှ ၁၂၀ မီလီမီတာစီနီပြောင်ကြီးများ အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်ပေး၏။ ယောင်ပြစစ်ကြောင်းက ယခင်မုံရွာတပ်ရင်း ခမရ(၁၆)သွားထားသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း ချီတက်၍ တဖျောက်ဖျောက်နှင့် ကြိုကြားကြိုကြား ပစ်ခတ်ပေးနေ၏။ မနက် (၀၇း၀၀)နာရီထဲက ပစ်ခတ်မှုများက စနေ၏။ ရန်သူကလည်း မခေပါ ကျွန်တော်တို့ထံ ပျဉ်း-၅ များ၊ ၈၁-မမများဖြင့် ပစ်ခတ်ပါသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်နှင့်လက်နက်ကြီးပစ်ကူပေးနေသည့် ခမရ (၁၁၉)တပ်ရင်းမှူးရှိနေသည့် ကျောက် ဆောင်ကြားသို့ ရန်သူ့လက်နက်ကြီး ငုံးသီးသုံးလေးလုံးကျပါသေးသည်။ ဘိနမှာ သူ့တို့စခန်းဖြစ်၍ သူတို့ဟာ သူတို့ပြန်ပစ်ရတာ ခက်ပုံမရပါ။ အထိအခိုက်တော့ မရှိပါ။ အသံကြားတိုင်း ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားဝင်နေခြင်းဖြင့် လူတဲမြောက်ပါ၏။ နားတော့ အလွန်အူပါသည်။

မနက်(၁၀:၀၀)နာရီတွင် အဓိကစစ်ကြောင်းသည် လက်ရွေးစင် လူဝါးဆယ်ဖြင့် ကျောက်ကမ္ဘာယံများကို တွယ်တက်သွားပြီး ရန်သူ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းထိပ် ညာဘက်စစ်နံတွင် သွားကနဲပေါ်လာ၏။ ထို့နောက် လက်ပစ်ဗုံးများသွင်းပြီး ကာဘိုင်များ၊ ဂျီသစ်များဖြင့် အနီးကပ်ပစ်ခတ်ရာ ရန်သူမှာမြန်မာ့တပ်မတော်ကို အလွန်အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ထိုခံစစ်မှ လက်လွတ်ထွက်ပြေးသွားကြပါ၏။ အားလုံး လူတစ်ဦးခန့်ရှိမည် ထင်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘီနစခန်းထိပ်ရှိ ရန်သူခံစစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ဗျူဟာမှ အဓိကဖမ်းကာ ဗျူဟာမြောက်သိမ်းပိုက်ရရှိပါတော့သည်။ အထိအခိုက်အကျအဆုံး လုံးဝမရှိပါ။ ထိုတိုက်ပွဲကို ဦးဆောင်သွားသူများမှာ တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရွှေမျိုး၊ (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေမျိုးကကထောက်)နှင့် ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့်(ယခု မြို့တော်စည်ပင်)တို့ဖြစ်ကြပါ၏။ ရဲဝံ့စွန့်စားစွာ ဆောင်ရွက်ကြသည့် သူတို့တတွေအား အားလုံးကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ရန်သူ နှစ်လောင်းနှင့် Over Head အလုံးခုနှစ်ဆယ်ခန့် ရလိုက်ပါသည်။

တိုက်ပွဲအပြီး သိမ်းဆည်းရမိသည့် ရန်သူစခန်းကား မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် သောင်းရင်းမြစ်ကမ်းစပ်မှ အူမုဒီးတောင်ကျေး အထိ တစ်မိုင်ခွဲ၊ နှစ်မိုင်ခန့်ရှည်သည့် ခံစစ်ကြောင်းကြီးဖြစ်သည်။ တွေ့ရပါတော့သည်။ ကျင်းအရှည်ကြီးတူးထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ရန်သူခံစစ်ကြောင်းမှာ အကျယ်နှစ်ပေခွဲခန့်ရှိပြီး အနက်(၄)ပေခန့် ရှိ၏။ ကိုက် ၁၀၀ အကွာအဝေးတိုင်း Over Head များလုပ်ထား၍ နှစ်တင်းခွဲခန့် ဝင်သံအိတ်ကြီးများ၊ တစ်ပေခန့်အချင်းရှိသည့် သစ်လုံးကြီးများ ဆင့်စီထား၏။ သူတို့စခန်းသိမ်းမိပြီးမှ ရန်သူအားထုတ်မှုကို တားတည့်ဖြစ်မိသလို ရဲဝံ့စွန့်စားသည့် မိမိစစ်သည်များကိုလည်း မချိုးကျူးမနေနိုင်တော့ ပါ။

“ Congratulation ကိုဝင်းမြင့်၊ ဒီတိုက်ပွဲအောင်မြင်တာ သိကျေးဇူးတင်တယ်။ နောက်ပွဲတွေအတွက် အလားအလာကောင်းသွားပြီဟု Assault လုပ်သည့် ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့်အား အားရပါးရပွေ့ဖက် ဂုဏ်ပေးလိုက်မိပါသည်။

ထိုတိုက်ပွဲအောင်မြင်သဖြင့် ပါလာသည့် Johnny Walker Black Label ပုလင်းအား ဖောက်၍ ထိုညက ရန်သူခံစစ်ကုန်းတွင် တပ်မှူးများစုပေါင်းအောင်ပွဲခံလိုက်ပါသည်။

တကယ်တော့ တိုက်ပွဲက အခုမှအစပါ။ သေကံမရောက်သကဲ့သို့ မပျောက်ဖြစ်စဉ်များကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခုစောင့်ကြိုလျက် ရှိသည်ကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာ မခိုင်မိခဲ့ပါ။ (ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့်မှာ နောက်တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်နေစဉ်မှာပင် မိုင်းထိသွား၍ စစ်မြေပြင်မှ ပြန်သွားခဲ့ရပါသည်။)

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပထမဆုံးတိုက်ပွဲအောင်မြင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေကား ပျော်နေကြပါသည်။ မျှော်လင့်ချက်များကလည်း ပြည့်နေ၏။

ထိုနေ့ညနေက နွေအစမို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရွက်ဝါတို့ကြွေကျစပြုနေပြီကိုလည်း အမှတ်တမဲ့ သတိထားလိုက်မိပါ၏။ ကိုလေးမြင့်၏ “မျစ်ရတုထံတျာ” သီချင်းကိုလည်း ပြေးသတိရလိုက် မိပါသည်။ ဘာတဲ့။

ပန်းမျှိုကြိုင်သင်း xx တလင်းစစ်မြေမှာ မကျန် ***
ပေတ္တာတေးကာရံ xx ရွာကြံဇေးသား ပေမယ့် မဟန် xx
ဂြာမြောက်သံ စိန်သံ xx ဗုံးသံတွေကြား xx သက်စွန့်ဆံဖျား xx
ကိုယ်သွားလေသမျှ xx ဇွဲစိတ် သန်သန် xx မေ့ဖို့ကိုပင် မကျန် xx
တစ်နေ့တစ်လယ် xx ပုဂံဘယ်ပြေး xx တဇေးဇေးစိတ်ဝယ် မြင်ပြန်
xx မေ့တစ်ယောက် တော့ တွေ့မည် မောင်အဓိဋ္ဌာန် *** စုံမြိုင်ယ်
xx တပ်စခန်း xx စခန်းဗစ်နေရာက xx လွမ်းတေးကာရံ *** ”

ဪ- အခုမှ တကယ်တိုက်ပွဲကြီးကို တွေ့နေရသည်တဲ့။ ဂြာမြောက်သံ စိန်သံ ဗုံးသံတွေကြားမှာ သက်စွန့်ဆံဖျားလုပ်နေကြပြီ။ နောက်ထပ်လည်း ဒါမျိုးတွေ ကြုံရဆုံရဦးမယ်။ ဒါတွေအတွက် အသင့်ပြင်ထားမှဟု တွေးလိုက်မိပါ၏။

ကျွန်တော်၏ အတွေးစများနှင့်အတူ -
နွေဦးလေဇူးကလည်း စခန်းပေါ်တွင် ဝေဝဲတိုက်ခတ်နေပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုတွင်လည်း ရွက်ဟောင်းရွက်ကြင်လေးများက လေတွင် ပျံပဲ့၍ မြူးတူးကခုန်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာလည်း မောပမ်းမနသော်လည်း ပျော်နေကြပါသည်။ အားပြည့်ပြီးပါက နောက်တစ်ပွဲကြ

ပါဦးမည်။ “ မောတော့ မောတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မမောပါဘူး ” ဆိုသူတွေက ဆိုကြ၏။ “ သေပစေ တို့အသက်ကို ဖက်ရွက်မှတ်ပါတယ် ဟု ဆိုသူတွေက ဆိုနေကြ၏။ ပျော်လို့ ဆိုနေကြ ခြင်းဖြစ်၏။ စစ်ဆင်ရေးအဖွဲ့ကို အောင်ပွဲနဲ့ စလိုက်နိုင်ပါပြီ။ အခု အနန္တငါးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးပေးပဲ။

* *

နဂါးမင်းစစ်ဆင်ရေးမှသည်သံလျက်စစ်ဆင်ရေးသို့

လူမျိုးအသီးသီးတွင် သူ့ခလေးထုံးစံနှင့်သူ၊ သူ့အယူအဆနှင့် သူ့ရိုးနှိုးစွမ်းအားကို လိုက်နာကျင့်ကြံခြင်းဖြင့် နားမမူများလည်း ရှိကြ၏။ အဆောင်များ၊ ယတြာများ၊ ဂါထာမန္တရားများ၊ အင်းအိုင်ခင်းလက်ဖွဲ့များ အစုံရှိကြသည်။ ရှေးပဝေသဏီက ဘုရင်အုပ်စိုးသည့် ကာလများ၌ ဘုရင်အား အခါပေးသည့် ပုဏ္ဏားညို၊ ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ဟူရား၊ ဟူရားဖြူများ ရှိကြသည်။ သူတို့က နေ့ကောင်းရက်သာရွှေးသည် အကြံကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းပေးသည်။ မင်္ဂလာအခါကို သတ်မှတ်ပေးသည်။ အမည်ပေးကပ်ပွန်းတပ်များ ပြုလုပ်သည်။ အာရုတိုက်သော အတော်များများသည် ထိုအစဉ်အလာများကို လက်ခံထားကြသဖြင့် ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာများသည်လည်း အာရုတိုက်သော အစဉ်အလာများမှာလည်း ပုဒ္ဒဘာသာကိုးကွယ်ကြသဖြင့် ထိုကြောင့် ထိုအစဉ်အလာများနှင့်မကင်းကွာကြပါ။ စစ်ဆင်ရေးများလည်း တွက်ချက်၍ အမည်ပေးလေ့ရှိသည်။ KNU ဗဟိုတိုတိုက်၊ ကျွန်တော်တို့စစ်ဆင်ရေး၏ အမည်ကား နဂါးမင်းစစ်ဆင်ရေးပါတည်း။

စစ်ဆင်ရေးစသည်နှင့် အမည်ပြောင်းဘို့ အကြောင်းပမာဏသည်။ စစ်ဆင်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်နေစဉ် တစ်ရက်တွင် နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာများ၌ မန္တလေးမြို့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖားကြီးတစ်ကောင် မြွေငယ်လေးတစ်ကောင်ကို မျိုးနေသည်အား အထူးအဆန်းအဖြစ် ခါတဖြင့် ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုက်သည်။

ဟ - ဖားက မြွေကိုမျိုးတယ် တကယ့်အထူးအဆန်းပဲ၊ ဖြစ်ရတာ မြွေကဖားကို မျိုးရမှာ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး။ KNU တွေ တံဆိပ်က ဖားစည်နဲ့ နေဝန်းနီ၊ အဲဒီတော့ ဖားက နဂါးရဲ့ အမျိုးတွေ

မျိုးတယ်ဆိုရင် အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးထွက်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် တို့ပေးထားတဲ့ နာမည် ပြောင်းမှရမယ် ”

အထက်ပါ ဆွေးနွေးချက်များကား ကျွန်တော်တို့ အထက်တပ်မှူးကြီးအချို့၏ ဆွေးနွေးချက်ဖြစ်၏။ မြွေရော၊ ဖားရော၊ နဂါးရော ကားလုံးကိုနိုင်မည့်အရာကို စဉ်းစားကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရှေးမြန်မာ ဘုရင်များ၏အရာရာကို စေစားနိုင်သော အစွမ်းထက်သည့် လက်သုံးစတံ သံလျက်ကို ရွေးလိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သံလျက်စစ်ဆင်ရေး။

ဤစစ်ဆင်ရေးအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးသံလျက်ကလေးများလုပ်ခါ ခါးတွင် ချိတ်လိုက်ကြသည်။ ဘာရယ်လိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ခင်ဗျာ။ အဆောင်တစ်ခုရှိနေတော့။ Self confidence ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိပြီး Moral Support စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ စားရုံသွားတာပေါ့ ခင်ဗျာ။

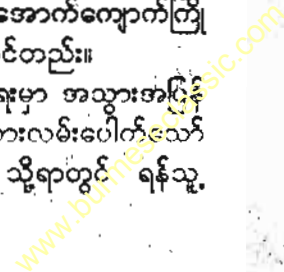
ကဲ - စိတ်ဓာတ်တော့ တက်သွားပြီ၊ နောက်တစ်ပွဲ တိုက်လိုက်ကြ ပြီးစို့။

* *

မော်တင်စစ်အား ထိုးဖောက်ရာတွင်

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ၏ နှောင်းပိုင်းကာလများ။ နွေပေါက်ပြီမို့ အပူကမသက်သာပြီ။ တစ်နေ့ကုန် ရေဆာ၏။ ကျွန်တော်တို့ တပ်များ အခြေပြုထားသည့် ဘီနတစ်ဝိုက်တွင်ကား ရေရရှိရေးကို ချွေးအပြိုက်ပြိုက်ကျအောင် ဘီနမှ နောက်ကြောင်းပြန်၍ ပွိုင့် - ၉၆၂ အနီးရှိ ရေထွက်ကြီးသို့ ပြန်ခပ်နေကြရ၏။ ရေထွက်ကြီးက အချင်း (၂) ပေခန့်ရှိပြီး လကာကလေးချောင်းတွင်းမှပင် ထွက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ထူးဆန်းသည်က လာကကလေးချောင်းသည် နွေ၌ ဘီနအထက်နားတွင် ရေခမ်းသွားပြီး ၉၆၂ အနီးရောက်မှ သွားခန့် မြေအောက်ကျောက်ကြီး ကျောက်ကြားများမှ ကြားမှ ရေများပြန်ထွက်လာခြင်းပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် ဘီနတစ်ဝိုက်ရှိ တပ်များရေရရှိရေးမှာ အထူးအမြန် (၆) မိုင်ခန့် ခရီးကို နေ့စဉ်ခြေလျှင် သွားခပ်နေရ၏။ ကားလမ်းပေါက်သော် တစ်နေ့တစ်ခေါက် သောက်ရေကို ကားနှင့်ပို့စေပါ၏။ သို့ရာတွင် ရန်သူ့

လက်နက်ကြီးနှင့် မိုင်းများကြောင့် ကားကို သိပ်မသုံးရဲ၊ ရေအခက်အခဲ
ခါးစည်းခံနေရ၏။ ဤကဲ့သို့ နေ့စဉ်သွားနေရပါက ကြာရင်ခက်ချေမည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးစီးအရာရှိများနှင့်တိုင်ပင်၍ ခမရ(၁၅)
တပ်ရင်းမှူးအား ရေကိစ္စ ပြေရှင်းရန် တာဝန်ပေးရ၏။

က - တပ်ရင်းမှူး၊ ကျွန်တော်တို့ ရေရဘို့ နောက်ကြောင်း
ပြန်နဲ့ချည်း ခပ်နေရရင်၊ သိပ်မသက်သာဘူး၊ ရေရဘို့အရေး တစ်
လေးငါးခြောက်မိုင်လမ်းလျှောက်နေရတာနဲ့ ကျန်တာ ဘာမှလုပ်ရ
မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး တိုက်နိုင်ဘို့ ရေကိစ္စအရင် ရှုပ်
ဖြစ်မယ်”

“ရေကလဲ နီးရက်နဲ့ဝေးနေတယ်၊ ဟိုမှာ ဘိနရွာနဲ့ သောင်ရင်
ဖြစ်၊ ဘာမှမဝေးဘူး၊ အသွားအပြန် မိနစ်(၄၀)ဘဲ၊ မနေ့က ကျွန်တော်
တစ်ဖွဲ့ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ရွာတောင်ဘက်အစပ် ကျောက်တောင်မှာ ရန်
တစ်ဖွဲ့ ရှိပုံရသေးတယ်၊ တစ်ဖျောက်ဖျောက်နဲ့ ချောင်းပစ်တုန်း၊ အဲဒါက
ရှင်းပြီး ဘိနရွာကိုသိမ်းပါ၊ ပြီးတော့ထိန်းထား၊ လမ်းကြောင်းရှင်း
အစောင့်ချထား၊ ရွာအနောက်ဘက်က တောတန်းလေးမှာ ရေချောင်းပြန်
ရှိတယ်၊ အဲဒီရေကို သုံးမယ်ဗျာ၊ သောင်ရင်းဖြစ်အထိ သွားစရာ မလိုဘူး
အဲဒါ တပ်ရင်းမှူးဆိုက တပ်ထုတ်ပြီး လုပ်ပေတော့”

တပ်ရင်းမှူးက ထိုနေရာကို ကျွန်တော်နှင့် တစ်ဖွဲ့ရောက်ခဲ့သည့်
ဆို၍ အတော်အံ့အား သင့်သွား၍ အမှန်ပင် ရေကိစ္စအခက်အခဲဖြစ်
အားလုံးပုကွရောက်နေသဖြင့် နီးရက်နဲ့ ဝေးနေ ရသည့် သောင်ရင်းဖြစ်
ဆင်းကြည့်ကြ၏။ အကြည့်ကောင်း၍ ကျွန်တော်မှာ အဝေးမှ လှမ်းပ
ခံခဲ့ရသေး၏။ လူမမုန်ဘဲ ပွတ်ကာသီကာလွဲသွား၏။ မည်သူမျှ အသ
မပေးစေဘဲ ထားခဲ့၏။ ဘိနစခန်းကုန်းနှင့် သောင်ရင်းဖြစ်က တစ်မိုင်ခ
မျှသာ ရှိ၏။ ထို့ထက်ပိုမည်မထင်ပါ။ သောင်ရင်းဖြစ် ဟိုဘက်ကမ်းက
ယိုးဒယားနိုင်ငံ၊ ဒီဘက်ကမ်းက မြန်မာနိုင်ငံ၊ မိမိဘက်ကမ်းတွင်
အိမ်အလုံး (၂၀)ခန့်ရှိသည့် ဘိနရွာလေးရှိ၏။ ဘိနစခန်းသိမ်းပြီး ကတည
က ထိုရွာလေးမှာ လူမရှိတော့ အားလုံး ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

သို့ရာတွင် ရွာတောင်ဘက်ရှိ ကျောက်တောင်ပေါ်တွင်
စက်တစ်လုံးဖြင့် သောင်းကျန်းသူတစ်ဖွဲ့က ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်တို့
ဘိနစခန်းရောက်ကတည်းက တဖျောက်ဖျောက်ဖြင့် လှမ်းပစ်နေ၏။
ထို့ကြောင့် သောင်ရင်းဖြစ်ဘက်ဆင်းမရ၊ ဒါတင်မက ဘိနစခန်းအခြေ

စာနေအား နော်တရို ရန်သူစခန်းကြီးသို့ စက်ဖြင့် လှမ်းလှမ်းပြီး သတင်းပို့
နေ၏။ နော်တရို ရန်သူက ကျွန်တော်တို့အား နေ့စဉ်လက်နက်ကြီးများဖြင့်
စာလုံးရာချီ၍ ပစ်နေ၏။ အထူးသဖြင့် သောင်ရင်းဖြစ်ဘက် ရေဆင်းခပ်
မရအောင် ပိုပစ်၏။ ဆင်းဘို့ကြိုးစားသူတိုင်း လက်နက်ကြီးထိ၍ ၎င်း၊
လက်နယ်ငယ်ထိ၍ ၎င်း ပြန်လန်ပြေးလာရ၏။ အနေကြုံအောင်၊ ခြေကြုံ
အောင် လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စ ပိုခက်ခဲအောင် လုပ်နေခြင်း
ဖြစ်၏။ ဤကိစ္စသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အသဲထဲက ဆူးလိုဖြစ်နေ၏။
ထိုဆူးက ရှင်းပစ်မှ ထွင်ပစ်မှ ရပေမည်။

“က- တပ်ရင်းမှူး၊ ဘာမေးစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး၊ ဗျာဟာမှူး၊ ကျွန်တော်ဒုတပ်ရင်းမှူးနှင့် နှစ်ဖွဲ့
တစ်ကြောင်းလွတ်ပြီး ရှင်းခိုင်းပါမယ်၊ ဗျာဟာမှူးကိုယ်တိုင် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ
ထိုတော့ မလုပ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး”

“အေးဗျာ၊ မိုင်းတော့သတိထား၊ မနေ့က အဲဒီကအပြန်
ကျွန်တော့်ရုံးအဖွဲ့က တစ်ယောက် မိုင်းထိသွားတယ်၊ B.E ထည့်ပေး
လိုက်ပါ၊ မိုင်းရှင်းပြီးရင် မိုင်းရှင်းမှတ် ၎တ်လေးတွေ ရိုက်ခိုင်းခဲ့ပါ၊
မရှင်းရသေးတဲ့နေရာလဲ မိုင်းအန္တရာယ်ဆိုင်းဘုတ်တွေ ကပ်ထားပေးပါ၊
ပေးက ဉာဏ်များတယ်ကွာ၊ အထူးသတိထားမှ တော်ကာမယ်”

“စိတ်ချပါ ဗျာဟာမှူးခင်ဗျာ”

တပ်ရင်းမှူးက အလေးပြုထွက်ခွာသွားပါသည်။ စစ်ကိုင်း ခမရ
(၁၃) တပ်ရင်းမှူးက အသားဖြူဖြူခပ်ဝဝနှင့် အမိန့်နာခံတတ်သည့်
စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရံဖန်ရံခါတော့ အစိုးရိပ်
ကြီးတတ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့တပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး နောက်ကြောင်းပြန်
ရေခပ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်သာ တာဝန်မပေးက သောင်ရင်းဖြစ်ဘက်သို့
ဆင်းကြမည့်ပုံ မပေါ်ပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့ဒုတပ်ရင်းမှူးနှင့်နှစ်ဖွဲ့တစ်ကြောင်း ဘိနရွာ
ဟောင်းကို ဆင်းရှင်းပါသည်။ ရွာတောင်ဘက် ကျောက်တောင်ပေါ်မှ
သောင်းကျန်သူတစ်ဖွဲ့နှင့် ပစ်ခတ်မှုအနည်းငယ်ဖြစ်ပြီး ဘိနရွာဟောင်းကို
လှမ်းမပါ၏။ ရန်သူအဖွဲ့ငယ်လေးကတော့ သောင်ရင်းဖြစ် အရှေ့ဘက်
ကမ်းကွေး၍ တစ်ဖက်နိုင်ထွက်ပြေးသွား၏။ ထိုအခါကြမှ သောင်ရင်းဖြစ်
နှင့် ဘိနရွာဟောင်း အနောက်ဘက်တောအုပ်က ရေချောင်းကို ရေဆင်း

ခပ်နိုင်ပါတော့သည်။ ကိစ္စပြီး၍ အပြန်တွင် ထိုစစ်ကြောင်းမှာ သုံးယောက်
ပိုင်းနင်းလိုက်၏။ ရေနင့်သွေး လဲလိုက်ရပါသည်။

ဘိနရွာဟောင်း ရှင်းမှ ရေကိစ္စပြေလည်သွားပါတော့သည်။
ရေရှည်တိုက်ပွဲအတွက် ရေမရ၍ မဖြစ်ပါ။ ရေငတ်၍ အကြောင်း
သွားနိုင်ပါသည်။ ထမင်းအသက်ခွနစ်ရက် ရေအသက် တစ်မနက်ဆိုသည့်
မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ရေကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ထောက်လှမ်း လေ့လာ
ပြီးမှ အဆင်ပြေအောင် ညွှန်ကြားဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ၏။ စစ်တိုက်၍ မသေ
ရေငတ်၍ သေသွားနိုင်၏။ (အမှန်ပင် ထိုတိုက်ပွဲစဉ်အတွင်း ရေငတ်
ဝမ်းကျ၍ သေဆုံးသူများရှိခဲ့၏။)

ရေကိစ္စပြေလည်ပြီးနောက် ထိုးစစ်အတွက် ပြင်ဆင်ရပါတော့
သည်။

နောက်ရည်မှန်းချက်များကား အမှန်နှင့်နော်တ။

* *

“ ဟေမန် နေ့လုန်လို့ တုန်ပြန်တော့ xx ဘွေသထ
ဝေယံအံ့ဆိက လေပြန်လှုံဆော်ခဲ့ပြီ xx ပင်ပေါ်ထက် xx
ရော်ရွက်ဝါ ထိန်ဝေခဲ xx ခါဂိန်မေ သည် တစ်ခေတ်တွင်မှ xx
ညှာလိန်ကျွေ တစ်မည်သစ်မည်ကြောင့် xx အသစ်တွေ တွေတာ
စုပါလို့ xxx ပုရစ်ခွေ တမာနုမှာတွယ် xx တွေးဥစီစီ xxx ”

“ ခင်တန်းလျှို သပြေပင်က xx ရွှေသင်္ဃေသုတ်လေရေ
ပြန်တော့ xx နေဝင်လျှင် ဘုတ်တွေ ပေါပါ လို့ xx ဥရွှေဩရယ်
တွန်သံချို xx ဌာနီနဲ့ ကွာဝေး xxx ”

ဘိနတပ်စခန်းကုန်းပေါ်မှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် မြောက်ဘက်
တွင် ရန်သူ၏ နော်တခဲစစ်ကုန်း ပျိုင့်-၃၁၁၃ နှင့် ကြယ်ပြောင်တုတ်
အနောက်ဘက်ယွန်းယွန်းတွင် အမှူးခဲ၊ အရှေ့ဘက်တွင်ကား တောင်
မြောက်သို့ ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသည့် သောင်းရင်းမြစ်၊ သောင်းရင်းမြစ်
ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းတွင်ကား တောင်ကတုံးပြောင်ပြောင်ဖြင့် ယိုးဒယားနိုင်ငံ
ကို လှမ်းမြင်ရပါ၏။

ရာသီက နွေရာသီမို့ ငယ်စဉ်က ရထားသည့် ဦးကြော့၏ နွေက
ဖွဲ့ထားသည့် ကဗျာ တစ်ပိုင်းတစ်စကို ရွတ်လိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရွှေတန်းရောက်နေသည်မှာ တစ်လနီးပါးခန့် ရှိပြီ။
ပွဲကြီးတစ်ပွဲတိုက်ပြီးပြီ။ နောက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲအတွက် ပြင်ရ ဆင်ရပါသည်။
စစ်ဆိုသည်မှာ ပြင်ဆင်မှုကောင်းသည့်ဘက်က အောင်မြင်မှုရစေမြဲ
ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုကိစ္စများက အရေးကြီးလှ
ပါ၏။ ထို့ကြောင့် လမ်းဖောက်ရ၏။ ရိက္ခာခဲယမ်းမီးကျောက်များ စုပုံ၏။
နေစရာ၊ ထိုင်စရာ တန်းလျားများ ထိုးရ၏။ ရိက္ခာပိုဒေါင်များ
ဆောက်ရ၏။ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ နေ့တိုင်းလိုလိုဆောင်ရွက်ရင်း တပ်ရင်း
ဖူးများအား စပ်ကြားနယ်မြေစိုးမိုးရေးကို ညွှန်ကြားရ၏။

အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများက တွေပြားလှ၏။ ထိုတွေပြားနေသည်များကို
ဆောင်ရွက်ရင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ နွေအလှကို ရံဖန်ရံခါ ကြည့်ရှုခံစားမိ၏။
ကရင်ပြည်နယ် ဒေါ်နတောင်တန်းရှိ အရှေ့ရိုးမှ သစ်တောကြီးက
ရွက်ဝါများ ကြွေကျစပြုနေပေပြီ။ အချို့သော အပင်များက ရွက်နုများ
ဝေစပြုနေပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်မဌာနချုပ်ရှိရာ အညာဒေသတွင်
တော့ ယခုအချိန်ခါတွင် တမာတို့ပွင့်၍ တမာနံ့သင်းသည့်ကာလဖြစ်ပြီ။
ဥဩငှက်ကလေးများ၏ တွန်ကျားသံကိုလည်း ကြားနေရပြီ။ ဒါတွေကို
စဉ်းစားရင်း ရုတ်တရက် မေနှဲကလေးများကို သတိရလိုက်မိ၏။ ပတ်ဝန်း
ကျင်၏ လွှမ်းစရာသဘာဝက ကျွန်တော်အား ဖမ်းစားလိုက်သဖြင့်
ကိုယ်ဘဝကိုမေ့ပြီး သဘာဝအလှတွင် နစ်မြောသွားမိ၏။ ယနေ့လည်း
ဘိနကုန်းပေါ်တွင် နေ့လည်စာမစားမီ စခန်းအား လိုက်လံစစ်ဆေး
ကြည့်ရှုရင်း ပတ်ဝန်းကျင်၏ သဘာဝလွှမ်းစရာကို ဈာန်ဝင်စားနေလိုက်
မိ၏။

“ အမ်း၊ ဝှမ်း ” “ အမ်း၊ ဝှမ်း ”

ရုတ်တရက် နော်တကုန်းဘက်မှ ရန်သူ့လက်နက်ကြီးများ
ကျလာ၏။ ရန်သူ့လက်နက်ကြီးများက ဘိနကုန်းသို့ တိုက်ရိုက်သုံးလေး
ငါးလုံးကျလာသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ အတွေးစများ ပြတ်သွား၏။ ကျွန်တော်
နှင့်အတူ လိုက်ပါနေသည့် သထုံတပ်မှ ဘိနစခန်းမှူးက -

“ ဗျူဟာမှူး လက်နက်ကြီးတွေကျလာပြီ။ ကုန်းပေါ်ကဆင်းပါ
ပင်ဗျာ ”

ဟု သတိပေးလာ၏။ ကုန်းပေါ်မှ အန္တရာယ်ကင်းသည့်
မြေအောက်ဘန်ကာသို့ မဆင်းချင်ဆင်းချင်နှင့် ပြန်ဆင်းခဲ့ရ၏။ ဒါတောင်
နောက်ဆုံးကျလာသည့် အကြီးတစ်လုံးက ကျွန်တော်နှင့် ဝါးတစ်ရိုက်စာ

မရှိတော့တော့ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများက လူ့လာမှန်လိုက်သေး
၏။ အမြန်ဆုံးဆင်းပြီး ဘန်ကာအတွင်း ဝင်လိုက်ရ၏။

“ ဦး - စိတ်ကူးယဉ်တာလေး ဟုတ်စီးသွားပြီ ”

ဘန်ကာအတွင်းရောက်တော့ ဦးစီးအရာရှိများက ရှေ့တန်း
တပ်မမှ ဝင်လာသည့် ကြေးနန်းများကို တင်ပြကြ၏။

“ နပဟ(၃၃၁)မှ ကြယ်ပြောင်တုန်းနှင့် နော်တခဲစစ်အား
တိုက်ခိုက်ရန်နှင့် နပဟ (၃၃၃)မှ အူမူခီးနှင့် ပျိုင့်-၃၁၁၃ အား
တိုက်ခိုက်ရန်၊ တိုက်ခိုက်မည့် အစီအမံများ အမြန်တင်ပြရန် ”

ဟု ပါရှိ၏

“ ဗိုလ်မှူးမြသန်းနဲ့ ဗိုလ်ကြီးတိုင်းမောင်ရေ တို့အစီအမံကို
တကယ်တိုက်မယ့် တပ်ရင်းမှူးတွေနဲ့ညှိပြီး နက်ဖြန်သဘက်တင်မယ်ကွာ
မြေအခြေအနေကြည့်နိုင်အောင် စီစဉ်ထား။ တိုက်တာတော့ အရေးအကြီး
အမြန်တိုက်ရမှာဘဲကွ ”

ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

ရည်မှန်းချက်များကိုတော့ ရအောင်တိုက်ရပေလိမ့်မည်။ တိုက်ခိုက်
တို့ စီမံချက်များ ရေးဆွဲရမည်။ မရေးဆွဲမီ မြေအခြေအနေကြည့်ရ
ပေလိမ့်မည်။ လုပ်စရာတွေကတော့ အများကြီးပါပေ။

ကျွန်တော်သည် ဘန်ကာမှပြန်ထွက်၍ ဘီနကုန်းမြောက်ဘက်သို့
မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ အူမူခီး၊ ကြယ်ပြောင်ကုန်း၊ နော်တနဲ့ ပျိုင့်-၃၁၁၃
တောင်ကျော်ကြီး -

“ အင်း- ဒါတွေကို တဆက်တည်းတိုက်ရမှာဘဲ၊ ဒါတွေရပြီးမှ
မာနယ်ပလောပေါ့ ”

နောက်တစ်ပွဲအတွက် ကျွန်တော်စဉ်စားခန်းပြန်ဝင်ရပြန်ပါသည်။
ဒေါ်တခွားတို့နှင့် နောက်တစ်ပွဲ နှစ်ပေါလိမ့်ဦးမည်။

“ ခွပ်လိုက်ကြစို့ သူငယ်ချင်းရေ ”

* *

၁၉၉၂ ခုနှစ် ဧပြီလဆန်းစရက်များ။

နေက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နောက်
တစ်ပွဲအတွက် ပြင်ရင်း၊ ဆင်ရင်း အလုပ်များနေ၏။ ပျိုင့်- ၈၆၅ မှ
ခဲယမ်းမီးကျောက်များနှင့်ရိက္ခာများအား စခန်းသို့ Nissan Patrol

များနှင့် ပို့နေ၏။ ရိက္ခာချတွင်းအား ဘီနကုန်းအခြေ လာကာ
ကလိုးချောင်းနံဘေးတွင် လုပ်ထား၏။ အနီးကပ်ကြပ်မတ်နိုင်ရန်
ဧရာထောက်အရာရှိ ဗိုလ်ကြီးအောင်မျိုးနှင့် ဘီနစခန်းမှူးအား တာဝန်
ပေးထား၏။ ရိက္ခာနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းပြည့်စုံပါက အူမူခီးနှင့် နော်တ
ကုန်းကို တိုက်ရန် အသင့်ဖြစ်ပြီ။ တပ်ရင်းမှူးများနှင့် မြေအခြေ
အနေလည်း ကြည့်ထား၏။ ယခုလည်း ဘီနကုန်းရှေ့ ဆင်ခြေလျှောမှ
ဝန်ထူး မြောက်ဘက်ရန်သူများရှိရာသို့ မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် ကြည့်နေ
ပီ၏။ အချိန်က မနက်(၉)နာရီ။

ဗိုလ်ကြီးအောင်မျိုး အမောတကောရောက်လာ၏။

“ ဗျူဟာမှူး၊ အောက်မှာ ဒုတပ်မမှူးကြီး ရောက်နေတယ်ခင်ဗျ ”

“ ဟေ - ဟုတ်လားကွ ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်နဲ့ ရောက်လာတာ
ကိုး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ စက်က လှမ်းပြောရင် သတင်းပေါက်ကြား
သွားမှာ စိုးလို့တဲ့ ”

“ ကဲလား၊ ဒါဆိုသွားကြစို့ကွာ ”

ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းပေါ်မှ အပြေးအလွှား ဆင်းလာခဲ့
ကြသည်။ ယာဉ်ရပ်နားကွင်း၌ ဒုတပ်မမှူးနှင့် ရှေ့တန်းတပ်မမှူး
ဦးစီးအရာရှိများအား တွေ့ရ၏။

ဒုတပ်မမှူးက ကျွန်တော်အား မြင်မြင်ချင်း -

“ ကဲ - ဗျူဟာမှူး တပ်မ(၆၆)က ခွေးအိပ်တောင်ကို ရလုနီးပါး
ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့က သိပ်နှေးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့
ကြယ်ပြောင်ကုန်းနဲ့ နော်တကို တိုက်မဲ့စီမံချက်သိ ချင်တယ်၊ အဲဒါရှင်းပြပါ။
ပြီးရင် တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း တိုက်တော့ဗျာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒုတပ်မမှူးကြီး၊ ဘီနစခန်းကုန်းရှုရပ်ကနေပြီး
မြင်နေရတဲ့ မြေအခြေအနေ အတိုင်း ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ် ”

ဘီနစခန်းကုန်းပေါ်တွင်ကား ရန်သူလက်နက်ကြီးများက တို
တစ်လုံး ဒီတစ်လုံး ကြိုကြားကြိုကြားကျနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒုတပ်မမှူး
အား သစ်လုံးများဖြင့် လက်နက်ကြီး ဒဏ်ခံနိုင်အောင် လုပ်ထားသည့်
မြေပုံခန်းတွင် ဦးစွာတိုက်စစ်စီမံချက်အား ရှင်းပြ၏။

“ ဘယ်ဘက်က ကြယ်ပြောင်ကုန်းကို ပုသိမ်ကြီးကပ်ရင်း ခမရ
(၁၁၉)နဲ့ တိုက်မယ်၊ ညာဘက်က နော်တကုန်းကို စစ်ကိုင်းတပ်ရင်း ခမရ

(၁၃)နဲ့ တိုက်မယ်၊ ကြယ်ပြောင်ကုန်းမှာ ရန်သူခံစစ် သိပ်ခိုင်ခိုင်မာမာ တော့ မတွေ့ဘူး။ နော်တကုန်းကတော့ Reccee လုပ်လို့ သိရသမျှတော့ တကယ့်အခိုင်အမာ ခံစစ်ကြီးဘဲ၊ ခြံစည်းရိုးသုံးထပ်ကာထားတယ်၊ စခန်း၊ ကိုက်ငါးရာလောက်ထိ ကျွန်တော်ရောက်တယ်၊ လက်နက်ငယ်တစ်ကပ် အပြောင်ရှင်းထားတယ်၊ အပြန်မှာ ဒီကောင်တွေ Sniper နဲ့ လှမ်းပစ်လို့ တစ်ယောက် ကျသွားသေးတယ်”

“ ခပ် ဗျားလဲ သွားတာလာတာကြည့်သွား၊ တော်ကြာ ကျော် မကောင်းကြားမကောင်း ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ရောက်ခါစကလဲ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မိုင်းတောထဲ ခေါ်သွားသေးတယ်”

ကျွန်တော်၏ စကားအဆုံးတွင် ဒုတပ်မမှူးမှ ကျွန်တော့်အား သတိပေး၏။ ထို့နောက်-

“ တိုက်မှာက ဘယ်လိုတိုက်မှာလဲ ”

“ ဒီကောင်တွေ အပြန်အလှန်စစ်ကူမပေးနိုင်အောင် ရည်မှန်းချက် နှစ်ခုစလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းတိုက်မယ်၊ ရှေ့တည့်တည့်က Frontal Attack လုပ်ရင်တော့ အကျအဆုံးရှိမယ်၊ ဒီကောင်တွေက Line Defence လုပ်ထားတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ Enveloping နဂါးပတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်ချင်တယ်”

“ နဂါးပတ်က ကျွဲသွားတတ်တယ်၊ နယ်စပ်နဲ့လဲနီးနေတော့ တပ်မမှူးက သဘောမကျဘူး၊ လက်နက်ကြီးပစ်ဖို့ကလဲ ရှေ့တည့်တည့်ကဘဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် မြေပုံခန်းတွင်း၌ Briefing ကို အဆုံးသတ်ကာ ရှုရပ်ကိုထွက်၍ မဝေးလှသော ရွှေတစ်မိုင်သာသာက ပြောင်းရပ် နေသည် ရန်သူ၏နော်တကုန်းကို လေ့လာကြ၏။ ရန်သူက စခန်းပတ်လည်ကိုက်လေးငါးရာခန့် အပြောင်းရှင်းထား၏။ ထို့ကြောင့် ကျည်ကွယ် မျက်ကွယ်မရှိ၊ ပစ်ကွင်း၊ မြင်ကွင်းရှင်းနေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လက်နက်ကြီးပစ်ကူဖြင့် ဒလစပ်တိုက်ရပေမည်။ ဘယ်တစောစီ ကြယ်ပြောင်ကုန်းဘက်တွင်ကား သစ်ပင်များ ကြိုကြားကြိုကြားနှင့် ရန်သူနေရာအား ဝိုးတဝါးသာမြင်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ မြေအခြေအနေကြည့်နေစဉ် ရုတ်တရက် ရန်သူ့ဘက်မှ “အုမ်း၊ ဝှမ်း” “အုမ်း၊ ဝှမ်း” နှင့် လက်နက်ကြီးလေးငါး

ဆယ်လုံး ရုတ်တရက်ကျလာပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အလျင်အမြန်ကုန်းပေါ်က ပြန်ဆင်းလာ၏။ ထိုစဉ် “ ဝိုး၊ ဝိုး၊ ဝိုး၊ ဝိုး၊ ဝိုး” ဆိုသည့် လက်နက်ကြီးအသံတစ်မျိုးပါ ကြားရပြန်၏။ ဘိနကုန်း အနောက်တောင်ဘက် လျှို့ဝှက်သို့ ကျသွား၏။

“ ဟေ့- ကိုသက်ဦး၊ ခင်ဗျားစခန်းက ဒီလိုဘဲလား၊ ခုနအသံက ရော ဘာသံလဲ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဒုတပ်မမှူး၊ ဒီလိုပါဘဲခင်ဗျာ၊ လက်နက်ကြီးကတော့ တစ်နေ့အလုံး လေးငါးဆယ်ကျပါတယ်၊ ၈၁-စိန်ပြောင်းကြီးတွေ ကျတာများပါတယ်၊ ရှေ့ဆုံးက အဖွဲ့တွေကိုတော့ နော်တဘက်က ၅၇ နဲ့ လှမ်းလှမ်းပစ်တယ်၊ သတိနဲ့နေလို့ ကိုရွှေမျိုးကိုတောင် မှာထားရတယ်၊ ဝိုး- ဝိုးဆိုတဲ့ လက်နက်ကြီးသံကတော့ အသစ်ဘဲ၊ မနေ့ကမှ စကြားတာ၊ ကြားဖြတ်စက်က သူတို့ပြောတာ နားထောင်တဲ့အခါ သူတို့အခေါ် ဝိုထော်တဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ မြွေဟောက်လို့လဲ သုံးတယ်၊ Rocket တစ်မျိုးဖြစ်မယ်လို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်”

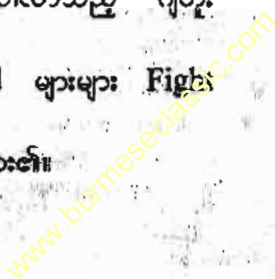
(ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ထိုဝိုးသီး အစအနများအား ကောက်ယူ၍ ရန်ကုန်သို့ ပေးပို့ခဲ့ရာ ရန်ကုန်မှ ၁၀၇-မီလီမီတာ Rocket ဟု ပြန်ကြားလာပါသည်။ ရုရှားတို့၏ ကတ်ရှူးယားလောင်ချာကဲ့သို့ အတွဲလိုက်ပစ်စင်ဖြင့် ပစ်သည့်ခုံးကျည်များဖြစ်ပြီး ထိုင်းတပ်မတော်မှ ထုတ်လုပ်သည်ဟု သိရပါသည်။)

“ က- ကိုသက်ဦး၊ ခင်ဗျားနေရာကလဲ ဆူညံနေတာဘဲ၊ လုပ်စရာ ရှိတာလုပ်၊ သေသေချာချာပြင်ဆင်၊ ယရက်က မနက်ဖြစ်ဗျာ၊ နည်းဗျူဟာ(၃၃၃)နဲ့ ဆက်သွယ်ထားပြီးပြီ၊ ဆက်သာလုပ် ကျွပ်သွားမယ်၊ ဒါဘဲ”

ဒုတပ်မမှူးက လိုအပ်သည်များကို မှာကြားကာ Nissan Patrol ပေါ်တက်ပြီး ထွက်ခွာသွားပါသည်။ အတူလိုက်ပါလာသည့် ဂျီတူး ဝိုလ်မှူးမင်းသိမ်း(ယခု ဝိုလ်မှူးချုပ်မင်းသိမ်း)က -

“ ဗျူဟာမှူးရေး ကျွန်တော်တို့အတွက်ပါ များများ Fight လိုက်နော်”

ဟု မနောက်သာနောက်သာ နောက်သွားသေး၏။

သူက တပ်မတွင် အမြဲတမ်းပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်၏။ အမေရိကန် Fort Benning မှ IOAC ခေါ် စစ်သင်တန်း တက်ပြန်လာသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က သူနှင့်ရက် အနည်းငယ်အတွင်း စစ်တုရပ်ကစားလိုက်၊ Scrabble ကစားလိုက်ဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့သူဖြစ်၏။ သဘောကောင်း၍ ပျော်တတ်၏။ အမေရိကန်ပြန်မို့ ရဲဖန်ရဲခါတွင်တော့ Yankee Design ထွက်၏။ သို့ရာတွင် ခင်ဘို့ ကောင်း၏။

“ အေးပါကွာ၊ ကိုမင်းသိမ်းတို့အတွက်ပါ များများ Fight လိုက်ပါမယ် ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။

Nissan Patrol ကားလေးကား ဖုန်တထောင်းထောင်းဖြင့် ဘိနမု ပွိုင့်-၈၆၅ သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပါသည်။ မကြာမီတွင် တိုက်ပွဲကြီးစပါတော့မည်။

* *

ယ အနုတ် တစ်ရက်နေ့။

“ က- တပ်ရင်မှူးကြီးပျားဗျာ နက်ဖြန်ခါ ယရက်ဘဲ၊ နည်းဗျဟာ(၃၃၃)က အမှုမီးနဲ့ ပွိုင့်-၃၁၁၃ ကို တိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ကြယ်ပြောင်ကုန်းနဲ့ ပွိုင့်-၁၂၃၂ နော်တစခန်းကို တိုက်မယ်၊ လက်နက်ကြီးပစ်ကူကို သိမ်းဆည်းရမိတဲ့ ရန်သူစခန်းကနေ ပစ်ပေးမယ်၊ ၈၁-မမ ရှစ်လက်ကို အဲဒီမှာထားမယ်၊ ၁၂၀ မမ ပစ်ကူကတော့ ဘိနကပေးမယ်၊ ၇၅ မမ ပစ်ကူကတော့ ဘိနအရှေ့ ဆင်ခြေလျှောက ပေးမယ် ”

“ န နာရီက ၀၉း၀၀ အချိန်၊ ပုသိမ်ကြီးတပ်ရင်း ခမရ(၁၁၉)က ကြယ်ပြောင်းကုန်း၊ ပွိုင့်-၁၂၃၂က နော်ကကိုတော့ စစ်ကိုင်းတပ်ရင်း ခမရ(၁၃)က တိုက်မယ်၊ ရှေ့ဆုံးခံစစ်စည်းမှာ ဗျဟာအဖွဲ့ရှိမယ်၊ အသေးစိတ်ကတော့ တပ်ရင်းမှူးကြီးများ ကြည့်လုပ်ပေါ့ ”

ကျွန်တော်သည် တိုက်ပွဲမဝင်မီ တစ်ရက်အလို၌ တိုက်ပွဲဝင်မည့် တပ်ရင်းမှူးများအား တိုက်စစ်စီမံချက်ကို ရှင်းပြပါ၏။ ၎င်းတို့နှင့် လိုအပ်သည်များ ပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်း၏။ ဘိနအခြေ၌ တပ်မ အမြောက်တပ်ခွဲမှ အမြောက်တပ်စအား ၁၂၀-မီလီမီတာစီနီပြောင်းကြီး (၂)လက်ဖြင့် နေရာချထားလိုက်ပါသည်။ လက်နက်ကြီးပစ်ကူပေးနိုင်ရန် စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်၏။ လက်နက်ကြီး၊ ဆေး၊ ဆက်သွယ်ရေး၊ ရိက္ခာစသည့် အုပ်ချုပ်

ထောက်ပံ့မှုများကို ပြည့်စုံအောင်စီစဉ်ထားပါ၏။ အမြေကတော့ မည်သို့လာမည် မသိ၊ ရန်သူစက်များကတော့ -

“ ဒီကောင်တွေဘက်က ကားသံတွေကြားတယ် ကားလမ်းပေါက် ခုပြီထင်တယ်၊ ဒို့ကို ဆော်တော့မလား မသိဘူးဟေ့၊ သတိထားနေကြ ” ဟု အချင်းချင်းပြောနေကြ၏။

Icom စက်များအား ရန်သူမှ အသုံးများသဖြင့် ကြားဖြတ်စက် အဖြစ် ထိုစက်မျိုးကိုပင် ပြန်သုံးရ၏။ Icom တွင် နေ့စဉ် အသံမျိုးစုံ ကြားနေရ၏။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ဘာသာစကားအား အတန်အသင့်နားလည်သဖြင့် ရဲဖန်ရဲခါသူတို့ Plain ပြောသည်များကို ယုံကြည်နေ၏။

မာနယ်ပလောမကျဆုံးရေးအတွက် KNU သာမက ABSDF တပ်ရင်းများ၊ ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ ခေါ် မွန်အမျိုးသားများ၊ ရခိုင်တပ်ပေါင်းစုနှင့် ပုထလင်လက်နက်ကိုင်အချို့ ပါဝင်ကြောင်း စက်များမှ ကြားနေရသည်။ ပါချင်သူတွေပါပါစေ တိုက်တော့တိုက်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

KNU အဖွဲ့၏ ဌာနချုပ်တည်ရှိရာ မာနယ်ပလောသည် နိုင်ငံ တကာတွင်ပင် ထင်ရှားသော ဒေသဖြစ်သည်။ မာနယ်ပလောတွင် KNU သာမက အခြားသောလက်နက်ကိုင် အဖွဲ့စည်းများပါ ဌာနချုပ်များ ပွင့်ထားကြ၏။ ABSDF မိုးသီးဇွန်၊ နိုင်အောင် အုပ်စုများ၊ NLD (LA) အဖွဲ့များ၊ ပြည်ပြေးစိန်ဝင်း၏ NCGUB ဗဟိုရုံး၊ DAB ရုံး စသည်ဖြင့် ပွင့်ပေါင်း စုံလှ၏။ မကြာခင် နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်များကို ပြုနေကြ ကြားနေကြနေရာလည်းဖြစ်၏။

သောင်းကျန်သူများက မာနယ်ပလောအား သူတို့၏ လွတ်မြောက်ဒေသဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြ၏။ အနောက်နိုင်ငံ အသံလွှင့်ဌာနများ က မာနယ်ပလောအား “ မြို့ ” ဟု ကင်ပွန်းတပ် အမွန်းတင်ပေး၏။ မာနယ်ပလောဟု မှည့်ခြင်းကိုပင် ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ကြ၏။ (အမှန်မှာ မာနယ်ပလောလို့ရသည်၊ ပလော- ကွင်းဟု တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားဖြင့် တိုက်ရိုက် အဓိပ္ပါယ်ရပါသည်။ မြန်မာလို ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ပါက အောင်နိုင်ရေးကွင်း (ဝါ) အောင်မြေဟု ဆိုရပါမည်)

ပထဝီအနေအထားအရလည်း မာနယ်ပလောသည် မြောက်မှ တောင်သို့ စီးဆင်းလာသော သံလွင်မြစ်နှင့် အရှေ့တောင်မှ အနောက်

မြောက်သို့ စီးဆင်းလာသော သောင်ရင်းမြစ်တို့ဆုံရာ ကြားတွင်တည်
သံလွင်မြစ်သည် မာနယ်ပလောအတွက် အကောင်းဆုံးသော သ
အတားအဆီးကြီးဖြစ်နေ၏။ သောင်ရင်းမြစ်ကလည်း နိုင်ငံတ
နယ်နိမိတ်သဖွယ်ဖြစ်၍ သောင်းကျန်းသူတို့အတွက် နိုင်ငံရေးအ
အကွယ်ပေးနေ၏။

ဘီန၊ နော်တ၊ အူမူခီး ပွိုင့်-၃၁၁၃ တို့သည် မာနယ်ပ
အတွက် တောင်ဘက်မှ နောက်ဆုံးခံစစ်ကုန်းကြီးများဖြစ်၏။
အတွက် အသက်တမျှ အရေးကြီး၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစခန်းကုန်းကြ
မကျဆုံးရေးကို အသေအလဲသူတို့ခံပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ကလ
မရအံ့ရ တိုက်ရပေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့၏ Briefing အပြီးတွင် တပ်ရပ်
များသည် ရည်မှန်းချက်အသီးသီးသို့ ချီတက်ရာလမ်းကြေ
ရွေးချယ်ကြ၏။ ခမရ(၁၁၉)နှင့် ၎င်း၏ ရည်မှန်းချက် ကြယ်ပြောင်
မှာ သိပ်မစေးလှ၊ ကိုက်တစ်ထောင်ကျော်သာရှိမည် ထင်ရ၏။ ကြ
တွင် လျှို့ဝှက်ခံနေ၏။ ကြယ်ပြောင်ကုန်းသည် ယခင်က တောင်
ဟောင်းလေးဖြစ်ခဲ့၏။ ဝါးရုံတောနှင့် ကျောက်ဆောင်အချို့လည်း
ရန်သူ၏ ခံစစ်ပုံသဏ္ဍာန် သိပ်မပေါက်။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာကို
ရွှေဆက်တိုက်မည့် ရည်မှန်းချက်များအတွက် လမ်းပွင့်သွားမည်ဖြစ်
ထို့ကြောင့် တိုက်သင့်သည့် နေရာဖြစ်၏။ ခမရ (၁၁၉)မှာ ပွဲကြီး
တိုက်ထားပြီးဖြစ်၍ သက်သာသည့် ထိုရည်မှန်း ချက်အား ပေးခြင်းဖြစ်

နော်တကုန်း ပွိုင့်-၁၂၃၂ သည်ကား ရန်သူ၏ တ
အခိုင်အမာ ခံစစ်စခန်းကြီးဖြစ်၏။ သောင်ရင်းမြစ်နှင့်အလွန်နီး၏။
လိုလို ရန်သူများ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ လှေကလေးများဖြင့် ကူးချီသ
လုပ်နေသည်အား တွေ့နေရ၏။ နော်တတစ်ဖက်ကမ်း သိုးဒယား
ဘက်တွင် အင်ဖက်မိုးထားသည့် အိမ်ကလေး ဆယ့်လေးငါးလုံး
တွေ့ရ၏။ ထိုအိမ်ကလေးများနှင့် နော်တစခန်းကုန်းတို့ လှေငယ်များ
ကူးချီသန်းချီလုပ်နေကြသည်မှာ အတော်မျက်စိနောက်စရာ ကောပိ
ရန်ရံခါတွင် စက်လှေသံများ၊ ဖော်ဟော်ကားသံများကိုပါ ကြား
သူတို့၏ အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုကိစ္စများကို စက်လှေများဖြင့် ဆောင်
နေပုံ ရပါ၏။

ဘီနရေခံစစ်စည်းသိမ်းပြီးကာစက တစ်နေ့တွင် ရန်သူများ
စက်လှေနှင့် အသွားအပြန် လုပ်နေသည်အား မျက်စိနောက်လှသဖြင့် -
ကဲ - ကိုဝင်းမြင့်၊ ဟောဟိုမှာ နော်တကုန်းကိုလာနေတဲ့
မြောက်ဘက်ကတတ်လာတဲ့ စက်လှေကလေးနှစ်စီးတွေ့လား၊ အဲဒါ ၇၅ နဲ့
တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်ပစ်ပြီး ပညာပေးလိုက်စမ်းပါ။”

ဟု ခမရ (၁၁၉)မှ ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့်အား တာဝန်
ပေးလိုက်၏။

ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့်က အဆိုင်းမတွ လက်မြန်ခြေမြန် ၇၅-မမ
နောက်ပွင့်ရွှင်ဖယ်သုံးလုံးအား ပြောင်းထိုးပစ်လိုက်ရာ စက်လှေနှစ်စီးမှာ
ပွဲပျက်ပြီး ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွား၏။ ထိုအချိန် မှစ၍ နေ့အခါတွင်
စက်လှေများ လုံးဝမကပ်တော့ပါ။ စက်လှေသံကို ညမှသာ ကြားရ
ပါသည်။

နော်တမှာ ရန်သူအခိုင်အမာ ခံစစ်စခန်းသေချာလှသဖြင့်
ထိုစခန်းတိုက်ရန်အတွက် တိုက်ပွဲမဝင်ရသေးသည့် စစ်ကိုင်းတပ်ရင်း
ခမရ(၁၃)ကို တာဝန်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ ရေခံစစ်စည်းနှင့် နော်တကြားတွင် တောပါးပါးနှင့်
ဝင်နိမ့်နိမ့် ကျောက်တောင်ကုန်းများရှိ၏။ တပ်ရင်းမှူးနှင့်ဒုတပ်ရင်းမှူးအား
ရန်သူစခန်းအနီး ထိရောက်အောင် ချည်းကပ်၍ ချီတပ်ရာလမ်းကြောင်း
ရွေးချယ်စေ၏။ နော်တစခန်းကား လွယ်လွယ်နှင့်တော့ရမည့်ပုံ မပေါ်၊
ရန်သူက ရေကြောင်းမှ အလျင်အမြန် ပစ်ကူစစ်ကူးပေးနိုင်သဖြင့် အထူး
ဂရုစိုက်ရမည်ဖြစ်၏။ အတော်တော့ တိုက်ရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်
ခမရ(၁၃)တပ်ရင်းမှူးအား -

“ တပ်ရင်းမှူးရေ- နော်တတော့ အတော်တွယ်ရမယ်နော်၊
တိုက်စစ်မှာ တပ်အဆက်မပြတ်ဖို့၊ ချေမှုန်းရေးအဖွဲ့ကို လူကြီးတွေ
ကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်ဖို့၊ လက်နက်ကြီးပစ်ကူနဲ့ ချေမှုန်းရေးအဖွဲ့ဟန်
ချက်ညီဖို့ လိုတယ်ဗျာ၊ အထူးကြိုးစားပြီး ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ ကျွန်တော်လဲ
ကပ်ရင်းမျှနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိပါမယ် ”

ဟု ကျွန်တော်က စိတ်ပုန်စွာဖြင့် မှာမိ၏။

“ ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ် ဗျာဟာမှူး ”

ဟု တပ်ရင်းမှူးက ဆို၏။ အားလုံးက ကြိုးစားကြမှာပဲလေ။

ယရက် မနက်(၆)နာရီ။

စိန်ပြောင်ကြီးများ စတင်ပစ်ခတ်၏။ “ အုမ်းကနဲ- အုမ်းကနဲ ” မြည်ဟီးပေါက်ကွဲသံများ တောလုံးညှပ်နေ၏။ တောကြက်တောငှက်များ လန့်ပြန်ပြေးကုန်ကြ၏။ တောင်ကုန်းများတွင် မီးခိုးများအူနေသည့် လက်နက်ကြီးပစ်ကူပေးနေစဉ် ချေမှုန်းရေးတပ်များက ရည်းမှန်းချက်ပစ် တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်နေကြ၏။ ရန်သူကလည်း မခေပါ။ ၅၇၊ ၈၁၊ ၁၀၀ စသည့် လက်နက်ကြီး ပေါင်းစုံဖြင့် ပြန်ပစ်၏။ နှစ်ဘက်ပစ်ခတ်သံများ ကမ္ဘာပျက်နေသည့်အလား ထင်မှတ်မှားရသည်။ မနက်(၉)နာရီတွင် ကြယ်ပြောင်ကုန်းဘက်မှ အငယ်သံများ စကြားရ၏။ “ အုမ်း၊ ဝှမ်း၊ ” “ အုမ်း၊ ဝှမ်း ” ဟူသော R.P.G သံများလည်း ပါလာ၏။ ကျွန်တော်က စက်ဖွင့်၍ နားထောင်နေ၏။ စက်ထဲတွင် အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ပြောဆိုသံများ ဆူညံနေ၏။

“ ဟေ့ကောင်တွေ၊ အရမ်းမပစ်နဲ့၊ အနားရောက်မှပစ်၊ အနားရောက်မှပစ် ”

ဟူသော မြန်မာလိုပြောသံများလည်း ကြားရ၏

“ ပလီတဂေ၊ ပလီတဂေ၊ မာသီး၊ မာသီး ”

ဟူသော ဒေါတခွားတို၏ အသံများကိုလည်း ကြားရ၏။

ညနေ ၁၅:၀၀ နာရီတွင် ပုသိမ်ကြီးတပ်ရင်း ခမရ(၁၁၅) ကြယ်ပြောင်ကုန်းကို သိမ်းမိ၏။ သို့ရာတွင် နော်တတွင်ကား ရန်သူ ခုခံမှုမှာ ပြင်းထန်လှ၏။ ရန်သူက R.P.G များကို တွင်တွင်သုံးသလို အနီးကပ်တိုက်ပွဲစလျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ အတော်များများ R.P.G မှန်ကုန်ကြ၏။ စစ်ကြောင်း(၂)မှ နှစ်ခွဲဖြင့် အတင်းတိုက်၏။ သုံးကြိမ် ပြန်လန်ကျသွား၏။

စစ်ကြောင်း(၁)မှ စစ်ကူပို့၍ ထပ်ထိုးစေသည်။ မြဲစည်သုံးထပ်ပေါက်ကာ ပွိုင့်တပ်စု ရန်သူစခန်းတွင်းရောက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ရန်သူ R.P.G ဒလစပ်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် စခန်းကုန်းကို မသိမ်းနိုင်။ ဒဏ်ရာရယူမှုများပြီး စစ်ကြောင်း(၂)မှ အင်အားအတော်လျော့သွား၏။ (၁၈:၀၀)နာရီတွင် တပ်ရင်းမှူးက ခွင့်တောင်းသဖြင့် ဆုတ်ခွာခွင့်ပေးလိုက်ရ၏။

ဖြစ်စဉ်အစအဆုံးကို လက်နက်ကြီးပစ်ကူပေးရင်း ရှုရပ်ကုန်းမှ မြင်နေရသည့် ကျွန်တော်မှာ မချင့်မရဲဖြင့် “ တောက် ” တစ်ချက်ပြင်းစွာ မိက်မိ၏။ ထိုညကား ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ပါ။ လူနာအတော်များများ သယ်ထုတ်လိုက်ရပါသည်။

“ အင်း- နော်တတော့ ဆက်တိုက်ရဦးမယ် ”

* *

ယအပေါင်း တစ်ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ခမရ(၁၃)အား ဖောင်အားဖြည့်ပြီး နော်တကုန်းအား နောက်တစ်ကြိမ် လက်နက်ကြီး ပစ်ကူဖြင့် တိုက်စေ၏။ ကြယ်ပြောင်ကုန်းမှ ဆုတ်သွားသော ရန်သူများမှ နော်တတွင် သွားပေါင်းကြ၏။ ထို့ကြောင့် နော်တခံစစ်တွင် ရန်သူ ခုခံမှုက ပိုမိုပြင်းထန်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယနေ့ နေ့လည်တွင် ပီပီဘက်မှ တပ်စုတစ်စုခန့် ထပ်မံ ဒဏ်ရာရပြန်၏။ ကျွန်တော်သည် အခြေအနေကို သုံးသပ်ကာ ရှေ့တန်းတပ်မသို့ ကြေးနန်းပို့လိုက်၏။

“ နော်တမျက်နှာစာတိုက်စစ် အထိအခိုက်များ၊ ညာဘက် မသောင်ရင်းမြစ်ဘက်မှတစ်ဆင့် နဂါးပတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်လို၊ ခွင့်ပြု နိုင်ပါရန် တင်ပြအပ် ”

ရှေ့တန်းတပ်မမှ ချက်ချင်းကြေးနန်းပြန်လာသည်။

“ ခွင့်မပြုနိုင် ”

ခွင့်ပြုချက်မရသဖြင့် တတိယအကြိမ်နော်တအား ထွေးလုံး ရစ်ပတ် ကျားထိုးတိုက်ခိုက်စေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ပြန်လန် ကျသွားပါသည်။ ရှေ့တန်းတပ်မမှ ကြေးနန်းဝင်လာ၏။

“ တိုက်စစ်အား ရပ်တန့်ပြီး တပ်ကို ပြန်လည်စုဖွဲ့ရန်နှင့် ကြယ်ပြောင်ကုန်း ခံစစ်အား ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ထားရန် ”

ကျွန်တော်ကိုပါ နောက်တစ်နေ့ ရှေ့တန်းတပ်မသို့ အမြန် လာရောက်ရန် ညွှန်ကြားချက် လက်ခံရရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နော်တအား မရလိုက်သဖြင့် ကြိတ်မနိုင်ခံမရဖြစ်နေ၏။ နည်းဗျူဟာ (၃၃၃)မှာလည်း အမှုခိုးအား အသည်းအသန်တိုက်၍ ရရှိပြီးဖြစ်သည်ဟု မှတ်၏။ ပွိုင့်-၃၁၁၃ က အလှမ်းဝေးနေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လူတွေ့များစွာနှင့် လက်နက်ကြီးပစ်ကူယူ၍ ယခုကဲ့သို့ တိုက်ပွဲကြီးမိုး ကောင်းစွာ မဆင်နွှဲခဲ့ဘူးသေး၊ ဆင်နွှဲရပြန် မတူလည်း တကယ့်ရန်သူ၏ နောက်ဆုံးခံစစ်ကြီးကိုမှ လာတိုက်နေခြင်း

ဖြစ်၏။ ရန်သူကလည်း မာနယ်ပလောကျသွားလျှင် ဘဝဆုံးပြီဖြစ်သဖြင့် အသေအကြေခံ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက် အထိအခိုက် အရှုအနာများလှ၏။ ထို့နေ့ညက ကျွန်တော်သည် ဒဏ်ရာရစစ်သည်များကို အားပေးရင်း မိုးစင်စင်လင်းသွားပါသည်။ လုံးဝ မအိပ်လိုက်ရပါ။ မိမိစစ်သည်များ သေကြေဒဏ်ရာရသွားခြင်းအတွက် တိုယ့်ကိုယ်တိုယ့် အားမလို အားမရဖြစ်မိပါသည်။ မကျစဖူး ပူနွေးသော မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ကျလာ၏။ ဒီတစ်ခါ မအောင်မြင်ရင်တော့ နောက်တစ်ခါ အောင်မြင်ရမှာပေါ့ဟုလည်း အားတင်မိ၏။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားတင်းပြီး အရှေ့ဘက်ကြည့်လိုက်ရင် သောင်ရင်းမြစ်ဆီမှ အာရှုကဦး၏ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ကို မြင်နေရသည်။ အလင်းရောင်က နီနေ၏။ မြစ်ရေက နီနေ၏။ ရွက်ဟောင်းရွက်ကျင်တွေကလည်း နီနေ၏။ တောင်ကုန်းတွေကလည်း နီနေ၏။ မြင်ကွင်းအားလုံးသည် အနီရောင်များ ဖြစ်နေကြပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတိုက်ပွဲကိုတော့ ဆက်ပြီး ဆင်နွှဲရပါလိမ့်ဦးမည်။

* *

ကျွန်တော်မှတ်စုများ

ကျွန်တော်သည် တိုက်ပွဲဝင်တပ်များနှင့်အတူ ရွေ့တန်းသို့ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မတ်လဒုတိယပတ်တွင်ရောက်ရှိပြီး တွေ့ကြုံရသည်များအား အခြေအလွှားမှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။ ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ကြုံရတာလေးကို ဝါသနာအရ မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် မှတ်စုသဘောမျိုးဆန်ဆန် ရေးထားလိုက်မိသည်။ ထိုရေးထားမိသည်လေးမှာ ယခုအခါ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်လေးကို ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မှတ်စုအတိုလေးများကို စာရွှေသူများ လေ့လာသုံးသပ်နိုင်ရန် ကြားညှပ်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

မာနယ်ပလောထိုးစစ်အတွက် ပြင်ဆင်ခြင်း

၁၉၉၂ ခုနှစ် မတ်လ (၁၇)ရက် KNU သောင်းကျန်းသူများနှင့် စိန်ဝင်းစင်ပိုင်အစိုးရတို့ရဲ့ စတင်ဖြစ်သော မာနယ်ပလောအား တပ်မ(၆၆)မှ ၁၉၉၂ ခုနှစ်ဦးတစ်ပြိုင်

တစ်ဆင်ခဲ့သည်။ အဆင့် (၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၄) ယနေ့ အဆင့်(၄)သို့ ရောက်သွားပြီ။ ပွိုင့်-၄၀၄၄ တောင်ကုန်းမာနယ်ပလောဂိတ်ဝအား သက်ပေါင်းများစွာ စတေးပြီးမတ် (၁၄)ရက်နေ့က သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည်။ အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာဖြစ်သည်။

အနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာ စစ်အိန်နီတောင်ဘက်က မိမိတို့ တပ်မ(၃၃)မှ တပ်ရင်း (၆)ရင်းဖြင့် မတ်ဒုတိယပတ်ကစပြီး ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ပွိုင့်- ၈၆၅ သို့ မတ်လ (၁၁)၊ (၁၂)နေ့တွင် တပ်များစတင်ရောက်သည်။ မတ်(၁၄)၊ (၁၅)နေ့တွင် တပ်အားလုံးစုံသည်။ ဌာနေအဖြစ် ညည်းဗျူဟာ(၈၈၃) နှင့် လက်အောက်ခံတပ်များဖြစ်သော ခမရ(၁၄)၊ ဝလရ(၁၀)တို့ ရှိနေကြ သည်။ မတ်လ (၅)ရက်နေ့က ရတာခမရ(၁၄)နှင့် ဗျူဟာခလရ(၁၀)တို့က ဘိနစခန်းအား တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့ဝင်လာချိန်တွင် သူတို့ ဘိနအား တိုက်သိမ်းပြီးခါစပင်။

မတ်လ (၁၅)ရက်နေ့တွင် ပွိုင့်-၈၆၅၌ စကကမှူးနှင့်တပ်မမှူးများက ရိုလာပြီး မိမိတို့အား လိုအပ်သည်များ မှာကြားသည်။ ပွိုင့်-၄၀၄၄ အား သိမ်းပိုက်ရရှိပြီးကြောင်းနှင့် ၎င်းအောင်ပွဲအား ရှင်းလင်းပြောကြားသည်။ မိမိတို့အတွက် စစ်နည်းဗျူဟာများ ချမှတ်ပေးသည်။ နေ့လည်တွင် မွေးနွေးပွဲပြီး၍ စကကမှူး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ မိမိတို့၏ မဟာဝင်ဘက်စစ်မျက်နှာအား ရည်မှန်းချက်များ သတ်မှတ်ပေးသွားသည်။ ဗျူဟာအဆင့် တိုက်စစ်ဖြစ်သည်။

တိုက်စစ်အတွက် နှစ်ရင်းတစ်ကြောင်း တစ်ရင်းတစ်ကြောင်း တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။ ယရက်ကား မတ်လ(၁၉)ရက်၊ နည်းဗျူဟာများကား အူမုခိနှင့် နီတရာ ပွိုင့်-၁၂၃၂ တို့ဖြစ်သည်။ နည်းဗျူဟာ (၃၃၃) မှ ဦးဆောင်ပြီး တိုက်ရမည်။ မိမိ၏ နည်းဗျူဟာ (၃၃၁)မှာ Logistic ခေါ် အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့ကိစ္စများ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရန်၊ လက်နက်ကြီးပစ်ကူပေးရန် ဖြစ်သည်။

လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင်သည်။ ညှိနှိုင်းမှုများလုပ်သည်။ ဗျူဟာနက် မိမိတို့ အဘက်ဘက်က သာပါသည်။ အောင်ပွဲရရပါမည်။ ပွိုင့်ကြောင်း စစ်မျက်နှာက နှစ်ခု ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မိမိတို့ နိုင်ရပါမည်။ BBC , VOA တို့က စိန်ဝင်းတို့ ထွက်ပြေးပြီ၊ KNU များလည်း မာနယ်ပလောက စွန့်ခွာပြုပြီဟု ဆိုနေကြသည်။ မိမိတို့ကတော့

မာနယ်ပလောအား အောင်ပွဲရသည်အထိ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သွားမည်ဟု သာ ဖြစ်သည်။ ထိုးစစ်အတွက်ကတော့ ပြင်လေပြီ၊ BBC နှင့် VOA တို့ကတော့ ဝမ်းနည်းဟန်ပေါက်နေပါပြီ။

တိုက်စစ်ပထမအဆင့်စတင်ခြင်း

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၂၇) ရက်နေ့တွင် မတ်လ (၁၅) ရက်နေ့တွင် လိုအပ်သည်များပြင်ဆင်ပြီး အမြောက်နေရာသစ် ဘိနစခန်းကုန်းအနီးသို့ မတ်လ(၁၇)ရက်နေ့တွင် ရွှေ့ပြောင်းခဲ့သည်။ ခမရ(၁၆)မှာ မိမိအား ကျော်တက်သွားပြီး တစ်ဝိုက်တွင် ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။ မိမိရှေ့တွင် ခမရ(၁၃)အား ထား နောက်တွင် ခမရ(၁၁၉)အား ထားရှိပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

မတ်လ (၁၈)ရက်နေ့တွင် ဘိနသို့ မိမိ ခမရ(၁၁၉)တပ်ရင်း၊ ခမရ(၁၃) တပ်ရင်းမှူးတို့နဲ့ အတူသွားပြီး ခမရ(၁၆)တပ်ရင်းမှူးအား တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ အခအနများအား မေးမြန်းသည်။ ၎င်းနေ့ညတွင် ခမရ(၁၆)ညချီတက်မှုဖြင့် ချီတက်သွားရာ (၂၃:၃၀)အချိန် ဘိန အမှတ်(၄) ကုန်းစပ်၌ ရန်သူ၏စောင့်ကြိုအတိုက်ခံရပြီး နောက်တစ်နေ့ မတ်လ (၁၉)ရက်နေ့အထိ အခအနကောင်းမလာခဲ့။ မိမိမှ ရှေ့တန်းတပ် တင်ပြပြီး ခမရ (၁၃)ဖြင့် လဲလှယ်ခွင့်တောင်း၍ ခမရ(၁၆)အား နေညပိုင်း၌ ပြန်ဆွဲထုတ်ယူခဲ့ရာ (၉)ယောက်ကျဆုံး၊ (၈၉)ယောက် ဒဏ်ရာရ၍ လက်နက်ငယ်ကိုးလက် ဆုံးရှုံးသွားပြီး ရန်သူအား တစ် တစ်ရာသော အတိုင်းအတာအထိ အားတက်သွားစေခဲ့သည်။

မိမိတို့မှ ပြင်ဆင်မှုများမပြည့်စုံဘဲ စတင်ခဲ့၍ မခံရသင့်ဘဲ ခံခဲ့ရသည်။ ပွဲဦးထွက်မလှ ဖြစ်သွားသည်။ ခမရ(၁၆)အနေဖြင့် နယ်စပ် မကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ ရန်သူအား အထင်သေးခြင်း၊ ပြင်ဆင်မှုမပြည့်စုံခြင်း စသည့်အားနည်းချက်များတွေ့ရသည်။

ရှေ့တန်းတပ်မမှ ယရက်သတ်မှတ်ပေးပြီး ပြင်ဆင်မှုများ ထပ်လုပ်ခဲ့သည်။ မတ်လ(၂၄) ရက်နေ့တွင် မိမိဘက်မှရော နည်းဗျူဟာ (၃၃၃)ဘက်မှရော တစ်ဦးတည်း တိုက်စစ်စခဲ့သည်။ မိမိ ဘိနအမှတ်(၄)ကုန်းအား ခမရ(၁၁၉)ဖြင့် ပြည့်စုံစွာ ပြင်ဆင်တိုက်ခိုက်ရာ ၁၂:၀၀ အချိန် ရရှိခဲ့သည်။ ပြင်ဆင်မှုကောင်း၍ အောင်မြင်မှုရခဲ့သည်။

မတ်လ(၂၄)ရက်နေ့တွင် နည်းဗျူဟာ(၃၃၃)ဘက်မှ ထိထိရောက် ရောက် အောင်မြင်မှုမရခဲ့။ အမှုဆုံးအနီးတွင် ခမရ(၇၆)ဖြင့် ရန်သူတစ်ရာ ဝန် ရင်ဆိုင်၍ ရပ်တန့်နေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မတ်လ(၂၅)ရက်နေ့၌ ဝမရ(၄)မှ ပွိုင့်-၂၈၈၈ အား ညနေပိုင်း အတင်းဝင်တိုက်ခိုက်ရာ အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့သည်။

မတ်လ(၂၆)ရက်တွင် မိမိဘက်မှ လက်နက်ကြီးပစ်ကူဖြင့် ဝမရ(၁၁၉)အား ရှေ့တိုးစေပြီး၊ ခမရ(၁၃)အား ညာဘက်ပြန်အတွင်း ဆင်းသွားစေခဲ့ရာ ရေကိစ္စတစ်ခုအဆင်ပြေသွားခဲ့သည်။ မိုင်းထိမှုများဖြစ်ခဲ့ သည်။ သို့ရာတွင် ရေအခက်အခဲ ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သည်။ မတ်လ (၂၇)ရက်နေ့တွင် ဘိနအမှတ်(၄)ကုန်းသို့ မိမိသွားကြည့်ခဲ့ရာ ရန်သူများ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို မျက်ဝါးထင်ထင် ရှုမြင်ခဲ့ရသည်။ လွယ်လွယ်နဲ့ တော့ ရမည့်ပုံမဟုတ်၊ မိမိတို့ဘက်မှလည်း အတော်ကြီး အားထုတ်ရပေ လိမ့်ဦးမည်။

မိမိတို့အား အထက်မှ လောမကြီးရန်၊ စစ်သည်များအသေ အပျောက်နည်းအောင် လုပ်ရန်မှာကြားသည်။ ရတတမခ(၆၆)တပ်များနှင့် ဟန်ချက်ညီအောင်ညီနေကြောင်းလည်း ပြောသည်။ စိတ်ရှည်ရန်လည်း သတိပေးသည်။

မတ်လ (၂၇)ရက်နေ့တွင်တော့ မိမိတို့တပ်မတော် ခေါင်းဆောင် ကြီးများမှ ဘိုမြ၊ ဘရန်ဆိုင်၊ ခွန်ဆာတို့အား အလင်းဝင်လာရန် တော်လှန်ရေးနေ့မိန့်ခွန်းထဲတွင် ထည့်သွင်းပြောကြားခဲ့သည်။ အခြား အဖွဲ့များ တပ်မတော်အစိုးရနှင့် လက်တွဲဆောင်ရွက်နေကြောင်းလည်း ပြောကြားသွားသည်။ KNU တို့ဘက်မှ ကုလသမဂ္ဂရုလုံခြုံရေးကောင်စီသို့ ကြားဝင်ပေးရန်၊ စာရေးပန်ကြားခဲ့ကြောင်း BBC ၊ VOA တို့မှ ပြော ကြားသွားခဲ့သည်။ ၎င်းတို့အနေနှင့် ဝှင်ကျဉ်းသွားသည်။ မာနယ်ပလောလဲ ခြောက်ကပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သူတို့ဘက်တွင် ပွဲတော့ ပျက်နေပြီ၊ စိန်ဝင်းတို့လည်းပြေးပြီ။

သို့ရာတွင် မိုးကျလာပါက တပ်မတော်ထိုးစစ်ရပ်တန့်သွားမည် ဟုလည်း ဆိုပြန်သည်။ (၂)လလောက်အချိန်ရဦးမည်။ ရန်သူဘက်က တိုးလာစရာမရှိပါ။ မာနယ်ပလောလာသူများ သေဘို့သာ ဖြစ်မည်။ အနည်းနဲ့ အများနိဂုံးချုပ်တွင် အများကနိုင်ရမည်။ မိမိတို့သာ မအောင်ပွဲ

ခံရမည်ဖြစ်သည်။ အရင်းအနှီးကတော့ ပေးရစမြ ဖြစ်ပေသည်။ မိမိတို့ဟာ အနေဖြင့် ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုများမရှိသေး။ အားမွေးပြီး အရှိန်တော့ ယူထားရဦးမည် ဖြစ်ပေသည်။ ပထမအဆင့်တော့ စပေပြီ။

ပထမအဆင့်တွင် မိမိတို့ဟာ(၇)ယောက်ဖက်ရာရရှိသည်။ မိုင်းလေးငါးဦး ထိသွားခဲ့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ မိမိတို့ဟာအထိမနာပါ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရတော့ အောင်မြင်မှုရခဲ့ပါသည်။

မတ်လအတွက် သုံးသပ်ချက်

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၁)ရက် ၁၉၉၂ ခုနှစ် မတ်လမှာ အပြေးအလွှားနဲ့ အတော်ကြီး အိုးနင်းခွက်နင်းနိုင်သော လဖြစ်သည်။ မိမိ ဖေဖော်ဝါရီလတုန်း တစ်ခြောင်းမိန့်ထွက်ပြီး အခြေအနေအရ အမြန်ဆုံး ဆိုင်းမဆင့်၊ ငုံ့မပါဘဲ တပခမု တမခ(၃၃)သို့ ပြောင်းခဲ့ရသည်။ ဘာနှုတ်ဆက်ပွဲမှမလုပ်ဖြစ် ဘယ်သူ့မှလည်း နှုတ်မဆက်ဖြစ်ခဲ့။ တိုင်းမှူးတောင် နှုတ်ဆက်မသွားနိုင်။

မတ်လ ပထမပတ်တွင် KNU ဗဟိုမာနယ်ပလောအား တိုက်ရန် ကရင်ပြည်နယ်ကို ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဘားအံတမခ (၂၂)ရိပ်သာတွင် တည်းခိုပြီး သတင်စုဆောင်းပြင်ဆင်ခြင်း၊ လာမည့်တပ်များ စောင့်ရင်း ဘားအံမှာပင် သုံးလေးရက်နားခဲ့ရသည်။ ၎င်းနောက် တပ်ထွက်ခဲ့သည်။ ခမရ(၁၃)နဲ့ ခမရ(၁၁၉)တပ်ရင်းနှစ်ရင်း မိမိရသည်။ မတ်လ ဒုတိယ ပတ်တွင် ရှမ်းရွာသစ်တစ်ဝိုက်ရောက်ရှိပြီး ရုတ်ရုတ်ထွေးထွေးဖြင့် ရှိနေသည်။ မတ်လ(၁၅)ရက်နေ့တွင် စကကမှူးနဲ့ တပ်မမှူးရောက်လာ၍ အခအနများ အတော်အသင့် ရှင်းသွားသည်။ ဗဟိုဟာနှစ်ခုတစ်ခုရေတင် ပြီး စစ်ဆင်ရေးလုပ်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

မတ်လ (၁၈)(၁၉)ရက်နေ့တွက် ခမရ(၁၆) မအူမလည်ဖြင့် ဘိနအပေါ်တက်သွားရာ KNU မှ ကျင်းကောင်းကောင်းတူး နေရာယူပြီး တိုက်လိုက်ရာ အတော်အထိနာသွားခဲ့သည်။ မိမိအတွက် သင်ခန်းစာ ကောင်းတစ်ခုအဖြစ် နမူနာယူရပေမည်။

မတ်လ တတိယပတ်တွင် ပထမအဆင့် စတိုက်ရာ အောင်မြင်မှုများ အတော်အသင့်ရခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မတ်လ (၂၅)ရက်၌ ခလရ(၄) တပ်ရင်းမှူး တိုက်ပွဲကျသွားခဲ့၍ စိတ်မကောင်းစရာ

ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ Ambush သဘောမျိုးဖြစ်၍ သတိထားစရာဖြစ်သည်။ KNU တို့အတွက် မြေ၊ အခအနေပေးနေသည်ကို လျော့တွက်၍မရ။ KNU ငွေများက ကျင်းကောင်းကောင်းတူးတက်သည်။ ခိုးပေ ကတ်သတ် နေတတ်လုပ်တတ်သည်။ လုပ်ရဲသည်။ အထာပေါက်ဖို့တော့ လိုပေသည်။ မိုင်းတလည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ထောင်တတ်သည်။ မိုင်း ကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားကြတာ မနည်းတော့။

မတ်လတော့ ကုန်သွားပြီ။ တပ်မခ(၆၆)လှုပ်ရှားမှုများကြည့်၍ ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်ထားဆဲ ဝရပြုရန်ကိစ္စများမှာ -

- စစ်သည်များကျန်းမာရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုကိစ္စများ
- ရိက္ခာ၊ ခဲယမ်းများ မပြတ်လပ်ရေး
- မိုင်းအထိအခိုက်နည်းရန်
- လက်နက်ကြီးထိမှန်မှုမရှိစေရန်
- ရာသီဥတုဒဏ်ခံနိုင်ရန်၊ မိုးကာလအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားရန်။

မိမိအတွက်တော့ ဦးစီးအရာရှိဘဝမှ စစ်မြေပြင်ဆင်း၍ Commander ဘဝကူးပြောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပီပြင်ရန်လိုသည်။ တပ်မ (၃၃)မှ တိုက်ပွဲဝင်တိုက်များနှင့် တသားတည်း ကျသွားရန်တော့ လိုပါသည်။ ကြိုးစားရပေလိမ့်မည်။

* *

အထက်ပါတို့ကား တိုက်ပွဲကာလ မတ်လအကုန်တွင် ကျွန်တော် ရေးမှတ်ခဲ့သည့် မှတ်စုလေးများ ဖြစ်ကြပါ၏။

* *

သောင်ရင်းမြစ်ဘေးမှ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ပူပြင်းသော နွေကာလ၊ ကရင်ပြည်နယ်ဒေါက် ကောင်တန်းမှ မာနယ်ပလော တောင်ခြမ်းဒေသ။

ပွိုင့်- ၈၆၅ ရှိ ရှေ့တန်းတပ်မဌာနချုပ်တွင် လူစုံနေပြီ၊ တပ်မမှူးမှ ခပ်နယ်ဝမ်းတစ်ခုလုံး၏ မြေပုံကိုကြည့်ပြီး -

“က- ဗဟိုဟာမှူးတွေ၊ အရင်ရည်မှန်းချက်ကိုတော့ ထပ်တိုက်ဖို့ လိုမယ်၊ ဒီခဲစစ်ကြောင်းကြီးတွေကို သိမ်းမိရင် မာနယ်ပလောရဘို့ လုံးဝ

လမ်းပွင့်သွားပြီ။ နည်းဗျူဟာ (၃၃၃) ပွိုင့်-၃၁၁၃ နဲ့ ကျောက်တောင်
ကျောက်ကြီးကိုရဘို့ လိုမယ်။ နည်းဗျူဟာ(၃၃၁)ကတော့ အရင်ရဲ
မှန်းချက်ဖြစ်တဲ့ နော်တဘဲ၊ တိုက်တဲ့အခါ ဗျူဟာနှစ်ခုလုံး ဟန်ချက်ညီ
ရမယ်။”

“ အဲဒီတော့ ချပြီးသားစခန်းတွေကို ထိန်းထားပြီး ထပ်တိုက်
ရည်မှန်းချက်တွေအတွက် တိုက်စစ်စီမံချက်ကို အကြမ်းဖျင်း ဆွေး
ပေးပါ။ တကယ့်ပကတိ မြေအခြေအနေကို ဗျူဟာမှူး တွေသိပြီးသားဘဲ။

နည်းဗျူဟာ(၃၃၃)မှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းပိုက ကျွန်တော်
မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူကား ၁၉၈၀ ခုနှစ်လောက်
ကတည်းက ကျွန်တော်နှင့် ကျိုင်းတုံအရှေ့ခြမ်းဒေသ စစ်ဆင်ရေးများတွင်
သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်ခန့် စီနီယာကျ
ယခုစစ်ဆင်ရေးကာလမှာပင် ယာယီဗိုလ်မှူးကြီးဘဝမှ Promotion ရပြီး
Full Colonel ဖြစ်ခါစဖြစ်၏။ စစ်သင်တန်းအတော်များများတွင် ပထမ
စွဲခဲ့သူဖြစ်ပြီး စစ်ရေးစီမံချက်များကို ကောင်းစွာရေးဆွဲသုံးသပ် ဆောင်ရွက်
နိုင်သူဖြစ်၏။

“ ပွိုင့်-၃၁၁၃ နဲ့ ကျောက်တောင်ကျောတော့ ရအောင် တိုက်ပါ
မယ်။ အူမုဒီးကိုလဲ အကျအဆုံးအရင်းအနှီး အတော်များများပေးပြီ။
တိုက်လိုက်ရတာပါ။ ဒါတောင် အောက်က ကျောက်ကြီးကျောက်ကြားက
ပျောက်ကြားပစ်တာတွေ၊ လက်ဖြောင့်ပစ်တာတွေကြောင့် အထိအခိုက်
နေတိုင်းရှိနေပါတယ်။ အရေးကြီးတာက ဒီကောင်တွေကို အလုံးအရင်းနဲ့
မတိုက်ဘဲ ထိုးဖောက်ပြီး စီမံဝင်တိုက်တာမျိုး လက်ရွေးစင် ကွန်မန်ဒို
တိုက်တာနည်းနဲ့ တိုက်တာမျိုးလုပ်ချင်ပါတယ်။ ပွိုင့်-၃၁၁၃ အောက်မှာ
တော့ နော်တဘက်ကလာတဲ့ ရန်သူ့ဆက်သွယ်ရေးမြောင်း အရှည်ကြီး
ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာတော့ ဒီကောင်တွေ ခံစစ်ကောင်းကောင်း
ယူထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောက်တောင်ကို အမိအရ ကုတ်ခြစ်
တွယ်ကပ်တက်တိုက်ပြီး အပေါ်ရောက်မှ အောက်ကခံစစ်ကို တိုက်ချင်
ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ စီမံချက်အကြမ်းဖျင်းကတော့ အဲဒီလောက်ပါဘဲ။
တပ်ကတော့ ဒါးကောက်အဖွဲ့သုံးပါမယ်။ ”

နည်းဗျူဟာ(၃၃၃)မှူးက စစ်နယ်စွမ်းမြေပုံကြီးကို ဟုတ်ထောက်
ပြီး သူ၏တိုက်စစ်စီမံချက်အား ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းတင်ပြခဲ့

အဆုံးသတ်လိုက်၏။ သူပြောသည့်ဒါးကောက်အဖွဲ့မှာ ယခင်က ဂေါ်ရခါး
များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားခဲ့သည့်တပ်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ ယခု ခလရ(၄)
ဖြစ်၏။ ထိုတပ်ရင်း၏ ပခုံးတံဆိပ်တွင် ဂေါ်ရခါးဒါးကောက်များ ပါနေ
ခြင်းကြောင့် ဒါးကောက်ဟု သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ ကောင်းပြီလေ နည်းဗျူဟာ(၃၃၁)ကရော နော်တကို ဘယ်လို
တိုက်မလဲ ”

တပ်မမှူးက ကျွန်တော်ဘက်လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ ကျွန်တော်ရည်မှန်းချက် နော်တကတော့ တကယ့်အခိုင်အမာ
ပစ်စစ်ကြီးခင်ဗျာ။ ခြံစည်းရိုးက အရင်က သုံးထပ်၊ အခုလေးငါးထပ်
ထပ်ကာထားတယ်။ စခန်းပတ်ဝန်းကျင်လဲ ကိုက်လေးငါးရာ အပြောင်ရှင်း
ထားတယ်။ အရင်တစ်ခါတိုက်စစ်တုန်းက ရှေ့တည့်တည့်က Frontal
attack နဲ့တိုက်တာ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဘေးကနေ
ပတ်ဝင်ပြီး တိုက်ခွင့်ပြုပါ။ တပ်ကတော့ ပုသိမ်ကြီးတပ်ရင်းက လက်ရွေး
စင်စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း၊ စစ်ကိုင်းတပ်ရင်းက လက်ရွေးစင် စစ်
ကြောင်းထုတ်ပြီး စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းနဲ့တိုက်ပါမယ်။ ”

“ ပတ်တိုက်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်ဘက်က ဝင်မလဲ ”

“ ရန်သူလုံးဝမမျှော်လင့်တဲ့ သောင်ရင်းမြစ်ဘက်ကဘဲ ဝင်ချင်
ပါတယ်။ ”

“ သောင်ရင်းမြစ်ကတော့ တစ်ဖက်နိုင်ငံနဲ့နီးလို့ လုံးဝခွင့်မပြု
ဘူး။ ”

“ ဒါဆိုရင်လဲ ကြယ်ပြောင်ကုန်းဘက်က တိုးကြည့်ပါမယ်။ ဒါပေ
မယ့် နော်တမရောက်ခင်မှာဘဲ ရန်သူ့ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းနဲ့ ခံစစ်
ကြောင်းတွေကို တွေ့သွားနိုင်တယ်။ မြေအခြေ အနေလေ့လာထားရသမျှ
တော့ ဖုံးကွယ်ပုံဖျက်ထားတဲ့ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းတွေရှိတဲ့ အနေ
အထားတွေရတယ်။ ဒီကောင်တွေက ကျင်းတွေတူး Chain Saw တွေနဲ့
ဆစ်ပင်တွေလှဲ၊ Over head တွေလုပ်နဲ့ ခံစစ်ကိုအဆက်မပြတ် လုပ်နေ
ကြတာ။ ဒါကြောင့် အငိုက်ရဘို့က အတော်ခက်ပါတယ်။ ကြယ်ပြောင်
ကုန်းဘက်က ဆုတ်သွားခဲ့ကောင်တွေလဲ နော်တမှာ ထပ်ဖြည့်ထား
တယ်။ ”

“ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ Formtal attack ဘဲ နောက်တစ်ကြိမ်ကြိုးစားကြည့်ပါဦး။ လက်နက်ကြီးပစ်စကုများများပေးပြီး တိုက်ကြည့်ပါ။ တပ်မမှူးက ရှေ့တချည်းတိုက်စေချင်၏။ ရန်သူက LI Defence ခံစစ်ယူထားရာ ရှေ့တည့်တည့်ဝင်တိုက်ပါက ရန်သူသတ်နိုင်ပုံနှင့် ပစ်ကွင်း၊ မြင်ကွင်းအောက်တွင် ကျွန်တော်တို့တပ် များကျရောက်အကျအဆုံးများနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ရှေ့က မတိုက်လိုပါ။ ယခင်တစ်ကြိမ်လည်း လန်ကျခဲပြီး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိမိတပ်မမှူးကြီးက ရှေ့တိုက်စေလို၏။ တပ်မမှူးကြီးဆန္ဒပြည့်ဝသွားအောင် ဒီတစ်ကြိမ်ကြိုးစားကြည့်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ တပ်မမှူးလမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်း ဒီတစ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်ခင်ဗျာ ”

“ အေးဗျာ၊ ဒီတစ်ကြိမ်ထပ်ကြိုးစားကြည့်ပါဦး။ ၁၂၀ စိန်ပြောက်ကြီးများများ ပစ်ပေးပြီး တိုက်ကြည့်ပါ။ ပြင်ဆင်ဘို့ အချိန်လုံလောက်အောင် ပေးမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားစစ်ကြောင်းမှူးတွေ မြေအခြေအရာအသေအချာလေ့လာပြီး ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းအသေအချာ ရွေးချယ်နိုင်ရင် ရနိုင်ပါတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ တပ်မမှူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကြိုးစားကြည့်ပါမယ် ”

ကျွန်တော်တို့၏ စစ်ဆင်ရေးညှိနှိုင်းအစည်းအဝေးအား နေ့လယ်လောက်တွင် ရုတ်သိမ်းပြီး ပျံ့-၈၆၅ မှ ဗျူဟာရုံးစိုက်ထားရာ ဘိနပ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ လမ်းတွင် ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် ရိက္ခာပိုတာများ သွားလာနေကြ၏။ လမ်းလုံးခြုံနေရယူထားသည့် ဒေသခံတပ်အချို့တွေ့ရ၏။ အားလုံးမှာ မဲညစ်ပေပွနေပြီး နေပူပူလေပူပူမှာ ပင်ပန်းကြီးတာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြရသည့် သရုပ်သကန်ကို အထင်းသားတွေ့နေရ၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် “ ဟေ့- သူငယ်ချင်း ” ဟု ခေါ်သံကြားရလေသည်။ လမ်းကြည့်လိုက်ရာ အခြားသူမဟုတ် ဝိုင်းမှုကြီးသိန်းအောင်ကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်နှင့်ဗိုလ်သင်တန်းတစ်ပတ်တည်း ဆင်းသူငယ်ချင်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ထွေးမောင်ဖြစ်နေ၏။ သူက ကျွန်တော့်အား လာလာလှည့်လှည့်ဘေးတွင် လာစောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့စခန်းကား ဘိနပ်သို့ပင် ရှေ့တိုက်အကျအဆုံးဖြစ်သည့် ကဆာနလီတောင်ပေါ်စခန်းကြီးဖြစ်၏။

“ သူငယ်ချင်းရောက်နေတယ်ကြားလို့ သက်သက်လာတွေ့တာ သတင်းလေးတွေ ပေးချင်တယ်။ ဒီမှာ အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှု ပြဿနာကြီးတယ်။ ရေရိက္ခာအခက်အခဲ အားလုံးရှိတယ် သူငယ်ချင်း။ စေ့စေ့ဝပ်စစ်လုပ်ပါ။ ရန်သူက သူတို့ဗဟိုနဲ့နီးတော့ Logistic က ကောင်းတယ်။ စက်လှေသုံးနိုင်တယ်။ ကိုယ်တို့က သူတို့လို မသုံးနိုင်ဘူး။ ကန့်သတ်ချက်တွေ ရှိတယ်။ ဒါ့အပြင် ဒီကောင်တွေက တောကျွမ်းတယ်။ တောထွင်းစစ်ဆင်ရေးမှာ အားသာတယ်။ မိုင်းမျိုးစုံလဲ သုံးတယ်။ ချောင်းပစ်တာ၊ ခြံခိုတာလဲ ခဏခဏလုပ်တယ် သူငယ်ချင်း။ ဒီဘက် မရောက်သေးဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းရောက်တာ ကြားကြားချင်း ဆင်းလာခဲ့တာ ”

ပိုစာဝေ

ဟု - ဒုဗိုလ်မှူးကြီးထွေးမောင်မှ ရှည်လျားစွာ ပြောပြ၏။ သူ့စေတနာကို လေးစားကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ကဆာနလီကား သောင်ရင်းမြစ်နှင့် မဝေးလှဘဲ မဲသဝေါထက် ရှေ့တန်းပိုကျသည်။ ထီးထီးဖြစ်နေသည့်စခန်းဖြစ်၍ သတိကြီးစွာ ထားနေရသည်ဟု ဆို၏။ ရန်သူက အငိုက်ဖမ်းတက်၍ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေလို့ မရ၊ ရံဖန်ရံခါ တစ်ဖက်နိုင်ငံဘက်မှလည်း ကူးလာတတ်၏။ မဲသဝေါပင်လျှင် အငိုက်မိ၍ ရန်သူ့လက်သို့ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်သွားဘူး၏။ ကိုယ်က တိုက်တော့ အကြီးအကျယ် တိုက်ယူခဲ့ရ၏။ အသက်တွေ အများကြီး ပေးလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးထွေးမောင်မှ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်အား သတိပေးရန် သက်သက်ဆင်းလာခြင်းဖြစ်၏။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုထွေးမောင်ရယ် ”

ကိုထွေးမောင်ကို ကျေးဇူးတင်ရင်းဖြင့် ကဆာနလီအား လှမ်းကြည့်ရာ ထီးထီးထိုးထွက်နေသည့် ကဆာနလီအား မြင်ရပါ၏။ သူ့တပ်ရင်းလည်း ရှေ့တန်းမှာ လပေါင်းအတော်ကြာနေပြီဟု ဆို၏။ စစ်မြေမှာ ကြာညောင်းရက်ရှည်နေပြီပေဘဲ။ အိမ်များ လှမ်းနေကြပြီလား မသိ။

“ က- သွားပေးဦးတော့ သူငယ်ချင်း၊ သတိစိရိယနဲ့သာ လှမ်းပါနော် ”

သူငယ်ချင်းကိုထွေးမောင် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ကားငယ်လေးသည် ထိုနေရာမှ မိနစ်အနည်းငယ်မောင်းပြီးသော်
ယာဉ်ရပ်နားကွင်းသို့ ရောက်၏။ ရောထောက်အရာရှိ ဗိုလ်ကြီးအောင်မိုးမှ
ဆီးကြိုနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် သူ့အား -

“ ဗိုလ်ကြီးအောင်မိုးရေ၊ နက်ဖန်မနက်စောစောတော့ တပ်ရင်း
များ၊ ဒုတပ်ရင်းများတွေကို ဘိနခေါ်လိုက်ပါ။ နောက်တစ်ပွဲခွဲရဦးမယ် ”
ဟု ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ယာဉ်ရပ်နားကွင်းတစ်ဝိုက်တွင်ကား ရိက္ခာနှင့်ခဲယမ်းချနေသူများ
သယ်ပို့နေသူများနှင့် ရှုတ်ရှက်ခတ်နေ၏။ Convoy ကွင်းအားကြည့်ပြီး
လိုသည်များမှာကား ဘိနကုန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့၏။

ညနေစောင်းမီ နေက နှစ်လှလှဖြစ်နေသည်။ ဆည်းဆာရောင်က
အရှေ့ဘက် သောင်ရင်းမြစ်နှင့် ယိုးဒယားနိုင်ငံက တောင်းကုန်းများပေါ်
သို့ ဖြာကျနေ၏။ သဘာဝ၏ အလှအပများက လွမ်းမောဘွယ်ကောင်းလှ
ပါသည်။ ထိုစဉ် ရေဒီယိုသံခပ်သဲ့သဲ့အား ကြားမိ။

“ ဝသုန်မြေဝယ်xxx စုံမြေဝါမောင်းxxx ပန်းပေါင်းတွေလဲ
xxx မနောင်းခါ သင့်ပင်တိုင်း ဝံတာထယ်xxx နဲ့ အောက်မိုးမြေxxx
မျှော်မျှော်လေတိုင်းxxx မောင်ကြီးရေ ခေါ်မြည်တမ်း xxx
ငယ်ကျမ်းရဲ့ အသံကြားပြန်ပါတယ်xxx ဆင့်ပွါးဆယ်ဆ လွမ်းရတယ်
xxx စစ်သည်မှ အချစ်ဆီသို့ရယ်xxx လွမ်းရက်ရှည်ညှိုး တေး
တစ်ချိုးပါတယ် ”

အဆိုတော်ကြီး မောင်မောင်ညွန့်ရဲ့ “စစ်သည်မှ တေးတစ်ချိုး”
သီချင်းအဆုံးသတ် အပိုဒ်ဖြစ်၏။

ဪ- စစ်သည်တွေအတွက်တော့ လွမ်းရက်ရှည်ညှိုးတေး
တစ်ချိုးသံနဲ့ အလွမ်းဖြေနေ ကြရပြီထင်ပါရဲ့။

* *

တိုက်စစ်အတွက် တပ်ရင်းများ၊ စစ်ကြောင်းများကို
အစည်းအဝေးခေါ်လိုက်ရ၏။ ခမရ(၁၃)တပ်ရင်းမှူးနှင့်အဖွဲ့၊ ခမရ(၁၁၉)
တပ်ရင်းမှူးနှင့်အဖွဲ့၊ ခလရ(၇၆) မန္တလေးမျက်ပါးရပ် တပ်ရင်းမှ
ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အစရှိသည်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုစစ်ဆင်ရေး
အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်တော်ကပင် ဦးဆောင်၍ ဦးစွာ ပထမဘိန
စခန်းမြေအောက်ဘန်ကာအတွင်း မြေပုံခန်း၌ စတင်ရှင်းပြရသည်။

“ ကိုင်းဗျာ၊ ရှေ့တန်းတပ်မကတော့ ရန်သူနော်တစ်စစ်နဲ့ ပြိုင်-
ကျောက်တောင်ကျောက် အမိအရ တိုက်ခိုင်းနေတယ်။
ရရင်တော့ မာနယ်ပလောက လက်တကမ်းဘဲ။ ဒါကြောင့် ဒီဧပြီလ
ပတ်ပတ် မတိုင်မီ အပြီးတိုက်ချင်တယ်။ တပ်တွေက နည်းနည်းအထိ
နက်နိုထားတဲ့အတွက် တပ်ရင်းလိုက်အစား တစ်ရင်းကို လက်ရွေးစင်
တစ်ခုတစ်ကြောင်းနဲ့ နောက်က တစ်ခွဲရဲပေးမယ် ”

“ ရန်သူက သူတို့ကိုထပ်တိုက်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်နေ
တယ်။ ဒါကြောင့် အငိုက်ဖမ်းဖို့တော့ မလွယ်ဘူး။ ပစ်အားနဲ့ စစ်ကစားမှုကို
တန်ဖျက်ညီညီပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်းပြီး တိုက်မှပဲ ရမယ်။ လက်နက်ကြီးပစ်ကူ
များပေးမယ်။ ပြင်ဆင်ချိန်လုံလုံလောက်လောက်ပေးမယ် အကျအဆုံး
ပေးအောင် ချီတက်ရာလမ်းကြောင်း ကောင်းကောင်းရွေးဘို့ လိုမယ်။
တိုက်စစ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ စီမံချက်တွေဖြစ်တဲ့ စစ်ကစားမှုစီမံချက်၊
စစ်တပ်စီမံချက်၊ အုပ်ချုပ်မှုစီမံချက်၊ ဆက်သွယ်ရေးစီမံချက်၊ ပြန်လည်
စည်းမှုစီမံချက် ဒါတွေကိုတော့ သေသေချာချာလုပ်ဘို့ လိုလိမ့်မယ်။
တင်စီစဉ်တဲ့ တိုက်စစ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အသေးစိတ် ထောက်လှမ်း
တာတွေ ပစ်ကူပေါင်းစပ် ညှိနှိုင်းတာတွေ သေသေချာချာလုပ်ဘို့
လိုလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ ဒီလောက်ဘဲဗျာ၊ တပ်ရင်းမှူးတို့
ကများပြောဘို့ ရှိသေးလဲ ”

ခမရ (၁၁၉)မှ ဒုတပ်ရင်းမှူးဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့်က အလွန်တက်ကြွ
ဖြစ်၏။ ပထမပွဲများတွင် အောင်မြင်မှုရထားသဖြင့် နိုင်ချင်ကြက်ကဲ့သို့
ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူက -

“ ကျွန်တော်တို့တပ်က နှစ်ခွဲတစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ပေါင်းဆောင်ပါမယ်။ ဗျဟာမှူးကြီးနဲ့ တပ်ရင်းမှူးကြီးတို့ စိတ်မပူရပါဘူး။
အောင်မြင်ရပါစေမယ်။ ကျွန်တော်အာမခံပါတယ် ”

ရဲရဲတောက်ဆို၏။
“ အေးကွာ၊ ယုံကြည်ပါတယ် ကိုဝင်းမြင့်ရယ် ”
အလားတူပင် ခမရ(၁၃)ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးအောင်ငြိမ်းက

“ ကျွန်တော့်တပ်ရင်း နှစ်ခွဲတစ်ကြောင်းကိုလဲ ကျွန်တော်
ဆောင်ပါမယ် ”

ဟု ဆိုလာ၏။ ပထမပွဲတုန်းက နည်းနည်းထိထားသဖြင့် အသံကား အသံငါးမပြည့် ထင်၏။ သို့ရာတွင် သူလည်း အမိန့်နာမိသ စစ်သားကောင်းတစ်ဦးဖြစ်၍ သည်တစ်ပွဲတွင်လည်း သူပဲ ကွပ် ပြန်ပေးရပါဦးမည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ တပ်ရင်းများတွေ ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ မမြေအခြေအနေ ကြည့်မယ်၊ လာကြ”

ကျွန်တော်တို့သည် မြေအောက်ဘန်ကာမှ ထွက်၍ ဘီနက ရှုရပ်မှနေပြီး နော်တကုန်းနှင့် ပွိုင့်- ၃၁၁၃ ကျောက်တောင်က မျှော်ကြည့်ကြ၏။ ဝါးရုံတောများကိုသာမက ကျောက်ချွန်၊ ဗကျောက်တ များ တောင်ယာဟောင်းအချို့နှင့် တောအပြောင်းရှင်း၍ ခဲစစ်ယူ သည့် နော်တကို ပြောင်ပြောင်ကိုပါ တွေ့ရ၏။ အချို့နေရာများ တောမီးများလောင်ကျွမ်းနေ ပြီးမီးခိုများထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသ မတိုက်ကြ မခိုက်ကသေးသဖြင့် စစ်မြေပြင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်နေ တိုက်ကြ ခိုက်ကြသည့်အခါ ဤဒေသကြီးတစ်ခု သောသောညသွား ရောမည်။

“ဒုတပ်ရင်းများနဲ့ စစ်ကြောင်းများတွေ မြေအခြေအနေကြ ပြီးတော့ ချီတက်ရာ လမ်းကြောင်းသေချာရွေး၊ တပ်ဆက်မပြတ် မ အချိန်လုံလုံလောက်လောက်ယူပြီး စီမံချက်ပြန် တင်ပေးပါ။ ပထမပတ်အကုန် နောက်ဆုံးထားပြီး တိုက်ချင်တယ်၊ မေးစရာ မေးပါ။ မေးစရာမရှိရင် တန်းဖြုတ်ပြီး လုပ်စရာရှိရာ ဆက်လုပ်ကြပါ”

ကျွန်တော်သည် ခပ်မြန်မြန်ပင် ညှိနှိုင်းခြင်းကို အဆုံးသ လိုက်သည်။ သူတို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားချိန်တွင်တော့ ရင်မေ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ စစ်သည်များ အကျအဆုံးများမည်ကို စိုးရိမ်ပူ ပါသည်။ သို့ရာတွင် စစ်သားပဲလေ လုပ်စရာရှိရင် လုပ်ရမှာ ကိုယ့်အလှည့် ရောက်ရင် မနွဲ့စတမ်းဟု စဉ်းစားရင်း ရှင်မဟာရဋ္ဌသာ ဝန္တီသာရဆုံးမစာမှ စာလေးတစ်ပိုဒ် ကို ပြေး၍ သတိလိုက်မိပါသည်။

“ရဲရေးရောက်သော်၊ ရွှံ့ကြောက်မဲ့တွန် နိုင်ငံဝန်၌၊ ကုမ္ဘာကယတွ နာဝခြင်သော်၊ ရင်ဆိုင်တွေ့လည်း ခွာ၍မဆန့်၊ အသက်စွန့်လော့”

ဪ- အရေးကြုံလာရင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အသက်စွန့်ရ ပါလား။

ဝန်းကျင်တစ်ခုတွင်တော့ ရွက်ဝါတို့က သဲသဲလှုပ်ကြွကျနေ၏

**

ထိုးစစ်ဆင်မည့်ရက်က တဖြည်းဖြည်းနီးလာ၏။ ယ ရက်မတိုင်မီ ကပ်များများအသီးသီး ပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်းကြ၏။ ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းများ များချယ်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ဘယ်ဘက်ရှိ ဗျူဟာမှလည်း တိုက်စစ်ကို တစ်ချိန်တည်းတစ်ပြိုင်တည်းစနိုင်းရန် မြေပြင်တပ်ခြင်း ဆက်သွယ်နိုင် ရေး ညှိနှိုင်းလာ၏။ ထို့ကြောင့် တိုက်စစ်မစမီ ယ အနုတ် တစ်ရက်နေ့တွင် နောက်ဆုံးပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်းခြင်းကို ဆောင်ရွက်ရန် ခမရ(၁၁၉) တပ်ရင်း များနှင့်အဖွဲ့အား ဆုံရပ်သို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။ ဆုံရပ်ကား အူမူခီး အနီးတွင် ဖြစ်၏။ ထို့နေ့ညနေတွင် ကျွန်တော်မျှော်လင့်မထားသည့် သတင်းဆိုးတစ်ရပ် ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုသတင်းကား ခမရ(၁၁၉) ပုတပ်ရင်းများ ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့် မိုင်းထိသွားခြင်းပင် -

“အဘ - ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့် မိုင်းထိသွားပြီတဲ့”

ဗိုလ်ကြီးတိုင်းမောင်မှ မဝံ့မရဲနှင့် လာရောက်သတင်းပို့၏။

“တောက်၊ အရေးထဲမှာ သိပ်အားထားရတဲ့လူတစ်ယောက် လျော့သွားပြန်ပြီကွာ၊ ဒုက္ခပါဘဲ”

ကျွန်တော်က စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့်ကား ကျွန်တော်နှင့် ၁၉၈၀ ခုနှစ် အလွန်ကာလများက တည်းက ကျွင်းတုံဒေသတွင် လက်တွဲခဲ့၏။ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ရှိ၏။ လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲရှိ၏။ စစ်မြေပြင်တွင် အလွန်အားထားရ၏။ သူမရှိတော့ ပါက ကျွန်တော့်အတွက် လက်ရုံးတစ်ဖက်ပြုတ်ချေပြီ။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုဝင်းမြင့်ရယ်”

ထို့နေ့ညနေ၌ ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့်အား အူမူခီးဘက်မှ ထမ်းစင် များဖြင့် သယ်လာကြသည်။ ညမောင်စပျိုးချိန်တွင် ဘီနသို့ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော့်အား တွေ့သည်နှင့် ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့်မှ -

“မိုင်းထိသွားလို့ အခုပွဲမှာ ကျွန်တော်မပါရတာ ဝမ်းနည်းတယ်၊ တာဝန်မကျေပွန်သလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ ဗျူဟာမှူး”

သူက အလေးပြုရင်း၊ ထိုသို့ဆိုသည့်အခါ လွန်ခဲ့သည့် (၁၀)နှစ် က သနက(၁)မှ မိုင်းထိသွားသည့် ဗိုလ်ကြီးသိန်းနွယ်ကို ပြန်လည်

သတိရမိသည်။ ဗိုလ်ကြီးသိန်းနွယ်ကလည်း ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့်ကဲ့သို့ မြေပြင်တွင် ထူးချွန်သူဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဖြစ်စဉ်က လာတူနေ၏။

“ကဲ- ကိုဝင်းမြင့်ရေ ဒါတွေမပြောပါနဲ့တော့၊ ကိုယ့်ညီ တာဝန် ကျေပွန်ပါပြီ၊ ကျန်းမာရေးမြန်မြန်ကောင်းအောင်သာ ဂရုစိုက်ပါ။ အော့မှာ ကားစောင့်နေတယ် သွားပေတော့”

ထိုညက ဗိုလ်မှူးဝင်းမြင့်၏ မရိတ်မသင်ဘဲထားသော မျက်ဆီပုံမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးများ အလယ်မှ တလက်လက်တောက်ပနေသည့် မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို တရေးရေးမြင်ယောင်မိပါသည်။ ကျွန်တစ်ဖက်က မိုင်ထိထား၍ ဆေးပတ်တီးစည်းထားရ၏။ ဆေးရုံကဆင်းသည့်အခါတွင် သူ စစ်မြေပြင်သို့ ပြန်လာနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

လူကောင်းတစ်ယောက်လက်လွတ်လိုက်ရပေပြီ။

* *

ယ ရက်ကား သင်္ကြန်တွင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် လက်နက်ကြီးများကို အဆက်မပြတ် ပြင်းထန်စွာ ပစ်ခတ်ရင်း တိုက်စစ်ကိုစ၏။ တပ်မတော်မြောက်တပ်မှ ဗိုလ်ကြီးမျိုးခိုင်ဦးစီးသည့် ၁၂၀ မီလီမီတာ စိန်ပြောင်းကြီးကျည်များသည် ပြင်းထန်စွာ မြည်ဟီးပေါက်ကွဲကုန်ကျ၏။

“အုမ်း၊ ဂျိမ်း” “အုမ်း၊ ဂျိမ်း” ဆိုသော အသံကြီးများသည် ပထမမြေကြီးကို သိမ့်သိမ့်တုန်စေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ချေမှုန်းရေးစစ်ကြောင်းများသည် လက်နက်ကြီးပစ်ကူနောက်မှ တစ်ပါတည်း လိုက်ပါသွားကြ၏။ လက်နက်ကြီးအပစ်ရပ်သည်နှင့် ကျားထိုးတိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်မထားသော အခက်အခဲများက ရှိနေချေပြီ။ ထိုကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့ကောင်းစွာ စိုးမိုးထားနိုင်သေးသည့် စပ်ကြားနယ်မြေ၌ ရန်သူတို့မှ နင်းမိုင်းများစိတ်နေအောင် ထောင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်ကြောင်းတစ်ခုတွင် လေးငါးဆယ်ယောက် မိုင်းနပ် ကုန်ကျ၏။ ရန်သူစခန်းရောက်တော့ ရော့တီရော့ရဲနှင့် ဖွဲ့စည်းပုံတူ ပျက်ချေပြီ။ တိုက်စစ်အဟုန် မပြင်းထန်တော့ တိုက်စစ်လျော့သွားသည်။

ပထမနေ့ တိုက်စစ်မအောင်မြင်ပါ။

သို့ဖြစ်၍ ဒုတိယနေ့တိုက်စစ်ကို ပြန်စမ်း။

အထိုက်အလျောက် မိုင်းကွင်းများ ရှောင်ရှားနိုင်သော်လည်း၊ ခြံစည်းရိုးအနီးရောက်သည်အခါ အကုန်မပေါက် ရန်သူက မြေအောက်

ကွင်းများထဲမှ ပွေးကဲ့သို့ ဖေါက်ထွက်၍ RPG များဖြင့် “တဝမ်း၊ ဝမ်း” ပစ်ခတ်မှုကြောင့် အထိအခိုက်များရှိလာပြန်၏။ ထိုအချိန်တွင် အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာ၌ တိုက်ပွဲဝင်နေသည့် ပြည်တပ်မမှ ခွေးအိပ်တောင်ကို ချပြီဟု ကြွေးနန်းဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ဓာတ်ကိုမြှင့်၍ -

“ဟိုဘက်တပ်မက ခွေးအိပ်တောင်ကိုရပြီတဲ့၊ ဇို့တပ်မကလဲ မျက်ကွာ”

နောက်ဆုံးထိုးစစ်သို့ ကိုယ်တိုင်တပ်ရင်းမှူးနှစ်ဦးနှင့်အတူ ဘိနမှ ဝင်းကာ အနီးကပ် ကြီးကြပ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် ညနေမိုးချုပ်သည်အထိ နော်တကုန်းဘား အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်စေ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် စစ်ကြောင်းများနှင့် ကိုက်(၅၀၀)ခန့်အကွာမှ အနီးကပ် လိုက်ပါသွား၏။ ရန်သူတို့ကလည်း အသေအကြေခံခဲ့ကြ၏။ စခန်းခြံစည်းရိုး (၅)ထပ်လုံး ပေါက်သွား၏။ ရန်သူတို့မှလည်း အင်အား ထပ်ဆောင်းကာ RPG များဖြင့် မိုးမွန်အောင် ဒလစပ်ပစ်ခတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် စခန်းတွင်း အတင်းဝင်ရောက်သည့် တပ်စိတ်နှစ်စိတ်မှာ တပ်ဆက်ပြတ်၍ နောက်မှ မကူညီနိုင်သဖြင့် အားလုံးထိမှန်ကျဆုံးသွား၏။ စစ်ကြောင်းမှူးမှာလည်း ဝက်ရာရသွားသည်။

ကျွန်တော်က အတင်းတွန်း၍ ထပ်တိုက်စေ၏။ သို့ရာတွင် တိုက်စစ်အား ပျော့နေချေပြီ။

ကျွန်တော်၏ ဦးစီးအရာရှိများမှာ -

“ဗူဟာမူးကြီး၊ အထိအခိုက်တွေ များနေပါတယ်၊ သိပ် မတွန်းရင် ကောင်းပါတယ်”

ဟု တင်ပြလာကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်၍ ရွှေတန်း တပ်မသို့ သောင်ရင်းမြစ်ဘက်မှ ကွေ့ပတ်တိုက်ခိုက်ရန် ထပ်မံတင်ပြ ကြည့်၏။ ခွင့်မပြုကြောင်းပြန်လာသည်။ တိုက်စစ်တန်သွား၏။ ရွှေမှ ရင်ဆိုင်တိုက်သော တိုက်စစ်အစား လှည့်တိုက်စစ်၊ ဖေါက်စစ်စသည်တို့ကို ဆောင် ရွက်လိုသည်။ သို့ရာတွင် ကန့်သတ်ချက်ပေါင်းများစွာ ရှိနေ ပြုဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ စီမံချက်များမှာ ပျက်ပြားသွားရလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသွားပြီး စစ်အိမ်ထဲ
ထိုးစစ်အရှိန်လျော့နေချိန်တွင် ရွှေတန်းတပ်မမှ ကြေးနန်းဝင်လာ၏။

တပ်မမှူးမှ နပဟမှူးအတွက် -

“ အကျအဆုံးများပြီး တိုက်စစ်အောင်မြင်ဖွယ်ရာ မရှိသေး
တိုက်စစ်အား ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားရန်နှင့် တိုက်ပွဲဝင်တပ်များအား အ
ပေးထားရန် ”

ဟု ပါရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တိုက်စစ်ကို ခေတ္တရပ်လို
ရသည်။ အထိအခိုက် အရုဏ်အာများနေ၍ တပ်တွေကို အနားပေးလို
ရ၏။ နောက်နေ့၌ ကြေးနန်းထပ်ရောက်လာ၏။

“ တိုက်စစ်ကို လုံးဝရပ်ဆိုင်းရန်နှင့် လိုအပ်သည့် ညွှန်ကြား
ချက်များပေးရန် ဒုတပ်မမှူးနှင့် အဖွဲ့ ဘီနသို့ လာမည် ” ဟု ပါရှိ

“ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်၊ ဗျူဟာနှစ်ခုလုံးတိုက်စစ်ရပ်ဆိုင်းလိုက်
တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်ရဲ့ ”

အချိန်ကား ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ စတုတ္ထပတ်။

* * *

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောတွင် ဒုတပ်မမှူးနှင့် ရွှေတ
တပ်မမှ ဦးစီးအရာရှိများ စောစီးစွာ ဘီနသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသ
ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဒုတပ်မမှူးက ကျွန်တော်အား မြေအော
ဘန်ကာတွင်းမှ မြေပုံခန်းတွင်းသို့ခေါ်၍ လာရင်းကိစ္စကိုပြော၏။

ကိုသက်ဦးရေ- ဦးစီးချုပ်အပြောင်းအလဲဖြစ်တယ်ဗျာ၊ ဦးစီး
အသစ်ကြီးက အမျိုးသားပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေးအတွက် ထိုးစစ်တွေ
ရပ်ဆိုင်းတယ်၊ အနောက်ဘက်စစ် မျက်နှာရပ်သွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့
ဒီနေ့စရပ်မယ်၊ တပ်တွေကို လက်ရှိနေရာတွေမှာ ခံစစ် ခိုင်ခိုင်မာမာယူ
လိုအပ်တဲ့အခါ ပြန်ခေါ်ဘို့ ပြင်ထားပါ၊ ကျွန်တော်တို့ (၆)ရင်းတက်လာ
အထဲက ရွှေတန်းတပ်မနဲ့ (၃)ရင်းတစ်ဗျူဟာ ပြန်ထွက်မယ်၊ ခင်ဗျာ
(၃)ရင်းကျန်ခဲ့မယ်၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ တပ်တွေကို ဘယ်လိုခင်းကျင်းမလဲဆို
စဉ်းစားဗျာ ”

ကျွန်တော်သည် ဒုတပ်မမှူး၏ စကားကိုကြားသောအခါ အကြီး
ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်မိ၏။ ဝမ်းနည်းသည်က နော်တစ်
အား အရင်းအနှီးအတော်ပေးပြီးမှ မရလိုက်၍ ဖြစ်သည်။ ဝမ်းသာသ

ကတော့ အမျိုးသားပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေးကို လူကြီးတွေက အပြော
မှာ မဟုတ်၊ အလုပ်နှင့်လက်တွေ့ပြုလိုက်ခြင်းကြောင့် ပင်ဖြစ်၏။

“ ကဲ- တပ်တွေဘယ်လိုခင်းမလဲ ကြည့်ကြရအောင်၊ ခင်ဗျားနဲ့
မလရ(၇၆)ရယ်၊ ခမရ(၁၆)ရယ်၊ ခမရ(၁၁၉) ချန်ခဲ့မယ်ဗျာ၊ တပ်ရင်မှူး
တွေခေါ်ပြီး အသေအချာစီမံပါ၊ ချန်တဲ့အထဲ မပါတဲ့ တပ်ရင်းကိုတော့
သဘက်ခါပြန်လွှတ်ပေးပါ၊ ခုချိန်က စပြီး ခံစစ်ပြင်ခိုင်းပါ တော့ဗျာ ”

ကျွန်တော်နှင့် ဒုတပ်မမှူးသည် စစ်သုံးမြေပုံများအား အချိန်
အတန်ကြာအောင် လေ့လာ၍ တပ်ချထားမည့်အစီအမံကို ညှိနှိုင်း
အတည်ပြုလိုက်၏။ ထို့နောက် ဒုတပ်မမှူးအား ရွှေတန်းအကျဆုံး
စစ်မြေပြင်မှ ရှားရှားပါးပါးနံနက်စာအား အတင်းပင်ကျွေးမွေးလိုက်
ပါသည်။ ကုလားပဲနှင့် ငှက်ပျော်အူ၊ ဝါးယောင်းချည်၊ ဘီနချောင်းလေး
အတွင်းမှ စစ်ခြင်ထောင်နှင့်တိုက်ထားသည့် ငါးကလေးဟင်း၊ ခရုဆန်
လှော်၊ တာလပေါ်ဟင်းချိုနှင့် ညအုထီးခေါ် ငပိရည်တို့ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်
ဒေါ်တခွါးတို့၏။ တောင်ယာဟောင်းမှ ဆွတ်လာသော မုဟ်သ ခေါ်
ဝရက်သီးအား အလွတ်ထောင်း၍ ကျွေးလိုက်သေး၏။ တရှားရှားတရှဲရှဲဖြင့်
စားသူများအတော်မြိန်ပုံရ၏။

“ ကဲ - ကိုသက်ဦး၊ စားလို့တော့ကောင်းတယ်၊ အားနာပါးနာနဲ့
စားရတာဘဲ၊ စားပြီးပြီဆိုတော့ ပြန်မယ်၊ လိုတာ လှမ်းမှာလေ၊ ကျွန်တော်
ပြောခဲ့တာတွေ မမေ့ပါနဲ့ ”

ဒုတပ်မမှူးနှင့်အဖွဲ့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် အတူပါလာ
သည့် ဝိုလ်မှူးမင်းသိန်းက -

“ ဗျူဟာမှူးရေ - ဗျူဟာမှူး Fight တယ်ဆိုတာတော့ ဆေးရုံ
သွားကြည့်ပြီး တကယ်ယုံသွားပြီ၊ လူနာအတော်များများ ဗျူဟာ(၁)က
ချည်းဘဲ ”

နောက်သလိုလို ပြောင်သလိုလိုပြော၏။

“ ဆေးရုံမှာ ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျောလူနာတွေလဲ များနေတယ်၊
အဲဒါလဲ သတိထားပါခင်ဗျ ”

ဟု အတူပါလာသည့် တပ်မဆေးမှူး ဒေါက်တာသန်းထွဋ်က
မှာ၏။ (ဒေါက်တာသန်းထွဋ်ကား ယခုအခါ ပြည်စစ်ဆေးရုံတာဝန်ခံ
ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်နေ၏။) သူက ရေသန့်တစ်ဖါ လက်ဆောင်ပေးသွား၏။
ဟုတ်ပါသည်။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း နေအလွန်ပူသဖြင့် ရေအလွန်ဝတ်လှူအတော်များများ ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ပင် ဝမ်းကိုက်နေသည်မှာ လေးငါးရက်ပင် ရှိနေပြီ။ ဆေးနှောသောက်နေရ၏။ စစ်သားများ၏အာဝေနိကဒုက္ခများက ကြီးမားလှသည်။

ဒုတပ်မမှူးပေးခဲ့သော သတင်းမှာ အရေးကြီးလှသဖြင့် ဝေညနေမှာပင် တပ်ရင်းမှူးများကို ချက်ချင်းခေါ်ပြောရ၏။ ခံစစ်ကို သေချာချာပြင်ဆင်ခိုင်းရ၏။ အမြောက်တပ်ခွဲမှ လက်နက်ကြီးတပ်ဖွဲ့ ဗိုလ်ကြီးသက်နိုင်နှင့် ဗိုလ်ကြီးမြတ်တို့ကိုလည်း ၁၂၀ မီလီမီတာ ပြောင်းကြီးများကို နောက်သို့ ပြန်ရွှေ့ခိုင်းရ၏။

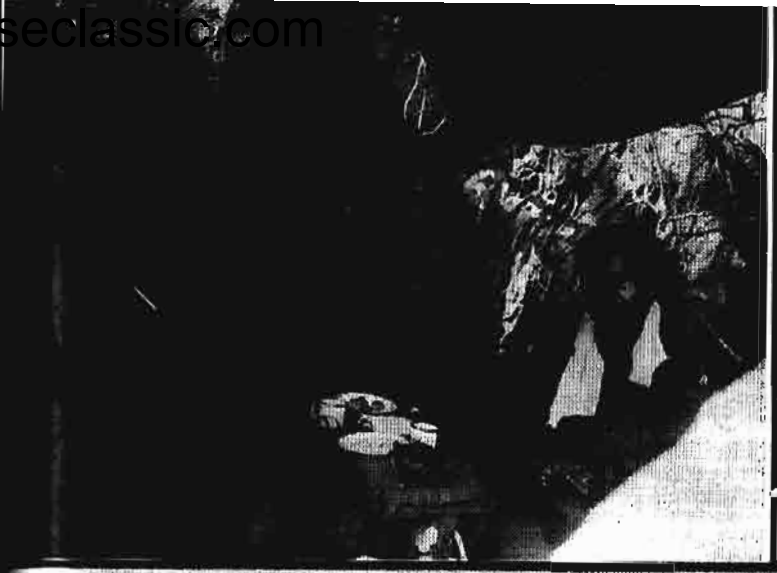
ရန်သူကလည်း အလွန်လျှင်၏။ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ လက်နက်ကြီး အပစ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် -

“ဟ - ဒီကောင်တွေ အကြီးတွေ မပစ်တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်သွားမသိဘူး။”

၎င်းတို့အချင်းချင်း စက်ပေါ်မှပြောကြ၏။

ကျွန်တော်တို့က ထိုးစစ်ရပ်လိုက်သည်နှင့် ရန်သူသည် သွေးစမ်း၍ တန်ပြန်တိုက်ခိုက် လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့စစ်ကြားနယ်မြေတွင် ကျွန်တော်တို့တပ်များအား နင်းမိုင်းများ အကျယ် ထောင်စေသည်။ ဧပြီနောက်ဆုံးပတ်တွင် နည်းဗျူဟာ(၃၃၃) တပ်ရင်း(၃)ရင်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။ ရွှေတန်းတွင် ချန်ခဲ့သော ခလရ(၇၆)မှ တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ကြည် (ယခု ဗိုလ်အောင်ကြည်) ခမရ(၁၁၉)မှ တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရွှေမျိုးတို့ ရန်သူ့ဘက်မှ ထိုးစစ်မဆင်နိုင်ရန်အတွက် နင်းမိုင်းများစိတ်နေဖောက်ထပ်မံ ထောင်စေ၏။ သဘာဝနှင့် လူလုပ်အတားအဆီးများပေါင်းစပ် မှာကြားလိုက်၏။

“ကဲ- တပ်ရင်းမှူးကြီးတို့ရေ ကျုပ်တို့တော့ ဒီမှာနှစ်ပတ်လောက်တော့ အနည်းဆုံးနေရဦးမယ်လို့ ဒုတပ်မမှူးကြီးက ပြောသွားတာ နှစ်ပတ်လောက်နေပြီးရင် သထုံနဲ့ဘားအံက တပ်တွေလာလဲမယ်။ သူမလာခင်တော့ ခံစစ်ကို ကျကျနနလုပ်ထားကြပေါ့ဗျာ၊ ကိုအောင်ကြီးဆီမှာ ကျွန်တော်နဲ့နေသွားဘူးတဲ့ ဗိုလ်မှူးသူရခင်မောင်လတ်ရှိတာ သူက တအား အားကိုးရတာ၊ ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးဇော်ညွှန်

တံခံစစ်ကိုတိုက်နေစဉ်က ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေမျိုး၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးမြတ်မောင်နှင့် ဓားခလရသူ (၁၉၉၂ ခုနှစ်)

တံခံစစ်ပေါ်မှာ ဓားခလရသူနှင့် နည်းဗျူဟာ(၃၃၃)မှ ဦးပီအရာရှိများကိုကွဲ အကြောင်းသေးသေးစေ၏။ (၁၉၈၂.၁၁.၆)

www.burmeseclassic.com

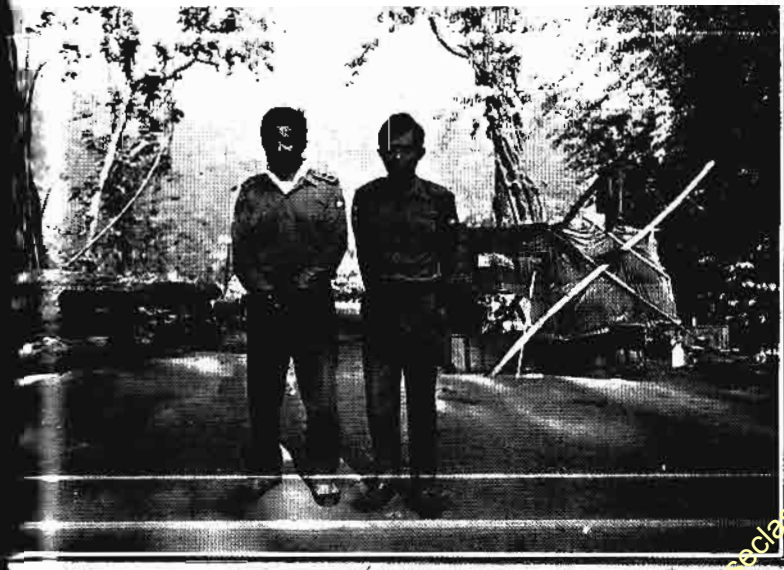
၁၉၉၂ ခုနှစ် မာနယ်ပလော ပထမအကြိမ်တိုက်စစ်၌ ဘိနဂျစ်စစ်ကုန်းတိုက် ခုခိုလ်မှူးကြီးစွေမျိုး၊ ခုခိုလ်မှူးကြီးမြင့်မောင်နှင့် စာရေးသူတို့ တိုက်စစ်ဆင်ရေးအခြေအနေအားညှိနှိုင်းနေစဉ်။

ဘိနကုန်းပေါ်တွင် စာရေးသူနှင့် ကကပြည်မှ အရာရှိများဆွေးနွေးနေစဉ်။ (၁၉၉၂ ခုနှစ်)

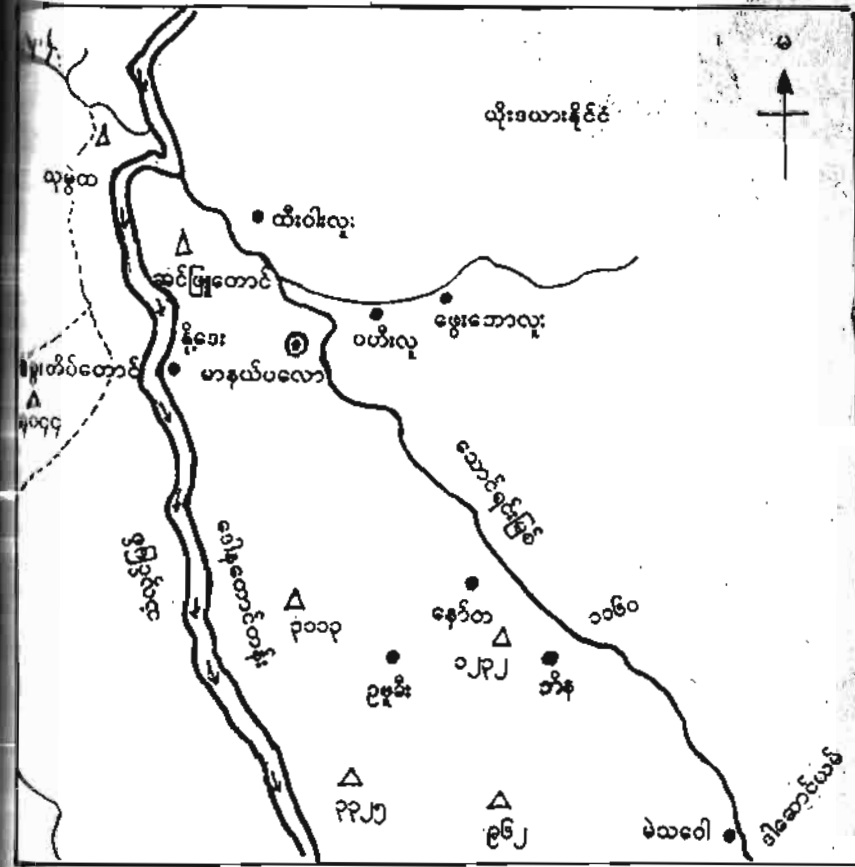

၁၉၉၂ ခုနှစ် ပထမအကြိမ် မာနယ်ပလောတိုက်ပွဲသို့ ချီတက်စဉ်ရှမ်းပြည်ထောင်စုတွင်းတစ်နေရာ၌ စာရေးသူနှင့် တစ်မှူးကြီးများ(ဝဲမှယာ) ခုခိုလ်မှူးကြီးတင်မောင်ဝင်း၊ စာရေးသူ ခုခိုလ်မှူးကြီးစွေမျိုး။

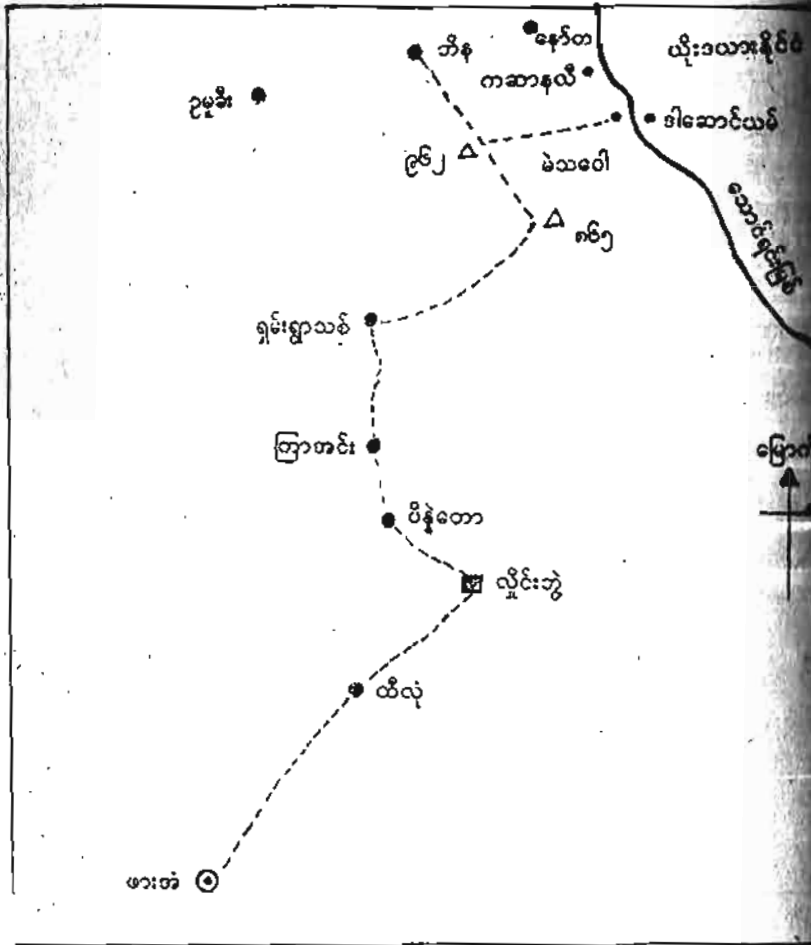

ပထမအကြိမ် မာနယ်ပလောတိုက်စစ်က ပျိုင့်-၉၆၂ တောင်ကုန်းတွင် စာရေးသူနှင့် ခုခိုလ်မှူးတင်မြင့် (ယခု ခုခိုလ်မှူးကြီးတင်မြင့်)တို့အား အတူတကွတွေ့ရစဉ်။ (၁၉၉၂ ခုနှစ်)

ရွှေတန်းအမှတ်(၃၃) ခြေမြန်တပ်မ ၁၉၉၂ ခုနှစ်က
တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည့် မာနယ်ပလောတောင်ခြမ်းဒေသ

အမှတ်(၃၃) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်မှတစ်ဖွား မာနယ်ပလောတောင်ခြမ်းဒေသ
ဝင်ရောက်ခဲ့စဉ်က ချီတက်ရာ လမ်းကြောင်းပြမြေပုံ။ (၁၉၉၂ ခုနှစ်)

ကိုခင်မောင်လတ်နှင့်တွဲပေးထားပါ၊ ဗိုလ်မှူးသူရခင်မောင်လတ်က စစ်သက်
တစ်လျှောက်လုံး စစ်မြေပြင်မှာဘဲ နေခဲ့တဲ့သူဖြစ်လို့ စစ်ရေးအတွေ့
အကြုံများတယ်။ ဗိုလ်မှူးဇော်ညွန့် မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရန်ကုန်က လာတဲ့သူ
ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီဒေသက စစ်ရေးအတွေ့အကြုံမရှိသေးဘူး။ ကရင်ငပွေး
က အထင်သေးလို့ မရဘူး။ အထင်သေးရင် အသင်ဆွေးသွားမယ်။

ကျွန်တော်သည် တပ်မတော်ထဲ ဝင်ရောက်ခါစ ဗိုလ်ပေါက်စ
အဝမှာပင် ဒေါ်တခွေးတို့၏ ပြည်နယ်၌ တာဝန်ကျခဲ့။ သူတို့အကြောင်း
များစွာ သိ၏။ သူတို့က အလစ်အဒိုက်ပေး၍ မရ၊ တစ်ချက်ငိုက်က
တစ်ချက်ခံရတတ်၏။ လျှော့တွက်၍မရ၊ လျှော့တွက်လိုက်သည်နှင့်
ဟထိနာသွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ တပ်များကို မှာသင့်တာ
မှာရ၏။ ခလရ(၇၆)တပ်ရင်းမှူး နှင့် ခမရ(၁၁၉)တပ်ရင်းမှူးတို့က ဝါရင့်
တပ်ရင်းမှူးများဖြစ်၍ အလွန်အားထားရ၏။ အခြေအနေကို နိုင်အောင်
ထိန်းသိမ်းနိုင်၏။ ဘယ်အစွန်တွင်ရှိသော ခမရ(၁၆)ကိုကား သိပ်စိတ်မချ၊
တက်လာခါစက အထိနာထားသည့်တပ်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်
ရင်တမမဖြစ်နေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ငါ့အား အထက်မှပေးအပ်သော
အမိန့်နှင့်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ပါမည်ဟူသော တပ်မတော်
သားတို့၏ သစ္စာလေးချက်တွင်ပါဝင်သည့် စကားအတိုင်း အမိန့်နှင့်
တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်တော့ ထမ်းဆောင်ရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့ ခံစစ်ပြင်ဆင်နေစဉ်မှာပြင် ဘားအံသို့ရောက်ရှိ
လာသည့် ကစထမုန်းနှင့် တပ်မတော်မှ တာဝန်ရှိသူများက ကရင်ပြည်နယ်
ထိုးစစ်ကို ရပ်ဆိုင်းကြောင်းကြေညာသည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ ငြိမ်းချမ်း
ရေး တံခါးကို ဖွင့်လှစ်လိုက်ပါပြီ။

ထိုနေ့သည်ကား ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၂၈)ရက်နေ့ပင် ဖြစ်ပါ၏။

အခန်း (၅)
စစ်ပြေမှု အပြန်

ထိုးစစ်မှသည် ခံစစ်သို့

ကျွန်တော်တို့ဘက်က ထိုးစစ်ကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်သော်လည်း ရန်သူကတော့ အပစ်အခတ်ရပ်စဲမည့် လက္ခဏာမတွေ့ရပါ။ ကျွန်တော်တို့က ငြိမ်းချမ်းရေးခေါ်သော်လည်း သူတို့ကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ချင်မှ လုပ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် လာမည့်ဘေးကို ကြိုတင် မျှော်တွေးပြီး ဘိန၊ နော်တဒေသစစ်နယ်ဝှမ်းတစ်ခုလုံးအတွက် ခံစစ်ပြင်ရ ပါ၏။

ခံစစ်၏ ဥပဒေသများဖြစ်သော မြေလုံခြုံမှုဒုပတ်ပစ် ပေါင်၊ ပြောင်းထိုးဆိုသည့် စကားအတိုင်း ကိုက်ညီအောင် ဆောင်ရွက်ရ ပါသည်။

ဘိနစခန်းအတွက် ကာတပ်နှင့်ကာကင်းများ စိမ့်ပေးထားရ၏။ စစ်ကြားနယ်မြေကို မိုးမိုးထားရ၏။ သဘာဝအတားအဆီးနှင့် လူလုပ် အတားအဆီးများချထားပေးရ၏။

သတ်မှတ်ရက်တွင် တပ်များဆုတ်ခွါကြ၏။ ကျွန်တော်၏ဗျူဟာ မှန် ကျန်သုံးရင်းက စစ်နယ်ဝှမ်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ထိန်းရ၏။ ကျွန်တော်တို့ အပစ်ရပ်နေသော်လည်း ရန်သူ့ဘက်ကမူ လုံးဝ အပစ်မရပ်၊ ကိုဗ်းကိုဗ်း၊ တံဝှမ်းဝှမ်းနှင့် လက်နက်ကြီးများ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပစ်နေ၏။ ဘယ် အစွန်ရှိ အမှုဆီးတစ်ပိုက်တွင်ကား သွေးတိုးစမ်းတိုက်ပွဲများ နေ့စဉ် ပြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး သူရခင်မောင်လတ်၏မိုင်းကွင်းများက မျန်သူတို့အား အထိနာစေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဆုတ်သွားပြီဆိုပြီး အတင်း ကက်လာကြသည့်အထဲတွင် မအူမလည်နှင့် ABSDF အဖွဲ့များက မရုဆုံးက ဖြစ်၏။ မိုင်းတွေ ထိကုန်၏။ ကျိုးပဲ့ရနာကုန်ကြ၏။ ဤတွင် -
“ မင်းတို့ တို့ကိုမတရားအတင်းတက်ခိုင်းတယ်၊ တို့တစ်တွေ မယကြေကုန်ပြီ ”

ဟုဆိုကာ ABSDF နှင့် KNU တို့ စကားတွေ များကုန်၏။ ထိုပြင် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ထိုးစစ်ရပ်၍ ငြိမ်းချမ်းရေးခေါ်သည့်အခါ မှတ်လည်း ၎င်းတို့အချင်းချင်း သဘောထားကွဲကွဲကြ၏။ KNU က သို့မဟုတ် ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးလို၏။

“ အသေအပျောက်တွေ သိပ်များတယ်၊ အစိုးရနဲ့ဆက်တိုက်နေ မယ့်အစား ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးတာ ကောင်းတယ် ”

အမြင်ကျယ်သည့် KNU ခေါင်းဆောင်တချို့က ဆိုလာ၏။
“ မရဘူး၊ ဒီကောင်တွေကို တိုက်ရမယ်၊ အခုမှ ဘာငြိမ်းချမ်းရေး လဲ ”

နိုင်ငံခြားပယောဂလုံးဝပူးကပ်နေသည့် ABSDF နှင့် DAB တို့က ပြောကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ဘဝပျက်၍ အသူတရာနက်နေသည့် မျောက်ကြီးထဲကျနေသည်ကို သူတို့မသိကြ၊ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေအဖြစ်ဖြင့် နှစ်မွန်းနေကြ၏။ ပုဆိန်ရိုးဘဝကျရောက်နေကြ၏။

မေလဆန်းတွင် ရန်သူတို့၏ပစ်ခတ်မှုများ ပိုပြင်းထန်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ခလရ (၇၆)မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ကြည်နှင့်တိုင်ပင်ပြီး ကမြောက်စခန်းများကို တဖြည်းဖြည်းနောက်သို့ ရွှေ့ထုတ်၏။ ကျွန်တော် ၎င်းကား မကြာခင် ခွဲစစ်ဆင်ရပေတော့မည်။ ခွဲစစ်၏ လုပ်ငန်းစဉ် ဖြစ်သည့် ကြည့်မလိုမထိထိန်းပချန်ပချန်ဆိုသည့်အတိုင်း လောင်ရွက် လျက် ရှိ၏။ ရန်သူမှလည်း ၁၀၇ မီလီမီတာရော့ကတ်များကို ပိုပစ်လာ၏။

တစ်ညသည့် ကျွန်တော်သည် ထမင်းစားပြီးကာစ အသစ်
ထားသည့် ယာယီဗျူဟာစခန်း၌ အမြောက်ကျည်ဆန်ထည့်သည့် ပလတ်စတစ်
စတစ်ကွန်တိန်နာဗူးအား ခေါင်းအုံး၍ တောင်တွေး မြောက်တွေး
စဉ်းစားခန်းဝင်နေ၏။ ဘိနစခန်း၏အနောက်တောင်ဘက် ကိုက်-
ခန့်အကွာ လာကာကလီးချောင်းဘေးတွင် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်
ရန်သူစက်သံများ ပေါ်လာပြီး -

“ ယောက်ဖတို့ရေ- ဒီနေ့ညတော့ မင်းတို့အတွက် နှစ်သစ်
လက်ဆောင်တွေ ပို့လိုက်ပြီဟေ့ ”

ဟုစကားသံခပ်ဝဲဝဲဖြင့်ဆို၏။ ကျွန်တော်တို့တွင် Icom ကြား
ဖြတ်စက်များရှိကြောင်း သူတို့သိ၏။ ထို့ကြောင့် စက်ပေါ်မှနေပြီး မကြာ
ခဏယခုကဲ့သို့ ကလိတတ်၏။

အမှန်ပင် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ၁၀၇ မီလီမီတာရော့က
များ “ ဝိုး- ဝိုး- ဝိုး- ဝိုး ” မြည်သံကြီးများဖြင့် ဆက်တိုက်မရပ်မနား
ကျလာ၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်၏ယာယီဗျူဟာခန်းတွင် “ ဝါ
ဇာနဲ၊ အုံးကနဲ ” လေးငါးလုံးကျလာ၏။ လျှို့အတွင်းဖြစ်၍ အသံများ
လည်း နားမခံသာအောင် ဆူညံနေ၏။ ယာယီဆေးရုံရှိ လူနာများလည်း
လန့်ဖြန်ကုန်ကြ၏။ မီးများကို ချက်ချင်း ငြိမ်းသတ်ကြ၏။ မီးရောင်ပြ
သည့် နေရာများကို လှမ်းပစ်နေခြင်းဖြစ်မည်ထင်၏။ မိမိဘက်
စက်များအားလုံးပိတ်ခိုင်းထားရ၏။ ည (၇)နာရီသာသာမှ (၉)နာ
လောက်အထိ အလုံးသုံးလေးငါးဆယ်ပစ်သွား၏။ (၉)နာရီကျော်
အပစ်ရပ်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ပြီးပြီထင်၍ အိပ်ယာပေါ်ပြန်လှဲလိုက်မိ
ထိုအချိန်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ နောက်ဆုံးတစ်လုံး ဗျူဟာခန်းဘေးကျွဲ
ပိုက်နဲမြည်၍ အစအနများ ကျွန်တော့်ဘေး လာစင်၏။ ကျွန်တော်က
အတော်ပင်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
ငယ်တစ်ပြားအရွယ် Splinter စ တစ်ခုသည် ကျွန်တော်ခေါင်းအုံး
နေသည့် Container ပလတ်စတစ်ဗူးအား လာစိုက်ခြင်းကြောင့်
ပါတည်း။

အကယ်၍သာ Container ဗူးကိုမစိုက်ဘဲ ကျွန်တော်
ခေါင်းကိုသာ လာစိုက်ပါက ယခုအချိန်၌ သက်ဦးတစ်ယောက် ငရဲပြည်

ရောက်နေပြီလား မသိတော့ပါ။ ရဲသော်မသေ သေသော် ငရဲမလား
ယိုစကားအရမူ ငရဲပြည်မရောက်ဘဲ နတ်ပြည်ရောက်၍ နတ်သမီးလေး
တွေက တစ်ဖက် လေးငါးရာနှင့် စိမ်ကျချင်ကျနေပေလိမ့်မည်။

မိုးလင်း၍ ဗူးကို တပည့်တွေက တွေ့ကြသွားသည်အခါ -
“ အား- လား၊ လား အဘရေ- ကံကောင်းလို့ ညီလေး
စားမသွားတယ်၊ ဒါကြီးသာ ခေါင်းထိလိုက်ရင် မချောင်ဘူး ”
ဗိုလ်ကြီးတိုင်းမောင်မှ မအူမလည်နှင့်ဆို၏။
“ ခွေးမသား- တိုင်းမောင်၊ ခေါင်းထိရင် ဘာမချောင်ရမှာလဲ၊
သေမှာဟ၊ သေမှာ ”

“ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ပေါ့ အဘရယ် ”
ဟု ဗိုလ်မှူးမြသန်းက ဆို၏။
အမှန်တကယ်ပင် ထိုညက သေကံမရောက်သက်မပျောက်ပါပေ။

* *

နောက်နေ့၌ အားလုံးကတိုက်တွန်း၍ ယာယီဗျူဟာခန်းအား ပွိုင့်-
၁၇၁၈ ထိ ဆုတ်လိုက်၏။ အမြောက်စခန်းကိုလည်း တပါတည်း
ရွှေ့လာသည်။ ဗျူဟာအရွှေ့အပြောင်းလုပ်၍ အလုပ်များနေစဉ် ရန်သူတို့
က မယ်ပေါ်ကလီးအနောက်ခြမ်း၊ လာလောခိုဒေသရှိ ပွိုင့်-၁၉၁၀
စခန်းအား အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့နေ့လည်၌ စခန်းရွှေ့ပြောင်းပြီး ခေတ္တ
နားနေစဉ် လက်နက်ကြီးသံများ ဆူညံအောင် ကြားရ၏။ ထို့ကြောင့်
၉၀၆ စက်ဖြင့် တပ်ရင်းမှူးများကို မေးရသည်။ အချိန်အတော်ကြာ
မေးပြီးမှ ၁၆(၁၆) စက်ပေါ်လာပြီး ၎င်းတို့၏အစွန်ဆုံးစခန်း ပွိုင့်-၁၉၁၀
အတိုက်ခံရကြောင်း သိရပါသည်။ ပွိုင့်-၁၃၈၅ ရှိတပ်ရင်းမှူးအား အတင်း
စစ်ကူလိုက်စေ၏။ တိုက်ပွဲမှာ ထိုနေ့ညနေပိုင်း၌ ပြီးဆုံးသွား၏။
အင်အားမမျှ၍ ပွိုင့်-၁၉၁၀ အား စွန့်လွှတ်ကာ ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။
ကျွန်တော့်မှာ အတော်ပင်စိတ်မောသွားပါသည်။ အရေးထဲဝမ်းကိုက်တာ
ကလည်း မပျောက်၊ ဝါးယောင်းချဉ်၊ ကျောက်ချဉ်ပေါင်၊ ရေကြက်သွန်း
တောဌာန်ပျော့အူစသည့် တောတွင်းအစားအစာများကို လန့်ငဲ့ချီ၍
စားမိသဖြင့် မကြာခဏ ဒုက္ခပေးနေသည့် အစာအိမ်ရောဂါကလည်း
ပြန်ထလာ၏။ စိတ်ပန်းလှပန်းနှင့်နွမ်းလျလာ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ဤတာဝန်ကြီးကို ကား ပြီးမြောက်အောင်ဆောင်ရွက်ရလေမိမ့်မည်။

“ လေးကျွန်းအချက်၊ ဖူးဖူးတက်သား
တောင်တက်တုန်းဆင်း၊ မီးပုံနင်းအံ့
လူချင်းကိုယ်ထား၊ မာရ်နတ်သားနှင့်
စွယ်သွားပြူးတူး၊ ဘီလူးရင်ဆိုင်
ပြိုင်လည်း မဆုတ်၊ ထိုးခုတ်မရွံ့ ”

ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ “ ပုံတောင်နိုင် မော်တွန်း ” ပါတကဲ့
သို့ လူချင်းကိုထား၊ မာရ် နတ်သားနှင့် ဘီလူးကိုပင် ရင်ဆိုင်ရပေမည်။
ရန်သူတို့ဘက်မှလည်း စစ်မျက်နှာအနံ့ထိုးမောက်ပြီး ဒေါသ
တကြီးနှင့် လက်နက်ကြီးများကို အဆက်မပြတ်ပစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ဘက်တွင် အထိအခိုက်များ နေ့စဉ်ရှိနေ၏။ ကြာသော်
စိတ်ခါတ်ကိုပါ ထိခိုက်လာနိုင်၏။ တပ်ရင်းမှူးများနှင့်တိုင်ပင်ကာ ဥပါယ်
တမည်ဖြင့် ကစထမူ၏ ကြေညာချက်အား မိတ္တူပွား၍ ပုလင်းများ
အတွင်း သွပ်သွင်းပြီး သောင်ရင်းမြစ်အတွင်း မော့လိုက်ကြ၏။ ဤတွင်
ထိုစာကိုရသူများက အချင်းချင်းဖတ်ပြကြ၍ တွေဝေသွားကြ၏။
ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ပြောဆိုဆွေးနွေးကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အပစ်
အခတ်များ လျော့ပါးသွား၏။ ကျွန်တော်တို့ဘက်တွင်လည်း အထိအခိုက်
အရှုအနာနည်းသွား၏။

ခေါင်းဆောင်ဆိုသည်မှာ မိမိ၏လက်အောက်ငယ်သားများ
သက်သာရာ သက်သာကြောင်း ဤကဲ့သို့ ကြံဖန်၍ လုပ်ရသည်လည်း
ရှိတတ်ပါ၏။

* *

ဘိနုမှ ခွါကြပြီ

မေလပထမပတ် ကုန်သွား၏။
အချိန်ကုန်စေချင်မှ နွေကာလပို့ နေ့တာက ပိုရှည်နေ၏။
အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး ခွါစစ်အတွက် စတင်လှုပ်ရှားရပါ၏။
လာကာကလိုးချောင်းအတွင်းမှာလည်း ရေက ရှားလှသဖြင့် အုပ်ချုပ်မှု
လွယ်ကူမည့် ပွိုင့်-ဇြဲ၂ အနီးမှ ရေထွက်ကြီးအောက်သို့ ဗျူဟာရုံးကို
ထပ်ရွှေ့ရ၏။ ထိုနေရာရောက်မှ အားပါးတရရေသုံးရပါတော့သည်။
တိုက်ပွဲဝင်စစ်သည်အတော်များများ ရေမချိုးရတာ တစ်လကျော်
နေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ရေမချိုးတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိနေမှန်း

မရှိတော့။ အစားအစာကလည်း စည်သွတ်ပူးနှင့် တောတွင်းမှရရှိသည့်
ပျက်ပျော့အူ၊ ကျောက်ချဉ်ပေါင်း၊ ရေကြက်သွန်၊ တောင်မုလာဥစသည့်
ရုဗာများကို ရှာစားရ၏။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းခဏခဏကိုက်နေသည်။

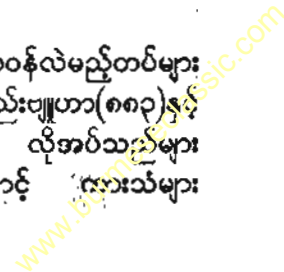
ပွိုင့်-ဇြဲ၂ အနီးရောက်တော့ အစားအစာက ပိုကောင်းလာ၏။
တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ ဈေးလာရောင်းသူများရှိ၏။ အများအားဖြင့် သားစိမ်း
၊ စိမ်းနှင့် စည်သွတ်ပူးများလာရောက် ရောင်းချခြင်း ဖြစ်၏။
အရင်းချိန်များမှာ ကိလိုဖြင့် ဖြစ်၏။ မတတ်နိုင်ပါ။ ငတ်ပြတ်နေတော့လဲ
မယ်၍ စားရပါတော့သည်။ ဈေးရောင်းသူများမှာ တစ်ဖက်နိုင်ငံ
၊ မဆောင်ယမ်မှ လာရောင်းကြခြင်းဖြစ်၏။ ဒါဆောင်ယမ်တွင် မြန်မာနှင့်
ကရင်၊ မွန်စသည့်သူများရှိ၏။ အများအားဖြင့် စီးပွားရေးသွားလုပ်
နေသည့် သူများဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ၎င်းတို့အထဲမှ ဒေါ်စိန်ဆိုသူ မြန်မာအမျိုးသမီးကြီး
မည် ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်လာ၏။ သူ့ထံမှ ရန်သူများအချင်းချင်း
၊ တံဝမ်းကွဲနေကြကြောင်း၊ ABSDF နှင့် KNU လည်း မတည့်ကြောင်း၊
၊ မင်းပိုင်းမှ အချို့က ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးလိုကြောင်းစသည်ဖြင့် ပြော
ကြား၏။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် တရားဝင်ဆက်သွယ်ခွင့်မရှိသဖြင့်
ထိုသတင်းကို ရှေ့တန်းတပ်မသို့သာ တင်ပြပေးလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်စိန်
အားလည်း လူချင်းမတွေ့ဘဲ စခန်းမှူးများမှ တစ်ဆင့် လက်ဆောင်များ
ပေးပြီး ပြန်လွှတ်ခိုင်းလိုက်၏။

ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ရန်သူ့သတင်းအစအနတော့ ရလိုက်ပါ၏။
မေလ၊ ဒုတိယပတ်တွင် ရန်သူတို့က လက်နက်ကြီးများ
ပြန်ပစ်လာ၏။ တိုက်မည့်ခိုက်မည့် ဟန်ပြန်ပြလာ၏။ ထိုအချိန်တွင်
အားအံ့ရောက်နေသည့် ရှေ့တန်းတပ်မမှ ကြေးနန်းဝင်လာ၏။

“ သထုံနှင့် ဘားအံ့မှတပ်များ လာရောက်တာဝန်လဲလှယ်
ပြီးလျှင်ပြီးချင်း တပ်ဆုတ်ခွါခွင့်ပြုသည် ”

ဟု ပါရှိ၏။
ထိုနေ့ကား မေလ (၇)ရက်နေ့ပင် ဖြစ်၏။
ထိုကြေးနန်းလက်ခံရပြီး နောက်နေ့တွင် တာဝန်လဲမည့်တပ်များ
လာရောက်လာ၏။ ထိုဒေသကို လက်ခံမည့် နည်းဗျူဟာ(၈၈၃)နှင့်
နည်းဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းအောင်ပါ ပါလာ၏။ လိုအပ်သည်များ
ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြ၏။ တပ်အတက်အဆင်းများကြောင့် ကားသံများ

တဝေးတဝေး တဝေးတဝေးမည်နေ၏။ ရန်သူတို့ကား တကယ့်တောကြက်၊ တောငှက်များဖြစ်ပြီး နားပါးလှ၏။

“ ကားသံတွေ သိပ်များတယ်၊ ဒီကောင်တွေ ပြန်ဆုတ်တော့မယ် ထင်တယ်၊ မင်းတို့ လမ်းကြောင်းမှာ မိုင်းမထောင်ရသေးဘူး မဟုတ်လား ပြန်ကြည့်ဦး ”

သူတို့အချင်းချင်းသတိပေးသံများကို Icom စက်ငယ်များမှ ကြားနေရ၏။

အဘ- ဒီကောင်တွေ ကားလမ်းမှာ မိုင်းထောင်ချင်တယ် ထင်တယ်၊ ရှေ့တန်းတပ်မကလဲ လျှိုင်းဘွဲ့အထိ ကားတွေမစီးနဲ့လို့ လှမ်းမှာတယ် ”

ဗိုလ်ကြီးအောင်မျိုးက သတင်းပို့၏။
“ အေးပါကွာ၊ ကိုယ်စဉ်းစားပါမယ် ”

မေလ (၁၀)ရက်၊ ယ အနုထံ တစ်ရက်နေ့တွင် ဘိနတစ်ပိုက် တပ်များကို ညအချိန်တွင် ချီစစ်ဆင်စေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဗဟိုအဖွဲ့ သည်လည်း တစ်ညလုံး ပျိုင့်-၉၆၂ မှ ရှမ်းရွာသစ်သို့ ခြေလျင်ချီတက်ခဲ့၏။ မိုးလင်းချိန်မှ ရှမ်းရွာသစ်သို့ ရောက်၏။ ရှမ်းရွာသစ်တွင် ကျွန်တော် တပ်ခွဲများ ဗိုလ်မှူးဘဝက တာဝန်ကျခဲ့သည့် သနက(၁)မှ ကျွန်တော် ကိုင်ခဲ့သည့် တပ်ခွဲနှင့်စစ်သည်များကို တွေ့ရ၏။

ဗိုလ်မှူးရေ ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်မှူးသတင်းကို စိတ် တထင့်ထင့်နဲ့ နားစွင့်နေတာ၊ ကိုယ့်ဆရာသမားမို့ စိုးလဲစိုးရိမ်နေတယ် စိတ်လဲဝင်စားတယ် ”

ဟု ဆိုကြ၏။

တပ်ကြပ်ကြီးရွှေအေး၊ တပ်ကြပ်ကြီးစန်းတင့်မောင်၊ တပ်ကြပ်ကြီး မြတ်ကျော်၊ တပ်ကြပ်ကြီးတင်ရွှေ၊ တပ်ကြပ်ကြီးဘဝစသည်ဖြင့် အခြေ အလွှား လာတွေကြပြောဆိုကြနှင့် ဆူညံနေ၏။ တပ်ခွဲမှူးကလည်း ဟိုစဉ်က ကျွန်တော်၏တပ်စုများဖြစ်ခဲ့သည့် ဗိုလ်ခင်မောင်လင်း (ယ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်မောင်လင်း၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ အကောက်ခွန်ဦးစီးဌာန) ဖြစ်၏။ သူ့အား ဗိုလ်မှူးအဖြစ်နှင့် ပြန်တွေ့ရ၍ ကျေနပ်မိ၏။ သူတို့၏နွေးထွေးသော မေတ္တာကြောင့် ရှားရှားပါးပါး တောထဲ တောင်ထဲတွင် ကြည်နူးမှုလေးတစ်ခုရလိုက်ပါ၏။

ဪ- စစ်သားတွေမှာလည်း အသည်းနဲ့ပါ။

ယ ရက်တွင်မ ရှမ်းရွာသစ်သို့ ဆုတ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း တစ်ရက်ကြိုတင်ပြီး သုတ်ခြေတင်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှမ်းရွာသစ် သို့ စောရောက်နေ၏။ ရှမ်းရွာသစ်မှကြာအင်းသို့ တစ်ရက်ချီတက်ရ၏။ အရေးထဲဝမ်းက ပိုကိုက်လာ၍ စားဆေးဖြင့် မရတော့ဘဲ တလမ်းလုံး စားထိုးလာရ၏။ ကြာအင်းရောက်သော် မှောင်နေပြီဖြစ်၏။ ကြာအင်း မှုင် ဗိုလ်မှူးမင်းသွင်နှင့် တွေ့ရ၏။ (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီးမင်းသွင်) သူ့ ကောင်းမှုကြောင့် ကြက်သားဆန်ပြုတ်ကလေး သောက်လိုက်ရပါ၏။ အားရှိသွားပါသည်။ (ကျေးဇူးမမေ့ပါ ကိုမင်းသွင်)

မေလ (၁၂)ရက်၊ ယ အပေါင်း တစ်ရက်နေ့ မနက်အိပ်ယာက ဝသော် ကြားဖြတ်စက်တွင် ရန်သူများ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်နေကြ၏။

“ ဟေ့ကောင်၊ ခွေးမသား၊ ညက တစ်ညလုံး မင်းအဖေတွေ မှုတ်နေတာ မင်းလုံးဝ မိုင်းမထောင်ဘူးလား၊ အလကား သူ့ရဲဘောက်တို့ ကောင် ”

ဟု အပေါ်စက်က ပြော၏။

အောက်စက်က -

“ ဘယ်လိုလုပ် ထောင်မလဲ၊ ရန်သူတွေက လူဆက်မှမပြတ်တာ၊ မှုတ်ရုံရင် မင်းသွား ထောင်ပါလား၊ စက်ထဲမှာလာပြီး လေကျယ်မနေနဲ့ ”

“ ဟေ့ကောင်- စကားမများနဲ့၊ မင်း ခုချက်ချင်းသွားပြီး ဝါထောင်၊ ဒါပဟိုက မိုင်းတာ၊ ပိန္နဲတောအထိ ရအောင်လိုက်ထောင်၊ ဒါ မိန့် ”

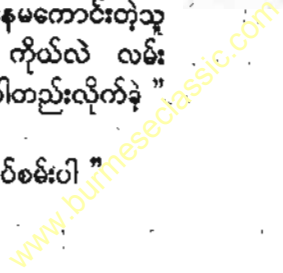
ဟု အပေါ်စက်မှပြောကာ စက်ပိတ်သွား၏။

ကျွန်တော်သည် ရန်သူတို့အချင်းချင်းပြောနေသံကို ကြားဖြတ် စက်မှ နားထောင်ပြီးနောက် လျင်မြန်စွာဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ပြုလိုက်၏။

“ က- ဗိုလ်မှူးမြသန်းနဲ့ ဗိုလ်ကြီးအောင်မျိုး၊ နေမကောင်းတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ အလေးအပင်တွေအားလုံး ကားတွေပေါ်တင်၊ ကိုယ်လဲ လမ်း မှုတ်နိုင်တော့ဘူး ကားစီးမယ်၊ ဗဟိုအဖွဲ့လဲ တစ်ပါတည်းလိုက်နဲ့ ”

“ အဘ ဖြစ်ပါ့မလား ”

“ ငါတာဝန်ယူပါတယ်ကွာ၊ လုပ်မှာသာ ဆက်လုပ်စမ်းပါ ”

ကျွန်တော်သည် အလျင်အမြန်ပင် ယာဉ်တန်းကိုစီစဉ် ချက်ချင်းထွက်စေ၏။ မနက် (၀၆:၃၀)နာရီတွင် ကြာအင်း မူလက ကျောင်းမှထွက်ခဲ့ရာ ထိုနေ့ညနေ နေမစောင်းမီ လျှိုင်းဘွဲ့သို့ ရောက်ရန် သူ့ကြားဖြတ်စက်မှ သတင်းကိုနားထောင်ပြီး အငိုက်ဖမ်း ဆောင်ရွက်လိုက်ရာ ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ လျှိုင်းဘွဲ့သို့ ဗျူဟာအဖွဲ့က ကားတွေပါ ရောက်သွား၏။ ရွှေတန်းတပ်မက အပြန်ခရီးတွင် ကားလုံးဝ မိုင်းမထိသည့်အတွက် အံ့သြနေ၏။ အလာတုန်းက ကားတစ်ကိုင်ကိုင်မိုင်းထိခဲ့သဖြင့် ယခုအပြန်ခရီးအတွက် အထူးစိုးရိမ်နေကြ လွတ်မြောက်သွားသဖြင့် အားလုံးက ဝမ်းသာကြ၏။

ကျွန်တော်ကား ဘာမှမပြောတော့ပါ။ အငိုက်ဖမ်းနိုင်ခြင်းသာ လည်း စစ်အောင်ရာသော အကြောင်းတရားတွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်ပါ၏။ ရန်သူ့မိုင်းစစ်ဆင်ရေးမှ လွတ်မြောက်လာ၍ လျှိုင်းဘွဲ့ရောက် ဖမ်းယမ်း "ကနဲ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်နိုင်ပါ၏။ တကယ်မလွယ်ပါ ခင်ဗျာ။"

* *

လျှိုင်းဘွဲ့သို့ T.E 21 ကားများ နောက်နေ့တွင် ရောက်လာ နေ့ချင်းပင် စစ်ကြောင်းများတင်၍ ဘားအံသို့ ပြန်၏။ ဘားအံတပ် ဌာနချုပ်တွင် သတင်းပို့ပြီးနောက် ကားများကို မြိုင်ကလေးတစ်ဖက်က သို့ ကူးစေရ၏။ မြိုင်ကလေးဘိလပ်မြေစက်ရုံတွင် အခြေပြုရန် တိုက်ပွဲဝင် တပ်များလည်း တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာကြ၏။ မန္တလေးတပ်မ ခလရ(၇၆)နှင့်အတူ ဗိုလ်မှူးသူရ ခင်မောင်လတ်ပါလာ၏။ သူက လူတွေ့လျှင်တွေ့ချင်း -

"အောင်မယ်လေး- ဆရာသမား၊ စောင်မလိုဗျာ၊ ကျွန်တော် ရေတစ်လလောက် မချိုးလိုက်ရဘူး"

ဟု ဆို၏။

ဟုတ်ပုံရပါသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးပေပွနေပြီး မှတ်ဆိတ် နှုတ်ခမ်းမွှေးများမှာ အာဖရိကတိုက်မှ ဝက်ဝံအလားဖြစ်နေ၏။ သူ့ပြုံး ပြုံးမိပါ၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုခင်မောင်လတ်ရယ်၊ သံလွင်အမှတ် ဖက်ကမ်း ရောက်နေပါပြီ၊ မှတ်ဆိတ်မွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးရိတ် ရေချိုး ခြုံပါလေးလဲ အွန်လိုက်စမ်းပါဦး"

ဟု ပြောရ၏။

ထိုညက မြိုင်ကလေးတွင် အခြေပြုရင်း စစ်ဆင်ရေးကြီးတစ်ခုလုံး ကား ပြန်လည်သုံးသပ်မိ၏။ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်များကို စဉ်းစားမိ၏။ ရန်သူတို့၏နည်းဗျူဟာများ၊ တိုက်နည်း စနစ်များကိုလည်း နားတွေ့၊ ဖူးတွေ့တွေ့ရ၍ လူငယ်တွေအတွက် မှတ်တမ်းတင်ချင်မိ၏။ တစ်နေ့နေ့တွင် ဒါတွေကို လူငယ်အရာရှိတွေသိအောင်တော့ ပြောဦးမည် ဟု စဉ်းစားမိ၏။ ထိုကဲ့သို့သာ မှတ်တမ်းမတင်ခဲ့ပါက ပြောမယုံကြံမှသိ မယုံချင်စရာ ပုံပြင်များသာ ဖြစ်နေပေရောမည်။

နောက်နေ့တွင် ကားအစီးပေါင်းတစ်ရာနီးပါး မြိုင်ကလေးမှ စထွက်ခဲ့ကြ၏။ တပ်ရင်း လေးငါးရင်းပါ၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုလေးငါးရင်းနှင့်အတူ မြိုင်ကလေးမှ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်းသို့တိုင် သွားရပါဦးမည်။

ပွဲကြီးကတော့ ပြီးသွားပါပြီ။ ကျဆုံးသူတွေကျပြီး ကျန်ခဲ့၏။ သူတို့အတွက် စိတ်ထိခိုက်မိပါ၏။ ပူနွေးသော မျက်ရည်များက ဝေဝေနေကြ၏။ တပ်ပြန်ရောက်ရင် သူတို့မိသားစုများနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ပြောရဆိုရနစ်သိမ့်ရပါဦးမည်။ ဒါတွေက တာဝန်တွေပါဘဲလေ။

မနက် (၀၇:၀၀)ချိန်တွင်တော့ မြိုင်ကလေးက ထွက်ခဲ့ပါပြီ။ ရာသီက ဧပြီလကုန် မေလဆန်း နွေနှောင်းရက်ကျန် ဝဿာန်ပေါ်ဦးစ ဖာခါသမယ ဖြစ်၏။ အရှေ့ဘက်တွင် တရင်ပြည်နယ်၏အလှ ဇွဲကပင် တောင်ကြီးက နံနက်ခင်းနေခြည်အောက်တွင် လှပစွာ ဝပ်စင်းနေ၏။ "သွားကြပေဦးတော့ ရဲဘော်တို့ရေ"ဟု နှုတ်ဆက်နေသယောင် ထင်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့မှာသာ အလုပ်များနေ၏။ သူကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်၊ ဧပြီ- ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ ကိုယ်ပေတိုး။ ယာဉ်တန်းကြီးထွက်၍ အချိန် ရလာသည့်အခါ ဇွဲကပင်တောင်ကြီးမှာ ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ စစ်မြေပြင်က လုံးဝဥသယုံခွါခဲ့ရပါပြီ။ သေမင်း လက်က လွတ်ခဲ့ပြန်ပါပြီ။ အလာတုန်းကလိုပင် ကားတိုင်းအယ်တလူလူနှင့် ရှိတက်လာကြ၏။ ကားစက်သံ၊ လော်စပီကာသံများက သောသောည နေ၏။

ကျွန်တော်တပည့်ကျော် မြင့်စိုးကလည်း အားကျမခံ ဗျူဟာရုံရှိ ကက်ဆက်တလေးမှ ကျွန်တော်ကြိုက်သည့် သီချင်းအား ဖွင့်လိုက်၏။ ဖာဆိုတော်ကြီးမောင်မောင်ညွန့်၏ "နေ့နှောင်း ဝဿန်"

“ နွေနှောင်း ရက်ကျန်xxx ဝသန်ပေါ်ဦး ခါ xxx အံ့
 ဦးရည်ထန်xxx လှဝန်ငွေ မြန်နန်းမှာ xxx ရွှင်လျှံလျှပ်ရွယ်ခွေ
 xxx မိန်လာချပ်စဉ် ငွေမုင်မျှန်ပြာ xxx တိမ်တိုက်ရွှေပြော
 လေလျှင်ယောင်းရာ xxx ကြွတာ ကြွတာ မြေမှာ ကြွလျက် x
 ပုလဲရည်ငွေစက် xxx ဖျန်းပတ်စွေရွာ xxx မြူမျှန်လိမ်းကျန်
 xxx ညှိုးပြောင်းရွက်ညာ ရွှေရောင်ရော်ဝါ xxx သန္တာ
 မြည့်ရောက် xxx ရွှေလျော ကုန်လို့ xxx ပုရစ် နုညာချို
 နှောင်းနှေသန်လှ xx စက်ရာသီမှာ xxx လေယူ ဆောင်နှင်း x
 မြေဆီ မြေသင်းနံ့သာ xxx စိန်ခြူးအုံ့ကြွ xxx ကြာညောင် သ
 xxx ပန်းကြဲတဲ့ ပဲစက်ရာမှာ xxx မယ့်တိုယ်စား မွှေးမြလေသလ
 xxx ထင်မြင်ယောင် တွေးမိများကာ xxx အသဲအူချာ ကြွအေး
 ဖန်လာ xxx သက်လျာခါတုရဲ့ မြင်လဲ့ပါ ”

စာဆိုစစ်သူ နတ်ရှင်နှောင်းက စစ်မြေပြင်ရွေ့တန်းတစ်နေရာ
 နေပြီး နေပြည်တော်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သက်လျာခါတုကို မြင်ခိုင်း
 ပါသည်။ နတ်ရှင်နှောင်း၏ ရတုကဗျာများကို နှစ်သက်မိပါ၏။ သူ့လို
 မရေးတတ်၊ မဖွဲ့တတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ချစ်ခင်မေအ
 ကျွန်တော်တို့၏ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဖြစ်စဉ်များကို ပြောပြ
 “မြင်စမ်းပါလှည့် မေ” ဟု ပြောလိုက်ချင်လှပါသည်။ အရှေ့ဘက်မှာ
 ကရင်ပြည်နယ်၏ ဇွဲကပင်တောင်ပေါ်တွင် နေဝန်းနီနီကြီးက လှပ
 ပါသည်။

အရှေ့က နေဝန်းထွက်ပါပြီ။ အေးချမ်းသာယာပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတ
 မည့် အရိပ်နိမိတ်ပင် ဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။

အတွေးစများက သီချင်းသံနှင့်ရောယှက်နေစဉ်မှာပင် ကားတ
 ကြီးက တဝေါဝေါနှင့် အရိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေပါသည်။ ဇွဲကပင်
 သံလွင်တို့ကား ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။

* *

မြိုင်ကလေး၊ သထုံ၊ ပဲခူးမှသည် စစ်ကိုင်းသို့
 မေလ (၁၄)ရက်နေ့မနက်တွင် မြိုင်ကလေးမှထွက်လာရာ
 ကျွန်တော်တို့ ကားတန်းကြီး သည် သထုံသို့ မနက်(၀၈:၃၀)အချိန်
 ရောက်၏။ သထုံတွင် တပ်များအားလုံး ကားအစား ရထားပြောင်းပါ

ရမည် ဖြစ်သည်။ မုတ္တမမှထွက်လာသော စစ်ရထားများက အဆင်သင့်
 စောင့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဗဟုဟာက ခမရ(၁၆)ဖြင့် လိုက်ရမည်။
 ထို့ကြောင့် နည်းနည်း စောင့်ရဦးမည်ဖြစ်၏။

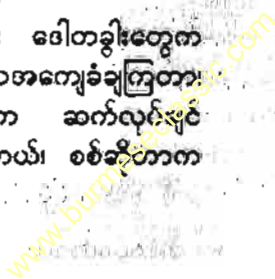
“ ကဲ- တို့ရထားက နည်းနည်းနောက်ကျမယ်ကွာ၊ ဘုရားဖူးလိုက်
 ရအောင် ”

သထုံရောက်တုန်းရောက်ခိုက် လမ်းမကြီးနှင့်မနီးမဝေးရှိ ရွှေဆံ
 တော်ဘုရားအား ဗဟုဟာမှ ဦးစီးအရာရှိများနှင့်အတူ ဝင်ရောက်ဖူးမျှော်
 လိုက်၏။ ဘုရား၊ ဘုရားနှင့်ကင်းဝေးနေတာ ကြာပြီ။ ပါဏာတိပါတာ
 ကံတွေချည်းပဲ ကျွေးလွန်နေရ၏။ ပင်ပန်းတော့ ပါဏာတိပါတာကံသာမက
 သူရာမေရိယကံပါ ကျွေးလွန်လိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်တို့ စစ်မြေပြင်ရောက်
 စစ်သားများ၏ဘဝမှာ ဘာမှ သိပ်ရေရာ သေချာတာ မရှိ။ ယခုလို
 တိုက်ပွဲကြီးများတိုက်ရသည့်အခါ သေပေစေ၊ တို့အသက်ကို ဖက်ရွက်မှတ်
 ပါတယ်သာ ဖြစ်ကြပါ၏။ ရဲသော် မသေ၊ သေသော် ငရဲမလားဟု
 စိတ်နှလုံးဖုံးဖုံး ချထားရပါသည်။ နောက်ဆံတင်းနေ၍ မဖြစ်၊ ယခုတော့
 လည်း နောက်တန်းကို ပြန်ရမည်ဖြစ်၍ အပြေးအလွှား ဘုရားကန်တော့
 လိုက်ရပါသည်။

နေ့လည် (၁၁:၃၀)နာရီတွင် ခမရ(၁၆)နှင့် ကျွန်တော်တို့
 ဗဟုဟာလိုက်ရမည့် စစ်ရထားတွဲတိုးသည်။ စစ်သည်များအား ချက်ချင်းပင်
 ရထားပေါ်တက်၍ ထွက်ခိုင်းလိုက်သည်။ တပ်အပြန်ခို၊ ဝန်းကနဲ၊
 ပိုင်းကနဲအပြေးအလွှားတက်ကြရာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အားလုံးတက်ပြီး
 သွား၏။ သို့ရာတွင် စစ်ရထားခို ခနီးသည်တင်ရထားကြီးများကို ဦးစား
 ပေးပြီး ခပ်ပြေးပြေး တလျှပ်လျှပ် တရွရွမောင်းရသဖြင့် ပဲခူးသို့ ညနေ
 (၆)နာရီမှာ ရောက်သည်။ ပဲခူးဘူတာ၌ ဝန်းမေနှင့် သမီးငယ်နှစ်ယောက်
 လာစောင့်နေကြ၏။

“ ဘယ်လိုလဲ ကို၊ တော်တော်ပင်ပန်းခဲ့ရဲ့လား ”

“ အောင်မယ်လေး မိန်းမရာ၊ မင်းအမျိုး ဒေါတခွါးတွေက
 မလွယ်ဘူးဟေ့၊ အတော် အကြောမာတယ်ကွ၊ အသေအကျေခံချကြတာ
 ကိုယ်တောင် တော်တော်အုံ့ဩယူရတယ်၊ ကိုယ်က ဆက်လှင်ချစ်
 မသေးတယ်၊ လူကြီးတွေက ရပ်လိုက်တာနဲ့ ပြန်ခဲ့ရတယ်၊ စစ်ဆိုတာက
 တော့ နောက်ဆုံးခွဲကောင်းတဲ့သူက နိုင်တာပါပဲ ”

မေက ကျွန်တော်ပြောနေသည်ကို နားမလည်စွာနှင့် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် -

“ နေရာ ကောင်းရဲ့လား ကို ”ဟု မေးလိုက်သည်။

“ အင်း၊ ဗိုက်သိပ်မကောင်းဘူးကွ၊ တစ်လမ်းလုံး ဆေးထိုးလာရတယ်၊ သွေးဝမ်းသွားချင်နေတယ်၊ ရှေ့တန်းမှာလဲ ရေငတ်ပြီး ရေပြတ်လို့ တော်တော်များများ ဝမ်းပျက်ကြတယ်၊ သွေးဝမ်းတွေလဲ သွားကြတယ် အဲဒီဒေသက ခြင်း ယင်လဲ ပေါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရောဂါအကူးလဲ မြန်တယ် ”

“ စစ်ကိုင်းရောက်မှ ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ ပြကြည့်ကြတာပေါ့ ကိုရယ် ”

ဇနီးသည်က သူ့နာပြုဆရာမကြီး၏သမီးပီပီ ကျန်းမာစေရစဉ်၏။ အတူနေသည့် ကာလများ၌ ကျွန်တော်အား အိပ်မက်ကြည့်ကြည့်ဖြင့် ပြုစုလေ့ရှိပါသည်။ ယခုလည်း ခရီးရောက်မဆိုက်မီ ကျွန်တော်၏ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ စစ်ရထားဖြင့် မေတို့မိသားစုလိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။ သမီးပီပီနှင့်ယောက်ကလည်း ရှေ့တန်းပြန် အဖေနှင့် တွေ့ချင်နေကြကာ ကျွန်တော်ကလည်း မိသားစုနှင့် တွေ့ချင်ပါသည်။ စစ်သားမှာလည်း အသည်းနှင့်ပါပဲခင်ဗျာ။

ပဲခူးတွင် ခဏနား၍ ကျွန်တော်တို့ စစ်ရထားရန်ကုန်- မန္တလေးလမ်းအတိုင်း မန္တလေးဘက်သို့ ဆက်ထွက်ခဲ့၏။ မေလ (၁၅)ရက်နေ့ မနက်(၅)နာရီတွင် တောင်ငူဘူတာသို့ ရောက်သည်။ တောင်ငူအတွင်း ကျေးတောဘူတာ၌ တပခမု ဗိုလ်မှူးအေးမြင့်အသင့်စောင့်ပြီး အတင်းပေးခေါ်သဖြင့် တပခမုသို့ လိုက်သွားရသည်။ တပခမု တပည့်တပန်းများ ခဏတွေ့ကာ ရှေ့တန်းအတွေ့အကြုံများကို ပြောခဲ့ရသေးသော်လည်း ကျွန်တော်၏ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဖြစ်စဉ်ကို သူတို့တအံ့တဖြစ်နေကြသည်။

“ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ တော်တော်အိသွားတာပေါ့ ”

“ အေးပေါ့ကွာ ”

“ တကယ့်ပွဲကြီးပဲ၊ ဒါမျိုးကြုံတာတော့ ကိုယ့်ဘဝမှာ နောင်ပါပဲ ဖန်တိုက်ပွဲနဲ့ အခုတစ်ပွဲနှစ်ပွဲပဲ ရှိသေးတယ်၊ လန့်ချိပြီး ကြောက်တိုက်ပွဲတွေပေါ့၊ တို့ခြေလျှင်စစ်သားတတွေ ဒီလိုလန့်ချိပြီး ကြောက်

တိုက်ပွဲကြီးတွေနဲ့တိုးမှ အသည်းက ကောင်းတာကွ၊ အဲလိုမှ မဟုတ်ရင် ကြောင်သွားတတ်တယ်၊ ကြက်ရေးငှက်ရေးမှာ သွေးပျက်သွားတတ်တယ် ”

ကျွန်တော်က ရင်းရင်းနှီးနှီး သူတို့အား ပြောခဲ့မိသည်။ တပခမု အရာရှိလေးငါးဦး ကျေးတောဘူတာသို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ မနက် (၇)နာရီတွင် ကျေးတောမှ ဆက်ထွက်သည်။ ညနေ(၄)နာရီတွင် သာစည်သို့ ရောက်သည်။ ရေဖြည့်၊ ဆီထိုးနှင့် အတော်ကြာသွားသည်။ မန္တလေးဘက်မှ ဆင်းလာသည့် ရထားများကိုလည်း ဟိုရှောင်ဒီရှောင်ရှောင်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ညနေ (၆)နာရီမှ သာစည်မှထွက်နိုင်၏။ ကျွန်တော်တို့ စစ်ရထားမန္တလေး မြို့ဟောင်းဘူတာရောက်တော့ ညသန်းခေါင်တိုင်ပြီ။ ခမရ(၁၆)က အသင့်စောင့်ကြိုနေသည့် စစ်ကားများဖြင့် မုံရွာသို့ ဆက်ထွက်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလေးဦးက တပ်မမှ လာကြိုသည့် မာဒေါဂျစ်ကားလေးဖြင့် မြို့ဟောင်းမှ စစ်ကိုင်းသို့ ကူးခဲ့သည်။ ညတစ်ချက်တီးမှ စစ်ကိုင်းတပ်မဌာနချုပ်သို့ ရောက်ပါတော့သည်။

“ ဟူး- အခုမှပဲ စစ်ကိုင်းရောက်တော့တယ် ”

* *

စစ်ကိုင်းတွင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်နားနေရာ မေလ(၁၉)ရက်နေ့ ည၌ ကျွန်တော်ဝမ်းသွား၏။ တစ်ညတည်း အကြိမ်သုံးဆယ်ကျော် သွား၏။ တပ်မဆေးမှူး ဗိုလ်မှူးသန်းထွဋ်က ထိုးဆေး၊ စားဆေးများ သာမက ဒရစ်ပုလင်းများပါ ချိတ်ပေးသည်။ သုံးရက်ခန့် ဝမ်းသွားပြီးမှ နလန်ပြန် ထလာ၏။

“ ဗျူဟာမှူးကြီး၊ ဝမ်းစစ်တာ ဝမ်းကိုက်ပိုးတွေ့တယ်၊ နည်းနည်း ဝရစိုက်လိုက်မှ ရမယ် ”

တပ်မဆေးမှူး ဗိုလ်မှူးသန်းထွဋ်က အလွန်တော်သည်။ ဆေးကုကောင်း၏။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဇနီးနှင့် သမီးနှစ်ဦးလိုက်လာ၍ မိသားစုဝန်းပြုစုကြသဖြင့် ဝမ်းသွားခြင်းမှ ကျွန်တော်လျင်မြန်စွာ သက်သာလာ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ရက်ထဲ အကြိမ်သုံးဆယ်ခန့် ဝမ်းသွားလိုက်သဖြင့် အားအတော်ပြတ်သွား၏။ လေးငါးရက်ခန့် နားပိုက်မထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာ၏။ နေကောင်းစဉ် မေနှင့်တိုင်ပင်မိသည်။

“ မေ- ကိုယ်ကတော့ အကုသိုလ်တွေ များနေတယ်ထင်တယ်၊ အလှူလေး လုပ်ချင်တယ် ”

“ ဘာအလှူလဲ ကို ”

“ ရွှေတန်းမှာ ကျဆုံးခဲ့တဲ့လူတွေအတွက် ငွေလေးနည်းနည်း လှူချင်တယ် ”

“ ဘယ်သူ့လှူချင်တာလဲ ကို ”

“ ဆေးရုံတစ်ခုကို လှူချင်တယ်၊ ဘယ်ဆေးရုံလှူရင် ကောင်းမလဲ ”

“ ကိုက ဘယ်လောက် လှူချင်သလဲ ”

“ များများတော့ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ငွေလေးငါးထောင်လောက်ပဲ ”

“ ဒါဆိုရင်လဲ ကိုရယ်၊ စစ်ကိုင်းတောင်မိုးပေါ်က သံယာ့ဆေးရုံတစ်ခုခုလှူလိုက်ပါလား ”

သံယာ့ဆေးရုံတစ်ခုခုဆိုတော့ စစ်ကိုင်းတောင်မိုးမှာ ဆေးရုံဘယ်နှစ်ခုရှိတာလဲ ”

“ စစ်ကိုင်းတောင်မိုးအနောက်ဘက်မှာ ဦးဉာနိဿရရဲ့ သီတာဆေးရုံနဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ဦးလက္ခဏာရဲ့ ဝါးချက်ဆေးရုံရှိတယ် ”

“ ဘယ်ဆေးရုံက လှူတဲ့သူများတယ်ထင်သလဲ ”

“ ဦးဉာနိဿရက များမယ်ထင်တယ် ”

“ က- ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ်တို့ ဦးလက္ခဏာဆီ သွားလှူလိုက်ကြရအောင် ”

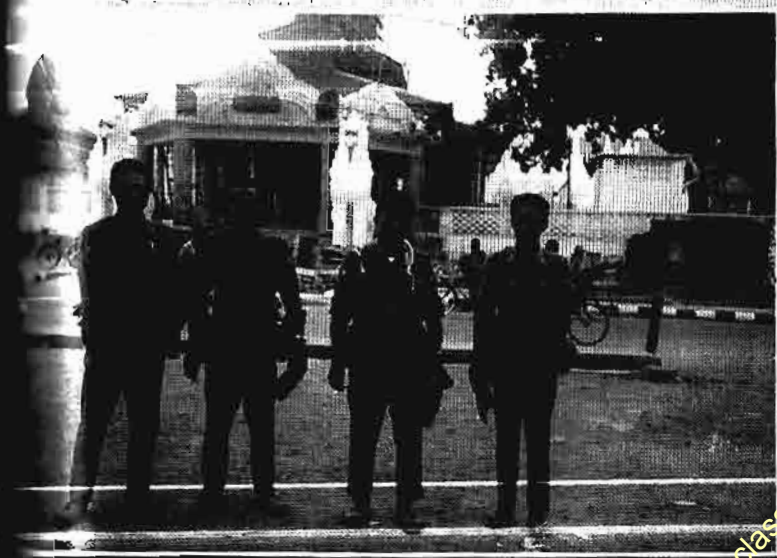
ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သံလျက်စစ်ဆင်ရေး၌ ကျဆုံးခဲ့သည့် ရွှေတန်းတပ်မ(၃၃)မှ အရာရှိအရာခံ အကြပ်တပ်သားများအတွက် အလှူငွေငါးထောင်ကျပ်အား ဝါးချက်စီဝတဒါနသံယာ့ဆေးရုံသို့ သွားရောက် လှူဒါန်းလိုက်၏။ ထိုအလှူကြောင့် ဝါးချက်ဆရာတော် ဦးလက္ခဏာနှင့် ဆရာဒကာဖြစ်သွားကြသည်မှာ ယနေ့တိုင်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

အလှူအတန်းလေးလုပ်လိုက်တော့လဲ စိတ်ကလေးကြည်ပြီး နည်းနည်းလန်းလန်း ဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားတာပေါ့ခင်ဗျာ ”

စိတ်သာရွှင်တော့ဘုရားဟောမို့ စိတ်ဓါတ်ကောင်းနေဖို့ကတော့ လိုအပ်နေမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ရွှေတန်းမှ စစ်ကိုင်းတပ်မဌာနချုပ်သို့ပြန်ရန် ဖြိုင်ကလေး၊ ဘီလပ်မြေစက်ရုံတွင် ခေတ္တနားခနစဉ်၊ (၁၉၉၂ ခုနှစ် ဖေလ) (စာရေးသူနှင့် ခို လ်မှူးတင်စီ၊ ဒု-ခိုလ်မှူးကြီးရွှေမျိုး)

စစ်ကိုင်းသို့အပြန် သထုံ၊ ရွှေစာရံဘုရားရှေ့တွင် ယာဉ်တန်းခေတ္တနားခနစဉ် (စာရေးသူနှင့် နည်းဗျူဟာ(၃၁၁)မှ အကူလက်ရမ်း ဝန် ထမ်းတပ်ခွဲမှ ဆရာရှိများ၊ (၁၉၉၂ ခုနှစ် ဖေလ)

တိုက်ပွဲဝင်စစ်ကြောင်းများ ကြာအင်းမှ လှိုင်းဘွဲ့သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာနေစဉ်။ (၁၉၉၂ ခုနှစ် မေလ)

ရှမ်းရွာသစ်မှ Nissan Patrol ကားများဖြင့် ပိန္နဲတောသို့ ဝင်ရောက်စာရေးသူတို့ယာဉ်တန်း။ (၁၉၉၂ ခုနှစ် မေလ)

ပထမအကြိမ် မာနယ်ပလောတိုက်ပွဲမှအပြန် ကြာအင်းရွာမှလတန်းစာရေးသူတို့ စစ်ကြောင်းများနားစနေစဉ်။ (၁၉၉၂ ခုနှစ် မေလ)

**ဇာနည် (၈)
စစ်ထိုင်းမြို့မှ စနေ့ရည်များ**

စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးနှင့် စစ်ရေးသုံးသပ်ချက်များ

မေလ စတုတ္ထပတ်တွင် တပ်မမှူးက ပြီးခဲ့သည့် သံလျက်စစ်ဆင်ရေး၊ မာနယ်ပလောထိုးစစ်နှင့်ပတ်သက်၍ စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးနှင့် စစ်ရေးသုံးသပ်ချက်များပြုလုပ်မည်ဟု ဆို၏။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးသန်းရှိန်နှင့် ဗိုလ်မှူးမင်းသိမ်းတို့ကို မေလ (၂၂)ရက်နေ့ Briefing ဌ် တပ်မမှူးက အောက်ပါအတိုင်း ပြော၏။

“ မင်းတို့ ဂျီတူးတွေက တပ်ရင်းမှူးတွေ အကုန်လုံး (၂၆)ရက်နေ့ စစ်ကိုင်းအရောက် ခေါ်လိုက်၊ (၂၇)ရက်နေ့မှာ တို့စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးနဲ့ စစ်ရေးသုံးသပ်ချက်တွေ လုပ်မယ်၊ ဒီအစည်းအဝေးမှာ ဗျူဟာမှူးတွေက တပ်တစ်တပ်ချင်းရဲ့ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်၊ မိမိနဲ့ရန်သူရဲ့ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်၊ ဆောင်ရွက်ချက်များကို ဆွေးနွေးသုံးသပ် တင်ပြကြပါစေ၊ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ တပ်ရင်းမှူးတွေကတော့ သူတို့တပ်တွေရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ ကို တင်ပြခိုင်းပေးကြာ ”

သို့စဉ်က တပ်မဂျီဝမ်းမှာ DSA (၁၀)မှ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်အေးဖြစ်၍ ဂျီတူးများမှာ ဗိုလ်မှူးသန်းရှိန်နှင့် ဗိုလ်မှူးမင်းသိမ်းတို့ ဖြစ်၏။

မေလ (၂၆)ရက်နေ့တွင် တပ်နယ်အသီးသီးမှ တပ်ရင်းများများ ရောက်လာကြ၏။ ဝန်းသိုတပ်နယ်မှ ခမရ(၁၁၁)နှင့် ခမရ(၁၂၀) တပ်ရင်းများများဖြစ်သော ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသီဟသူရ တင်အောင်မြင့်ဦးနှင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ရွှေ၊ မုံရွာတပ်နယ် ခမရ(၁၆)မှ ဗိုလ်မှူးတင်စိုး၊ ရွှေဘိုတပ်နယ် ခမရ(၁၁)မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းထွန်း၊ ကျောက်မြောင်း ခမရ(၁၂) မှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမိုးဟိန်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုတပ်ရင်းများငါးဦးက တပ်မဧည့်ရိပ်သာတွင် တည်းခိုကြ၏။ ဇနီးများလည်း ပါလာကြ၏။

စစ်ကိုင်းနှင့် မန္တလေးတပ်နယ်မှ တပ်ရင်းများများကတော့ အစည်းအဝေးသို့ မနက်လာတက်၍ ညတွင် ကိုယ့်တပ်ကိုယ် ပြန်ကြ၏။ ထိုတပ်ရင်းများများကား ခမရ(၁၃)တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်မောင်၊ ခလရ(၇၆)တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ကြည်၊ ခလရ(၄)တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးစိန်ရ၊ ခမရ(၁၁၆)တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတင်စိုး၊ ခမရ(၁၁၉) တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရွှေမျိုးတို့ ဖြစ်ကြ၏။ စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးအား မေလ (၂၇)ရက်နေ့ မနက်(၈)နာရီတွင် စတင်သည်။ တပ်ရင်းများများသာမက တပ်မမှ အမြောက်တပ်ခွဲများ အင်ဂျင်နီယာတပ်ခွဲများ ဆက်သွယ်ရေးတပ်ခွဲများ၊ တပ်မဆေးမှူးတို့ တက်ရောက်ကြ၏။

အခမ်းအနားမှူးမှာ ဂျီဝမ်း ခေါ် စစ်ဦးစီးမှူးပထမတန်းဖြစ်၏။ တပ်မမှူးက အစည်းအဝေးအစတွင် အဖွင့်အမှာစကား ပြောကြားသည်။ “မတ်လ ဒုတိယပတ်ကနေပြီးတော့ မေလဒုတိယပတ်အထိ နှစ်လလောက်ကြာတဲ့ ဒီစစ်ဆင်ရေးမှာ တို့တပ်မက (၆၀)လောက် ကျပြီးတော့ (၂၄၀)လောက် ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်၊ လက်နက်ငယ် (၂၉)လက် ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်၊ ရန်သူ့ဆီက စခန်းကြီးသုံးခုလောက် သိမ်းနိုင်ခဲ့တယ်၊ တို့နဲ့အတူ ပွိုင့်-၄၀၄၄ ခွေးအိပ်တောင်ဘက်မှာ တပ်မ(၆၆)ကလဲ စစ်ဆင်ရေးတစ်ပြိုင်နက် လုပ်တယ်၊ ဒီဖြစ်စဉ်နှစ်ခုလုံးမှာ တို့တပ်မတော် ဘက်က (၂၃၃)ဦးကျဆုံးပြီးတော့ (၁၇၇၈)ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့တယ်၊ (၄၉)ဦး ပျောက်ဆုံးသွားတယ်၊ ရန်သူ့ (၁၀၉)ဦး ကျဆုံးပြီးတော့ တစ်ဦးကို အရှင်ဖမ်းမိခဲ့တယ်၊ ရန်သူ့ မိမိကျဆုံးတဲ့ အချိုးကိုကြည့်ရင် သိပ် ကျေနပ်ဖွယ်ရာ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီစစ်ဆင်ရေးမှာ ပြုပြင်သို့လိုတဲ့ အဓိကအချက်တွေကို တိုက်ပွဲအနီးတပ်ကြီးကြပ်တဲ့ ဗျူဟာမှူးတွေက သုံးသပ်တင်ပြစေလိုတယ်၊ တပ်ရင်းများတွေကတော့ ကိုယ့်တပ်အလိုက်

ဆောင်ရွက်ခဲ့တာတွေကို တင်ပြကြပါ၊ တပ်ရင်းများတွေပြီးရင် ဒုတိယမမှူးက တပ်မတစ်ခုလုံး ခြုံငုံသုံးသပ် တင်ပြပေးပါ။”

တပ်မမှူး၏ အဖွင့်အမှာစကားပြီးသွားပြီးသည့်နောက်၌ နည်းဗျူဟာ (၃၃၃)နှင့်အတူ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော ခလရ(၄)၊ ခလရ(၇၆)၊ ခမရ(၁၁)တို့မှ တပ်ရင်းများများက တိုက်ပွဲစဉ် တစ်လျှောက် ထူးခြား ဖြစ်စဉ်များကို တင်ပြသွားကြသည်။ အလားတူပင် ကျွန်တော်၏ နည်းဗျူဟာ(၃၃၁)နှင့်အတူ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော ခမရ(၁၃)၊ ခမရ(၁၆)၊ ခမရ(၁၁၉)တို့မှ တပ်ရင်းများများကလည်း တိုက်ပွဲစဉ်တစ်လျှောက် ထူးခြားဖြစ်စဉ်များကို သုံးသပ်တင်ပြကြသည်။

ထို့နောက် နည်းဗျူဟာ(၃၃၃) နည်းဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိုမှ နည်းဗျူဟာ (၃၃၃)တွင် ပါဝင်သော တပ်များ၏အားနည်းချက်၊ အားသာချက်၊ ရန်သူ၏အားနည်းချက်၊ အားသာချက် စသည်များကို ထောက်ပြရာ၌ မိမိတို့က မြေကို မပိုင်သဖြင့် တိုက်ပွဲအစပိုင်း၌ စစ်မနိုင်ခဲ့။ နောက်ပိုင်းတွင် အနေကြာ၍ မြေအခြေအနေ ကျွမ်းကျင်လာသောအခါ တိုက်ပွဲ၌ မိမိတို့ အသာစီးရလာကြောင်းကို သုံးသပ်ပြသည်။

ထို့ပြင် ရန်သူသည် ၎င်း၏ဗဟိုနှင့် နီးကပ်နေသဖြင့် အုပ်ချုပ် ထောက်ပံ့မှု ကောင်းမွန်၍ ရေရှည်ခံနိုင်သည့် အခြေအနေရှိကြောင်း ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲများ အချိန်ကြာမြင့်ရသည်တို့ကို သုံးသပ်တင်ပြ သွား၏။ နည်းဗျူဟာ(၃၃၃)ဘက်၌ ခလရ(၄) တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူး တင်အောင်ဝင်းနှင့် အရာရှိတစ်ဦး၊ တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ခမရ(၁၆) နယ်မြေကျွမ်းပဲ ညအချိန် ရန်သူ့အခိုင်အမာ ခံစစ်နေရာသို့ တက်လိုက်မိသဖြင့် ရန်သူ၏ပြင်းထန်သော တိုက်စစ်နှင့် တွေ့ကာ ပွဲဦးထွက်အရေးနိမ့်ခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်း၌ ခလရ(၄)၊ ခမရ(၁၁)တို့ကား တိုက်စွမ်းရည်ရှိသော တပ်များဖြစ်သဖြင့် နည်းဗျူဟာ (၃၃၃)သည် အူမုဒီးဒေသ၌ ရန်သူ့အား အပေါ်စီးရနေရာမှ နိုင်ငံတော်က ငြိမ်းချမ်းရေးတံခါးဖွင့်လိုက်သဖြင့် အပစ်အခတ် ရပ်စဲလိုက်ရသည့် အကြောင်းများကိုပါ ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိုက ဖြည့်စွက်တင်ပြ သွား၏။

ကျွန်တော်တို့ အရေးသာစ ပြုချိန် စစ်ရပ်စဲလိုက်သည် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် ကျွန်တော်ဖါပွန်

ရောက်သည့်အခါ KNU မှ DKBA သို့ တူးပြောင်းလာသည့် ကရင်အရာရှိငယ်များက အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြ၏။

“အဘရေ- အဲဒီ ၁၉၉၂ ခုနှစ် သင်္ကြန်တိုက်ခတ်မှုက အဘတို့ ဘီန၊ နော်တတိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရွှေတန်းအကျဆုံးခံစစ်ကျင်းတွေမှာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူတွေ နေ့တိုင်းသေကျေ ဒဏ်ရာရနေကြတယ်။ ဖွေဖောလူးတို့ ထီးဝါးလူးတို့ စခန်းတွေမှာဆိုရင် လူနာတွေ ဝင်းကျမ်းပြည့်နေတာပဲ။ မာနယ်ပလောက လူကြီးတွေဆိုရင် ဟိုဘက်ကမ်း ကူးပြေးကုန်ကြပြီ။ တပ်မဟာ(၄)နဲ့ တပ်မဟာ(၆)က စစ်ကူလာတဲ့အဖွဲ့တွေလဲ စိတ်ဓါတ်ကျနေကြတယ်။ အဘတို့ဘက်ကလဲ လက်နက်ကြီးတွေ ပစ်လိုက်တာ နေ့တိုင်းမိုးသီးမိုးပေါက်ကျနေတာပဲ။ အကျအဆုံးတွေများလွန်းလို့ ဧပြီလကုန်ထိပဲ ခံနိုင်တော့မယ်။ လကုန်လို့မှ အတိုက်မရပ်ရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဟိုဘက်ကမ်းကူးပြေးကြတို့ လုပ်ထားတယ်။ အဘတို့က အတိုက်ရပ်လိုက်တာကိုး”

“ဟ- တို့လဲ သိမှ မသိပဲ”

ကျွန်တော်က KNU နှင့် DKBA တွဲသွားသောအခါ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လာတဲ့သည့် DKBA အရာရှိငယ်များပြောသည့် စကားကို နားထောင်ပြီး အထက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။ ရယ်တော့ ရယ်ရပါသည်။

အစည်းအဝေးကိုစွဲကို ပြန်လည်တင်ပြပါမည်။ ထိုနေ့ နေ့လည်တွင် ထမင်းစားတန်းဖြုတ်၍ တစ်နာရီထိုး၌ စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေး ပြန်စ၏။ ကျွန်တော့်အလှည့် ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော်က ဦးစွာ ပထမသတင်းလုံခြုံရေးနှင့် ရန်သူအား လှည့်စားမှုကို တင်ပြသည်။ သတင်းပေါက်ကြားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တပ်များ ချီစစ်တွင် ကားမိုင်းအကြိမ်ကြိမ်နင်းကြသည်။ ထို့ကြောင့် ချီစစ်အရှိန်အဟုန်ရပ်တန့်သွားရုံသာမက အထိအခိုက်အကျအဆုံးရှိ၍ တိုက်ပွဲ မစမီမှာပင် အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ ရှုပ်ထွေးရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သတင်းလုံခြုံရေး အလွန်အရေးကြီးကြောင်း စတင်တင်ပြသည်။ ထိုစစ်ရပ်၍ တပ်များဆုတ်ခွါရာ၌ ရွှေတန်းစစ်မြေပြင်တွင် ကျွန်တော်၏ ဗျူဟာနှင့် တပ်ရင်းသုံးရင်းသာ ကျန်ခဲ့၏။ ထိုတပ်များ ခွါစစ်ဆင်လာခဲ့သည့်အခါ ရန်သူကို Deception လှည့်စားမှုပြုလုပ်နိုင်၍ ရှမ်းရွာသစ်မှ

ဆုတ်ခွါလာသော ယာဉ်တန်း တစ်ခုလုံး လိုင်းဘွဲ့သို့ ချောမောစွာ ရောက်ခဲ့ကြောင်း ထောက်ပြခဲ့၏။ တိုက်စစ်နှင့်ပတ်သက်၍မူ ကျင်းစားနေရာယူထားသော ရန်သူအား ရှေ့တည့်တည့်မှ တိုက်ခြင်းသည် အကျအဆုံးများ နိုင်ကြောင်း သုံးသပ်တင်ပြသည်။

တိုက်စစ်ဆင်ရာ၌ မြေအခြေအနေကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် သုံးသပ်၍ တိုက်သင့်ကြောင်း၊ ထိုဒေသ၏မြေအခြေအနေသည် အချို့သော နေရာများတွင် တပ်စုတစ်စုက တပ်ရင်းတစ်ရင်းလောက်ကို ခံနိုင်သည့် မြေအနုအထားဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မြေကို မပိုင်ပဲ မတိုက်သင့်ကြောင်း၊ ခမရ(၁၆)၏ဖြစ်စဉ်များကို ထောက်ပြ၍ တင်ပြခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဒေသ၌ ညချီတက်မှုများ လုံးဝမလုပ်သင့်ကြောင်း အကြံပြုတင်ပြသည်။

စာပေ

စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲများ၌ တပ်အဆက်ပြတ်သွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆိုးကျိုးများကို ထောက်ပြသည်။ ဥပမာ- ခမရ(၁၃)၏ နော်တဒေဇာ ပထမအကြိမ်တိုက်စစ်၌ ရန်သူ့ခြံစည်းရိုးအားလုံး ပေါက်သွားပြီး ပွိုင့်တပ်စိတ်တစ်စိတ်လုံး စခန်းတွင်းရောက်သွားသော်လည်း စစ်ကြောင်းများနှင့်အဖွဲ့များ နောက်က ပါမလာ၍ အချိန်အတော်ကြာအောင် တပ်အဆက်ပြတ်သွားကြသဖြင့် ထိုပွိုင့်တပ်စိတ်တစ်စိတ်လုံးမှာ ရန်သူ၏ ချေမှုန်းခြင်းခံရပြီး စခန်းမသိမ်းနိုင်ခဲ့။ နောက်ပိုင်းတွင် မိမိတို့တပ်များ စုပြုံသုံးသော်လည်း ရန်သူ၏ RPG များ အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် အထိအခိုက်များပြားလာသဖြင့် တိုက်စစ်ကို ရပ်တန့်ခဲ့ရကြောင်း၊ အဆုံးအဖြတ်ပေးသော တိုက်ပွဲများ၌ ခေါင်းဆောင်များသည် ရွှေတန်းမှ စာပါတည်းလိုက်ပါ၍ “သေမြေကြီး၊ ရှင်ရွှေထီး” ဟူသော သံမိဋ္ဌာန် စိတ်ဓါတ်ဖြင့် တိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုတိုက်ပွဲဝင် တပ်များနှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကိုက်လေးငါးရာအကွာလောက်အထိ လိုက်ပါ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော်လည်း တပ်အဆက်ပြတ်သွား၍ နော်တခံစစ်ကို မသိမ်းနိုင်ခဲ့ကြောင်းတို့ကို သုံးသပ်တင်ပြသည်။

ကျွန်တော်၏တင်ပြချက်အပြီးတွင် ဒုတိယမဟာမု စစ်မြေပြင် အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှု စနစ်များနှင့် တပ်ရင်းတစ်ရင်းချင်း၏ တိုက်ပွဲအား အကျိုးရှိစေရန်အတွက် တပ်ကြားတင်သွင်းပါသည်။

နိဂုံးချုပ်၌ တပ်မမှူးက တင်ပြချက်အားလုံးအပေါ် ခြံငုံသုံးသပ်၍ စစ်ဆင်ရေး အစည်းအဝေးကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

အစည်းအဝေးကြီးပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ထိုပထမ အကြိမ် မာနယ်ပလောထီးစစ်၌ အောင်ပွဲများမြန်မြန်ဆန်ဆန် မရခဲ့ခြင်း မှာ ကျွန်တော်တို့တိုက်ပွဲဝင် တပ်များများ မြေကို ကောင်းစွာ မပိုင်ခြင်း၊ အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုခက်ခဲခြင်း၊ တိုက်ပွဲဝင် တပ်များအချို့ ကွပ်ကဲမှု အားနည်းခြင်း၊ အပြောင့်ပစ်လက်နက်ကြီးများ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အသုံး မပြုနိုင်ခြင်း၊ ရန်သူ့ဘက်ရှိ စခန်းများ၏ပကတိအခြေအနေနှင့် လှူ လက်နက်အင်အားကို ကျွန်တော်တို့ တိတိကျကျ သတင်းမရခြင်း၊ တိုက်ပွဲဝင်တပ်များ ခိုင်းစစ်ဆင်ရေးနှင့် မြေပျံ့ခြံအနေကောင်းစွာ မကျွမ်းကျင်သေးခြင်းတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိပါသည်။

ဤနေရာတွင် မြေအခြေအနေနှင့်ပတ်သက်၍ ဆန်စု၏ စစ်ပညာကျွမ်းမှု အောက်ပိုစာပိုဒ်ကလေးကို ဖော်ပြလိုပါသည် -
 မိမိမြေတိုသန်းချီတက်ရမည့် ဒေသရှိ တော၊ တောင်၊ လျှို၊ မြောင်၊ ချိုင့်၊ တမ်းပါး၊ စောက်၊ ရွံ့နှံ့၊ မြက်တောစသော မြေပြင် အခြေအနေတို့ကို ကောင်းစွာ မသိကျွမ်းပဲ ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်တော် ကြီးကို ထိုဒေသသို့ ဦးဆောင်ချီတက်ရန် မသင့်လျော်ချေ။ ကျွန်ုပ် တို့သည် ဒေသခံလမ်းပြများကို မသုံးပဲ ထိုဒေသ၏သဘာဝ အခွင့်အလမ်းကောင်းများကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးချနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။”

မြေမပိုင်၍ ကောင်းစွာ စစ်မနိုင်ခဲ့ပါခင်ဗျာ။

* *

ပထမအကြိမ် ကောလင်းနှင့် ဝန်းသိုသို့

စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးပြီးဆုံးပြီးနောက် ဝန်းသိုတပ်နယ်မှ ခမရ(၁၁၁)နှင့် ခမရ(၁၂၀) တပ်ရင်းများနှစ်ဦးရာထူးတက်၍ ပြောင်းရွှေ့ သွားကြသည်။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး သီဟသူရတင်အောင်မြင့်ဦးက ခန္တီးတွင် ဗျူဟာများဖြစ်သွားသည်။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ရွှေက ရန်ကုန်တိုင်း စစ်ဌာန ချုပ်သို့ စစ်ဦးစီးမှူးပထမတန်းတာဝန်နှင့် ပြောင်းရသည်။ ထိုတပ်များသို့ တပ်ရင်းမှူး အသစ်နှစ်ဦး ရောက်လာ၏။

အချိန်က ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လမိုးတွင်းကာလ ဖြစ်သည်။ ဇနီးသည်နှင့် သမီးနှစ်ဦးကလည်း ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားကြသည်။ စစ်ကိုင်း တွင် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်တို့တပ်မတွင်လည်း

ကျွန်တော့်အထက် စီနီယာဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းပိုက လူမှုဝန်ထမ်း နှင့် ကယ်ဆယ်ရေးဌာနသို့ ညွှန်ချုပ်ရာထူးဖြင့် ပြောင်းသွားသည်။ သူ့နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့အပတ်စဉ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းအောင် ရောက် လာသည်။ အလားတူပင် တပ်မဦးစီး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်အေး၊ မန္တလေးလပခသို့ ဗျူဟာမှူးအဖြစ် ပြောင်းသွား၏။ သူ့အစား ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအက်(စ်)စိန်ဝင်း ဂျီဝမ်းအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသည်။ ကျွန်တော်တို့တပ်မ၌ ထိုသို့ အပြောင်းအရွှေ့များရွပ်နေစဉ် တနင်္လာ အစည်းအဝေးတစ်ခု၌ တပ်မမှူးက အောက်ပါ အတိုင်း ပြောတော့သည်။

“ ကဲ- ဗိုလ်မှူးကြီးသက်ဦး၊ ဝန်းသိုတပ်နယ်က တပ်ရင်းမှူး အဟောင်းနှစ်ယောက် Promotion နဲ့ ပြောင်းသွားပြီ၊ အခုတပ်ရင်းမှူး အသစ်တွေ ရောက်နေတယ်၊ ခင်ဗျား အဲဒီတပ်နှစ်တပ်ကို သွားစစ်လိုက် ဗျာ၊ ဟိုမှာ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်နေပြီးမှ ပြန်ခဲ့ပါ၊ လေ့ကျင့်ရေးနဲ့ ဦးရေထောက်လုပ်ငန်းတွေ အားလုံးစုံအောင် စစ်ခဲ့ပါ၊ ဒီက နက်ဖြန် သဘက်လောက် ထွက်ဗျာ ”

အတော်ပါပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်တွင် တစ်ယောက်ထဲနေရ၍ မျှင်းနေပါသည်။ တပ်မမှူးက ဂေါက်သီးလည်း သိပ်မရှိက်၊ ထို့ကြောင့် အားလပ်ချိန်များတွင် ဒုတပ်မမှူးနှင့် ဂေါက်သီးလိုက်ရိုက်နေရ၏။ စစ်ကိုင်းတပ်မ(၃၃) ဝင်းထဲ၌ ဂေါက်ကွင်းတစ်ကွင်းရှိသည်။ ဂေါက်ကွင်းက ကျွန်တော်တို့အရာရှိကြီးများနေအိမ်များနှင့် ကပ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖတ်တတ် မတတ်တတ်၊ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ မိန်းမ မရှိ၍ ညနေတော့ ဂေါက်သီးနှင့် အပန်းဖြေနေရ၏။ ယခု ဝန်းသိုသို့ အသွား တွင် လိုလိုမယ်မယ် ဂေါက်တုတ်ကလေးပါ တင်ခဲ့၏။

ဩဂုတ်လ (၁၄)ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်၏ဗျူဟာမှူးအဖွဲ့ မန္တလေးမှ ထွက်လာသည့် မြစ်ကြီးနားအထူးအဆန်ရထားဖြင့် ဝန်းသိုသို့ လိုက်ပါသွားကြ၏။ ရွာထောင်ဘူတာမှ စတင် စီးနင်းလိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တပ်မက စစ်ကိုင်းဆိုသော်လည်း စစ်ကိုင်းမြို့ ။ထွက်က ရွာထောင်တွင် အခြေစိုက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မူများစီးလျှင် ရွာထောင် ဘူတာမှ စီးကြရ၏။ အထက်တန်းထိုင်ခဲ့ဖူးမှ ဖန်ကပါလာရာ ရွှေဘိုရောက်ချိန်တွင် မှောင်ပြီ၊ ညမှောင်မှောင်တွင် ဗူတာများပြတ်လာရ၍ ဘာမှတော့ သိပ်မမြင်ရ။ သန်းခေါင်ချိန် ။လာက်တွင် ဝန်းသိုသို့ ရောက်၏။ ခမရ(၁၁၁)နှင့် ခမရ(၁၂၀)က

အရာရှိများ လာစောင့်နေကြသည်။ ထိုနေ့ညက ၁၀ရ(၁၀၀) ခိုင်သာကလေးတွင် အခြေပြုဖြစ်သည်။ ညမှောင်နေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာမှ မမြင်ရ။ သို့ရာတွင် မအိပ်ခင် စိတ်ပြေလျက်ပျောက် Video တစ်ကားတော့ ကြည့်လိုက်သေးသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အိပ်ရာကထပြီး ၁၀ရ(၁၁၁) တပ်ရင်းရုံးကြည့် သင်တန်းကိုစွဲများ ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ တပ်တွေလိုက်ကြည့်ပြီး စစ်သည်များနှင့် တွေ့သည်။ ဝန်းသိုအနေအထားအား လေ့လာဖြစ်သည်။ တပ်နှစ်တပ်လုံး အင်ပင်တွေပေါက်နေသည့် အင်တောထဲမှာ ရှိနေအချို့နေရာတွင် ကျွန်းပင်များကို ကြိုကြားကြိုကြားတွေ့ရ၏။ စစ်သည်များနှင့် စကားပြောဆိုရာတွင် ဝန်းသိုရာဇဝင်ကို မေးဖြစ်သည်။ သူက တောင်းစွာ မဖြေနိုင်ကြ။ ဝန်းသိုမြို့ထဲရောက်မှ ဝန်းသိုရာဇဝင်စာအုပ်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝန်းသိုဆိုသည်မှာ ရှမ်းစကား ဝိန်းဆေမှ လာသည်။ ဝိန်းဆိုသည်က မြို့၊ ဆေဆိုသည်က ကျား၊ ထို့ကြောင့် ဝန်းသိုဆိုသည်မှာ ကျားမြို့ဟူသတည်း။ ဝိန်းဆေဆိုသော ရှမ်းစကားသင်္ကာလဟောင်တာ အတော်ကြာသောအခါ ဝန်းသို ဖြစ်သွားသည်။ ခန္တီးဆရာတော်၏ဝန်းသို ရာဇဝင်သစ်က ဆို၏။ ဟုတ်လောက်သည့် ဝန်းသိုသူ ဝန်းသိုသားများမှာ မြန်မာစကားပြောကြသော်လည်း စကားဝဲပြီး ရှမ်းသံပေါက်ကြသည်။ ရှေးအခါက ဝန်းသိုသူ ရှမ်းစော်ဘွားများအုပ်ချုပ်၍ ရှမ်းများ နေထိုင်ခဲ့သော မြို့ဖြစ်သည့် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်အနည်းငယ်ကအထိ ရှမ်းစကားတတ်သူ သက်ရှိရှယ်အိုများရှိသည်ဟု သိရသော်လည်း ယခုကား မရှိတော့။ ခန္တီးဘက်မှာသာ ရှမ်းများရှိတော့သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဝန်းသိုသူ အရှေ့ဘက်တွင် ထီးချိုင့်၊ အနောက်ဘက်တွင် ပင်လယ်၊ တောင်ဘက်တွင် ကောလင်း၊ ခြောက်ဘက်တွင် ဝန်းမော်၊ အရှေ့ဘက်တွင် အင်းတော်တို့နှင့် နယ်နိမိတ်ချင်း ဆက်စပ်ပေးသည်။ ရန်ကုန်မှ ၅၄၃-မိုင်ကွာဝေး၍ မန္တလေးမှ ၁၆၅-မိုင်ကွာဝေးပေးသည်။ ရန်ကုန်၊ မြစ်ကြီးနားရထားလမ်းပေါ်တွင် တစ်ခရိုင်ရှိသည်။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေ- ၇၀၀ နှင့် ပေ- ၁၀၀၀ ကြား လွင်ပြင်တွင်ရှိပြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ တောင်များ ဝန်းရံနေသဖြင့် နယ်၏ သုံးပုံနှစ်ပုံက တောင်များ ဖြစ်နေသည်။

အထူးသဖြင့် အနောက်ဘက်တွင် တောင်များ မြင့်မားကြပြီး အချို့ပေ- ၅၀၀၀ ကျော်ကြသည်။ နွားလူပို့တောင်တန်းနှင့် ပင်းအိုတောင်၊ မင်းလွင်တောင်၊ မိုင်းသိုတောင်တို့မှာ လူသိများသော တောင်များဖြစ်ကြသည်။ ရေချောင်းများကား ဒေါင်းမြူးချောင်း၊ နဂွဲချောင်း၊ နန်းလျှိုင်ချောင်းတို့မှာ လူသိများပေသည်။

အလားတူပင် ကောလင်းအကြောင်းကိုလည်း မေးဖြစ်၏။

ကောလင်းဆိုသည်မှာ ရှေးမြန်မာဘုရင်များလက်ထက်က ဝန်းသိုမြို့စားတစ်ဦး သည် နိပေါပြည်မှ ဆင်ဦးစီးတစ်ယောက်ကို ဆင်ထိန်းခန့်ထား၏။ ထိုဆင်ထိန်း၏ အမည်မှာ ငကောဟု ခေါ်၏။ သူသည် သူ၏ဆင်များကို ကောလင်းဒေသရှိ တောနက်ကြီးထဲ၌ လွှတ်ကြောင်းထား၏။ ဆင်များ ပြန်ကောက်သည့်အခါ တောနက်၌ အရာရခက်၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်ကြည့်နိုင်ရန် ထိုတောနက်ကြီးထဲ၌ လင့်စင်အကြီးကြီးတစ်ခု ထိုးထား၏။ လင့်စင်ကြီးမှာ မြင့်လည်း မြင့်မား၏။ အဝေးကပင် မြင်နိုင်သည်။ ထိုတောနက်ကြီး အနီး တစ်ဝိုက် ရောက်လာသူတိုင်းက လင့်စင်ကြီးကို မြင်ကြရ၏။ သို့အခါ -

“ ဒါဘယ်သူလင့်စင်လဲ ”
ဟု မေးကြ၏။ သိသူများက -
“ အဲဒါ ငကောလင့်လေ ”

ဟု ဖြေကြ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်အား ငကောလင့်မြို့သည်နေရာ၊ ငကောလင့်မှသည် ကောလင့်၊ ကာလကြာသော် ကောလင်းဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြကုန်၏။

ဤကား ကောလင်းအမည်တွင်လာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းပင်ပင်။

ဝန်းသို၊ ကောလင်းဒေသမှာ အသုံးဝင်သော သစ်မာများ မျက်သည်။ ရထားလမ်းတစ်လျှောက် သစ်စက်များတွေ့ရသည်။ တွေ့လေရာမှာ ဘောင်တုန်းတောင်တန်းများပေါ်တွင် ကျွန်းတောများ အပွင့်ဝေနေပုံကို မြင်ခဲ့ရသည်။ စိတ်မကောင်းစရာမှာ သစ်မာနှင့် ကျွန်းသစ်တို့သည် ကောလင်း၊ ဝန်းသိုဒေသတွင် ဇလီဖာများမကောင်း၍ မျက်မချနိုင်ရာ ရထားလမ်းများ သိပ်မကောင်းကြပါ။ ရထားမှာ ရထားစီးရသည်နှင့်မတူပဲ မြင်းစီးရသလို ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ဖြစ်နေ၏။

ရထားလမ်းအခြေအနေအား ဩဂုတ်လ (၂၆)ရက်နေ့က MCA ဝန်းသို့ ကိုးထောင်ဘို့အသွားတွင် ပိုသိရသည်။ အချိန်ရ၍ လေ့လာလည်း လုံလောက်သည်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ မရှင်းလင်းမြို့အဝင်အထွက် ရထားလမ်းဘေးတွင်အမှိုက်များပစ်ခြင်း၊ ရထားပေါ်တွင် လူနှင့် ကျွဲများသွားလာနေခြင်းတို့ကား ပြည်သူများအများကြီး ပညာပေးရပါဦးမည်။

ဩဂုတ်လ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၂၂)နေ့ရက်များတွင် ၁မရ(၁၀၀) ၁မရ(၁၂၀) အိမ်ထောင်သည်လှိုင်းများအား လိုက်ကြည့်သည်။ ဝဇ္ဇာခုနစ်ကမ္မ ဆောက်လုပ်ပြီးစီး၍ Paacca အဆောက်အဦများဖြစ်သကောင်းပါသည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၈၉ ခုနှစ်က ငလျင်ဒဏ်ခံရ၍ အဆောက်အဦ အချို့အက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရက်အတော်ကြာ တာဝန်ခံသည့် ၁မရ(၁၂၀) ဧည့်ရိပ်သာဆိုလျှင် ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် နံရံအက်နေပြီး သစ်သားတန်းများ ရိုက်ထည့် ထားရသည်။

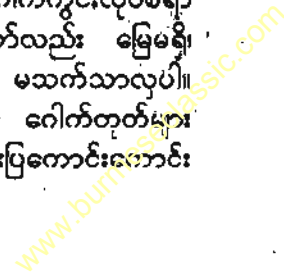
၎င်းပြင် မိုးဦးကျစတွင် လေပြင်းများတိုက်ခတ်၍ ခေါင်ရိုလည်း လန်တတ်သဖြင့် ခေါင်အုတ်သစ်တုံးကြီးများ ပီထားရသကဲ့သို့ တယ်တော့ မသက်သာပါ။ အိမ်ထောင်သည်လှိုင်းများတွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ သိပ်ထူ၍ ရှင်းလင်းရန် ပြောခဲ့ရသေးသည်။ ဝဇ္ဇာဒေသမှာ ငှက်ဖျားပေါသည်။ မိသားစုများ ငှက်ဖျားအတော်ဖျားကြသဖြင့် ငှက်ဖျား ရောဂါကာကွယ် ကုသနည်းများရိုက်နှိပ်ဖြန့်ဝေရန် မှာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ထံပါလာသည့် ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် ပတ်သက်သည့် စာပေလေးအား တပ်နှစ်တပ်လုံးသို့ ပေးခဲ့သည်။ မကြာသေးမှီက စစ်အာဏာအသစ်ကလေးနှစ်ဦး ဦးနှောက်အတွင်း ငှက်ဖျားရောဂါပိုးဝင်၍ ဝဇ္ဇာသွားကြောင်းလည်း သိခဲ့ရသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါအား စီမံချက်မရှိစေဘဲ တိုက်ဖျက်သွားရန် တာဝန်ရှိသူများအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်သွားတော့ လိုပေသည်။

တပ်များစစ်ဆေးခြင်းအား မနက်ရော ညနေပါ ဆောက်လုပ်လိုက်၏။ လုပ်ငန်းအပြီး ညနေပိုင်းတွင် ဂေါက်ကစားလိုသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ဂေါက်ဆက်လည်း ပါလာ၏။ ကောလင်းတွင် ဂေါက်ကစားရုံရှိသဖြင့် ပြောကြ၍ ၁၈. ၈. ၉၂ နေ့ ညနေတွင် ကောလင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝန်းသို့နှင့် ကောလင်းမှာ (၈)မိုင်ခန့် ဝေး၏။ ကျောက်ခင်း ကားလမ်း

ကို ဗိုလ်မှူးတင်ဌေးမှာ ကျွန်တော်နှင့်ဗိုလ်သင်တန်း တစ်ပတ်စဉ်တည်း ဖြစ်သည်။ သူက ကောလင်းမှစောင့်ကြည့်ပြီး ဂေါက်သီးကစားနိုင်ရန် ဖြစ်ဆင်ပေးထားသည်။ မြို့နယ်မှ ဂေါက်သမားလေးငါးဦးလည်း လာစောင့်နေကြသည်။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ အရာရှိနှစ်ဦးနှင့် မြို့ပေါ်မှ ဂေါက်သမားသုံးဦးတို့ ပါဝင်သည်။ ကောလင်းဂေါက်ကွင်းမှာ လူနေမှုပုံစံကွက်အတွင်းဖြစ်၍ ကစားရတာ အဆင်မပြေလှပါ။ ကျောက်စရစ်များ ပျံ့ပြားပြီး ဂေါက်တုတ်မှ တုတ်ခေါင်းများ ခြစ်ရှစ်သဖြင့် တစ်ရက်သာ ကစားပြီး နောက်နေ့များတွင် ကောလင်းသို့ မသွားတော့ပါ။ ဗိုလ်မှူးတင်ဌေးနှင့် မိတ်ဆွေများကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကောလင်းဂေါက်ကွင်းသို့ မသွားဖြစ်တော့သော်လည်း ဝန်းသို့ ဗိုလ်မှူး ဂေါက်ကွင်းရှိသေးကြောင်းသိရဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဝန်းသို့ ဂေါက်ကွင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မြို့ခံဂေါက်သမားလေးငါးဦးဖြင့် ကစားနိုင်ရန် တာဝန်ရှိသူများက စီစဉ်ပေးထားသဖြင့် ကစားဖြစ်သည်။ ကျောက်စရစ်မရှိပဲ မြက်ခင်းများဖြင့် ဖဲယားဝေးများ ကောင်း၍ ကစားရတာ အတော်အဆင်ပြေ၏။ ဂရင်းများမှာ မြက်မဟုတ်ပဲ သဲဂရင်းများသာဖြစ်ပြီး ကျင်းစိမ်ရတာ လွယ်ပါသည်။ ဟဲဇော် ခေါ် အတားအဆီးများမရှိ၍လည်း ရိုက်ချက်များ ကောင်းနေ၏။ ကျွန်တော် စစ်ကိုင်းတွင် ကစားစဉ်က အမြဲတမ်းလိုလို ကိုးကျင်းတွင် အချက်ရေ ငါးဆယ်ကျော်သည်။ ယခု ငါးဆယ်အောက် ရောက်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ကစားရတာ ပျော်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ စစ်ကိုင်း မြို့သည့်နေ့အထိ နေ့စဉ်ကစားဖြစ်သည်။ ဝန်းသို့ဂေါက်ကွင်းမှာ တောင်ပူပူလေးများ အတက်အဆင်းနှင့် အတော်လှပါသည်။ မြို့ပေါ်မှ တာဝန်ရှိသူများက ထိန်းသိမ်းပြုပြင် ပေးသင့်၏။ သို့မှသာ ရေရှည် ဖြစ်တန်မည်။ သူများနိုင်ငံတွင် ဂေါက်သီးကစားရတာ ဈေးကြီးလှသော်လည်း မိမိတို့မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဈေးပေါလှ၏။ ဂေါက်ကွင်းလုပ်စရာ မြို့လည်း ပေါပါသည်။ သူများနိုင်ငံတွင် ငွေရှိသော်လည်း မြေမရှိ။ မြို့ပြန်ပါကလည်း ဈေးကြီးသဖြင့် ကုန်ကျစရိတ်များ၍ မသက်သာလှပါ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် ထိုမျှမခက်ခဲပါ။ ဂေါက်သီးနှင့် ဂေါက်တုတ်များ ပျံ့လှလောက်လောက် ဖြန့်ဖြူးပေးနိုင်ရန် နည်းပြကောင်းကောင်း ရှာဖွေရန်တော့ လိုမည် ထင်ပါ၏။

၂၇. ၈. ၉၂ နေ့တွင် ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်ပွဲအနေဖြင့် ဝန်းသိုဂေါက်ကွင်းတွင် ကောလင်း၊ ဝန်းသိုဂေါက်သမား ၁၅-ဦးခန့် ပူးပေါင်း ရိုက်ကြသည်။ နောက်ဆုံးနေ့မို့လား မသိ၊ ကျွန်တော် ၄၄-ခုတ်ရိုက် အကောင်းဆုံးကစားလိုက်နိုင်သည်။ ဖျော်ဖျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ပွဲပြီး သွားသည့် ဝန်းသိုတွင်နေသည့် နှစ်ပတ်လောက်အတွင်း စိတ်ဖြေစရာ၊ အပန်းစေစရာလေးတစ်ခုတော့ ရသွားသည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်သွား၏။

ကောလင်း၊ ဝန်းသိုဒေသမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အများစုဖြစ်သည်။ ခရစ်ယာန်နှင့် မဟာမေဒင်နှင့် အနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိပါသည်။ မပြောပလောက်ပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာအနေဖြင့် သာသနာထွန်းကားပါသည်။ နာမည်ကျော် ခန္တီးစာသင်တိုက်ကြီးရှိ၍ စာပေပရိယတ္တိမှာ သတင်းပြုလှ၏။ ပညာတတ်အကျော်အမော်များ ထွက်သည်။ ၂၆. ၂. ၉၂ ရက်နေ့က ခန္တီးစာသင်တိုက်သို့ ရောက်ပြီး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး တွေ့သည်။ ပျံလွန်တော်မူသွားသည့် ဒုတိယခန္တီးဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်အား မှန်ခေါင်းအတွင်း ထည့်ထားသည်ကို ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်က ပျံလွန်တော်မူသွားရာ ယခုဆို (၆)နှစ်ခန့် ရှိပြီ။ ခန္တီးစာသင်တိုက်သာမက မကျည်းကုန်းပရိယတ္တိစာသင်တိုက်သို့လည်း ရောက်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တအာစရနှင့် တွေ့သည်။ ဆရာတော်မှာ နိုင်ငံရေးသံယာမဟာနာယကအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပြီး စာပေအရေးအသား ဝါသနာပါစာအုပ်အတော်များများရေးဖြစ်သည်။ ဘာသာရေးစာအုပ်များ ဖြစ်၏။

ထိုနေ့က မကျည်းကုန်းဆရာတော်အား ဖူးတွေ့ကန်တော့ စကားစမြည်များ အလွှာပသလွှာပ ပြောဆိုပြီးသည့်နောက် အပြန်၌ မိမိအား စာအုပ်လေးအုပ်စွန့်ကြဲလိုက်၏။ ဖတ်ကြည့်ရာ အထူးအလျောက် နားလည်၍ သဘောကျပါသည်။ ၂၂. ၈. ၉၂ နေ့က ကျွန်တော်နှင့်ဗဟုတရားအဖွဲ့ ကောလင်းမှတစ်ဆင့် လွယ်မောက်တော့ ဘုရားအား သွားရောက် ဖူးမျှော်ကန်တော့သည်။ မဝတဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်တင်ဌေးမှ လိုအပ်သည်များ စီစဉ်ပေး၏။ လွယ်မောက်တောင်စေတီကောလင်းတံစိတ်တွင် အလွန်တန်ခိုးကြီးသော ဘုရားဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မှ လူကြီးများမကြာခဏ လာရောက်ဖူးမျှော်ကြသည်ဟု ပြောသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသားကျော်ဟိန်းလည်း လာဖူးသွားသည် ဆိုလွယ်မောက်တောင်စေတီမှာ လွယ်မောက်တောင်ပေါ်တွင် နဂါး

ကောင်အရစ်အရစ်ဖြင့် ရစ်ခွေပတ်ထားသည့်ပေါ်တွင် ဘုရားတည်ထားသည့် အနေအထားဖြစ်သည်။ သပ္ပာယ်လှ၏။ ဘုရားသွားသည့် လမ်းများမှာ ကျောက်ခင်းလမ်းများဖြစ်ပြီး ပြုပြင်နေဆဲဖြစ်သည်။ လာမည့်နှစ်တွင် အားလုံးပြီးစီးမည်ဟုလည်း ပြောကြပါသည်။ နေ့တစ်ဝက်ခန့် ဘုရားဖူးပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ အပြန်တွင် ဖောလင်းအား လေ့လာရာ ဈေးသစ်ကြီးတည်ဆောက်နေဆဲ တွေ့ရသည်။ ကားဂိတ်များလည်းရှိပြီး ရွှေဘိုထိ ကားများဆွဲနေသည်။ မဟာဗျူဟာလမ်းမှ သွားနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က ကောလင်းသို့ ကားလမ်းမရှိ။ ယခု တပ်မတော်အစိုးရလက်ထက်တွင် ကောလင်း၊ ဝန်းသိုဒေသ လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှုများ တိုးတက်နေပါသည်။ အလားတူပင် တယ်လီဖုန်းများလည်း မန္တလေး၊ ရန်ကုန်ထိ ပြော၍ ရနေပါပြီ။ ရန်ကုန်သို့ ဖုန်းပြောခဲ့သေးသည်။ အသံကောင်းပါသည်။

လမ်းဆို၍ ကောလင်း၊ ဝန်းသိုဘက်မှ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ကခြေအနေများကို ဖော်ပြပါဦးမည်။ မြို့တွင်းတွင် ကတ္တရာလမ်းများ၊ တပ်မတော်အစိုးရခေတ်တွင်မှ လုပ်ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ဝန်းသိုရော ကောလင်းပါ ဖြစ်သည်။ ကားလမ်းက ၁၉၈၁ ခုနှစ်က စဖောက်ခဲ့သည်။ ရွှေဘို- မြစ်ကြီးနားအဝေးပြေး မဟာဗျူဟာလမ်းမကြီးဖြစ်သည်။ ၎င်း လမ်းမကြီးသို့ ကျောက်တန်းတွင် သွားဆုံသည်။ ကျောက်တန်းနှင့် ဝန်းသို (၁၆)မိုင်ဝေးသည်။ ကောလင်းမှာ (၁၈)မိုင်ခန့် ရှိမည်ထင်သည်။

၎င်းလမ်းမှ ကားများပြေးဆွဲနေကြသည်။ ခရီးသည်တင်ကားများ ကား ၎င်းလမ်းမကြီးအတိုင်းပင် သွားလာနေကြ၏။ အရှေ့ဘက် ထီးချိုင့်နှင့် အနောက်ဘက် ပင်လယ်ဘူးသို့ကား သစ်ထုတ်ရေးမှ ကားများသာ သွားကြသည်။ နွေရာသီတွင် ခရီးသည်တင်ကားများသာ ဖွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ လာမည့်နှစ်တွင် ထီးချိုင့်ရော ပင်လယ်ဘူးပါ ကတ္တရာလမ်း များဖြစ်သွားမည်ဟု သိရပါသည်။ ထီးချိုင့်ဘက်၌ ကတ္တရာအတော် များများ ခင်းထားပြီးပြီဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ မရောက်ခဲ့၍ မကြည့်ခဲ့ရပါ။ ၂၄. ၈. ၉၂ ရက်နေ့က ကျောက်တန်းသို့ မရောက်သည်။ ၎င်းမှ ရွှေစက်ရုံသို့ သွားဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောက်တန်းနှင့် ရွှေစက်ရုံမှာ (၆)မိုင်ခန့် ကွာဝေးသည်။ ကျောက်ပုထိုးတောင်ခြေရင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ယူနိုစလပ်ပညာရှင်များနှင့်ဆောက်သည့် စက်ရုံဖြစ်သည်။ ယခု မင်းသပ် လည်ပတ်နေသည့် အဆင့်သာ ရှိသေးသည်။ တကယ်လည်နိုင်

သည့်အခါတွင် တစ်နှစ် ရွှေနှစ်တန်ထွက်မည် ဆိုသည်။ တစ်နှစ် ရွှေနှစ်တန်ထွက်ပါက ကောင်းပေစွ။ ယခုလို စက်ရုံမျိုး လေးငါးဆယ် ရှိလောက် တည်ဆောက်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သတ်မှတ်သည့် နှုန်းအတိုင်းသာ ရွှေများထွက်မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ ရွှေသွေးဖြစ်ပြီ။

ဩဂုတ်လ (၂၅)၊ (၂၆)ရက်တွင် ခရီးရှည် LRP လျှောက် နေသည့် တပ်များကို လိုက်တွေ့သည်။ (၂၅)ရက်နေ့တွင် ခမရ(၁၀၀) အား ကျွန်းကုန်းတွင်လည်းကောင်း၊ (၂၆) ရက်နေ့တွင် ခမရ(၁၂၀)အား ကိုးတောင်ဘို့တွင်လည်းကောင်း အသီးသီးတွေ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်းကုန်းက ဝန်းသိုနဲ့ အနီးလေး၊ လေးငါးမိုင်ခန့်သာ ဝေးသည်။ ကားနဲ့သွားပြီး ကားနဲ့ ပြန်ခဲ့သည်။ ဝန်းသို၊ ကျောက်တန်းမဟာဗျူဟာလမ်းမကြီး အသွားမှာ ဖြစ်၏။ ကိုးတောင်ဘို့ကတော့ မီးရထားလမ်းမကြီးပေါ် ကောလင်းတောင်ဘက်မှာမို့ MCA နဲ့ သွားခဲ့ရသည်။ ကိုးတောင်ဘို့က ကန်ဘလုနယ်ထဲမှာ ပါသည်။ ဒေသခံတွေကတော့ မြန်မာတွေပါပဲ။ ခမရ တစ်ဝက်ခန့် ခရီးရှည်လျှောက်နေသော တပ်များကို LRP နဲ့ပတ်သက် လိုတာမှာခဲ့ရသည်။ LRP လျှောက်နိုင်မှ ရန်သူကို ထပ်ချပ်လိုက် ချေမှုန်း နိုင်မည်။ အရည်အသွေးချင်းတူလျှင် အပင်ပန်းခံနိုင်သူက နိုင်မည်။ ချွေးထွက်များမှ သွေးထွက်နည်းမည်။ စစ်ရေးစွမ်းရည်အစဉ် ထက်မြက် နေစေရန် လေ့ကျင့်မှုလည်း အထူးအရေးကြီးကြောင်းကိုပါ ပြောခဲ့ရသည်။

ဩဂုတ်လ (၂၈)ရက်နေ့တွင် တောတွင်းလေ့ကျင့်ခန်းများ ပြန်ဝင်လာကြသည့် တပ်ရင်းနှစ်ရင်းလုံးအား စုပေါင်း၍ အမှာစကား ပြောရသည်။ တပ်တွင်းစည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊ တပ်အရည်အသွေး တိုးတက်ရေးစသည်တို့ အဓိကဖြစ်သည်။ တို့တာဝန် အရေးသုံးပါးရှု အားဆယ်ပါးလည်း ပါ၏။ ကျွန်တော်က ဦးရေးထောက်လုပ်ငန်းများ စစ်ဆေးခြင်းထက် သင်တန်းကျောင်းက လာသူမို့ လေ့ကျင့်ရေးကို ပို အလေးထား၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့က ကျွန်တော်မှာကြားမျှနိဂုံးချုပ် အောက်ပါအချက်ကလေးကို ပြော၍ နိဂုံးချုပ်လိုက်၏။

“ စစ်ရေးစွမ်းရည် အမြဲထက်မြက်နေဖို့အတွက် စစ်ရေး လေ့ကျင့်ချိန်နဲ့ စစ်ဆင်ရေး ပြုလုပ်ချိန်များမှာ ရဲဘော်တို့အောက် က ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ လိုမယ် ”

“ အဲဒါကတော့ စစ်မြေပြင်မှာ လက်နက်ချင်းတူရင် ပိုပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့သူက၊ ကျွမ်းကျင်တာချင်းတူရင် ပိုပြီး ကြံ့ခိုင်တဲ့သူက၊ ကြံ့ခိုင်တာချင်းတူရင် ပိုပြီးသတိရှိသူက၊ သတိရှိတာချင်းတူရင် ပိုပြီး စိတ်ဓါတ်ကောင်းတဲ့သူက အနိုင်ရစေမိဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို မြဲမြံသာ မှတ်သွားကြပေတော့ ”

ပြောဟောမှုအပြီး၌ တန်းဖြုတ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် တပ်နှစ်တပ်မှ အရာရှိမိသားစုများ ကျွန်တော်အား လာကန်တော့ ကြသည်။ ဆုတွေ တသိကြီးပေးလိုက်ရ၏။ သူတို့တစ်တွေ ထိုင်ကန်တော့ တော့ “ဪ- ငါလဲ ကြီးပါပကော၊ ဗိုလ်မှူးတွေ ဗိုလ်မှူး ကတော်တွေ ကတောင် ကန်တော့နေကြပါပကော” လို့ စဉ်းစားရင်း ဇရာနှင့် ပတ်သက်၍ သံဝေဂရချင်သယောင်ယောင် ဖြစ်မိပါသေးသည်။

ည (၉)နာရီခန့်၌ ဝန်းသိုဘူတာသို့ ဆင်းသည်။ ရထားက ဖြစ်ကြီးနားမှလာသည့် ညရထားဖြစ်သည်။ မန္တလေးသို့ မနက်(၇)နာရီ ရောက်မည်ဆို၏။ ဘူတာတွင် ဝင်းသိုနှင့် ကောလင်းမှ မိတ်ဆွေများ လာပို့ကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ တပ်မှ အရာရှိများကလည်း လိုက်ပို့ ကြသည်။ (၉)နာရီခွဲတွင် ရထားထွက်သည်။ ညမောင်မောင်တွင် ဝန်းသိုက ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။ (၁၀)နာရီခန့် ကောလင်းရောက်သည်။ ဗိုလ်မှူးတင်ဌေးလာစောင့်နေ၍ စကားအနည်းငယ် ပြောဖြစ်သည်။ သူနဲ့က သင်တန်းသုံးလေးခုအတူ တက်ခဲ့ဘူး၍ ပြောစရာ အများကြီး ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ရထားက ငါးမိနစ်ခန့်သာရပ်သဖြင့် ကြာကြာစကား မပြောနိုင်ခဲ့။ ကောလင်းကထွက်တော့ အနောက်ဘက် တောင်တန်းများ ပေါ်မှ လွယ်မောက်တောင်စေတီအား လျှပ်စစ်မီးရောင်များနှင့် ကြည့်ညို စဖွယ် ဖူးတွေ့ရသည်။ ကောလင်းလွန်တော့ နည်းနည်းငိုက်လာ၏။ ရထားက အထက်တန်းထိုင်ခုံများသာ ပါသည်။ အိပ်စင်မရှိ၊ အိပ်၍ မရ၊ ထို့ကြောင့် ငိုက်၍သာ လိုက်လာရသည်။ ငိုက်လိုက်၊ ရထားဆောင့်၍ နိုးလိုက်နှင့် အကူရဲဘော်မှ “အဘရေ- စာရေး ဘူတာရောက်ပြီ” ပြောတော့ “ဟေ-ဟုတ်လား” ဆိုပြီး အထုပ်အပိုးပြင်ရ ဆင်ရသည်။ စာရေးဘူတာမှာ ရွာထောင်မရောက်မီ ဘူတာဖြစ်၏။ ခဏကြာသော နှာထောင်ဘူတာသို့ ရထားဝင်သည်။ မင်းဝံတောင်တန်းနှင့် နရာဝတီ မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် မိုးတွေက အုံ့မြိုင်းလျက်၊ ဘူတာဝင်ချိန်နာရီ

ကြည့်လိုက်တော့ မနက်(၅)နာရီ (၄၅)မိနစ်၊ ဩဂုတ်- စစ်ကိုင်းပြန်ရောက် ပြီ။ ကော်လင်း၊ ဝန်းသိုဘက်က ခရီးတစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာပြီ။

ရက်အတော်ကြာ နေလိုက်ရ၍ ဒေသန္တရ ဘာသန္တရ ဝဟုသုတ များကတော့ အတော်တိုးသွား၏။ နောင်ကြီးကြိုက်သည့်အခါ 'ဝန်းသို၊ ခန္တီးစာသင်တိုက်၊ မကျည်းကုန်းစာသင်တိုက်များနှင့် ကောလင်း၊ လွယ်မောက်တောင်စေတီတော်ကြီးသို့ ထပ်မံသွားရောက် ဖူးမျှော်လို ပါသေးသည်။

တပ်မ(၃၃)မှ အရေးကြီးသော အပြောင်းအလဲတစ်ခု

မိုးတွင်းဆိုသော်လည်း စစ်ကိုင်းရွာထောင်၌ မိုးကောင်းစွာ မရွာပါ။ သို့ရာတွင် ကောင်းကင်၌ မိုးတိမ်များက ကွက်ကြားကွက်ကြား ရှိနေ၏။ အချိန်က ၁၉၉၂ ခု၊ စက်တင်ဘာလ (၁၀)ရက်နေ့ နေ့လည်၊ ကျွန်တော်ရုံးတွင် ရှိနေ၏။

“အဘ- ရန်ကုန်က အမိုးဆီက တယ်လီဖုန်းလာတယ်၊ အရေးကြီးလို့တဲ့”

တပ်ကြပ်ကြီးခင်မောင်ဌေးက သတင်းပို့သဖြင့် ဖုန်းကောက်ကို လိုက်သည်။

“ကို လား”

“အေး- ဟုတ်တယ်၊ အရေးတကြီးပြောစရာရှိလို့ဆို၊ ဘာများ အရေးကြီးလဲ ပြောပါဦး”

“ကိုရေ- ကိုတို့ တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်လှရွှေ NDC ကို ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ ပြောင်းရတယ်တဲ့”

“ဟေ- ဟုတ်လား၊ တပ်မမှူးအသစ်က ဘယ်သူတဲ့တုန်း”

“ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ထွတ်လေ၊ ရန်ကုန်မှာ အမိန့်ထွက်ပြီ ပြောတယ်”

“တပ်မ(၂၂)က တို့ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ထွတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကို”

“အေး- ကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ဒါပဲ ကိုရေ- သတင်းထူးသတင်းဦးမို့ ကိုတို့ သိစေချင်လို့ လှမ်းပြောလိုက်ရတာ”

ဇနီးချောက ဖုန်းချသွား၏။

ကျွန်တော်က ဗဟုဟာရုံးအဖွဲ့ကို သတင်းပေးလိုက်သည်။ “တို့ တပ်မမှူးကြီး၊ NDC ကို ပြောင်းရတယ်တဲ့”

ဗိုလ်မှူးချုပ်လှရွှေသည် ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၁၇) ရက်နေ့၌ အမှတ်(၃၃) ခြေမြန်တပ်မ၌ တပ်မမှူးဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုကာလ မတိုင်မီက တပ်မ(၃၃) တပ်မမှူးမှာ ဗိုလ်ချုပ် ကျော်ဘိဖြစ်၏။ ၁၉၈၄ ခု၊ အောက်တိုဘာလ (၄)ရက်နေ့တွင် တပ်မ(၃၃)ကို ဖွင့်ခဲ့၏။ အမှတ်(၃၃) ခြေမြန်တပ်မသည် ဖွဲ့စည်းပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် စစ်ဆင်ရေး တာဝန်များအား ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ကချင်ပြည်နယ်၊ ကရင်ပြည်နယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ်များတွင် စစ်ဆင်ရေး တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်သည့်အခါ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် အောင်မြင်၍ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံများ များစွာ ရှိပြီး ဒေါင်ဒေါင်မြည်တပ်မဖြစ်ခဲ့သည်။ ကရင်ပြည်နယ်စစ်ဆင်ရေး များတွင် အရေးကြီးစခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲများဖြစ်သော မဲသဝေါ၊ မဲလ၊ ရေကျော်စသည်တိုက်ပွဲများ၌ အထူးနာမည်ရခဲ့သည်။ ကျိုင်းတုံတောင်ခြမ်း ဒေသ မိုးဟိန်းစစ်ဆင်ရေးများ၌လည်း နာမည်ရခဲ့သည်။

ထို့နောက် နှစ်အတန်ကြာနားနေခဲ့ရာမှ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် KNU ဗဟိုဌာန ပလောအား တောင်ဘက်မှ ဝင်တိုက်ရသည်။ ယခင်ကကဲ့သို့ အောင်မြင်မှုများမရသေးချိန်တွင် နိုင်ငံတော်မှ တိုက်ပွဲများ ရပ်တန့် လိုက်သဖြင့် ပြန်ခဲ့ရသည်။ တပ်မမှာ ယခုအခါ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်း လေ့ကျင့် သည့် ကာလဖြစ်သည်။ ထိုကာလတွင် တပ်မမှူးအပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွား ခြင်းဖြစ်၏။ တပ်မမှူးအသစ် ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ထွတ်မှာ ဗိုလ်လောင်း သင်တန်းအမှတ်စဉ် (၂၉)မှဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် ၁၉၈၄ ခုနှစ်ကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့သူများဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပြဿနာမရှိပါ။ အသက်အတော်ငယ်သေး၍ တက်တက်ကြွကြွရှိပါသည်။ တပ်မအနေဖြင့် အကောင်းကို မျှော်လင့်နေ ကြ၏။ စက်တင်ဘာလ (၁၂)ရက်နေ့တွင် တပ်မမှူးအသစ်စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ တပ်မအလွှဲအပြောင်းလုပ်သည်။ တပ်မမှူးအဟောင်းက ကလွဲအပြောင်းအပြီး တစ်ပတ်ခန့် စစ်ကိုင်းတွင် ဆက်နေသေးသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်လှရွှေက ခုနှစ်နှစ် ရစ်နှစ်ခန့် ဤတပ်မ၌ တပ်မမှူးလုပ်ခဲ့ရ၍ သူလည်း တပ်မကို သိယောဇဉ်ရှိပါမည်။ စက်တင်ဘာလ (၁၈)ရက်နေ့

တွင် ကျွန်တော်တို့တပ်မမှ ဒုတပ်မမှူးဦးစီးသော အရာရှိမိသားစုများက တပ်မမှူး အဟောင်းအား စုပေါင်းကန်တော့နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုလုပ်ရာ တပ်မမှူးအဟောင်းက ဝမ်းနည်းဝမ်းသာနှုတ်ဆက်စကား ပြောဆိုသွားသည်။ တွေ့ကြုံဆုံကွဲ ဖြစ်မြဲမေ့တာပါပဲလေ။ စက်တင်ဘာလ (၂၀)ရက်နေ့တွင် တပ်မမှူးအဟောင်း ရန်ကုန်သို့ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွါသွားပါတော့သည်။

ကဲ- ခေါင်းပိုင်းတော့ ပြောင်းသွားပြီ၊ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်လာပါဦးမည်။ စာသံပေသံနှင့် ပြောရမည်ဆိုပါက ငွေရောင်ပိတ်ကားပေါ်တွင် ဆက်လက်ရုစားကြပါစို့ခင်ဗျား။

* *

ဗေဒင်ဆရာနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

၁၉၉၂ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလနောက်ဆုံးပတ်သို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော့်ဇနီး မရွှေမေလည်း ရန်ကုန်မှ စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်နေသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် သုံးလေးရက်အတူနေရင်း မိသားစုကိစ္စများ၊ အလုပ်ကိစ္စများ ပြောဖြစ်သည်။ အတော်များများကတော့ အဆိပ်မပြေသည့် ကိစ္စများသာ ပြောဖြစ်ကြ၏။ ထိုအဆင်မပြေသော အလုပ်ကိစ္စများကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လက်မအိမ်သာ ဖြစ်နေ၏။ ဟိုပြော၊ ဒီပြောပြောရင်း မေက-

“မန္တလေးက ပုဏ္ဏားဆရာ ဗေဒင်လက္ခဏာ တော်တော်မှန်တယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ မေလဲ ခဏဝင်တွေ့ခဲ့တယ်၊ တပ်ကလူတွေလဲ တော်တော်မေးကြတယ်ဆိုတဲ့၊ မေတို့နှစ်ယောက် သွားမေးကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား”

အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းများကြောင့် စိတ်လက်မအိမ်သာ ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်က အလွယ်တကူပင် -

“ကောင်းသားဘဲ မေ၊ သွားကြတာပေါ့”

ဟု သဘောတူလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ဗေဒင်ပညာကို သိပ်ယုံသူတော့မဟုတ်၊ လက္ခဏာပညာကိုတား ကိုယ်တိုင်အနည်းငယ်လိုက်စားဘူး၍ အထိုက်အလျောက် ယုံကြည်မှုရှိ၏။ လက္ခဏာပညာဆိုသည်မှာ တူညီမှု

Resemblance ပေါ်မှ အဖြေထုတ်ယူထားသည့် သိပ္ပံနည်းကျပညာဟု မြင်ထားသည်။ ဥပမာ- လက်ချောင်းဖျား ရှည်လျှင် မည်သို့သော စိတ်နေ၊ စိတ်ထား ရှိမည်ဆိုသည်ကို လက်ချောင်းရှည်သူ လူပေါင်းရာထောင်ချီ၍ လေ့လာပြီးမှ ထိုသူတို့၏ စိတ်နေ သဘောထား အားလုံးကို ခြုံငုံသုံးသပ်၍ အဖြေထုတ်ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ လက်တည် ဆောက်ပုံ များ သာမက လက္ခဏာအရေး အကြောင်းများတွင်လည်း ဤနည်းနှင့်နှစ်ခြစ်၏။ အသက်လမ်းကြောင်းတို့က အသက်တိုမည်၊ ရှည်က အသက်ရှည်မည်။ အရန်အသက်လမ်းကြောင်းပါက ဘေးကြီးများမှ လွတ်မြောက်မည်။ နှလုံးလမ်းကြောင်း ခေါ် မေတ္တာလမ်းကြောင်းတွင် အခက်အတက်များ၊ အမွှာများ၊ ကျွန်းများပါရှိက အချစ်ရေးရှုပ်ထွေးမည်။ နှလုံးသားရေးရာ အဖြေရှာခက်မည်စသည်ဖြင့် ဟောကြားချက်များမှာ တူညီမှုပေါ်မှ အဖြေထုတ်ထားကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယေဘုယျအားဖြင့် မှန်ဘို့ နည်းစပ်၏။

သို့ရာတွင် ဗေဒင်ပညာကား ဤသို့မဟုတ် မဟာဘုတ်တိုင် ထုရ၏။ သက်ရောက်ပြုလ်စား တွက်ရ၏။ ချက်ရ၏။ “ဦးညိုခေမာ သုတဝေရီ ရန်စီစီ” စသော ကဗျာလင်္ကာများကို ရွတ်ဆိုရ၏။ အတော်ရှုပ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နားမလည်ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားက သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအား ဖွားမြင်ရာ၌ “ဘုရားစင်စစ် ကေနံဖြစ်ပါမည်” ဟောခဲ့ဘူးရာ အကောင်းမြင်ဝါဒဖြင့် ဗေဒင်မေးရန် သဘောတူလိုက်ပါတော့သည်။

၂၄-၁၂-၉၂ တွင် လင်မယားနှစ်ယောက် စစ်ကိုင်းမှ မန္တလေးကူးသည်။ မန္တလေးပုဏ္ဏားစဉ် ဗေဒင်ဆရာနှင့်တွေ့ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် အသက်မတိမ်းမယိမ်း အသားညိုညိုဝဝ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ ပုဏ္ဏားဆရာအား အလွယ်တကူပင် တွေ့ရ၏။ ဗေဒင်ဆရာဆိုသော်လည်း သူကား ခေတ်ပညာတတ်ဘွဲ့ရ ပုဏ္ဏားဖြစ်သည်။ တော်အိရော်အိတော့မဟုတ်ပါ။ သူကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသည့် ပုံလည်းပေါက်၏။ သူသည် ဗေဒင်ရော လက္ခဏာပါကြည့်သည်။ တွက်သည်၊ ချက်သည်၊ ရေးသည်၊ မှတ်သည် အားလုံးပြီးမှ ဟောတော့သည်။

ငယ်ရွယ်စဉ်မှစ၍ သူနှင့်ယခုတွေ့ချိန်အထိ ကျွန်တော်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းများကို သူတွက် ချက်ပြီး ပြန်ပြောင်းပြောပြသည်များမှာ နီးနီးစပ်စပ်မှန်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများ ဟောပြောရာတွင်လည်း သိပ်အမှားအယွင်းမရှိပါ။

အဲ - အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဟောရာ၌မှ သူနှင့်ကျွန်တော် ဝိရောဓိဖြစ်တော့၏။ သူ့ဟောပုံကို ကြည့်ပါခင်ဗျာ -

“ ခင်ဗျားဟာ အင်္ဂါဂြိုဟ်စီးမိုးတဲ့သူဖြစ်တယ်။ တစ်သက်လုံး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရမယ်။ ဘယ်တော့မှ အငြိမ်မနေရဘူး။ အငြိမ်လဲ မနေနိုင်ဘူး။ စစ်နဲ့လဲအကျိုးပေးမယ်။ အဲ- ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားစစ်တပ်ထဲမှာ ကံကုန်နေပြီ။ ဒါနောက်ဆုံးရာထူးဘဲ။ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်အတွင်းမှာ နယ်ဘက်ပြောင်းရမယ်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အောင် တပ်မှာနေရရင် အင်မတန် ကံကောင်းလို့ ပဲ ”

“ ဗျာ ”

ကျွန်တော်က သူ၏စကားအဆုံးတွင် အလွန်မကျေနပ်စွာဖြင့်

“ ဗျာ ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဗေဒင်ဆရာပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အလွန်လျင်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော် မကျေနပ်သည်ကို ချက်ချင်းသိ၏။

ဘယ်နဲ့ဗျာ Full colonel တောင် မဖြစ်သေးဘူး။ နယ်ဘက်ပြောင်းရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကျေနပ်ပါ့မလဲ။ သူများနည်းတူ တပ်မမှူးလေး ဘာလေးလောက်တော့ လုပ်ကြည့်ချင်သေး တာပေါ့။

“ မဗျာနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ တပ်ထဲမှာ ခင်ဗျားရာထူးဒါအကုန်တိုင်း ဝါပြီးရင် ခင်ဗျားနယ်ဘက်ကို သေချာပေါက်ပြောင်းရမယ်။ ပြောင်းရင် အခါလဲ ကောင်းတဲ့နေရာရောက်မှာပါ။ အစမှာ ခင်ဗျားစိတ်ပျက်သွားလိမ့်မယ်။ နောက်ကျရင် ခင်ဗျားပျော်သွားမယ် ”

“ တကယ်လား ”

“ မမှန်ရင် ကျွန်တော့် လည်လာဖြတ်ဗျာ ”

သူက ဘာပြောပြော တစ်သက်လုံးစစ်သားလုပ်ရန် စိတ်ကူးထားသည့် ကျွန်တော်က တစ်ဖုံမှ နယ်ဘက်ပြောင်းရမည်ဆိုသည့် စကားအတွက်တော့ အတော်ပင် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားသဖြင့် -

“ ကောင်းပြီလေ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ”

ဟု ပြောမိ၏။ ပြီးမှ စိတ်ကိုထိန်း၍ မေးခွန်းတစ်ခုမေးလိုက်သည်။

“ ကျွန်တော် စာရေးကြည့်ချင်တယ် ဖြစ်မလား ”

“ ဖြစ်တယ်၊ ရေးပါ။ စာပေဆုတွေ ဘာတွေရနိုင်တယ် ”

ဒီတစ်ခါ သူ့စကားကြောင့်မှ ကျွန်တော်ရယ်ချင်သွား၏။ စာမတင် ဟုတ်တိပတ်တိ မရေးရသေးဘူး။ မန္တလေးက ရတနာပုံနေ့စဉ် သတင်းစာမှာ မတောက်တစ်ခေါက် ဆောင်းပါးလေး နှစ်ပုဒ်လား မရေးရသေးတယ်။ သူက စာပေဆုတွေ ဘာတွေရမယ်ဆိုတော့ ရယ်ချင်တာပေါ့ ခင်ဗျာ။

(ယခုစာပေဆုနှစ်ခု ရပြီးပါပြီ။ ဤကား စကားချပ်)

ထိုနေ့က ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် မအိမ်လည်ဖြစ်၍ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ဗေဒင်ဆရာနှင့်ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့သည့် ကာလမှ သုံးမျှစ်ခန့် ကကြာ ၁၉၉၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ကျွန်တော်အမှန်ပင် နယ်ဘက်သို့ ပြောင်းခဲ့ရပါ၏။ ထိုကာလမတိုင်မီ သူနှင့် သုံးလေးခါ ထပ်တွေ့ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဟောပြောမှုက မပြောင်း၊ ဒီအတိုင်းသာ ဖြစ်၏။

သူနှင့် အတန်ငယ်ရင်းနှီးသွားသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ဗျူဟာမှ ဦးစီးအရာရှိများနှင့် တပ်မ(၃၃)မှ တပ်ရင်းမှူးများကိုလည်း သူ့ဗေဒင်ဟောရသည်။ အားလုံးနီးပါး မှန်ကြ၏။

ကျွန်တော့်ဗျူဟာမှ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးအား ဟောရာ၌ တပ်ထဲတွင် ဖိုလ်မှူးထက်ပို၍ ရာထူးမရပါ။ ဗိုလ်မှူးဘဝနှင့် နယ်ဘက်ပြောင်းရမည်။ မနာတောင်းပါသည်ဟု ဟောလိုက်သည်။ မှန်၏။ မနေ့တစ်နေ့က ထိုအရာရှိလေး ဗိုလ်မှူးအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာပြီး နယ်ဘက်တွင် အဆင့်မြင့်ရာထူးကြီး တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရကြောင်း သတင်းပို့ကာ ထိုင် ကန်တော့သွား၏။

အလားတူပင် တပ်ရင်းမှူး သုံးဦးအားလည်း သူ့ဟောဘူး၏။ နှစ်ယောက်က အမှန်ဖြစ်၍ သွားမေးခြင်းဖြစ်သည်။

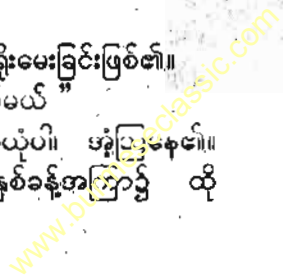
“ မပြုတ်ပါဘူး ဒီရာထူးအဆင့်နဲ့ပဲ တစ်ခြားတပ်ကို ပြောင်းရလိမ့်မယ် ”

ဟု ဟောဘူးရာ မှန်ပါသည်။

တစ်ဦးကမူ အမှန်ဖြစ်၍ မေးခြင်းမဟုတ်၊ ရိုးရိုးမေးခြင်းဖြစ်၏။

“ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်ပြီးရင် တပ်ကထွက်ရလိမ့်မယ် ”

ဟု ဟောလိုက်၏။ ယိုတပ်ရင်းမှူးက မယုံပါ။ အံ့ဩနေ၏။ ယိုရာတွင် အမှန်ပင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်ပြီး နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ၌ ထို

တပ်ရင်းမျှသည် သူ့သဘောနှင့်သူ တပ်မှ အပြီးအပိုင် နှုတ်ထွက်သွားတော့၏။

ထိုကာယကံရှင် အရာရှိများအားလုံး ယခုအချိန်အထိ အသက်ထင်ရှားရှိနေကြပါသည်။ ၎င်းတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထား၍ အမည်များကို မဖော်ပြတော့ပါ။

ဗေဒင်ဆရာကိုတော့ အမည်ဖော်ပြပါမည်။ တစ်ခြားသူမဟုတ်ပါ။ မန္တလေး ပုဏ္ဏားစုမှ ဆရာဗားမားခေါ် ဦးမောင်မောင်လေးဖြစ်ပါသည် ခင်ဗျား။

(က- ဆရာဗားမားရေ၊ ကြော်ငြာခလေးပေးပေတော့ဗျာ)

* *

ကျောက်တစ်လုံးရေလှောင်တပ်တည်ဆောက်ခဲ့စဉ်က

၁၉၈၈-ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအား တပ်မတော်ကြီး တာဝန်ယူထိန်းသိမ်း ခဲ့ရ၏။ ထိုသို့တာဝန်ယူချိန်မှစ၍ ယနေ့အချိန်အထိ တပ်မတော်အစိုးရမှ တိုင်းကျိုးပြည်ပြု တည် ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများကို နေ့မအား ညမနား ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။ တိုင်းပြည် တာဝန်ယူခဲ့စဉ်ကပင် တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်ကြီးများက တပ်မတော်သားများကို အောက်ပါအတိုင်း လမ်းညွှန်မှာကြားခဲ့၏ -

“ စစ်တိုက်စရာရှိရင် စစ်တိုက်၊ စစ်တိုက်စရာမရှိလျှင် ပြည်သူ့အကျိုးပြု လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကြ ”

ကျွန်တော်တို့ တပ်မနားနေခဲ့သည်မှာ ခြောက်လ ခုနှစ်လရှိပါ။ စစ်တိုက်စရာ မရှိသေးသည့်အတွက် ပြည်သူ့အကျိုးပြုလုပ်ငန်းလုပ် ကြံလာ၏။

အချိန်ကား ၁၉၉၃-ခုနှစ် နှစ်ဆန်းစ မှတ်မှတ်ရရ ဇန်နဝါရီလ (၂၀)ရက်နေ့ည -

ကျွန်တော်သည် ညစာစားပြီး အိမ်တွင်ရပ်မြင်သံကြားကို တစ်တည်း ကြည့်ရှုနေစဉ် -

“ကလင် - ကလင် - ကလင်”

တယ်လီဖုန်းသံမြည်လာ၏။ ကောက်နားထောင်လိုက်ရာ -

“ ဟဲလီ၊ ကိုသက်ဦးလား ”

တစ်ဘက်မှ တပ်မမှူးအသံ

“ ဟုတ်ကဲ့ တပ်မမှူးခင်ဗျာ၊ အမိန့်ရှိပါ ”

“ ကိုသက်ဦးရေ- မန္တလေးတိုင်းမှာ ခင်ဗျားဗျာဟာ ဆည်တွေကို စုစုလုပ်ရှိတယ်ဗျာ၊ ရန်ကုန်က လှမ်းပြီး တာဝန်ပေးတာ၊ လုပ်ငန်းအတိအကျတော့ မသိရသေးဘူး၊ မနက်စောစောမှာ ကျွန်တော်က ရွှေတိုက်နယ်သွားဖို့ စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား မန္တလေးမှာပြီး တိုင်းမှူးကြီးသာ သတင်းပို့လိုက်ပါတော့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ စိတ်ချပါ တပ်မမှူး ”

ကျွန်တော်သည် တပ်မမှူးအား အာမာန္တေခံလိုက်ပါသည်။ အာမာန္တေအရ နောက်နေ့တွင် မန္တလေးသို့ ထွက်ခဲ့၏။ တိုင်းတွင် တိုင်းမှူးအားမတွေ့ရပါ။ ဆင်ဖြူကန်တွင် အစည်း အဝေး လုပ်နေသည်။ ဆင်ဖြူကန်သို့ လိုက်သွား၏။ အစည်းအဝေးမှာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ တောင်သူလယ်သမားများ၏ နွားပြိုင်ပွဲအစည်းအဝေးဖြစ်၍ ညနေစောင်း ပြီးသွား၏။

ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့ကုန်စောင့်ခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ထပ်မစောင့် တော့ဘဲ လူကြားထဲ တိုးဝင်ရောက်၍ တိုင်းမှူးအား -

“ ဝိုလ်ချုပ်၊ ကျွန်တော်သက်ဦးပါ ခင်ဗျာ၊ ဆည်တည်ဆောက်ရေး အတွက် လာသတင်းပို့တာပါ ”

ဟု သတင်းပို့လိုက်၏။

တိုင်းမှူးနှင့်ကျွန်တော်မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမသိဘူးကြပါ။ ပထမ ကြိမ် စတင်မြင်ဖူးကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘေးမှရှိနေသော ဒုတိုင်းမှူး

က မှူးကြီးအောင်ခင်မှ -

“ တပ်မ (၃၃)က ဗျာဟာမှူး ဝိုလ်မှူးကြီးသက်ဦးပါ ” ဟု ဝင်

လာလိုက်၏။

ထိုအခါ ခန့်ညားထည်ဝါသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရှိသည် မှူးက ကျွန်တော်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး -

“ ဪ- အင်း၊ ကိုသက်ဦး မြင်းခြံဘက်မှာ မပြီးသေးတဲ့ လူကလေးနှစ်ခု သုံးခုရှိတယ်၊ အဲဒါ ဗျာဟာတစ်ခုနဲ့ သွားပြီး အချိန်စီ မောင် သွားလုပ်ပေးဖို့ပါ။ ဂျီဝမ်းမေးပြီး လိုတာတွေ လုပ်ပေတော့ ”

ဟု ဆိုကာ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

ဆင်ဖြူကန်မှအပြန် လပဝင်တော့ ဂျီဝမ်းဒုဝိုလ်မှူးကြီးတင်ညွှန်

မတွေ့သည်။ သူနှင့် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးသည်။ ထို့နောက် လိုရမယ်ရ

သူ့ဆီမှ ကျောက်တစ်လုံး၊ စွန်းလွန်းနှင့် စပုံဆည် တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းအားလုံး တပ်မ(၃၃)မှ နည်းဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး သက်ဦးတင် တာဝန်ပေးအပ်ကြောင်း စာတစ်စောင်ရိုက်ခိုင်းပြီး ယူလိုက်သည့် ထို့နောက် မော်တော်ကားကိစ္စများ ညှိနှိုင်းစီစဉ်သည်။ တပ်ရင်း(၃) ပါမည်။ (၃)ရင်းစာ ကားများ တောင်းလိုက်၏။ နက်ပြန် ရည်မှန်းချက် ထွက်ကြမည်။

လိုက်ပါမည့်တပ်များမှာ ခလရ (၄)၊ ခမရ(၁၆)၊ ခမရ(၁၁၉) ဖြစ်၏။ တပ်မပြန်ရောက်သည့်အခါ တပ်မမှူးအား အကျိုးအကြေး တင်ပြ၍ တပ်တွေကို တာဝန်ခွဲပေးလိုက်သည်။ ခလရ(၄)ကို စွန်းလွန်း၊ ခမရ(၁၆)ကို စပုံ၊ ခမရ(၁၁၉)ကို ကျောက်တစ်လုံးတပ်အားလုံး ရည်မှန်းချက်အသီးသီးသို့ ချီတက်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ဗျူဟာမှူး ကျောက်တစ်လုံးတွင် အခြေပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် မိတ္ထီလာ မြင်းခြံနယ်မြေကို ကျွမ်းကျင်သူမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆည်တည် ဘယ်နားမှာ နေ၍ ဘယ်နားမှာရှိမှန်းမသိပါ။ အသေးစိတ်ကိုမူ မိတ္ထီလာ ခရိုင်ရှိ ဆည်မြောင်းအထူးတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ (၄)ရုံးချုပ်မှ သာသနာ့ ဆို၍ မိတ္ထီလာသို့ ဝင်ရောက်စုံစမ်း ရပါဦးမည်။ လောလောဆိုင် ဆည်တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများကို မိတ္ထီလာရှိ တပ်မ(၉၉)ကို ကွပ်ကဲ ပေးထားသည်ဟု သိရ၏။

ဇန်နဝါရီလ(၂၂)ရက်နေ့တွင် မုံရွာမှရောက်လာသည့် ခမရ(၁၁၉) နှင့်အတူ စစ်ကိုင်းတပ်မဌာနချုပ်မှ ထွက်လာ၏။ မန္တလေးမြို့နယ် တံတားတွင် ခလရ(၄)နှင့် ခမရ(၁၁၉)တို့ အသင့်စောင့်နေကြောင်း မနက်(၁၀)နာရီတွင် တပ်ရင်း(၃)ရင်းပေါင်း၍ ထွက်လာခဲ့၏။ လက်ထိုးလမ်းခွဲ၌ ခမရ (၁၁၉)နှင့် ခလရ(၄)တို့အား မြင်းခြံသို့ စေလွှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ခမရ (၁၆)က မိတ္ထီလာသို့ ထွက်ခဲ့၏။ မိတ္ထီလာ တပ်မ(၉၉) တပ်မဌာနချုပ်သို့ ဝင်ရောက်ပြီး ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး စံသိန်းနှင့် တွေ့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစံသိန်းက ကျွန်တော်နှင့်သနက(၁) အတူနေခဲ့ ကြဖူး၏။ ထိုစဉ်က သူက ဒုတပ်ရင်းမှူး ကျွန်တော် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးဖြစ်၏။ တပ်ရင်းမှူးကား အများသိပြီးသား ခြုံစာတိုက် ဦးကိုလေး ဖြစ်သည်။ လူချင်းတွေ့သည့်အခါ -

“ဟ-မောင်သက်ဦးလေး ၊ ပြူးတူးပျာတာနဲ့ ဘာလာလုပ်လို့

“ဆည်လုပ်ရမယ်ဆိုလို့လာတာပါ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ရန်ကုန်ရုံးချုပ် က ဆည်တွေလုပ်တာ ကြာလို့ အဲဒါမြန်မြန် ပြီးအောင် ဝိုင်းလုပ်ပေး ပါလို့ ဝိုင်းလုပ်ပေးမလို့၊ မိတ္ထီလာနားက ဆည်တော်တော်များများ အစ်ကိုကြီးတို့ တပ်မကို ကွပ်ကဲမှု ပေးထားတယ်ဆို၊ ဘယ်ဆည်တွေလဲ ”

“စွန်းလွန်းရယ်၊ စပုံရယ်၊ ကျောက်တစ်လုံးရယ်လေ ”

“အခြေအနေနဲ့ Location လေးတွေ ပြောပါဦး အစ်ကိုကြီး ရယ် ”

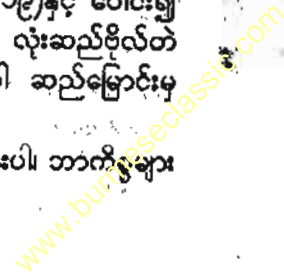
“ဗိုလ်မှူးကြီးစံသိန်းက တပ်မ(၉၉)ဌာနချုပ် တာဝန်ယူကွပ်ကဲ ထားသည့် ဆည်တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများကို ရှင်းပြသည်။ “စွန်းလွန်းက မြင်းခြံအထွက်မှာ စလုပ်ခါစပဲ ရှိသေးတယ်။ မိမိစရထိန်းတမံကတော့ သာစည်အလွန်မှာ၊ ကျောက်တစ်လုံးရေလျှောင် ကမံကတော့ ဝဲလောင်နားမှာ အရှေ့ဘက် နည်းနည်းကျတယ်။ ”

“က- ကိုယ့်ညီဗျူဟာမှာ တပ်ရင်း(၃)ရင်းပါတော့ အဆင်ပြေ မှာပါ။ တို့လဲ ဝိုင်းလုပ်တာပဲ တို့တပ်မက ရှေ့တန်းရောက်နေတယ်။ လူအင်အားမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ လုပ်ငန်းထုထည် ပမာဏကြီးတယ်၊ တို့လဲ အနီးကပ် မကြီးကြပ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆည်ကိစ္စတွေတော်တော်နဲ့ ပြုပြင်တာ၊ ကိုယ့်ညီကတော့ တစ်ဗျူဟာနဲ့အနီး ကပ်ကြီးကြပ်မှာဆိုတော့ ကောင်မြင်မှာပါ ”

ဟု အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။

တပ်မ(၉၉)မှ ထွက်၍ မိတ္ထီလာဆည်အထူးတည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းရုံးသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အရာရှိများ မရှိကြပါ။ တွေ့သည့်သူများ ကိုသာ သိလိုသည်များ အနည်းငယ်မေးပြီး မိတ္ထီလာမှ ထွက်ခဲ့သည်။ မိတ္ထီလာမြို့နှင့် တောင်သာမြို့ကို ဖြတ်၍ ညနေ(၅)နာရီခွဲ၌ ကျွန်တော်၏ ဗျူဟာကျောက်တစ်လုံးသို့ ရောက်ပါသည်။ ခမရ(၁၆)အား စပုံသို့ စေလွှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်သည် တောင်သာ၌ ခမရ(၁၁၉)နှင့် ပေါင်း၍ ကျောက်တစ်လုံးသို့ ချီတက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျောက်တစ် လုံးဆည်ဗိုလ်တံ ကျွန်တော်တို့ စစ်ကားများဝင်ရောက်လာသောအခါ ဆည်မြောင်းမှ အများများက အံ့ဩနေကြ၏။

“ကျွန်တော်က ဒီဆည်တာဝန်ခံ တင်မောင်အုန်းပါ၊ ဘာကိုလို့များ ပြုလုပ်လို့ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ ”

အသက်(၄၀)သာသာခန့် ခပ်ပိန်ပိန်ပါးပါး ဆည်အရာရှိတစ်
ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်တံသို့ ရောက် လာ၍ မေးမြန်းပါသည်။ ကျွန်တော်
အာမူမပြောပါ။ မန္တလေးမဝတမ ညွှန်ကြားချက် စာလေးကို
ဦးတင်မောင်အုန်း ခေါ် ထိုအရာရှိ သို့ ပေးလိုက်၏။

“ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ အားရှိသူ
တာပေါ့ ခင်ဗျ”

E.E ဦးတင်မောင်အုန်းက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပြော
သူကလည်း အလုပ်တွေ မနိုင်၍ အကူအညီလိုအပ်နေချိန်ဖြစ်
ထို့ကြောင့် Warmly Welcome လုပ်၏။

ဤနေရာတွင် ကျောက်တစ်လုံးရေလှောင်တံစံစိမ့်
အကြောင်းကို အနည်းငယ် တင်ပြလိုပါသည် -

ဤစိမ့်ကိန်းသည် မန္တလေးတိုင်း မြင်းခြံခရိုင် တောင်
မြို့နယ်အတွင်းတွင် တည်ရှိ၏။ ကျောက်တစ်လုံးရေလှောင်တံ
စိမ့်ကိန်းကို မြင်းခြံ-ကျောက်ပန်းတောင်း မော်တော်ကားလမ်းပေါ်
ဆီမီးကန်ရွာ၏ အရှေ့တောင်ဘက် (၆)မိုင်ခန့်အကွာ ရုံးတော
အနီး ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော ကျောက်တစ်လုံးချောင်းတို့ စိတ်
ရေလှောင် တစ်တည်ဆောက်မည် ဖြစ်သည်။ စိမ့်ကိန်းပြီးစီးပါ
လယ်မြေဧရိယာ(၁၅၀၀)ခန့်ကို ရေပေးဝေသွားမည် ဖြစ်သည်။

ဤစိမ့်ကိန်းကို ၁၉၉၁-၉၂ ခုနှစ် ဘဏ္ဍာရေးနှစ်အတွက်
စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ၁၉၉၃-၉၄ ခု မိုးရာသီ ရေပေးဝေချိန်မတိုင်
ပြီးစီးအောင်ဆောင်ရွက်သွားရန် လျာထားခဲ့သော်လည်း လယ်
စိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးဌာနဝန်ကြီးသည် ၂၁-၁၁-၉၂ ရက်နေ့တွင်
စိမ့်ကိန်းလုပ်ငန်းခွင်သို့ လာရောက်စစ်ဆေးခဲ့၏။ ထိုသို့ စစ်ဆေး
၁၉၉၃-ခုနှစ် မတ်လကုန်တွင် ပြီးစီးအောင် အကောင်အထည်
ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤစိမ့်ကိန်းလုပ်ငန်းကို ၁၉၉၃-ခုနှစ် မတ်လ
တွင် ပြီးစီးအောင် စိမ့်ချက်တွေ ရေးဆွဲတင်ပြခဲ့ပါသည်။ ပြန်လည်
ပြုပြင်ရေးဆွဲသည့်လုပ်ငန်း စိမ့်ချက်တွင် အမှန်တကယ် ဆောင်ရွက်
ရမည့် ပမာဏများကို အခြေခံပြီး တွက်ချက်ရေးဆွဲထားပါသည်။
၃၀-၁၁-၉၂ ရက်နေ့အထိ ပြီးစီးပမာဏကို ချန်လစ်၍ ထို

ပမာ လုပ်ငန်းပမာဏများကို ၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှ ၁၉၉၃-
ခုနှစ် မတ်လကုန်အထိ ဆောင်ရွက်သွားရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဇန်နဝါရီလ(၂၃)ရက်နေ့တွင် ဆည်အမှုထမ်းများအားလုံးကို
တွေ့ဆုံသည့် အစည်းအဝေးခေါ်သည်။ ကျွန်တော်၏ တာဝန်နှင့်
ပစ္စည်းများကို ပြောရ၏။ သူတို့အခြေအနေကိုလည်း သိအောင်
လှလှလာရသည်။ ဆည်တစ်ခုလုံးလိုက်လံ ကြည့်ရှုသည်။ Site အားလုံးကို
ပစ်သည်။ စက်ကြီးများကိုလည်း သိအောင်လုပ်ရသည်။ တစ်ရက်လောက်
ပေါင်စေ့အောင် ခြံငုံကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ စစ်သားဆိုတော့
စစ်တပ်ကသင်ပေးတဲ့ နည်းအတိုင်း။ စစ်တပ်ကပြဿနာတစ်ရပ် ဖြေရှင်း
နည်းအတိုင်း ဖြေရှင်းလိုက်သည်။ ၎င်းနည်းကား “တန်သတ်ရည်ရွယ်
စုလယ်ကြံဆ ဆုံးဖြတ်ကြ” ဆိုတဲ့နည်းဖြစ်သည်။ အထက်က
မှာလိုက်သည်မှာ နှစ်လလောက်နဲ့ဆည်ကြီးပြီး အောင်လုပ်ရန် ဆည်ပြီး
ရန်ဆိုသည်ကား အဓိကတစ်ကြိမ်မြေဖိုပြီးရန် လိုသည်။ တစ်မြေဖို
ပြီးရန်မှာ ကျင်းတစ်သိန်းကျော်ကျန်၍ တစ်နေ့ကျင်းနှစ်ထောင် မြေဖိုပြီး
ပါပု ပြီးမည်။ ပထမတစ်နေ့ကျင်း နှစ်ထောင်ကျော် မြေဖိုရန်ပြီးမှ
ကျန်တာလုပ်၊ ဒါကြောင့် အဖြေရှာတော့ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့သည် -

- Task - တစ်မြေရန်။
- Objective - ကျင်းတစ်နေ့နှစ်ထောင်ဖိုရန်။
- Collecting of Information- သတင်းနှင့်အချက်အလက်စု။
- Evaluation - ခန့်မှန်း၊ မလိုတာမယ်။
- Decision - ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

လုပ်ငန်းအစဉ်က စမုံတွင် တပ်ရင်းတစ်ရင်း၊ စွန်းလွန်း တွင်
တပ်ရင်းတစ်ရင်း၊ ကျောက်တစ်လုံးတွင် ဗျူဟာရုံးဖြင့် တပ်ရင်း တစ်ရင်း
အသီးသီး တာဝန်ယူရ၏။ သိပ်မကြာပါ။ မန္တလေးလပခမှ ကြေးနန်း
ပင်လာသည် -

“ ကျောက်တစ်လုံး ရေလှောင်တံစံအား ၉၃ မတ် ၂၇ တွင်
ပိုင်လှစ်လို့ အချိန်မီ ပြီးစီးရေး တွန်းအားပေးဆောင်ရွက်ရန် ”
ထိုကြေးနန်းမှာ ဇန်နဝါရီလကုန်တွင် ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။
ထိုသို့ဆိုပါက အချိန် (၂)လသာ ကျန်သည်။ စိမ့်ကိန်းက နှစ်နှစ်စိမ့်ကိန်း
လုပ်ငန်းတကယ်ပြီးထားသည်က တစ်ဝက်ပင် မပြည့်တတ်။ ထို့ကြောင့်

ကျွန်တော်သည် အရေးပေါ်အစည်းအဝေးခေါ်ကာ လပခနှင့် တပ်တင်ပြ၍ ကျောက်တစ်လုံးတွင် တပ်ရင်းနှစ်ရင်းစုစည်းပြီး လုပ်ငန်းအချိန်ပြီးစီးရေး တွန်းအားပေး ဆောင်ရွက်ရပါတော့သည်။

ထို့အပြင် တိုတောင်းလှသော အချိန်အတွင်း လုပ်ငန်းကြိုပြီးစီးရေးမှာ တပ်ရင်းနှစ်ရင်းနှင့်ပင် မရနိုင်သဖြင့် ခယကနှင့်ညှိနှိုင်းတော့၏။ နယ်မြေခံလူထုက လိုလိုလားလား ဝိုင်းကွဲကြမည်ဟု ကမ်းလှည့်လာ၏။ လူထုက သူတို့ရေရမည့်ကိစ္စဖြစ်၍ လိုလိုချင်ချင် တောင်းလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမလူ ငါးထောင်၊ ဒါနဲ့ တစ်ပတ်ခန့် စမ်းကြည့်သည်။ လျာထားချက်မပြည့်မီ လူခုနှစ်ထောင်ထိ တိုးကြည့် ၏။ မရသေးနောက်ဆုံးတော့ လူတစ်သောင်းဖြင့် တစ်လကျော်ကျော် ဝိုင်းကွဲလိုက် ကျောက်တစ်လုံးရေလှောင်တံမံကြီး ပြီးစီးသွားပါတော့သည်။

တစ်နှစ်စာကို နှစ်လတာဖြင့် အပြီးလုပ်ရ၍ နေ့မအား၊ ညမအား ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါသည်။ ယန္တရားကြီးများမှာလည်း လူသာလဲသွားစက်မလဲခဲ့ရပါ။ Dozer, Scraper, Dumper, Excavator စသော လေးလံလှသည့် စက်များဖြင့် လုပ်ကြရ၍ အသက်အန္တရာယ်လည်း များလှ၏။ လုပ်ငန်းခွင် အန္တရာယ်ရှိနေသော်လည်း လုပ်ငန်းအချိန်ပြီးစီးရေး တွန်းအားပေးခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မပြောပလောက်သော အဖိတ်အစင်ကလေးများ ရှိခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၉၃-ခုနှစ် မတ်လ(၂၇)ရက်နေ့တွင် ကျောက်တစ်လုံး ရေလှောင်တံမံကြီးအား အောင်မြင်စွာ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့တော့သည်။

လပခတိုင်းမှူးနှင့် ကျွန်တော်၏ တပ်မမှူးတို့နှစ်ဦးကိုယ်တိုင် လာရောက်ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဖွင့်ပွဲအပြီးတွင် တိုင်းမှူးက -
“ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုသက်ဦး၊ ရေရှားတဲ့အရပ်တွေ ရေရစေရအောင် ရေအကျိုး ဆယ်ပါးမတောင်းဘဲ ပြည့်တယ်၊ ဒါတွေကို အားလုံးခံစားစေရမှာပါ။ မောင်ရင်နဲ့ဝိုင်းကွဲကြတဲ့ စစ်သည်တွေ အားလုံးကို မှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်။”

တိုင်းမှူးမှ ချီးကျူးစကားဆို၍ ဝမ်းသာရပါသည်။ အထူးလူကြီး၏ အသိအမှတ်ပြုမှုကြောင့် လုပ်ရကိစ္စနပ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်

တပ်မမှူးကလည်း ကျွန်တော်အား တိုင်းမှူးက ချီးကျူး အသိအမှတ်ပြုသဖြင့် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူလျက် ရှိ၏။ မုဒိတာများ ပွားပေး၏။

ထိုကိစ္စအပြီးတွင် ရေအကျိုးဆယ်ပါး မတောင်းဘဲ ပြည့်သည်ဆိုသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ၁၉၉၃-ခုနှစ် မတ်လ(၃၀)ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်အား ယာယီနည်းဗျူဟာမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်သို့ တပ်မတော်မှူးချီးမြှင့်ပေးခြင်းကို ခံရပါတော့သည်။ ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ စစ်ကိုင်းတပ်မဌာနချုပ်တွင် အရေးပေါ်အစည်းအဝေးလုပ်နေစဉ် ကျွန်တော်၏ Promotion အား ရန်ကုန်မှ ဖုန်း Message ဝင်လာ၍ တပ်မမှူးကိုယ်တိုင်

“ ကဲ Congratulation ကိုသက်ဦး၊ ခင်ဗျား Full colonel ဖြစ်ပြီ။ ခင်ဗျားရာထူးတံဆိပ်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တပ်ပေးမယ်ဗျာ”

ဆိုကာ ကိုယ်တိုင်တပ်ပေး၏။ ပခုံးတံဆိပ်ရိုသော်လည်း ကော်လံတံဆိပ်မရှိ၍ တပ်မမှူးမှ ၎င်း၏ကော်လံတံဆိပ်ကို ဖြုတ်၍ တပ်ပေးလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မောင်သက်ဦးတစ်ယောက် Full colonel ဖြစ်သွားပါသည်။ နောက်နေ့တွင် စစ်ကိုင်းမှ ကျောက်တစ်လုံးသို့ ပြန်ခဲ့၏။ မပြီးပြတ်သေးသော ဆည်လုပ်ငန်းကလေးများကို အပြီးသတ်ခဲ့သည်။ အပြီးသတ်ရင်း သတ်ရင်းနှင့် နည်းနည်းရက်ကြာသွားသည်။ သင်္ကြန်တွင်းမှ စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်နိုင်ပါတော့သည်။ ဤဆည် လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှုကြောင့် ကျွန်တော်အား လူကြီးများက ချီးကျူးကြသည်။ တစ်နှစ်လောက်လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို နှစ်လဖြင့် လုပ်နိုင်၍ ချီးကျူးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မေလ(၂၂)ရက်နေ့ ပြည်သို့ ယာယီတာဝန်ဖြင့် အသွားခေတ္တရာ ဗဂါက်ကွင်း၌ တပ်မ(၆၆) တပ်မမှူးက တောင်နဝင်းဆည် Project director ဦးမျိုးမြင့်နဲ့ ကျွန်တော်ကို မိတ်ဆက်ပေးရာတွင် -

“ ဒါက တပ်မ(၃၃) က ဗိုလ်မှူးကြီး သက်ဦးပါ။ ကျောက်တစ်လုံး ဆည်ကို သတ်မှတ်ချိန် ပြီးအောင် ဆောက်သွားတဲ့ Hero တွေပေါ့။”

ဟုပြောပြီး မိတ်ဆက်ပေးခဲ့၏။ အမှန်ပြော၍ ချီးကျူးခံရသည့် ဗလွတ် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါသည်။ ၁၉၉၃-ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်မှာ ဂုဏ်ယူစရာ ပြစရာတစ်ခုတော့ ပီပီပြင်ပြင် ရှိသွားပါသည်။ ထိုသို့ တပ်မ(၆၆) တပ်မမှူးက ဒါရိုက်တာ ဦးမျိုးမြင့်အား ပြောကြားရာ၌

ဝန်ကြီးကတောင် ခိုးကျွေးယူရတဲ့ သူပဲလို့ ဖြည့်စွက်သွားပါသေးသည် ထိုစဉ်က တပ်မမှူးမှာ ယခုလယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနှင့် ဆည်မြောင်းဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ညွှန်တင်ဖြစ်၍ ဦးဖိုးမြင့်မှာ ယခုအခါ လျှပ်စစ်စွမ်းအားဝန်ကြီး ဌာနတွင် ဒုဝန်ကြီးဖြစ်နေပါသည်ခင်ဗျား။

၁၉၉၃-ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ကျွန်တော်သည် ယာယီ တာဝန်ဖြင့် မကွေးတပ်မ(၈၈)မှ စစ်ကိုင်းသို့အပြန် ကျောက်တစ်လုံး ဆည်အား အခွင့်ကြုံ၍ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ ကျောက်တစ်လုံးဆည် မှာ ၂၉-၈-၉၅ ရက်နေ့မှ စတင်ရွာသွန်းခဲ့သည့် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း မိုးကြောင့် ရေများ အဆက်မပြတ်စီးဝင်ပြီး ကန်ရေပြည့်အမှတ်ကို ကျော်လွန်၍စိုးရိမ်ရသော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ရှိချိန်တွင် E.E ဦးတင်မောင်အုန်း ဦးဆောင်သော အင်ဂျင်နီယာများ၊ ရေကင်းစောင့်ခြင်း၊ ရေလွတ်ကျင့်ခြင်း၊ အသတ် အချောကိုင်လုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ခြင်းစသည်တို့ကို လုပ်ဆောင်နေသည်အား တွေ့ရှိရသည်။ ကျွန်တော်လာသည်အခါ သူတို့အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆီးကြိုကြ၏။ အတင်းလည်း ညအိပ်ခိုင်း၏။ တပ်မမှူးအနေတိုင်း ပြန်ခေါ်နေသဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပါရန် အတော်ပင်တောင်းပန် ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

ကျောက်တစ်လုံးဆည် ရေပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ကျွန်တော်လည်း အလွန်ဝမ်းသာ၏။ ထိုဒေသက ရေချိုအလွန်ရှားသော ဝေဒေသ ဖြစ်သည်။ ယခုကျောက်တစ်လုံးဆည် ရေပြည့်နေတော့ ထိုဒေသ ဒေသသားများ ရေချိုဝလင်လင် သောက်သုံးရပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့ရေအဆင်ပြေနေသည်ကို မြင်သည့်အခါ လုပ်အားပေးခဲ့ရသည့် ကျွန်တော်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် မုဒိတာပွားမိပါသည်။ ထိုနေ့က စစ်ကိုင်း တပ်မသို့ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဆည်ရေပြည့်နေကြောင်း တပ်မမှူးအထံတော်ပို့ရာ တပ်မမှူးမှလည်း ဝမ်းသာကြောင်း ပြောပါသည်။

ကျောက်တစ်လုံးဆည်နှင့်ပတ်သက်၍ အမှတ်တင်ထင် မမေ့သဖြင့် ၁၉၉၅-ခုနှစ်က “ စိမ်းလန်းသာယာပြည်မြန်မာ ” အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ရေးကာ တပ်မတော်နေ့ စာပေပြိုင်ပွဲ၌ အမှတ်မထင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်လိုက်မိ၏။ အကျိုးပေးပါသည်။ ထိုဝတ္ထုလေးသည် ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ (၄၉)နှစ်မြောက် တပ်မတော်နေ့စာပေပြိုင်ပွဲ၌ ဝတ္ထုပထမဆုကို ဆွတ်ခူး ရရှိခဲ့ပါသည် ခင်ဗျား။

**

ယခု ထိုဝတ္ထုလေးအား စာရုသူများအတွက် အောက်တွင် ပြန်လည်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

**

စိမ်းလန်းသာယာ ပြည်မြန်မာ

ထမင်းအသက် ခုနှစ်ရက် ရေအသက်တစ်မနက်တဲ့။

ရေရှားပါးသည့် ရွှေဘိုနယ်သားဖြစ်ရုံသာမက တောတောင်အနံ့ ခြေဆန့်နေရသည့် စစ် သားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် ရေ၏တန်ဖိုးကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာသဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။

ထမင်းမစားဘဲ ခုနှစ်ရက်အသက်ရှင်နိုင်သော်လည်း ရေ မသောက်ပဲ တစ်မနက် မနေနိုင်ပါ။ စစ်သားဘဝတွင် ထိုသင်ခန်းစာ များကို ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှာ ကျွန်တော်အကြိမ်ကြိမ်ရခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ရဲဘော်ဘဝနှင့် ၁၉၇၈ ခုနှစ်က ပွဲငို- ၆၀၄၀ မှာ ဗိုလ်မှူး သိန်းထွန်းတင် နဲ့ တိုက်ပွဲဝင်စဉ်ကရော ၁၉၉၂ ခုနှစ်က အရာရှိဘဝနှင့် ဘိန်း နော်တ တိုက်ခဲ့စဉ်ကရော ရေငတ်ခဲ့ရာ အိမ်မက်ထဲမှာပင် ရေလိုက်ရှာမိသည် အထိ ငှေငတ်ခဲ့ဘူးပါသည်။ ဒါတင်မက ငယ်စဉ်က ရေချိုတစ်အိုး ရရှိရေးအတွက် နေပူကျဲကျဲတွင် ချွေးဖီးဖီးကျအောင်ရွာမှ ခရီးတစ်တိုင်ခန့် ဝေးသည့်နေရာအထိ နေ့စဉ်သွားခပ်ခဲ့ရဘူးပါသည်။

တပ်ထဲရောက်တော့လည်း မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း မိုးခေါင် ရေရှားရပ်ဝန်းဒေသမှာ တာဝန်ကျပြန်ပါသည်။ စစ်ကိုင်း၊ မန္တလေး၊ မိတ္ထီလာ၊ မြင်းခြံ၊ မကွေး ဒေသများ။

ဒီဒေသများလည်း ရေချိုရှားပါးလှပါသည် အနီးအနားတွင် ရေရှိပြန်တော့လည်း ကျွတ်တွင်းဆောင်ရေမို့ ရေချိုလေးတစ်ပေါက် သောက်ဖို့ အရေးဆွေးတုတ်တုတ်ကျမှသောက်ရသည် ဒီဒေသနေသူများ ကတော့ နေဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ ရေဒဏ်တွေကိုကြုံကြုံခံရင်း ရင်ဖွင့်ကြ ရာသည်။

“ ရွှေကိုမလို ရေကိုသာလိုပါသည် ” တဲ့။ သူတို့၏ညှိမှောင်မှောင် အသားအရေနှင့် မှိုမှိုင်းရိပ်ဝေသော မျက်လုံးများက သူတို့စကားများ မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေပြနေပါသည်။ ရေချိုကို တောင့်တခဲ့ကြသော်လည်း-

သူတို့လိုချင်ကြသော ရေကို တော်တော်နှင့်မရကြရှာပါ။ ရာစုနှစ်နှင့်ချီ၍ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ခေတ်တွေစနစ်တွေသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံး ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဖျောက်သည်အထိ ။

* *

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လတွင် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်ခဲ့၏။ စက်တင်ဘာလတွင်တော့ တပ်မတော်က အမိုင်းပေးတာဝန်အရ နိုင်ငံတာဝန်လွှဲပြောင်းရယူခဲ့ပါသည်။

တပ်မတော်အစိုးရက တို့တာဝန်အရေးသုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားပြီး တာဝန်ကြီးလေးရပ်ကို အကောင်အထည်ဖော်သည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင်တော့ -

“စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွင့်ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး”ဆိုသည့် စီးပွားရေး ဦးတည်ချက်အရ စိုက်ပျိုးရေးကဏ္ဍကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်လာပါသည်။ စိုက်ပျိုးပျိုးဖို့ဆိုတော့ ရေရှိမှ ဘယ်မှာလည်း ရေ၊ ရေရဖို့ အရေးကို နည်လမ်းအသွယ်သွယ်ဖြင့် တပ်မတော်အစိုးရက ဆောင်ရွက်သည်။ ဆည်မြောင်းတာဝန်များကို နိုင်ငံအဝှမ်း အင်တိုက်အားတိုက် တည်ဆောက်ပေးသည်။ အချိန်တိုအတွင်း လုပ်ငန်းပြီးစီးနိုင်ရေးအတွက် ဒေသခံပြည်သူများနှင့် တပ်မတော်သားများပါ ပါဝင်လုပ်အားပေးကြသည်။ သည်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာက “ရွှေကိုမလို ရေကိုသာလိုပါသည်” ဟု ရေကို တောင်းတခဲ့သည့် မိုးခေါင်ရေရှားရပ်ဝန်းဒေသများတွင် ဆည်မြောင်းတာဝန်များ အံ့မခန်း အလို့အလို့ပေါ်လာသည်။

ဆည်တည်ဆောက်ရေးအောင်ပွဲများကလည်း ခြိမ်းခြိမ်းသံ။

* *

၁၉၉၃ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၁)ရက်နေ့ မနက်ခင်း ကျွန်တော်တို့ ရုံးသို့ အထက်မှ ဖုန်းလာသည်။ အရေးပေါ် ခရီးထွက်စရာရှိသတဲ့ တယ်များပါလိမ့် -

ကျွန်တော်တို့ ဗဟိုရုံးအဖွဲ့နဲ့ တပ်ရင်းနှစ်ရင်းအား အသင့်ပြင်ထားခိုင်းပါသည်။

“အမျိုးသားပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေးအတွက်” တိုက်ပွဲများ ပြီးခဲ့သည့်နှစ်ကစပြီး ရပ်နားထားသည်။ အခုအခါ ခရီးသွားရဦးမည့် ဆိုတော့ နားသည်မှ မကြာသေး၊ ယခုမှ နှစ်ဆန်းစ ရှိသေးသည်။

မဟုတ်လား။ တိုက်ရခိုက်ရဦးမည်လား မဆိုနိုင်။ လိုတာပြင်ရဆင်ရပြန်ပါသည်။

ညနေပိုင်းတွင်တော့ ထောက်ပို့ကားများ ရောက်လာသည်။ ကားတွေရောက်လာမှ ခရီးက သိပ်မဝေး၊ ကျောက်တစ်လုံးဆည်ကို ကျွန်တော်တို့ တည်ဆောက်ရေး သွားရမှာတဲ့။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း “စစ်တိုက်စရာရှိရင် စစ်တိုက်၊ စစ်တိုက်စရာ မရှိရင် လေ့ကျင့်၊ လေ့ကျင့်စရာမရှိရင် ပြည်သူ့အကျိုးပြု လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကြ” ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော် ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိပြန်ပါသည်။ ဆည်တည်ဆောက်ရေး ဆိုတော့ ပြည်သူ့အကျိုးပြုလုပ်ငန်းပေပဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အတွေ့အကြုံတစ်မျိုး တိုးပြန်ပြီပေါ့။

* *

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့တပ်များ အခြေပြုစစ်ကိုင်းမှ ကျောက်တစ်လုံးကို ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ညနေရောက်သည်။

“ကျောက်တစ်လုံး ရေလျှောင်တမံစီမံကိန်းဟာ မြင်းခြံ၊ ကျောက်ပန်းတောင်းမော်တော်ကားလမ်းပေါ်ရှိ ဆီမီးကန်ရွာရဲ့ အရှေ့တောင်ဘက် (၆)မိုင်ခန့် အကွာ ရုံးတောရွာအနီး ဖြတ်စီးနေတဲ့ ကျောက်တစ်လုံးချောင်းကို ဝိတ်ပြီး ရေလျှောင်တမံတည်ဆောက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“စီမံကိန်းပြီးရင် အောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ လယ်မြေဧရိယာ ၈၀၀-လောက်ကို ရေပေးဝေသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“စီမံကိန်းကို ၁၉၉၁-၉၂ ဘဏ္ဍာရေးနှစ်အတွင်းမှာ စခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ မိုးရာသီရေပေးဝေချိန်မတိုင်မီ အပြီးဆောင်ရွက်ဖို့ လျာထားခဲ့ပေမယ့် (၂၂-၁၁-၉၂)နေ့မှာ စီမံကိန်းလုပ်ငန်းခွင်ကို စိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးလာရောက်စစ်ဆေးပြီး ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မတ်လကုန်အပြီးလုပ်ဖို့ လမ်းညွှန်မှာကြားသွားပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့တပ်များ ကျောက်တစ်လုံးသို့ ရောက်သည့်ညမှာပင် အရေးပေါ်အစည်းအဝေးလုပ်ရာ၌ ဆည်တာဝန်ခံအင်ဂျင်နီယာ ဦးတင်မောင်အုံးက အထက်ပါအတိုင်း အခြေအနေကို ရှင်းလင်းတင်ပြသည်။

“လုပ်ငန်းပမာဏ ဘယ်နှစ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် ပြီးထားပြီလဲ”

ကျွန်တော်တို့ လုပ်အားပေးခေါင်းဆောင် ဗျူဟာမှူးက မေးသည်။

ပြီးခဲ့တဲ့ အလုပ်ချိန်တစ်နှစ်လောက်မှာ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လောက်ပဲ ပြီးပါသေးတယ်။ ခုတိုင်းဆို အလုပ်ချိန်နှစ်လလောက်ပဲ ကျန်ပါတယ်။ ကျန်တာတွေအားလုံးကတော့ လုပ်ငန်းကြီးတွေချည်းပါ။ ဝန်ကြီးသတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ပြီးဖို့ မလွယ်ဘူးခင်ဗျာ။

“အေးပေါ့ဗျာ၊ အင်ဂျင်နီယာကြီးတို့ချည်းမို့ အချိန်မီမပြီးနိုင်ဘူးလို့ လူကြီးတွေက သိတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို လွှတ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီပေါ့ဗျာ၊ စုပေါင်းညီညာ အောင်ကြောင်းဖြာပေါ့။”

လိုအပ်သည်များ အချိန်အတော်ကြာအောင် မေးမြန်းရာ ဆည်အင်ဂျင်နီယာများက တာဝန်အလိုက် အသီးသီးဖြေကြသည်။ မေးလိုက်၊ ဖြေလိုက်နှင့် ထိုနေ့က ည (၁၂)နာရီရောက်မှ တန်းဖြတ်ကြရသည်။

* *

ညက အိပ်ရာဝင်ညှို့နက်သော်လည်း စစ်သားပီပီ မနက်(၅)နာရီကတည်းက နိုးသည်မို့ အပြင်ဘက်ကို ထွက်ကြည့်မိသည်။ မြင်ကွင်းတထန်းပင်ကြီးကျိုးကျွဲကျွဲနဲ့ ကန္တာရဆူးပင်များ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုတွေ့ရသည်။ ကျောက်တစ်လုံးချောင်းလေးကိုတော့ ချောက်အတွင်းမှာ မျှန်ယူယူသာ မြင်ရ၏။ ရေကိုပင် မတွေ့ရ။ အရှေ့ဘက်တဖျော်တခေါ်မှာတော့ ပြောင်ရှင်းနေသည့် တောင်ကတုံးငယ်လေးများအား အစီအစဉ်မြင်နေရသည်။ အားလုံးကတော့ ကန္တာရတစ်ခု၏ ပြယုဂ်များသာတည်း။

မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်ကြည့်မောနေစဉ်မှာပင် မိုးသောက်ရောင်နီများက ဖိတ်လျှံကျလာ၏။ နေခြည်ဦးနဲ့အတူ မြေတူးမြေကော်စက်များ၊ မြေညှိစက်များ၊ မြေသယ်စက်များအသံက တဝုန်းဝုန်း၊ တခိုင်းခိုင်းနဲ့ အသံညလာသည်။ မညှိ၍လည်း မရတော့ပါ။ ယခင်လိုသာ လုပ်နေလို့ကတော့ အချိန်မီ ဆည်ကြီးပြီးမည် မဟုတ်။

ကျောက်တစ်လုံးရေလှောင်တံခါ အလျားက ပေ- ၃၁၈၀ မြေသားတံခါ မြေဖို့ရသည်။ ဖို့ရမည့် မြေကျင်းပေါင်းက ၁၆၀၀၀၀၊ ကျွန်တော်တို့ရောက်တော့ ဖို့ပြီးသည်က ကျင်း-၄၀၀၀၀ ခန့် ကျန်ကျင်း ၅၂၀၀၀ ကို ရက်ပေါင်း(၆၀)နဲ့ မဖို့နိုင်က ဒီတံခါကြီးဘယ်လိုမှ မပြီးသို့ဖြစ်၍ မနေ့ညက အစည်းအဝေးမှာပင် ကျွန်တော်တို့ ဗျူဟာမှူးက

“ ကဲ- ကိုတင်မောင်အုန်းနဲ့ကိုမြလွင်ရေ- အရေးကြီးတာက တံခါကြီးမြေဖို့ပြီးဖို့က ပထမပဲ။ ဒါကြီးမပြီးလို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ ဆည်ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ရက်ပေါင်း(၆၀)မှာ တစ်ရက်ကျင်း နှစ်ထောင်ကျမှ ကျန်တဲ့ကျင်း ၁၂၀၀၀၀-ပြတ်မှာ၊ ခင်ဗျားတို့ အခုဖို့နေတဲ့ ကျင်း-၄၀၀ နဲ့တော့ မရဘူး။ အဲဒီတော့ စက်တွေအကုန်လုံး တံခါမြေဖို့ တာမှာသာ သုံးတော့ဗျာ၊ ယန္တရားတာဝန်ခံကြီးဦးမြလွင်က ခင်ဗျားစက်တွေ အားလုံးစုပြီး နက်ဖြန်တံခါမြေဖို့တာမှာပဲ သုံးတော့ဗျာ၊ အလုပ်ချိန်လဲ တိုးဗျာ ”

“ အဲဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ တူးမြောင်းမကြီးတူးဖို့ရော ခင်ဗျာ၊ စက်မရှိရင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ၊ တူးမြောင်းမကြီးကလဲ ကျင်း-၇၀၀၀၀ တူးရမှာခင်ဗျာ ”

တူးမြောင်းမကြီးတူးရန် တာဝန်ယူထားသည့် ဒုလက်ထောက် အင်ဂျင်နီယာဦးကျော်ခင်က စိတ်ပူပင်စွာဖြင့် ကမန်းကတန်းဝင်မေးသည်။

“ အဲဒီဟာတော့ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား တူးမြောင်းမကြီးတူးဖို့ တပ်ရင်းတစ်ရင်းဝင်ကူမယ်၊ ပြီးတော့ မြင်းခြံခေတုတ္ထဌကြီးက ပြောတယ်၊ တောင်သာ ဝဲလောင်ဒေသက လူထုက သူတို့ ရေရမယ့် ကိစ္စမို့ လာဝိုင်းကူချင်လို့တဲ့၊ အတင်းတောင်းဆိုနေကြတယ်၊ တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်း ရောက်လာမှာပါ ”

ထို့နေ့က ည(၈)နာရီမှာ စက်တွေ ရပ်ကြသည်။ တချို့ဆို (၁၀)နာရီထိုးသည်။ စုစည်းထားသည့် စက်အစီး-၄၀ ကျော်က အဖွဲ့တွေ ခွဲပြီး လျာထားချက်ပြည့်မီအောင် အပြိုင် အဆိုင်ကျကြရာ ကျင်း-၂၄၀၀ ကျသွား၏။ ပထမအဆင့်ရည်မှန်းချက်ကတော့ ပေါက်မြောက် သွားပေပြီ။ ဒီနှုန်းအတိုင်းဆို မဆိုးလှ။

* *

အခြေပြုဗိုလ်ထံမှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားမောင်းလာစဉ် အနောက်ဘက်မှ လေပွေလွေတစ်ခုက ဝေဝဲတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ဖုံများအလိပ်လိုက်တက်လာ၏။ ဖုံလုံးတွေကြားမှာတော့ ဗမ္မာနေသည့် လူထုကြီးက တလှုပ်လှုပ်တရွရွနဲ့ တူးဆွနေကြသည်။

ဆီမီးကန်း၊ လယ်ကွက်ကြီး၊ ကျောက်တစ်လုံး၊ ကငေကုန်း၊ ဆုံကုန်း၊ ရှမ်းတော၊ မကျည်းချို၊ ကင်ပွန်းချုံစသည့် တောင်သာမြို့နယ် အတွင်းက ကျေးရွာများမှ မြောင်းမကြီးတူးဖော်ရေးအတွက် လုပ်အားပေး

နေကြခြင်းပင်။ လူနေ ထန်းတဲများကလည်း အစီအရီ အတန်းလိုက်၊ ကြက်ခြေနီဆေးခန်း၊ တပ်မတော်ဆေးခန်းနှင့် သက်သာအရောင်း ဆိုင်များလည်း တွေ့နေရသည်။ ပြန်ကြားရေးရုံးကလည်း လော်စပီကာဆံ တည်ညံ့ဖြင့် -

“ကြည်း၊ ရေ၊ လေတပ်မတော်တွင်းက သူငယ်ချင်းတွေ xx ရဲ့ရဲတောက် တိုက်စစ်ဆင်ကာနေ xxx တောကြား တောင်ကြား မရွှေငင်ရှား xx အများအတွက် အသက်တို့ စွန့်လို့နေ xx မင်းတို့ အတွက် ဂုဏ်ယူရတယ်လေ xxx”

တွံတေးသိန်းတန်က “အသီးတစ်ရာ၊ အညှာတစ်ခု”အား ဆိုလိုကောင်းနေစဉ်မှာ မြောင်းမကြီးတူးရန် တာဝန်ကျသည့် တပ်ရင်းက နေပူကျဲကျဲမှာ မြောင်းတူးကောင်းနေသည်။ သူတို့ရသည့်နေရာက ကျောက်တောင်ကုန်းပေ-၇၀ အနက်ထိ တူးရမတဲ့။

သူတို့နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ကားရောက်သွားသည်။ တောင်ဘက်အစွန်ဆုံးတပ်ခွဲများက ဗိုလ်ကြီးဝင်းဗိုလ်၊ အသားဖြူဖြူ လူပျို ရုပ်ချောချောမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာများမှ မြင်ဘူးသူများက သူတို့ မင်းသားလေးဟုခေါ်ကြသည် ဆိုသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကားရောက်တော့ မင်းသားလေးက ဗျူဟာမှူးအား အလေးပြုပြီး -

ဗျူဟာမှူးခင်ဗျ၊ ဒီနေရာက ပထမ၊ ကတက်ကုန်းရွာအတွက် လျာထားတဲ့နေရာပါ။ ကျောက်တွေချည်းမို့ ကျွန်တော့်တပ်ခွဲက ယူလိုက် ပါတယ်။ အခုတူးတာတော့ ကျင်းအတော်ကျပါပြီ။ ရဲဘော်အသစ်တွေ တော့ လက်ပေါက်ကြတယ်။ အဟောင်းတွေကတော့ မပေါက်ပါဘူး။ မဲသဝေါနဲ့ မော်ဖိုးကေ၊ မဲလတိုက်ပွဲတွေမှာ ကောင်းကောင်းတူးဘူး ပြီးသားပါ။”

သူတို့တပ်ရင်းက မဲသဝေါတိုက်ပွဲတွင်သာမက ယိုးဒယား- မြန်မာနယ်စပ်တိုက်ပွဲအတော်များများတွင် အောင်ပွဲရခဲ့သည့် တပ်ရင်း ဖြစ်၍ ပြောအားဆိုအားရှိလှသည်။ ထိုစဉ် တပ်ခွဲရုံးဆေးခန်းသို့ အမျိုး သမီးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရောက်လာသည်။ တစ်ဦးက အားဆေး တောင်းသည်။ တစ်ဦးကတော့ ဗိုက်အောင့်လို့ဆိုသည်။ ကျန်သုံးဦးက နှာရှုဆေး တောင်းသည်။ ပြီးတော့ တပ်ခွဲမှူးအတွက်ဆိုပြီး ဟင်းတစ်ခွက်စီ

ပို့သွားကြသည်။ ပြောသွားသေးသည်။ “မင်းသားလေးအတွက်တဲ့” ညိုညိုညက်ညက်ဖြင့် ကတက်ကုန်းရွာသူလေးတွေ -

“ကဲ- ဆက်သာလုပ်ပါ ဗိုလ်ဝင်းဗိုလ်ရေ မောင်ရင်က ရောက် တာ မကြာသေးပေမယ့် စည်းရုံးရေးကောင်းတော့ ဒီဆက်တာ ကွပ်ကဲမှု တော့ မောင်ရင်ပဲ ပေးထားရမှာပဲ။ မြေ သိပ်မာရင်တော့ ကူဖို့ Back Hoe တစ်စီးနှစ်စီး ခဏပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်။ ရမယ် မဟုတ်လား ဦးတင် မောင်အုန်း”

ဗျူဟာမှူးက ပြောလိုက်ရာ အတူပါလာသည့် ဦးတင်မောင်အုန်း က -

“ဟာ- ရပါတယ်ခင်ဗျ”
ဟု ခပ်သွက်သွက်ဖြေလိုက်သည်။

Back Hoe တစ်စီး၊ နှစ်စီးပြန်ရမည်ဆို၍ ဗိုလ်ကြီးဝင်းဗိုလ်က အတော်ကျေနပ်သွားပုံ ရသည်။

“Back Hoe သာရရင် ကျွန်တော်တို့နေရာတွေတင် မကပါဘူး ခင်ဗျာ၊ တခြားရွာတွေဘက်လဲ လိုက်ကူပေးမယ်ခင်ဗျ”

“အေး- အေး၊ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ကဲ- ဆက်လုပ်ဆက်လုပ်၊ တို့သွားမယ် မင်းသားလေးရေ”

ဗျူဟာမှူးက နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်ရာ တပ်ခွဲမှူးက စမတ်ကျကျအလေးပြု လိုက်သည်။ ရုပ်ပြောင့်သော တပ်ခွဲမှူးအား အသေအချာကြည့်ပြီး -

“အင်း၊ တပ်ခွဲမှူးက တကယ်မင်းသားရုပ်ပဲ”
ဗျူဟာမှူးကပြောလိုက်ရာ မနေနိုင်သော ကျွန်တော်က -

“အဘ- ဗိုလ်ကြီးဝင်းဗိုလ်က မင်းသမီးချယ်ရီသင်းရဲ့ မောင် အရင်းခင်ဗျ၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်ထဲ ရှိတာ၊ စစ်ထဲဝါသနာပါလွန်းလို့ ဝင်လာတာတဲ့။ သူ့အစ်မမိတ်ဆွေတွေက သူ့ကို အနုပညာလောကထဲ အတင်းခေါ်ကြတာတောင် မလိုက်ပဲနဲ့ စစ်ထဲလိုက်လာတဲ့ခင်ဗျ”

ဟု သိတာလေး ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။
“ဟေ- ဟုတ်လား”

ဗျူဟာမှူးက အံ့အားတသင့်ဖြင့် “ဟေ” လိုက်ပြီး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ကြီး ပြီးလိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် ကားက ဝှေးကနဲထွက်လိုက်၏။

တို့တေးသိန်းတန်၏ “အသီး တစ်ရာ၊ အညှာတစ်ခု”က လေတွင် ပျံလွင့်နေဆဲ။

* *

ကျွန်တော်တို့တွင် တပ်ရင်းနှစ်ရင်းပါသည်။ ဝိုင်းပန်းသန်းတင် ဦးစီးသည့် တပ်ရင်းက မြောင်းမကြီးနှင့် မြောင်းခွဲငယ်များ တူးသည်။ ဒုဝိုင်းမူးကြီးစောလှထွန်းဦးစီးသည့် တပ်ရင်းက ပင်မတပ်မြေဖို့ရော၊ ရေထိန်းမော်စင်တည်ဆောက်ရေးနှင့် ရေပိုလွှဲဖောက်လုပ်ရေးများ တာဝန် ယူကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်လာတော့ လုပ်ငန်းခွင်မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်လာသည်။ မြင်းခြံခရိုင်က လွတ်ပေးသည့် ဝိုင်းကူမည့် အဖွဲ့များ ကလည်း နေ့စဉ်ဝင်လာမစ် တဖွဲ့ဖွဲ့၊ လူတွေက တဖြည်းဖြည်း များလာ သည်။ ပွဲတော်ပမာ ဖြစ်လာ၏။ ကျောက်တစ်လုံးတစ်ပိုက်မှာ ကားသံ၊ လူသံ၊ စက်သံဆူညံနေ၏။ ဖုံတွေကလည်း အလိပ်လိပ်ထကာ သန်းထွန်းလေး၏ “မမေ့သော အညှာ” သီချင်းလေးထဲကလို -

“ဖုံလုံးကြီးတွေ တလိပ်လိပ်တက်ကာ x x မြင်ယောင် သေးတော့သည်” ဟုပင် ဆိုရ မလို။ တစ်ပတ်အတွင်း ဝိုင်းကူမည့် လူထုတစ်သောင်းနီးပါး ရောက်လာသည်။ ထိုစေတနာရှင်များအတွက် ရေချိုက ခက်လှသည်။ အလယ်ဝိုင်းတိုင်း တိုင်းမူးကြီးလာစဉ်က ၎င်းအခက်အခဲအား တင်ပြရာ ရေကားနှစ်စီးဖြည့်ဆည်းပေးသွားသည်။ မြင်းခြံမှ တစ်စီး၊ မိတ္ထီလာမှ တစ်စီး၊ ထိုရေကားနှစ်စီးမှာ နေ့စဉ်လူထုအား သောက်ရေပိုရင်း ချာချာလည်နေသည်။ ရာသီက တဖြည်းဖြည်း ပိုပူလာ၏။ ခိုနားစရာ နေရာက မရှိ၊ ရေငတ်ကြသည်မို့ သောက်ရေ မကြာခဏပြတ်သွားသည်။ သောက်ရေအား (၆)မိုင်အကွာ ဆီမီးကန်ရွာ မှာ သွားခပ်ရသည်။

“ဒီဆည်ကြီးပြီးရင် ဒီရေအခက်အခဲတွေအားလုံး ပြေလည် သွားမှာပါဗျာ” ဟု ဗျူဟာမူက လူထုအား အားပေးစကားပြောသည်။ သောက်ရေမပြတ်ရအောင်လည်း အမြဲကြပ်မတ်သည်။ ရေငန်တွေ သောက်လို့က မဖြစ်၊ နေပူပူမှာ ရေငတ်ဝမ်းကျဖြစ်သွား နိုင်သည်။ ရေကိစ္စအား တပ်ရင်းမူးများကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်စေသည်။

ထိုမျှ ကြပ်မတ်နေသည့်ကြားမှ ဖေဖော်ဝါရီလလယ်တွင် စေတနာရှင်ရွာသူရွာသားများ ဝမ်းဖြစ်လို့တဲ့ဟု သတင်းထွက်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပျာယာခတ်သွား၏။ ဗျူဟာဆေးအဖွဲ့သာမက မြင်းခြံနဲ့ မိတ္ထီလာ ဆေးအဖွဲ့များပါ အပြေးအလွှားသွားရောက်ကြသည်။ လူနာများ အား ဆရာဝန်ကြီးများက စစ်ဆေးကြသည်။ လေးငါးဆယ်ဦးခန့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ဆေးပြီးတော့ ဆရာဝန်ကြီးများက ပြောပါသည်။

“ဝမ်းရောဂါ မဟုတ်ပါတဲ့၊ ကျွတ်တွင်းဆားငန်ရေကို အလွယ် တကူ သွားသောက်မိလို့ ဝမ်းသွားတာပါတဲ့”

စေတနာသန်သန်နှင့် လိုလိုလားလား ဝိုင်းကူနေကြရာသည် လူထုအား ကျန်းမာရေးပညာပေးရပြန်ပါသည်။ သူတို့ ကျန်းမာပါမှ ဆည်ကြီးမြန်မြန်ပြီးမည် မဟုတ်ပါလား။ ဒီလိုဒုက္ခများကိုလည်း ရင်ဆိုင် ခံစားကြရပါသည်။ လွယ်လှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။

* *

အခက်အခဲများက ထိုမျှနှင့် မရပ်သေးပါ။

ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၂)ရက် ကျွန်တော်တို့ ကျောက်တစ်လုံး ရောက်ပြီး တစ်လတိတိပြည့်သည့်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ပဲ ဆောင်းနှောင်း မိုးက သည်းကြီးမဲကြီးရွာချလိုက်၏။ ဒုဝိုင်းမူးကြီးစောလှထွန်းက ဗျူဟာနဲ့ ဝိုင်းကူသည့် အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

“ဗျူဟာမူးခင်ဗျာ၊ မြေသယ်ကားတွေ တစ်ပေါ်လုံးဝတက်လို့ မရတော့ဘူး၊ မိုးရေတွေ ရွံ့တွေနဲ့ တအားချော်နေတယ်”

ထိုနေ့အတွက် မြေကျင်း-၂၀၀၀ ကျနေ အရေးပေါ် အစည်း အဝေးခေါ် ချပြန်ပါသည်။ အားလုံးအကြံဉာဏ်ယူပြီး အဖြေရှာသည်။ အဖြေရပါသည်။ အတက်လမ်းတွင် အမြန်ဆုံး သဲနှင့် ကျောက်များဖို့ ပေးရန်၊ ပြီးတော့ အလုပ်ချိန်ထပ်တိုးရန် ဖြစ်သည်။ သဲကျောက်များဖို့ ချပြန်ပါသည်။

ထိုနေ့က သဲကျောက်ဖို့နေရသဖြင့် မိုးစင်စင်လင်းမှ မြေကျင်း နှစ်ထောင်ပြည့်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ယန္တရားဌာနသို့ ကျွန်တော်အသွားတွင် ကာရာတေးမင်းသား ချပ်(၆)နောက်ပုံပေါက်နေသည့် စက်ပြင် ဖင်ဂျင်နီယာ ဦးဖော်မင်းက ကားပြင်ရလွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးပေပွ နေရာက -

“တစ်ညလုံး တဖွေးမှတောင် မအိပ်လိုက်ရဘူး ဝိုင်းကြီးရေ၊ ကားတွေက ခဏခဏပျက်ပြီး အပိုပစ္စည်းက မလောက်လို့ ထွင်ပြီး

ထည့်ပေးနေတာ၊ မြေသယ်ကားတွေ တစ်စီးမှ ရပ်မထားရအောင်လို့ ရွာကျွန်းလုပ်ပေးနေရတာ "ဟု ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ချိန်တွင် ဆိုသည်။ သူ ပြောတာ ဟုတ်ပါသည်။ စက်တွေ၊ ယန္တရားတွေ၊ ကားတွေ သွားလာ လည်ပတ်နေပါမှ လုပ်ငန်းကြီးအချိန်မီ ပြီးမြောက်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ဒီကပြီးရင် ဒီစက်တွေကို တခြားစီမံကိန်းနေရာများကို ပို့ပေးရမည်။ စီမံကိန်းတွေက အများကြီး၊ ထိုကိစ္စအတွက် စက်ပြင်အင်ဂျင်နီယာ များ အခန်းကဏ္ဍက အဓိကပင်။ စက်အခေါက်ရေများတော့ အပျက်အစီးက အမြင့်ဆုံး စံချိန်တင်သွား၏။

"ဪ- မိုးက ဖျက်၊ ဂျိုးက ဖျက်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့" ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဒီမိုးက ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်သားများနှင့် ဒေသခံလူထု၏ သံဓိဋ္ဌာန်ကိုတော့ ဖျက်နိုင်ပါ မထင်ပါ။

* *

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ၏ သံဓိဋ္ဌာန်စိတ်ကြောင့် လုပ်ငန်းအရှိ ကောင်းလာသည်။ အခက်အခဲများကတော့ ရှိနေဆဲ၊ တစ်ခါတရံ ဆီပြင် သွားသည်။ ဆီကလည်း တစ်နေ့ဂါလံ- ၄၀၀၀ လောက်ရမှ လုပ်ငန်း ပုံမှန်လည်ပတ်သည်။ မကွေးတောင်ဘက်က ပထာနဂိုထိ ဆီသွားသလို ရသည်။ အချိန်က သိပ်အဖိုးတန်သည်။ တစ်ရက်မှ အလုပ်ပျက်မခံ၊ ဆီပြတ်၍ ကားတွေ ရပ်သွားလျှင် လုပ်ငန်းတိုးတက်မှု ဂရုစိုက် ထိုးကျသွားသည်။ ဆီကိစ္စအတွက် ရုံးချုပ်ထိ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်က လွှတ်ပြီး အထူးတာဝန်ပေး၍ တင်ပြခိုင်းရသည်။

မတ်လ(၁၄)ရက်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ပဲ ပြီးစားကြီး စိုက်ပျိုးရေး ဝန်ကြီးရောက်လာသည်။ လုပ်ငန်းခွင်ကို စစ်သည်။ စံချိန်ကောင်းကောင်း နှင့် တိုးတက်နေမှုကို ကျေနပ်သွားသည်။ ဝန်ကြီးက -

"ကဲ- ဗျူဟာမှူးနဲ့ ဦးဝင်းဖေတို့ ဦးဇော်မြင့်တို့ ပြော၊ မတ်လ (၂၇)ရက်မှာ ဆည်ဖွင့် နိုင်မလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အားလုံးဝိုင်းကူကြတာနဲ့ အခုကိုးဆယ်ရာချွန်းကျော် ပြီးသွားပါပြီ၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းကတော့ သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။ ဝန်ကြီးပြောတာ ရက် ဖွင့်နိုင်မှာပါခင်ဗျား"

တိုင်းအင်ဂျင်နီယာ ဦးဝင်းဖေက ပြောသည်။ တိုင်းယန္တရား အင်ဂျင်နီယာမှူးကြီး ဦးဇော်မြင့်က ထောက်ခံသည်။

"ဘာများလို့ဦးမလဲ"

ဝန်ကြီးက မေးသည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဆီမပြတ်အောင် စီမံပေးဖို့နဲ့ ဝန်ကြီးသတ်မှတ်တဲ့ ရက်ပြီးဖို့ မြေသယ်ကား နဲ့နယ်ပေးနိုင်ရင် ပေးပါခင်ဗျာ"

ဗျူဟာမှူးက တင်ပြသည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ တောင်နဝင်းက ဒစ်ပါ ဆယ်စီးလွှတ်ပေးမယ်၊ ဆီကိစ္စက မပြတ်အောင် စီစဉ်ထားပြီးသားပါ။ နောက်ထပ်ရော ဘာလို့ သေးလဲ"

"မလိုတော့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ လုပ်အားပေးတဲ့အတွက် ဆန်လဲ လပခ တိုင်းမှူးက စီစဉ်ပေးပါတယ်၊ ရေကားလဲ ရပါပြီ၊ မြေသယ်ကားသာ ထပ်ရရင် ဝန်ကြီးညွှန်ကြားတဲ့ရက်မှာ ဆည်ဖွင့်နိုင်ရပါစေမယ်ခင်ဗျာ"

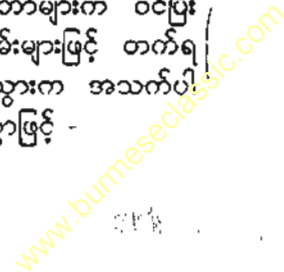
ဗျူဟာမှူးက ရဲရဲတောက်အာမခံလိုက်၏။

ဝန်ကြီးက ဒုတိယအကြိမ်ကျေနပ်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပျော်ပါသည်။

* *

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒစ်ပါဆယ်စီးရောက်လာပါသည်။ ပိုမြိုင် သွားသည်။ အလုပ်က အထူးတွင် လာ၏။ ကျန်တဲ့ရက်ကလေးအား အပြီးအလွှားဖြင့် တွန်းထိုးပြီး အပြီးသတ်စရာများအား အပြီးသတ်ကြ ရပါသည်။

ပင်မတွဲမြောင်းကြီးတူးရာတွင် Flume ခေါ် ပေ-၄၀၀ ကျော် မျောင်းကျော် ရေမြောင်းကြီးလုပ်ရသည်က အတော်ပင်ပန်းပေးသည်။ မတ်လလယ်မှ ဘီလပ်မြေလောင်းနိုင်သည်။ အချိန်တိုတိုနှင့်လုပ်ရသဖြင့် ပျို့ကျမသွားအောင် အောက်က အိုင်ဘင်း I beam များ ခံထား ရသည်။ ပေ- ၁၀၀ ခန့် မြင့်သည်။ တတ်ကျွမ်းသည့် ရဲဘော်များက ဝင်ပြီး ကျွန်ကရစ်တက်လောင်းပေးရသည်။ အပေါ်ကို ဝါးခြမ်းများဖြင့် တက်ရ ပါသည်။ တလျှပ်လျှပ်တရွရွ အခန့်မသင့်၍ ပြုတ်ကျသွားက အသက်ပါ များနိုင်သည်။ လုပ်ငန်းတာဝန်ခံ ဦးကျော်ခင်က ပူပင်စွာဖြင့် -

“ အချိန်မီ မပြီးမှာစိုးလို့ ရဲဘော်တွေ အကူအညီတောင်းရတာ ကျွန်ကရစ်လောင်းရင်း အမြင့်ကနေ ရဲဘော်တွေပြုတ်ကျပြီး တစ်ခု ဖြစ်သွားမှာ ကျွန်တော်သိပ်စိုးပါတယ် ”

ဟု ဆိုသည်။

ထိုအပိုင်းကို ပူးတွဲတာဝန်ယူထားသည့် ဗိုလ်မှူးသူရစန်းလွင်က လူက ဖြူနဲ့နဲ့၊ ဒါပေမယ့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နဲ့ ဇွဲနဲ့ပဲက မဖြူမနဲ့ပဲ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြောရာတွင်-

“ အချိန်မီပြီးဖို့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဝင်ကူတာပါ။ ကျွမ်းကျင် အလုပ်သမားကတော့ ခုချိန်မှာ ရှာလို့ မလွယ်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တပ်မှာ နဲ့နဲ့ပါးပါးလုပ်တတ်တဲ့သူတွေကို သင်ကြားပေးပြီး ဝင်ကူရတာပါ။ ဦးကျော်ခင်စိုးရိမ်သလိုတော့ ဖြစ်စရာမရှိပါဘူး ”

ဗိုလ်မှူးသူရစန်းလွင်က စစ်မြေပြင်တွင် ထူးချွန်စေစပ်လှသည့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သူ့ရဘွဲ့ရလာသူဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အခွင့်အလမ်း အခွင့်အလမ်းအား သူ့တာဝန်ယူထားပြီး၊ မဖြစ်မနေလုပ်သည်။ ပစ္စည်း လိုသည်များအား သူ့ကိုယ်တိုင် မန္တလေးထိသွားပြီး၊ ရှာယူလာသည့် အချိန်မီပြီးအောင် နေ့စီးညစီးဖြင့် ဇွဲခတ်ပြီး လုပ်သည်။ ဦးကျော်ခင် ပင်လျှင် -

“ ဒီ Flume ကြီး ပြီးသွားရင် ကျွန်တော်တော်လို့ မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်မှူးတို့ကြောင့်သာ ပြီးတာပါ ”

ဟု ဆိုလာသည်။ ဗိုလ်မှူးကတော့ မပွင့်တပွင့်လေးပြီးပြီး -

“ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဘာမှတတ်တာမှ မဟုတ်ဘူး။ ဦးကျော်ခင်တို့က ပညာရှင်တွေဘဲ။ ဦးကျော်ခင်တို့ကြောင့် ပြီးတာဖြစ် ပေါ့ ”

ဟုဆိုသည်။ မည်သို့ဆိုစေ -

ထိုသို့ ဝိုင်းကြံဝန်းကြံသည့် ပညာရှင်များ၊ ဝန်ထမ်းများ စစ်သည်များ၊ စေတနာရှင်များ၏အားမာန်များက လုပ်ငန်း ပြီးမြောက်အောင် အတွက် တကယ့်အင်အားကြီးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

* *

ကျောက်တစ်လုံးတစ်တိုက်တွင် ကားနှင့်လူများက ပျားပန်းခွက်များ လာလျှပ်ရှားနေကြသည်။ မတ်လ (၂၇)ရက်နေ့တွင် ဆည်ကြီးမှာ တောမည်။ မတ်လ (၂၄)ရက်နေ့ ရောက်နေပြီ။

ထိုနေ့မနက်ပိုင်း အစည်းအဝေးတွင် -

“ကဲ- (၂၇)ရက်နေ့တော့ ဆည်ကြီးဖွင့်မယ်ဗျာ၊ ဘာတွေလိုဦးလဲ ” ဗျူဟာမှူးကမေးရာ -

“ တစ်တာရိုးပေါ်မှာ ပါရာပက် Parapet က တစ်ဖက်ပဲ လုပ်ထားတယ်ခင်ဗျာ၊ နှစ်ဖက်လုံးလုပ်မှ ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်။ တစ်ဖက်ထဲကတော့ ကြည့်လို့ မကောင်းပါဘူး ”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစောလှထွန်းက တင်ပြသည်။

“ ဒါဆို ဦးသင်းလျှိုင်ဦး ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ လုပ်နိုင်မလား ”

တစ်တာဝန်ခံ ဒုလက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာအား ဗျူဟာမှူးမှ လှမ်းမေးသည်။

“ ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ဖက်ကိုပဲ လေးငါးလလုပ်ထားရတာခင်ဗျာ ” နေလောင်ထား၍ အသားများညိုနေသည့် ဦးသင်းလျှိုင်ဦးက ရုတ်တရက်အံ့အား သင့်သွားပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းလေးလေးပြောသည်။

“ ဒါဆို မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ကဲ- ဦးတင်မောင်အုန်းရေ ခင်ဗျာ၊ တာဝန်ခံကြီးကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ခင်ဗျားရော ဘယ်လိုသဘောရလဲ ”

ဟုတ်ကဲ့ ခုချိန်မှတော့ မရနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါတယ်။ အရင်တစ်ဖက်တောင် လေးငါးလလုပ်ခဲ့ရတာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့တော့ လက်လျှော့ရမှာပါပဲ။ ဗျူဟာမှူးကြီးတတ်နိုင်ရင်တော့ လုပ်ပေးပါခင်ဗျာ ”

ဗျာ၊ ကျုပ်က လုပ်ပေးရမယ်၊ အင်း- ဆင်ပြောင်ကြီးအမြီး ကျမှတော့ တစ်လို့ မဖြစ်ဖူး၊ ခင်ဗျားတို့ လက်မြောက်လိုက်ရင်တော့ နက်ဖြန်တစ်ရက်နဲ့ ကျုပ်တို့အပြီးလုပ်မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့က တောင်းဆိုလာတော့ လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ တိုင်း- ဗိုလ်သက်ဝေရေ တပ်ရင်းမှူး နှစ်ယောက်နဲ့ နယ်မြေတာဝန်ခံကိုသာ ညနေပြန်ခေါ်လိုက်တော့ ”

ဗျူဟာမှူးက တပ်မှအရာရှိများကို ညနေပြန်ခေါ်ခိုင်းပြီး အစည်းအဝေး ရပ်သိမ်းလိုက်ပါသည်။ ညနေကျတော့ ဗျူဟာမှူးကိုယ်တိုင် (ကန်းပေါင်းစက်အား တစ်ချက်ချက်တွက်ပြီး လှိုအပ်သည်များ အသေးစိတ် မှာကြားသည်။ နက်ဖြန် မတ်လ (၂၇)ရက်နေ့မှာ ပေ-၃၁၈၀ အရှည် ပျားပတ်အား တစ်ရက်ထဲနဲ့အပြီး လုပ်ကြမယ်တဲ့။

* *

မတ်လ (၂၅)ရက်၊ မနက် (၅)နာရီ။

“နံနက်မိုးသောက်လင်းပြီ xxx အိပ်ရာက ထကြ xx မထသေးသော သူသည် xx ဖျင်းရိသူဖြစ်သည် xxx” ဆိုသည် သိချင်းသံက လော်စပီကာသံ ညံ့နေသည်။ တစ်ရင်းနှစ်ရင်းမှ ရဲဘော် များ၊ ဆည်မြောင်းဌာနမှ လုပ်သားများ၊ စုစုပေါင်း ၁၅၉၀-ယောက်၊ လူတစ်ယောက်လျှင် အရှည် ၂-ပေနှုန်းဖြင့် ပါရာပတ် အား တစ်ရက်ဖြင့် အပြီးလုပ်ကြမည်။ လူတစ်ဦးအတွက် အလျား ၂-ပေ၊ အနံ ၃-ပေ၊ အမြင့် ၁-ပေ၊ စတုရန်း ၆-ပေတစ်ကွက်စီ။

ကျောက်၊ သဲထုံး၊ ဘီလပ်မြေနှင့် ရေက ညကတည်းက ကားများဖြင့် တိုက်ပြီး အသင့်ချထားသည်။ တစ်တာရိုးပေါ်တွင် လူတစ် ဦးအား တန်းထားသည်။ သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များက (၆)နာရီအတိမှာပင် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး “ရွှီး” ဟု ခရာမျှတ်ပြီး အလုပ် စ ပါသည်။ အလုပ်မပြီးမချင်း ထမင်းမစားကြေး၊ တန်းမဖြုတ်ကြေး၊ မမျှော်လင့်ပဲ ဗျူဟာအဖွဲ့က ပါလာသည့် ဘီအီးရဲဘော်များအစွမ်းကြောင့် သူ့ခွဲတန်းအရှည်ပေ- ၁၀၀ အား မနက် (၁၀)နာရီ တိတိမှာ ပြီးသွား သည်။

“ပထမဆုံးပြီးသွားတဲ့ ဗျူဟာအဖွဲ့ကို ဗျူဟာမှူးက ဆုတွေ တစ်ထောင်ကျပ် ချီးမြှင့်ပါတယ်ခင်ဗျား”

လော်စပီကာက ကြေညာသည်။ မကြာခင် ရုံးတောရွာအဖွဲ့က ဒုတိယပြီးသွားသည်။ တိုင်းအင်ဂျင်နီယာမှူးကြီးဦးဝင်းဖေက ဆုတွေ တစ်ထောင်ချီးမြှင့်လိုက်သည်။ ယန္တရားလုပ်သားများအဖွဲ့က တတိယ ဖြစ်သည်။ ယန္တရားအင်ဂျင်နီယာမှူးကြီးဦးဇော်မြင့်က ဆုတွေတစ်ထောင်ချီးမြှင့် ပြန်သည်။ အားလုံးပျော်လို့ ရွှင်လို့ညနေ (၃)နာရီတွင် ပေ-၃၁၀၀ ရှည်သည့် တစ်တာရိုးပေါ်မှ ကွန်ကရစ်ပါရာပတ်လုံးဝ ပြီးစီးသွားပါတော့ သည်။ ဗိုလ်မှူးအုန်းမြင့်နဲ့ ဗိုလ်မှူးသန်းတင်တို့အဖွဲ့များလည်း နှစ်သိမ့် ငါးရာစီ ရှုကြပါသည်။ ဆည်တာဝန်ခံ ဦးတင်မောင်အုန်းက -

ကျွန်တော်တို့လဲ အစောကြီးကတည်းက ဒီလိုလုပ်ခဲ့ဖူး ဒီလုပ်ငန်းကြီးပြီးမှာပါ။ ဗျူဟာမှူးကြီးတို့အဖွဲ့တွေက တအားအပင်ပ ခံတာပဲ၊ ယုံချင်စရာတောင် မရှိတော့ပါဘူး။

ဟု ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်၏။
ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ ဗျူဟာမှူးကြီးက အသာအယာပြုံး၍

“ စစ်မြေပြင်မှာ ဒါထက် အများကြီးပင်ပန်းကြပါတယ်ဗျာ၊ ပါလောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေက အေးအေးဆေးဆေးပါ ”

ဟု ဆိုသည်။
တကယ်ပင် စစ်မြေပြင်မှာ စွန့်လွှတ်စွန့်စားခဲ့ကြသည်များနှင့် နှိုင်းစာပါက ယခုကိစ္စမှာ ဘာမှ မပြောပလောက်ပါချေ။ မည်သို့ဆိုစေ မျက်လှည့်ပြသလားအောက်မေ့ရအောင် လုပ်ငန်းတစ်ခုကတော့ တစ်ရက် နဲ့ ပြီးသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

* *

မတ်လ (၂၅)ရက်နေ့ရောက်ပါပြီ။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးက သာယာနေ၏။ နေခြည်နုနု ကလေးက ဖြာကျနေသည်။ နေခြည်မှာ ရွှေရည်ဝင်းသလို ကျောက်တစ်လုံးဆည်ထိပ်တွင် ဆည်ဖွင့်ပွဲမဏ္ဍပ်ကြီးက ဝင်းလက်တောက်ပနေ၏။ စစ်ကားများခိုက်ဖူးသည့် မဏ္ဍပ်တာဝန်ခံ ဗိုလ်မှူးအုန်းမြင့်က ဟိုပြေးဒီလွှားနှင့် အလုပ်များနေသည်။ အခမ်း အနားမှူး ဗိုလ်မှူးမြတ်စိုးက လိုအပ်သည်များ ကြေညာပေးနေသည်။ အသံဩဩနှင့် အပြောက ကောင်းသည်။ လူပျိုကြီး တွဲဖက်အခမ်း အနားမှူးက တောင်သာအထကမှ ဆရာမဒေါ်ခင်မြမြအတော်လှသည်။ သူမက လည်း အပျိုကြီး၊ အသံက အဆိုတော်တင်တင်မြ၏ ဂရုဏာသံမျိုး၊ ဆည်ဖွင့်ပွဲအတွက် အပျိုကြီးနဲ့ လူပျိုကြီးက အလှည့်ကျကြေညာ မပေးနေသည်။ ဘေးက လူတွေကတော့ သူတို့အတွဲကို သဘောတွေကျလို၊ အတိုင်အဖောက်တယ်ညီဆိုပဲ။

မနက် (၉)နာရီမှာ ဆည်ထိပ်ကွင်းတွင် ရဟတ်ယာဉ်ဆင်းသည်။ အလယ်ပိုင်းတိုင်း တိုင်းမှူးကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်မမှူးလိုက်ပါလာ ပါသည်။ မဏ္ဍပ်မှာက အင်ဂျင်နီယာကြီးများ ခယက၊ မယက၊ ရယက ၉၅၅၅များ၊ ဌာနဆိုင်ရာများ၊ ဒေသခံလူထုများအားလုံးလူစုံတက်စုံ -

“ ဒီနေ့ကတော့ ရွှေကို မလို၊ ရေကိုသာလိုတဲ့ ဒေသခံပြည်သူ မိတ္တူအတွက် ဆန္ဒပြည့်မြောက်တဲ့နေ့၊ နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်ကြောင်း ပဏာမ မပြောလိုပါတယ်။ ”

ဟု တိုင်းမှူးက စကားပလ္လင်ခံရင်း ဆည်ဖွင့်ပွဲအား ဖွင့်လှစ် ပေးသည်။ ခရုသင်းတွေ မျှတ်၊ စည်တော်တွေ ရွန်း၊ ဝင်းတွေ ဝင်းကြ ဖည်။ သကြား၊ ဗြဟ္မာနံ၊ နတ်ဒေဝတာတွေ မှိုင်းမ ဖန်ဆင်းသည့်အလား ဆည်ကြီးတစ်ခု ဘွားကနဲဖြစ်သွားပြီ။ ဆီမီးကန်၊ ရုံးတော၊ လယ်ကွက်ကြီး။

မကျည်းခို၊ ကတက်ကုန်းက ရွာသူရွာသားများက ကွေးနေအောင် ကြာသည်။ သူတို့ ရေရတော့မည်။ ပျော်ကြပြီပေါ့။

ကျွန်တော်တို့လည်း ပျော်ပါသည်။ စမ်းသပ်မှုတစ်ခုအား ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပါပြီ။ ပြည်သူတွေအတွက် အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့ကြရသည် ကို ကျေနပ်ပါသည်။

“စစ်တိုက်စရာရှိရင် စစ်တိုက်၊ စစ်တိုက်စရာ မရှိရင် လှေကျင်၊ လှေကျင်စရာမရှိရင် ပြည်သူ့အကျိုးပြု လုပ်ငန်းလုပ်ကြ ” ဟု ကျွန်တော် တို့ တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်ကြီးများက လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း ကျွန်တော် တို့ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြပါပြီတည်း။

* *

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ မိုးအကုန် ဆောင်းအကူးကာလ။

တပ်ကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဗဟိုအဖွဲ့ မကွေးရောက်နေသည်မှာ ရက်သတ္တပတ်ရှိသွားပြီ။ ကိစ္စပြီး၍ စစ်ကိုင်းပြန်ပြီ။ မနက်စာစားပြီး မကွေးတပ်နယ်မှ ကားဖြင့်ထွက်လာကြရာ ပုပ္ဖိုးမှ ဝင်နားဖြစ်သည်။ နေစောင်းတော့ မြောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းများအား တွေ့နေရသည်။ ဟိုတုန်းကဆို ဒီနေရာများမှာ ထနောင်းပင်ရု ရှားပင်များ၊ ကျဲကျဲပါးပါးသာ တွေ့ရသည်။ ခြောက်လို့ ယခုတော့ စိမ်းလန်းစိုပြေနေ၏။

ကျွန်တော်တို့ကားလေးက ခပ်သွက်သွက်ဆင်းချလာရာ မကြာခင် ဝဲလောင်ရွာကြီးကို ကျော်သွားသည်။ ဝဲလောင်ကိုလွန်တော့ လမ်းဘေး ဝဲယာတွင် စိမ်းစိမ်းစိုစို စိုက်ခင်းပျိုးများကို တွေ့ရပြန်သည်။ တော်တော် စိုက်ပျိုးကောင်းနေပါလား။ တံတားဖြူဖြူနှင့် ထန်းတောညိုညိုအား လွန်လာ သည်။ ရှေ့မှာတော့ တွေ့ပါပြီ။

“ကျောက်တစ်လုံးရေလှောင်တမံသို့ (၆)မိုင်” ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ် လမ်းမကြီးမှ အရှေ့ဘက်လမ်းခွဲသို့ ကားကလေးအား ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ လမ်းဘေးဘယ်ညာတွင်တော့ ယခင်က မရှိဘူးသည့် ရင့်မှည့်စ လယ်ကွဲ များဖြင့် ဆယ်မိနစ်ခန့်သာ ကြာသည်။

“ဟော- ရောက်ပါပြီ ”

လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်က ကျွန်တော်တို့လုပ်အားပေးခဲ့သည့် ထန်းပင်နှင့် ဆူးပင်တွေသာရှိသော ပူပြင်းခြောက်သွေ့သည့်

တကယ့်ကန္တာရကျောက်တစ်လုံး၊ ယခုတော့ ရင်သပ်ရုံမောဖွယ် ရေ ပင်လယ်ကြီး၊ စစ်ဆင်ရေးတာဝန်များဖြင့် တစ်နှစ်ကျော် ကင်းဝေးခဲ့ရာ မျက်ဝါးထင်ထင် ယခုမှ ပြန်မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့လုပ်အားပေးပြီး ပြန်ချိန်က ရေလုံးဝ မဝင်သေးပါ။ ကားခေါင်းတွင်လိုက်ပါလာသည့် ဗဟိုအဖွဲ့က ကားပေါ်မှဆင်းပြီး -

“ ဝိုလ်သက်ဝေရေ- အံ့ဩစရာ ရေပင်လယ်ကြီးပါလားနော်၊ မယုံနိုင်စရာပဲဟေ့ ”

ရေလှောင်တမံတွင်းမှာ ရေက ပြည့်လှလှ၊ ပြည့်ချင်ချင်။ ဒီနှစ်မိုးကောင်း၍ ရေဝင် အလွန်ကောင်းသည်ဟု ဆည်လုပ်သားများက ပြောကြသည်။ တာရိုးပေါ်တက်ကြည့်ရာ မြောင်းမကြီးက ရေတသွင်သွင် စီးကျနေသည်ကို မြင်ရပြန်ပါသည်။ သီးထပ်သီးညှပ်တွေအတွက် ရေလွှတ် ပေးနေသည်ဆိုပဲ။ စိတ်ချမ်းသာစရာပါလား။

“ နွေမှာ ပူလောင်၊ မိုးမှာ ခေါင်၍၊ ဆောင်းမှာ စောင်မလောက်၊ မြူနှင်းပေါက်သည့် ခန်းခြောက် မြေဆီ၊ ဤဌာနိ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း တော့ စိမ်းလန်းသာယာ ပြည်မြန်မာ ဖြစ်တော့မှာပါလား ”

ဗဟိုအဖွဲ့က ရေပြင်ကျယ်အား ကြည်ကြည်နူးနူးကြည့်ပြီး သူရ ထားသည့် ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စကို ရွတ်လိုက်ရာ -

“ အဘက ကဗျာဆန်နေပြန်ပါပြီ ”

“ ကဗျာဆန်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကျေနပ်လွန်းလို့ ရတာလေး ကို အလိုအလျောက် ရွတ်လိုက်မိတာကွ၊ အင်း- ရွှေကို မလို၊ ရေကိုလိုတဲ့ တို့တောက်တစ်လုံးသူ ကျောက်တစ်လုံးသားတွေလဲ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲ ဖြစ်လာတော့မှာပဲ ”

“ လုပ်အားပေးတုန်းက သူတို့ကြိုးစားပုံအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ သေချာတာပေါ့ အဘရယ် ”

“ ရေအကျိုး ဆယ်ပါးမတောင်းပဲနဲ့ ပြည့်သတဲ့ ပိုးသက်ဝေရေ၊ ဒီရေသုံးရလို့ ဒီဒေသသားတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသလို စိမ့်ပေးတဲ့ လူကြီးတွေနဲ့ ပိုင်းလုပ်ပေးကြတဲ့လူတွေအားလုံးလဲ ရေအကျိုးတရား ဆယ်ပါးကို လက်ငင်းမှတ်ချခံစားကြရမှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီအထဲမှာ မင်းဒေရာ ဝါပါ ဝါသဟေ့၊ ကဲ- မဒီတာပွါးပြီး သွားကြစို့ ”

ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထွက်ချိန်တွင် နေလုံးနီနီက အနောက်ဘက် တောတန်းတွင် မေးတင်နေပြီ။ ညနေဆည်းဆာရောင်လက်လက်က

သောင်းစဉ်း

ကျောက်တစ်လုံးသည်အတွင်းက ရေပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်သို့ တဖျတ်ဖျတ် ကျလျက်၊ ထိုစဉ် ကတက်ကုန်းရွာဘက်မှ လော်စပီကာသံတစ်ချက် သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်။ “စိမ်းလဲ့ကန်သာ” သီချင်းတင်ရဲ့။

“ဖယ်နေဝန်း ယွန်းလုလုဂေါယာ xx ချောကညာယို တစ်သင်း xx ရေခပ်ဆင်း လာရှာ xx သနပ်ခါးဘဲကြား xx အသံ ယားအောင်ပင်သာ xx ပုလွေတိုတစ်ချောင်းနဲ့ xx ပြောင်းသွဲ့တဲ့ လူပျိုပါခင်ဗျာ xxx”

ဪ- ဗိုလ်ကြီးဝင်းဗိုလ်ကို သတိရသေးတော့။

ကတက်ကုန်းရွာသူ ညိုပြာညက်ကလေးတွေများ ရေခပ်ဆင်း နေပြီလား မသိနိုင်ပါပြီ။

* *

၁၉၉၃ ခုနှစ်က ကျောက်တစ်လုံးရေလှောင်တမံတည်ဆောက် ခဲ့ကြသူများကို ဂုဏ်ပြုလျက်။

စာရေးသူ
၁၉၉၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ

ကျောက်တစ်လုံးရေလှောင်တမံတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ဝင်များနှင့် စာရေးသူနှင့် တစ်ရင်းမှူးများ။ (၁၉၉၃ ခုနှစ်)

ပိနယ်မှ တောတွင်းလေ့ကျင့်ရေးလုပ်နေသည့်အရာရှိများအား စာရေးသူမှ လိုအပ်သည်များ မှာကြားစေစဉ်။ (၁၉၉၂ ခုနှစ်)

ကန်ဘလူမြို့နယ်တွင် တိုက်ပွဲဝင်လေ့ကျင့်ခန်းများပြုလုပ်ရင်းတန့်ဆည် ခေတ္တရောက်နေသည့်စာရေးသူ။ (၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ)

ကျောက်တစ်လုံးရေလှောင်တံမံဖွင့်ပွဲတွင်တွေ့ရသည့် တစ်မ(၃၃) တပ်မမှူးနှင့် မိတ္ထီလာလေတပ်မှအရာရှိကြီးများ။ (၁၉၉၃ ခုနှစ်)

ကန်ဘလူခရိုင်၊ မြေမွန်စိုက်ကွင်းသို့ရောက်နေသည့် စာရေးသူနှင့် (၁၉၉၃ ခုနှစ်)

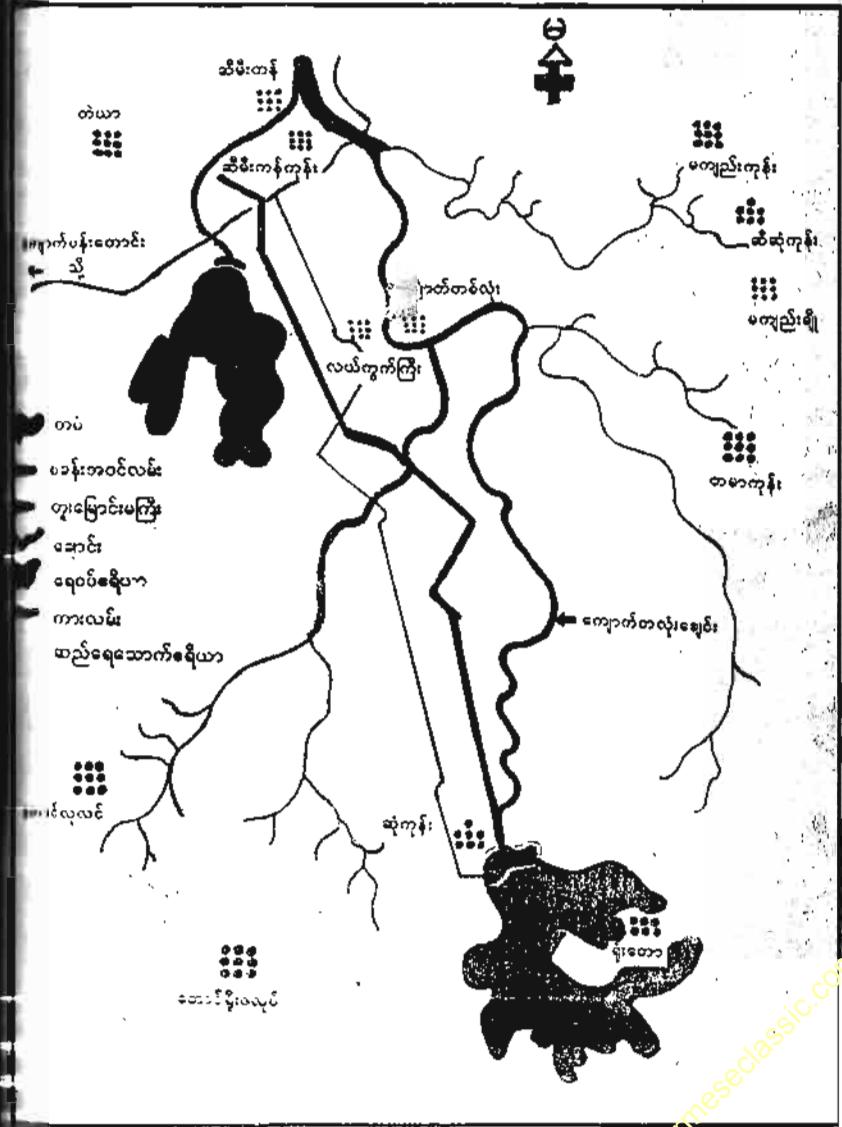

ကျောက်တစ်လုံးရေလှောင်တံမံ တည်ဆောက်ခဲ့စဉ်က စာရေးသူနှင့် ဇနီး ရုံးဟောခွာအနီး။ (၁၉၉၃ ခုနှစ်)

ကျောက်တစ်လုံး ရေလှောင်တံစီမံကိန်း
တူးမြောင်းတည်နေရာပြမြေပုံ

ကျောက်မြောင်း၊ ၁၀၃(၁၂) ဗဟိုကင်းအား စာရေးသူစစ်ထေး
နေ့စဉ်၊ (၁၉၉၃ ခုနှစ်)

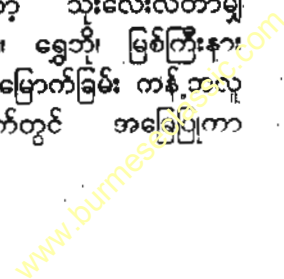
**အခန်း (၉)
သထုံတွင်သို့ စစ်ဆင်ရေးဝင်ရောက်ခြင်း**

စစ်ကိုင်းမှသည် သထုံသို့

ကျွန်တော်သည် ဇာတာလက္ခဏာအရ ကိုယ်က အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရမည့်သူမဟုတ်ဟု ဗေဒင်ဆရာများက အကြိမ်ကြိမ်ဟောဘူး၏။ နှလုံးလမ်းကြောင်းအပေါ်မှ သောကြာခါးပတ်နှင့် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံအောက်မှ ထောင်တက်နေသော လမ်းကြောင်းအမှားများကြောင့် လူကလည်း အမြဲတမ်း တလျှပ်လျှပ်တရွရွ လုပ်နေရာမှ ကျေနပ်နေသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောက်တစ်လုံး ရေလှောင်တမံကြီး တည်ဆောက်တော့ နေ့မအားညမနားဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ တစ်နှစ်စာကို နှစ်လနဲ့ ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျောက်တစ်လုံးရေလှောင်တမံကြီးပြီးတော့ သုံးလေးလတာမျှ ကပ်များကို ဗျူဟာလိုက် သင်တန်းများပေးရ၏။ ရွှေဘို၊ မြစ်ကြီးနား မဟာဗျူဟာလမ်းမကြီးအား ဗဟိုပြု၍ ရွှေဘိုခရိုင်မြောက်ခြမ်း ကန်ဘလူမြို့နယ်အတွင်းက စပါယ်နံ့သာကျေးရွာတစ်ဝိုက်တွင် အခြေပြုကာ တောတွင်းစစ်ဆင်ရေးသင်တန်းများ ပေးခဲ့ရ၏။

သင်တန်းပြီးတော့ အတော်ပါသဲ။

တပ်မမှူးမှ -

“ ကဲ- ကိုသက်ဦး၊ ခင်ဗျားအမျိုးတွေအိ သွားဘို့ရှိတယ်၊ သထုံ ဖိပွန်ရိက္ခာ Dumping စုပုံဘို့အတွက် ကျွန်တော်တို့တပ်မ တာဝန်ကျပြီ၊ ခင်ဗျား ဗျူဟာအရင်ထွက်ရမယ်၊ လိုတာ ပြင်ပေတော့ ”

ဖိပွန်ဘက်ကို တက်ရမယ်ဆိုပါလား၊ တပ်မတော်ထဲဝင်ခါစက တာဝန်ကျခဲ့သည့်ဒေသ၊ မေနဲ့ဖူးစာဆုံခဲ့ရသည့်ဒေသ၊ ဒီဒေသလေးကို မရောက်တာကြာပါပြီ၊ ကြာဆို အနှစ်နှစ်ဆယ်တောင် ကျော်ပြီ၊ ယခု ပြန်သွားရဦးမည်။ မေ၏ဆွေမျိုးညာတီများရှိသည့် ဒေသလည်း ဖြစ်ပြန် ၏။ ဩော်- ဒီလိုဆိုတော့ ညာတကာနဂ္ဂ သင်္ဂဟောလုပ်ရဦးတော့ မှာပါလား။

လိုတာတွေ ပြင်ရဆင်ရပြန်ပါပြီ၊ ဒေါတခွါးတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ကြ ပေဦးတော့မည်။ ကဲ- ခွပ်လိုက်ကြဦးစို့၊ သူငယ်ချင်းတို့ရေ -

* *

၁၉၉၃ ခုနှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် တပ်မရွေ့ပြေးအနေဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဗျူဟာနှင့် တပ်ရင်းနှစ်ရင်းတို့ စစ်ကိုင်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ရွှေဘိုမှ ခလရ(၄၂) ပုသိမ်ကြီးမှ ခမရ(၁၁၉)။

တစ်နှစ်ခွဲကျော်ကင်းဝေးနေခဲ့သော စစ်မြေပြင်သို့ တဖန်ပြန်ဝင်ရ ခြေပြန်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့မှ ထိုးစစ်ကို ရပ်ဆိုင်းခဲ့သော်လည်း ရန်သူတို့ကမူ ရပ်ဆိုင်းခြင်းမပြုခဲ့၊ တောင်ပိုင်းတိုင်းမှ ဗျူဟာပု၊ ထီးမုဒီးကို အလုံ အရင်းဖြင့် ဝင်တိုက်ခဲ့၏။ အရှေ့ပိုင်းတိုင်းမှ ဟွေပုံလောင်းကို အလားတူ ပင် ဝင်တိုက်ခဲ့၏။ ဒေါနတောင်တန်းနှင့် မနီးမဝေးရှိမြို့ကြီးမြို့ငယ် အတော်များများကို ရော့ကက်လောင်ချာများဖြင့် လှမ်းပစ်ကြ၏။ ရန်သူက တိုက်ပွဲများကို အဆက်မပြတ် ဖော်ထုတ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါ့ဆ၍ တော့ မရ၊ သတိတော့ ရှိရပေမည်။

သထုံသို့ ရောက်သည့်နေ့က ကျွန်တော်တို့နှစ်လံရမည့် မိတ္ထီလာ တပ်မ(၉၉) တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ငွေက -

ကိုသက်ဦးတို့ ဗျူဟာကတော့ သထုံ၊ ဖိပွန်ကားလမ်း အပိုင်း (၁)ကို တာဝန်ယူဘို့အား၊ လေးကေထိသွားပြီး လေးကေကနေ ကျသောဝါ ဆိုဝါထိကို တပ်ဆန်ထုတ်ပြီး ထားပါ၊ ပြီးရင် ဒီကနောက်ထပ် တစ်ဗျူဟာ လွှတ်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားဗျူဟာကတော့ လေးကေမှာ ထိုင်ပါ၊ ဟိုမှာ

ခွဲရုံးနှစ်စုဘဲ ရှိတယ်၊ ဒီဂွင်က တပ်မဟာ(၁)ဂွင်၊ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် မည့်ဘူး၊ သတိထား၊ ဘာမှ လက်လွတ်စပါယ် မလုပ်နဲ့၊ လေးကေကလဲ သိတဲ့အတိုင်း လင်းထင်ကျက်စားသွားတဲ့နေရာလေ၊ နာမည်ကြီးပေါ့၊ သူတို့နဲ့ မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေ များတယ်၊ ကိုသက်ဦးလဲ ရောက်ဖူးတာဘဲဗျာ၊ အဆင်ပြေအောင် နယ်မြေလူထုနဲ့ သင့်တင့်အောင် ပေါင်းသင်းပြီး ကိုယ် Mission အောင်မြင်အောင် လုပ်ပါ။ ”

တပ်မမှူးက သထုံ၊ ဖိပွန်ဂွင်အား များစွာအထာကျွမ်းသူဖြစ်၍ အသေးစိတ်မှာနေ၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း ၁၉၇၂ ခုနှစ်က လေးကေ ဂွင်ဝင်ခဲ့ဘူး၏။ ရန်သူခေါင်းဆောင်လင်းထင်တို့၊ ဆလံတို့၏ ပုံပြင်များ ဟား နားမဆန့်အောင် ကြားဘူးခဲ့၏။

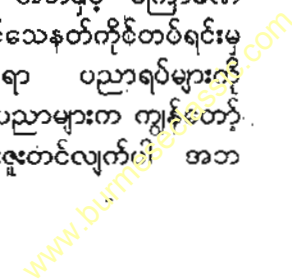
လေးကေဂွင်တွင် လင်းထင်က W သုံးလုံးအား အောက်ပါ အတိုင်း စာတမ်းထိုးခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုစာတမ်းသည်ကား -

I like woman, whisky and War ဟူသတည်း။

ဩော်- တကယ်လက်နက်အားကိုးနှင့် စစ်ဘုရင်ဝါဒကျင့်သုံး သွားသည့် သူတွေဘဲ၊ ဇာတ်သိမ်းမကောင်းသည်လည်း မပြောပါနှင့်။

လင်းထင်တပည့်ဆလံကတော့ ကုလားကရင်ကပြားဖြစ်ပြီး မိန်းမ များကျော်ယူခဲ့၏။ ထိုကိစ္စ၌ ဆရာလင်းထင်နှင့်အပြိုင်ကျခဲ့၏။ သူသည် လည်း တပ်မတော်စစ်ကြောင်းကို ရှောင်မလွတ်၍ သစ်ပင်ပေါ်တက် ပုန်းရာမှ ခါချဉ်ကိုက်ပြီး အောက်အဆင်း၌ အဖမ်းခံခဲ့ရ၏။ ခါချဉ် ဖာမတွေက စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် “ ခွေးကုလား သေပေရော့ဟဲ့ ” ဆိုကာ ပိုင်းကိုက် လိုက်လေသလားတော့ မသိ။

သူ့အား ဖမ်းဆီးရမိသူကား ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဘဝမှ အငြိမ်းစားယူ သွားသည့် နာမည်ကျော် မုဆိုးကြီးအဘဒေါ်ရီဂမ် ဖြစ်၏။ ယူတော့ ဖာဘတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေလည်း မသိတော့ပါ။ ဖိပွန်တွင် ယင်တန်းဆင်းပြီးစ ဗိုလ်ပေါက်စဘဝကတည်းက အဘနှင့် မကြာခဏ မတွေ့ဘူးနေ၏။ အဘက ဘားအံအမှတ်(၂) ကချင်သေနတ်ကိုစစ်တပ်ရင်းမှ ဖြစ်၏။ သူ့ထံမှ တောတွင်းစစ်ဆင်ရေးဆိုင်ရာ ပညာရပ်များကို လေ့လာတွေ့ကျကျနည်းနာခံယူလိုက်နိုင်ပါသည်။ ထိုပညာများက ကျွန်တော့် အတွက် နောင်တွင် အသုံးဝင်လှပါ၏။ ကျေးဇူးတင်လျက်ပါ အဘ မင်ဗျား။

သထုံတွင် တပ်မ(၉၉) တပ်မှူးထံမှ သြဝါဒများခံယူပြီး ကျွန်တော်သိမ်ဆိပ်မှတစ်ဆင့် လေးကေသို့ ချီတက်ခဲ့၏။ ပထမခရီး ပိန္နဲတောသို့ ရောက်၏။ ပိန္နဲတောတွင် သူငယ်ချင်း ဝိုင်းပန်းကြီးထွန်း (ကွယ်လွန်)နှင့် တွေ့၏။

ဟေ့- ကိုသက်ဦး၊ ပိန္နဲတောထိကတော့ ကျွန်တော့်ဗျူဟာက ထိန်းနိုင်လို့ OK တယ်။ ဝင်းတပတစ်ဝိုက်ကစပြီး သတိထားပေတော့နော်။ ဒီက ကောင်တွေက တောကြက်၊ တောငှက်တွေ၊ တစ်ချက်ငိုက် တစ်ချက် ခံရမယ်။ မိုင်းအထူးသတိထားဗျာ၊ ဆွဲမိုင်းနင်းမိုင်း သိပ်သုံးတယ်။”

ဝိုင်းပန်းကြီးထွန်းရိကား နတခမ ဗျူဟာမှူးဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် သင်တန်းသုံးလေးခုအတူ တက်ဖူးပြီး သက်တူရွယ်တူများဖြစ်၍ အထူး ခင်မင်သူဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အား သံယောဇဉ်ရှိသဖြင့် သူသိသမျှ မှာတူ ၏။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုထွန်းရီရယ်၊ ကျွန်တော်ဂရုစိုက်ပါမယ်။ သထုံတုန်းက တပ်မမှူးကလဲ မှာလိုက်ပါတယ်။”

ပိန္နဲတောမှထွက်တော့ လှည်းများပါလာ၏။ ကျွန်တော်သည် ခမရ(၁၁၉)တပ်ရင်းနှင့် ပွိုင့်မှ လိုက်ပါလာ၏။ ခလရ(၄၂)ကား နောက် နေ့မှခွါ၍ မြေထိုးစက်များသယ်ကာ လိုက်လာမည်ဖြစ်၏။ ထိုတပ်ရင်း ကား ဤဒေသသို့ ပထမအကြိမ်ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။ စစ်ဆင်ရေး အထူး အကြံမရှိသေး၍ အထိနာမသွားအောင် ခွါထားရ၏။

ဝင်းတပသို့ ညနေစောင်းတွင် ရောက်သွား၏။ ထုံးစံအတိုင်း တုန်းကြီးကျောင်းတွင် အခြေပြုရ၏။ ရွာလူကြီးခေါ်တော့ သူကြီးအထံ မရှိ၊ သူကြီးမသာ ရောက်လာ၏။

“ အမိုးရေ ဘာသတင်းထူးလဲဗျာ၊ ထူးရင် ပြောပါဦး။”

ဟု မေးရ၏။
ကွမ်းတွေဝါးနေသည့် အသက်ငါးဆယ်ကျော် သူကြီးမကြိုက် ခေါင်းသာ တွင်တွင် ရမ်းပြ၏။ ဘာရမ်းမှန်းတော့ မသိပါ။ ဝင်ခါစဆိုတော့ ဒီအတိုင်းဘဲ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ဒီပြည်နယ်မှာ နေလာတာကြာပြီ ဟု ကိုယ့်အမျိုးအကြောင်းကိုယ်သိသည်ပေါ့။

ဝင်းတပက နောက်တစ်နေ့အထွက်တွင်ပင် “အုံး၊ ဝုန်း” ဟူသော ကြောက်မက်ဘွယ် မြည်ဟီးသံကြားကြောင့် မိုင်းကွဲပြီဟု သိလိုက်ရ ခြေပြေးစစ်ကြောင်းမိုင်းထိပြီ ထင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဗျူဟာအဖွဲ့မှာ ရွာထဲကပင် မထွက်ရသေး၊ မိုင်းက ကွဲနေပြီ။

ချက်ချင်း စက်ဖွင့်ကာ မေးရ၏။
“ လင်းယုန်မှ သိမ်းငှက်၊ မိုင်းသံကြားတယ်၊ အခအနပြောပါ ပါဘဲ။”

“ သိမ်းငှက်မှ လင်းယုန်၊ ခွေးအလေးငါးကောင် ဆွဲမိုင်းဆွဲ၊ ပစ်ခတ်မှု အနည်းငယ်ဖြစ်၊ မိမိ အထိအခိုက် မရှိ၊ ဆွဲမိုင်းအကောင်း ၂ လုံးသိမ်းဆည်းရမိ၊ စိတ်မပူရန် တင်ပြအပ်။”

“ အောင်မယ်လေး၊ တော်သေးတာပေါ့။”
ကျွန်တော်လည်း အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ချက်ချင်းလိုက်သွား ပါသည်။ ရွာအထွတ် ကိုက် (၁၀၀၀)ကျော် အင်ပင်များထူထပ်စွာ ပေါက်နေသည့် တျောက်တောင်ကွေ့လေးမှ စောင့်၍ မိုင်းဆွဲခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ပွိုင့်က ပတ်ရင်းလိုက်၍ သူပစ်ကိုယ်ပစ် ပစ်လိုက်ရ၏။ ပစ်ခတ်မှုဖြစ်သွားသဖြင့် ရန်သူကဆွဲမိုင်းအား ကမန်းကတန်း ဆွဲကာ လက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

မိုင်းသံ၊ သေနတ်သံများကြားလာရ၍ စစ်မြေပြင်နဲ့တော့ ဗျူဟာပြု၊ ဒီအတိုင်းဆို မကြာမတင်မှာပင် သေတံမရောက် သက်မပျောက် ဖြစ်စဉ်များ ကြုံရတော့မည်ထင်၏။

တလမ်းလုံးဂရုစိုက်ပြီးလာခဲ့ကြရာ နေမင်းအောင်ရွာကလေးကို မျက်ပြီးသည်နှင့် ညနေနေဝင်ရီတရောတွင်ကား မိုင်းညိုညို လေးကေ ကျောက်တောင်ကြီးအနီးရှိ နာမည်ကျော် လေးကေကျေးရွာသို့ ဆိုက် ကိုက် ဖြိုက်ဖြိုက်ရောက်ပါတော့သည်။

လင်းထင်ရဲ့ နာမည်ကျော်လေးကေတော့ ရောက်ပေပြီ။ မျက်ထပ်ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမည်လဲတော့ မသိ၊ စောင့်ကြည့်ရပါဦးမည်။

* *

လေးကေတွင် သုံးလေးရက်နားပြီး တပ်ကိုပြန်စုဖွဲ့ရ၏။ (၁၁၉) တပ်ရင်းမှာ ကရင်ပြည်နယ်အတွေ အကြံများ၍ တပ်ရင်းမှူး မလား တောင်ပိုင်းတိုင်းနှင့် အရှေ့တောင်တိုင်းတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စစ်ထမ်းဆောင်ဘူးသဖြင့် အားထားရ၏။ ထိုသူမှာ တခြားသူ မဟုတ်ပါ။ တပခက ကျွန်တော်၏ဂိုဏ်းဖြစ်ခဲ့ဘူးသည့် ဝိုင်းပန်းအေးမြင့် ၏။ ထို့ကြောင့် လေးကေမှ မြစ်ကမ်းကြီးဝိုင်းကို မြေဆန် ရန်အတွက်

သူ့ကိုပင်တာဝန်ပေးရ၏။ ခလရ(၄၂)ကိုတော့ လေးကေနှင့် နေရာအောင် ဝင်းတပကြားလမ်းဖောက်လုပ်ရေး တာဝန်ပေးထားရ၏။

လေးကေမှ မြစ်ကျိုးအထိကား ဘာပြဿနာမှမပေါ်ပါ။ ရေသတင်းကလည်း ဘာမှမရ၊ လေးကေရွာကြီးကား အိမ်ခြေသုံးရာခန့်၊ လေးရာနီးပါးရှိ၏။ ရန်သူခေါင်းဆောင် စံသိန်းတို့၊ စောမြင့်ထွေးတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများလည်း လေးကေတွင် ရှိ၏။ ထူးထူးခြားခြား ယောက်ျားသူကြီးရှိသည့် ရွာလည်း ဖြစ်၏။ ရန်သူ့သတင်းမရသေးပဲ ပုသိမ်ကြီးတပ်ရင်းအား မြစ်ကျိုးတူကဘိသို့ ဆက်ထွက်စေ၏။ မြစ်တွင် တစ်ထောက်နားကာ ကြိုးဝိုင်းသို့ ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်၏။ မြစ်သူကြီးမကား အမိုးဒေါ်ခင်စန်းဖြစ်၏။ အမိုးက -

“ ဒီနားမှာ အေးအေးဆေးဆေးပါ ၊ ဖိုးခွားတို့ သွားမှာ သွားပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး ” ဟု ဆို၏။

သူမပြောသည့်အတိုင်းဆက်ထွက်တော့ ရွာနှင့်သိပ်မဝေးသော အုတ်ကန်ကြီးချောင်းအရောက်တွင် တိုက်ပွဲပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားပါသည်။ ရန်သူက စောင့်တိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အသံဗလံတွေဆူညံနေသော တပ်ရင်းများကို သတင်းမေး၍ အတင်းစစ်ကူ လိုက်စေ၏။ ခလရ(၁၀) စစ်ကြောင်း(၂)နှင့် ရန်သူအင်အား (၁၀၀)ခန့်တွေ့ဆုံကြခြင်းပင် ဖြစ်ထုံးစံအတိုင်း ရန်သူက ဒေသခံများဖြစ်၏။ နယ်မြေကျွမ်း၏။ သတိပျောက်နိုင်၏။ မိမိဘက်က ဘုမသိဘမသိ တစ်ခါမမရောက်ပေးဘဲ နေရာကို ဝင်တိုးရခြင်းဖြစ်၏။ စစ်ကြောင်းများ ဒုတပ်ရင်းများ ဝိုင်းအောင်မြင်ကလည်း ရန်ကုန်မှတ်တမ်းရုံးက မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပြောပါ။ သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နှစ်နာရီခန့်ကြာသည့် ထိုတိုက်ပွဲတွင် မိမိဘက် (၄)ဦးကျဆုံးပြီး (၁၉)ဦး ဒဏ်ရာရသွား၏။ ရန်သူ၏ RPG များ ပစ်ခတ်ခြင်းခံရပြီး ယခုကဲ့သို့ ဒဏ်ရာများရလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အလှူသည် တပ်ဖြစ်၍သာ သေနတ်ပါ မသွားခြင်းဖြစ်၏။

လာလာခြင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသကဲ့သို့ မိမိဘက်မှ အစိတ်အရှာအနာများသွားသဖြင့် ကျွန်တော်အတော်ပင် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။ တပည့်မကောင်း ဆရာခေါင်းဆိုသကဲ့သို့ ပြစ်မှုအတွက်လည်း တာဝန်ယူလိုက်ရပါ၏။ ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်တော်တော်နှင့်အိပ်နိုင်ဘဲ စိတ်ကူးတစ်ရာများအား မရေးစေ

။ နောက်ဖြင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ကဗျာများစပ်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကျွန်တော်၏ ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စကို ပြန်ဖတ်ကြည့်မိ၏။

“ လေးကေ ရောက်ပြီး မပြီးသေးတော့ ခရီးဆက် ရှေ့ တိုတိုး မြစ်ကျိုးဆိုတာ ရောက်ပြန်ပါရော မြစ်ကျိုးမှာက သတင်းရတော့ ကင်းချပြီး တစ်ညနား သတင်းစကား မေးလားမြန်းလား စုံစမ်းလားနဲ့ ဒို့့ဲ့ဲ့အမိုး ဒေါ်ခင်စန်းပြောစမ်းပါဗျာ ငပွေးတွေဟာ ဘယ်နေရာမှာရှိတာလဲ ကဲ- စောမြင့်ထွေးဟာ တကေးလောင်းမှာဆိုဟုတ်လား အုတ်ကန်ကြီးချောင်းမှာရော ဘာများရှိသေးလဲနဲ့ လဲပေါင်းများစွာ မေးပြီးတာမို့ ရှေ့တိုးကြစို့ မြစ်ကျိုးတူကဘိ တစ်ကြောင်းစီ နေရာက ကဲကွာ သွားစမ်း၊ တိုးစမ်းကြည့်မယ် သယ်သာသယ်ပါကွာ ဘယ်မှာလဲငပွေး မတွေ့သေးဘူး ကွင်းစပ်ကူးပြီး အုတ်ကန်ကြီးချောင်းကို နဲ့နဲ့သာလိုတော့တယ် ဆက်ထွက်မယ်အလုပ် ဟိုတော့အုပ်က ဖောင်းဖိုင်းတုတ်တော့ ရွတ်တရက်ချက်ချင်း တျင်းလဲမတူးနိုင် မပိုင်မနိုင်မို့ ငါတို့တစ်တွေမှာ အလစ်တွယ်တာ ခံသာလာရ ဟန်မကျပဲ သူ့ဆွေငါ့ဆွေ အတင်းဆွဲပြီး ချိစစ်ပဲဆင် မြစ်ကျိုးဝင်တာ နောက်တစ်ခါအတွက် အသက်မထွက်အောင် တွက်ချက်ဆောင်ရွက် နောင်တသက်မမေ့ ဒီတစ်ခါမှာ အီကာသွားပဟေ့လို့ ကြုံသရွေ့လူကို ယူကြပညာ ပေးခဲ့ပါရ အော်- ပထမပွဲမှာ စပြီးကွဲခဲ့ရ

ရုပ်ရှင်ထဲက ဦးရွှေဘလိုပါပဲဗျာ။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကဗျာကိုယ်ဖတ်၍ ပြုံးမိ၏။ မင်းသားရွှေဘတို့က ပွဲအစမှာ ဒီလိုဘဲ ခံရတတ်၏။ ဇာတ်သိမ်းကျတော့ ရွှေဘနိုင်တာပါဘဲ။ ယခုလည်း ဇာတ်သိမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်မည်မှာ သေချာပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ လောလောဆယ်ရန်သူတို့ဘက်က စစ်ကိုင်းတပ်မကို ပွဲဦးထွက်တိုက်လိုက်နိုင်၍ စိတ်ခါတ်များတက်ကြွစေရ၏။ မကြာခဏ ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ခြင်းများ လုပ်လာ၏။ ဟိုနားက ဖျောက်ကန်၊ ဒီနားက ဖျောက်ကန် လုပ်တတ်၏။ လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် သာမက ရွာထဲမှာပင် သူတို့ဘက်က ပျောက်ကြား ဝင်ရောက်ပစ်ခတ်ခြင်းများ ရှိလာ၏။ တစ်ရွာလုံးလိုလိုလည်း သူတို့လူချည်းလေး ဖြစ်နေသည်ထင်၏။

ရော- ဒီလေးကေနဲ့ ခက်ချေပြီ။

ကျွန်တော်မှာ ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားရပါတော့သည်။ ကြံရမိပါတော့သည်။ သို့ရာတွင် မိမိက စဉ်းစား၍မှ အဖြေမပေါ်သေး။ ရန်သူ့လက်ဦးသွားသည်ကများပါ၏။ မိမိက ရွာသားတစ်ဦးအား အမာခံပေးပေးမှ မကြာသေး။ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုသတင်းပေါက်သွားသည် မိမိအမာခံရွာအပြင်ထွက်တွင် အပစ်သတ်ခံလိုက်ရ၏။ မိမိတို့ကို သတိပေးမည့်သူ မရှိတော့။ ညဆိုရင်လည်း တစ်ညလုံးလူတွေက လျှပ်ရွာရွာနှင့် လုပ်နေကြ၏။ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိ၊ ဘာလုပ်နေကြမှန်းလဲ မသိ။ ကျွန်တော်အနေနှင့် ရွာကိုဘယ်လိုကိုင်ရမလဲဟု ဝေခွဲမရနိုင်မိပေ။ ထူးခြားဖြစ်စဉ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားလာ၏။

လေးကေရောက်ပြီး နှစ်ပတ်ကျော် သုံးပတ်ခန့်အကြာတစ်နေ့မှတ်တမ်းများအရ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဇန္နဝါရီလ (၁၂)ရက်နေ့မှာ မြောက်ဘက်မှ တပ်ခွဲသုံးခွဲပါ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း လေးကေရောက်လာ၏။ စစ်ဆင်ရေးတာဝန်ပြီးဆုံး၍ အနားပြန်မည့် တေလတပ်ရင်းဖြစ်၏။ သနက(၂) ဖြစ်ပါသည်။ တပ်ရင်းများမှာ ကျွန်တော်တို့ကျိုင်းတုံဒေသတွင် အတူနေခဲ့ဘူး၍ အထူးခင်မင်ခဲ့၏။ သနက(၂)ကောင်း၍ ကာတွန်းအောင်ရန်၏ဇာတ်လိုက် ကိုစံပနှင့် ဇွန်ရွာထဲသို့ကြောင့် အများကသူ့အား ကိုစံပဟု ခေါ်ကြ၏။ စိုစံပတို့မိတ္ထီလာတပ်မ (၉၉)၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်မှ ဖြစ်၏။

တပ်ရင်းများအား ထိုနေ့က စခန်းသို့ ညစာထမင်းလာစားရန် ဖိတ်လိုက်၏။ ညစာအား အာမိရမ်လေးဖြင့် အာသွက်ရွာသွက်အောင် နွေးလိုက်ပြီးမှ စားကြ၏။ ည (၆)နာရီခွဲမှာမှ ထမင်းပွဲက စပြစ်၏။ အာမိရမ်လေးကြောင့် (၇)နာရီခွဲမှာ တကယ်ထမင်းစားဖြစ်၏။ ထမင်းစား၍မှ တစ်လုပ်၊ နှစ်လုပ် ဝင်သေးသည်။ ရွာမြောက်ဖျားမှ -

“ဒိုင်း- ဒိုင်း- ဒိုင်း- ဒိုင်း- ဒိုင်း” ဟူသော လက်နက်ငယ်အတွဲ

လိုက် ပစ်ခတ်သံများနှင့် “ဝုန်း”ကနဲ မြည်ဟီးပေါက်ကွဲလိုက်သည့် RPG ယံကြားရ၏။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ချေပြီ။ အပြင်မှာ ကျွန်တော်၏ တပ်များ မရှိ၊ စခန်းတွင် ဗျူဟာရုံးနှင့် ရွှေဘိုတပ်ရင်း ခလရ(၄၂)မှ ခွဲရုံးနှစ်စု ရှိပြီး ရွာထဲတွင်ကား အဂန္တုတပ်များသာ ရှိနေ၏။

“ကဲ- တပ်ရင်းများ၊ ထွက်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီ ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ဆိုသည်နှင့် တပ်ရင်းများကိုစံပခမျာ ကသုတ်ကရက်ဖြင့် ရွာတွင်းသို့ ပြန်ပြေး သွား၏။ ကျွန်တော်လည်း မနေသာ၍ ဦးစီးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးစိုးဝင်းကိုခေါ်ပြီး လိုက်ကြည့်ရ၏။

ရွာမြောက်ဖျားတပ်ခွဲမှ တပ်စိတ်တစ်စိတ်အခြေပြုထားသည့် ကိုဝ်အားဝင်ပြီး ရန်သူ (၂)ဦးမှ ပျောက်ကြားပစ်ခတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ကနီးကပ်၍ လက်နက်ငယ်ဖြင့် ပစ်ခတ်မှုကြောင့် မိမိဘက်မှ တစ်ဦး ကျဆုံးပြီး (၂)ဦး RPG ထိမှန်ကာ ဒဏ်ရာရသွား၏။

ရန်သူကတော့ ညအမှောင်ကို အကာအကွယ်ယူကာ တပ်များက သွား၏။ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိ၊ လေးကေဆိုသည်က ထိုကဲ့သို့ပင် ရွာပါပေ။

ထိုကိစ္စအတွက် အထက်ဌာနမှ ကျွန်တော်၏ဗျူဟာကိုပါ ဖြေရှင်းပျက်တောင်းသဖြင့် အတော်ဖြေရှင်းယူရပါသည်။

ရန်သူက လေးကေ၊ မြစ်ကနီး၊ ကြိုးဝိုင်း၊ ဒေါင်ကြီး၊ ကျသောင်း၊ စသည့် သထုံ၊ ဖါပွန်ရိက္ခာပို့လမ်းကြောင်းပေါ်မှာသာမက ခိုသမိမိကောင်းဘေးက ကိစီးပုလဲ၊ ပျဉ်းမပင်ဆိပ်စသည့် ရွာကြီးများတွင်လည်း လက်ကားလျက် ရှိ၏။ ရန်သူတွင် ဒေသခံ၊ ရွာခံပျောက်ကြားပျားနှင့် လျှပ်လည်တိုက်ခိုက်နေသည့် လျှပ်ရွားတပ်ဖွဲ့များလည်း ရှိ၏။ ဒေသခံပျောက်ကြားများက ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့ငယ်များအား သာလွန်အင်အား

ဖြင့် စုဖွဲ့တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် သတင်းများ အဆက်မပြတ် ရန်သူ့ဌာနချုပ် များသို့ ပို့လျက်ရှိ၏။ ထိုသို့ပို့ရန် သူတို့တွင် ICOM စကားပြော စက်ကလေးများရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်လုပ် ထိုစက်ကလေးများဖြင့် သတင်းပို့နေ၏။ ၎င်းတို့၏ ပင်မအထိုင်စက်က မီးခိုးတောင်ပေါ်တွင် ရှိ၏။ ထိုစက်ကြီးမှ အားလုံးကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးနေ၏။ လေးကေတွင်က ဖြစ်စဉ်များနှင့် တပ်မဟာ(၁)၏လျှပ်စွမ်းအားများကို လည်း ထိုစက်ကြီးမှပင် ဖတ်သိပို့ ပို့ပေးနေ၏။

ကျွန်တော်၏ဗျူဟာတွင် ဦးစီးအရာရှိသုံးဦးပါဝင်၏။ ဗိုလ်မှူး စိုးမင်း(ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးမင်း၊ နယ်စပ်စည်ပင်)၊ ဗိုလ်ကြီးစိုးဝင်း(ယခု နယ်စပ်စည်ပင်)၊ ဗိုလ်ကြီးမြသွင် (ယခု ဗိုလ်မှူး မြသွင်)၊ ဆက်သွယ်ရေးမှ ဗိုလ်ကြီးအောင်မိုးထူး(ယခု ဗိုလ်မှူးအောင်မိုးထူး)၊ ဆရာဝန် ဒေါက်တာ မြတ်မော်တို့ ပါဝင်၏။ အားလုံးလူငယ်လူရွယ် တက်တက်ကြွကြွများဖြစ်၍ အားထားရ၏။

ရန်သူ့သတင်းအား ရွာရွာရွာများထံမှ မရသဖြင့် ကျွန်တော် တို့အတွက် သတင်းရရှိနေက အလွန်အရေးကြီးနေ၏။ ရွာတွင်းညဝေ ပစ်သွားသည်ကိုလည်း ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့၊ ထုံးစံအတိုင်း No information, no operation ပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အေလာတစ်ရင်းဖြစ်စဉ်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း နောက်နေ့ တွင် အရေးပေါ် အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး အရာရှိများနှင့် တိုင်ပင်ရ၏။

“ ကဲ- တို့တစ်တွေတော့ ဒီအတိုင်းနေရင် ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ကွ၊ ရန်သူက လုပ်ချင်သလို လုပ်နေတယ်။ လေးကေပတ်ဝန်းကျင် လျှပ်စွမ်းလုပ်နေတဲ့ စံသိန်းကိုယ်တိုင်က လေးကေသားဆိုတော့ ခက်တယ် ရွာထဲမှာလဲ သူ့အမျိုးတွေ အများကြီး၊ ဒါကြောင့် တစ်ရွာလုံးက ကြောက်နေကြတယ်။ တို့ဘက်ပါမလုံလုလဲ သတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ အရေးကြီး တာ သတင်းရဖို့နဲ့ ရန်သူ့တီးကွက်အတိုင်း မကမိဘို့ဘဲ၊ Don't dance with the enemy tune လို့ သင်ဘူးတယ်ကွ၊ ကဲ- တို့အရာရှိတွေ အကြံပေးပါဦး ”

ကျွန်တော်က အစည်းအဝေးလျှင်စချင်း ပြောရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏စစ်ဦးစီးမှူး ဒုတိယတန်း ဗိုလ်မှူးစိုးမင်းက တစ် ပြည်နယ်အတွေ့အကြုံများသူ ဖြစ်၏။

“ ကျွန်တော်တို့ရောက်တာ နှစ်ပတ်ဘဲရှိပါသေးတယ် ဗျူဟာမှူး၊ သိပ်စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ တပ်တွေကလဲ အနီကြောင်းပေါ်မှာဖြန့်ပြီး လမ်းလုပ်နေရတော့ မစုဖွဲ့နိုင်ဖူး၊ အရေးကြီးတာ သတင်းရဘို့ပါဘဲ၊ သတင်းရရင် တပ်တွေကို အမြန်စုဖွဲ့၊ အမြန်တိုက်၊ အမြန်ပြန်ဖြန့်လုပ်လို့ ရပါတယ် ”

“ အဲဒါဆိုရင် သတင်းရဘို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”
“ သတင်းရဘို့ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော့်ဆိုမှာလဲ ICOM စက် ကလေးတွေ ပါလာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ရန်သူ့သတင်းတွေ ကြားဖြတ်ဖမ်းပြီး သတင်းယူရင် ရနိုင်ပါတယ် ”

ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးအောင်မိုးထူးက အကြံပေး၏။ ထိုအကြံအစည်ကား လောလောဆယ်တွင် အကောင်းဆုံးအကြံပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် -

“ အေး၊ အဲဒါဆိုရင်လဲ လုပ်ကွာ၊ ဘာသာပြန်ဖို့ကတော့ ဗိုလ်ကြီး စိုးဝင်းက တပ်ရင်းလိုက် ဒီက တိုင်းရင်းသားစကားကျွမ်းကျင်တဲ့ ရဲဘော် တစ်ယောက်စီ ဒီနေ့အပို့ခိုင်း၊ သူတို့ကို ရန်သူ့ကြေးနန်းတွေ အမြန်ဖမ်း နိုင်းပြီး ဘာသာပြန်ရတဲ့ သတင်းတွေ ငါ့ဆီအမြန်တင်ကွာ ”

တပ်များကို ဖြန့်ထားရသဖြင့် လေးကေတွင် ကျွန်တော်၏ ဗျူဟာရုံးနှင့် ခလရ(၄၂)မှ တပ်စုနှစ်စုသာ ရှိ၏။ တပ်ခွဲများမှာ ဗိုလ်ကြီး မောင်မောင်အောင်ဖြစ်၏။ (ယခု ဗိုလ်မှူးမောင်မောင်အောင်၊ နယ်စပ် စည်ပင်)

ရန်သူက လျှပ်စွမ်းအားများသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ရံဖန်ရံခါဗျူဟာမှ ဆက်သွယ်ရေး၊ ဆေး၊ ဘီအီးစသည့် ရုံးအဖွဲ့၊ ရေလေတွေတိမ်များကို စုစည်း၍ တပ်စိတ်လိုက် တိုက်ကင်း၊ လှည့်ကင်းများကို တာဝန်ပေးရ၏။ တိုက်ပွဲဖြစ်လျှင် ဆေးဖို့၊ ဆက်သွယ်ရေးဖို့ဆိုပြီး ရန်သူက ခွင့်လွှတ်မည်ပုံ မပေါ်ပါ။

“ အဘ၊ ကျွန်တော်အကြံတစ်ခုပေးချင်ပါတယ် ”
ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်အောင်က တင်ပြ၏။

“ အေး၊ ပြောကွာ ”
“ အခုဟာက ကျွန်တော်တို့က အနီကြောင်းပေါ်မှာ တပ်ကို မှတ်ကြကြပြန်ထားရတော့ ပြန်စုလို့လဲ မလွယ်ဘူး၊ ကဲဒါကြောင့် လေးကေမှာ တပ်များများမထားနိုင်ဘူး၊ ဒါသိရင် ဒီကောင်တွေ လေးကေ

တို့ လာတိုက်မှာ စိတ်ပူတယ်၊ ပျောက်ကြားတွေကလဲ ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ အမြဲလိုလိုရှိတယ်။ ဒီပျောက်ကြားတွေကဘဲ သတင်းပေးနေတာဘဲ ဘယ်ကောင်ပျောက်ကြားမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ဘယ်ကောင်ရွာသားမှန်းလဲ မသိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ပထမဆုံးက ရွာအဝင်အထွက်ကို ထိန်းချုပ် လိုပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက ရွာပတ်လည်က လယ်တဲတောင်ယာ အားလုံးရှင်းလိုက်ဖို့လိုမယ်။ ဒါမှ ဒီကောင်တွေ မခိုနိုင်မှာ။ အဲဒါမှ ရှိတဲ့လူတွေ ရွာထဲပြန်ဝင်ခိုင်းမှ ရမယ်ထင်တယ်။ ဒါမှ လူဆိုးလူကောင် ခွဲလို့ရမယ်။ ဒါဆိုရင် အန္တရာယ်အတော်ကင်းပါပြီ။ အခုဟာကတော့ ကျွန်တော်တို့လျှပ်တာနဲ့ ရန်သူကသတင်းရရနေတာဘဲ ”

“အေး၊ မင်အကြံကောင်းတယ်ကွာ၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ ရန်သူ သတင်းကြားဖြတ်ဖမ်းဖို့က ဗိုလ်ကြီးအောင်မိုးထူးနဲ့အဖွဲ့က လုပ်ကွာ နေ့စဉ်အချိန်ပြည့်သာဖမ်းတော့၊ ရွာ ပတ်ဝန်းကျင်လယ်တဲ တောင်ယာ တဲတွေ အားလုံးရှင်းဖို့က မောင်မောင်အောင်က လုပ်ကွာ၊ လူအစုံ အထွက်ထိန်းချုပ်ဖို့က ဗိုလ်မှူးစိုးမင်းနဲ့ ဗိုလ်ကြီးစိုးဝင်းက လုပ်ကွာ ရွာသားတွေ ည (၆)နာရီက မနက် (၆)နာရီအတွင်း ရွာအပြင် မထွက်စေနဲ့ကွာ၊ တုံ့လမ်းထိုးနေတဲ့ကာလမှာ ရန်သူမလျှပ်နိုင်အောင် ထိန်းထားရမယ်။ လမ်းထိုးတဲ့စက်တွေက ဝင်းတပနဲ့ပိနဲ့တောကြားထဲ ရောက်နေပြီကွ ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ ”

အရာရှိများအားလုံးက တညီတညွတ်တည်းဆိုကြ၏။

“စိုးဝင်းကလဲ မင်းက လျှိုင်းဘွဲ့ကလာတာဆိုတော့ ဒီကလေး အထာပေါက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အရပ်ဝတ်နဲ့ မစန်းမြင့်ဆိုင်နေတဲ့ သွားပြီး မြေပြင်အရပ်သတင်းလေး အဲဒီက ရအောင် ယူပေး ”

မစန်းမြင့်ဆိုသည်ကား လေးကေတွင် အကြီးဆုံးသော ကုန်ပုံကြီးဖွင့်ထားပြီး တစ်ရွာလုံးက သူ့ဆီမှစော့စယ်ရ၏။ သစ်အရောင်းအဝယ် လည်း လုပ်၏။ သစ်စက်လည်း ရှိ၏။ သူမဆိုင်က အရပ်သားအစုံ အထွက်များ၏။ တပ်တွေနှင့်လည်း ခင်မင်၏။ ရန်သူနှင့်လည်း မကင်း၊ မကင်းကြောင်းများရှိသည်ဟုလည်း ကြားဘူး၏။ ထို့ပြင် မစန်းမြင့် ရုပ်ရည်ချောမောသန်ပြန်ပြီး အသက်သုံးဆယ်ခန့်မျှသာရှိသည့် အပြေ သော တစ်ခုလပ်မလေးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထိုတာဝန်ကို ဗိုလ်ကြီးစိုးဝင်းက မငြင်းမဆန်ဘဲ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် -

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ ”

ဟုဆိုသောအခါ ဗိုလ်မှူးစိုးမင်းက -

“စိုးဝင်းက အဘမလွှတ်ခင်ကတည်းက သွားချင်နေတာခင်ဗျ ”

ဟု ဝင်ထောက်လိုက်ရာ ကျန်အရာရှိများအားလုံးက ဝါးကနဲ ဝိုင်းရယ် လိုက်ကြ၏။

ထို့နေ့က အထက်ပါအတိုင်း အစည်းအဝေးကို အရယ်အမော လေးဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့သည်။ ရယ်မောလိုက်ရတော့ စိတ် တော့ နိနဲပေါသွားပါ၏။

သုံးလေးရက်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့ဆောင်ရွက်ချက်များက အကောင်အထည် ပေါ်လာ၏။ ရွာပတ်ဝန်းကျင်လယ်တဲများအားလုံး ရှင်းသွား၏။ လယ်တဲမှရွာသားတွေကို ရွာပြန်အိပ်စေ၏။ ညမထွက်ရ အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။ ဤတွင်ကြားဖြတ်စက်မှ အသံဗလံများ ထွက်ပေါ် လာ၏။

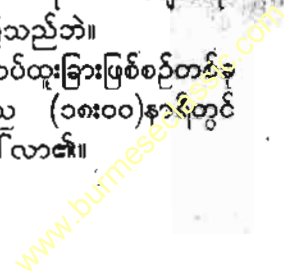
“ခွေးမသား၊ လေးကေကကောင်တွေ၊ သိပ်လှပီးဝတယ်၊ တို့တဲ တွေ အားလုံး ဖျက်လိုက် ပြီကွ၊ ငါတို့ ကောက်မိုးပုံတိုးအိပ်နေရပြီ ”

“ညဆိုလဲ အပြင်မထွက်ရအမိန့်ထုတ်ထားတော့ အဝင်ရ အထွက်ရလဲ ခက်သွားပြီ၊ လေးကေကို အခုရောက်လာတဲ့ ခွေးမသား ကောင်တွေက သိပ်လည်တယ်ကွ၊ ဒီစခန်းကို တိုက်ပစ်ရမယ် ”

“ဗဟိုကလဲ မြေထိုးစက်တွေဖျက်နိုင်ရင်ဖျက်၊ မဖျက်နိုင်ရင် စခန်းတိုက်ဆိုပြီး အမိန့် ပေးနေတယ်ကွ၊ မင်းတို့တစ်ခုခုတော့လုပ် ”

စံသံဖြင့် ကြားဖြတ်စက်မှ သတင်းများရလာ၏။ ရန်သူ့စက် များမှာ လေးငါးလုံးဖြစ်၍ အထက်စက်အောက်စက်ခွဲကာ ဖမ်းရပါ တော့သည်။ ရသည်များကို ဘာသာပြန်ကာ သုံးသပ်ရပါ၏။ ပျော်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ရန်သူနှင့် မိမိဉာဏ်ရည်ပြိုင်ကြသည်ဘဲ။

တစ်ပတ်ပင် မပြည့်လိုက်ပါ။ နောက်ထပ်ထူးခြားဖြစ်စဉ်တစ်ခု ပါလာ၏။ ထိုနေ့ညက လမိုက်ညဖြစ်၏။ ည (၁၈:၀၀)နာရီတွင် ကြားဖြတ်စက်မှ ညွှန်ကြားချက်ပေးနေကြ အသံပေါ်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ဒီညရည်မှန်းချက်အရောက်သွား။ ည (၈)နာရီမှာ အပြတ်ချမယ်၊ အားလုံးခိုင်းထားပြီးမှ အထဲဝင်မယ်၊ အရပ် တစ်ခါထက်ပိုပြီး အထိနာသွားအောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒါပဲဟိုက ခိုင်းတာ”

ထိုစဉ်ကလေးရဲလျှင်ရခြင်း ဗိုလ်ကြီးအောင်မိုးထူးက ကျွန်တော့်အား ချက်ချင်း လာသတင်းပို့၏။

“ဒီကောင်တွေ စခန်းချမယ်ထင်တယ်ကွ၊ အများဆုံးဖြစ်နိုင်တာ တို့စခန်းဘဲ၊ အဲဒီတော့ ရွာထဲတပ်ထုတ်စရာလဲ များများစားစားမရှိဘူး၊ ဗိုလ်အောင်လင်းနဲ့တစ်စု အပြင်ထုတ်ကွာ၊ ရန်သူလာနိုင်တဲ့လမ်းတွေ လူခွဲပြီးပိတ်၊ မောင်မောင်အောင်နဲ့တစ်စုက စခန်းထဲမှာ တပ်အသင့်နေရာ ယူထား၊ တပ်ရင်းနဲ့ စခန်းတွေလဲ Code word နဲ့ လှမ်းသတင်းပို့ထား”

ကျွန်တော်သည် လိုအပ်သည်များ အမြန်စီစဉ်လိုက်၏။ လေးကေ ရွာကလည်း အိမ်ခြေရာကျော်ပြီး ခပ်များများခပ်ရုပ်ရုပ်ဖြစ်၏။ တည ဆောက်ပုံကလည်း အကွက်အကွင်းမကျ၊ ရွာအနောက်ဘက်တောနဲ့ ရွာကလည်း ဆက်နေ၏။ ခြံစည်းရိုးကလည်း မလုံမခြံနှင့်ဖြစ်၏။ ရွာတွင်းကင်းပုံးဝပ်ခြင်းအား အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်စေရာ (၁၉၅၀) နှစ် အချိန်သာသာတွင် ဆောင်ရွက်ပြီးစီးပါ၏။ စခန်းအနီးက ဘုန်းကြီး ကျောင်းထိပ်က ကုန်းမြင့်ပြီး မြေအနေအထားကောင်း၍ ထိုနေရာတွင် တပ်စိပ်တစ်စိပ်ချထားရ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် စာသင်ကျောင်းက လမ်းမကြီးကို ခွဲနေ၏။ လေးကေကျောက်တောင်ကြီးမှလာသည့် တော လမ်းကလေးသည် စာသင်ကျောင်းဘေးမှဖြတ်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းထိပ် တွင် လာဆုံး၏ မျက်ကွယ်များကောင်း၏။ ရန်သူဝင်လာနိုင်သည့် အဖြစ်နိုင်ဆုံးလမ်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းထိပ်တွင် တပ်ပိုချထားလိုက်၏။ ရွာမြောက်ဘက်အဝင်ဝတွင်လည်း တပ်စိတ်တစ်စိတ်ချထား၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရန်သူ့စက်မှပြောသည့် ည (၈)နာရီအား စောင့်လျက် ရှိ၏။ အားလုံးကို stand to လုပ်ထား၏။

အနီကြောင်း - လမ်းကြောင်း (စစ်သုံးမြေပုံများ၌ လမ်းကြောင်း အနီဖြင့် ပြသည်)

အပြာကြောင်း - မြစ်ချောင်း (စစ်သုံးမြေပုံများ၌ ရေကို အပြာ ဖြင့် ပြသည်)

ည (၈)နာရီသာသာတွင် -

“ဟေ့- ဘယ်သူလဲရပ်” ဆိုသည့်အသံနှင့်အတူ “ခိုင်း- ခိုင်း- ခိုင်း- ခိုင်း” ဖေါင်းဂျိမ်း” ဆိုသည့်အသံများ ဘုန်းကြီးကျောင်းထိပ်မှ ကြားရ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းထိပ်မှစ၍ ပစ်ကြဲခြင်းဖြစ်၏။ ရွာမြောက်ဘက် မှလည်း ဆူဆူညံညံနှင့် ပစ်ခတ်သံများကြားရ၏။ အသံအတော်များ၏။ ပစ်သံခတ်သံများက တော်တော်နှင့်မရပ်။

ထိုစဉ် စခန်းရှေ့တည့်တည့်မှ -

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ သတ္တိရှိရင်ထွက်ခဲ့စမ်းကွ” ဟုအော်ခေါ်သံများ ကြားရ၏။

ကျွန်တော်သည် အလွန်အံ့ဩသွား၏။ ဒီကောင်တွေ ဒီလောက် ကောင် အတင့်ရဲသလား၊ စခန်းအရှေ့ဘက်တွင်တော့ တပ်မလုံလောက် ယုံသာမက အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများရော ရှိနေသဖြင့် တပ်ချမထားနိုင် တော့ပါ။ မျှော်လင့်မထားသည့်ဘက်က ရန်သူဝင်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ကြောက်နေသလား၊ ထွက်ခဲ့စမ်းပါကွ” သုံးလေးငါးခါ အော်အော်ခေါ်နေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဗျဟာမုန့်ကြီးရဲ့၊ စခန်းထဲက မထွက်ရဲတော့ ဘူးလား”

ကျွန်တော့်အား မထိတထိ စိန်ခေါ်လိုက်သည့်အသံဖြစ်၏။ ထို အသံကြောင့် ကျွန်တော် သည် ရုတ်တရက်ဒေါပွသွားပြီး -

“ဟေ့- မောင်မောင်အောင်နဲ့စိုးဝင်း၊ လာသွားမယ်ကွ” ဟုပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ရုံးတံမှ စခန်းအပေါက်ဝသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ခြံစည်းရိုးသုံးထပ်မှ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရာ မှောင်မိုက်နေ သဖြင့် ဘာမှကောင်းစွာ မတွေ့ရ။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ကြောက်သလားကွ” ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထပ်အော်ပြန်၏။

“မောင်မောင်အောင်၊ တံခါးဖွင့်ကွာ၊ မင်းတပ်စုပါပြင်ထား ထုတ်ချမယ်၊ ခွေးမသားတွေ တအားလူပါးဝတယ်”

ကင်းသမားရဲဘော်များက ခြံစည်းရိုးသုံးထပ်မှ တံခါးများအား ဖွင့်ကြ၏။ တံခါးနှစ်ထပ်ဖွင့်အပြီးတွင် “အုံး-ဂျိမ်း” ဆိုသည့် RPG ပေါက်ကွဲသံတစ်ခုက ခြံတံခါးတည့်တည့်သို့ ကျရောက်လာ၏။ “ဂွမ်းကနဲ”

မြည်ပြီး စခန်းဝက ထင်းပုံအား RPG လာမှန်၏။ “ ဝိုး- ဝိုး- ဝိုး ” မြည်၍ ထင်းစများက ပြန်လွင့်ကုန်၏။ “ ဟိုက် ” ဟုဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ အပြေးအလွှား ဝပ်လိုက်ကြ၏။ သို့ရာတွင် စတုန်းပိုင်းမျှ နောက်ကျသွား ချေပြီ။ ထင်းစတစ်ခုက ဘုတ်ကနဲ ကျွန်တော်၏ဗိုက်သို့ မှန်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အင့်ကနဲမြည်၍ လဲကျသွား၏။ ထို့နောက် -

“ ခွီး- ဖန်း- ဖန်း- ဖန်း ” ဟူသော လက်နက်ငယ်များ၊ ခြံတံခါးဝကို လာမှန်ကြ၏။ အချို့က ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်ကျော်သွား၏။ ကျွန်တော်အား ရဲဘော်နှင့်အရာရှိများက အလွန်စိုးရိမ်စွာဖြင့် “ ဟာ- အဘ၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ဘယ်နဲ့နေသွားလဲ ” ဟု ပြာပြာသလဲ အပြော အလွှား မေးကြ၏။

ကျွန်တော်လည်း “ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ထင်းစလာမှန်တာပါ ” ဟုပြော၍ ချက်ချင်း ကုန်းရုန်းထလိုက်၏။ မိမိအား ထိသွားသဖြင့် ကျွန်တော်၏ဒေါသသည် အဆုံးစွန်ပေါက်ကွဲ သွားချေပြီ။

“ ဟေ့- မောင်မောင်အောင်နဲ့စိုးဝင်း၊ အကြီးနဲ့စရာ အငယ်နဲ့ စရာ ပြန်ပစ်စမ်းကွာ၊ ခွေးမသားတွေ၊ တအားစော်ကားတယ်ကွာ ”

ကျွန်တော်၏စကားဆုံးသည်နှင့် ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်အောင် တပ်စုမှ စက်လတ်ဖြင့် ဗိုလ်ကြီး စိုးဝင်းမှ ၆၀မမဖြင့် အသံကြားရာသို့ တဝန်းဝန်းပြန်ပစ်လိုက်ပါ၏။ သုံးလေးငါးလုံး အိမ်ကြို အိမ်ကြား ကျသွား၏။ ထိုအခါကျမှ ငြိမ်သွား၏။ သူပစ်ကိုယ်ပစ်ဖြင့် ပွဲမှာ ည (၉)နာရီမှ ပြီးသွား၏။

အားလုံးပြီးမှ တပ်စိပ်လိုက်သတင်းပို့စေရာ ရန်သူအင်အား ၁၀၀ ခန့်မှ ရွာကိုဝိုင်းပြီး တိုက်ရန် ကြံရွယ်ခြင်းဖြစ်၏။ မိုးစင်စင်လင်း မနေရာယူထားသည့်နေရာများအား လိုက်ကြည့်ပြီးမှ သိရပါတော့သည်။ ကြားဖြတ်စက်ကလေးလုပ်ထားမိ၍ သတင်းရသဖြင့်သာ သက်သာသွား ပါသည်။ မိမိတပ်မှာ အမှောင်ထဲတွင် သူတို့လောက်မကျွမ်းသဖြင့် ရန်သူကိုအထိနာအောင်တော့ မတိုက်လိုက်နိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် တစ်ည နှစ်ဦးဖက်ရာရပြီးနောက် နောင်မလုပ်ရဲလောက်အောင်တော့ ပညာပေး လိုက်နိုင်ပါသည်။

Don't dance with the enemy tune ဆိုသည့်စကားအတိုင်း လိုက်ကမိပါက အတော်ပင် အကြောင်းဆိုးသွားနိုင်၏။ ထိုနေ့ညက

စိတ်ဆိုးပြီး တပ်အပြင်သာ ကျွန်တော်စွတ်စွတ်ထွက်လိုက်ပါက လက်နက် ငယ်နှင့် တော့ဖြုတ်ခံရမည်မှာ သေချာလှပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စခန်းနှင့် ကိုက်လေးငါးဆယ်အကွာ အိမ်များဘေးတွင် ရန်သူလေးငါးဦး နေရာယူ ထားသည်ကို မိုးလင်းသည့်အခါ တွေ့သောကြောင့်ပါတည်း။

ရန်သူက ဘယ်လိုမှကျိုးသွင်းအော်ဟစ်သော်လည်း ကျွန်တော် တို့က ချက်ချင်း အပြင်မထွက်၊ ထိုအခါမှရန်သူက ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်မလာတော့ဘူး ထင်၍ RPG ဖြင့် ပစ်သွား၏။ ကံကောင်း၍ ခြံစည်းရိုးတစ်ထပ်ခံနေသဖြင့် သက်သာခြင်းဖြစ်၏။ ဒါတောင် ထင်းစ လာမှန်လိုက်သေး၏။ အပြင်ထွက်လိုက်ပါက RPG စာ မိသွားနိုင်၏။ သက်ဦးတို့ အနှုလက်သီးထိုးခံရပြီး လေးကေတွင် ကျဆုံးသွားနိုင်၏။ ထိုသို့သာ သေသွားပါက ဘယ်သူမျှ ချီးကျူးမည်မဟုတ်။ ဗျူဟာမျိုးဖြစ်ပြီး ဂါလောက်တောင် ညံ့ရသလားဆိုပြီ ဩဘာပေးခံရမည် ထင်၏။ ကံကောင်းလို့ မာလက ဈာန်ကြွမသွားတယ်။

“ ဪ- လေးကေ- လေးကေ၊ တယ်မလွယ်တဲ့ နာမည်ကျော် လေးကေပါလား ” ကျွန်တော်မှာ လေးကေရောက်ခါစက အထက်ပါ စာတိုင်းပင် Feeling တက်တက်ဖြင့် ငြီးမိပါတော့သည်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် လေးကေကို နိုင်အောင်ထိန်းပြီး ရည်မှန်းချက်တာဝန်အား ပြီးမြောက် စေရန် အောင်မြင်စွာရပါလိမ့်မည်။ ဒါသည်ပင် ကျွန်တော်တို့၏ အဓိက တာဝန်ဖြစ်ပါချေ၏။ အထက်ဌာန၏ပံ့ပိုးမှုအနည်းဆုံးနှင့် လုပ်ငန်းတာဝန် ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းသည်ကား စစ်သားကောင်းတို့ အတွက် မရှိမဖြစ် အရည်အချင်းတစ်ခုပါပင်တည်း။

ကျွန်တော်၏နေ့စဉ် အလုပ်မှတ်တမ်း

လေးကေသို့ စစ်ဆင်ရေးစတင်ဝင်ရစဉ်က ရန်သူမှ နည်း ကျိုးမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား အနှောက်အယှက်ပေး၏။ ကျွန်တော်မှာ နေ့စဉ်စစ်ဆင်ရေး Briefing ပြုလုပ်ပြီး သူတို့နှင့် ဉာဏ်ချင်းပြိုင်ရ၏။ ကပ်ကဲမှုအောက်တပ်များသို့ ညွှန်ကြားချက်များ အဆက်မပြတ် ထုတ်ရ နေရာမှာ အလားတူပင် ကိုယ့်ဗျူဟာက ရှိတုံး၊ ရှိသလိုစသည့် ဦးစီးအရာရှိများ ကိုလည်း ထောင့်စေ့အောင် ခိုင်းသင့်သည်များအား နေ့စဉ်ခိုင်းရ၏။ ကိုယ်ခိုင်းတာကို အောက်က လုပ်မလုပ်လိုက်စစ်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြောပြီး မေ့နေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် နေ့စဉ်အလုပ်မှတ်တမ်း Order Book ကလေး လုပ်ထားရသည်။ ပြီးတော့ အောက်က လုပ်မလုပ်၊ ထိုစာအုပ်ကလေးနဲ့ ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးရ၏။ စာရှုသူများ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေကို ချိပ်စားမိနိုင်ရန် ထိုကျွန်တော်၏ နေ့စဉ်အလုပ်မှတ်တမ်းလေးမှ အချို့ကို ကောက်နှုတ်ဖော်ပြလိုက်ပါသည် ခင်ဗျား။

စဉ်	ရက်စွဲ	ဗျူဟာမှ ဦးစီးအရာရှိများ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန်
၁။	၁၂. ၁. ၉၄	(က) တန်းစီရာတွင် ကရင်နှစ်သစ်ကူးပွဲသို့ စစ်သည်များ မသွားရဟု ပြောရန်။ (ခ) လေးကေရွာအား ညမထွက်ရ အမိန့်ထုတ်ရန်။ (ဂ) ခမရ(၃၀၂) တပ်ခွဲနေ့စဉ်တန်းစီခိုင်းရန်။ (ဃ) စခန်းအဝင်ဝတွင် ပူးတွဲအစောင့်ချခိုင်းရန်။
၂။	၁၃. ၁. ၉၄	(က) စခန်းအရှေ့ဘက်ကပ်လျက်ရှိ အိမ်(၅)လုံးအား လခရအရ ဖျက်ပေးရန်၊ သက်ဆိုင်သူအား အကကပါ၊ အချိန်တစ်ပတ်ပေးမည်။ (ခ) ရွာခလရကိစ္စ ကျေးရွာလူကြီးများနှင့် ဆွေးနွေး၍ ကားလမ်းနှင့်ရွာအဝင်ဝလမ်းများတွင် တောရှင်းရေးအမြန်စုပေါင်း ဆောင်ရွက်ရန်။ (ဂ) မိမိတို့စခန်းတွင် ညအခါ ရုံးအဖွဲ့၊ ဆသရနှင့် လူကြီးများမှလွဲ၍ ကျန်အားလုံး ၁၉:၀၀ နောက်ပိုင်း မီးမသုံးရန်၊ မီးမဖိုရန် ညွှန်ကြားပါ။ တန်းစီရာတွင် ပြောပါ။ (ဃ) စခန်းရှိ စစ်သည်အဆင့်အတန်းအားလုံးမနက် (၀၆:၀၀)မထိုးမီ စခန်းအပြင် မထွက်ရန်နှင့် ရွာထဲသို့ နှင်းမကွဲမီ လူသဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရပဲ မသွားရန်၊ သွားသည့်အခါ လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် သုံးဦးထက်မနည်း၊ သွားလာရေးအား ညွှန်ကြားပါ။ လောလောဆယ် အရပ်ဝတ်ဖြင့်

		သေနတ်မပါပဲသွားခြင်းအား ပိတ်ထားပါ။ င) ယခုစာအုပ်အား တစ်အုပ်လုံး ယခုပုံစံအတိုင်း အကွက်ချမျဉ်းတား၍ ခေါင်းစီးများ ဖြည့်စွက်ရေးသားပေးပါ။ ဆောင်ရွက်ပြီးစီးမှုနေရာတွင် ဦးစီး(၃) သို့မဟုတ် (တ)မှ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး တံဆိပ်တုံးရိုက်ပါ။ မိမိလက်မှတ်များနေရာတွင်လည်း တံဆိပ်ရိုက်ပေးပါ။
၃။	၁၄. ၁. ၉၄	(က) ၁၂. ၁. ၉၄ ညဖြစ်တွင် မိမိတို့တပ်အနေဖြင့် အောက်ပါ အားနည်းချက်များ တွေ့ရသည်။ - အမိန့်မရပဲ သေနတ်ပစ်ခြင်း၊ - စီးများထွန်းခြင်း၊ မီးထိုးခြင်း၊ - အသံဗလံများ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ခြင်း၊ - မမှန်နိုင်သည့် အကွာအဝေးမှ ရသအား လှမ်းပစ်ခြင်း၊ - သတင်းပို့မှု မရှိခြင်း၊ - အဆင့်ဆင့်ကွပ်ကဲမှု အားနည်းခြင်း၊ - ရသအပေါ် မှန်ကန်စွာ အကဲဖြတ်စဉ်းစားနိုင်မှု မရှိခြင်း။ (ခ) အထက်ပါ အားနည်းချက်များအား ယနေ့ တန်းစီရာတွင် ရှင်းပြလိုက်ပါ။ (ဂ) ယနေ့မှစ၍ နောက်ထပ်အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ မရမချင်း တစ်ဝက်အိပ် တစ်ဝက်နိုး အဆင့်(၂) Stand to စခန်းတစ်ခုလုံးလုပ်ခိုင်းပါ။ (ဃ) စခန်းတွင်းရှိ အဆင့်အတန်းအားလုံး၊ ဆေးဆသရ အဂနယအပါအဝင် လုံလုံခြုံခြုံနေနိုင်ရေးအတွက် ခံစစ်ကျင်းများ၊ မြေအောက်အန်ကာနှင့် over head များပြုလုပ်ရေးအတွက် မှာကြားပေးပါ။
၄။	၁၅. ၁. ၉၄	(က) လေးကေရှိတပ်ခွဲများနှစ်ဦးအား အိမ်ခြေစာရင်း၊ လူဦးရေစာရင်း၊ ယနေ့အပြီး ကောက်ခိုင်း

ပါ။ အကန့်လိုက်ခွဲပြီး တာဝန်ပေးပါ။

(ခ) လေးကေကားလမ်းမကြီးနှင့် ရွာတောင်ဘက်အထွက်၊ မြောက်ဘက်အထွက်များအား တောရှင်းလင်းရေး ခွဲမှုနှစ်ဦးအား တာဝန်ပေးပါ။ တောင်ဘက်တွင် မှုပကမောင်မောင်အောင်၊ မြောက်ဘက်တွင် ဗအောင်လင်းတို့အား တာဝန်ပေးပါ။

(ဂ) စခန်းတွင်းရှိ ခမရ(၃၀၂)မှအဖွဲ့များအားလည်း ထုတ်ချွတ်၍ တာဝန်ပေးပါ။ ဥပမာ- စခန်း အနောက်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်မှ ကပ်နေသည့် ချုံတောများရှင်းလင်းရေးစသည်။

(ဃ) မိမိတို့ရုံးအဖွဲ့မှ အနီးကပ်လခရအဖွဲ့များ၊ ဆေးဆေးသရ၊ အဂနယတို့အား တခရတပ်စိတ်များ ဖွဲ့ပါ။ လနကနှင့် တကကစရများအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတခရတပ်စိတ်များအား အလှည့်ကျ ပတ်ကင်း၊ ကင်းပုန်း၊ ကာကင်းများ တာဝန်ပေးပါ။

၅။ ၁၆. ၁. ၉၄

(က) တပ်ခွဲများတောရှင်းခြင်းအား ရွာနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ထပ်မံဆောင်ရွက်ပါစေ။

(ခ) ရွာတွင်းရှိ ချုံရွယ်ပိတ်ပေါင်းများ၊ တဲစုတ်များ၊ လောင်စာများ၊ မျက်ကွယ်များအား ရှင်းလင်းခိုင်းပါ။

(ဂ) စစ်သည်များ အရက်သေစာအလွန်အကျွံ မသောက်စားရန် မှာကြားပါ။

(ဃ) ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်၊ တပ်ပြေးမဖြစ်ရေး တန်းစီရာတွင် ပြောကြားပါ။

(င) စစ်သည်များ ရွာအပြင်မထွက်ရန်၊ အမိန့်ရမှ သတ်မှတ်လမ်းကြောင်းအတိုင်း သွားရန်၊ ရွာပြင်တွင် လူနင်းမိုင်းများရှိကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ရွာအနောက်ဘက်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးထားရန် လိုမည်။

၆။ ၁၇. ၁. ၉၄

ထားရန် လိုမည်။

(က) စခန်းထိပ်ရှိ အိမ်များဖျက်ရွှေ့ခြင်းအား အပြီးသတ်ခိုင်းပါ။ ၎င်းနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်ငယ်များ ခုတ်၍ အမှိုက်များမီးရှို့ရှင်းလင်းပါ။ ရေတွင်းများ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။

(ခ) ရွာတောင်ထိပ်၊ မြောက်ထိပ်တောခုတ်ခြင်းအား ဆက်လုပ်ပါ။ တောင်ထိပ်ခလရ(၄)၊ မြောက်ထိပ် ခလရ(၄၂)တပ်ခွဲများအား တာဝန်ပေးပါ။

(ဂ) ကိုဖိုးပုလဲရွာအထွက် သဲချိုင်းကုန်းတစ်ဝိုက် တောခုတ်ခြင်းအား ရွာနှင့် ခလရ(၄၂) စကတို့အား ပူးတွဲ၍ ယနေ့မှစပြီး ခုတ်ခိုင်းပါ။

(ဃ) စခန်းတွင်းရှိ အနံ့အသက်မကောင်းသည့် အိမ်သာများ အသစ်ပြန်ဆောက်ပါ။ ဗျူဟာဆေးမှန်နှင့် ဗကမောင်မောင်အောင်လိုက်စစ်ပါစေ။

(င) အပြင်မှ ဆေးခန်း၊ အိမ်သာအပြီးလုပ်၍ ရွှေ့ခိုင်းလိုက်ပါ။

(စ) ဆံပင်ရှည်သည့် စစ်သည်များအား ညှပ်ခိုင်းပါ။ ညှပ်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါ။

(ဆ) စစ်သည်အဆင့်အတန်းအားလုံး ညှပ်ခြေထောက် ရေဆေးခိုင်းပါ။ ဆပ်ပြာသုံးပါ။ ခြေအိတ်နံ့များ ဆိုးဝါးစွာ မနံ့စေရန်။ ပြောပါ။

၁၈. ၁. ၉၄

(က) စခန်းထိပ်မျက်နှာစာ အိမ်ဖျက်ထားသည့် နေရာများ အမှိုက်များ ရှင်း၊ ချုံပုတ်များ မီးရှို့၍ ခြေညှိပါ။

(ခ) ခမရ(၃၀၂) စခန်းအဝင်အထွက် အသွားအလာများ ရောက်ရှိ သတင်းပို့ပါ။ ဗျူဟာရုံးမှ သေချာမှာကြားပါရန်။

(ဂ) ခမရ(၃၀၂)မှ ၉၀၆ စက်တစ်လုံးထားရန်၊ ၎င်းမှ ခုရင်းမှန်တို့အား ပြောပါ။ ၎င်းစက်ရှိမှ မိမိ

		<p>တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်မပြတ်မည်ဖြစ်သည်။</p> <p>(ဃ) ကွပ်ကဲမှုအဖွဲ့အတွက် over head ယနေ့ အပြီးလုပ်ကြပါ။ ရွာသန်ရှင်းရေး၊ ဝင်းထရံဖျက် ရေးမှာကြားပါ။ စစ်ဆေးပါ။</p>		<p>အား ဆက်လုပ်ပါ။ မြေညှိခြင်း၊ ကွင်းရှင်းခြင်း အား ယနေ့အပြီးသတ်စေလိုသည်။</p> <p>(ခ) ရွာတွင်း ရွာပြင်ရှင်းပြီး ချွံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ အား မီးရှို့ခိုင်းပါ။</p> <p>(ဂ) လမ်းကြောင်းပေါ်ရှိ တဲများ၌ ယနေ့ကစပြီး ရွာကင်းများ စတင်အိတ်ခိုင်းပါ။</p> <p>(ဃ) ရွာတွင်းရှိ တိရစ္ဆာန်များ (ဝက်၊ နွား၊ ဆိတ်) တို့ ညအချိန်လွတ်မထားရန် မှာကြားပါ။ လွတ် ထားက အပစ်ခံရမည်ဟု ပြောပါ။</p>
၈။	၁၉. ၁. ၉၄	<p>(က) တပ်စခန်းထိပ်က ကွင်းအား တောရှင်း၊ ချွံ ရှင်းပြီး မြေညှိပေးပါ။</p> <p>(ခ) ရသသည် မိမိတို့အား အမြဲချောင်းနေသည်။ မလစ်၍ မလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ လစ်ရင်လုပ်မည် ဆိုသည်ကို စစ်သည်အဆင့်အတန်း အားလုံး အား အသိပေး ရှင်းပြပါ။</p> <p>(ဂ) ရွာတွင်းသန်ရှင်းရေး၊ ခြံစည်းရိုးဖျက်ရေးအား တွန်းအားပေးပြီး ဆက်လုပ်ခိုင်းပါ။</p> <p>(ဃ) စခန်းမြောက်ဘက် ရပ်ကွက်ချဲ့ခွတ်ရေး ဦးစား ပေးခိုင်းပါ။</p>	၀။	<p>(က) ဇန်(၂၁)ရက်နေ့ ဆောင်ရွက်ပြီးစီးမှုများ အခအန သိလိုပါသည်။</p> <p>(ခ) Convoyကွင်း (၁)အနီးတွင် ဈေးတန်း ဆောက်ပါ။ ဈေးတန်းတွင် (၁၀)ပေအကျယ် အခန်း(၁၀) ခန်း ပါဝင်ပါစေ။</p> <p>(ဂ) နေ့စဉ်မိမိတို့ နပမာမှ လေးကော၊ မြစ်ကျိုး၊ ဂဠုန်ချောင်းနှင့် လေးကောရင်ကွဲတောင်ကြား လမ်းကြောင်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ သတ်မှတ်၍ စစ်ဆေးရန်၊ အရာရှိတစ်ဦးစီ ဦးစီးရန်။</p> <p>(ဃ) စစ်သည်များအတွက် ဆံသ၊ ခဝါခများ ၎င်း တို့တပ်များက တောင်းပါ။ရရင် ဆပ်ပြာစသည် များ ဝယ်ပေးပါ။</p>
၉။	၂၀. ၁. ၉၄	<p>(က) စစ်သည်များ ညနေ(၁၇း၃၀)နာရီ ရွာတွင်း သွားလာခြင်းများ အပြီးဆောင်ရွက်ပါစေ။ ၎င်း အချိန်နောက်ပိုင်း သွားလာခြင်း ခွင့်မပြုရန်။</p> <p>(ခ) အရက်သေစာသောက်စား၍ ပြဿနာပေါ် သည်များ ရှိလာသည်။ ယာဉ်တန်းကာလတွင် ရွာတွင်းအရက်ရောင်းခြင်းနှင့် ည (၁၇း၃၀) နာရီနောက်ပိုင်းလျှပ်ရှားသွားလာခြင်း ကန့်သတ် ရန် လိုမည်။ သင့်မြတ်သည့် အဖြေတစ်ခုစီ စားကြပါရန်။</p> <p>(ဂ) စခန်းဖျက်နာစာ ကွင်းရှင်းခြင်း၊ မြေဖို့မြေ ခြင်းများ ဆက်လုပ်ရန်။</p> <p>(ဃ) ကိုဖိုးပုလဲအတွက် သင်္ချိုင်းကုန်းအကွက်အ တပ်နှင့်ရွာပေါင်း၍ တောရှင်းပါစေ။</p> <p>(င) လက်နက်ကြီးများသန်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။ ရွာ ချင်းပစ်နိုင်အောင် လုပ်ပါ။</p>	၂။	<p>(က) အကြံဖြင့် ရတတမခ(၃၃)သို့ ပို့စရာရှိသည် များချောစာများသင်တန်းတက်စစ်သည်စသည် တို့ အားလုံးပို့ပါ။</p> <p>(ခ) ခလရ(၄၂) ခွဲများသို့ အချိန်ပိုင်း မိုင်းသင်ခန်း စာ ဒုတက မောင်သောင်းအား ပို့ချခိုင်းပေးစေ လိုသည်။</p> <p>(ဂ) Convoy ကွင်း(၁)တွင် လှည်းမချွတ်ရ မှားမှ များ ဆိုင်းဘုတ်ကပ်ပေးပါ။</p> <p>(ဃ) Convoy ကွင်းများ (ကွင်း ၁/၂)သို့ အား</p>
၁၀။	၂၀. ၁. ၉၄	<p>(က) စခန်းထိပ်ရှိ Convoy ကွင်းရှင်းလင်းပြ</p>		

		<p>BE အဖွဲ့မှ နေ့စဉ် မိုင်းရှင်းခိုင်းပါ။</p> <p>(င) စွေးတန်းလေး ယနေ့အပြီးလုပ်ပါ။ ကွင်း(စ) သန့်ရှင်းရေးဆက်လုပ်ခိုင်းပါ။</p>	၂၆. ၁. ၉၄	<p>(က) အဆင့်အတန်းအားလုံး ယူနီဖောင်းဝတ်၍ stand by နေပါစေ။ (ခ) ရွာအဝင်အထွက် ဝိတ်များအား ကင်းချထားပါ။</p>
၁၃။	၂၄. ၁. ၉၂	<p>(က) ရွာတွင်းသန့်ရှင်းရေး ကျေနပ်ဖွယ်မရှိသေးကြောင်းကျေးရွာလူကြီးများအား ပြောပြ၍ လိုအပ်စေပါ။</p> <p>(ခ) ဂဠုန်ချောင်းနှင့် လေးကေကြား လမ်းရှင်း၊ ခုတ်ခြင်းအား ရွာ+တပ် ဆက်လုပ်ခိုင်းပါ။ လိုအပ်က များပကမောင်မောင်အောင်အား တာဝန်ပေးပါ။</p> <p>(ဂ) ဆသရတပ်စုဘက်တွင် နေရာထိုင်ခင်းများ သိပ်မကောင်းပါ။ ပြန်ကြည့်၍ ကောင်းအောင် လုပ်ရန်၊ သစ်၊ ဝါး ပေါပါသည်။ လိုတာတောင်းပါ။</p> <p>(ဃ) ရွာတွင်းဈေးဝယ်သည့် ပြင်ပလူစိမ်းများအား စောင့်ကြည့်ပါ။ လိုအပ်က စစ်ဆေးပါ။ ရသရိက္ခာ ပြတ်နေသည်။</p>	၂၆. ၁. ၉၄	<p>(ဂ) မ-၁၃ ရင်းမှူးအတွက် မနက်စာချက်ထားပေးပါ။</p> <p>(ဃ) မ-၁၁၉/မ-၁၂၀ သို့ ထည့်စရာရှိသည်များ ထည့်ပေးရေး စီစဉ်ပါ။</p> <p>(င) စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့မှ ယာဉ်တန်းအား ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ထိန်းပေးပါစေ။ လခရအလွန်အရေးကြီးသည်။</p>
၁၄။	၂၅. ၁. ၉၄	<p>(က) ယာဉ်တန်းရောက်ချိန် တာဝန်မရှိသူများ ယာဉ်တန်းသို့ သွားရောက်ခိုင်းအံ့ခြင်းမပြုဘဲ တန်းစီရာတွင် ပြောပါ။ အကုလက်ရုန်းဝန်ထမ်း တပ်များအားလည်း ကြိုတင်အကကထားပါ။</p> <p>(ခ) ယနေ့အဆင့်အတန်းအားလုံး ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး stand by နေခိုင်းပါ။</p> <p>(ဂ) လေးကေကျေးရွာမှ ယောက်ျားများအား စည်းအဝေးခေါ်၍ ရရင် ခေါ်ကြည့်စေလိုသလို လိုအပ်က ရွာအပြင်မသွားရ အမိန့်ထုတ်ထားပါ။</p> <p>(ဃ) စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့အား စခန်းထူထောင်သော သာမက ယာဉ်တန်းအား ထိန်းသိမ်းရန်အတွက် တာဝန်ပေးပါ။</p>	၂၆. ၁. ၉၄	<p>(က) ရိက္ခာဂိုဒေါင်(၂)အား လူထပ်ဆောင်း၍ ယနေ့အပြီးလုပ်ပါ။ တကတဆမ်ခမ်းနဲ့အဖွဲ့ပါ ဝိုင်းကူလုပ်ရန် မိမိပြောထားသည်။</p> <p>(ခ) စခန်းအနောက်ဘက် တောင်ခြေမိုင်းထပ် ထောင်လိုသည်။ ဗကတင်ဝင်းနေကောင်းပါက ၎င်းဦးစီး၍ သွားလုပ်ပါစေ။</p> <p>(ဂ) စခန်းထိပ်ကားလမ်းအနီး အိမ်သာမကောင်းတော့၊ အသစ်ပြန်လုပ်ပါစေ၊ ဗကတင်ဝင်းအား ပြောပါ။</p> <p>(ဃ) စခန်းထိပ်ကားလမ်းပေါ်ဖုံမတက်ရန် ရေဖြန်းပေးပါ။</p>
			၂၈. ၁. ၉၄	<p>(က) ရိက္ခာဂိုဒေါင်အပြီးသတ်ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။</p> <p>(ခ) စခန်းတွင်း အမှိုက်သန့်ရှင်းရေး ထပ်မံရှင်းလင်းကြပါ။ မကြာမီရိက္ခာများစုပုံ၍ အမှိုက်ပိုပြီး ရှုပ်လာပါမည်။</p> <p>(ဂ) ရွာသူရွာသားများ ခုံသမိချောင်းသွားက ခရီးသွားလက်မှတ် တပ်စခန်းမှရယူရေး အကူအညီ ပေးပါ။</p> <p>(ဃ) ရွာတွင်းကားလမ်းများ မိုင်းရှင်း၍ ရေဖြန်းပေးပါ။</p>

		<p>ပါ။ (င) ရွာအရှေ့ထိပ် ကျားယုဂ်တံတစ်ဝိုက်ခြံစည်းရိုးများဖျက်ပြီး ချုံများ ရှင်းခိုင်းပါ။</p>	
၁၈။	၂၉. ၁. ၉၄	<p>မိမိခရီးသွားနေစဉ် အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်။ (က) လေးကေစခန်းနှင့် ရွာလုံခြုံရေးအတွက် မှူးစိုးမင်းမှ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရန်။ (ခ) လေးကေရွာအရှေ့ခြမ်း လေးကေနှင့်မုဒေးတုရားကြား၊ လေးကေနှင့် ကိုဖိုးပုလဲကြားအား မှူးဗကတင်ဝင်းမှထုတ်နှုတ်တစ်စုဖြင့်လေးကေနှင့် မနီးမလေး ကိုက် ၁၀၀၀/၁၅၀၀ ကြား လှုပ်ရှားရန်၊ နေ့လှုပ်ရှား ညလေးကေအနီးပြန်ကပ်ရန်။ (ဂ) အခအနအရ လိုအပ်က ညစဉ်လေးကေစခန်းနှင့် လမ်းပေါ်က တပ်များ Stand to လုပ်ထားရန်၊ ၆၀-မမ၊ ၈၁-မမနှင့် ၇၅-မမများ ပစ်ခတ်နိုင်ရေးပြင်ဆင်ထားရန်၊ လိုအပ်က ပစ်သွားရန်။ (ဃ) ရသဝင်လာနိုင်မည့် လမ်းကြောင်းများတွင် တပ်မထုတ်နိုင်က ယာယီပိုင်းထောင်သွားရန်။ (င) နေ့စဉ်ကားလမ်းအားလေးကေနှင့် ချောင်းချောက်ကြား၊လေးကေနှင့်မြစ်ကျွန်းကြား အရာတစ်ဦးစီမှ အလှည့်ကျကင်းတစ်စစ်လမ်း ကင်းစစ် မိုင်းရှင်းဆောင်ရွက်ကြရန်၊ ဗကတင်ဝင်း၊ ဗကမြတ်သွင်၊ ဗစိန်မြင့်တို့မှ အလှည့်ကျ ဆောင်ရွက်ပြီး အထူးလိုအပ်ချိန်တွင် မှူးမောင်မောင်ကျော်၊မှူးစိုးမင်းတို့မှ ဆောင်ရွက်ကြရန်။ (စ) သာမန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်များအား မှူးစိုးမင်းမှ အားလုံးနှင့် တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်၍ အရေးကြီးအရေးပေါ်များအား မိမိအား ချက်ချင်းတင်ပြ</p>	<p>ရန်။ (ဆ) နေ့စဉ်မိမိအားမနက်(၀၇း၀၀)၊ ညနေ(၁၇း၀၀) အချိန်များတွင် အခအနထူးမထူး အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်ဆက်သွယ်၍ ရောင်နှိုင်းပေးရန်။ (ဇ) လေးကေစခန်းတွင်းရှိ အဆင့်အတန်းအားလုံးအား တခရတပ်စိတ်များ ဖွဲ့စည်းထားရန်၊ အလှည့်ကျ လေးကေရွာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာအစွန်များတွင် တာဝန်ပေးရန်။ (ဈ) အထူးအရေးကြီးက ဒုံသမိချောင်းအရှေ့ဘက်ကမ်းမှ ရတခလရ(၄) စကအား အကူအညီတောင်းရန်။ (ည) ယာဉ်တန်းညအိပ်က ကြပ်ကြပ် မတ်မတ်ထိန်းသိမ်းရန်၊ ယာဉ်တန်းနှင့် လိုက်ပါလာသည့် စစ်သည်များ ရွာတွင်းသွားခြင်း ပိတ်ထားရန်။</p> <p>စာမိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်များ</p> <ul style="list-style-type: none"> စက - စစ်ကြောင်း ရသ - ရန်သူ အခအန - အခြေအနေ ဗက - ဗိုလ်ကြီး ဆသုရ - ဆက်သွယ်ရေး လခရ - လုံခြုံရေး နဗဟ - နည်းဗျူဟာ အဂနယ - အင်ဂျင်နီယာ ရတ - ရှေ့တန်း တမခ - တပ်မဌာနချုပ် လ-၄၂ - ခလရ(၄၂) မ-၁၂၀ - ခမရ(၁၂၀) မမ - မီလီမီတာ ၆၀-မမ - ၆၀-မီလီမီတာစိန်ပြောင်း

www.burmeseclassic.com

- ကလရ • ထောက်လှမ်းရေး
- တခရ • တိုက်ခိုက်ရေး
- တသ • တပ်သား
- ဒုတက • ဒုတပ်ကြပ်
- တက • တပ်ကြပ်
- တကက • တပ်ကြပ်ကြီး
- ခွဲတကက • တပ်ခွဲတပ်ကြပ်ကြီး
- ဒုအရခပ • ဒုအရာခံဗိုလ်
- အရခပ • အရာခံဗိုလ်
- ယတ • ယာဉ်တန်း

ကျွန်တော်သည် အထက်ပါအတိုင်း နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှတ်တမ်းများဖြင့် ရေးသား၍ လေးကေတစ်ဝိုက်မှ ရန်သူအား ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါ။ လေးကေ၌ နှစ်ကြိမ်စခန်းထိန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်ရင်း လအတန်ကြာအောင် နေခဲ့ရရာ လေးကေနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်မှာ ပြောစရာအတော်များများရှိ၏။ ငယ်စဉ်ကလည်း လေးကေကို ရောက်ဖူးခဲ့သည့်ပထမ အခေါက်နှင့် ဒုတိယအခေါက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ကွာသည်ထိုအနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ကွာသွား၍လည်း ပြောစရာများက ပို၍ ရှိလာမကြာသေးမီက လေးကေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့၏။ ကျွန်တော်၏ခံစားမှုလေးအား အားလုံးမျှဝေ ခံစားနိုင်ကြပါစေ။ ဤစာအုပ်၌ ပြန်လည်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

* *

လေးကေကို သတိရသည်

သေနတ်ကို လက်က ချ၍ ကလောင်ကို ပြောင်းကိုင်ခဲ့ရသည် မနက်ဖြန်သဘက်ဆို ခြောက်နှစ်တင်းတင်းပြည့်တော့မည်။ ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော်လည်း စစ်သားတော့ မဟုတ်တော့ပါ။ ယူနီဖောင်းပြင်တိုက်စစ်သားဘဝအမှတ်တရများက မေ့၍ မရ။ ကရင်ပြည်နယ်တွင် စစ်သားဘဝစခဲ့ပြီး ကရင်ပြည်နယ်တွင် ဇာတ်လမ်းက ဆုံးခဲ့သည်။ ကရင်အမျိုးသမီးနှင့် အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်ခဲ့သော “ ကရင်မျိုးဝေတို့ဗမာများ ဖြစ်နေလေရောလား ” မသိတော့ပါ။ ကရင်ပြည်နယ်တွင်

ဆယ်ငါးနှစ်ခန့် ကြာခဲ့၏။ နေခဲ့ရသည့်နေရာများ အားလုံးထဲတွင်တော့ “လေးကေ” ကို သတိရဆုံးပါတည်း။

* *

ဘာကြောင့်များ လေးကေကို သတိရနေပါလိမ့်ဆိုတော့ လေးကေမှာ ကျွန်တော်အတွက် မမေ့နိုင်ရစရာများက အများကြီးရှိနေသည်လေ။

ဦးစွာ ပထမ၊ လေးကေဆိုသည်ကို ဖော်ပြလိုပါသေးသည်။ လေးကေဆိုသည်မှာ ကရင် ပြည်နယ်၊ ဖာပွန်မြို့သို့ သထုံမှ ဖောက်ထားသည့် သထုံ၊ ဖာပွန်ကားလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်၏။ အိမ်ခြေပေါင်း ရာကျော်ရှိသည်။ လေးကေ၏ တည်နေရာ အနေအထားကို ပြောမည်ဆိုပါက မြောက်ဘက်တွင် မြစ်ကျိုးနှင့် ကြီးဝိုင်းရွာများ၊ တောင်ဘက်တွင် နေမင်းအောင်နှင့် ဝင်းတပရွာများ၊ အရှေ့ဘက်တွင် ဒုံသမိချောင်း၊ အနောက်ဘက်၌ ညိုမှောင်မှောင်နှင့် လေးကေကျောက်တောင်တို့ ဖြစ်သည်။ လေးကေက တကယ်တော့ ကရင်ပြည်နယ်နှင့် မွန်ပြည်နယ်အစပ်တွင် ဖြစ်သည်။ ဒုံသမိချောင်း အနောက်ဘက် ရောက်နေ၍ ကရင်ပြည်နယ်ထဲပါသည်ဟု ပြော၍ မရ။ လေးကေက သထုံခရိုင်တွင် ပါဝင်နေ၏။

သို့ရာတွင် သထုံမြောက်ခြမ်းတွင် နေကြသူများမှာ တိုင်းရင်းသား ကရင်လူမျိုးများသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လေးကေကို ကရင်ပြည်နယ်ထဲတွင်ရှိသည်ဟု တော်တော်များများက ထင်မှတ်မှားကြသည်။ ထားပါတော့ ခင်ဗျာ။

လေးကေနာမည်ကြီးခြင်းအကြောင်းရင်းကား အခြားမဟုတ်ပါ။ ကေအင်န်ယူ တပ်မဟာ (၅) တပ်မဟာမှ နာမည်ကျော်လင်းထင်ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ကေအင်န်ယူနှင့် ကေအင်န်ဒီအိုတို့ တောခိုကြသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် သထုံမြို့ရှိ ကရင်စစ်ရဲတပ်ရင်းများမှ စတင်ပုန်ကန်၍ ကရင်သောင်းကျန်းမှုကြီး ပေါ်ပေါက် လာသည်။ ကေအင်န်ဒီအိုများသည် သထုံနှင့် မော်လမြိုင်ကို သိမ်းပိုက်ပြီး ၁၉၄၉ ခုနှစ် နှစ်စဉ် အင်းစိန်ကိုပါ သိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တောင်ငူ၊ မိတ္ထီလာ၊ မေမြို့၊ မန္တလေး၊ တောင်ကြီး၊ ကလေးမြို့များအား ဆက်လက် သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၌ တောင်ငူမြို့တွင် စောဘဦးကြီး

ဦးဆောင်၍ ကရင်တော်လှန်ရေးအစိုးရဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ၎င်းအဖွဲ့၌ စောဘဦးကြီး၊ စကောမောလေ၊ မန်းဘင်၊ စောဟန်တာသာမွှေးနှင့် စောစံကေးတို့ ပါဝင်ကြသည်။

ကရင်သောင်းကျန်းမှုများ ပြင်းထန်နေသော်လည်း တပ်မတော်၏ ကြံ့ခိုင်သော ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကေအင်န်ဒီအိုသောင်းကျန်းသူများ ယင်းတို့ သိမ်းပိုက်ထားသော နယ်မြေမှ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွါကြရသည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၁၂)ရက်နေ့တွင် ကော့ကရိတ်ဒေသ၊ ထို့ကိုကိုး၌ အမှတ်(၃) ခြေလျင်တပ်ရင်းနှင့် ကေအင်န်ဒီအိုတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြရာ ကေအင်န်ယူခေါင်းဆောင် စောဘဦးကြီးကျဆုံးခဲ့သည်။

ထိုအခါ ကျန်ရှိသည့် ကရင်သောင်းကျန်းသူများမှာလည်း ပဲခူးရိုးမနှင့် အရှေ့ရိုးမသို့ အသီးသီးခွဲကာ တောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြသည်။ လင်းထင်သည် ကရင်သောင်းကျန်းမှုစတင်စဉ်ကပင် ပါဝင်လာခဲ့သူဖြစ်၏။ BE တပ်တွင် တပ်ကြပ်အထိ အမှုထမ်းခဲ့သည်။ အသားဖြူ၍ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်ဆိုတတ်၏။ စမတ်ကျကျ ဝတ်တတ် စားတတ်၏။ မိန်းကလေးများကျလောက်သည့် ရုပ်ရည်ရှိ၏။ ကရင်သောင်းကျန်းမှုစတင်ပြီး သိပ်မကြာမီမှာပင် လင်းထင်က သူ၏အစွမ်းအစကို ပြသည်။ သထုံခရိုင်တွင် တိုက်ကွက်များ ဖော်သည်။ ကေအင်န်ယူတပ်မဟာ(၅)တွင် ယခင်က တပ်မဟာမှူးမှာ ဗိုလ်စိုး ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်စိုးသေတော့ လင်းထင်တပ်မဟာမှူးဖြစ်လာသည်။ လင်းထင်က စက်လှေများကို ဖမ်း၍ ဒုံသမိချောင်းအတိုင်း မောင်းယူသည်။ လေးကေကို သူ၏အိုင်အမာခြေကုပ်စခန်းအဖြစ် လုပ်ထား၏။ သထုံခရိုင်မြောက်ခြမ်းတွင် လေးကေကို ခြေကုပ်ပြုကာ လင်းထင်က နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ လျှပ်ရှားခဲ့သည်။ သူနေခဲ့သော လေးကေကြီးအတွင်း၌ လင်းထင်က အောက်ပါအတိုင်း စာရေးထားသည်ဟု ကျွန်တော်အထက် တပ်မှူးကြီးများက ပြောပြခဲ့ကြ၏။ ထိုစာကို ကျွန်တော်အကြိမ်ကြိမ် ဖော်ပြခဲ့ဘူးပါသည်။ အခုလည်း ထပ်မံဖော်ပြပါဦးမည်။

I like Women, Whisky and War.
လင်းထင်က စစ်လည်း တိုက်၊ အရက်လည်း ကြိုက်၏။ သို့ရာတွင် အားလုံးထဲ၌ သူ့အကြိုက်ဆုံးကား ဣတ္ထိယ ခေါ် မိန်းမများ ပါတည်း။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူတပ်မဟာမှူးဖြစ်ကာစက ကေအင်န်ယူဗဟိုမှ ဥက္ကဋ္ဌ စောဟန်တာသာမွှေးမှ အောက်ပါအတိုင်း ကြေးနန်းပို့သည်။

ဥက္ကဋ္ဌမှ တပ်မဟာမှူးအတွက် -
“ သင် တပ်မဟာမှူးဖြစ်ပြီ၊ လူကြီးဖြစ်ပြီဖြစ်၍ လူကြီးလို နေရန်နှင့် မိန်းကလေးများနှင့် တင်းတင်းရှင်းရှင်းနေရန် အကြံပြုပါသည် ”

ထိုအခါ လင်းထင်က အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ကြားသည်ဟု ဆို၏။

တပ်မဟာမှူးမှာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးအတွက် “ အကြံပြုသည်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဆင်ခြင်ပါမည်။ သင်းကွပ်ပြီးတော့ စစ်မတိုက်နိုင်ပါ ” ဟူ၏။

လင်းထင်က အဲဒီလို လူစားမျိုးပါတည်း။

သူတပ်မဟာမှူးဘဝက မော်လမြိုင်၊ ရန်ကုန်ရထားကို မိုင်းခွဲပြီး ကက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ များကို ဖမ်း၍ စိတ်ကြိုက်လုပ်ချင်ရာကို လုပ်ပြီး တရုတ်ဖြူများထံသို့ ရောင်းစားသည်။ ရောက်လေရာ သွားလေရာ များတွင် မိန်းကလေးချောချောများတွေ့ရင် ထုံးတို၍ မှတ်ထားသည်။ သူမှတ်လိုက်ပြီ ဆိုသည်နှင့် “ တပ်မင်းကြီး မှတ်ထားလိုက်ပြီ ” ဟုဆိုကာ မည်သူမှ အနား မကပ်ရဲတော့၊ မိန်းကလေး ဒုက္ခ ရောက်ရတော့သည်။

ဤအကျင့်က ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပြီး သူ့မြို့ပေါ်ရောက်လာသည်အထိ ပါလာ၏။ မြို့ပေါ်ရောက်တော့ နော်လို့ဇာဘင်ဆင်နှင့် ယူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကောင်းကောင်း မနေ၊ သထုံတွင် မိန်းကလေးများနှင့် ရှုပ်ပြန်၏။ တောပြန်ခဲ့သို့ စီစဉ်၏။ လေးကေဘက်ပြန်တက်ရန် လုပ်ထား၏။ လူကြီးများက သွားခေါ်သည့်အခါ ငြင်းဆန်၏။ ထိုသို့ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းဖြင့် လင်းထင်သေခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် လင်းထင်နှင့် လေးကေ၊ လေးကေနှင့် လင်းထင်သည် ဒေါင်းပြားတစ်ပြား၏ ခေါင်းနှင့် ပန်းလို ဖြစ်နေ၏။ လေးကေအကြောင်းပြောက လင်းထင်နာမည် မပါ၍ မရ။ ထိုတစ်ဝိုက်မှာက သူ့အမျိုးချည်း ဖြစ်နေ၏။ သူ့သားသမီးများ ဘယ်၍ ဘယ်မျှ ရှိနေသည်ကို မပြောနိုင်၊ ဘုရားသခင်မှသာ သိပေလိမ့်မည်။

လေးကေကို ဝိုင်းပေါက်စလေးဘဝက တစ်ခေါက်၊ ဗျူဟာမှူး ဖြစ်တော့ နှစ်ခေါက်၊ ပေါင်း သုံးခေါက်ရောက်ခဲ့၏။ သူ့ဟာနှင့် သူ မမေ့စရာလေးများက ရှိနေ၏။ ဗျူဟာမှူး တာဝန်နှင့်ရောက်တော့ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလဖြစ်မည်ထင်သည်။ ပိန္နဲတောမှ စထွက် ကတည်းက လင်းထင်၏အဆက်အနွယ်များက ကျွန်တော်တို့အား တဒိန်းဒိန်း၊ တဒိုင်း ဒိုင်းနှင့် ပစ်ကြ၊ ခတ်ကြသည်။ ဝင်းတပအထွက်တွင် ဆွဲမိုင်းဆွဲသွားသည်။ ကိုယ့်ဘက်က စစ်နည်းဗျူဟာမြောက် လုပ်လိုက်မိ၍ မထိမခိုက်ပဲ ပြီးသွား၏။ ထိုနေ့က သတ်မှတ်ချိန်တွင် နာမည်ကျော်လေးကေကို ရောက်ရှိ အခြေပြုနိုင်ပါ၏။

လေးကေတစ်ရွာလုံးမှာ ကရင်လူမျိုးချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကေအင်န်ယူနှင့် ဆွေမျိုးမတော်သူ မရှိသလောက် ဖြစ်၏။ ကေအင်န်ယူ တပ်ခွဲမှူးစံသိန်းနှင့် တပ်စုမှူးစောမြင့်ထွေးတို့က လေးကေရွာသားများ ဖြစ်ကြသည်။ ဒီမှာ မွေး၊ ဒီမှာ ကြီး၊ ဒီမြေ ဒီရေ ဒီလေ၊ ဒီတောတောင် မြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်များကို နောကျေနေအောင် သိကြသူများဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ဒုက္ခပေးသဖြင့် မြန်မာ့တပ်မတော်မှ ဗျူဟာမှူးအရင့်အမာကြီး ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်မှာ အတော်ခဲစားရပါသည်။ ရောက်ပြီး တစ်ပတ် အတွင်း စခန်းကို RPG ဖြင့် လာပစ်၏။ အပြင်မထွက် ထွက်အောင် စစ်မြို့သည်။ ကျွန်တော်က ချက်ချင်းအပြင်မထွက်တော့ -

“ကြောက်နေသလား ဗျူဟာမှူးကြီးရဲ့” ဟု မခံချင်အောင် စသည်။ ထွက်များ ထွက်လိုက်ရင်တော့ ရွှေယောက်ဖများက ကျွန်တော် ကို တွေဖြုတ်ဖို့ လုပ်ထား၏။ သူတို့ အထာကျမ်းသဖြင့် ထွက်မလိုက်ဖြစ်၊ ထွက်လိုက်မိလျှင် သူတို့အစ်မ ကျွန်တော့်ဇနီး၊ မုဆိုးမဖြစ်သွား ပေရော့ မည်။ ထိုညက စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် စိန်ပြောင်းအချက်အတော်များများ ပစ်ထုတ်လိုက်မှ ကိစ္စက ပြီးသွားတော့သည်။

မိုးလင်းတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ စခန်းရှေ့က လက်နက်ငယ် တစ်တမ်းရှိ အိမ်အားလုံးကို ရှင်းပစ်လိုက်၏။ ရွာအဝင်အထွက်ကိုလည်း တင်းကျပ်စွာ ချုပ်ကိုင်ကာ နေဝင်မီးငြိမ်းအမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ခြံစည်း ရိုးပတ်လည်တွင် လူနင်းမိုင်းများ ထောင်လိုက်သည်။ ခြံစည်းရိုးသာမက ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်းများကိုလည်း မိုင်းများထောင်လိုက်၏။ ကြားဖြတ်စက် ငယ်များ ထားရှိပြီး သူတို့ပြောတာကို ဖြတ်နားထောင်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့်

ရန်သူနှင့် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ ဉာဏ်ကစားပြီး လေးကေကို ထိန်းခဲ့ရ၏။

လေးကေက ထိုဒေသတစ်ဝိုက်တွင် ရွာကြီးဖြစ်၏။ လူစုံ၏။ ကြည့်ပျော်၊ ရှုပျော် မိန်းကလေးများလည်း ရှိ၏။ သူတို့ထဲတွင် မစန်းမြင့် ဆိုသူကလေးကား လူသိများ၏။ သူမက ထူးထူးခြားခြား ကရင်တော့ မဟုတ်၊ ပအိုဝ်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အသက်သုံးဆယ်ပင် မရှိ တတ်သေး၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ Oval shape မျက်နှာလေးနှင့် ဈေးသည်မို့ စကားပြောကလည်း ချိုသာသည်။ တစ်ခုလပ်မို့ အပြုနပ်သည်ဟု ပြောသူက ပြောကြ၏။ ကျွန်တော်တော့ မသိပါ။

ထိုမစန်းမြင့်နှင့် ကျွန်တော့်ဗျူဟာမှူးက ဦးစီးအရာရှိ ဝိုင်းမှူး စိုးမင်းနှင့် ဝိုင်းကြီးစိုးဝင်းတို့က အထူးခင်ကြသည်။ စိုးဝင်းက အလွန် သွက်၏။ ထစ်ကနဲဆို တစ်ခုခုလိုက မစန်းမြင့်ဆီ ပြေးတတ်၏။ ဟိုဟာလည်း မစန်းမြင့်ဆီက၊ ဒီဟာလည်း မစန်းမြင့်ဆီက။ ဘယ်ပစ္စည်း မေးလိုက်၊ မေးလိုက် မစန်းမြင့်ဆီက ဖြစ်နေ၏။

“စိုးဝင်းရေ- ကြည့်လဲ လုပ်ဦးနော်၊ တော်ကြာ လူပါ ပါလာ နေဦးမယ်”

ဟု ပြောယူရ၏။

စိုးမင်းကတော့ စိုးဝင်းလို မဟုတ်၊ စိုးမင်းက ဂျီတူး ခေါ် ဗျူဟာညီနှိုင်းကွပ်ကဲရေးမှူး ဖြစ်သည်။ သူက စကားနည်း၏။ မစန်းမြင့် ဆိုင်ကို တစ်ခါတစ်လေမှ သွားတတ်သည်။ စိုးဝင်းလို ချောင်းပေါက် အောင် မသွားတတ်၊ သို့ရာတွင် သူလည်း ခေသူတော့ မဟုတ်၊ တစ်ရက်တွင် အလုပ်ရှိ၍ ကျွန်တော်နှင့် ဝိုင်းကြီးစိုးဝင်းလေးကေမှ ကျသောင်းဆိပ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ သွားတုန်းက တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ဆိုပြီး ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိုမှာ ကိစ္စမပြီး၍ ဆယ်ရက်ခန့် ကြာသွား သည်။ ကိစ္စပြီး၍ ပြန်လာသောအခါ ဝိုင်းမှူးစိုးမင်းက ထမင်းချိုင့် မှာစားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာတာတောင် သူ ထမင်းချိုင့်က နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ဆက်ပို့နေသည်။ ဘယ်က ပို့လဲဆိုတော့ “အား- လား၊ လား” မစန်းမြင့်က ပို့နေခြင်းဖြစ်၏။ မစန်းမြင့်၏ဆယ်နှစ် အရွယ် သမီးကလေးက လာပို့နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ စိုးဝင်းက -

“ တယ်ပိုင်ပါလား အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မီးသေလုပြီ ထင်နေတာ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အရည်အသွေးက အစ်ကိုကြီးအစွန်းထွက်လောက်ပါပဲလား ”

ဟု မထိတထိ ကလိလိုက်သည်။

စိုးဝင်းက စိုးမင်းကို ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စိုးမင်းက အနည်းငယ် ရှက်သွားပုံရ၏။

“ တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းက ငါ့ကို ရိက္ခာငွေလုံလုံလောက်လောက် မှ မပေးခဲ့ပဲကွ ”

“ ရိက္ခာငွေ မရှိလဲ စစ်ဆင်ရေးကြိုတင်ငွေထဲက ခဏသုံးရတာ ပဲ ”

“ ငါက မင်းလို ရှစ်ရှစ်ယှက်ယှက်မလုပ်တတ်ဘူး ”

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချောပြောသည်ကို ကြားသည့်အခါ ကျွန်တော့်မှာ ပြုံးမိ၏။

“ က- တော်ပါကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး မဆိုးပါဘူး။ ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ တော်ကြတာပါပဲ ”

ဟု သူတို့စကားကို ဖြတ်ရသည်။

တပည့်တွေသာ မဟုတ်ပါ။ ဆရာဖြစ်သူကျွန်တော်လည်း ရွာထိပ်က မစန်းမြင့်တို့ဆိုင်သို့ မကြာခဏ ရောက်တတ်၏။ ညနေ လမ်းလျှောက်ထွက်ပြီး အပြန်၌ -

“ အဘ- ရေနွေးလေး ဘာလေး သောက်ပါဦး ”

ဟု မစန်းမြင့်က အပြုံးလှလှဖြင့် ဖိတ်ခေါ်တတ်သည်။ ရေနွေး သောက်ရင်း ရပ်ရေးရွာရေး ပြောရဆိုရသည်။ မစန်းမြင့်က အကင်း ပါးသည့် ဈေးသည်ကလေးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်အထာကို ပေါက်၏။ ထို့ကြောင့် သွယ်သွယ်ပိုက်ပိုက်ဖြင့် ရန်သူ့သတင်းများ ပေးတတ်၏။ သူမထံမှ သတင်းရသဖြင့် ညနေတိုင်းလိုလို မစန်းမြင့်ဆိုင်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားတတ်သည်။

ဆိုသို့ သွားတတ်လာတတ်မှန်း သိသဖြင့် ကေအင်န်ယူက ကျွန်တော့်ကို ပစ်ဖို့ ခတ်ဖို့ စီစဉ်သည်။ အနီးကပ်လုပ်ကြံရန်ပင် ဖြစ်၏။ ကရင်ပြည်နယ်တွင် စစ်သားဘဝစခဲ့ပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ ကျွန်တော်က ကရင်အထာပေါက်ပါသည်။ ခပ်ညှည့် မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ပေါက်စလေး ဘဝက နို့ဖေါထိတွင် သေနတ်တစ်လက်ဆုံးခဲ့ရသည့် ဖြစ်စဉ်ကိုလည်း

ကောင်း၊ ကတိုင်တိတပ်စခန်းတွင် တပ်သားမြင့်ဟန်အနီးကပ် လုပ်ကြံခြင်း ခံရ၍ ကျီသရီးတစ်လက်ဆုံးခဲ့ရသည်ကိုလည်းကောင်း ဘယ်တော့မှ မမေ့၊ ကရင်ပြည်နယ်တွင် ဗျူဟာမှူးတာဝန်ဖြင့် ဝင်ရသည့်အခါ ဘယ်နေရာသွားသွား -

“ ရွှေပြေးနံတာ၊ တာဘာဦးကင်း ”

နောက်ရံခြင်းဖြင့်၊ စစ်မင်းလိုရာ

သွားလေပါ ” ဟု ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ဘယ်သွားသွား လုံခြုံရေးအပြည့်ပါ၏။ လက်နက်ငယ်တစ်ကမ်းတွင် ကိုယ့်လူ အမြဲတမ်း ချထားသည်။ အနီးကပ် စစ်သည်သုံးလေးဦးထား၏။ ဤအချက်များက ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ နှစ်စတွင် DKBA နှင့် ကေအင်န်ယူများ အသည်း အသန်တိုက်ကြ ခိုက်ကြသည့်အခါ DKBA မှ ပိုလ်အဆင့်ရှိ စောမင်းသူ နှင့် စောချစ်အောင်နှစ်ယောက်၊ ကျွန်တော့်ဗျူဟာသို့ လွှဲပေးသည်။ စောမင်းသူက ဖြူဖြူချောချော၊ ယခုခေတ်မော်ဒယ်မင်းသား ပိုင်ဇေရဲထွန်း နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၏။ သူ့နန်းက ABSDF မှ မြန်မာအမျိုးသမီး တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဖြူဖြူဇေတီဖြစ်သည်။ သူသည် ယခင် DKBA နှင့် ကေအင်န်ယူများမကွဲမိက တပ်မဟာ(၁) နယ်မြေ သထုံခရိုင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ လေးကေတစ်ပိုက် တွင် လှုပ်ရှားရသည်။ တပ်မတော်မှ အရာရှိများကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် တာဝန်ပေးခြင်းခံရ၏။ သူ၏ပစ်မှတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်လည်း ပါသည်။

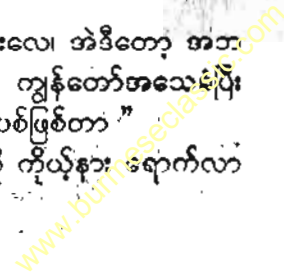
“ အဘကို ပစ်ဖို့ ကျွန်တော်နှစ်ခါလောက် ကြိုးစားသေးတယ် ”

“ အဘ မစန်းမြင့်ဆိုင်လာတတ်လို့ ညနေ၊ ညနေ ကျွန်တော် အဲဒီနားကို မကြာမကြာ ရောက်တယ်၊ နောက်ဆုံး အနီးကပ်ပစ်ဖို့ လုပ် တော့ ပစ်မရဘူး ”

“ ဟ- ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ”

“ အဘ- လူတွေက အနားမှာ အများကြီးလေ၊ အဲဒီတော့ အဘ ကို ကျွန်တော်ပစ်ရင် ကျွန်တော်လဲ သေမှာပဲ၊ ကျွန်တော်အသေခံပြီး အဘကို မလုပ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် နှစ်ခါလုံး မပစ်ဖြစ်တာ ”

“ ဟေ- ဟုတ်လား၊ ဟ- မင်းက ဘယ်လို ကိုယ့်နား ရောက်လာ တာလဲ ”

“ အဘ မှတ်မိဦးမလားတော့ မသိဘူး၊ တစ်ညနေ အဘ မစန်းမြင့်ဆိုင်ရှေ့က ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်နေတုန်း ကျွန်တော်ကြိုသကာ လှည်းနဲ့ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းပြီး ဖြတ်သွားတာလေ၊ အဘရဲဘော်တွေက ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်မောင်းလိုတောင် ပြောသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ဆီမှာ ၄၅-မီလီမီတာ ပစ္စုတိုကြီးတစ်လက်နဲ့ လက်ပစ်ဗုံးသုံးလုံး ပါတယ်၊ စက်လဲ ပါတယ်၊ အဘရဲ့ ရယ်ပြီးနေတဲ့ မျက်နှာမြင်ရတော့ ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်၊ လုပ်လဲ မလုပ်ရက် တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ နှစ်ခါလောက် ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့တာ၊ နောက်တော့ လုပ်မရဘူးလို့ ဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့လိုက်တယ် ”

စောမင်းသူက ထိုသို့ ပြောလိုက်မှ ကျွန်တော်များစွာ အံ့ဩရ ပါသည်။ တော်သေးရဲ့၊ ငယ်စဉ်က သင်ကြားခဲ့သည့် စစ်ပညာများနှင့် အတွေ့အကြုံများက ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်လိုက်ခြင်းပါပေ။

အထက်ပါအတိုင်း လေးကေမှာ အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစား မကွဲအောင် အတော်ကြိုးစားပြီး နေခဲ့ရပါသည်ခင်ဗျား။ ဤအရာများကား လေးကေကို သတိရစရာများပါ။

ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်သေး၊ ပြောစရာလေးတစ်ခု ကျန်ပါသေးသည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်အကုန်တွင် ထုံးစံအတိုင်း သထုံ၊ ဖာပွန် ယာဉ်တန်းပြေးဆွဲရာ လေးကေကို ဒုတိယအခေါက် ဝင်ခဲ့ရပါသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ပထမတစ်ခေါက်လောက် ပွဲမကြမ်းတော့ပါ၊ နည်းနည်းအေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွားသည်။ ရွာနှင့်လည်း အရပ်က ထက် ပိုရင်းနှီးသွားသည်။ တစ်ရက်တွင် လေးကေရွာအရှေ့တောင်ဘက် ရပ်ကွက်ရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတစ်ခုသို့ ရွာလူကြီးနှင့်အတူ အမှတ် မထင် ရောက်သွားသည်။ လက်ရှိ အိမ်ရှင်က ဆုံးသွားပြီဟု ဆို၏။ ဆွေးနီးမျိုးစပ်တစ်ဦးက ထိုအိမ်ကို စောင့်ရှောက်ထား၏။ အိမ်က အတော်ကောင်းသေးသည်။ အိမ်အောက်ဧည့်ခန်းတွင် ကျွန်တော် ထိုင် လိုက်မိသည်နှင့် မျှော်လင့်မထားသော အရာတစ်ခုကို သွားတွေ့သည်။

ထိုအရာကား မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ မျက်နှာပိုင်းပိုင်း၊ ပါးလျားသော နှုတ်ဝမ်းလေးနှင့် လှပချောမောသည့် အသက်နှစ်ဆယ် ကရွယ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး၏ တိုင်းရင်းသူပတ်ဖုံနှင့် ရိုက်ကူးထားသည့် ဓါတ်ပုံကြီးတစ်ခုပါသည်။

ထိုဓါတ်ပုံကို ကြည့်၍ ကျွန်တော်ရင်ခုန်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ စသချာအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိသည်။ ဟုတ်လောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မနေနိုင်တော့ပဲ မေးလိုက်မိတော့သည်။

“ ဒီဓါတ်ပုံလေးက ဘယ်သူပုံလဲဗျာ ”
“ ဒါ သေသွားတဲ့အိမ်ရှင် စောမောင်ဝင်းရဲ့ညီမ နော်အေးကြည် စလ ”

“ အခု သူဘယ်မှာလဲဟင် ”
“ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးငါးနှစ်က တပ်က ဆရာကြီးတစ်ယောက်နဲ့ စိမ်ထောင်ကျ သွားတယ်၊ ဆရာကြီးက နိုင်ငံခြားသွားရလို့ သူလဲ လိုက်သွားသတဲ့၊ တမြန်နှစ်က သူ့အစ်ကိုဆုံးလို့ ရွာတော့ တစ်ခေါက် ပြန်လာသေးတယ်၊ စင်္ကာပူမှာဆိုလား၊ မလေးရှားမှာဆိုလား၊ ခလေးမလေး က တော်တော်လှသေးတယ် ဗဟုဟာမှူရဲ့ ”

အတူပါလာသည့် သူကြီးမင်း ဦးကွယ်က ကျွန်တော့်ကို ဖောက် သည် ချလာသည်။ ကျွန်တော်က ဓါတ်ပုံရှင်ကို အသေအချာကြည့်မိ သည်။

၁၉၇၅ ခုနှစ်က ရိုက်ထားသည့် ဓါတ်ပုံဖြစ်နေ၍ “ဪ- မအေးကြည်အသက်နှစ်ဆယ်လောက်က ရိုက်သွားတဲ့ ဓါတ်ပုံပဲ၊ လှပေ မပေ!”

ဓါတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို ပြန်ပြောင်း အောက် မေ့မိပါတော့သည်။

* *

၁၉၇၂ ခုနှစ်က ဖြစ်ရပ်များ။
ခလရ(၁၉)မှ တပ်ရင်းမှူးဦးဆောင်သော စစ်ကြောင်း(၁)နှင့် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲသည် ရိက္ခာ ထုတ်ရင်း ပိန္နဲတောစခန်းသို့ ရောက်နေသည်။ တိုင်းအရံလျှပ်ရှားတာဝန်ဖြင့် မဲနုသန်ဂွင်အတွင်း အတော်မွေ့နှောက် လျှပ်ရှားပြီး၍ ရတခမှ ကျွန်တော်တို့အား သိမ်ဆိပ်သို့ ရိက္ခာထုတ်စေပြီး ပိန္နဲတော၌ အနားပေးထား၏။ ဒါပြီးရင် ခုံသမိချောင်းရိုးအတိုင်း တောဝှမ်းမှ မြောက်သို့ ရှင်းလင်းရမည်ဖြစ်၏။ ဘာခိုင်းခိုင်း ကိစ္စမရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ က ချီလေတဲ့ ချီလေ၊ ဤမြေမှ ဟိုတောင်တန်းပါပဲ၊ ဖာပွန်က ခြေလျှင်

ထွက်လာတာ၊ သထုံထိတောင် ရောက်ပြီဖြစ်၍ သိပ်တော့ မမှူပါ။
ဝိန္ဒတောရောက်တော့ တပ်ရင်းမှူးကြီး၊ ဝိုင်းမှူးကြီးဘသိန်းက -

“ ဝိန္ဒစစ်ကြောင်းနဲ့ ဝိုင်းစိုးဝင်းတပ်ခွဲ(၁)က ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ
မှာပဲ အခြေပြုမယ်၊ ဝိုင်းသက်ဦးနဲ့ တပ်ခွဲ(၃)ကတော့ ဝိန္ဒတော၊ ဝင်းတပ
ကားလမ်းမကြီးကို ထိန်းပြီး အခြေပြုထား ”

ဟု ညွှန်ကြားသည်။

ကားလမ်းမကြီးပေါ်တွင် အိမ်ကောင်းတောင်း မရှိ၊ တဲကလေး
များသာ ရှိသည်။ စစ်သည်များကို ခပ်ချဲ့ချဲ့ဖြင့် ကားလမ်းမကြီးကို ခွဲပြု
နေရာယူခိုင်းထားရသည်။ ကျွန်တော်ခွဲက ဘယ်မှာမှ နေစရာ မရှိ၊
ကားလမ်းမကြီးဘေးရှိ တစ်ခုတည်းသော လွှက်ရည်ဆိုင်ကလေးတွင်
အခြေပြုလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်လင်မယားမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိ၏။
ဘီလင်းမြို့မှ လာဖွင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကရင်တိုင်းရင်းသားများဖြစ်သည်။
လွှက်ရည်ဆိုင်သာမက ထိုဆိုင်က ဖုန်စုံလေးများပါ ရောင်းသည်။
ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်းကြောင့် အတော်လေးရောင်းရသည်။ ဆိုင်ရှင်
အမျိုးသမီးနှင့်အတူ အသားဖြူဖြူချောချော၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း မိန်းကလေး
တစ်ဦးက ဝိုင်းကူရောင်းပေးနေသည်။ သမီးလား၊ တူမလား၊ ညီမလား
တော့ ကျွန်တော် မသိ၊ မိန်းကလေးမှာ ဂျပန်ဆံတောက်ကလေး
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုလွှက်ရည်ဆိုင်၌ သုံးညတိတိ အိပ်ခဲ့၏။
သူတို့တွေနှင့် စကားမပြောဖြစ်ခဲ့၊ ဆိုင်ရှင်ဦးစောထူးက တစ်ခါတစ်ရံတော့
စကားလာပြော၏။ ကျွန်တော်က အားလပ်ချိန်များတွင် စားပွဲတစ်လုံးတွင်
ထိုင်၍ ကျွန်တော်တပ်ခွဲမှ တစ်ဦးတည်းသော တပ်စုမှူး ဝိုင်းဌေးမြင့်
စစ်တုရင်သံသံမဲမဲထိုးနေသည်။ ဝိုင်းဌေးမြင့်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
စစ်တုရင်လက်ရွေးစင်ဖြစ်၍ စစ်တုရင်အလွန်ကောင်း၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့သည် သုံးရက်လုံးလုံး စစ်တုရင်အား ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့
ထိုးကြ၏။

ကျွန်တော်ကလည်း စစ်တက္ကသိုလ်လက်ရွေးစင် ဝိုင်းအောင်မြင်
ဆွေထံမှ အဆင့်မြင့်စစ်တုရင်နည်းနာများကို မကြာသေးမီကမှ ရော့လာ
ထားရာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လက်ရွေးစင်နှင့် ဘတစ်ပြန် ကြားအာစ်ပြန်
ဖြစ်နေသည်။ အကြိတ်အနယ် ထိုးရ၏။ ကျွန်တော်တို့ စစ်တုရင်
နေချိန်များတွင် ထိုချောမောလှပသော မိန်းမပျိုကလေးက ကြည့်ကွက်

ကြည့်ကွက်လုပ်နေသည်။ ရံဖန်ရံခါ မဝံ့မရဲဖြင့် ရေနေ့များ လာချပေး
ပေး၏။ စကားကိုမူ လုံးဝမပြော၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကိုယ့်အာရုံနှင့်
ကိုယ်ပို သူမကို ဘာမှ မပြောဖြစ်။

ဤသို့ဖြင့် တေမိဇာတ်ခင်းလာသည်မှာ သုံးရက်ပြည့်မြောက်
ပေး၏။ လေးရက်မြောက်နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော်သည် နံနက်စောစော
ပိတ်ရာမှ ထ၍ မျက်နှာသစ်ပြီး ခွဲခွဲမှ တပ်သားလှထွန်းလာပို့သည့်
လွှက်ရည်သောက်နေစဉ် -

“ ဝိုင်းကြီး၊ ကျွန်မပြန်တော့မလို့ ”

မမျှော်လင့်သော အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခရီး
လွှက်ရန် ပြင်ဆင်ထားသည့် မိန်းမလှကလေးကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်နှင့်
လေးငါးခြောက်ပေလောက် ဝေး၏။ မျက်လွှာ ချကာ လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။ ဘေးမှာလည်း လူတစ်ဦးမှ မရှိ၊ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်သူ့ကို
ပြောနေတာပါလိမ့်၊ ကိုယ်နဲ့လည်း စကားပြောဘူးတာ မဟုတ်၍ ကိုယ့်
ပြောတာလိုလဲ မထင်၊ ထို့ကြောင့် ဘေးဘီကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။ မည်သူ
တစ်ဦး တစ်ဦးမှ မတွေ့၊ ထို့ကြောင့် -

“ ကျွန်တော့်ကို ပြောနေတာလား ”

ကျွန်တော်က အံ့ဩစွာဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်၏။

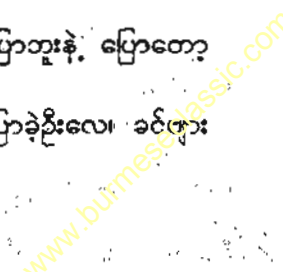
“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ဒီနေ့မနက်ရွာပြန်တော့ မလို့ပါ ”

“ ဗျာ၊ ဒါ ခင်ဗျားတို့ဆိုင် မဟုတ်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားက ဘယ်ပြန်
မှာလဲ ”

“ ဒါက ကျွန်မတို့ ဦးလေးဆိုင်ပါ။ ကျွန်မက ဘီးလင်းမှာ
ကျောင်းနေပါတယ်၊ အခု ကျောင်းပိတ်လို့ လေးကေကို ပြန်မလို့ပါ။
ကျွန်မအစ်ကို လာခေါ်တယ်၊ မနေ့ညက သူ့ရောက်လာလို့ ဒီနေ့မနက်
ပြန်တော့မလို့၊ အစ်ကိုလာခေါ်တာ စောင့်ရင်း ဦးလေးတို့ အဒေါ်တို့ကို
ကျွန်မကူရောင်းပေးနေတာပါ ”

မိန်းကလေးက စကားမပြောဘူး၊ စကားမပြောဘူးနဲ့ ပြောတော့
လည်း အရှည်ကြီးပါလား။

“ ခြောက်- ဟုတ်လား၊ အဲ- နာမည်လဲ ပြောခဲ့ဦးလေ၊ ခင်ဗျား
မည်လဲ ကျွန်တော် မသိသေးဘူး ”

“ နော်အေးကြည်ပါ။ အစ်ကို့နာမည်က စောမောင်ဝင်းပါ။ ဗိုလ်ကြီးလေးကေရောက်ရင် အိမ်လာလည်ပါ။ အိမ်က ရွာအရှေ့တောဘက် ထိပ်မှာပါ။ အစ်ကိုစောင့်နေလို့ သွားတော့မယ်နော် ဗိုလ်ကြီး ”

မိန်းမလှကလေးက ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ဆိုင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားသည့် လှည်းရုံရာသို့ ထွက်ခွါခဲ့ပါသည်။ သူ့အစ်ကို စောမောင်ဝင်းဆိုသူကတော့ အသားဖြူဖြူ ထောင့်ထောင် မောင်းမောင်းနဲ့ သူ့ညီမအား လှည်းပေါ်ဆွဲတင်၍ လှည်းမောင်းထွက်သွားသည်။ မအေးကြည်ပါသွားသော လှည်းကလေးက ရွှေငွေလေးရှားနဲ့ အတူပါလာသည့် ဖုံလုံးကြီးများကြားတွင် တလိပ်လိပ်နှင့် ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ လျှင်းခတ်သံတစ်ခုကြားလိုက်ရ၏။

“ တပ်ခွဲများ လွှက်ရည်တွေ အေးကုန်တော့မယ် ”
“ အံ့မယ်- ခွေးမသား၊ မင်း ခြောင်းကြည့်နေတယ်ပေါ့လေ ”

ဘယ်အချိန်က အနားရောက်လာမှန်းမသိသည့် တပ်သားလူထုက လွှက်ရည်သောက်ရန် သတိပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က တပ်သားလူထုနား အထက်ပါအတိုင်း ပြောမိသည်။ တပည့်ကျော်လှထွန်းက လူပုံက ခပ်ထူထူ၊ ခပ်အအပုံမျိုး။ သို့ရာတွင် လူအက်ခပ်ခြင်း၊ သတင်းအချက်အလက်စုဆောင်းရာ၌ အလွန်အားထားရသူဖြစ်၏။ ကြောင့် တပ်ခွဲမှူးတွင် ခေါ်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုလည်း သူ့တပ်ခွဲမှူးကို စသလို၊ နောက်သလို၊ အတည်လိုနှင့် “လွှက်ရည်အေးကုန်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သေး၏။

“ အရမ်းလှတယ်နော် ”
“ ဘာပြောတာလဲ ”

“ တပ်ခွဲမှူးကြီးကလဲ ကြားရဲ့သားနဲ့ ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အချီအချစကားပြောနေစဉ် စစ်ကြော်စွဲမှ ယနေ့မြောက်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်မည့်အကြောင်း ညွှန်ကြားမှုရောက်လာ၏။

“ က- လှထွန်းရေ၊ နေ့လည်စာစားပြီးရင်တော့တို့ မြောက်ဘက် ပြန်တက်ရမယ်။ အားလုံးကို လိုက်ပြောလိုက်ကွာ ”

ထိုနေ့ နေ့လည်စာစားပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် မိမိများကို သယ်ဆောင်ကာ ပိန္နဲတော၊ လေးကေ၊ ကျသောင်းဆိပ်လမ်းမကြား

အတိုင်း တပ်ဖြန့်ကာ ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ တစ်ညနေလုံး တဖြည်းဖြည်း ရှင်းလင်းချီတက်ပြီး ညအိပ်ချိန်မတိုင်မီ ဝင်းတပသို့ ရောက်၏။ ဝင်းတပတွင် တပ်ရင်းမှူးကြီးနှင့် ခွဲ(၁)က ရွာထဲတွင် အခြေပြု၏။ ကျွန်တော်နှင့် တပ်ခွဲ(၃)က ရွာပြင်တွင် နေရသည်။ ကျွန်တော်တပ်ခွဲစခန်းချတော့ မနီးမဝေးတွင် လှည်းတန်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ သူတို့လည်း မီးဖိုကာ မျက်ပြုတ်စားနေကြ၏။ ဘီးလင်းသို့ ကြိသကာပို့၍ ပြန်လာသည့် လှည်းများဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မှောင်နေ၍ အမြန် ချက်ပြုတ်ကာ ညနေစာစားရန် ပြင်နေကြသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် အရက်မသောက်တတ်သေး။ ထို့ကြောင့် ထမင်းစောစော စားတတ်၏။ ထမင်းစောစော ပြင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ခွဲမှူးအဖွဲ့များ ညနေစာစားရန် ပြင်ဆင်ပေးနေစဉ် ရဲဘော်လှထွန်းကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနှင့် ကျွန်တော့်နား ရောက်လာသည်။

“ တပ်ခွဲမှူး၊ လှည်းဝိုင်းမှာ မအေးကြည်တို့ မောင်နှမတွေ ခဲ့တယ်။ သူတို့လဲ ထမင်းစားကြမလို့တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ တပ်ခွဲမှူးကို ထမင်းအတူ လာစားဘို့ ပြောပေးပါတဲ့ ”

“ ကောင်းပါ့မလား ဟေ့ကောင်ရာ ”
“ ရပါတယ် တပ်ခွဲမှူးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ လာပို့မှာပေါ့ ”
တပည့်ကျော်၏ တိုက်တွန်းအားပေးမှုကြောင့် သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထမင်းသွားစားဖြစ်တော့ သူတို့ အထူးဝမ်းသာနေကြ၏။ စောမောင်ဝင်းက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ယောက်ျားပီသသူ ဖြစ်၏။ အသက်ကတော့ ကျွန်တော့်ထက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ဝယ်မည်ထင်၏။ စကားလည်း နည်းသည်။

“ ညီမလေးက ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ပိန္နဲတောမှာ တော်တော်ခင်ခင်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ် ”

ဟု တစ်လုံးသာ ဆို၏။ ထမင်းစားပြီး စကားပြောကြတော့ သူက မပ်လမ်းလမ်းသွား၍ ဆေးတံတစ်ချောင်းထုတ်ကာ သောက်နေ၏။ ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူ မဟုတ်တော့ အားနာသည်ထင်ပါ၏။ မအေးကြည်နှင့် ကျွန်တော်သာ အပြန်အလှန်စကားပြော ဖြစ်ကြသည်။

“ မအေးကြည်က ကိုမောင်ဝင်းကို ကျွန်တော်နဲ့ ခင်တယ်လို့ ပြောထားတယ်ဆို ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ ဟင်- စကားလဲ ဟုတ်တိပတ်တိ မပြောဘူးပဲနဲ့ ဘယ်လိုခင်နိုင်မလဲ၊ နေပါဦး။ အဲဒီမှာနေတဲ့ နှစ်ရက် သုံးရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘာလို့ စကားမပြောတာလဲ ”

“ ဗိုလ်ကြီးကမှ စကားမပြောပဲ၊ ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ”

“ ဈေးရောင်းတာပဲဗျာ၊ ပြောရမှာပေါ့ ”

“ ကျွန်မက ဈေးသည်အစစ်မှ မဟုတ်ပဲ၊ ဒေါ်လေးတို့ ဈေးကူရောင်းပေးတာ ကျွန်မက ကျောင်းသူပဲ ဥစ္စာ ”

သူမ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၊ အထောက်အပံ့အကူတို့ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ တစ်ခပ်ခပ်နှင့် ရယ်မောကြ၏။ မီးရောင်အောက်တွင် သူမ၏ဖြူနုသော မျက်နှာလေးမှာ တကယ့်ကျောင်းသူလေးမှန်း သိသာလှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားမပြောရင်း တဖြည်းဖြည်းညှိနက်လာ၏။ ပြန်မှ သင့်မည်ထင်သည့် မနက်လည်း ခရီးဆက်ရဦးမည်ဖြစ်ရာ -

“ ကဲ- မအေးကြည်၊ ပြန်ပါဦးမယ်၊ အလုပ်တွေက ရှိသေးတာလေ ”

နေ့ပူလို့ ညချမ်း၊ တပေါင်းလသရမ်းမို့၊ ညရောက်ရင် အနည်းငယ်အေးလာ၍ မီးဖိုထားရသည်။ မီးရောင်အောက်တွင် မအေးကြည်၏ချစ်စဖွယ် ငယ်နုချောမောသော မျက်နှာပိုင်းပိုင်းက အေးအေး ကျွန်တော်မြင်နေရသည်။ ရှည်လျားကျောညှတ်သော မျက်နှာများ အောက်မှာ မျက်လုံး ပိုင်းပိုင်းလေးများက သူမ၏မျက်ခမ်းပါးလေးကို လိုက်ဖက်လှ၏။ စိုပြေသော အသားအရည်နှင့် နုနယ်ပျိုမြစ်သော အသက်အရွယ်ကြောင့် သူမအလှအပတွင် အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော်တို့ ငေးမောနေမိ၏။ ကြာကြာနေလို့တော့ မသင့်တော်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် စကားကို အတင်းဖြတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်ခဲ့ရပါတော့သည်။

“ ရွေးကေရောက်ရင် ဝင်ခဲ့ပါဦးနော် ”

သူမက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ထိုညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ အင်း၊ နွေဦးအိပ်မက်တစ်ခု သွားမက်လိုက်မိပြီ ထင်ရဲ့။

* *

နောက်တစ်နေ့ မနက်လေးနာရီတွင် ဝင်းတပမု ထထွက်ခဲ့ရသည်။ လမ်းတွင် ပစ်ခတ်မှုဖြစ်၍ တားလမ်းနှင့် ခုံသမိချောင်းကြားတွင် ဟိုရှင်း ဒီရှင်းလိုက်ရှင်းနေရ၏။ ထို့ကြောင့် လေးကေသို့ သုံးလေးရက်ကြာမှ ရောက်သွားသည်။ ရောက်တော့လည်း မနားလိုက်ရ၊ ကျသောင်းဆိပ်ဘက်တွင် ကေအင်နီယူတပ်မဟာ(၁)မှူး ကျော်ဟိုးသတင်းပေါ်နေ၍ ဆက်ထွက် ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တပ်ခွဲက ပျိုင့်၊ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်နေရ၏။ ကျော်ဟိုးဆိုတာ အလစ်ပေး၍ မရ။ ထို့ကြောင့် လေးကေရောက်တော့ မအေးကြည်ကိုလည်း ဝင်မတွေ့နိုင်တော့။ ကျသောင်းဆိပ်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ရသည်။ ကျသောင်းဆိပ်နှင့် ယှဉ်းမပင်ဆိပ်အနီးတွင် သွားလိုက်၊ လာလိုက်နှင့် အတော်လေးကြာသွား၏။ ကျွန်တော်တပ်ခွဲ လေးကေကို လုံးဝပြန်မရောက်တော့။ ဗိုလ်စိုးဝင်းတပ်ခွဲသာ နှစ်ခါလောက် ပြန်ရောက်သွားသည်။

“ ဟေ့- ကိုသက်ဦး၊ လေးကေက မအေးကြည်ဆိုတဲ့ ခပ်ချောချော ကောင်မလေးက ခင်ဗျားကို မေးတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်လူ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့လဲ ”

“ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ရပါဘူး အစ်ကိုဗျာ၊ သူ့ဆိုင်သွားတည်းမိလို့ စကားလေးဘာလေး ပြောဘူးတာပါ။ ”

ဗိုလ်စိုးဝင်းက ကျွန်တော်ကို စူးစမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့် မေး၍ ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ ကျွန်တော် အဲဒီကို နှစ်ခေါက်ရောက်တာ နှစ်ခေါက်လုံး ကောင်မလေးက ခင်ဗျားချည်းပဲ မေးနေလို့ပါ ”

“ ဪ- ဒါကတော့ သူက တကယ်ခင်နေလို့ ဖြစ်မှာပါ ”

ကျွန်တော်က အထက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်မိပါသည်။ ဝင်းတပတွင် ဆုံသည့်ညက မီးပုံဘေးမှ ကျွန်တော်ထလာတော့ မအေးကြည်၏မျက်လုံးအစုံတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်မိပါသည်။ ယခုလေးကေကို တတိယအကြိမ် ပြန်ရောက်ချိန်တွင် တွေ့ရသည့် ဓါတ်ပုံမှ မျက်လုံးများထဲတွင် ထိုတစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် တွေ့နေပါသေးသည်။

“ ခွင့်လွှတ်ပါ မအေးကြည်၊ ကျွန်တော်ဟာ စစ်သားတစ်ယောက်ပါ။ သစ္စာလေးချက်ကို ဦးထိပ်ရွက်နေရတဲ့သူပါ။ ကျွန်တော် မလိမ်ရဲပါဘူး။ ”

လိမ်လဲ မလိမ်ပုံပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်မှာ ဇနီးနဲ့ သားလေး တစ်ယောက်၊ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ မအေးကြည်တို့ အဖေ တွေပါပဲ ”

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ အားလုံးပြန်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ အနှစ်သုံးဆယ်လောက်တောင် ရှိနေပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် မအေးကြည်တို့ လေးကေကိုတော့ အထူးတလည်သတိရနေဆဲပါ။ ဒီလို ရာသီရောက်တိုင်း လေးကေကို အစဉ်အမြဲ သတိရလျက်ပါ။

ဝတ္ထုတိုလေးမှာ အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား။

* *

လေးကေနားမှာ လက်စားချေခြင်း

၁၉၉၄ ခု၊ နှစ်ဆန်းစသို့ပင် တိုင်ခဲ့ချေပြီ။

လေးကေတွင်တွင် ရန်သူများနှင့် ကျွန်တော်၏ နည်းဗျူဟာ(၃၀၀) တပ်များသည် လုံးလားထွေးလားဖြင့် ပစ်ကြခတ်ကြ၊ တိုက်ကြခိုက်ကြရုံ အစွမ်းပြိုင်နေကြ၏။ သူတို့က ဒေသခံဖြစ်ပြီး နယ်ကျွမ်း၏။ နေရာတကာ မှာ ဆွေမျိုးညာတကာများရှိ၏။ ဘာသာစကားကိုကား အထူးပြောစရာ မလို၊ ထို့ကြောင့် ထိုဒေသရှိလူထုထဲတွင် ရောဝင်ပျောက်ကွယ်နိုင်၏။ ပြောက်ကျားလျှပ်ရှားမှတွင် ကျွန်တော်တို့ထက် များစွာသာလွန်၏။ နယ်မြေလူထုအား သတ်ပြုဖြတ်ပြုပြီး အကြောက်တရားဖြင့် ချုပ်ကိုင် ထား၏။ အမြင်ကျဉ်းအမျိုးသားရေးဝါဒဖြင့်လည်း စည်းရုံး၏။

သူတို့က သူတို့အားသာချက်များကို တွင်တွင်ကြီးအသုံးချသလို ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့အားသာချက်များကို ပြန်သုံး၏။ သူတို့၏အရေးပါသော ဒေသခံပြောက်ကျားများကို ဦးစွာချေမှုန်းနိုင်မယ့် ဆောင်ရွက်၏။

“ လူထုနဲ့ ပြောက်ကျားဆိုတာ ရေနဲ့ငါးလိုဘဲ၊ လူထုက ပြောက်ကျားက ငါး၊ ရေရှိရင် ငါးရှိမယ်၊ ငါးတာ ရေပြင်အနီး ကျားခတ်သွားလာနိုင်သလို ပြောက်ကျားကလဲ လူထုထဲအနှံ့ မိမိမိ သွားလာနိုင်ရမယ် ”

မော်စီတုံး၏ပြောက်ကျားစစ်ကို အခြေခံသောအတွေးကပင် များက ရန်သူတို့ကို လွှမ်းမိုးဆဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအတွေးကပင် အတိုင်း လျှပ်ရှားကြ၏။ ထို့အပြင် -

“ အမာရွှောင် အမွှတိုက်၊ လက်ရင်းကပ်တော့သာ လက်ဖျား ကပ်တော့နာ ”

“ ရန်တက် ငါဆုတ်၊ ရန်နား ငါလျှပ် ”

“ သူစု ကိုယ်ခွဲ၊ သူခွဲ ကိုယ်စု ”

“ ရန်သူတစ်ဆူအားအနည်းဆုံး မိမိသုံးဆဖြင့် တိုက်ရမည် ”

။သည့် သေနင်္ဂဗျူဟာနှင့် နည်းပရိယာယ်များကို သုံးကြ၏။ ပြောက်ကျားနဲ့လူထုဆိုတာ ငါးနဲ့ရေ၊ ရေရှိရင် ငါးရှိမယ်ဆိုတော့ ရေမရှိအောင်လုပ်ရ၏။

လေးကေကျေးရွာပတ်ဝန်းကျင်က လယ်တဲတောင်ယာတဲများ မှား ယာယီဖျက်သိမ်းပြီး လူတွေကို ရွာတွင်းဝင်စေ၏။ လေးကေတစ်ရွာ လုံးရှိ လူအားလုံးကို သန်းခေါင်စာရင်းကောက်ယူလိုက်၏။ အကွက်လိုက် ဆယ်အိမ်ခေါင်းများခန့်ထားလိုက်၏။ ည(၆)နာရီမှ မနက်(၆)နာရီထိ ရွာအဝင်အထွက် ကန့်သတ်လိုက်၏။ ဧည့်သည်စာရင်းတိုင်စေ၏။ “န.နေ.ညညရွှောင်တခင် လူစစ်ဆေးခြင်း၊ ဧည့်စာရင်းစစ်ဆေးခြင်းများ ”သည့် Surprise Check များ မကြာခဏ ပြုလုပ်ပေး၏။ ဒါတွင် သာမက ရန်သူချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်လာနိုင်သည့်လမ်းများတွင် Anti personal မိုင်းငယ်လေးများ ထောင်ထားပြီး အများပြည်သူအတွက် မသွားရနယ်မြေ ကြေငြာလိုက်၏။ အထူးသဖြင့် ရန်သူပြောက်ကျားများ နီးအောင်းနိုင်သည့် လေးကေအနောက် ကျောက်တောင်ကြီးဘက်မှ စင်ရောက်လာသည့် လမ်းများကို ထိန်းချုပ်ပြီး မိုင်းထောင်ခြင်းဖြစ်၏။

ပြောက်ကျားငါးများရေမကူးနိုင်အောင် ရေကိုကန့်သတ် ခတ် ဖုတ်လိုက်ရာ ငါးများ ထွန်ထွန်လူးသွားကြ၏။ ဘုမသိဘမသိဖြင့် မုဟင်ရိတရိုးတွင်အကြံဆိုးဖြင့် စွတ်ရွတ်ဝင်လာသည့် ရန်သူ ပြောက်ကျား တစ်ဖွဲ့ ရွာအနောက်ဘက်၌ “အုံး၊ ဂျိမ်း”မည်ကာ ကျွန်တော်တို့ ထောင် ထားသည့် Antipersonal မိုင်းနင်းလိုက်ရာ အော်သံတစ်သံ ဆူညံ သွား၏။ မိုင်းနင်းယုံသာမကသေး၊ ပစ်မှတ်မှတ်ပုံတင်ထားသည့် ကျွန်တော်တို့ လက်နက်ကြီးတပ်ဖွဲ့၏ ၆၀-မမစီန်ပြောင်းဖြင့် အဆက် မပြတ် ပစ်ရှင်းခြင်းကို ခံလိုက်ရ၍လည်း လူနာအား ဒရောသောပါး ယမ်းပြေးရ၏။ ကျွန်တော်တို့က ထပ်ချပ်မလိုက်ပါ။ အသံကြားမှာသို့သာ

စိန်ပြောင်းလေးငါးဆယ်လုံး လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ပါသည်။ လူမရောက် ကျည်ရောက်ပေါ့။

ထိုသို့ ခံလိုက်ရသည့်အခါ -

“လေးကေက ခွေးကောင်တွေ၊ တို့ကို ပညာပေးနေပြီ၊ ရွာနားကပ်ဖို့ ခက်သွားပြီ၊ ရွာအနောက်ဘက်မှာ မိုင်းတွေရှိတယ်၊ ကင်းပုန်းလဲ ရှိတယ်၊ အကြီးနဲ့လဲ ပစ်တတ်တယ်၊ တို့ဆီက တစ်ယောက်ပြတ်သွားပြီ၊ ရွာနားကပ်ရင် မင်းတို့သတိထားကြ၊ ဒီကောင်တွေကို မကျေဘူး တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု ခံသွားရသည့်အဖွဲ့မှ အခြားအဖွဲ့သို့ စက်ထဲတွင် အချင်းချင်း ပြော၍ ကြိမ်းဝါးသံအား ကြားရသည့်အခါ ကျွန်တော်မှာ ပြုံးမိပါသည်။

ရွာအနောက်ဘက်တွင် မိုင်းပေါက်ကွဲသည့်နေ့က ကျွန်တော်သည် လေးကေကျောက်တောင်ကြီးဘက်မှ ညနေနှင့်မနက်တို့ပါ အရုဏ်ဦးအချိန်များတွင် ပျံလာနေကြ၊ လင်းနို့အုပ်ကြီးအား သဘောကျ ကြည်နူးစွာဖြင့် စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေချိန်ဖြစ်၏။ အနောက်ဘက်က ဖြာကျနေသည့် အလင်းရောင်တန်းများကြားမှ လင်းနို့အုပ်ကြီးများ မနားတမ်း ဝိုင်းဖွဲ့ပျံသန်းနေသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိပသာ ရှိလှပါ၏။ ကွေ့ကာပတ်ကာဖြင့် ပုံစံအမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး နာရီဝက်ခန့် ပျံသန်းကြ၏။ သူတို့ပျံပုံမှာ ခေတ်မှီလေယာဉ်ငယ်လေးများ ပျံနေလေသ လား အောက်မေ့ရ၏။ လောကကြီးကို မေ့၍ သဘာဝအလှတူ မိန်းမောရင်ခွန် နေ့စဉ် “အုံး၊ ဂျိမ်း” မည်သည့်မိုင်းသံကို ကြားလိုက်ရုံ အတွေးပျက်သွား၏။ ထို့နောက်တော့ ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်ထားသည့် အတိုင်း တပည့်ကျော် ဗိုလ်ကြီးစိုးဝင်းက စိန်ပြောင်းလေးငါးဆယ် လုံး ပစ်လိုက်၏။ စိန်ပြောင်းသံများ “ဂျိမ်းကနဲ” “ဂျိမ်းကနဲ” ကွဲတော့ စိတ်က အားလုံး ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထိုနေ့က ထိုဖြစ်စဉ်အပြီးတွင်တော့ လေးကေရောက်ခါတော် ကျွန်တော်စပ်ခဲ့သည့်ကဗျာမှ တစ်ပိုင်းတစ်စအား မဆီမဆိုင်ထပ် ပြောကြည့်မိ၏။

“ပဝေဇေးက ငပွေးဘုရင် လင်းထင်နေရာ လေးကေ ကျောက်တောင် ညိုမှောင်မှောင်ကို၊ ဟို- တောင်အစက မြင်နေရုံ အဲဒီနေရာ လေးကေရွာပေါ့”

လေးကေဆိုတာ အဲဒီလိုပါဘဲလေ။

* *

ရန်သူပြောက်ကျားများအား ထိန်းချုပ်ရင်း ပိန္နဲတော လေးကေ ကျသောင်းဆိပ် သဲဖြူချောင်းထိ ကားလမ်းဖောက်ခြင်းကို အချိန်မီပြီးစီး အောင် ဆောင်ရွက်ရ၏။ သဲဖြူချောင်းမှ ကတိုင်တိ ဆင်စွယ်ရန်အောင် မြေအထိ နည်းဗျူဟာ(၃၃၃)မှ တာဝန်ယူ၏။ ကားလမ်းကို အထက်ဌာန များမှ ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်ဖြင့် ပြီးစီးရမည်ဟု တွန်းအားပေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အနီးကပ်လိုက်ပါကြပ်မတ်ရ၏။ အားလုံး ၏ လုံ့လဝီရိယကြောင့် အချိန်မီ ကားလမ်းပေါက်သွားပါသည်။

ထိုရောအခါ သထုံရှိ ရွှေတန်းတပ်မဌာနချုပ်မှ ကြေးနန်းဝင်လာ ပြန်ပါသည်။

“ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ယာဉ်တန်းစေလွှတ်မည်၊ မိမိ နယ်မြေအတွင်း ကားများ မိုင်းလုံးဝ မထိရေး တာဝန်ခံရန်”

ကားများမိုင်းလုံးဝမထိရေးကိုလည်း သထုံရှိ တပ်မ(၃၃) တပ်မ များက ကြေးနန်းဖြင့် တစ်မျိုး၊ ချောစာဖြင့် တစ်ဖုံမှာ၏။ ကျွန်တော်က လည်း အာမာသန္တေခံထား၏။

“ငါ့နယ်မြေအတွင်း ကားတွေ မိုင်းလုံးဝမထိစေရဘူး” ဟုလည်း သံဓိဌာန်ခံထား၏။

နယ်မြေအကန့်အသတ်မှာ ပိန္နဲတောမှ ဝင်းတပ၊ နတခဗျူဟာ။ ဝင်းတပမှ လေးကေ၊ ကျသောင်းဆိပ်၊ သဲဖြူချောင်းထိ ကျွန်တော်၏ နည်းဗျူဟာ(၃၃၃)၊ သဲဖြူချောင်းမှ ရန်အောင်မြေအထိ ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းအောင်၏နည်းဗျူဟာ(၃၃၃)နှင့် ကျွန်ုပ်ပွန်ထိအပိုင်းမှာ ဖိပွန်ဗျူဟာ တာဝန်ဖြစ်၏။

ယာဉ်တန်းစေထွက်သည့်နေ့က ပိန္နဲတောအထွက်တွင်ပင် ကား တစ်စီး မိုင်းထိသွား၏။ ကားအစီးတစ်ရာကျော်ပါလာ၏။ ကားများပေါ် တွင် ရိက္ခာများသာမက ဖိပွန်တပ်နယ်အတွက် ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်း များ၊ ဖိပွန်မြို့နယ်ပြည်သူလူထုအတွက် လူသုံးအိမ်သုံးပစ္စည်းများ ဆေးဝါး များ တစ်နှစ်စာပါလာ၍ အတော်ပင်စုံလင်လှပါသည်။ ဖိပွန်က ကျွန်တော်တပ်ထဲ ဝင်ဝင်ခြင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့် ချောင်ကျပြီး ခေါင်လှသည့် ဒေသကလေး၊ ဒီဒေသကလေးက ပြည်သူလူထုအတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်မှာ ကျွန်တော်ကျေနပ်လှပါသည်။ ဖိပွန်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့် (၆)နှစ်တာကာလကို ယနေ့အထိမေ့မရပါ။

သံယောဇဉ် ရှိနေပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုခရီးစဉ်အောင်မြင်ရေး အတွက် အစွမ်းကုန်ဆောင်ရွက်မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထား၏။

အထူးသဖြင့် မိုင်းမထိရေးက အရေးကြီးလှ၏။ ဒါ့အပြင် ရန်သူနှောင့်ယှက်ပစ်ခတ်မှု မခံရရေးကလည်း လိုအပ်၏။ လေးကေတွင် ယာဉ်တန်းစတင်ညာအိပ်သည့်နေ့က တားများကို အုပ်စုနှစ်ခုခွဲကာ နေရာ ချထား၏။ အုပ်စု(၁)က စခန်းရှေ့က တွက်လပ်ကြီးထဲတွင် ဖြစ်၏။ ယခင်က ထိုတွက်လပ်ကြီးမရှိပါ။ လူနေအိမ်ဆယ့်လေးငါးလုံးသာ ရှိနေ ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်စခန်းအဝင်အား ရန်သူမှ ညအချိန် RPG ဖြင့် ထိုအိမ်ကြိုအိမ်ကြားမှ လာချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့အပစ်ခံရပြီး နောက်နေ့တွင်ပင် ထိုအိမ်များအားလုံးကို ရွာအရှေ့ဘက် ရွှေပေးလိုက်၏။ စခန်းပတ်ဝန်းကျင်လက်နက်ငယ် တစ်ကမ်းရှိ အိမ်များအားလုံး ရှင်းပစ်လိုက်၏။ ဒါတွင်သာမက ရွာ ပတ်ဝန်းကျင်က ချဲ့တောများအားလုံးကိုလည်း ကိုက် (၁၀၀၀)အကွာခန့် ထိ တောခုတ် မီးရှို့ရှင်းလင်းလိုက်၏။

ယာဉ်တန်းနားစရာ ကွက်လပ်သုံးခု လောက်လုပ်ထား၏။ စခန်း ရှေ့တွင် တစ်ခု၊ စာသင်ကျောင်းရှေ့တွင် တစ်ခု၊ ရွာလယ်ဈေးတန်းအနီး တွင် တစ်ခု၊ အားလုံးသုံးခုဖြစ်ပါသည်။ တပ်တွေအားလုံးတစ်ညလုံး တပ်အသင့် နေရာယူကာ Stand to လုပ်ထား၏။ စက်တွေဖွင့်ကာ နားထောင်နေ၏။ မီးတွေအားလုံး ငြိမ်းထား၏။ ရန်သူက အရင်လိုထင်၍ ရွာသို့ ညအလာ မိုင်းတစ်ခါနင်းပြီးကထဲက အတော် ဖြိုသွား၍ ညဆိုမလာ တော့ပါ။ ထို့အပြင် ဘုမသိဘမသိ ရွာနီးချုပ်စပ်လျှောက်သွားနေသည့် ကျွဲနွားစသော ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါများလည်း ကျွန်တော်တို့ နင်းပိုင်း များ တက်နင်းကြရာ မကြာခဏဆိုသလို လေးကေပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိုင်းသံတုန်တုန် ကြားနေရ၏။ ထိုအသံများကို ဖြိုပြီး လေးကေ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အတော်ရှင်းလင်းသွားပါသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရွာထဲမကြာခဏသွားနေသည့် ဗိုလ်ကြီး စိုးဝင်းက -

“ အဘ၊ မစန်းမြင့်ဆီကကြားတာတော့ လေးကေအခုရောက်နေ တဲ့ တဖေဒို့နဲ့အဖွဲ့က သိပ်ဉာဏ်များတယ်လို့ ငပွေးတွေက ပြောသတဲ့ ခင်ဗျ ”

ဟု ဆိုလာ၏။

“ ဘာလဲကွ၊ မင်း တဖေဒို့ဆိုတာ ”

“ တစ္ဆေကြီးလို့ပြောတာတဲ့ ခင်ဗျ ”

“ တစ္ဆေကြီးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ့ပြောတာလဲ ”

“ အဘကို ပြောတာတဲ့ခင်ဗျ၊ အဘကိုသူတို့က တဖေဒို့ တစ္ဆေကြီး လို့ နာမည်ပေးထားတာလို့ မစန်းမြင့်က ပြောတယ် ”

ကျွန်တော်ကား ဉာဏ်နီဉာဏ်ပြာ ဉာဏ်ဝါဉာဏ်ရောင်စုံဖြာပြီး ဉာဏ်တက်ကနီကလာသုံး၍ ရန်သူအား ရင်ဆိုင်ခဲ့ရာ ရန်သူက သူတို့ ထင်သလို လုပ်မရတော့ဘဲ လက်နက်ငယ်ထိသူက ထိသွား၊ မိုင်းနင်းသူက နင်းသွားသဖြင့် ဒုက္ခများသွားပြီး ကျွန်တော့်အား တစ္ဆေကြီးဟုပင် နာမည် ပေးလာ၏။ သူတို့တစ္ဆေကြီးခေါ်မည်ဆိုကလည်း ခေါ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လေးကေမှ မကြာခဏလှစ်ကနဲ၊ လှစ်ကနဲ ပျောက်သွား၍ ကျသောင်းဆိပ်၊ ပျဉ်းမပင်ဆိပ်၊ ကိုဖိုးပုလဲရွာများသို့ ဘွားကနဲသွားပေါ်၏။ ထိုရွာများတွင် သူတို့နှင့် ကြုံဆိုကာ ပစ်ရခတ်ရ၏။ နှစ်ခါလောက်သူတို့ထိသွားသည့်အခါ အတော်မှတ်သွား၏။ လေးကေ ရောက်ခါစက ကျွန်တော်ဘယ်သွားသွားသူတို့က သိနေ၏။ စခန်းဝက ထွက်ပြီ ဆိုသည်နှင့် “ပရော်ဟဲလီး” ဟုဆိုကာ သူတို့စက်များက အချင်းချင်း သတင်းပို့ကြ၏။ ဒါကို ဗိုလ်ကြီးအောင်မိုးထူး၏ ကြားဖြတ် စက်က ဖမ်းမိပြီး ကျွန်တော့်အား သတင်းပို့၏။ ထိုအခါ သတင်း မပေါက်ကြားအောင် ဉာဏ်သုံးရပါတော့သည်။

လေးကေစခန်းမှာ အဝင်အထွက်အပေါက်တစ်ပေါက်သာ ရှိ၏။ ထိုအပေါက်နှင့် အိမ်များကလည်း အလွန်နီး၏။ ထို့ကြောင့် စခန်းအနီးက တိမ်များကိုရှင်းပစ်ရ၏။ ထို့နောက် လူမမြင်သည့် စခန်း၏အနောက်ဘက် တောနှင့် တဆက်တည်းတွင် မလွယ်ပေါက်တစ်ပေါက် ဖောက်လိုက်၏။ ခြံစည်းရိုးသုံးထပ်ကိုဖြတ်၍ မိုင်းကွင်းကိုရှင်း၊ ငြောင့်ကျင်းကိုကျော်ကာ ကြွေပတ်ပြီး ဖောက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအပေါက်မှ လူမသိအောင် လစ်ထွက် ၍ သွားလိုရာသွားခြင်း ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် နေ့တွင် ရွာမှာ လူလုံးပြု၍ လူကျမထွက်ခြင်းဖြစ်၏။ လေးကေရောက်မှ ကျွန်တော်လည်း လေးကေ ကျောက်တောင်ကြီးမှ လင်းနို့များကဲ့သို့ အကာလညအခါကို ပိုလှုပ်ရှား လိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် လေးကေမှပျောက်၍ ဟိုရောက်

ဒီရောက် ဟိုပေါ်ဒီပေါ် ဖြစ်လာ၏။ ရန်သူတို့မှန်းဆ၍ မရဘဲ စိုးရိမ်လာကြ၏။ အပစ်အခတ်ကလေးများဖြစ်လာသောအခါ ပို၍ စိုးရိမ်လာ၏။

နာမည်ကျော် ဂျာမန်စစ်သူကြီးရှန်းမဲလ်အား သူ့ရန်သူတို့က သဲကန္တာရမြေခွေးကြီးဟု အမည်သညာပေးကြ၏။ ကျွန်တော်အားလည်း ကျွန်တော်၏ရန်သူများက လေးကေက တစ္ဆေကြီးဟု အမည်တပ်ပေးကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အလွန်ကျေနပ်စွာဖြင့် -

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်တွေ တစ္ဆေကြီးအကြောင်း နောက်ဆို ပိုသိလာရမှာပေါ့”

ဟု ကြွေးကြော်လိုက်၏။
တစ္ဆေကြီးဆိုတော့လဲ တစ္ဆေပီပီလုပ်ပြုရပါလိမ့်မည်။

လေးကေမှ ယာဉ်တန်းများစထွက်သည့်နေ့က ကျွန်တော်သည် မနက်သတ်မှတ်ချိန်၌ တပ်များအားလုံး၏ “အားလုံး မင်းသားပါ” ဆိုသည့် နယ်မြေနှင့် မိုင်း Clear ဖြစ်ကြောင်း Green Light အား ဦးစွာ တောင်း၏။ Green Light သာမက မိုင်းရှင်းကြောင်းပါ အာမဘန္တေခံချက်ရမှ ယာဉ်တန်းထွက်စေ၏။

ထိုနေ့က အစွန်ဆုံးတပ်မှူးမှပင် Mine Clear ပေးသော်လည်း လေးကေအနီးမြစ်ကျိုးအဖွဲ့က Mine Clear မပေးနိုင်ပါ။ သူတို့အဖွဲ့က လေးကေနှင့် မြစ်ကျိုးကြားတွင် ကျောက်ပြင်ပုံသဏ္ဍာန်ကားမိုင်းတစ်လုံး ဖုံးတောထဲမှ ရလိုက်၏။ မိုင်းကတော့ တကယ့်အသစ်စက်စက် အမေရိကန်လုပ် မိုင်းကောင်းကြီး၊ တက်နင်းလိုက်က ကွဲမည်မှာ သေချာ၏။ တွေ့သည့်နေရာက လေးကေရွာ မြောက်ဘက်ထွက်ပေါက် အလွန်တွင် ဖြစ်၏။ ရွာနှင့်က မဝေးလှ၊ တစ်လမ်းလုံး အစောင့်တွေ ထပ်နေအောင်ချထား၍ ဘေးကလာပြီး မိုင်းထောင်မရသဖြင့် ရွာထဲကပင် ထွက်ထောင်သည်ထင်၏။ ရွာကလည်း သူတို့အမျိုးတွေချည်းဆိုတော့ ပြောမရ။

“ခွေးမသား ငပွေးတွေ၊ ဘယ်အချိန်က ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ ဖုံးတောထဲမိုင်းလာ ဖြိုပဲလိုက်ပါလိမ့်”

“ကဲ- ဗိုလ်ကြီးစိုးဝင်း၊ ထို Staff တွေနဲ့ ကားတန်းများခေါ်ကွ။ ကားမိုင်းတစ်လုံးတွေတော့ လေးကေနဲ့မြစ်ကျိုးကြားမှာ နောက်ထပ်

ကားမိုင်းရှိချင်ရှိဦးမယ်၊ ယာဉ်တန်းမထွက်လို့ကလဲ မရဘူး၊ မထွက်ရင် ယိက္ခာကျမယ်၊ လူထုယုံကြည်မှုလျော့သွားမယ်၊ ရန်သူအတွက် အခြေ ကနေဖန်တီးခွင့်လဲ ပိုရသွားမယ်၊ ဒါပထမဆုံးယာဉ်တန်းဘဲ”

ကျွန်တော်သည် အရေးပေါ် အစည်းအဝေးခေါ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏အစီအမံစိတ်ကူးအား အရာရှိအားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်၏။ အားလုံးကတညီတညွတ်တည်း သဘောတူကြ၏။ ထို့ကြောင့် မျက်ချင်းပင် အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ကြ၏။

ထိုအစီအမံမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ ယခုလမ်းဖောက်ပြီးသား လမ်းပေါ်မှ ကားများမသွားဘဲ မြေထိုးစက်ကြီးများက ရှေ့ဆုံးမှသွားပြီး လယ်ကွင်းများကိုဖြတ်၍ တစ်ကြောင်းထိုးလမ်းထိုးရန်နှင့် ထိုလမ်းသစ် စာတိုင်း ကားများတပါတည်းနောက်မှလိုက်ပါသွားရန် ဖြစ်၏။

ထိုအတိုင်း အမြန်ဆုံးစတင်ဆောင်ရွက်၏။ တစ်နာရီခန့်အကြာ တွင် ယာဉ်တန်းကြီး မြစ်ကျိုးရွာဝင်သွားနိုင်၏။ ကျွန်တော်လည်း ရှေ့တန်း တပ်မသို့ ကျသောင်းဆိပ်ထိလိုက်ပါခွင့် တောင်းလိုက်၏။ မြစ်ကျိုးတွင် လှကြီးမအမိုး ဒေါ်ခင်စန်းအား တွေ့၏။

“ဘယ်လိုလဲ အမိုး၊ ဒေါ်တခွေးတွေက ဘာမှမလုပ်ဖူးဆိုပြီး လေးကေအထွက်မှာ ကားမိုင်းထောင်သွားသေးတယ်၊ အမိုးအမျိုးတွေ ကြည့်ပြောပါဦး၊ အခုပို့တဲ့ပစ္စည်းတွေက ဖါပွန်က နယ်သူနယ်သားတွေ မထွက်ပါ”

ဟု ကျွန်တော်က ပဋိသန္တာရစကားဆို၏။
“အမိုးလဲ ပြောတာပါဘဲ ဗျာဟာများရယ်”

ဟု ဒေါ်ခင်စန်းက မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ပြောရှာ၏။ မူလ မြေပာပင်ပဲ၊ နီးရာခါးကြောက်ပေမပေါ့။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ဘက် ကလည်း ပြောသင့်သည်များကိုတော့ ပြောရပါ၏။

နေ့လည်တွင် ကားတွေ ကျသောင်းဆိပ်ဝင်၏။ ကျွန်တော်သည် ကျသောင်းဆိပ်မှာ မနေခဲ့နိုင်ဘဲ စိတ်ပူပင်စွာဖြင့် သဲဖြူချောင်းထိ လိုက်သွား၏။ ကျသောင်းဆိပ်ကျော်သွားလျှင် ဝန်းသိုတပ်ရင်း၏လုံခြုံရေး မှုလဲ မြေဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုနေ့ညနေ (၁၆:၀၀)နာရီခန့်၌ သဲဖြူချောင်းရွာဟောင်းသို့ ရောက်ပြီး မိမိနယ်မြေအဆုံးဖြစ်သဖြင့် ယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းကျန်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်စီးသည့်ကားမှာ Aeolus စစ်ကား ဖြစ်၏။ ကားနံပါတ်တော့ ကောင်းစွာ မမှတ်မိပါ။ ယာဉ်တန်း

ဒုတိယအုပ်စု၏ အလယ်တွင်ဖြစ်၏။ အစိုးပေါင်း (၇၀)ကျော်ခန့်တွင် ဖြစ်မည်ထင်၏။

ရှေ့က ပထမယာဉ်အုပ်စုအစိုး(၅၀)ကျော်မှာ သဲဖြူချောင်းရွာသစ် ကိုပင် ဖြတ်ကျော်သွားကြပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် စိတ်အေးလက်တော့ပြု၍ ကားများ မိမိနယ်စပ်ဖြတ်ကျော်သွား၍ “ဟူးကနဲ” သက်ပြင်းချကာ -

“ ကဲ- စိုးဝင်းရေ ထို့တော့ ဒီညကျသောင်းဆိပ်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ည အိပ်လိုက်ကြတာပေါ့ကွာ၊ ပုသိမ်ကြီးတစ်ရင်းမှနေသာ လှမ်းပြောထားလိုက် ပါတော့ ”

ဟု အတူလိုက်လာသူ ဗိုလ်ကြီးစိုးဝင်းအား ပြောလိုက်၏။
“ အဘ၊ ကျသောင်းဆိပ်ကိုတော့ ဒီက ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်လှူကဲ ဘဲ လိုက်ပို့ခိုင်းမလားခင်ဗျ ”

“ အေးပေါ့ကွာ၊ ဒီနားမှာ သူ့ဘဲရှိတာ၊ သူ့ဘဲ ပို့ခိုင်းရမှာပေါ့ ”
ကျွန်တော်တို့ စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် “အုံး” ကနဲ ကြောက်မက်ဘွယ် မြည်ဟီးပေါက်စွဲသည့် ကားမိုင်းသံအား မနိုးမဝေမမှ လှမ်းကြားရ၏။ ကိုက်တစ်ထောင်ပင် ရှိမည် မထင်ပါ။

“ ဟိုကဲ- ရှေ့နားမှာ ကားမိုင်းထိပြီဟေ့ ”
ကျွန်တော်တို့လည်း မိုင်းသံကြားရာသို့ အလျင်အမြန်ပြေးတက် သွားကြရာ “လားလား” မိုင်းကွဲသည့်နားမှာ တစ်ခြားကားမဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်စီးသည့် Aeolus ကားအသစ်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ကားမှာ ဘေးသို့တိုးလုံးလဲသွားပြီး ဒရိုင်ဘာဘက်ခြမ်းမှ မိုင်းမနုတ်ဘဲ ကျွန်တော် ထိုင်သည့် ဘက်ခြမ်းရှေ့ဘီးမှ နင်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်ထိုင်ခဲ့သည့် ထိုင်ခုံမှာ စပရိန်များပါမကျန် ပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ပါသည်။ လူသာထိုင်နေပါက ဖင်ပွင့်သွားမည်ထင်၏။ ယာဉ်မောင်း ရဲဘော်မှာ ခြေထောက်အနည်းငယ် ထိသွားပါသည်။ အသက်အရွယ် ရာပီ တော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ ကားပေါ်မှာပါလာသည့် ဗျူဟာအဖွဲ့များအားလုံး သဲဖြူချောင်းရွာဟောင်း၌ ဆင်းကျန်ခဲ့သဖြင့် ကားပေါ်တွင် လူမကျန်မတော့ ၍ ကားသမားမှလွဲပြီး ကျန်အထိအခိုက်မရှိပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ သာ ထိုကားပေါ်မှာ ပါသွားပါက မဲတွေ့ရုံစရာပေဘဲ၊ ကံဖယ်လိုက်ကြ သာ ဖြစ်ပါ၏။ နောက်မှလိုက်လာသည့် Break down ကား

မိုင်းထိသည့်ကားအား ဖယ်ရှားပြီး ယာဉ်တန်းအား ဆက်ထွက်စေ ပါသည်။

မိုင်းကွဲသည့်နေရာမှာ ကျွန်တော်၏နယ်မြေအတွင်း ကိုက်နှစ်ရာ လာသာခန့်ဝင်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်မိ၏။

“ ဘယ်လိုလဲကွ ဗိုလ်ကြီးကျော်ကျော်ထွန်း၊ မင်းသေသေချာချာ မိုင်းရှင်းထားပြီးပြီဆို ”

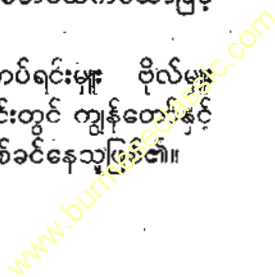
တာဝန်ခံတပ်ခွဲမှူးအားမေးရာ -
“ ဟုတ်ပါတယ်ဗျူဟာမှူး၊ ကျွန်တော်လဲ တစ်ပေလောက်ထိ တလမ်းလုံးစူးထိုးတာရော၊ မိုင်းရှာစက်ရော သုံးပြီး မိုင်းရှင်းပါတယ်၊ အခုဟာက ဟိုတုန်းကတည်းက ကြိုမြှုပ်ထားတဲ့ မိုင်းဟောင်းပါခင်ဗျ။ သူက ကားတွေတစ်စီးပြီး တစ်စီးဖြတ်သွားတာကြာလာမှ Pressure နဲ့ ကွဲသွားတာပါ ”

“ မင်းက လမ်းဟောင်းပြန်သုံးတာကိုး ”
ကျွန်တော်က မချင့်မရဲဆိုမိ၏။ သဲဖြူချောင်းရွာသစ်နှင့် ရွာ ဟောင်းကြားတွင် ယခင်လမ်းဟောင်းကို ပြန်သုံးထား၏။ ထိုနေရာများ၌ လမ်းဟောင်းလုံးဝပြန်မသုံးရဟု ကျွန်တော်က အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့၏။ တပည့်များက ကောင်းစွာ မလိုက်နာပါ။

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ မဖြစ်လောက်တော့ဘူးထင်လို့ ”
“ တော်စမ်းပါကွာ ”
ကျွန်တော်က တောက်တစ်ချက်ပြင်းစွာခေါက်လိုက်၏။
“ အဘရယ် ပြီးတာလဲပြီးသွားပါပြီ၊ အဘစီးတဲ့ကားမိုင်းနင်းမိပြီး အဘဘာမှမဖြစ်တာဘဲ တော်လှပါပြီ၊ ကျသောင်းဆိပ်ပြန်နားတာပေါ့၊ အဘလဲ ပင်ပန်းလှပါပြီ ”

ဗိုလ်ကြီးစိုးဝင်းမှ နှစ်သိမ့်ပြီးပြန်ခေါ်ရာ စိတ်မသက်မသာဖြင့် ကျသောင်းဆိပ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ကျသောင်းဆိပ်တွင်ကား ခမရ(၁၁၉) တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူး ကားမြင့်က လာစောင့်နေ၏။ သူကား တောင်ပိုင်းတိုင်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် အတူ တာဝန်ထမ်းခဲ့ဘူးကာ ညီရင်းအစ်ကိုသဖွယ် ချစ်ခင်နေသူဖြစ်၏။

“ ကဲ-ဗျာဟာများကြီး၊ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းဗျာ၊ သေကံ မရောက် သက်မပျောက်ပေ။ ပြီးတာပြီးပါစေ၊ ဒီညတော့ ဒီမှာ ကောင်းကောင်းနားပါ ”

ဟု အားပေးစကားပြော၏။ ထိုညက ကောင်းကောင်း ပါမပျော်ပါ။ ကျသောင်းဆိပ်နှင့် သဲဖြူချောင်ကြားကား ဝန်းသို့တပ်ရစ်၊ ခမရ(၁၂၀)၏တာဝန်ဖြစ်သည်။ ဒီတပ်ရင်းကိုတော့ ဒါထက် ပိုကြပ်မတ်ပါလိမ့်ဦးမည်။

* *

ဖေဖော်ဝါရီနှင့် မတ်၊ နှစ်လလုံးယာဉ်တန်းများ အတက် အဆင်းနှင့် ရှုပ်ရှက်ခတ်နေ၏။ ယာဉ်တန်းကာလတစ်ခုလုံး တားဆယ်ပြီး ကျော် မိုင်းထိပျက်စီးသွား၏။ ကျွန်တော်၏နယ်မြေအတွင်းမှာ ကားတစ်စီးသာထိ၍ အထက်ဌာနမှအပြစ်မပြောပါ။ မိုင်းမထိအောင်တော့ နည်းလမ်းအစုံ သုံးရပါသည်။ တပ်များနှင့် မိုင်းရှာရုံသာမက ကားမိုင်းတစ်လုံး သောင်းချီ၍ ဆုငွေပေးပြီး နယ်သူနယ်သားများအား တူရှာစေ၏။ လေးငါးလုံးရ၍ ငွေငါးလေးသောင်း ထွက်သွား၏။ တပ်မဟာ(၁) တပ်ကြပ်ကြီးဘဒင်ကား မိုင်းထောင်ရာတွင် ထူးချွန်၏။ သူ့ကြောင့် ကားလေးငါးစီး မိုင်းထိသွား၏။ စောမြင့်ထွေးနှင့်စံသိန်းက တိုက်ခိုက်မှု တပ်ရင်းမှ အတွဲညီသော စုမှူး၊ ခွဲမှူးများဖြစ်၏။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့လမ်းလုံခြုံရေးတပ်များကို အလစ်ခြောင်းတိုက်ရန် ကြံစည်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့တပ်များမှာလည်း ယာဉ်တန်းလုံခြုံရေးကိစ္စမှာ နေ့စဉ်ဗျာများနေရ၏။

ယာဉ်တန်းတာဝန်များပြီးခါနီး နှစ်ပတ်ခန့် အလိုတစ်ရက်တည်း ဒေါ်ဇီကြီးနှင့် ကျသောင်းဆိပ်ကြားနှင့် ကျသောင်းဆိပ်ကြားရှိ လူ (၁၅) သာပါသည့် ခမရ(၁၁၉)မှ တပ်စုတစ်စုအား ထီးချားပရားချောင်းချောက် အတွင်းတွင် နေရာယူထားသော စံသိန်းနှင့်စောမြင့်ထွေးဦးစီးသည့် ရန်သူ ခုခံဆယ်ခန့်က နံနက်အရက်ဦးတွင် ချုံခိုတိုက်ပွဲဆင်နွှဲ၏။ ရန်သူက မိမိ၏ ပုံမှန်အလေ့အထကို ရက်အတန်ကြာအောင် အသေစာမှ လေ့လာပြီးမှ အပိုင်တိုက်သွားရာ သုံးယောက်ကျပြီး လက်နက်မရှိ နှစ်လက်ဆုံးသွား၏။

တပ်ခွဲမှူးက အလွန်အားထားရသည့် ဗိုလ်မှူးသူရစန်၊ ရန်သူ ဖြစ်၏။ ခွဲမှူးနှင့် စုမှူးက အတော်ဝေးသဖြင့် ဘာမှကောင်းစွာ မလုပ်

ဝ-မမပစ်ကူပေးပြီးလိုက်တော့ ရန်သူဆုတ်ပြေးသွားပြီ။ တပ်စုမှူးက မရှိသဖြင့် ထိုတပ်စုကို တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီးအား တာဝန်ပေးထားရ၏။ တိုက်ပွဲဖြစ်ရာသို့ တပ်ရင်းများနှင့်အတူ သွားကြည့်ပြီး အမှားများကို ထောက်ပြရ၏။ ရှေ့တန်းတပ်မက သိပ်မကျေနပ်၊ တပ်တွေ လုပ်ရည် ကိုင်ရည်ညံ့သည်ဟု သြဘာပေးခြင်းခံရ၏။ ကျွန်တော်မှာ မိမိကွပ်ကဲသည့် တပ်များအား အထက်က မကျေနပ်ဟုဆိုသည့်အခါ စိတ်မသက်သာဖြစ်မိ ပါ၏။ လက်စားချေရေး စဉ်းစားရပြန်ပါသည်။

“ ခွေးမသားတွေ၊ ဒီကားတန်းကိစ္စပြီးရင်တော့ မင်းတို့သိကြရော ပါကွာ၊ ဒီတစ်ခါ မင်းတို့အလှည့်ပဲ ”

ကျွန်တော်သည် ရန်သူအား စိတ်ထဲမှတေးထားပြီး ကလဲ့စားချေ စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အရ တပ်ဝန်းကျင်ရွာလူကြီးများအား နည်းမျိုးစုံဖြင့် စည်းရုံးကာ သတင်းများ ပေးထား၏။ ဒုံသမိချောင်းအရှေ့ကမ်းကို ဖိုးပုလဲက သူကြီးမဒေါ်စောမြ မှာ မုဆိုးမ ဖြစ်၏။ သူ့ရွာပတ်ဝန်းကျင်က ရန်သူလှုပ်ရှားမှုများ၏။ သူက အချောကြိုက် အမြောက်ကြိုက်ဖြစ်၏။

ထို့အပြင် အာဖီရမ်လည်း ကြိုက်၏။ ထို့ကြောင့် သူမအား ဝမ်းကျွေးရင်း၊ ရစ်တိုက်ရင်း သတင်းစုရ၏။ ဆားအိတ်များ၊ ဆန်အိတ် များ လက်ဆောင်ပေးရ၏။ ဒေါ်စောမြက ငယ်ငယ်ကတော့ အငြိမ့် မင်းသမီးလုပ်ခဲ့၍ နည်းနည်းလှချင် ပချင်စိတ်ကလည်း ကျန်နေသေး၏။ အသက်ကလည်း လေးဆယ်ကျော်ကျော် ဖြစ်၏။ သင့်တင့်လျောက်ပတ် သည့် အဝတ်အစားများကိုသာမက အမျိုးသမီးအသုံး အဆောင်များကို လည်း ဝယ်ပေးလိုက်၏။ သူ့အတွက်သာမက တစ်ဦးတည်းသော သမီး အမျိုးပေါက်မုကနောလေးအတွက်ပါ စေတနာပို့ ပေးလိုက်သေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ခံလိုက်၍ လိုချင်သည့် သတင်းရလိုက်၏။

ယာဉ်တန်းကိစ္စပြီးတော့ ထိုသတင်းများအပေါ် အခြေခံပြီး စစ်ဆင်ရေး စီမံချက်တင်ပြလိုက်ပါသည်။ စီမံချက်အကြမ်းဖျင်းမှာ တပ်ရင်းသုံးရင်းဖြင့် ကျသောင်းဆိပ်ကြီးစိုင်း လေးကေမှသည် မီးခိုင်း ကောင်းအထိ ဒုံသမိချောင်းအရှေ့ဘက်ရှိ တပ်မဟာ(၁)အား ကွက်ပြည့် မှုရင်းမည်။ ဘာမှထိတွေ့မှုမရှိက မီးခိုင်းတောင်ပေါ်မှ ရန်သူ့ အကဲသွယ်ရေးစခန်းကို တက်တိုက်မည်။ ဒါနဲ့မှမရသေးက အနောက် တက်ပြန်လာပြီး ဗျာဟာတစ်ခုလုံးနှင့် တပ်ရင်းသုံးရင်းမဲနသံဂွင်ကို

ဝင်မွေမည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။ တစ္ဆေကြီးအကြောင်းကောင်းကောင်းကောင်း
သိသွားအောင် ပြောပြနေ၏။ ရှေ့တန်းတပ်မက ကျွန်တော်၏ ပထမ
စီမံချက်အား ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ယ အနုတ် တစ်ရက်နေ့တွင် အထိနာထားလျှင်
ပုသိမ်ကြီးတပ်ရင်း ခမရ(၁၁၉)အား လေးကေသို့ခေါ်ကာ Briefing
ပေးရ၏။ လက်စားချေနိုင်ရေး အသေးစိတ်မှာကြား ရ၏။ တစ်ညလုံး
နေရရာ ထိုနေ့က ညသန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်ယာဝင်ဖြစ်၏။ တပ်ခွဲမှူးမှာ
ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးသူရစန်းလွင်နှင့် ဗိုလ်မှူးထွန်းမြိုင် (သူရကောင်)၊
မှတ်တမ်းဝင်)တို့အားလည်း မဖြစ်မနေလက်စားချေ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲမှု
တွန်းအားပေးလိုက်ရ၏။ “ မင်းတို့ လက်ထက်ကျမှ ညံ့တော့မှာလား။
ဟုလည်း မခံ ချင်အောင်ပြောလိုက်၏။

ယ ရက် မနက် (၀၆:၀၀)နာရီတွင် တပ်ရင်းသုံးရပ်၊
ကျသောင်းဆိပ်နှင့်လေးကေမှ အရှေ့ဘက်သို့ ချီတက်သွားကြ၏။ ညမ
(၅)နာရီတွင် ဘယ်အစွန်ဝန်းသို့တပ်ရင်း ခမရ (၁၂၀)နှင့် အလယ်
ရွှေဘိုတပ်ရင်း ခလရ(၄၂)တို့ ရည်မှန်းချက်ရောက်သွား၏။ ဘာမှမကုန်
ညာအစွန်ဆုံး ပုသိမ်ကြီးတပ်ရင်း ခမရ(၁၁၉)သာ ရည်မှန်းချက် မစေ
သေးဘဲ ခရီးမတွင် ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ရည်မှန်းချက်က မီးငိုင်းမတော်
အနောက်ခြမ်းမှ ရွှေကြည်ကျောင်းရွာကို ဝင်ရင်းရန် ဖြစ်၏။ ကျောက်
တစ်ဝိုက်တွင် တပ်မဟာ(၁)မှူးကျော်လင်းနှင့် ဒုတပ်မဟာမှူးရဲဝင်း
အစည်းဝေးလုပ်ရန်ရှိပြီး စံသိန်းနှင့် စောမြင့်ထွေးတို့ ကြိုရောက်
ကြောင်း intercept မှ သတင်းရထား၏။ ထိုနေ့ညနေ (၆)နာရီ
တပ်ရင်းမှူး စက်ပေါ်တက်လာ၏။

ရည်မှန်းချက်မရောက်သေးပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ မို၊
ထန်စွာ ရွာသွန်းနေ၍ ခရီးမပေါက်သဖြင့် လမ်းတွင် တစ်
ခွင့်ပြုပါရန် ”

ဟု တင်ပြလာ၏။
ကျွန်တော်က လုံးဝလက်မခံပါ။ “ ဆက်ထွက်၊ ရည်မှန်းချက်
မရောက်မခြင်းသွား၊ မရောက်ရင် အရေးယူမယ်၊ မင်းတို့ ဒီကား
ပြန်ရအောင်လုပ်ခဲ့၊ မင်းတို့ ယောက်ျားတွေ မဟုတ်ဘူးလား။
ဘူးလား ”

ဟု မခံချင်အောင်ပြောလိုက်မှ ခမရ(၁၁၉)က ဆက်ထွက်
ပွား၏။ ည (၈)နာရီတွင်တော့ “ ရောက်ပါပြီ ဘာမှမထူးသေးပါ ” ဟု
သတင်းပို့၏။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်မှာ စိတ်နှလုံးမှီးမှီးချကာ အိပ်နိုင်
ပါတော့သည်။ စစ်ခေါင်းဆောင်ဆိုသည်မှာ ရံဖန်ရံခါထိုကဲ့သို့ ပြတ်သား
ရသည့်အခါလည်း ရှိတတ်ပါ၏။

* *

နောက်နေ့မိုးလင်းချိန်တွင်တော့ “ အုံး- ဂျိမ်း” ဆိုသည့် လက်နက်
ကြီးသံများသာမက “ ဒက် ဒက် ဒက် ဒက် ဒက် ” ဆိုသည့် စက်လတ်
သံသံသံသံကို စကြားရ၏။ မင်္ဂလာရွှိသော အသံပေဘဲ။

စစ်သားတွေအတွက် စစ်ဆင်ရေးလုပ်လျှင် သေနတ်သံကမင်္ဂလာ
ပေသာ အသံဖြစ်၏။ ယခု ကျွန်တော်တို့က စစ်ဆင်ရေးလုပ်နေ၏။
အထူးပင် တိုက်ချင်ခိုင်းချင်နေ၏။ စောစောတုံးက ကားတန်း ကိစ္စ
ပပြီးသေး၍ ရန်သူဒုက္ခပေးသမျှ ခံနေရ၏။ ရန်သူမိုင်းထောင်တာ ခံရ၏။
မိုင်းပစ်တာ ခံရ၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် လေးကေရွာထဲဝင်ပြီး
ပစ်တာခတ်တာ ခံခဲ့ရ၏။ ပထမအကြိမ်လောင်ချာနဲ့ပစ်တာ မထိလိုက်၍
ရန်သူက ဒုတိယအကြိမ်ချောင်းပစ်ရန် ရွာထဲသို့ ပုံဖျက်ဝင်ရောက်
ကြိုးစားသေး၏။

ယခုတော့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်လျှပ်ရားရ၍ ရန်သူအား
ကျွန်တော်တို့က စိတ်ကြိုက်လုပ်နိုင်ပါပြီ။ လုပ်နိုင်သည်နှင့်ထိတွေ့မှုက
မျက်ချင်းဖြစ်၏။

“ ဗျူဟာမှူး၊ ပုသိမ်ကြီးတပ်ရင်းမှူးက သတင်းပို့ချင်လို့တဲ့
စစ်ဗျ ”

ဗျူဟာဂျီတူး ဗိုလ်မှူးမိုးမင်းက လာပြော၏။ ချက်ချင်းပင်
ကျွန်တော် စက်ပေါ်တက်လိုက်ရာ -

“ ယကွမှ ဒေဝအသံကောင်းပါသလား ခင်ဗျာ၊ ဒါဘဲ ”

“ ဒေဝမှယကွ၊ အသံကောင်းတယ်၊ ပြောပါ။ ဒါဘဲ ”

“ ယကွမှ ဒေဝ၊ ယကွတို့အဖွဲ့ရည်မှန်းချက်မှာ ကနေ့မနက်
တည်ရန်သူအဖွဲ့နှင့် ထိတွေ့မှုဖြစ်၊ ရန်သူ (၆)ဦးအသေရ၊ လက်နက်
ယ (၃)လက်နှင့်ခဲယမ်းများ၊ မိုင်းများ၊ စာရွက်စာတန်းများ သိမ်းဆည်း
ရပါ။ မိမိဘက်မှ အထိအခိုက်မရှိ၊ လိုအပ်သည်များ ညွှန်ကြားနိုင်ရန်
တပ်ပြု ဒါဘဲ ”

“ ဒေဝမှ ယက္ခ၊ ကောင်းပြီ၊ သထုံကို သတင်းပို့ပြီး ညွှန်ကြားချက် ပေးမယ်၊ ၃၅ လုပ်ထားပါ။ ဒါဘဲ ”

ကျွန်တော်သည် ဖြစ်စဉ်အားချက်ချင်းပင် ရှေ့တန်းတပ်မတော် တပ်ပြလိုက်၏။ တပ်မမှူးမှ -

“ ရည်မှန်းချက်တစ်ဝိုက်အား ရှင်းပြီးပါက သတ်မှတ်ရက်ကျန်သည်ထိ နဝဟမှူး အစီအစဉ်ဖြင့် ဆက်လုပ်ပါ ” ဟု ပြန်ကြားလာ၏။

ထိုညွှန်ကြားချက်ကို သက်ဆိုင်ရာတပ်များသို့ ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပေးလိုက်ရ၏။ ခမရ(၁၁၉)သို့လည်း ချီးကျူးကြားနန်းထုတ်ပေးလိုက်ရ၏။ ခိုင်းတော့ ခိုင်းပြီး မချီးကျူးတော့၊ တောကလုပ်အားမရှိ ဖြစ်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် ချီးကျူးပေးရ၏။

ရန်သူက ယခုပွဲတွင် အငိုက်မိသွားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တပ်များ ယခုလို မိုးထဲရေထဲ တစ်နေလုံး ဝေးလံသောနေရာကို ဤကဲ့သို့ ထိုးဖောက်ချီတက်လာမည်ဟုလည်း ထင်ပုံမရပါ။ ခမရ(၁၁၉)က ညပိုင်းမှ ရွာရောက်ပြီး ရွာပတ်ဝန်းကျင်ကင်းပုံးချကာ တစ်ညလုံးပတ်ပတ် ထိုင်စောင့်ခဲ့၏။ မိုးလင်းခါစ၌ ရန်သူတစ်ဖွဲ့က လုံးဝမထင်မှတ်ဘဲ အဝင်၌ မိမိတပ်က စောင့်ကြိုပစ်ခတ်လိုက်ရာ ရန်သူများက မျှော်လင့်မထားရာ တစဉ်ကလျားနှင့် ပွဲပျက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ မိုးထဲဝေးဝေး ဂူကွခဲရကျိုးနပ်သွား၏။ Element of surprise ကို ရယူလိုက်နိမိတ် အငိုက်မိသွားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်များကလည်း -

“ ခွေးမသား ငပွေးတွေ၊ မှတ်ပလားဟာ ”

ဟု ကြုံးဝါးကြ၏။

နောက်နေ့တွင်တော့ ဒေါ်စောမြရောက်လာ၏။

“ ဗျူးဟာမှူး၊ ဆုံးသွားတဲ့သေနတ်တွေ ပြန်ရပြီဆို၊ မကျေနပ်မသွားလား ”

“ မကျေနပ်သေးဘူးဗျာ၊ ကားတန်းဆွဲနေတုံးက ခင်ဗျားကဲ့သို့ တွေက ကျုပ်ကို ဒုက္ခ ခဏခဏပေးနေတာ၊ ဒီတစ်ခါသူတို့အလှည့်ပဲ ”

“ ကျောင်းရွာမှာ ရှင်ပြုပွဲရှိလို့ ဗျူးဟာမှူးတို့ပစ်တာပဲဟု ဆက်မလုပ်ဘို့ တောင်းပန်ခိုင်းလိုက်လို့ ကျမလာတာပါ။ ရွာက တောင်းပန်ပေးပါလို့ ကျွန်မကိုပြောပါတယ်၊ ကျွန်မ သူတို့ ကိုယ်စားလာတာပဲ ဗျူးဟာမှူးရယ် ”

“ ဒေါ်စောမြက ဦးဉာဏ်နွဲ့ပျံလွန်တော်မူတုန်းကတော့ မတောင်းဘူး။ ဒုက္ခမှ လာတောင်းပန်နေတာ၊ ခင်ဗျားပွဲခ ဘယ်လောက်ရလဲ ”

ဦးဉာဏ်နွဲ့မှာ ပျဉ်းမပင်ဆိပ်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှဖြစ်ပြီး ယာဉ်တန်းကြိုလိုက်၍ အလှူအတွက် ပစ္စည်းဝယ်အကြွတွင် ဘဒင်ထောင်သည်ကြောင့် ဝင်းတပနှင့်ပိန္နဲတောကြား ကားမိုင်းထိကာ ပျံလွန်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဒေါ်စောမြက ဖွဲ့ကာနွဲ့ကာဖြင့် အားလုံးကိုယ်စားရှည်ရှည် ဝေးဝေး တောင်းပန်နေသဖြင့် အလှူပွဲမပျက်စေရပါဟု အာမခံပေးလိုက်၏။ ကိုယ်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဘဲလေ။

စစ်ဆင်ရေးရက်သတ္တတစ်ပတ်ပြည့်တော့ ကျွန်တော့်ဗျူးဟာတစ်ခု တပ်ရင်းသုံးရင်းဖြင့် ကျိုက်ကော်၊ သိမ်ဆိပ်ပြန်ဝင်ရ၏။ အလာတုန်းခြေလျင်ချီတက်ခဲ့ရသလို အပြန်တွင်လည်း ကုန်းကျောင်းပါဘဲ၊ မိမိတပ်တွင် တပ်မမှူးက ကိုယ်တိုင်လာကြိုနေ၏။

“ Congratulation ကိုသက်ဦး၊ ခင်ဗျားအောင်ပွဲ အတွက် ကိုယ့်ယူပါတယ် ”

ဟုဆိုရာ ကျွန်တော့်မှာ အတော်အမောပြေသွားခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားများ၏ အလိုအရှိဆုံးအရာမှာ အထက်ဌာန၏ ပေးချီးမြှောက်ဂုဏ်ပြုမှုပင် ဖြစ်ပါသည်။ အထက်ကသာ အသိအမှတ် အားပေးပါက “သေပေစေ တို့အသက်ကို ဖက်ရွက်မှတ်ပါတယ်”ဟု ကြံပည့် သူများသာ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုညညစာအား တပ်မမှူးက ရိပ်သာတွင် ကောင်းစွာကျွေးမွေး ပြုစု၏။ လေး၊ ငါးလပင်ပန်းသမျှ အပန်းပြေသွား၏။ ထိုနေ့ညက ပျံလွန်တန်းတပ်မရိပ်သာတွင် အိပ်ယာဝင်တော့ လေးကေမှာစိတ်ကူး ပျံရာ ရေးလာသည့် မိမိကဗျာ၏အဆုံးသတ်အပိုဒ်ကို ထုတ်ဖတ်ကြည့်

“ အဆစ်တစ်ဆစ်ချိုးမှာ
တစ်တစ်ကိုးဟာ ချာ သွားသလား
ဘယ်ချာလိမ့်မလဲ ပွဲကြီးပွဲကောင်း
သူရဲကောင်းသူရ အစွမ်းပြမယ်
သူရစန်းလွင် မှတ်တမ်းဝင်ထွန်းမြိုင် ”

သောင်းစာအုပ်

အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်ကြဲကြဲ လုပ်ကိုင်ကြပြီ
 ရွှေကြည်ကျောင်းရွာ တပ်မဟာတစ်ရဲ့
 တကယ့်အသဲနုလုံး ဝင်ပြီးကြိုးတော့
 သုံးလက်ခြောက်လောင်း ထပ်ဆင့်ပေါင်းကာ
 အောင်ကြောင်းဖြာလို့ အောင်ပါစေကြောင်း
 အောင်ဆုတောင်း၍ အောင်ပွဲတွေတွေ့တော့
 ခေါင်းမော့ဟိတ်ထုတ် ခုမှပဲဟုတ်တော့တယ်တဲ့
 တွန့်ပုံတို့စုပေါင်း ခြောက်လောင်းသုံးလက် နှက်လိုက်
 ပါမှ
 ကောင်းလေစွဗျာ အဲဒါသာမရရင် နင်သေတော့ကွာလို့
 အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ အပိုင်းပိုင်းဖြာပြီး ချမ်းပီးသွား
 အောင်
 ခေါင်းဆောင်ကြီးက တကယ်တီးမဟာလို့
 သယံဇာတ ဒေါပွပွနဲ့ စောင့်နေပြီဗျ
 ပြေးနိုင်မှ လွတ်စေမနော်တဲ့။

ကဲ- ဒါပါဘဲဗျာ၊ စစ်ဆင်ရေးမှာ
 ဒီငပွေးမသာတွေနဲ့ တစ်ခါဆိုတစ်ခါမှန်း
 ဇာတ်ဆန်းတွေကရ ခပ်ကြမ်းကြမ်းချ
 သူချကိုယ်ချ သွေးမြေကျပြန်
 သွေးသံရဲ့ရဲ့ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်
 စစ်သားဘဝ ကျုပ်တို့က မမျှပါ
 ဒါမျိုးတွေ လုပ်စားခဲ့တာကြာပေါ့
 ကြုံခိုက်မှာ ပြောတာမို့ ကြားတယ်လို့ တော့မထင်ပါနဲ့၊
 ကျုပ်တို့ရဲ့ အာဝေဏီကဒုက္ခ မသေးလှပါဘူး
 မယုံကြရင်လည်း စစ်ထဲဝင်ပြီး တစ်ပွဲလောက်တော့
 ဖိုက်ကြည့်ကြ ပေါ့ဗျာ။ ”

ကိုယ်ကဗျာကိုယ်ဖတ်ပြီး ပြုံးမိပြန်ပါသည်။ သူများတွေကို
 လောက် Fight ဖို့ ခေါ်လိုက်မိ၏။ ကိုယ်ကတော့ Fight ခဲ့တာများ
 နောက်ထပ်လည်း ဘယ်နှစ်ပွဲလောက် Fight ရဦးမယ် မသိပါ။

ဗဟိုဗဟိုမှ ခုနစ်၊ ပထမအကြိမ် သထုံ၊ ဗဟိုဗဟို ယာဉ်တန်းပြေးဆွဲပိတ်လမ်းကြောင်းအခြေ
 လိုက်လံကြည့်ရှုနေသည့်စာရေးသူနှင့်နည်းဗျူဟာ ၃၃၁ မှ ဗိုလ်မှူးဖိုးပင်းနှင့်
 ကိုယ်တော်မြတ်မော်(နောက်မှတောင်များသည် လေးကေကျောက်တောင်များ
 ပါသည်။)

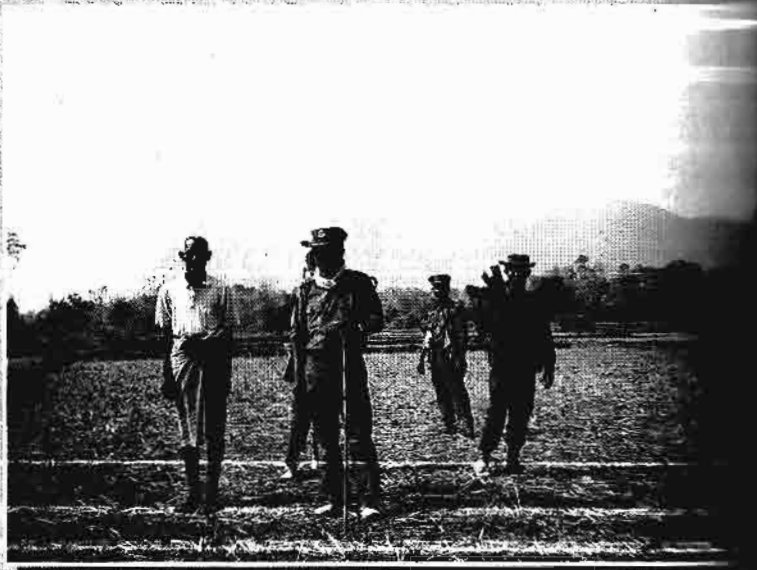
ဗဟိုဗဟိုမှ ပထမအကြိမ်ယာဉ်တန်းပြေးဆွဲစဉ် ပိန့်တောစခန်းလွင် စာရေးသူနှင့်
 ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းရှိ(ကွယ်လွန်)တို့အားတွေ့ရစဉ်။ (၁၉၉၁ ခုနှစ်)

တပ်မ(၃၃) ဒု-တပ်မမှူး ခိုင်မူးကြီးကျော်ဝင်းမှ လေးကေစခန်းတွင် စာရေး
လိုအပ်သည်များမှာကြားနေစဉ်။ (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

လေးကေရွာတွင် စာရေးသူ၊ ဗဟုဟာဆေးမှူး ဒေါက်တာမြတ်မော်နှင့် ကိုစိုးပုလဲရွာ
ကြီးမ(သင်္ဂြိုဟ်) ဒေါ်စောမြတို့အား လေးကေစခန်း၌တွေ့ရစဉ်။ (၁၉၉၄ ခုနှစ်)
မှ အကျီအဝါဝတ်ထားသူမှာ ကိုစိုးပုလဲရွာသူကြီးမ(သင်္ဂြိုဟ်) ဒေါ်စောမြ ဖြစ်ပါသည်။

ပထမအကြိမ် သထုံ ဗာပွန် ယာဉ်တန်းပြေးကွဲရေး ဆောင်ရွက်နေစဉ် နယ်
အနေလှလှလားလား လေးကေ ရွာသူကြီး ဦးကွယ်နှင့် စာရေးသူအား လေးကေ
တောင်အနီး၌တွေ့ရစဉ်။ (၁၉၈၁ ခုနှစ်)

ကိုယ်တိုင် လေးကေတွင်နေစဉ်က မြစ်ကျွန်းအနီးစာရေးသူနှင့်ခလရ(၄၂) အုပ်ချုပ်မှူး
ခိုင်မူးကြီးကျော်ဝင်းယာဉ်တန်းများချီထက်သည့် လမ်းကြောင်းယခြေအစနေ
ဆွေးနွေးနေစဉ်။ (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

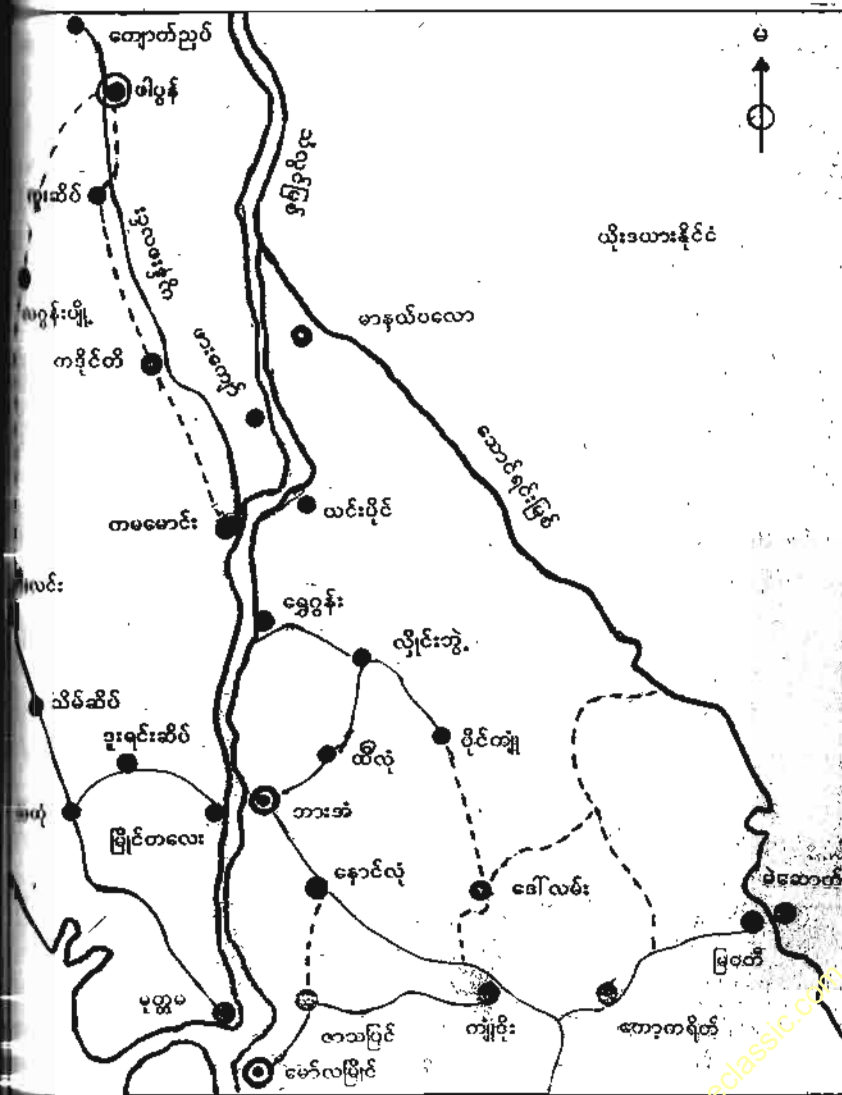
၁၉၉၄-၉၅ ခုနှစ်များတွင် နည်းဗျူဟာမှူးတာဝန်ဖြင့်
လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့် ကရင်ပြည်နယ်ဒေသ

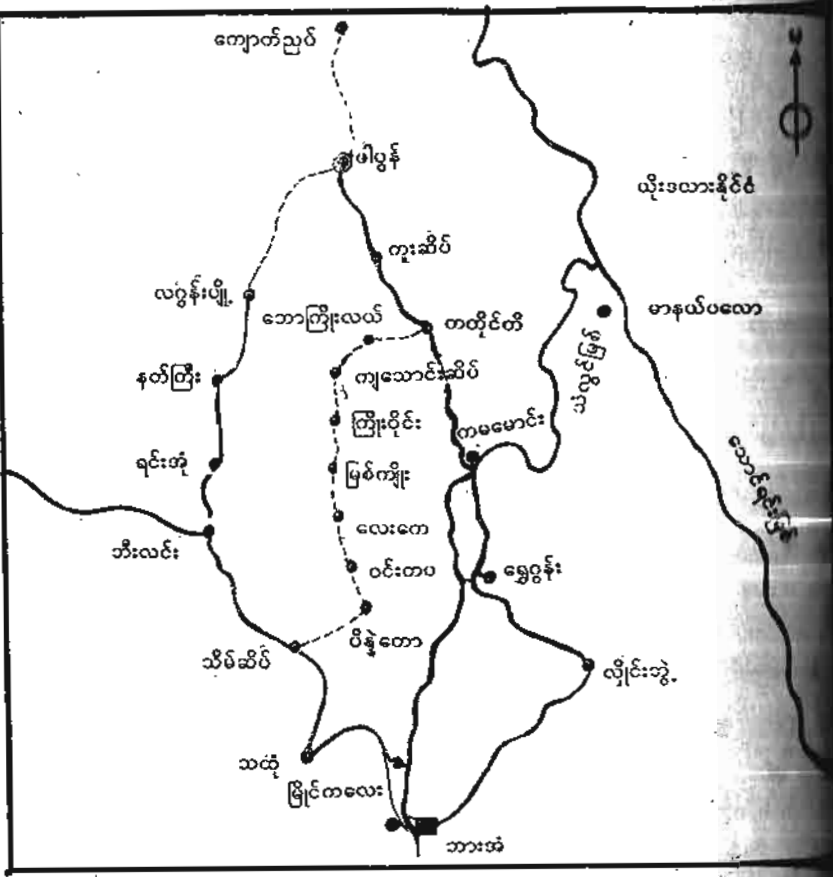
သထုံ၊ ဖာပွန် ရိက္ခာပို့စဉ်က ကျွဲသောင်းဆိပ်အနီးတွင် ခလရ(၄)၊ ခလရ(၅) တပ်ရင်းမှူးများနှင့်အတူတွေ့ရသည့်စာရေးသူ။ (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

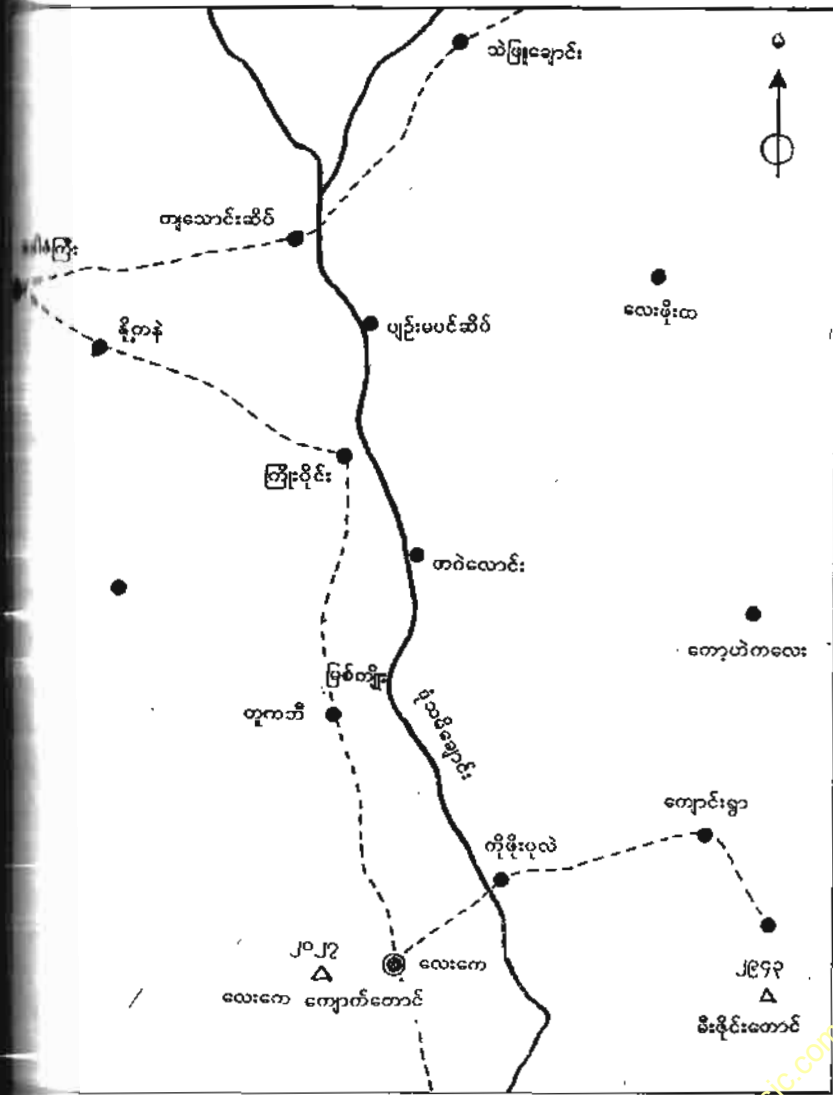
ပထမအကြိမ် ယာဉ်တန်းပတက်ပီ ခမရ-၁၂၀ တပ်ရင်းမှူး၊
ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးမင်းမြင့်တွေနှင့်စာရေးသူအား သဲဖြူချောင်းရွာ
အနီးထောတွင်းတပ်နေရသည့် ဝေတ္တဝန်ချေနေစဉ်။ (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

ရှေ့တန်းအမှတ်(၃၃) ခြေမြန်တပ်မ၏ သထုံ-ဖာမွန်
ရိက္ခာပို့လမ်းကြောင်းပြမြေပုံ (၁၉၉၄-၉၅ ခုနှစ်များ)

ကျသောင်းဆိပ် - လေးကေတွင် မိမိတပ်များ ရန်သူ၏တပ်မဟာ(၁)အား
ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းရာ အခြေအနေပြမြေပုံ

ထိုညက အတော်မိုးချုပ်မှ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ပါတော့သည်။ နောက်
တစ်နေ့တွင် သားတော်မောင် မောင်ဖိုးချွန်နှင့် မေတို့ရောက်လာ၏။
သထုံတွင် မိသားစုတစ်ရက်အတူ နားလိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ စစ်ကိုင်းသို့
ပြန်ခဲ့ကြ၏။

သထုံပထမတစ်ခေါက်ကလည်း တစ်ခေါက်ဆို ဆိုသလောက်ပါ
ပဲလေ။

* * *

အခန်း (၁၀)

အပိမားသည်ဆိုသော်လည်း

ဝန်းသိုသို့ ဒုတိယအခေါက်

ရှေ့တန်းတပ်မ(၃၃) သထုံမှ (၃၁. ၃. ၉၄)နေ့တွင် ပြန်လည် ထွက်ခွါခဲ့သည်။ မပြန်မီ တပ်မမှူးအား သတင်းပို့ရာ တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ထွတ်က -

ကဲ- ကိုသက်ဦး၊ ခင်ဗျား ဒီတစ်ခါနောက်တန်းအပြန်မှာ တစ်ခါထဲ အလုပ်အပ်လိုက်မယ်၊ သင်္ကြန်မတိုင်ခင်မှာ လူကြီးတွေ မန္တလေး၊ လာဖို့၊ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတပ်တွေရှိနေတဲ့ ဝန်းသိုတပ်နယ်ကို လဲ သွားစစ်မယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဝန်းသိုမှာသွားပြီး လိုတာ လုပ်ပြီး တော့ လူကြီးတွေကို ကြိုလိုက်ပါ၊ တပ်မမှာ ဒုတပ်မမှူးကလဲ မရှိဘူးလေ

ဟုတ်ကဲ့ပါ တပ်မမှူးခင်ဗျား
“ ကျွန်တော်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ပါ မယ် ”

ကျွန်တော်တို့တပ်မ၌ ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်း၊ ပုံမှန် နမခသို့ ဒုတိုင်းမှူးတာဝန်နှင့် ပြောင်းသွားပြီး ဒုတပ်မမှူးအသစ်အဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီးသီဟသူရတင်အောင်မြင့်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။ သို့ရာတွင် ဒုတပ်မမှူးမှာ တပ်မတွင် ဖင်မြဲအောင် မနေရပါ၊ ရက်ပိုင်းအတွင်း

နိုင်ငံတော် ကာကွယ်ရေးတက္ကသိုလ်သို့ သွားရောက်ပြီး သင်တန်းတက်နေ ရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တန်း၌ ဂျီဝမ်းသာ ရှိ၏။ ဂျီဝမ်းကလည်း ကဟောင်း၊ အသစ်လဲနေသည်။ ဂျီဝမ်းအဟောင်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ကက်(စ်)စိန်ဝင်းက ဘားအံသို့ ဗျူဟာမှူးနှင့် ပြောင်းရသည်။ သူ့နေရာ သို့ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်းရောက်လာ၏။ နာမည်သာရောက်ပြီး လူက မရောက်သေးဘူး ထင်ပါသည်။ ထိုစဉ်က နောက်တန်း၌ ဌာနချုပ် တပ်ခွဲမှူးသာ ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်သည် မိသားစုနှင့်အတူ သထုံမှ မတ်လ(၃၁)ရက်နေ့၊ ညနေတွင် ပြန်လည်ထွက်ခွါခဲ့ရာ ဧပြီလ(၁)ရက်နေ့ စစ်ကိုင်းရောက် သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း လူကြီးခရီးစဉ်ကိစ္စအတွက် တပ်မအစည်း အဝေးကို နောက်ချန်အရာရှိများဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် လပခသို့ သွား၍ လပခဂျီဝမ်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမိုးမြင့် (ယခု မှတ်တမ်းရုံးတပ်မှူး၊ ဝိလ်မှူးချုပ်မိုးမြင့်)နှင့် တွေ့ဆုံကာ ခရီးစဉ်ကိစ္စရပ်များကို ညှိနှိုင်း လိုက်သည်။ ဧပြီလ (၄)ရက်နေ့တွင် နမခမုံရွာမှခေါ်သဖြင့် နည်းဗျူဟာမှ ဦးစီးအရာရှိများနှင့် သွားရောက်ခဲ့ရသည်။ မုံရွာတွင် တိုင်းမှူး၊ ဒုတိုင်းမှူး တို့နှင့်တွေ့ရာ ခရီးစဉ်ကိစ္စရပ်များ မှတ်သားလာခဲ့၏။ တိုင်းမှူးက -

ကဲ- ဗျူဟာမှူး၊ မောင်ရင် ဝန်းသိုကို သွားပေတော့ကွာ၊ ဟိုမှာရှိတဲ့နောက်ချန် အဖွဲ့တွေနဲ့ လူကြီးတွေ အစစ်ဆေးခံနိုင်အောင် ပြင်ထားပေတော့၊ ဗဟိုကင်းတွေ အစစ်ဆေးခံနိုင်အောင် ပြင်ထား၊ စစ်ထွက်ပစ္စည်းနဲ့ တပ်ခွဲတွေ အစစ်ဆေးခံနိုင်အောင် စစ်သည်တွေ ဝိမ်ထောင်စုဝင်တွေလဲ တွေ့ချင်ရင် တွေ့နိုင်အောင် ပြင်ထား၊ မြို့ထဲ မှာတော့ ဌာနဆိုင်ရာ ဦးစီးမှူးတွေ ခေါ်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ လူကြီးတွေ ပြောချင်တာ မေးချင်တာရှိရင် မေးလို့မှာလို့ ရတာပေါ့။

ဧပြီလ (၇)ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ဗျူဟာမှ ဦးစီးအရာရှိနှစ်ဦးနှင့်အတူ မာလဒါလွတ်ကားဖြင့် တပ်မဌာနချုပ်မှ ထွက်ခဲ့ သည်။ နေ့လည်စာကို ခလရ(၄၂)၊ ရွှေဘိုတွင် စားလိုက်၏။ ရွှေဘို၊ မြစ်ကြီးနားမဟာဗျူဟာလမ်းအတိုင်း ဘယ်မှမနားပဲ မောင်းလာရာ ဝန်းသို သို့ ည(၇)နာရီတွင် ရောက်၏။ ခရီးမှာ မိုင်(၂၀၀)နီးပါး ရှည်၏။ လမ်းကြမ်း၍ ပင်ပန်းလှ၏။ (၈)ရက်နေ့၌ ဝန်းသိုတပ်နယ်ပြင်ဆင်ရေး လုပ်ငန်းများအား စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ လူကြီးများအား ဧည့်ခံတွေ့ ဖန်တိုင်ရန် နေရာကောင်းကောင်းမရှိ၍ ခမရ(၁၁၁) တပ်ရင်းမှူး၏

ရုံးခန်းကို ရွေးလိုက်သည်။ လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်ထား၏။
ဧပြီလ (၉)ရက်နေ့ တစ်နေ့လုံး ဝန်းသိုမြို့နှင့် ကောလင်းမြို့သန်ရှင်းစေ
များနှင့်ပတ်သက်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများနှင့် ညှိနှိုင်းကာ တစ်နေ့က
ဆောင်ရွက်ကြ၏။ ဧပြီလ (၁၀)ရက်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်တွင်
မန္တလေးလပခမှ ကြေးနန်းရောက်လာ၏။

ကြေးနန်းမှာ အဓိကပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တပ်မတော်အရာရှိကြီးများ
မန္တလေး၊ ကျောက်ပုထိုး၊ ဝန်းသို၊ ရွှေဘို၊ ဗိုလ်ချုပ်စဉ်အတိုင်း မန္တလေး
ထွက်မည်။ လိုအပ်သည်များ စီစဉ်ထားရန် ပါရှိ၏။ ကျွန်တော်သည်
တပ်နှစ်တပ်မှ နောက်ချန်အရာရှိများ၊ အရာရှိမိသားစုများ၊ ဝန်းသိုမြို့နယ်
မှ မြို့နယ်ဦးစီးမှူးအဆင့်အရာရှိများနှင့်အတူ လူကြီးများကို စောင့်မူ
နေ၏။ နေ့လည် (၁)နာရီ (၁၀)မိနစ်၌ တပ်မတော်ရဟတ်ယာဉ်နှစ်
ကျွန်တော်တို့ ဝန်းသိုတပ်နယ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ လိုက်ပါလာသူများမှာ
အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ကြပါသည် -

- (၁) ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ
- (၂) ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးမောင်မောင်ခင်
- (၃) ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦး
- (၄) ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးသိန်းဝင်း
- (၅) ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးသန်းညွန့်
- (၆) ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြင့်အောင်
- (၇) ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီးမင်းသိမ်း
- (၈) ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးကျော်မင်း
- (၉) ဗိုလ်မှူးချုပ်လွန်းမောင်
- (၁၀) ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဝင်း
- (၁၁) ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီး ဦးခင်မောင်ရင်
- (၁၂) လယ်/ဆည်ဒုဝန်ကြီး ဦးကျော်တင်

စသည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကျန်အရာရှိများကို ကောလင်း
မမှတ်မိတော့ပါ။ တပ်ချုပ်ကြီး နှင့်အဖွဲ့အား တပ်နယ်မှ စစ်သည်
အိမ်ထောင်စုဝင်များ၊ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများက ဆီးကြိုကြွယ်
ကျွန်တော်မှ ခမရ(၁၁၁) တပ်ရင်းမှူးခန်း၌ တပ်ချုပ်ကြီး
အား တပ်နယ်အခြေအနေနှင့် မြို့နယ်အခြေအနေများကို ရှင်းလင်းတ

သည်။ အတူလိုက်ပါလာသည့် ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်ဝင်းက “ကိုသက်ဦး၊
အိမ်နီးသိပ်မရှိဘူး၊ တို့တိုတင်ပြပါ”ဟု ကြို၍ တိုးတိုးလာပြော၏။

တပ်ချုပ်ကြီးမှ မေးစရာရှိသည်များကို အနည်းငယ် မေးမြန်း
မနာက စစ်သည်များ၊ အိမ်ထောင်သည်မိသားစုများနှင့် စကားပြောရန်
စဉ်ထားသည်လားဟုမေးရာ မဲလခန်းမ၌ စီစဉ်ထားကြောင်း တင်ပြ
လိုက်၏။ တပ်ချုပ်ကြီးနှင့် အရာရှိကြီးများ၊ တပ်ရင်းရုံးမှ မဲလခန်းမသို့
ထွက်ကြသည်။ မဲလခန်းမတွင် တပ်ချုပ်ကြီးမှ သြဝါဒစကား
အနည်းငယ်ပြောကြားပြီး “ကဲ- ကိုတင်ဦး၊ ဆက်ပြောတော့”ဟု အမိန့်
ပြုသည်။ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးတင်ဦးမှ နောက်ချန် စစ်သည်များနှင့် မိသားစုများ
အား တပ်ရေးတပ်ရာကိစ္စရပ်များကို မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင်
ပြောပြသည်။ ၎င်းနောက် တပ်ချုပ်ကြီးနှင့်အဖွဲ့အား ဝန်းသိုမြို့တွင်းသို့
ကျွန်တော်မှ လိုက်ပို့ပါသည်။ မြို့တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်ကြပြီး ဝန်းသို
ထက်တန်းကျောင်းအနီးရှိ သမဝါယမခန်းမ၌ မြို့နယ်အဆင့်အမှုထမ်း
များနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ တပ်ချုပ်ကြီးမှ သြဝါဒစကား အနည်းငယ်
ပြောသည်။ တင်ပြလိုသည်များအား တင်ပြခွင့်ပြုသည်။ တင်ပြချက်များကို
ကျွန်တော်မှ ဝန်းသိုမြို့တွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ လမ်း၌
တပ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်အား -

ဟေ့- မင်းမြို့လေးက မဆိုးပါဘူးကွ၊ ကတ္တရာလမ်းတွေ
ကတွေနဲ့”ဟု ပြော၏။ ကျွန်တော်အတော် ဝမ်းသာသွားသည်။
ထိုနေ့က နေအလွန်ပူ၏။ လူကြီးများမှာ အားလုံး ခရီးပန်း
ကျ၏။ သို့ရာတွင် တပ်ချုပ်ကြီးမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လန်းလန်း
အနားဆန်း ရှိနေ၏။ နေ့လည် (၂)နာရီ (၁၀)မိနစ်၌ ရဟတ်ယာဉ်များ
ပေါ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။ တပ်ချုပ်ကြီးမှ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်
ထက်တွင် ပို့ဆောင်နှုတ်ဆက်နေသည့် ခမရ(၁၁၁)နှင့် ခမရ(၁၂၀)မှ
အိမ်ထောင်သည်များအား -

“ဟေ့- မင်းတို့ သတ္တတွင်းဝန်ကြီးဆီက ရွှေလေးငါးပိဿာ
ကတောင်းကြလေ ကွာ”ဟု ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် စသွားပါသေးသည်။
ရဟတ်ယာဉ်များထွက်သွားချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး
ကပြု၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံး ပျော်ရွှင်အေးအေးစွာ
သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်သူများ ပျော်သွားကြ၏။ နောက်
နေ့တွင် ကျွန်တော်လည်း ဝန်းသိုမှ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ အပြန်တွင်

အေးအေးအေးအေး ရွှေဘိုတပ်နယ်မှ တပ်များအား စစ်ဆေးပြီးမှ ပြန်မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

သို့ရာတွင် စစ်ကိုင်းတပ်မဌာနချုပ်၌ ရန်ကုန်မှ ဧည့်သည်များ ရောက်နေကြောင်း သတင်းရ၏။ (၁၂)ရက်နေ့ နေ့လည်(၁)နာရီခွဲတွင် တပ်မဌာနချုပ်သို့ ပြန်ရောက်၏။ ဧည့်သည်များကို မှီလိုက်ပါသည်။ ဧည့်သည်များမှာ မန္တလေးမှကူးကာ စစ်ကိုင်းတောင်သို့ ဘုရားလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညနေက ဧည့်သည်များကို စစ်ကိုင်းတောင်သို့ လိုက်ပို့ပြီးမှ ကိစ္စအားလုံးပြီးဆုံးပါတော့သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ကောလင်း၊ ဝန်းသိုသို့ ဒုတိယအခေါက် အဖျက်အလွှားရောက်သွား၏။ ယခုအခေါက်မှာ အသွားအပြန် ကမန်းကတန်၊ ဂေါက်သီးကလေးပင် မကစားနိုင်ခဲ့တော့ပါခင်ဗျာ။

* *

စစ်ကိုင်းမြို့မှာ ခဏတာ

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၃၁)ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု သထုံမှ ပြန်ခဲ့ကြသည်ကို ပြန်လည်သတိရနေ၏။ သထုံမှထွက်သည့်နေ့က လမ်းတွင် -

“ သိပ်များမောနေပြီလား ကို ”

“ မောတယ်၊ ပမ်းတယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ ကာဝန်ပေးတော့ လုပ်ရတာပေါ့။ မေ့အမျိုးတွေက မလွယ်ဘူးကွာ၊ အတော်ပင် ထားရတယ်၊ လက်ပေါ်လက် ဖင်ပေါ်ဖင် မဲမဲမြင်ရာကိုက်တတ်တတ် ခြင်တွေလိုဘဲ တစ်ချက်ငိုက်တစ်ချက်ခဲဘဲ၊ ကိုအေးမြင့်တပ်က လေးခြောက်ယောက်ကျပြီး လက်နက်ငယ်နှစ်လက်ဆုံးထားတာ ပြန်ရတာ မနည်းလုပ်ခဲ့ရတယ်၊ ကိုအေးမြင့်ကိုလည်း အတော်တွန်းထိုးပြီး Drive လုပ်လိုက်နိုင်လို့ပြန်ရတာ၊ ကိုအေးမြင့်လဲ အများကြီးကြီးစားရှာပါတယ်။

ကျွန်တော်က ခမေ(၁၁၉) တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးကောမြင့် ရည်ညွှန်း၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်တို့ တောင်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တွင် စစ်ဦးစီးမှူးပထမတန်းနှင့် ဗဟိုကော်မတီ တာဝန်ကို အတူတကွထမ်းဆောင်ခဲ့ကြပါသည်။ လူချင်းများစွာ ရှိသည့် သူ့အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိပါသည်။ ကြီးစားမှုရှိ၍ လုပ်ချင်ကိစ္စ

စိတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လေးကေဂွင်ကား ကျွန်တော်တို့အတွက် ပိုင်သစ်ဖြစ်နေ၍ အတော်ပင် ကြီးစားအားထုတ်ပါမှ တော်ကာကျသည့် နေရာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဂွင်တွင် အခြေခိုင်အောင် အထက်မှ မပါအပ်သည့် ရည်မှန်းချက်တာဝန်ကျေပွန်အောင် အထူးကြီးစား ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ယခုတော့လည်း တာဝန်ပြီးပါပြီလေ။

မေ့တို့မိသားစုများက ဆင်ဖမ်းခြင်း၊ သစ်သင်းသတ်ခြင်းများကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက လုပ်လာကြသူများဖြစ်၏။ ဆွေမျိုးများ ကလည်း မော်လမြိုင်နှင့် တောင်ငူသာမက ကရင်ပြည်နယ်ရှိ ဘားအံ၊ ပါပွန်၊ လှိုင်းဘွဲ့မြို့နယ်များနှင့် မွန်ပြည်နယ်သထုံသို့တိုင် ပျံ့နှံ့နေသဖြင့် မလေးကေဂွင်က တိုက်ဖော်တိုက်ဘက်တွေကို မေ့အမျိုးတွေဟု ကျွန်တော် က ကင်ပွန်းတပ်ကာ ဇနီးသည်အား စလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ပင် မမူအမျိုးများကလည်း ချောင်ကြိုချောင်ကြားကျေးရွာများအထိ ပျံ့နှံ့နေရာ ၁၉၇၅ ခုနှစ်လောက်က မေ့အဒေါ် တစ်ယောက်ကောင်းမှုကြောင့် မလေးဖိုးထက အထွက်တွင် ရန်သူခြံခိုတိုက်ခိုက်မည်ဘေးမှ သိသိကလေး လွတ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်က ထိုသို့စလိုက်ရာ မေက -
“ ဟုတ်တယ်၊ မေ့အမျိုးတွေက မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေ့ မဟာကွန်းကလဲ မညှပ်ဘူးနော်၊ ညှပ်ရင်သေတာကြာပေါ့၊ ဒါကြောင့် လွတ်ပေးထားတာလေ၊ ဟင်း- ဟင်း ”

ဟု အားကျမခံပြန်စ၏။
“ အဲမယ်၊ မိန်းမက ဒီလိုကျတော့ မှန်တာတွေပြောတတ်သားပဲ ”
စကားအဆုံးတွင် ကားမောင်းလာသူသားကြီးအပါအဝင် သား သားအဖသုံးယောက် ပြိုင်တူလွတ်လပ်စွာဖြင့် တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။ စစ်သားဘဝရဲ့ ရှားပါးသောကြည်နူးစရာလေး တစ်ခုပေါ့။

* *

၁၉၉၄ ဧပြီလဆန်းစတွင် မိသားစုစစ်ကိုင်းသို့ ပြန်ရောက်သည်။ ကောလင်း၊ ဝန်းသိုသို့ ခဏသွားရသေးသည်။ အပြန်တွင် သင်္ကြန်ရက်နေ့ ရောက်၏။ စစ်ကိုင်းတွင် ဘယ်သူမှမရှိ၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကဘဲ ကြီးလုပ်၍ တပ်မဌာနချုပ်သင်္ကြန်အား ဦးစီးလိုက်ရသည်။ တပ်မ ခုတွင် မဏ္ဍပ်ထိုးပြီး နောက်တန်းရှိ တပ်မိသားစုများနှင့်အတူ

တပ်မမှူးကိုယ်စား အတာပွဲအား ဆင်နွဲလိုက်ရပါသည်။ ဗုံရွာမှ တိုက်မှု ဗိုလ်ချုပ်လှမြင့်ဆွေနှင့်အဖွဲ့က စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်လာပြီး စစ်ကိုင်းက မဏ္ဍာပ်များအား အားပေးရင်း ရေကစား၏။ ကျွန်တော်တို့ ကပြသရုံများကို ကြည့်ရှု၍ ဆုချ၏။

ထို့အပြင် သူတို့ကလည်း တပြန်တလှည့်ပြန်ကပြ၏။ တိုင်းများနှင့် တိုင်းမှူးကတော်က စစ်ကိုင်းသူ စစ်ကိုင်းသားများဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ဆိုကရေးတီးကို အထူးဝါသနာထုံ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ယုံကြည်စိတ်ချရမှုများအား “မြန်မာ ခေါ် မန်း တောင်ရိပ်ခို” သီချင်းဆို၍ ကပြစေ၏။ ထို့နောက် တစ်ဦးစီအလှည့်ကျ သီချင်းဆိုခိုင်းသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်က သင်္ကြန်ကျကားနီးမှ အပြေးအလွှား ရှာကျက်ထားသည့်

“ ရှာပုံတော်မင်းသားကြီးxxx မဏ္ဍာပ်တကာရောက်ရုံ xxx ဘယ်အရပ်သူ ဇာတိမှန်းလဲ မသိတော့ အခက်တွေ့ပြီ xxx မနှစ်ကပေးတဲ့မင်းလိပ်စာ ရေတွေစိုလို ပျက်ကုန်ပြီ xxx မမှတ်မိတော့ အခက်သားလား ဒေဝီ ” ဆိုသော “ရှာပုံတော် မင်းသားကြီး” သီချင်းအား ဂေါ်မစွဲလှပျိုကြီး ဟန်နဲ့တက်၍ ဆိုပြလိုက်ရာ ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်များ တဝါးဝါးတဟားဟားနှင့် ပွဲကျသွား၏။ တိုက်မှုကိုယ်တိုင်ကပင် -

“ အောင်မယ်၊ ကိုယ့်လူဘယ်ဆိုးလို့လဲ ” ဟုဆို၏။ ထိုမမှတ်မိအားလုံးပျော်ကြပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် တပ်နားချိန်တစ်လကျော်ကာလကို ကုန်လွန်ခဲ့ပြီး သင်္ကြန်အပြင်၌ ဘုရားတန်စောင်းကျောင်းတန်များ ဖူးမျှော်ခြင်း၊ အလှူပြုလုပ်ခြင်း၊ အနားပြန်တပ်များအား စစ်ဆေးခြင်းဖြင့် နောက်တစ်မင်းခရီးထွက်မည့်ရက်က ပိုနီးလာ၏။ ဒီတစ်ခါခရီးထွက်ရင် တပ်ရင်းတစ်ခုနှင့်ဘဲ ထွက်ရပေမည်။ ထိုတပ်ရင်းက ဝန်းသိုတပ်နယ် ခမရ(၁) ဖြစ်သည်။ မေလဆန်းစတွင် ခရီးပြန်ထွက်ရန် ရွှေတန်းတပ်မမှ ညွှန်ကြားချက် ဝင်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ဗျူဟာရုံးကိုပြန်လည်စုဖွဲ့ပြီး ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရာ ဒီတစ်ခေါက်မှာတော့ ဗိုလ်မှူးစိုးမင်းပြောင်းသွား၍ သူ့နေရာမှာ ဗိုလ်မှူးဌေးနိုင်ရောက်လာသည်။ အရာရှိတွေကလည်း ဟောကန်၊ ဟောကန်တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ပြောင်းသွားကြ၏။ အလျင်အမြန်ပြောင်းလှုပ်ရှားဖွဲ့စည်းနေသည့် အချိန်ဖြစ်၍ ရှိသည့်သူနှင့်အလုပ်ဖြစ်

လုပ်နိုင်ရန် အမြဲပင် ပြင်ဆင်ရပါသည်။ ယခုလည်း လူသစ်တွေနှင့် ခရီးထွက်ရပါဦးမည်။

“ မေရေ- ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်တို့ဗျူဟာက သာလွန်တဲ့ကွာ ”

“ သာလွန်က ဘယ်နားမှာလဲ ကို ”

“ သာလွန်က ကတိုင်တံနဲ့ ဆင်စွယ်တောင်သုံးလုံးကြား ယွန်းစလင်း အရှေ့ဘက်လို့ ပြောတာဘဲ၊ ကိုယ်တော့ မရောက်ဖူးသေးဘူး။ ဝယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဒေါမဲ့အထိရောက်ဖူးတယ်၊ ဒေါမဲ့အလွန်မှာ ရှိတယ်ဆိုဘဲ၊ ငှက်ဖျားကတော့ အတော်ဆိုးသတဲ့၊ သာလွန်အပေါ်ဘက်မှာတော့ ဝှံ့ဆရာသမားကြီး ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်တိုက်သွားတဲ့ ထိုးဖမ်းခိုကြီးလို့ခေါ်တဲ့ ခွေးအိပ်တောင်ရှိတယ် ”

မေနှင့်ကျွန်တော်က ခရီးမထွက်မီ ရောက်တတ်ရာရာများ ပြောမိကြ၏။ အရာရှိဖြစ်ခါစ ဖါပွန်တွင် တာဝန်ကျပြီး ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်နှင့် (၄)နှစ်ခန့်အတူနေဘူးပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဖါပွန်ကို ဝင်တိုင်း လက်ဦးဆရာဖြစ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်ကို သတိရနေမိ၏။ သာလွန်ဒေသအား (၁၉၉၂) ခုနှစ်က ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်ဦးစီးသော တပ်မ(၆၆)က တိုက်ခိုက်တိုက်ခတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကွယ်လွန်သွားမှာပါပြီ။

ဒီတစ်ခေါက် ရွှေတန်းတက်ရင်တော့ နည်းဗျူဟာ(၃၃၃)နှင့် လိုလီမိုမည်။ နည်း ဗျူဟာ(၃၃၃)က သာလွန်၊ နည်းဗျူဟာ(၃၃၂)က ကမမောင်းဖြစ်၏။ လိုအပ်သည်များ ပြင်ဆင် ပြီး၍ မေလလယ်တွင် စစ်ကိုင်းက ပြန်ထွက်ရပါတော့သည်။

* *

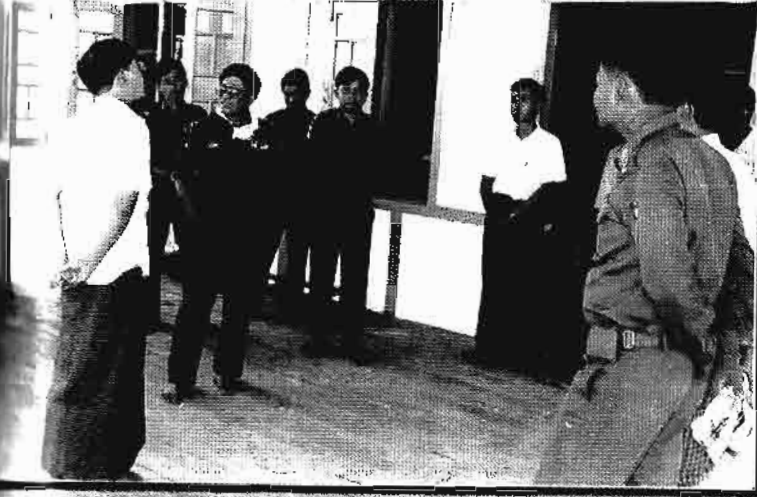
မထွက်မီ နျက်ဆက်ပွဲလေးတစ်ခု လုပ်ခဲ့ရပါသေးသည်။ နျက်ဆက်ပွဲမှာ နည်းဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးတင်မောင်လေးအား နျက်ဆက်ပွဲဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်မောင်လေး နှင့် ကျွန်တော်သည် (၁၉၉၁) ခုနှစ်နှစ်စတင် ကျွင်းတုံတွင် စတင်သိကျွမ်းကြ၏။ သူက (၄)တပ်ရင်းမှူး၊ ကျွန်တော်က ခလရ(၆)တပ်ရင်းမှူး၊ ရွှေတန်းတပ်မ (၈)တပ်ရင်း နေ့စဉ် စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးများတွင် တွေ့ကြုံသိကျွမ်းခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၉၂ ခုနှစ် နှစ်ကုန်၌ သူနည်းဗျူဟာမှူးတာဝန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မ(၃၃)သို့ ရောက်လာ၏။ DSA အပတ်စဉ်(၈) မှ ဖြစ်သည့် သူလည်း အရက်၊ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်သည့် ရှားပါး စစ်သားဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်သော်လည်း မမျှော်လင့်ပဲ ကျန်းမာရေးကြောင့် တပ်မတော်မှ နယ်ဘက်သို့ သူပြောင်းသွားရ၏။ ကျွန်တော်တို့တပ်မတော် သူတစ်နှစ်ကျော်ကျော်သာ နေသွား၏။ စစ်ကိုင်းတွင်နေစဉ် တိမ်မဝေး၍ မကြာခင် စကားပြောဖြစ်ကြပါသည်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ယခုတပ်မဌာနချုပ်၌ တပ်မမှူးလည်း ဖြစ်ခဲ့တတ်မမှူးလည်း မရှိ၍ ကျွန်တော်မှ ကမကထလုပ်ကာ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ က- ဗိုလ်မှူးကြီးတင်မောင်လေးရေ နယ်ဘက်မှာ အောင်မြင်ပါစေဗျာ ” ဟု နှုတ်ဆက်စကားဆိုရပါသည်။

သူကတော့ စစ်စိတ်၊ စစ်သွေးမကုန်ပါ။ စစ်တိုက်ချင်သေးသည် ပြောပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေအားလုံး ကိုယ်လျစ်ချင်တာ မလုပ်ရ။ ဘဝဆိုသည်မှာ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတာ ကံမိမိရာကို နာခံနေရသည့် သူများဖြစ်ကြ၍ ကံတရား၏ စေတနာများ သွားနေကြရ၏။ ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ့တွင် သူ့လိုပင် ဖြစ်မည် ထိုစဉ်ကပင် ကြိုတင်မျှော်တွေးမိပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးတင်မောင်လေးအစား ခမရ(၁၁၉) တပ်မတော်ဟောင်း ဒုဗိုလ်မှူးကြီးရွှေမျိုး၊ နည်းဗျူဟာမှူးအသစ်အဖြစ် အမိန့်ရရှိလာ၏။ ကိုရွှေမျိုးနဲ့ ပြန်တွေ့ရဦးမှာပါလား။

စန်းသိုဗြူး၊ မန်ကျည်းကျန်းစာသင်တိုက်သို့ရောက်နေသည့် စာရေးသူနှင့် ခမရ(၁၂၀) တပ်မတော်မှူး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းမြင့်ဆွေး (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

၁၉၉၄ ခုနှစ်ကိုင်ဗြူး၊ မဟာသင်္ကြန်ပွဲ ဆင်နွဲနေသည့် တပ်မ(၃၃)မှ စာရေးသူ၏ဝန်းနှင့် အရာရှိဝန်းများ။

www.burmeseclassic.com

ဝန်းသိုတပ်နယ်မှ တပ်ရင်းတစ်ရင်းအား စာရေးသူစစ်ဆေးနေစဉ်။ (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

အခန်း (၁၁)

သာလွန်သို့ ချီရားဝယ်

စစ်ကိုင်းမှသည် သာလွန်သို့

စစ်ကိုင်းမှာ ဟိုသွားရ ဒီသွားရနှင့် တကယ်နားရသည့်ရက် ကောင်းစွာ မရှိခဲ့ပါ။ တစ်လခွဲတာ ကာလမှာ ဖြုတ်ကန်ကုန်သွား၏။ ရုတန်းတပ်မမှ ကျွန်တော်ဗဟူးဟာနားရက်စေ့ပြီ။ ပြန်တက်ခဲ့ပါဆို၍ စစ်ကိုင်းမှ ပြန်ရပါပြီ။

စစ်ကိုင်းမှထွက်တော့ မေက ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပြန်လိုက်လာသည်။ ဝန်းသိုမှ လာသည့် စစ်ရထားအား ရွာထောင်ဘူတာတွင် စောင့်ပြီး ဖမ်းရသည်။ မေအား ပဲခူးတွင်ချွန်ထားခဲ့ရပါမည်။ ပဲခူးတွင် အိမ်က ဘေးကြီးနှင့်သမီးများက ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားသည့် သူ့အမေကို လာကြိုကြမည်။ မေနှင့်နေခဲ့ရသည့် တစ်လကျော်ကျော်မှာ အိပ်မက်ပမာသာ ဖြစ်နေပါ၏။

ထိုနေ့က ရထားစီရင်း မေနှင့်မခွဲမီ တစ်လမ်းလုံး စကားပြောလိုက်။ ကဗျာစပ်လိုက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ မေလ (၁၆)ရက်နေ့ ညနေတွင် ပဲခူးဘူတာရောက်၍ မေနှင့်လမ်းခွဲလိုက်ရသည်။

ဝန်းသိုတပ်နယ်မှ တပ်ရင်းတစ်ရင်း တောထွင်းတစ်နေရာခံစစ်လေ့ကျင့်နေစဉ်။ (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

မေတို့ ကားထွက်သွားတော့ ညမှောင်စပြုပြီ၊ မျန်ပျပျမ်းရောက်
အောက်တွင် လမ်းတစ်လျှောက် ရေးလာမိသည့် ကဗျာအား ပြန်ပတ်
လိုက်မိပါသည်။

ခေါင်းစဉ်က သာလွန်သွားမှာမို့ သာလွန်သို့ ချီရာဝယ်ဟု တစ်
လိုက်မိ၏။

ထိုနေ့သည်ကား ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ မေလ (၁၅)ရက်နေ့။

ညနေနေဝင်ရီတရောတွင် စစ်ရထားက ဆိုက်လာသဖြင့်
တပ်ရင်းမှူးက ကျွန်တော်အား လာသတင်းပို့တော့ သူ့ရဲ့ဘော်တွေ
ရထားပေါ်တွင် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါလာသည်ကို ကြည့်
ပြီးလိုက်မိပါ၏။ တပ်က အထွက်ဆိုတော့ အိမ်လွှမ်းနေသလား၊ ခရီးပစ်
နေသလားတော့ မသိ။ ထသုထ ထိုင်သူထိုင် မိုင်သူမိုင်မို့ အောက်ပါ
အတိုင်း ကဗျာပထမအပိုဒ်ကို စပ်လိုက်၏။

“ သာလွန်သို့ ချီရာဝယ် ”

မေလ ဆယ့်ငါးရက် ရွှေတန်းကို ထွက်ခဲ့တယ်။

ဝန်းသိုတလာတဲ့ စစ်ရထား

ရွာထောင်မှာ တားပြီးစီးတော့ မီးရထားက တွဲအဝမှာ

ထသုထ ထိုင်သူထိုင်

မိုင်သူမိုင် ငိုငိုသူငိုငိုနဲ့

ကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ အိပ်ငိုက်လာသူက မရှားသမို့

ရဲ့ရဲ့ဘော်တွေများ တချို့များဆို

ဟိုနောက်က ကုန်တွဲတွေမှာ တောင်တက်ပြီး

လက်နက်ကြီးတွေနဲ့ တိုးခွေပြီးဗျာ၊ သူတို့မှာက

စီးလာကြတာ မြန်မာ့မီးရထားက တွဲကောင်းတွေ မရလို့

လားဗျာ။

ရွာထောင်ဘုတာတွင် တပ်မမှလိုက်ပို့သည့် ဌာနချုပ်တပ်
ဗိုလ်မှူးအောင်ကျော်ငြိမ်းနဲ့ အရာရှိငယ်များကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရထား
ထွက်တော့ မှောင်ပြီ။ စစ်ကိုင်းတံတားဖြတ်တော့ လတ်ဇင်ကျွန်းလေး
ကြယ်ကလေးများက ထွက်နေကြပြီ၊ တပ်နားချိန်မှာ သွားရောက် ကြည့်

နေကြစစ်ကိုင်းတောင်ရိုးက ဘုရားပုထိုးနဲ့ ဆရာတော် သံဃာတော်များကို
သတ်တရဖြင့် ရထားကြီး၊ တံတားကြီးပေါ်အရောက်တွင် လှမ်း၍
လက်အုပ်ချီ လိုက်မိပါ၏။ ဝါးချက်ဇီဝိတဒါနသံဃာဆေးရုံကလည်း
ကျွန်တော်တို့ အလှူဒါနပြုနေကြ ဆေးရုံပါပေ၊ ထို့ကြောင့် ဒုတိယ
အပိုဒ်နှင့် တတိယအပိုဒ်ကို မြင်သည့်အတိုင်း ရေးစပ်လိုက်၏။

ညမှောင်မှောင်နဲ့

လရောင်ရွန်းပြတ် ကြယ်တွေလက်ချိန်မှာ

ဂျုံးဂျက်ဂျက်နဲ့ ထွက်ခဲ့ရဲ့စစ်ရထား

စစ်ကိုင်းတံတား ဖြတ်ခါသွားတော့

ဦးမောရီကျိုး စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဘက်ကို

လက်အုပ်မိုးပြီး ရွှိခိုးမိပါတယ်။

ပုညရွှင်နဲ့ ဥမင်သုံးဆယ်ဘက်က

တလက်လက်နဲ့ ရွှန်းပြတ်ရောင်ရွှိန် မီးထိန်ထိန်များဟာ

တခါ တခါမှာလဲ ဝေဝါးသွားပြန်ရော

ဟေ့ - ဝါးချက်ဘက်ကလဲ ပြိုးပြတ်ပြတ်နဲ့မို့

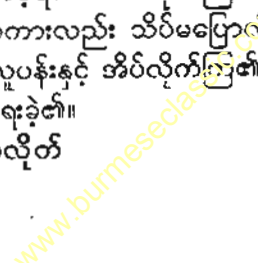
ကြည့်လို့ များကောင်းသေးတော့ ကြည့်ညိုစရာပေါ့လို့

တွေးပြီး

တလေးတစား ပီတိများပွားရသေးတယ်နော်

အော်... စစ်ကိုင်းနယ်မြေတ ခွါခဲ့ကြပြီ။

မကြာခင် ရထားက မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အမရပူရလွန်ပြီး
မြို့ဟောင်းဘူတာရောက်သည်။ ခဏနားသည်။ ရေဖြည့်ဆီထိုးလုပ်သည်။
ပုအိုက်လာသည်။ မိုးသက်လေလေးအနည်းငယ် တိုက်လာတော့ အေး
သွား၍ ဇနီးသည်နှင့်အတူ ရထားအထွက်စောင့်ရင်း အိပ်လိုက်ကြ၏။
နောက်နေ့ဆို အတူအိပ်ရမည် မဟုတ်တော့၊ စကားလည်း သိပ်မပြောလို
ကြတော့၊ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ရဆင်ရမို့ စိတ်ပန်းလှပန်းနှင့် အိပ်လိုက်ကြ၏။
နံနက်ဖြင့် စတုတ္ထအပိုဒ်အား အောက်ပါအတိုင်း ရေးခဲ့၏။
အမရပူရ ဆိပ်ကမ်းတခွါ သိပ်မကြာလိုက်
ခဏသာမောင်း

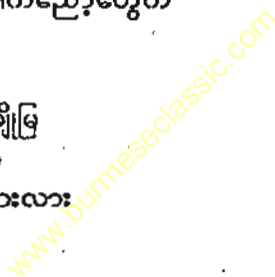
မြို့ဟောင်းဘူတာ
 ရောက်ပြန်ပါရော
 ဒီမှာတော့လေ
 ရေဖြည့်ဆီထိုး ဟိုးဆိုပြီးရပ်
 အလုပ်စပ်နေ
 ခြင်တွေကကိုက် ပူအိုက်အိုက်ကြီး
 သိပ်ပြီးအိပ်ငိုက် ခေါင်းချလိုက်တော့
 မိုက်ခနဲအိပ်ပျော်သွား
 ဘေးနားမှာက
 အေးအတူပူအမျှ အပေးအယူသူနဲ့ ကျမဆိုပြီး
 ဖြည့်ဆည်းခဲ့သူ
 နေပူမိုးရွာ ပါရမီဖြည့်ဘက်
 အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကတည်းက ရထားတဲ့ဇနီးချော
 အိပ်မောကျကာ ပါလာခဲ့တယ်
 ဘယ်ထိလဲဆို ဟို- ဘဂိုး(ပဲခူး)မှာ သူဆင်းကျန်ခဲ့မှာတဲ့။

အိပ်ယာကနိုးတော့ ရထားက သာစည်အလွန်တွင်ပင် ရှိနေ
 သေး၏။ ထမင်းစားချိန်တွင် တပ်ကုန်းသို့ ရောက်၏။ မေက “ ဟပ်
 ရထားကလဲ နွေးလိုက်တာ လိပ်ကျနေတာဘဲ ” ဟု ဩဘာပေး၏။
 ကျွန်တော်က “ ကြာလေကောင်းလေပေါ့မေရဲ့ ” ဟု ပြောရသေး၏။
 တပ်ကုန်းတွင် မနက်စာ ထမင်းဝယ်စားလိုက်၏။ ထမင်းစားအပြီးတွင်
 ဗျူဟာရုံးအဖွဲ့နှင့် တပ်ရင်းမျိုးတို့အား မှာစရာများမှာရ၏။ နေ့လည် (၂)
 နာရီတွင် ပျဉ်းမနားကိုရောက်ပြီး ဆက်ထွတ်လာရာ ညနေ (၅)နာရီထိုး
 တွင်ကား မေ၏ဇာတိချက်ကြွေ ကေတုမတိမြေသို့ ရောက်ပါတော့သည်။

မေ့အမျိုးများက တအုပ်တမကြီး လာတွေ့ကြ၍ ပြီးပြရယ်ပြန်
 ဘယ်သူ့ရော ဘယ်ဝါရေ နေကောင်းကြရဲ့လား။ ဘာလား ညာလားတွေ
 လုပ်လိုက်ရ၏။ အချိန်အတော်ကြာသွားပါသည်။ ရဲဘော်တွေက တောင်ပူ
 မှာ ထမင်းစားကြသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်မေမှာ အမျိုးများကို
 နှုတ်ဆက်နေရသဖြင့် ထမင်းမစားနိုင်သေး။ ဗျူဟာရုံးအဖွဲ့က ဝယ်ယူ
 သည့် ညစာအား တောင်ငူကထွက်မှ စားဖြစ်ပါတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍
 ကျန်အပိုဒ်များကို အောက်ပါအတိုင်း ဆက်ရေးဖြစ်ပါတော့သည်။

နံနက်လင်းတာ ရောင်နီလာတော့
 ခိုးပေါအိပ်ယာ ဘယ်မှာရောက်လဲ
 ကဲပြီးထကြည့် တအိအိသွား ဒီရထားက
 လိပ်လိုကျနေ နွေးလှချေမို့
 တို့တတွေတော့ မိုးချုပ်ပေါ့တွယ် ဇနီးသည်ရဲ့
 မဲ့ရွဲ့ပြောသံ နာခံရင်းနဲ့
 ဝင်ခဲ့တပ်ကုန်း ဆာနေတုန်းမှာ
 မနက်စာစား ခရီးသွားတဲ့အခါ
 ဇနီးမယားနဲ့ပါ ခုလိုလာအတူစားတော့
 နှစ်ပန်းကန်တောင် ကုန်သွားပါပေါ့လား
 အော် - ထမင်းစားလို့ အကောင်းသားနော်။
 အဲဒီကမှ ရထားကံဆက်ထွက်
 နှစ်ချက်တီးတော့ ဝင်ပေါ့ပျဉ်းမနား
 မနားနဲ့ဗျာ မောင်းပါဆိုတော့
 မောင်းလိုက်တော့လဲ ချွေးရဲ့ရဲ့နဲ့
 ကဲ- ငါးနာရီထိုးပြီ
 ကေတုမတိမှာ တစ်နာရီရမယ် ညစာတွယ်ကြတော့
 အချိန်စေ့ရင် ဒါနဲ့တင်ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး
 ဟိုဘက်ကူးရဦးမှာ မြန်မြန်သာလုပ်ကြလို့
 တို့လုံလူတွေ ခေါ်တာလေ
 ပဒေသာပင်က ပေးရသေးတယ်ဗျာ။

တောင်ငူမယ်ကျ ခဏတော့နားမှရမှာ
 ဉာဏကာ နန္ဒသင်္ဂဟော ဘုရားဟောတာရှိ
 သိတယ်မဟုတ်လား
 ဇနီးမယားက တောင်ငူကဆိုတော့ ပွဲကညော့တွေက
 ဆွေပြ မျိုးပြ လာကြဦးမှာ
 လူတကာစုံ ဘူတာရုံမှာ
 သူတို့လာတော့ သာသာပို့ပို့ ပြုံးရွှင်ချိုမြ
 မျက်နှာပြတာ နှုတ်ဆက်ရပါသေးဗျာ
 အာ- မိန်းမမျက်နှာများ တယ်ကြီးသားလား

ကျုပ်တို့ဘုရားက မယားဘက်ခပ်ပါပါဆိုတဲ့စကား
 အမှန်သားနော်
 အော်- ဘုရားတောင် မယားဘက်ပါသတဲ့လား။
 ပဋိသန္ဓာရစကား မြွက်ကြားပြီးတော့
 မီးရထားကြီးလဲဆက်ထွက် ကဲ- ရဲဘော်တွေတက်ကြဟေ့
 ဟိုမေ့ ဒီမေ့နဲ့ ကျန်ခဲ့ဦးမယ်
 ထမင်းဝယ်ပြီးရင်လဲ စားကြ
 ချက်ချိန်မရတော့ ဝယ်ရမှာပေါ့ကွာ
 တို့မှာတော့ ဝယ်စားတာများနေပြီ
 ဒီတချိလဲ ဝယ်ပြီးဟဲမယ်
 ကဲ- မိန်းမရေ
 ဟင်းရေလေးဆမ်း စားစမ်းပါဦးတွာ
 မင်းနဲ့ငါဟာ ဘဂိုး(ပဲခူး)မှာ လမ်းခွဲမှာဆိုတော့
 မစားဘဲတော့ မနေနဲ့နော်။

ညအတော်မှောင်တော့ ပဲခူးဘူတာသို့ ရောက်၏။ မီးရောင်
 အောက်တွင် ရန်ကုန်က သားကြီးနှင့် သမီးနှစ်ယောက်လာစောင့် နေကြ
 ၏။ သူတို့အမေကို ပြန်ထည့်ပေးရတော့မည်။ အောက်ဆင်း၍ မေ့တာ၊
 သူမ၏သားသမီးများ လက်ထဲအပ်ခဲ့ရ၏။ ကားမထွက်မီကလေးတွင်
 တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်ခါစ သမီးအငယ်ဆုံးက ကျွန်တော်စာ၊
 ရုတ်တရက်ဖက်၍ ပါးနမ်းလိုက်ရာ စိတ်မကောင်းအတော်ဖြစ်သွားမိ၏။
 ထို့နောက် သူတို့ကားလေးက အရင်ထွက်သွားရာ မေနဲ့ သားသမီး
 သုံးဦးက မြင်ကွင်းကပျောက်သည်အထိ လက်ဝှေ့ယမ်းကာပြသွားကြ၏။
 ရထားပေါ်ပြန်ရောက်တော့ ထိုခံစားချက်ကို အပြီးထိုင်ပေး
 လိုက်၏။

ထမင်းစားပြီး ငိုက်မျှား ခေါင်းငြိမ့်
 ရထားလိမ့်တာ သိပ်မကြာလိုက်
 ဘဂိုး (ပဲခူး)ဆိုက်ပြီတဲ့
 ဟဲ့- ပေါ်တီကိုမှာ စောင့်နေတာက
 အိမ်ကလာတဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ကား 'ဗင်'မဟုတ်လား
 အော်- ဟုတ်သားဘဲ

သားသမီးများ ကားထဲကထွက်
 နှုတ်လာဆက်တော့ စစ်ထွက်ဖခင်
 ရင်သိမ့်ခုန်လွမ်း ပွေ့ဖက်နမ်းပြီး
 ဇနီးမယားနဲ့ သမီးသားကို
 စကားနှုတ်ဆက် ကဲထွက်ပြီနော်
 ဘဂိုး(ပဲခူး)ကျော်သွား လမ်းခွဲသွားတော့
 ရထားလမ်းပြောင်း စက်ကုန်မောင်းစို့
 ငါတို့ဘဝ ခွဲကြရတာ အခါခါမို့
 အာဝေဏီက ဒုက္ခတွေများ
 တို့စစ်သားမှာ မကြာမကြာ ခံစားပါရ
 ထိုဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ကြလျက်
 သောကန္တတွင်း မသက်ဆင်းအောင်
 စောင်မစေသား ပြတ်ဘုရားမှာ ဆုများတောင်းရင်
 ကောင်းမလားလို့လေ
 အတွေးတွေများ ပွါးလိုက်မိပါသေးတယ်။

ကောင်းသည်။ မကောင်းသည်အပထား ရေးချင်ရာရေးလိုက်ရ၍
 ဝေဒနာတစ်ခုကတော့ ပေါ့ပါးသွား၏။ စာရေးပြီးအိပ်ယာဝင်တော့ ည
 သန်းခေါင်ပင် နီးနေပြီ။ မေနဲ့အတူအိပ်ခဲ့သည့် မွေ့ယာလေးပေါ်တွင်
 လှဲလျောင်းရင်း ရှေ့ခရီးစဉ်အတွက် စဉ်းစားဖြစ်ပါသည်။

“ သာလွန်ကတော့ မလွယ်ဘူးပြောကြတာပါဘဲ၊ ဒါပေမယ့်
 ရပါတယ်လေ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးတွေ ကြုံခဲ့ဘူးပြီးသားပါ ”
 ထိုညက ရထားသံလျှံလျှံကျက်ကျက်ကြောင့် မနိုးတဝက်နိုးတဝက်
 နဲ့ ကြက်အိပ်ကြက်နိုးဖြင့် တစ်ညတာလွန်မြောက်လိုက်ရပါတော့သည်။

* * *

“ ကဲ- ကိုသက်ဦး၊ ဒီနေ့ဒီမှာ လုပ်စရာတွေလုပ်၊ လိုတာတွေ
 ပြင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဗျူဟာ သာလွန်သွားလဲရမယ်၊ ဟိုမှာ ကိုသန်းအောင်
 မှုတယ်၊ သူလဲကြာနေပြီ၊ ကောင်းကောင်းလဲ နေမကောင်းဘူး၊ သာလွန်
 က အဖျားအနာများတယ်၊ ရန်သူ့ဗဟိုနဲ့ကလဲ သိပ်နီးတယ်၊ ဟိုဘက်
 ကမ်း ဒီဘက်ကမ်းဘဲ၊ ဂရုတစိုက်နဲ့သာ လုပ်ပေတော့ ”
 ခရီးရောက်မဆိုက် တပ်မမှူးက ကျွန်တော့်ကို မှာ၏။

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားလဲ ဖါပွန်နေဘူးတာဘဲ၊ အဲဒီဘက်အကြောင်း သိပြီးသားပါ။”

“စိတ်ချပါ တပ်မဟာ၊ ကျွန်တော်ကြီးစားဆောင်ရွက်ပါ့မယ်။”

တပ်မဟာနှင့်တွေ့ဆုံသတင်းပို့၍ ညွှန်ကြားချက်များ လက်ခံခဲ့ရပါသည်။ (၁၈)ရက်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ကားတန်းကြီးသွားသည့်အခါ မြိုင်ကလေးသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ခဏနှင့် မြိုင်ကလေးရောက်သည်။ မြိုင်ကလေးတွင် မော်တော်လေးငါးစီး အသင့်စောင့်နေသည်။ မြိုင်ကလေး တစ်ဘက်ကမ်းရှိ ကရင်ပြည်နယ်မြို့တော် ဘားအံကား တိုက်တာအိမ်ခြံမြေများနှင့် အတော်ပင် တိုးတက်ပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးသာ ရသွားပါက ဒါ့ထက်ပင် တိုးတက်ပေလိမ့်မည်။ နိုင်ငံတော်က သံလွင်မြစ်ကူးတံတားပင် စီစဉ်ဆောက်လုပ် နေသည်ဟု သိထားပါသည်။ ထိုသို့ဆိုပါက မေတို့၏ကရင်ပြည်နယ်ကြီးကား ငြိမ်းချမ်းသာယာ၍ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးသို့ ရွေ့ရှုနေသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

မနက် (၉)နာရီတွင် မြိုင်ကလေးက ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ နေ့လယ် (၂)နာရီထိုးတော့ ဘားအံနှင့်ကမမောင်းကြားရှိ ရွှေဂွန်းမြို့ကလေးသို့ ဆိုက်ရောက်သည်။ ရွှေဂွန်းကား သံလွင်မြစ် အရှေ့ဘက် ကမ်းနဖူတောင်ရှိပါသည်။ မေဦးလေးဖထီး ဦးမောင်ငြိမ်း၏ဇာတိဖြစ်၏။ မေနှင့်ရပါမကမမောင်းတွင် နေ့ခွဲရစဉ်က ကမမောင်းမှ ဘားအံသွားတိုင်း အယုတ်အပြန် ရွှေဂွန်းဝင်၍ ဦးမောင်ငြိမ်းတို့ထံ ထမင်းဝင်စားခဲ့ကြသည်ကို သတိရနေမိသည်။ ယခုတော့ သူ့လဲမရှိတော့၊ လွန်ခဲ့သည်သုံးလေးနှစ်က ကွယ်လွန်သွားပြီဆို၏။ သို့ရာတွင် သံယောဇဉ် အမျှင်မပြတ်နိုင်ပါ။ ကမ်းပေါ်တက်ပြီး ရွှေဂွန်းကမ်းနားဈေးတဝိုက် ဖထီးဦးမောင်ငြိမ်း၏ သားသမီးများကို လိုက်လံစုံစမ်းရှာဖွေ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဗိုလ်မှူးရေ- အနောက်တော့ ကျွန်မတို့ကို မေ့နေပြီလား။ မသိပါဘူး။”

ဟု ဦးမောင်ငြိမ်း၏သမီးအကြီးမက ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့အစ်မက ဉာတကာနဲ့ သင်္ဂဟောပါကွာ၊ မမေ့ပါဘူး။”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောခဲ့ရပါသေးသည်။

ကမမောင်းသို့ ထိုနေ့ညနေ နေမဝင်မီ ရောက်ရှိပါသည်။

ကမမောင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ တပ်မဟာ နည်းဗျူဟာ(၃၃၂)ရှိနေ၏။ (၁၉)ရက်နေ့တွင် ကမမောင်းက ထွက်၏။ ကားလမ်းရှိသော်လည်း ကား

မယားနိုင်၍ ခြေလျင်ချီတက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်၏စစ်ကြောင်းမှာ ဗျူဟာနှင့် ခမရ(၁၂၀) နှစ်ခူပေါင်းဖြစ်၏။ အထမ်းအပိုးတွေနဲ့ အင်အားဖြည့်ကာ ဖွဲ့ပါ ပေါင်းလိုက်ပါက လူတစ်ထောင်နီးပါးခန့် ရှိမည်ထင်၏။ ဤစစ်ကြောင်းကြီးအား ဦးဆောင်၍ ဆင်စွယ်အနီးမှ ယွန်းစလင်းမြစ်ကို ကျူးပြီး သာလွန်သို့ သွားရမည်ဖြစ်ပါသည်။ စုစုပေါင်း မိုင်(၄၀)ခန့် ရှိပါမည်။ တကယ့်ကန္တာရ ခရီးကြမ်းကြီးပါ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ကား စစ်သားဖြစ်သည်ဆိုလျှင်ပင် ဤစစ်သွင်း နေလာသူဖြစ်သဖြင့် နယ်မြေအခြေအနေနှင့် ရန်သူ့အထာအား အတော်ကြီး သိနားလည်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သိပ်စိတ်မပူပါ။ ထို့ကြောင့် တပ်ရင်းမှူးနှင့် အရာရှိများ အားလုံးကို ခေါ်လိုက်ရပါသည်။ တပ်ရင်းမှူး ၃-ဗိုလ်မှူးကြီးမင်းမြင့်ဆွေကား မွန်အမျိုးသားဖြစ်၍ ဘီလူးကျွန်းဇာတိ ဖြစ်၏။ သူကား ရိုးသားကြီးစား၍ စစ်သားကောင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ တက်ကိုလည်း သိပ်ရောက်ဖူး ပုံမရ၊ သူ့အောက်က ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးဌေးဝင်းကား ရွှေဘိုနယ်၊ တန့်ဆည်သားဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် တနယ်တည်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ သူလည်း ရိုးသား ကြီးစားသော စစ်သားကောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က လူစုံသည်အခါ ကျွန်တော်သည် Briefing လုပ်၍ အရာရှိများအား သိသင့်သည်များကို ရှင်းလင်းပြောဆို ရပါတော့သည်။

“က- ဒီကနေပြီး တို့ကတိုင်တိထိ သွားမယ်၊ ခရီးက (၂၄)မိုင် မဝေးတယ်၊ အရင်တပ်တွေက တစ်ရက်ထဲတော့ မရောက်ကြဘူး၊ လမ်းမှာ ရန်သူ့အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးက ရှိတယ်၊ အဓိကကတော့ မြင်းပါဘဲ၊ ဒီကောင်တွေက နင်းမိုင်း ဆွဲမိုင်း တိုက်မိုင်း ဒါတွေ အများဆုံး ပါတယ်၊ မြေအနေအထားကတော့ မြေပြန့်နဲ့ တောင်ကုန်းလေးတွေ များပြီး ကွင်းစပ်စပ်နဲ့ အောက်ခြေရှင်းတောတွေ များတယ်၊ ဒါကြောင့် များရာတိုင်းက ခြောင်းပစ်နိုင်တယ်၊ မိုင်းဆွဲမယ်၊ ဒါသူတို့ အဓိကအားသာ ပါကတဲ၊ သိပ်မပူပါနဲ့၊ ရွှေပြေးနံကာ ကာပါ ဦးကင်း နောက်ရံခြင်းဖြင့် စစ်မင်းလိုရာ သွားလေပါဆိုတဲ့အတိုင်းသာ သွားပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။”

“ဒီကစထွက်ထွက်ခင်း ဝါကော်ကေးဆိုတဲ့ရွာလေး လမ်းကယ် ကက်မှာ ရှိတယ်၊ အဲဒီအထိကတော့ ပြန်ဘဲ၊ ကားလမ်းမကြီးက မကောင်သိဒ္ဓိလမ်းမကြီးလိုခေါ်တယ်၊ ကမမောင်း ဖါပွန်လမ်းမကြီးပေါ့၊ ဝါကော်ကေးလွန်ရင် ဝါးဒူး၊ အဲဒီမှာ အထူးသတိထား၊ တောင်ကုန်းတွေ

များတယ်။ အရင်က တိုက်ပွဲတွေအများကြီးဖြစ်ဖူးတဲ့နေရာ၊ ဝါးဒူးကျော်လို့ လမ်းမကြီးအတိုင်း သွားရင်တော့ ဝါးသိုးခိုပေါ့ကွာ။ အဲ- တို့စစ်ကြောင်းကတော့ လမ်းမကြီးရှောင်ပြီး ညာဘက်ဆင်းမယ်၊ ညာဘက်မှာ ကျောက်ကွင်းရွာရှိတယ်။ ကျောက်ကွင်းကျော်ပြီးရင်တော့ တို့တပ်စခန်း ရှိတဲ့ရေပူပေါ့ကွာ၊ ရေပူနဲ့ ကတိုင်တိကတော့ (၉)မိုင်ကျော် (၁၀)မိုင် လောက် ရှိတယ်ကွာ၊ ကြားမှာ ဝဟိလူကြီးဝိုင်းနဲ့ ကညင်ဒုံချောင်းရှိတယ်။ အဲဒီနေရာတွေကလဲ သတိထားရမယ်။ မိုင်းဆွဲပြီး ချွံခိုတိုက်တတ်တယ်။

“အဲဒီတော့ ပွိုင့်ကသွားတဲ့အဖွဲ့က တဖြည်းဖြည်းရှင်းသွား၊ မျက်နှာစာကျယ်ကျယ် ဖြန့်ရှင်းသွား၊ တို့ချီစစ်ဥပဒေသအတိုင်းပေါ့၊ ရောက်သွားမှာပါ။ ကဲ- ဘာမေးစရာရှိကြလဲ”

အားလုံးက မေးစရာမရှိကြောင်းပြော၍ တန်းဖြုတ်လိုက်၏။ ကမမောင်းကထွက်တော့ မနက် (၇)နာရီ (၈)နာရီခွဲတွင် ဝါကော်ကျေးသို့ ရောက်၏။ ဝါကော်ကျေးက ရိမန်ကက်သလစ် ဘုရားကျောင်းလေးနှင့် သာတောင့်သာယာဘွယ်ဖြစ်၏။ ယခုအခါ အိမ်ခြေတော်တော် လျော့မနက်ပါသည်။ (၁၀)နာရီတွင် ဝါးဒူးရွာကို ရောက်၏။ ရွာမရှိတော့၊ ဝါးဒူးရွာတွင် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က မကြာခဏရွှေယောက်ဖများနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဖါပွန်တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးမိုးဟိန်း ကျဆုံးခဲ့သောနေရာနှင့် မဝေးလှပါ။ ရန်သူတပ်မဟာ(၇)နှင့် (၁)တို့၏ ကျက်စားရာနေရာလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ဝါးဒူးနှင့်ဝါးသိုးခိုကြား ကားလမ်းအတိုင်းဆက်သွားကာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။ စစ်ကြောင်းအား ညာဘက်ကျောက်ကွင်းသို့ ဆက်ခိုင်းမှ ဖြစ်မည်။ ဤနေရာတဝိုက်ကား ကျောက်တောင်ကုန်းများ၊ ဘန်းဘွေတောများရှိသဖြင့် ရန်သူမှချွံခို၍ တိုက်လို့ ခိုက်လို့ ကောင်းသည့် နေရာဖြစ်ပါသည်။ သတိကြီးစွာထားရသည်။ ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို သတိရလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် အတူပါလာသည့် ဗိုလ်ကြီးစိုးဝင်း၊ ဘက်သို့လှည့်ကာ -

“ဗိုလ်ကြီးစိုးဝင်း၊ တပ်ရင်းမှူးကိုပြော ဝါးဒူးကထွက်ရန် ကားလမ်းမကြီးကို ကပ်မသွားနဲ့တော့၊ ဒီနားမှာ တိုက်ပွဲခဏခဏ ဖြစ်တယ်။ ဝါးသိုးခိုကလဲ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ညာဘက် ကျောက်ကွင်းကို ဆင်းခိုင်း။”

ဗိုလ်ကြီးစိုးဝင်းက ကိုယ်တိုင် တပ်ရင်းမှူးကိုသွားတွေ့ကာ သတင်းပို့လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် စစ်ကြောင်းက ညာဘက်

ကျောက်ကွင်းသို့ ထိုးချလိုက်၏။ ကျောက်ကွင်း သွားသည့်လှည်းလမ်း ကား ဖြန့်နေ၏။ ၁၅ မိနစ်ခန့်သာ သွားလိုက်ရသည်။ “ဖောင်း၊ ခိုင်း” “ပတောက်- ပတောက်”၊ ရုတ်တရက်လက်နက်ငယ်သံက ထွက်လာ၏။ ထို့နောက် “ဖောင်းဂိုမ်း” “ဖောင်းဂိုမ်း” “ဖောင်းဂိုမ်း” “ဖောင်းဂိုမ်း” “စမိုင်း ဂိုမ်း” ဟူ၍ အမ်- ၇၉ အသံများ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်၏။ တာဖြစ်သလဲဟု ကျွန်တော်တို့က စက်ဖွင့်မေးလိုက်ရာ ရန်သူ ပြောက်ကျားလေးငါးဦးနှင့် မိမိပွိုင့်တို့ထိတွေ့မှုဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေ့ထွက်မိုင်း နှစ်လုံးနှင့် နင်းမိုင်းအချို့အား တိုက်ပွဲနေရာမှ သိမ်းဆည်းရမိကြောင်း၊ မိမိအထိအခိုက်မရှိကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှင်းပြီးကြောင်း ပွိုင့်တပ်ခွဲမှ ယတင်းပို့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားပါသည်။ ပေ (၄၀၀)ခန့် ဖြင့်သည့် ဘန်းဘွေပင်များပေါက်နေသည့် ကျောက်တောင်ကုန်းလေး ကတက်တွင် ရန်သူအဖွဲ့ငယ်တစ်ခုမှ မိုင်းဆွဲရန် စီစဉ်နေဆဲ ထိတွေ့မှု ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တပ်က မျက်နှာစာကျယ်ကျယ်တပ်ဖြန့် မှုမ်းလိုက်ရာ ရန်သူအင်္ဂါမရဘဲ ပစ်ခတ်မှုဖြစ်ပြီး ရန်သူအဖွဲ့ အရှေ့ ကက်သို့ ဆုတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေရာသို့ ကျွန်တော်တို့အရောက်တွင် တပ်ရင်းမှူးမှ -

“မိုင်းတွေနဲ့ နိုင်လွန်ကြီးတစ်ခွေရလိုက်တယ်ဗျာဗျာ။ မကောင်တွေ လေးငါးခြောက်ယောက်ဘဲ ရှိပါတယ်။ ထိုင်ထားတဲ့နေရာ မှာ တွေ့တယ်။”

ကျွန်တော်က ရန်သူနေရာယူထားသည့် နေရာများကိုကြည့်ရာ မြေပျားတစ်ဦးနှင့် သစ်ရွက်များ ခင်းထားသည်ကိုတွေ့၏။ -

“အင်း- တပ်ရင်းမှူးရေ၊ ပုံကတော့ အိပ်စောင့်ထားတဲ့ပုံဘဲ။ ယတင်းရပြီးအပိုင် ဆော်ချင်ပုံရတယ်။ ကံကောင်းလို့။”

ကျွန်တော်တို့ကုန်းလေးပေါ်တွင် စကားကောင်းနေစဉ် “ဖောင်း ကန” အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်ရာ ရုတ်တရက်မမျှော်လင့်ဘဲ ၆၀ မမ နှိပ်ရောင်းဟု လူဆစ်ရသည့် လက်နက်ကြီးသုံးလေးလုံး “အုမ်းကန” “ဟုမ်းကန” ကျရောက်ပေါက်ကွဲလာ၏။ ကျည်ဆန်များက ကျွန်တော် တို့ရဲ့ဝဲတစ်ရိုက် နှစ်ရိုက်အကွာတွင် လာကျရာ လျင်မြန်စွာမှောက်၍ ရန်သူယူလိုက်ရ၏။ နီးရာသစ်ပင်လည်း ပြေးမကပ်ရဲ၊ သစ်ပင်အောက်တွင် ခုခံမိုင်းထောင်ထားနိုင်၏။ တက်နင်းလိုက်မိက ဗျာဗျာဖြစ်ပြီးမှ မဟိုတစ်၊ အရှည်တစ် ဖြစ်သွားနိုင်၏။ ဝဲပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ဖန်များ။

ကျောက်ခဲများ၊ သစ်ကိုင်းစများက ကျွန်တော်တို့ကြားထဲတွင် “ဝိုကနဲ” “ဝိုကနဲ” မြည်၍ လွင့်ယုံသွား၏။ အချို့ကျောက်ခဲစများက ကျွန်တော်တို့အား လာစင်ကြ၏။ မိမိစစ်ကြောင်းမှ ပြန်ပစ်မည်လုပ်၏။ ရန်သူက ဘယ်မှာ နေမှန်း တိတိကျကျမသိ၊ ပြန်ပစ်လိုက်က မိမိရိုရာအရပ်ကို ညွှန်ပြသလို ဖြစ်သွားမည်။ မိမိတို့တွင် အထမ်းတွေအပိုးတွေ ဝန်စည်စလည်တွေ ရှုပ်ရှက် ခတ်၍ ရန်သူ့လက်နက်ကြီးထပ်ကျက ဖွဲ့စည်းပုံပျက်သွား ပေမည်။

ထို့ကြောင့် ပြန်မပစ်ဘဲ ဆက်ထွက်စေ၏။ (၁၂) နာရီတိတိတွင် ကျောက်ကွင်းကိုရောက်၏။ ကျောက်ကွင်းက အတော်ပြန်ပြန်သည့်နေရာ လေး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ် ရေပူစခန်းများဘဝက မကြာမကြာ ရောက်ခဲ့ဘူး၏။ ကျောက်ကွင်းရောက်သည်နှင့် မိတ်ဆွေဟောင်း ကိုမဲကျော်တို့၊ ကိုရွှေတင်တို့ကိုမေးရာ ကမမောင်းသို့ ပြောပါသွား ကြောင်း သိရ၏။ ရေပူလလသသတွင် အတူနေဘူးသည့် စောသောင်းစိန် တို့သာ ပြန်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းသူက -

“ဟာ- ဗိုလ်ကြီး၊ ကျုပ်က ဘယ်သူလဲလို့ ခင်ဗျားတို့၊ ခင်ဗျား နာမည်မနှစ်ကတည်းက ကြားနေတာ၊ အခုမှရောက်လာတော့တာပဲ မတွေ့တာ ကြာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် စောသောင်းစိန်ရေ မတွေ့ဆို အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်ပြီ၊ ခင်ဗျား အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ လလသသမှ မရှိတော့တာ၊ တောင်ယာမှလုပ် ဘဲပေါ့”

စောသောင်းစိန်က ကျွန်တော်ဗိုလ်ပေါက်စဘဝ ၁၉၆၈ က ရေပူစခန်းတွင် စခန်းထိုင်နေစဉ် ရေပူလလသသမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်စဉ် သူက ရိုးသား၍ သွက်သွက်လက်လက်ဖြစ်သဖြင့် စခန်းအတွက် ထောက်တိုမယ်ရများ ခိုင်းရ၏။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်ကိုလည်း -

“မုကနော့ဒဲ့ ဖိုးသာခွီး ဆောတပေ အော့ခီးဂါး” စသည့် ဒေသခံတိုင်းရင်းသားအပျို လူပျိုတို့၏ သီချင်းများနှင့် -

“ရကွနာဂေဒို့မ” “ရအံ့နား” စသည့်အပြောအပျက် စကား များကိုလည်း သင်ပေး၏။ ဤသို့ဖြင့် သူနှင့်အထူးပင်ရင်းနှီးခဲ့၏။

ကျွန်တော်ကပါလာသည့် ကရင်လုံချည်တစ်ထည်နှင့် တာဝန် တစ်ပုလင်းလက်ဆောင် ပေးပြီး -

“ဘယ်လိုလဲ စောသောင်းစိန်၊ ဒီနားမှာ ဘာထူးလဲ”
စောသောင်းစိန်က ပတ်ဝန်းကျင်ဝေဝကြည့်ရင်း ကျွန်တော်

“ဗိုလ်ကြီး၊ ဟာ- ဗိုလ်မှူး၊ အဲ- ဗျာဟာမှူး၊ ခင်ဗျားတို့ ကံ ကောင်းသွားတယ်၊ ကားလမ်းမကြီးအတိုင်းသွားရင်တော့ ဝါးသိုးခိုကုန်းမှာ မကြီးအကျယ်ချမလို့ လုပ်ထားတယ် ကြားတယ်၊ ဗဟိုက ဝါးဒယ်တောင် ပါသတဲ့၊ ပြောကြတာဘဲလေ”

“ဝါးဒယ်သတင်းကြားတော့ ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားသွား၏။

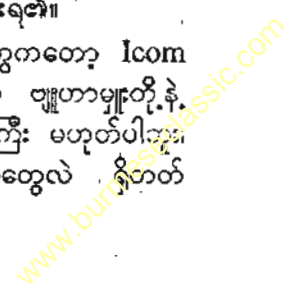
“စောစောက ပစ်သွားတာ ဘယ်သူတွေလဲ”
“အဲဒါက ရွာခံတွေပါ၊ ကျုပ်သိပါတယ်၊ လမ်းမကြီးအတိုင်း သွားမိတာ ကောင်းတယ်၊ သွားရင် သူတို့လူအများကြီးနဲ့တွေ့မယ်”

သူပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိ၊ ရန်သူ့ဗဟိုမှ အထူး တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များရှိပါက အမြန်သွားမှသင့်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စစ်ကြောင်းကိုမရပ်ဘဲ ခဏနားပြီး ဆက်ထွက်၏။ စောသောင်းစိန်ကို ခေါ်လာချင်သော်လည်း သူ့အတွက်စိုးရိမ်၍ မခေါ်ခဲ့ ကာပါ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ၏။ ညနေ (၄)နာရီတွင် ရေပူတပ်စခန်းသို့ ရောက်၏။ ရေပူတွင် ခမရ(၁၁)မှ ဒုတပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးသိန်းဦးနှင့်အဖွဲ့က မှာနှင့်နေ၏။ ရေပူတွင် ခဏနားကာ သတင်းစုဆောင်းရပေဦးမည်။ ဝန်ထမ်းနောက်ဆုံးရည်မှန်းချက်ကား တတိုင်တိဖြစ်၏။ တတိုင်တိရောက် ရောက်ကား အတတ်မပြောနိုင်သေး။

* *

ရေပူစခန်းကား ကျွန်တော် ဒုဗိုလ်ဘဝက လပေါင်း အတော်ကြာ ကောင် စခန်းထိုင်ခဲ့သည့် နေရာဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တခွင်ကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာ သိပါသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး အခြေအနေကို မသိ၊ ထို့ကြောင့် စခန်းမှူးဗိုလ်မှူးသိန်းဦးအား မေးရ၏။

“ဗျာဟာမှူးခင်ဗျ၊ ပြောက်ကျားအဖွဲ့လေးတွေကတော့ Icom ကလေးတွေနဲ့ အမြဲရှိတတ်ပါတယ်၊ မနက်ပိုင်းက ဗျာဟာမှူးတို့နဲ့ တွေ့ကာလဲ ပြောက်ကျားတွေပါ၊ တိုက်ခိုက်ရေး အဖွဲ့ကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောက်ကျားမှာတောင် စိန်ပြောင်းအဖွဲ့တွေသာတွေ့လဲ ရှိဘတ် ကယ်”

၂၉၂

သောင်းစေ့

“ ဒါဆို မနက်ကကိုယ်တို့ကို စိန်ပြောင်းနဲ့ပစ်သွားတာပဲ ပြောက်ကျားတွေဘဲပေါ့၊ ဗဟိုက ဝါဒဝယ်အဖွဲ့လို့ ကျောက်ကွပ်ကဲ ပြောတာ မဟုတ်ဖူးလား ”

“ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ၊ အဖွဲ့ကြီးဆို ကျွန်တော်သတင်းရပါတယ် ”

“ လောလောဆယ်ရော ကတိုင်တိခရီးစဉ်အတွက် ဘာသတင်းရ သေးလဲ၊ ဘာထူးသေးလဲ ”

“ ဂဟိလူကြီးဝိုင်းနဲ့ ကညင်ဒုံချောင်းဆုံမှာ မိုင်းထောင်ပိတ်၊ လုပ်တတ်ပါတယ်၊ ဗျူဟာများတို့ကို လုပ်ဘို့တော့ သူတို့အချင်းချင်းစကား ထဲမှာ ပြောသံဆိုသံကြားပါတယ်၊ ရေပူသူကြီးမဆီကလဲ အဲဒီသတင်းရ ထားပါတယ် ”

ကျွန်တော်သည် စစ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံးအား အနားပေးကာ ထမင်းချက်ခြင်း၊ ညစာစားခြင်းစသည့် အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက် စေ၏။ ထို့နောက် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်၏။ ညစာစားပြီး ချိန်တွင် ဂျီသရီဗိုလ်ကြီးစီးဝင်းနှင့်အတူ ကတိုင်တိသွားရာ အောင်တံ ကားလမ်းမကြီးပေါ်တက်၍ ပိစပ်ပင်များကြားတိုးဝှေ့ပြီး မြေအခြေအနေကို လေ့လာ၏။

“ လား- လား- ကားလမ်းမပေါ်မှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကျွဲနွားခြေရာတွေပါလား ”

မိုးတပြိုက်နှစ်ပြိုက်ရွာထားသည်မှာ မကြာသေး၍ ကားလမ်းပေါ်တွင် ရေတင်နေပြီး ကျွဲ၊ နွားခြေရာ အသစ်စက်စက်များက ထပ်မံ ရွာ ရှိနေ၏။ ကိုက်လေးငါးရာတစ်ထောင်ခန့်အထိ လိုက်လံကြည့်ရှုကာ တိကျပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုအား ချလိုက်၏။

“ ဟေ့- စီးဝင်း၊ ထိုကားလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်ထွက်မယ်က ”

ည (၈)နာရီစစ်ကြောင်းပြန်ထွက်ချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးသိန်း၊ မသွားရန် တားသေး၏။ ကျွန်တော်က လက်မခံပါ။ တားလမ်းတားတံ၊ ကျွန်တော်တို့ စစ်ကြောင်းကြီးထွက်သွားသည်ကို အံ့ဩစွာဖြင့် နှုတ်မိသော ကာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

ကားလမ်းအတိုင်း ချီတက်ခဲ့သဖြင့် ချီတက်မှုက မြန်တန်တယ် မထွက်မီကတည်းက ပျံ့သွားမည့် အရာရှိများအား အခြေအနေမှာ ကြားထားပြီး ဖြစ်၏။ ည (၁၀)နာရီတွင် ကညင်ဒုံချောင်းဆုံ ရောက်၏။ ချောင်းဆုံအနီးရောက်ခါမှ ကတိုင်တိတပ်က စက်ဖြင့် ရန်

ဖွဲ့ပိုင်းဆွဲမည့်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ချောင်းဆုံတွင်စောင့်နေကြောင်း သတင်းပို့၏။ သတင်းပို့ချိန်တွင် ရှေ့မှလောလောလောလောနှင့် လိုက်ပါနေသည့် ကျွန်တော်နှင့်တပ်ရင်းများတို့နှစ်ဦးကား တွင်းစပ်သို့ပင် ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ တွင်းထဲ၌ကား နွားအုပ်ကြီး -

“ ကဲ- တပ်ရင်းများ၊ တွင်းထဲက နွားအုပ်ကြီးရေထဲသာ မောင်းချ ပိုင်းပါ ”

ဟုပြောရ၏။ ရဲဘော်များက နွားအုပ်ကြီးအား ရေထဲမောင်းချချိန် တွင် ပြေးသံလွှားသံများ ပေါ်လာ၏။ ထိုအသံများမဆုံးမီမှာပင် “ ဟုန်းဝုန်း ” ဆိုသည့် မိုင်းကွဲသံကြီးတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။ မိုင်းတော့ ကွဲသွားပေပြီ၊ မကြာမီပင် ပျံ့တပ်စိပ်မှ ကညင်ဒုံချောင်းအား ဖြတ်ကြ၏။ စတားမသီရန်မခပပါ။ ပျံ့တပ်ခွဲဖြတ်အပြီးတွင် ကျွန်တော်တို့ပါလိုက်ပါပြီး ပြုတ်ကြ၏။ ရေက ရင်ခေါင်းလောက်နက်သဖြင့် အတော်သတိထား ကျရ၏။

၁၉၆၉ က ကတိုင်တိတွင် လျှပ်ရှားတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ် ယွန်းစလင်းမြစ်ထဲ၌ ညအချိန်ရေနှစ်ခဲဘူး၏။ ယခုလို ကာလမျိုးဖြစ်၏။ ယိုးကြောင့် သတိထားရ၏။ မိုင်းဆွဲခဲရ လက်နက်ကြီးဖြင့် ချောင်းပစ်ခဲရ မရကူးရနှင့် ဗျူဟာများဆိုသော်လည်း သိပ်မသက်သာလှပါ။ အသက်ဘေး ရင့် အလွန်နီးပါသည်။ အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်၏။ ကမမောင်း၊ ကတိုင်တိ၊ မါပွန်သွားအောင်သိဒ္ဓိကားလမ်းမကြီးတစ်ဝိုက်တွင် အသက် မပေးသွားရသည့် အရာရှိကြီးများ အတော်များများရှိခဲ့ပါသည်။ ဗျူဟာများ အဆင့်ပင် သွေးထွက်သံယိုဖြစ်သည်များရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သတိဆိုပုံသည် မရှိပါ။

သတိကြီးစွာထားရင်း အပြင်းချီတက်လာရာ ည (၁၂)နာရီမထိုးမီ ကတိုင်တိစခန်းသို့ ရောက်ပါသည်။ ၂၄-မိုင်ခရီးအား တကယ်စစ်ကြောင်း ကြီးနှင့် တစ်ရက်ထဲအရောက် အပြင်းချီတက်လာ၍ ကတိုင်တိစခန်းမှ ရဲဘော်များက အံ့ဩကြ၏။

“ အားပေးပေး- အဘက တကယ်တူယ်တာဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့က နှုတ်မန်နေ့လည်လောက်မှ ရောက်မယ်ထင်နေတာ ” ဟု ကတိုင်တိ စခန်းများက ဆီးပြော၏။ ကျွန်တော်က ပြီးယုံသာ ပြီးပြလိုက်ပါ၏။ ကာမှမပြောတော့ပါ။

www.burmeseclassic.com

ထိုညကတော့ စိတ်မောလူမောနှင့်ကတိုင်တိစခန်းရောက်ပြီး မကြာမီပင် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

* *

ညက ပင်ပန်းသော်လည်း စစ်သားဖြစ်၍ ထုံးစံအတိုင်း မိုးလင်းစတွင် နိုးလားသည်။ ကတိုင်တိရွာထဲဆင်းပြီး သိဟောင်းကျွန်းဟောင်းများကို နှုတ်ဆက်ရသည်။ ဦးကဘူတို့ ကိုတင်စိုက်တဲ့ ကိုမောင်မောင်တို့ BMO အဖွဲ့များ၊ ထို့နောက် ဦးတာတေတို့၊ ပေါ်မြတို့ မိတ်ဟောင်းများကို ပြန်ဆုံရ၍ ဝမ်းသာသည်။ သူတို့က လူမြင်မြင်ချင်း -

“အောင်မယ်လေး၊ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဗိုလ်ကြီးရယ်” ဟုဆိုကာ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များကိုပြောကြတော့ ပထမဆုံးသော ကျွန်တော်၏ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်သတိမိသည်။ ကံကြီးလို့ ဗိုလ်ပေါက်စဘဝနဲ့ ကြမ္မာသွားတယ်။

ကတိုင်တိ အား နောက်ဆုံးရောက်တော့ ၁၉၇၅ ဗိုလ်ကြီးဘဝဖြစ်၏။ ယခု ၁၉၉၄ ဆိုတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသွားပြီ။ သူတို့လည်း ကြီးကြပြီ။ ကျွန်တော်သည်ပင် အသက်ငါးဆယ်နားကပ်နေပေပြီ။ ကတိုင်တိက မထွက်ခွါမီ မိမိတပ်ခွဲများဗိုလ်ကြီးအေးကျော် (ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ချုပ်အေးကျော်)အကြောင်းအား ရွာက လူအိုလူဟောင်းများနှင့် သတိတရပြောဖြစ်ကြပါသေးသည်။

ကတိုင်တိက မနက် (၉)နာရီမှထွက်ဖြစ်သည်။ နောက်က ပါလာသည့် အမြောက်တပ်မှ လူသစ်ကလေးများက ကောင်းစွာ မလိုက်နိုင်ကြ။ အချို့မိုးလင်းမှ ရောက်လာကြသည်။

ကတိုင်တိမှ နီဖေထိ၊ ထို့နောက် ဖလုံကြီး၊ ဖလုံလေးရွာများကို ဖြတ်ရပါသည်။ နီဖေထိက ကျွန်တော်၏ပထမဆုံးသော သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဖြစ်ခဲ့သည့် ရွာကလေး၊ ဖလုံကြီး ဖလုံလေးကတော့ ပအိုဝ်းရွာကလေးများဖြစ်ကြပါသည်။ ဖလုံကြီးတွင် မြောက်ဘက်မှ ဆင်းလာသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းအောင်၏ ဗဟုတပ်နှင့်ဝန်းသိုမှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ရဲထွန်းစိန်၏တပ်ရင်း ၁၁၁)အား တွေ့ရပါသည်။ သူတို့နှင့်အတူ လူနာထမ်းစင်အပောက်များများကိုတွေ့ရာ -

“အထမ်းတွေကများလှချည်လား ကိုသန်းအောင်ရယ် မေးမိ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းအောင်က “ငှက်ဖျားသမားတွေလေဗျာ၊ လမ်းမလျှောက် နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ထမ်းလာရတာ” ဟုဆို၏။ အားလုံးကထမ်းဆယ်ထမ်းကျော်မည်ထင်၏။ ထုတ်ထောက် လျှောက်သူတွေက မနည်း၊ သူကိုယ်တိုင်ပင် ဖြူဖြူဖျော့ဖျော့နှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ပေါက်နေ၏။ သူလည်း သာလွန်တွင် မကြာခဏဖျားကြောင်းသိထား၏။ သူတို့ဂီလာနာဖွဲ့ကိုကြည့်၍ အတော်ဖြူသွား၏။ သာလွန်ကား အဖျားအနာများသည် ကို သိထားပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤမျှလောက် အဖျားအနာဆိုးမည်မထင်ခဲ့။ ရှမ်းပြည်နယ်မိုင်းယောင်းနှင့် မိုင်းရှူးဒေသများတွင်လည်း ငှက်ဖျားကတော်ဆိုးဝါး၏။ သို့ရာတွင် အသေအပျောက်မများလှ၊ ယခုသာလွန်မှာ ကား ငှက်ဖျားကြောင့် အသေအပျောက်တပ်ရင်းတိုင်းရှိနေသည်ဟု ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းအောင်က ပြောသွား၏။ လမ်းတွင်ပင် သူ့ထံက နယ်မြေတာဝန်လွှဲယူလိုက်၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းအောင်ကား ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်သင်တန်း ဖတ်ပတ်တည်း ဆင်းများဖြစ်ပြီး ဗိုလ်လောင်းဘဝက တပ်စုတစ်စုတည်းလည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျောင်းဆင်းပြီးကတည်းက စစ်သက်အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါးမတွေ့ဘဲနေခဲ့ရာ ဗဟုတပ်ဘဝရောက်မှပြန်ဆုံကြ၏။ သူနှင့်နယ်မြေဖွဲ့ကြောင်း မေးမြန်းပြောဆိုရာ ငှက်ဖျားကိုအဓိထားပြောသွား၏။ ဖိပွန်စုကတော့ ဒုဗိုလ်ဘဝတည်းက ခွေးသေရန်အောင်မြေတွင် ကြုံခဲ့ဘူးပါသည်။ သိပ်ပြီးမဆန်းတော့ဟု ထင်ပါ၏။ ကြည့်တော့ကြည့်ရပါဦးမည်။

* *

ယွန်းစလင်းမြစ်အား ဒေါမ့်ရွာဟောင်းနေရာမှ ကူးရသည်။ စစ်မို့ရွာကလေးက မရှိတော့၊ ရွာပျက်သွားပြီဖြစ်၏။ ရွာနေရာတွင် ဟုန်းကြီးကျောင်းကလေးသာ ရှိနေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကလေးရှိ မနု၍ တော်သေးရဲ့ဟုဖြေရပါသည်။ ဒေါမ့်ရွာသို့လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က တစ်ခေါက်ရောက်ရာ တိုက်ပွဲတစ်ခါဖြစ်ခဲ့ဘူး၏။ ယင်းကျန်းသူတို့ ဒီအောင်းကျက်စားရာ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ကျွန်တော်ကို တပ်မတော်က ထိန်းချုပ်ထားသည်နေရာဖြစ်နေပါပြီ။

ဒေါမ့်ရွာဟောင်းနေရာတွင် ကူးတို့လှေကလေးများဖြင့် မြစ်ကားကူး၏။ ထို့နောက် အရှေ့ဘက်ကမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်ရ၏။ သိပ်မသွားရပါ။ တစ်နာရီခန့် သွားပြီးသော် အံ့အံ့မှိုင်းမှိုင်းနှင့် ပွိုင့်ပွိုင့် အောက်ခြေရွှံသာလွန်ကို ရောက်ပါတော့သည်။

သာလွန်ကား တောင်ကုန်းငယ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ သာလွန်ကုန်းတက်ခါနီးတွင် ရွှေတန်းစစ်သင်္ချိုင်းလေးအား တွေ့ရ၏။ ၁၉၉၂ က ကျဆုံးခဲ့သူများကို မြှုပ်နှံခဲ့သည့်နေရာ ဖြစ်၏။ ယခု ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်တွင် မှတ်တိုင်အတော်များများနှင့် မြေပုံမို့မို့များကို တွေ့နေရ၏။

ဟ- ဗိုလ်မှူးအုံးမြင့်ရေ မြေပုံတွေက များလှသည်လား။
လာကြည့်သည့် ခလရ (၄)မှ ဗိုလ်မှူးအုံးမြင့်အား မေးမိရာ -
“ ဗျူဟာမှူးကြီး၊ တိုက်ပွဲကျတာထက် ဖျားလို့သေတာများပါတယ်ခင်ဗျ ”

“ ဟေ- ဟုတ်လား ”
သာလွန်၎င်းက မလွယ်ပါလားဆိုတာ ဗျူဟာကုန်းအတက်က စစ်သင်္ချိုင်းလေးမှ မှတ်တိုင်နှင့်မြေပုံများကိုကြည့်၍ ကောက်ချက်ချလိုက်ပါ၏။

* *

သာလွန်ဆိုသည်ကား

သာလွန်သို့ မေလကုန်ခါနီးတွင် ရောက်သည်။ မိုးကျလာ၍ ဖြစ်၍ အဖျားအနာက ပိုမိုထူးပြောလာ၏။ စားစရာကလည်း ရှားပါး၏။ စုပုံရိက္ခာကိုသာ အဓိကအားထားစားရ၏။ ပြန်မှာ စားစရာအသီးအစွက် ရှာ၍ရသော်လည်း တောင်ပေါ်တွင်ကား ငှက်ပျောအုပ် အနိုင်နိုင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်အတွက်မူကား တပည့်ကျော်ခင်မောင်အေးက ယွန်းစလင်းပုပု၊ ပုစွန်များရှာကျွေးနေ၍ ဟင်းစားက သိပ်မပျက်လှပါ။ စစ်သည်များ အတွက်မူ ရှာရဖွေရခက်၏။ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်စွန့်လွှတ်မိင်၊ များထောင်ထားခြင်းကြောင့် အမဲပစ်ခြင်းကိုလည်း ခွင့်မပြုရ။ သာလွန်ဒေသတွင် တစ်ဗျူဟာနှင့် တစ်ရင်းနှစ်ရင်းချထား၏။ သာလွန်မှ သွေးအိပ်တောင် အလွန်အထိ တစ်ဖြန့်ထား၏။ စခန်းပေါင်း ဆယ်စု ရှိ၏။ ကားလမ်းမပေါ်က တောင်သုံးလုံးလည်း ပါ၏။ ရန်သူ သိပ်စိုးရိမ်စရာမရှိ။ အင်ကြီးအားကြီးနှင့် လာတိုက်မည့် အခြေအနေ မပြောက်ကျားပစ်ခတ်မိုင်းထောင်ခြင်းများသာ များ၏။ သွေးအိပ်တောင်မှ ကပ်လျက်တွင်ကား မယ်ညော်တောင်ရှိ၍ ထိုနေရာ၌ KNU ABSDF မှ စခန်းများ စွဲထား၏။ ထိုမှသည် အရှေ့ဘက် ဝဲပဋိလ

ရန်သူစခန်းများရှိ၏။ မဲပကျော်လျှင် သံလွင်ဖြတ်ပြီး မာနယ်ပလော သို့ရောက်၏။ မဲပ၏မြောက်ဘက်တွင်မူ KNU တို့၏ နာမည်ကျော် မဲလက်ထဝိတ်ရှိ၏။

မည်သို့ဆိုစေ မိမိစစ်နယ်မြေအဝန်းအဝိုင်းအား လုံအောင် ကာထားက ရန်သူအင်ကြီး အားကြီးဝင်လာနိုင်စရာမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အနေဖြင့် ရန်သူအားစိုးရိမ်စရာမရှိ၊ စိုးရိမ်စရာကား သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များဖြစ်သော ရောဂါကန္တရကပ်နှင့် ဒုဋ္ဌိကန္တရကပ်များကို ရင်ဆိုင် နေရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အဆိုးဆုံးကား ငှက်ဖျားပင်တည်း။

ကျွန်တော်ရောက်ပြီး မကြာမီပင် မိုးသည်းထန်စွာရွာ၍ မြစ်ရေ ချောင်းရေများက ကြီးလာ၏။ ငှက်ဖျားထလာ၏။ ဗျူဟာကုန်းက ဗျူဟာဆေးရုံတွင် ဖျားလူနာများလေးငါးဆယ် ရှိလာ၏။ လူသစ်ကလေးများ ဖျားလာက သုံးလေးရက်အတွင်းအဖျားကြီး၍ သေဆုံးကြရ၏။ ငှက်ဖျားဒဏ်က ပြင်း၊ အစာအာဟာရက ပြတ်လပ်နှင့် ကိုယ်ခံအားနည်း၍ ဦးနှောက်အတွင်း ငှက်ဖျားပိုးဝင်ကာ သေဆုံးကြခြင်းဖြစ်၏။ သေနှုန်းမှာ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ယောက်သုံးယောက် ရှိနေ၍ အတော်ပင် လန့်စရာ ကောင်းနေ၏။ တောင်ပေါ်မှာနေသည့်တပ်များထက် တွင်းတွင်နေသည့် တပ်များက ပိုဖျားကြ၏။ အသေအပျောက်များ၍ ကျွန်တော်မှာ လန့်လာပြီး နည်းလမ်းရှာရတော့၏။ ဗျူဟာဆေးမှူး ဒေါက်တာမြင့်သိန်းထွန်းအား မေးရ၏။

“ ကဲ- ဒေါက်တာကြီး၊ ပြောပါဦးဗျာ၊ သေလှချည်လား ”
“ ဟုတ်တယ်အဘ၊ ဒီမှာအနေကြာတော့ အာဟာရချို့တဲ့ပြီး ကိုယ်ခံအားနည်းတာရယ်၊ ငှက်ဖျားဒဏ်မခံနိုင်တာရယ်၊ ဆေးမတိုးတာရယ် ပါဘဲ၊ ဒါပေမယ့် အခုကျွန်တော်ဆေးတစ်မျိုး အသစ်ပါလာပါတယ်၊ ဒါစမ်းကြည့်ပါမယ် ”

သူ့ဆေးအား စမ်းချိန်ကျလာပြီထင်သည်။
ဩဂုတ်လဆန်း၏နေ့တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ညနေစောင်း၌ ကျောထတစ်မိလား၏။ အာရီရစ်အား ရေနွေးနှင့်ရော၍သောက်ကာ အိပ်လိုက်၏။ မေးခနဲ ခဏအိပ်ပျော်သွား၍ ညသန်းခေါင်ကျော်ချိန်တွင်မူ တဟီးဟီးနှင့်ချမ်းကာ အဖျားတက်လာပါတော့သည်။ ငှက်ဖျားကာကွယ်ဆေးမှန်မှန်သောက်လည်း ကျွန်တော်ငှက်ဖျားမိပေပြီ။ အားနာသဖြင့် ဘယ်သူမှမနိုးဖြစ်၊ မိုးလင်းသော် အဖျားကကောင်းစွာကျ၊ အတူနေသူ

တစ်ကြိမ်အံ့ငွေအား ဆရာဝန်ခေါ်စေ၏။ သာမန်ကိစ္စခိုင်သာပေး၍
ဒေါက်တာမြင့်သိန်းထွန်းက စောင့်ကြည့်၏။ အဖျားက ၁၀၁၊ ၁၀၂
မှသည် တဖြည်းဖြည်းတက်လာ၏။ သောက်လိုက်သည့်အရည်များ
ပြန်အန်ထွက်လာ၍ ဘာမှမစားနိုင်တော့၊ နောက်နေ့တွင် ၁၀၃၊ ၁၀၄
ဖြစ်လာ၏။ တတိယရက်တွင်မူ ကျွန်တော့်မှာ အဖျားကြီး၍ သတိများပင်
လစ်သွားတော့၏။ တိုင်းကြည့်တော့ ၁၀၄၊ ၁၀၅ ပင် ရှိနေပေပြီ။
သတိပြန်လည်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်ဘေး၌ ခမရ(၁၁၉)နှင့် ခလရ(၄)
တပ်ရင်းမှူးနှစ်ဦးမှ စိုးရိမ်သော မျက်နှာများဖြင့် စောင့်နေကြသည်။

ဗျူးဟာမှူးကြီး၊ သတိရပြီလား၊ ကျွန်တော်တို့က သိပ်ပြီ၊
စိတ်ပူနေတာ”

“အေးကွား၊ သတိရပါပြီ”

ဗျူးဟာဆေးမှူး ဒေါက်တာမြင့်သိန်းထွန်းအားလည်း ပြောရ၏။

“ဒေါက်တာကြီး၊ ခင်ဗျားဆေးစမ်းမှာဖြင့် စမ်းပါဗျာ၊ ဒီအဖျားက
မချောင်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါဆို အသက်ပါပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော် သတိလစ်သွားချိန်၌ လူတစ်ကိုယ်လုံးကောင်းကင်တွင်
ပျံသလိုဖြစ်နေ၍ လေထဲ၌ ဝေ့ဝဲပြီး ဘယ်ရောက်လို့ဘယ်ပေါက်နေမှန်၊
မသိတော့ပါ။ နေ့မှန်းညမှန်းလည်း ကောင်းစွာမသိတော့ပါ။ အားပါပြတ်
လာ၏။ အဖျားတက်လာပါက လူကလည်း ချမ်းတုန်လာ၏။ ရဲဘော်များ
က တက်ဖိထားရ၏။ သည်းခြေပျက်၍ အရာရာကိုကြောက်နေ၏။
ဘေးနားရှိ သေနတ်များကိုပင် သိမ်းခိုင်းထားရ၏။ ထိုအခြေအနေကို
ဗျူးဟာဆေးမှူးအား ရှင်းပြရ၏။ ထိုအခါကျမှ ဒေါက်တာမြင့်သိန်းထွန်းက
Artesunate ခေါ် ဆေးအဖြူပြားနှစ်လုံးကို ထုတ်တိုက်၏။

ထိုနေ့က အဖျားနည်းနည်းသက်သာသွား၏။ Artesunate ၁၀
လုံး တစ်ကဒ်ကုန်တော့ အဖျားပျောက်သွား၏။ ပုံမှန်ကိစ္စခိုင်ငှက်ဖျား
ဆေးများ ဆက်ပြီးစားရာ နောက်ထပ်တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင်တော့
ငှက်ဖျားပျောက်သွား၏။ ကံကောင်းလို့ Artesunate ကယ်လိုက်လို့။

အားလုံးမှ ၁၀ ကဒ် သာပါရာ စစ်သည်များအတွက် ဘားအံ့နဂါ
မော်လမြိုင်သို့ လှမ်းမှာ ရပါတော့သည်။ ထိုဆေးရောက်လာမှ အဖျား
အနိပျောက်က လျော့သွား၏။ နောက်တစ်ချိန် နှစ်ချီထပ်ဖျားသေးသော်
လည်း ထိုဆေးတယ်၍ ပထမအကြိမ်လောက်မခံရတော့၊ သတိလစ်

တာတွေ ဘာတွေ မရှိတော့၊ ထို့ကြောင့် ငှက်ဖျားအခြေအနေကို
သုံးသပ်ပြီး ရွေ့တန်းတပ်မသို့ အကြံပြုစာတမ်းတစ်ခု တင်ပြလိုက်ပါသည်။
ထို Artesunate ဆေးကား တရုတ်ပြည်မှ ထုတ်လုပ်သည့် နောက်ဆုံး
ပေါ် အသက်ကယ်ငှက်ဖျားဆေးဖြစ်ပါ၏။ (ယခုတော့ ထိုဆေးထက်
ကောင်းသည့် ဆေးများပေါ်နေပြီလား မသိတော့ပါ)

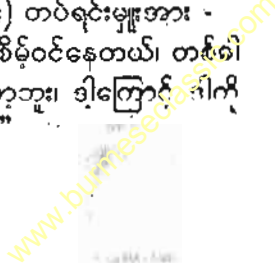
မိုင်းယောင်းမှာလည်း ဖျားခဲ့ဘူး၏။ မိုင်းရှူးမှာလည်း ဖျားခဲ့ဘူး
၏။ သာလွန်မှာလည်း ဖျား၏။ အားလုံးထဲတွင် သာလွန်အဖျားက
အဆိုးဆုံးထင်၏။ မိုင်းယောင်းနှင့် မိုင်းရှူးတွင် သတိမလစ်ခဲ့ဘူးသော်
လည်း သာလွန်တွင်ကား သတိလစ်သွားခဲ့၏။ Artesunate ကယ်၍သာ
သက်သာသွား၏။ ထို့အရင်ကတော့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
ခေါက်ကနဲခေါက်ကနဲ ကြွသွားကြ၏။ အဖျားပျောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်
သည် အောက်ပါအတိုင်း ကဗျာစပ်လိုက်၏။

“ဖါပွန်နယ်မှာ သာလွန်ဆိုတာ
ဖျားနာသေဆုံး မရကကုန်းမို့
ကြပ်တို့နယ်မြေ ဝိညာဉ်တွေလဲ ပျံလွင့်ကျပြီး
သရဲတခြောက် ခပ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ကြောက်တတ်သူတွေ
ပြေးရာမြေတဲ့။”

* *

သာလွန်တွင် ငါးလတာမျှကြာသောအခါ မိုးအနည်းငယ်
ပြတ်လာသည်။ မကြာမီ သီတင်းဝါလကျွတ်ပေတော့မည်။ ရာသီဥတုက
ပွင့်လင်းလာသည့်အခါ ရန်သူပြောက်ကျား အဖွဲ့ငယ်ကလေးများက
စိမ့်ဝင်၍ မိမိနယ်မြေအတွင်း မိုင်းထောင်ခြင်းများရှိလာ၏။ မိမိကင်းပုန်း
များနှင့်တိုး၍ ပစ်ရခတ်ရသည်များရှိ၏။ သို့ရာတွင် အလောင်း၊
လက်နက်က မရလိုက်၊ အထူးသဖြင့် စခန်းအနီးကပ်၍ မိုင်းထောင်
လာ၏။ ထိုကိစ္စအတွက် နယ်မြေတာဝန်ခံ ခလရ(၄) တပ်ရင်းမှူးအား

“ကဲ- ကိုစောနု၊ ရန်သူက တို့နားအထိ စိမ့်ဝင်နေတယ်၊ တစ်ခါ
မကဘူး၊ နှစ်ခါ သုံးခါဆိုတော့ ကြည့်မကောင်းတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကို
မိအောင်ဖော် ထုတ်ရှင်းလင်းဖို့ ကိုစောနုတာဝန်ဘဲ”

ကျွန်တော်က ညွှန်ကြားလိုက်၏။ ခလရ(၄) အဖွဲ့များက သာလွန်အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက်အားလုံး သုံးလေးမိုင်ပတ်လည် အား ရှင်းကြ၏။ ရန်သူပြောက်ကျားအဖွဲ့ငယ်များနှင့် တွေ့၍ ပစ်ရခတ်ရ၏။ ရန်သူတစ်ဦးနှင့်လူနင်းမိုင်းနှစ်လုံးရမိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကြားဖြတ်စက်မှ မိုင်းများထပ်ထောင်ရန် သူတို့အချင်းချင်းညွှန်ကြားနေသကြားရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ရန်သူဝင်လာနိုင်မည့်လမ်းများတွင် တန်ပြန်မိုင်းထောင်ရေးစီစဉ်ရပါတော့သည်။

ထိုသို့စီစဉ်နေဆဲ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်ဗျူဟာရုံးမှ ဖက်သွား ခုတ်သည့် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ရေး တပ်ကြပ်ကြီးဆမ်ခန်းနှင့် စစ်သည် သုံးဦးသည် သာလွန်အရှေ့ဘက် ချောင်းအတွင်းတွင် အရှေ့တောင်ဘက် မှ စီမံဝင်လာသည့် ရန်သူသုံးဦးနှင့်ချောင်းအတွင်း ဘွားကန်သွားတွေ့၍ “ဖောင်းခိုင်း” “ဖောင်းခိုင်း” နှင့်ပစ်ကြခတ်ကြ၏။ ရန်သူများက တောင်ဘက် ဆုတ်သွား၏။ အချိန်ကား နေ့လည် (၁၂)နာရီခန့် ဖြစ်သည်။ စခန်းနှင့်အလွန်နီးကပ်စွာ သေနတ်သံကြားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်ဘဲ ခလရ(၄) တပ်ရင်းမှူးနှင့်အတူ တပ်စုတစ်စုခေါ်၍ အခင်း ဖြစ်ပွားရာသို့ လိုက်သွားမိ၏။

(၁၅)မိနစ်ခန့်သာ သွားရပြီး ချောင်းစပ်တွင် မိမိဖက်ခူးအဖွဲ့နှင့် သွားတွေ့၏။ တပည့်ကျော်ဆမ်ခန်းအား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း -

“ဟေ့- ဆမ်ခန်း၊ မင်းတို့ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”
 “အဘ- ချောင်းထဲမှာ သေနတ်လွယ်လာတဲ့ရန်သူသုံးယောက်နဲ့ ဟောဟိုနားမှာ ဘွားကန် တွေ့လို့ပစ်ကြတာပါ။ ရုတ်ခြည်းပစ်ရလို့ ဘာမှတော့ မရပါဘူး။”

ဆမ်ခန်းပြသည်နေရာမှာ ရှေ့ကိုက်သုံးရာအကွာခန့်ရှိ ချောင်းဆုံ အကူးလေးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူပြသည်နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့က လေ့လာနိုင်ရန်သွားကြ၏။ ပျိုင့်က ခလရ(၄)မှ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဒုဗိုလ်အောင်ထွန်းလေးမှ ရှေ့က ထွက်သွား၏။ အခင်းဖြစ်ပွားသည့် နေရာအရောက်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးဆမ်ခန်းမှ “ဒီနေရာဘဲ” ဟု လက်ညှိုး ထိုးပြရာ ကျွန်တော်နှင့် တပ်ရင်းမှူးက ခြေရာခံခြေရာကောက် ကြည့်ကြ၏။ ဒုဗိုလ်အောင်ထွန်းလေးက ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ကြည့်နေရာမှ ရှေ့သို့ ချောင်းစပ်လူသွားလမ်းလေးအတိုင်း ခြေသုံးလေးလှမ်း လှမ်းလိုက်၏။

“ဟေ့- အောင်ထွန်းလေး၊ အရမ်းမသွားနဲ့ဦး”
 ကျွန်တော်က မြေပြောင်ပြောင်ပေါ်မှ မသင်္ကာဘွယ်ရာကို မြင်သဖြင့် သံသယဝင်သွား၍ လှမ်းတားလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ” ဟုပြောကာ စကားအဆုံးအောင်ထွန်းလေးမှ ကျွန်တော်တို့ဘက် ပြန်အလှည့်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ “အုံးဝုန်း” ဆိုသည့် နှင်းမိုင်းပေါက်ကွဲသံကြားလိုက်ရ၏။ “ဟိုက်- သွားပြီ၊ အောင်ထွန်းလေး မိုင်းနှင်းမိပြီ” ပေါက်ကွဲမှုက ကျွန်တော်တို့နှင့်လေးငါး ဆယ်ပေသာ ကွာ၍ နားများ ပူထူအူသွား၏။ ရဲဘော်အချို့လည်း ရေထဲသို့ လွင့်ကျ သွား၏။ ထို့နောက် အောင်ထွန်းလေး၏ -

“အောင်မယ်လေးဗျ၊ အောင်မယ်လေးဗျ” ဟူသော အော်သံ ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။

“တောက်- ခွေးမသားတွေ၊ နှင်းမိုင်းလာထောင်တာကွ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ငါပြောတယ်မဟုတ်လား၊ နယ်မြေရှင်းပြီး တို့ဘက် က နှင်းမိုင်းထောင်ပါထောင်ပါနဲ့၊ ခုတော့ သူကဝင်ပြီး ဦးအောင်ဆော် သွားပြီ၊ သင်ခန်းစာဘဲ၊ ထားပါတော့ကွာ၊ ကဲ- အောင်ထွန်းလေးကို ဗျူဟာကုန်း အမြန်သယ်၊ အမြန်ကမမောင်းပို့တော့”

ကျွန်တော့်မှာ အတော်ပင် မကျေနပ်မချမ်းနိုင်နှင့်ပြောမိ၏။ ဒုဗိုလ်အောင်ထွန်းလေးအား သယ်ပြီး ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာတွင် B.E အဖွဲ့နှင့် အသေးစိတ် မိုင်းရှင်းခိုင်းရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့်တပ်ရင်းမှူးပင်လျှင် လောလောလောလောနှင့် လိုက်သွား လိုက်ပါက မိုင်းနှင်းသွားနိုင်၏။ ကံကောင်း၍ ဆရာတွေ မထိဘဲ မအူမလည်နှင့် တပည့်ထိသွား၏။

ခလရ(၄) တပ်ရင်းမှူးမှာ သူ့ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိလေး မိုင်းထိသွား၍ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့်ဘာမှမပြောတော့၊ အားလုံး စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ဗျူဟာရုံးသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ အောင်ထွန်းလေးအား ညှက်ချင်းလိုခြုံရေးစီစဉ်ပြီး ကမမောင်းသို့ ပို့စေ၏။ တပ်ရင်းသေး လက်ထောက်အရာခံဗိုလ်အား ထည့်ပေးလိုက်၏။ ထိုနေ့ညနေ (၅)နာရီ ကွက်ကား တပ်ရင်းမှူး ကျွန်တော်ဆီ ရောက်လာ၏။ သူက ဖျက်ရည် ဝဲလျက်

“ဗျူဟာမှူး၊ အောင်ထွန်းလေး ဒေါမဲ့အလွန်ပွာ ဆုံးသွားပြီ၊ ဗိုလ်မှူးအုံးလျှင်က လမ်းမှာဘဲ သင်္ကြိုလ်ခွင့်တောင်းပါတယ်”

“ လုပ်ပါလေ၊ ဒါပေမယ့်ရန်သူမသိစေနဲ့၊ လျှို့ဝှက်ထားပါ ”

ဤသို့ဖြင့် ရန်သူမိုင်းနင်း၍ မိမိထံမှ အရာရှိငယ်တစ်ဦးကျဆုံးသွားရပြန်သည်။ မိမိတို့ တောင် ကံကြီး၍မထိလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ငှက်ဖျား၊ မိုင်းစသည်တို့က မိမိတို့အား နည်းမျိုးစုံဖြင့် အသက်ဘေးကို ခြိမ်းခြောက်နေပါသည်။ သိပ်မလွယ်သည့်သာလွန်ပါပေ။

* *

သီတင်းကျွတ်ပြီးချိန်တွင်တော့ နည်းဗျူဟာ(၃၃၂) နည်းဗျူဟာမှူး ဝိုလ်မျိုးကြီးရွှေမျိုးမှ ကျွန်တော့်အား တာဝန်လာလဲ၏။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်က တပ်ရင်းမှူးဘဝနှင့် ဘီန၊ နော်တတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့သောသူပင်လျှင် ဗျူဟာမှူးဖြစ်နေပါပြီ။

“ ဘယ်လိုလဲ နောင်တော်ကြီး၊ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီလား ”

ခရီးရောက်မဆိုက်သူက မေး၏။

“ ပင်ပန်းတယ်ရယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တို့ ၁၉၉၂ ခုနှစ်က မာနယ်ပလော တိုက်သလောက်တော့ Heavy မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သတိတော့လစ်လို့မရဘူး၊ မိုင်း၊ ငှက်ဖျား၊ ရေတစ်ခုခုနဲ့ အသက်ပါ သွားနိုင်တယ်၊ မပေါ့ဆဖို့လိုတာပေါ့ ”

ကျွန်တော်က သူ့အား မှာသင့်သည်များမှာခဲ့ရ၏။ ဖွင့်လက်စ မိုင်းသင်တန်းကို ဆက်ဖွင့်ရန် ပြောခဲ့ရ၏။ သူနှင့်တစ်ရက်အတူနေပြီး သာလွန်က ပြန်ခဲ့၏။ အပြန်တွင် ရှေ့တန်း စစ်သင်္ချာလေးအနီး အရောက်တွင် သေဆုံးသူများအား ဦးညွှတ်အလေးပြုခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော် ရှိစဉ် ငှက်ဖျားနှင့်သေဆုံးသူ (၃၀)ဦးနှင့် မိုင်းနင်းကျဆုံးသူ (၂)ဦး၊ ပေါင်း (၃၂)ဦး။

“ က- ရဲဘော်တို့ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ၊ ရဲသော်မသေ သေသော်ငရဲမလားပေါ့ ”

အပြန်တွင် ဒေါတခွါးများက သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်သေးဘဲ ဖလုံကြီးနားတွင် ဆွဲမိုင်းဆွဲပြီး လက်နက်ငယ်ဖြင့် ပစ်ခတ်၍ လိုက် နှုတ်ဆက်လိုက်သေး၏။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုကောင်းသဖြင့် ဘာမှမဖြစ်ပါ။ မိမိကလက်ဦးပြီး ပစ်လိုက်နိုင်ပါသည်။ နေ့လည်တွင် ကတိုင်တိရောက်၏။ ကတိုင်တိတွင် ခဏနားပြီး ရေပူသို့ ဆက်ထွက်၏။ ရေပူမှာ တစ်ညတာ နားသည်။ ရေပူစခန်းတွင် လေထီးစစ်သည် ဝိုလ်မျိုးဇာနည်ဝင်းထံ ညအိပ်၍ ရေပူသူကြီးမ မညိုနှင့် တွေ့ဆုံသတင်းမေးရပါသည်။ ပါလာ

သည် လက်ဆောင်ကလေးများအားလည်း ပေးခဲ့ပါသည်။ မညို၊ မအေးစိန်၊ မအေးရွယ်တို့ကား ရေပူတွင် စခန်းထိုင်ခဲ့စဉ်က အလွန်ခင်မင် ခဲ့သည့် ကျွန်တော်၏ရေပူရွာမှ မိတ်ဆွေညီအစ်မသုံးဦးဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကား အထူးဝမ်းသာကြပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ရေပူမှ ကမမောင်းသို့ အပြင်းချီတက်ခဲ့ရာ ကမမောင်းသို့ ညနေ (၁၅:၀၀)နာရီခန့်တွင် ရောက်ပါ၏။ သူကြီးမ မညိုကိုယ်တိုင် ဝါကော်ကျေးထိ လိုက်ပို့ရွာ၏။

“ ဗျူဟာမှူး အပြန်မှာ စိုးရိမ်လို့၊ ဘာမှမဖြစ်စေချင်လို့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့တာ ” ဟုဆိုရွာ၏။

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မညိုရေ ”

ကမမောင်းရောက်တော့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများနှင့် မေ့ ဆွေမျိုးများက ဆီးကြိုကြ၏။ “ ဪ- မေရဲ့ ဉာတကာနဂ္ဂသင်္ဂဟောက ဝိမ္မာလာပြီး အသုံးဝင်နေပါလား ” ၊ မေ့အမျိုးတွေကလည်း “ ကိုချွန် အပါ၊ ကိုချွန်အပါ ” နှင့် ထိုညက အားလုံးဂရုစိုက်ကြ၏။ ညစာကိုပင် တပ်ကုန်းမှာ မစားရ၊ သူတို့က အတင်းကျွေးကြ၏။ မေနှင့်မတွေ့မီမှာပင် အတော် အမောပြေသွားပါသည်။

နောက်နေ့တွင် ကမမောင်းက စက်လှေဖြင့်ထွက်တော့ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာဖြင့် ထွက်လာခဲ့မိ၏။ သာလွန်က အသက်နဲ့ကိုယ်မြဲပြီး ပြန်လာ နိုင်ခဲ့သည်ကိုပင် ဝမ်းသာနေမိပါသည်။ မိုင်း၊ ငှက်ဖျား၊ ရန်သူ့ ပစ်ခတ်မှုများ အားလုံးကြားမှ လွတ်မြောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါ လည်း သက်ဦးတို့ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပြန်ပါပြီ။ အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ကျေးဇူးတင်နေမိပါ၏။ ဒါအပြင် ထူးတာလေးတစ်ခုလည်း ရှိပါသေးသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်နေခဲ့သော သာလွန်ဒေသသည် ကျွန်တော်၏ စာရေး ဇရာ ဘဝအစပင် ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား။ ဆက်လက်တင်ပြပါမည်။

* *

ကျွန်တော်စာရေးဆရာ

ကျွန်တော်သည် ငယ်ငယ်က စာစုံအကုန်ဖတ်၏။ နှစ်တန်း၊ သုံးတန်းအရွယ်ကစပြီး ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေများ၏ “လူဖြူတူရင်မ” ၊ ဇရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ “စုံထောက်မောင်စံရှား” စသည်တို့ကို ဖတ်တတ် မနေပြီ။ လေးငါးခြောက်တန်းရောက်တော့ မြစ်ကြောနှင့် မော်စက်ရှင်တို့၏

“ဆိုက်သမိုင်း” ဝတ္ထုများကို အဆက်မပြတ် ဖတ်သည်။ အသက် ဆယ့်လေး ငါးနှစ်အရွယ်ရောက်တော့ အမျိုးသားထဲမှ မဟာဆွေ၊ တင့်တယ်၊ သန်းဆွေ၊ ပန်းမော်တင်အောင်၊ အောင်လင်း၊ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ အမျိုးသမီးများထဲမှမူ ခင်နှင်းယု၊ ခင်ဆွေဦးစသည် စာရေးဆရာ၊ ဆရာမများ၏ အနုအလှလေးတွေနှင့် သမုဒယကလေးတွေကို စတင်ခံစား တတ်လာ၏။

ဆယ်တန်းအောင်၍ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ အမျိုးသားထဲမှ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ အမျိုးသမီးများထဲမှ ခင်နှင်းယုတို့ကို အစွဲကြီးစွဲခဲ့၏။ အဘယ်မျှ စွဲခဲ့သနည်းဟူမူ သူတို့၏အချို့စာပိုဒ်များအား အလွတ်ရသည် အထိ မှတ်မိနေခဲ့၏။

ဥပမာ- ခင်နှင်းယု၏ “မွှေး” ဝတ္ထုမှ -

“ယခုလို အချိန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် အတွတ်နှင့် မွှေးတို့ အတူတကွ မွှေးဖွားလာခဲ့သော ဝါးခယ်မမြို့ပြင်၌ လယ်ကွက်များ ထဲတွင် စပါးစေ့လေးတို့သည် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးကြပေတော့မည်။”

ထိုစာပိုဒ်ကလေးကို အကြိုက်ကြီးကြိုက်ခဲ့၏။

အလားတူပင် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ “သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ ခေါ်မည် ခိုင်” ဝတ္ထုအဖွင့်ကိုလည်း အလွန်ကြိုက်၏။

“ဘဝဟူသည်ကို သစ်ရွက်နှင့်ပမာပုံခိုင်း၍ နှိုင်းစတပ်၊ ဆိုပါလျှင်၊ တစ်မျိုးတံမှာ အလွှာငယ် တစ်ဆယ်မကနှင့်၊ ကြွယ်လှ သော စိန်ပန်းရွက်နွယ်၊ ဘဝမျိုးလည်းရှိသည်။”

“တစ်ညာတွင် တစ်လွှာရှိ၍ ဤတစ်လွှာပင် တစ်ရွက်မည် သော ညောင်ရွက်ကဲ့သို့ ဘဝမျိုးလည်း ရှိပါ၏။”

“ခိုင်နှင့် ကျွန်တော်ဘဝမှာမူ နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက် ဖြစ်ရမည် စွယ်တော်ရွက်ပမာသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်လွှာကြော့ခဲ့လေ ပြီမင့် တစ်ရွက်မမည်လေတော့သော အထီး ကျန် ဤဘဝဝယ်...”

အထက်ပါ ဝတ္ထုအဖွင့်ကလေးကား ထိုခေတ်က တက္ကသိုလ် စာပေလောကတွင် ရေပန်းစားလှ၏။ ထိုအတူ ၁၉၆၁/၆၂ က တက္ကသိုလ်ရောက်လာသည် ကောလိပ်ကျောင်းသားပေါက်စ ကျွန်တော့် အပေါ်လည်း များစွာ လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့၏။ အခြားသော ဆယ်ကျော်သက်များ နည်းတူ ထိုစဉ်က ကိုမင်းနောင်ရဲ့ “တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တစ်ဦး” တွဲတေးသိန်းတန်ရဲ့ “ချစ်ရက်ရှည်ရှည် အင်းယားမြေ” စသည်တို့က

လည်း ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ လောက၊ အထူးသဖြင့် မြန်မာ့ကျွန်းကျွန်းတက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်၌ အလွန်ကျော်ကြား၏။

ထိုသီချင်းများကလည်း အနုပညာစိတ်ဓါတ်အခံရှိသည့် ကျောင်း သားများအား မရိုးမရွံ့ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးနေ၏။ ကျွန်တော်ဆိုသည့် ကောင်ကလည်း စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာယူထားသူမို့ ကဗျာ၊ လင်္ကာတွေ မှတ်၊ ကိုမင်းမောင်နဲ့ တွဲတေးသိန်းတန်တို့ရဲ့ သီချင်းတွေ နားထောင်၊ ဝီဂီ၊ရသစာတွေဖတ်ပြီး ခံစားချက်များရှိလာကာ စာတွေ ရေးတော့၏။ ကပ်ခြားစာတော့ မဟုတ်ပါ။ ချစ်ဦးသူသို့ ပေးစာများဟု ခေါင်းစီး ကတ်ကာ ရည်းစားစာများ စတင်ရေးသားခြင်းပါခင်ဗျာ။

ရည်းစားစာရေးသော်လည်း တော်တော်နဲ့ ချစ်ဦးသူသို့ စာ ပပေးရဲသေးပါ။ စာတွေကတော့ ကောင်းနိုးရာရာ ဟိုကကူး၊ ဒီကကူး ကူးရေးထားခြင်းဖြစ်၏။ ရေးပြီးသားများအား တစ်မြို့ထဲ တစ်တန်းထဲသား လှူငယ်ချင်းဘို့ကြည်အား ပြုကြည့်တော့ -

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းရေးတာ ကောင်းတယ်ကွ၊ မင်းကောင်မ လေးကို ပေးသာပေးပါတော့၊ အဆင်ပြေမှာပါ။”

ဟု အားပေး၏။

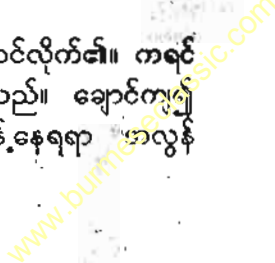
ဤသို့ဖြင့် ကိုဘို့ကြည်အားပေးမှုဖြင့် ရည်းစားစာပေါင်း အတော် များပြီ။ အတော်ပေးဖြစ်လိုက်၏။ စာအရေး ကောင်း၊ မကောင်းတော့ မယ်ပါ။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်မှ စာစပေးခဲ့ရာ ကာယကံရှင်မိန်းကလေးက ၁၉၆၄ ခုနှစ်မှ စာပြန်၏။ သုံးနှစ်သုံးမိုး ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ရေးခဲ့ရတာပေါ့ မင်ဗျာ။

အဲ- ဇွဲဆုပေါက်သလား မသိပါ။ ကာယကံရှင်မိန်းကလေးက လှူနှစ်အကြာ၌ “မောင့် အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ပါပြီ”ဟု ဆိုလိုက်၏။ ကျက်သေးတာပေါ့ ခင်ဗျာ။

ထိုစဉ်ကစပြီး ကျွန်တော်စာရေးဝါသနာပါသွားသည် ထင်ပါ၏။

* *

၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်တပ်မတော်ထဲ ဝင်လိုက်၏။ ကရင် ပြည်နယ်အစွန်က ဖါပွန်မြို့ကလေးတွင် တာဝန်ကျသည်။ ချောင်ကျ၍ နေလေ၏။ ဖါပွန်တွင် လူပျိုဘဝနှင့် တစ်နှစ်ခွဲခန့် နေရရာ အလွန် ပျော်ရိုးငွေဖွယ် ကောင်းလှ၏။

“ ဘယ်ဝယ် ဘယ်ဆီ xx တမ်းတကာ မှန်းဆကာ xx လွမ်းရပါသည် xxx မသိနိုင်ဘူး အတည် xxx ငှက်အသွတ် တောင်ပံဖြန့်ချိ xxx ”

ဆိုသည့် သီချင်းလို ဟိုတွေး ဒီတွေးတွေးပြီး တစ်ကိုယ်တည်း စာရည်းစားများကို တမ်းတမှန်းဆကာ လွမ်းနေရတတ်၏။

နောက်တော့ ထိုတစ်ကိုယ်တည်းနေရသည့် ပြီးငွေ့မှုဒဏ် မခံနိုင်၍ စိတ်ပြေလက်ပျောက် စာတိုပေစလေးများ စမ်းရေးကြည့်၏။ ဝတ္ထုမရေးတတ်သေးတော့ ခပ်လွယ်လွယ် ဆောင်းပါးလေးများ စမ်းရေးသည်။ ပထမဆုံးရေးသည့် ဆောင်းပါးက “ပန်းသင်္ဃာတို့ ပွင့်ပါစေ” ဟု အမည်ရသည်။ KNU ချုပ်ငြိမ်းရေး၊ ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှု၊ ဆန့်ကျင်ရေးဆောင်းပါးဖြစ်၏။ ရေးပြီး ဆောင်းပါးလေး နှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ်ကို ထိုစဉ်က လမ်းစဉ်သတင်းမှ အယ်ဒီတာ ဦးချစ်စံ(ယခု စာရေးဆရာကြီး ဦးချစ်စံဝင်း)ထံ ပို့လိုက်သည်။ သိပ်မကြာပါ။ ဝေဖန်ချက်များနှင့် ပြန်လာ၏။ ဝေဖန်ချက်ကတော့ တိုတိုပြောရလျှင် လိုသေးသည်ပေါ့ ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်စာစမ်းရေးကြည့်ပြီး မကြာမတင် ခုဗိုလ်ဘဝမှာပင် အိမ်ထောင်ကျသွား၏။ စာမရေးဖြစ်တော့ပါ။ စစ်ဆင်ရေးကိစ္စများ၊ လူမှုရေးကိစ္စများကြောင့် “လွမ်းတပူဆွေး၊ သူနဲ့ ဝေးသော်၊ ပြည်ထဲရေးနှင့် ဝမ်းရေးတို့ထက် လွမ်းရေးခက်၏” ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

၁၉၇၂ ခုနှစ် ကျွန်တော်ဖါပွန်မှ မော်လမြိုင်ပြောင်းရသည့် ၁၉၇၄- ၇၅ ခုနှစ်များတွင် ရေး၊ ထားဝယ်ကားလမ်းမကြီးအနောက်ခြမ်းပင်လယ်နှင့်မဝေးသော ကံပေါက်၊ မင်းသားလယ်ကြီး၊ ကျွဲသုံးညီမကျွန်များတွင် Outpost စခန်းထိုင်ရရာ အချိန်တွေ ရနေပြန်၏။ ဝါသနာပြန်ထလာ၍ စာရေးကြည့်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်တွေ့တိုက်ပွဲ ဝတ္ထုများ ရေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဦးချစ်စံဆီ ပို့လိုက်ပြန်သည်။ အရင်လိုပါပဲ၊ လိုပါသေးသည် ဆို၍ အရွေးမခံရပြန်ပါ။

ဦးချစ်စံမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက သူ့ Concept မှာ

“ လူတစ်ယောက်အား ဘုရားသခင်က အကောင်းတစ်ခုသာ ပေးသည် ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက စစ်သားရင့်မကြ

ကျွန်တော့်အား စာရေးဆရာအဖြစ် ဘဝင်မကျနိုင်ဖြစ်နေ၏။ ဒါကို ကျွန်တော်လုံးဝမသိခဲ့ပါ။

အလွန်ရင်းနှီးအားကိုးယုံကြည်သော သူငယ်ချင်း၏ အားပေးထောက်ခံမှု မရသဖြင့် ကျွန်တော့်ဝါသနာက ငုတ်လျှိုးသွားပြန်၏။

၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်တပ်ရင်းမှူးဖြစ်လာသည်။ မော်မဒေသလို ပေ- ၆၀၀၀၊ ၇၀၀၀ မြင့်သော ရှမ်းကုန်းမြေမြင့်မှ တောင်တန်းကြီးများ၌ စခန်းထိုင်ရ၏။ လွမ်းရောင်သန်းသော ရှမ်းတောင်တန်းကြီးမကြာင့် စာရေးဖြစ်ပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ကူးရရာ စာတိုပေစလေး ပထွက်ပါပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်မှ မပို့ဖြစ်တော့ပါ။ ရေးပြီး သိမ်းထားလိုက်၏။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်ဗဟိုဌာနမှူးဖြစ်တော့ မာနယ်ပလော ပထမထိုးစစ်နှင့် တည့်တည့်ကြီးသွားတိုး၏။ ခံစားချက်များ ရှိလာပြန်သည်။ စာရေးပြန်၏။ ၁၉၉၂-၉၃ နှစ်များတွင် ကြိုကြား ကြိုကြား စာစမ်းရေးသည်။ ၁၉၉၄ ခုနှစ်စ၌ ကျွန်တော်ရန်ကုန်ခရိုင်ရောက်တော့ လိုစာတိုပေစ ငုလေးများအား စာရေးဆရာကြီးသုံးဦးအား ပြကြည့်၏။

ပထမတစ်ယောက်က ထုံးစံအတိုင်း ဦးချစ်စံ၊ သူကလည်း ယုံစံအတိုင်း လိုပါသေးသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုပြန်၏။

ဒုတိယတစ်ယောက်ကတော့ နာမည်ကျော်သိုင်းဝတ္ထုများ ရေးသည့် မောင်နှင်းဆွေဖြစ်၏။ သူကတော့ စာတစ်ပုဒ်ချင်းအား ဖတ်၍ အသေးစိတ်မှတ်ချက်ပြု၏။ အနှစ်ချုပ်ကတော့ ကြိုးစားပါဦးဟု အဖြေရပါသည်။

တတိယတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်နှင့် တပ်မတော်ထဲအတူပင်သည့် နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီး အကယ်ဒမီအောင်ကျည်ထွက်ဖြစ်၏။ အကယ်ဒမီစာရေးဆရာကြီးကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ မှတ်ချက်ပေးပါတော့သည်။ သူ့မှတ်ချက်ကတော့ -

“ ဟေ့ကောင်၊ မင်းက အသက်ငါးဆယ်နားနီးပြီ၊ ကြီးကောင်ကြီးမားမှ စာရေးရသလားကွာ၊ ဟ- စာရေးတယ်ဆိုတာ ဝယ်ဝယ်ကတည်းက လုပ်ရတာကွ ”

ဟု ရယ်သွမ်းသွေးကာ အားပေး၏။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အတော်ပင် အားငယ်သွားတော့၏။

“ အင်း၊ ပါရမီမောင် မရင့်သောကြောင့် ဘယ်ဆရာကြီးတွေရဲ့ မှတ်ချက်မှ အားတက်စရာ မရှိပါလား ”

ကျွန်တော်သည် အထက်ပါ ဆရာကြီးသုံးဦး၏မှတ်ချက်များကို အပြန်ပြန်အလှန်အလှန် တွေးတောသုံးသပ်၍ ကိုယ့်စာလေးကိုယ်မြန်ထုတ် ပြန်ရပ်ကာ ရန်ကုန်မှ အားငယ်စွာဖြင့် ခပ်ကုတ်ကုတ် ပြန်ခဲ့မိပါတော့ သည်။

* *

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ မိုးတွင်း၌ နည်းဗျူဟာမှူးတာဝန်ဖြင့် ပါမူန် တောင်ခြမ်း၊ ဒေါမ္မဲချောင်းဘေး ခွေးအိပ်တောင်အနီးရှိ သာလွန်ဒေသတွင် စခန်းထိုင်ရပြန်၏။ သာလွန်၌ ကျားကြောင့် လူတွေ တဖြုတ်ဖြုတ် သေနေသည့်ကြားမှ စာရေးဆရာဖြစ်လိုစိတ်၊ စာရေးလိုစိတ်က နလံ့ဖာ လာပြန်သည်။ စာရေးကြည့်ဦးမည်။ သို့ရာတွင် သုံးခါလောက် ကြိုးစားကြည့်ပြီးပြီ။ မအောင်မြင်ခဲ့။ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပိတ်အနေနဲ့ ကြိုးစားမည်။ ဒီတစ်ခါ မအောင်မြင်ရင်တော့ လုံးဝလက်လျှော့လိုက် တော့မည်။ ကျွန်တော့်တွင် စာရေးရန် ပါရမီမပါတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် တော့မည်။ က- စာစရေးမည်။ ဘာတွေ ရေးမလဲ၊ ရသလား၊ သူတလား၊ ဆောင်းပါးလား၊ ဝတ္ထုလား။ ဝတ္ထုဆို အတိုလား၊ အရှည်လား၊ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် လားပေါင်းများစွာ မေး၍ ကျွန်တော်စာစ ရေးဖြစ်ပါတော့သည်။ ရသစာပေရေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သဖြင့် ဝတ္ထုစရေးတော့၏။

စာမရေးမှီ ဝတ္ထုရေးနည်းစာအုပ်တွေကို အရင်ဖတ်သည်။ ဒေါက်တာမောင်မောင်ညို၏ ဝတ္ထုတိုရေးနည်း၊ ဝတ္ထုရှည်ရေးနည်းများ သာမက စာပေနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာစာရေးဆရာကြီးများ ကမ္ဘာ့စာပေ ဆရာကြီးများ၏အဆိုအမိန့်များကို မှတ်သားသည်။ ဤနေရာတွင် ဝတ္ထု ရေးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်တင်ပြလိုပါသေးသည်။ လူတွေ ဘာကြောင့် စာရေးချင်ကြပါသလဲ၊ ဝတ္ထုရေးချင်ကြပါသလဲ၊ ကျွန်တော် ရော ဘာကြောင့် စာရေးချင်ပါသလဲ။

စာရေးခြင်းအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ George Orwell သည် ဆရာကြီးက စာရေးခြင်း၊ ဝတ္ထုရေးခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ

- မိမိအတ္တစိတ်အလိုကို ဖြည့်ဆည်းရန်၊
- အနုပညာစာပေခံစားမှုကို မျှဝေရန်၊
- အမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြရန်၊
- နိုင်ငံရေးလိုအပ်ချက်အရ ခေတ်ကို ပြုပြင်ရန်ဟု ဆိုခဲ့၏။

ဒေါက်တာမောင်မောင်ညို၏ ဝတ္ထုရေးနည်းစာအုပ်တွင်မူ ဘာ့ကြောင့် ဝတ္ထုရေးရပါသလဲဟု မေးလာပါလျှင် အောက်ပါအချက်များ ကနက်မှ တစ်ခုခုကြောင့်ဟု ဆိုထား၏။

- သူများရေးနိုင်တယ်ဆိုရင် ငါလည်း ရေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြုချင်လို့၊
- ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထင်ပေါ်ချင်လို့၊
- ကိုယ့်ခံစားမှုကို သိစေချင်လို့၊
- ကိုယ်စိတ်ကူးမိသမျှကို မှတ်တမ်းတင်ထားချင်လို့၊
- လူ့လောကကြီးကို ပြောင်းလဲပေးချင်လို့၊
- ပိုက်ဆံရချင်လို့၊
- ရေးစရာအကြောင်း တစ်ခုခုရှိနေလို့၊

ဆရာညို၏စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဘယ်အစားထဲ ပါသလဲဟု စောကြောမိ၏။

အဖြစ်နိုင်ဆုံးကား “ကိုယ့်ခံစားမှုကို သူများတွေ သိစေချင်လို့” ဆိုသည့် အဖြေထွက်လာပါ၏။

သူများတွေ သိစေချင်ရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ အလွယ်ဆုံးအရင်းဆုံး ရေးနိုင်အောင် ကြိုးစားရေးကြည့်ရင် ကောင်းမည်ဟု သဘောရ ပါတော့သည်။ ထိုအဆုံးအဖြတ်အတိုင်း ကြိုးစားရေးကြည့်သည်။ ဖတ်တဲ့ လူ မပျင်းအောင် ဟာသကလေးများနှောရင်လဲ ပိုကောင်းမည်ဟု သဘောရ ပြန်၏။ ဟာသကလေးများ ညှပ်ကြည့်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ မေလမှသည် အောက်တိုဘာလအထိ ငါးလကာလအတွင်း ကျွန်တော့်ဝတ္ထုအတို (၆)ပုဒ်နှင့် အရှည် (၂)ပုဒ်ရေးဖြစ်သည်။

ပထမဆုံးဝတ္ထုအတိုလေးမှာ သီဂီရီရသကသော “ချစ်၍ ခေါ်သည် လိုက်တော်မူခဲ့၊ မပျောင်းနဲ့နှင့်”ဟူသော ဝတ္ထုတိုလေး ဖြစ်၏။ ဝတ္ထုတိုလေးဆိုသော်လည်း အောင်မယ်လေး၊ အတော်ရေးလိုက် ရပါသည်ခင်ဗျား။ ဆူတစ်ပုဒ်ထဲ တစ်လနီးပါး ကြာသွား၏။ ဖျတ်လိုက်၊ ပြင်လိုက်၊ ဖျက်လိုက်၊ ပြင်လိုက် စာရွက်တွေ လုံးချေလိုက်နှင့် မကြိုက် မချင်း ပြင်နေ၏။ ရံဖန်ရံခါ စာတစ်ကြောင်းနဲ့ တနေကုန်သွား၏။ ဇာလုံးကလေးတစ်လုံးအတွက် နေ့တစ်ဝက်လောက် စဉ်းစားရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ထိုပထမဆုံးဝတ္ထုလေးပြီးသွားခဲ့၏။ အချစ်ဦးအတွက် အချစ်ဦး ဖြစ်သွားပေသည်။ ဒုတိယဝတ္ထုတိုလေးမှာကား တစ်ရယ်ထဲ၊ တစ်ထိုင်

ထဲနှင့် ပြီးသွား၏။ အနုပညာကား အတော်ထူးဆန်းသည်ဟု ဆိုရမလား၊ မသိပါ။ Mood ဝင်တာ မဝင်တာ၊ စာရေးသူ ဟာဒယဉာဏ်ရွှင်တာ မရွှင်တာတွေနဲ့များ ဆိုင်နေသည်လား မပြောတတ်တော့ပါ။

ထိုဝတ္ထုကလေးကား ဟာသနောထားသည် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးမဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုလေးဖြစ်သော “ဣတ္ထိယ ခေါ် မိန်းမတို့သည်” ဝတ္ထုကလေးပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုဝတ္ထုလေးနှစ်ပုဒ်ရေးပြီးသော် သမီးရည်းစားနှစ်ခါ သုံးခါချိန်၊ တွေ့ပြီးသည့်အခါ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိပြီး အဆင်မပြေ သွားသည့်နယ် ကျွန်တော်နှင့် စာရေးခြင်းကိစ္စ အစပ်တည့်သွား၍ ကျွန်တော့်စာများမှာ လျှောက်နဲ့၊ လျှောက်နဲ့ ရေးထွက်သွားပါတော့သည်။

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလဆန်း ကျွန်တော်သာလွန်မှ ပြန်ဆင်၊ လာတော့ ဝတ္ထုရှစ်ပုဒ်ပါလာသည်။ ယာယီတာဝန်ဖြင့် ရန်ကုန်ခဏဆင်၊ ရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် လူရည်လည်သွားပြီ။

ကမ္ဘာကျော် God Father ဝတ္ထုကြီးရေးသည် အိတ်လီ စာရေးဆရာကြီး မာရီယိုပူဇို၏ “မင်းရေးထားတဲ့စာတွေကို ပုံမနှိပ်ရမီ လူတကာလျှောက်ပြမနေနဲ့၊ ထုတ်မယ့်သူကိုသာ ပြ”ဆိုသည့် အဆိုအမိန့် အတိုင်း ဟိုဆရာတွေကို မပြတော့။ မြဝတီ၊ ငွေတာရီနှင့် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ တိုက်များသို့ တစ်ခါတည်းတန်းသွားပြီး စာမူထည့်ပေးမည့် အယ်ဒီတာကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကာ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများကို တန်းအပ်လိုက်၏။ သူတို့က မြန်မာ့တပ်မတော်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ရာထူး တံဆိပ်နှင့် စစ်သားကြီးတစ်ဦး၏စာပေပါသနာအား အလေးအနက် အသိအမှတ်ပြုရင်း -

“ဗိုလ်မှူးကြီး၊ စာတွေ ဖတ်ကြည့်ပါမယ်၊ သင့်တော်ရင် အမြန်ဆုံးထည့်ပေးပါမယ်” ဟု အာမခံနှောခံလိုက်ကြ၏။

အယ်ဒီတာကြီးများ ကတိတည်ကြရာပါပေသည်။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများပေးပြီး နှစ်လအကြာ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၌ ကျွန်တော်၏ပထမဆုံး ဝတ္ထုတို “ဣတ္ထိယ ခေါ် မိန်းမတို့သည်” စပါလာ၏။ အယ်ဒီတာမှာ ကွယ်လွန်သူ ဆရာကောက်လျှိုင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် ထိုနှစ်ထဲမှာပင် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၌ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုလေးများ ကြိုကြားကြိုကြားပါသည်။

အလားတူပင် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် နောက်တစ်လ၊ နှစ်လ အကြာ၌ ကျွန်တော်၏ “ချစ်၍ခေါ်သည် လိုက်တော်မူခဲ့၊ မပျောင်းနဲ့ နှင့်” ဝတ္ထုတိုလေး ပါလာပြန်သည်။ ၁၉၉၅ နှစ်ကုန်၌ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုရှစ်ပုဒ်လုံး မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတို့၌ ဖော်ပြခြင်း ခံရပါတော့သည်။

ဤတွင် 'ကျွန်တော်မောင်သက်ဦးအမည်ခံ' မောင်သောင်းဝေ တစ်ယောက် စာရေးဆရာဘဝသို့ လုံးလုံးကြီးကျရောက်သွားပါတော့သည် ခင်ဗျား။

မောင်သက်ဦးတို့ စာရေးဆရာဖြစ်သွားပါပြီ။

* *

ဆက်ပြီး ကျွန်တော့်ကလောင်အမည်အကြောင်းကို ပြောလိုပါ သေးသည်။ ကျွန်တော့်အမည်မှာ စာထဲ၌ သက်ဦးဖြစ်သော်လည်း အမည်ရင်းမှာ သောင်းဝေသာ ဖြစ်၏။ ကလောင် အမည်ရွေးသောအခါ ဒေသစွဲရှိသဖြင့် ကိုယ့်မြို့နာမည်လေးကို ထည့်လိုက်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သောင်းဝေ(ရေဦး)ဟု ရွေးလိုက်သည်။ သိပ်မကြိုက်ချင်၊ ကိုဝေ (အညာမြေ)ဟု လုပ်လိုက်၏။ သားက 'ဘာမှမပြောသော်လည်း သမီး အပျိုများက အဖေကြီးကလည်း အသက်ကြီးကြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ကိုဝေ(အညာမြေ)တဲ့။' "ဟင်း- ဟင်း"ဟု မထိတထိစကြ၏။ ထိုအခါ တစ်မျိုးစဉ်းစား ရပြန်ပါသည်။ တင်ထွန်းဦး၊ တင်သန်းဦး၊ ချစ်စံဝင်း၊ မြသန်းတင့်၊ မြသန်းစံစသည့် နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးများလို သုံးလုံးတွဲအမည်မည့်ရန် စဉ်းစားလိုက်ပြန်၏။ ကိုယ့်နာမည်ရော မြို့နာမည်ပါပါအောင် သုံးလုံးတွဲ မှည့်ကြည့်မည်။

“သောင်းဝေ(ရေဦး)”အစား “သောင်းဝေရေ” ဒါလည်း မကောင်း၊ လူကို လှမ်းခေါ်သလို ဖြစ်နေ၏။ “ရေသောင်းဝေ” ရေ ရောင်းတဲ့ သောင်းဝေလား၊ ရေတွင်းတူးတဲ့ သောင်းဝေလား၊ ရေတပ်က သောင်းဝေလား၊ ဒါလည်း မနိပ်သေး။ “ဦးသောင်းဝေ” ဒါလည်း နာမည်ရိုးရိုးကြီး ပြန်ဖြစ်သွား၏။ မဖြစ်သေး၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးတော့ သောင်းဝေ(ရေဦး)အစား ဝှင်းစ ဝှင်းပိတ်နှင့် နာမည်ကြားမှ ရေတို့ ပြုတ်ကာ “သောင်းဝေဦး” လုပ်လိုက်ရပါတော့သည်။ အဲ- ဒါဆို သိပ်မဆိုး၊ ဒါတောင် စာရေးဆရာတွေ လူတွေက လုပ်လိုက်ကြပါသေးသည်။

“ ကိုသောင်းဝေ၊ ခင်ဗျားသားကြီးက စာရေးတယ်နော်တဲ့ ”

သောင်းဝေဦး

“ ဘယ်က ကျွန်တော့်သားကြီးလဲ ”

“ စာရေးနေတဲ့ သောင်းဝေဦးက ခင်ဗျားသားကြီးမဟုတ်ဘူးလား ”

“ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်ပါ ”

“ ဪ- မသိဘူးလေဗျာ၊ သောင်းဝေဦးဆိုတော့ ခင်ဗျားသားကြီးလားလို့ ”

ရယ်ရယ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် သောင်းဝေဦးဆိုသော ကျွန်တော်၏ကလောင်အမည် ရွေးပြစ်တော့၏။

ယခုအခါတွင်တော့ သောင်းဝေဦးကလောင်အမည်ဖြင့် စာအုပ်ဆယ်အုပ်ကျော်ကျော် ရေးပြီးသွားပါပြီ။ စာဖတ်ပရိသတ်များကလည်း အတော်အသင့် သိနေကြပါပြီ။ ဤကလောင်အမည်နှင့် ဤစာရေးဆရာဘဝအစအား ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ သာလွန်ဒေသတွင် စခန်းထိုင်ရာ ရှေ့တန်းတစ်နေရာမှ အစပြုခဲ့ကြောင်းကို ချစ်သောစာရွှေများသို့ တင်ပြလိုက်ပါသည် ခင်ဗျား။

ဗာလွန်ဒေသ ဒေါမို့ခရိုင်ကလေး။ (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

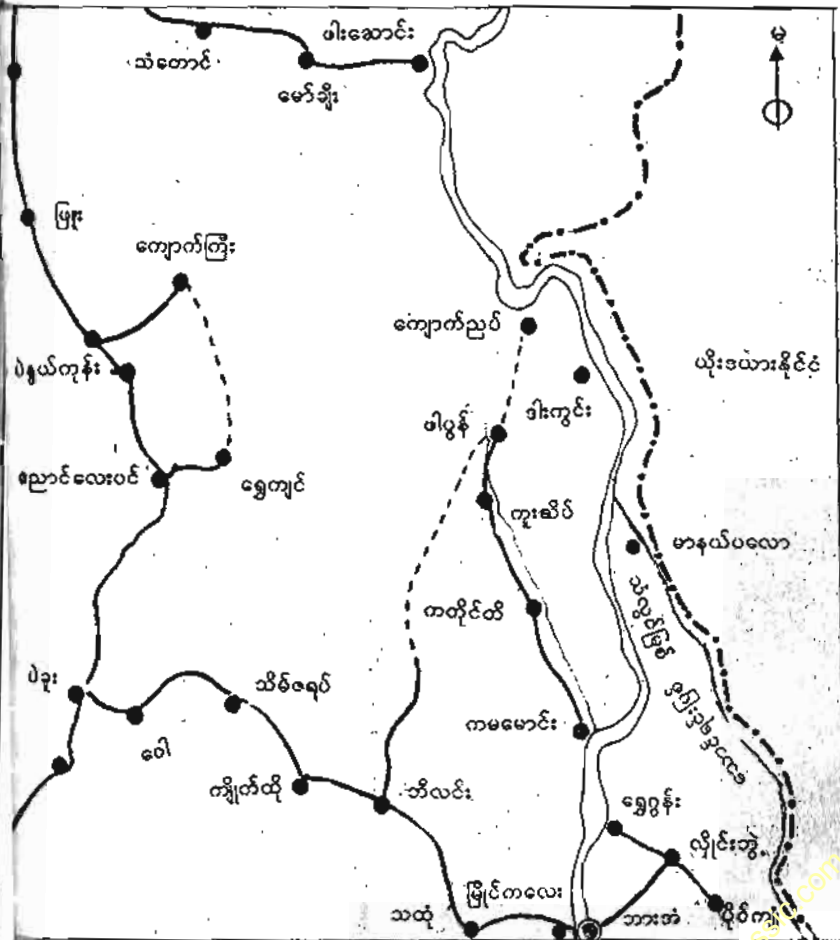
ပထမအကြိမ် သာလွန်တွင် စခန်းထိုင်ခဲ့စဉ်က စာရေးသူနှင့် လေရ(၄) ဖက်ရင်းမှူးတို့ ခံစစ်အခြေအနေများအား ဆွေးနွေးနေစဉ်။ (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

www.burmeseclassic.com

သာလွန်ဒေသတွင် စာရေးသူနေခဲ့ရသည့် တဲကလေး(၁၉၉၄ခုနှစ်)(ညာဘက်)
ထိုင်နေသူမှာ ဓလေ့(၄) တပ်ရင်းမှူးမှူးဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးစောနုဖြစ်ပါသည်။

၁၉၉၄-၉၅ ခုနှစ်များတွင် နည်းဗျူဟာမှူးတာဝန်ဖြင့် သွားလာ
လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့် ကရင်ပြည်နယ်နှင့် ဆက်စပ်ဒေသများ

စာရေးသူနှင့် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးစောနု သာလွန်တွင် ညစာစားဖွဲ့ဖြိုလုပ်

အခန်း (၁၂)

စစ်သားဘဝ နောက်ဆုံးကာလများ

ယာဉ်တန်းပြေးဆွဲရပြန်ပြီ

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် စစ်ကိုင်း၌ တပ်ပြန်နား၏။ ရှေ့တန်းတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေမျိုးကိုယ်စား နှစ်ပတ်ခန့် အပိုဆုပေါက်လိုက် သဖြင့် စစ်ကိုင်း၌ ဆယ်လေးငါးရက်သာနေပြီး ရှေ့တန်းပြန်တက်ခဲ့ရပြန် ပါသည်။ မေနှင့်နေခဲ့သည့် ကာလမှာ အိပ်မက်ပမာပါ။ ယခုအခေါက် တွင် ရန်ကုန်ရှိ သားသမီးများထံသို့ အပြေးအလွှားအချိန်လုကာ သွားခဲ့ရ သေး၏။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ရှေ့တန်းမှာရေးလာသည့် စာမူလေးများကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ ဝင်ပို့ခဲ့ရသေး၏။ ထို့နောက် တက်သုတ်ရိုက်ပြီး ရှေ့တန်းပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ရာသီမှာ ပွင့်လင်းစ ရိက္ခာပို့ကာလနှင့် သွားတိုက်ဆိုင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သထုံရှိ ရှေ့တန်းတပ်မသို့ ကျွန်တော်၏ ဗျူဟာ သတင်းပို့ပြီး ဆိုလျှင်ပင် -

“ ကိုသက်ဦး၊ ခင်ဗျားကတော့ Dumping နဲ့ အံကျဲ၊ ဖါပွန်ကို မိက္ခာပို့ရမယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ မနှစ်ကလို လမ်းဖောက်ဖို့၊ တံတားဆောက်ဖို့၊ အဟွက် ခင်ဗျားဗျူဟာနဲ့ နှစ်ရင်းထွက်ပေတော့၊ ထုံးစံအတိုင်း ပေးပေး အရင်ထိုင်ထားပေါ့၊ အဲ- ဒီနှစ်မှာ ထူးခြားတာက ဘားအံဂျပမ(၂၂)က

Training လုပ်ဖို့ ရှိတယ်၊ ဗျူဟာတစ်ခု လေးကေနဲ့ ကျသောင်းဆိပ်ခွင် ဝင်မယ်၊ ခင်ဗျားကို အကူအညီပေးတဲ့သဘောပေါ့ဗျာ ”

ဘားအံတပ်မမှ တပ်တွေ ထပ်ဆောင်းရောက်လာမည်ဆို၍ ပို၍ အားတက်လာ၏။ မနှစ်ကမူ ရန်သူ၏နှောက်ယှက်ပစ်ခတ်မှုကို အတော်ပင် အလူးအလဲခံခဲ့ရပါသည်။ တပ်များလာပါက ရန်သူတို့ကို ထိန်းနိုင်၏။ တပ်ပါးက မိမိခံရတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ရွယ်စဉ်က ဗီယက်နမ်စစ်မြေပြင်၌ အမေရိကန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝီလျံဝက်စ်မိုးလင်း William West Moreland က အောက်ပါအတိုင်း ဆို၏။

“ Give me more men, because more can do more things ”

“ ကျွန်တော့်ကို လူတွေ ထပ်ပေးပါ၊ လူများများပေးရင် အလုပ်များများ လုပ်နိုင်တယ် ” ဟူသတည်း။

ကျွန်တော်လည်း ထိုအတူ လူများများရက ရန်သူတွေကို မလျှပ်နိုင်အောင် ထိန်းချုပ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် ဘားအံတပ်မမှ ကျွန်တော်တို့ဝင်လာသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုမိပါသည်။

“ ကောင်းပါတယ်တပ်မမှူး၊ လူများတော့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်များများလုပ်နိုင်တာပေါ့ ”

“ အေးဗျာ၊ ဒီနှစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းမှာပါ ”

တပ်မမှူးနှင့် နှစ်ရက်ခန့် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် တပ်ရင်းနှစ်ရင်းနှင့်အတူ သထုံမှ လေးကေသို့ ချီတက်ရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိသည်။ ခရီးထွက်မည့်နေ့တွင်မူ တပ်မမှူးက -

“ ကိုသက်ဦးရှေ့ အချိန်တော့ နံနက်ပိုင်းသေးတယ်ဗျာ၊ တပ်တွေလဲ မရောက်လာသေးဘူး၊ ကိုသန်းအောင်က ကမမောင်းမှာ ကြာနေပြီ ခင်ဗျား ခဏသွားလဲပေးပါ။ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်နေရင် ဒုတိယမမှူးရောက်လာမယ်၊ အဲဒီကျမှ ခင်ဗျားကို ပြန်လဲပေးမယ် ”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လေးကေမှလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ကမမောင်းသို့ ချီတက်ရပါတော့သည်။ ကမမောင်းကား ကျွန်တော်တပ်မတော်သွားဖြစ်ခါစက နှစ်အတော်ကြာအောင် နေလာသည့်မြို့ကလေး ဖြစ်၏။ တစ်မြို့လုံးနှင့် ခင်မင်၏။ မေ၏ဆွေမျိုးညာတိများ လည်း

ရှိ၏။ ကျွန်တော့်အတွက် လေးကေထက်ပို၍ ပျော်စရာကောင်းသော နေရာဖြစ်သည်။ ကမမောင်းသို့ ရောက်သည်အခါ သူငယ်ချင်းဗိုလ်မှူးကြီး သန်းအောင်နှင့်အတူ တစ်ညအိပ်ကာ နယ်မြေတာဝန်လွှဲ၏။ နယ်ဘက်မှ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းအောင်ပြန်ပြီး နောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် နယ်မြေအခြေအနေအား ဒေသခံတပ်မှူးများနှင့် တွေ့ဆုံလေ့လာကြည့်၏။ ထိုအခါ ကမမောင်း၏တစ်ဖက်ကမ်း မြိုင်ကြီးငူဒေသတွင် ဦးသုဇနအမည်ရှိ ဆရာတော်သည် သံလွင်မြစ်ရိုး တစ်လျှောက်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဘုရားများတည်နေကြောင်း၊ နေ့စဉ်မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်အား သွားရောက်ကြည့်ညိုသူပေါများလှကြောင်း သတင်းကို ကြားသိရ၏။ ထိုသတင်းအရ မြိုင်ကြီးငူဆရာတော်အား နောက်နေ့တွင် သွားရောက်ဖူးတွေ့ ဝါရဝပြုခဲ့ပါသည်။

“ တပည့်တော် ကမမောင်းဗျူဟာမှူးပါ ဘုရား၊ ဆရာတော်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖူးတွေ့သေးလို့ လာကန်တော့တာပါဘုရား ”

ကျွန်တော်ကပါလာသည့် လှူဘွယ်ဝစ္စည်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းရင်း လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ဆရာတော်က တိုင်းရင်းသားကရင် လူမျိုးဖြစ်၍ ကမမောင်းဒေသသား ဖြစ်၏။ အသက်လေးဆယ်တော် အရွယ်ရှိပြီး ရဟန်းတို့၏ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ သက်သက်လွတ်စားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဘုရားတည်နေသည့် ဆရာတော်ဖြစ်၏။

“ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဒကာကြီး၊ ကျုပ်ဘုရားတည်နေတာ ပြီးခါနီးပါပြီ၊ ဒါ့ကြောင့် ရှေ့လျှောက် ဒီမြိုင်ကြီးငူမှာပဲ သီတင်းသုံးတော့မယ်၊ အခုလဲ ဒီမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာပြန်ပွဲ၊ ထွန်းကားအောင် လုပ်နေတယ်၊ အခုဒီမှာလဲ ဘုရားတည်ထားတယ်၊ ကြည့်ညိုသွားပါဦး ”

ဟု မိန့်ကြားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်အား ကန်တော့၍ ဘုရားတန်စောင်းကျောင်းကန်များအား လှည့်လည်၍ ဖူးမျှော်ခဲ့ပါသည်။ မြိုင်ကြီးငူကို ကမမောင်းမှ စက်လှေဖြင့် ကော့ကရစ်ကျွန်း၊ ထိုမှ သံလွင်တစ်ဖက်ကမ်း မြိုင်ကြီးငူသို့ သွားရ၏။ ထိုခေါင်လှသော မြိုင်ကြီးငူတွင် ဆရာတော် ဦးသုဇနက သက်သက်လွတ်စားပြီး သာသနာပြုနေ၏။ ဝမ်းဝပြောက်ဘွယ် ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ ကျွန်တော်သွားရောက်ဖူးမျှော်ခဲ့သည့်

ဆရာတော်ဦးသုဇနကို မကြာခင်ကာလတွင် အရေးပါသည့် ရဟန်းတော် တစ်ပါးဖြစ်လာမည်ဟု ထိုအချိန်က ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။

သို့ရာတွင် ဦးသုဇနကား နောင်တစ်လကျော်ခန့် အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ထူးခြားအရေးပါသော ဆရာတော်ဖြစ်လာခဲ့ ပါသည်။ ထိုလျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည့် ကိစ္စရပ်များအား အလျဉ်းသင့်သလို ဖော်ပြသွားပါမည်။

ကမမောင်းတွင်ကြာကြာနေရန် ကျွန်တော့်၌ ကံဇာတာမပါခဲ့ပေ။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်သာ နေလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်အား ဒုတပ်မမှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီးသီဟသူရတင်အောင်မြင့်ဦး(ယခု ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး)မှ လာရောက် တာဝန်လဲလှယ်၏။ နယ်မြေအား ဒုတပ်မမှူးသို့ အသေအချာ လွှဲပြောင်း ပေးခဲ့၏။ ထို့နောက် ကမမောင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွါခဲ့ပါသည်။ သထုံတွင် တစ်ညနားပြီး လေးကေသို့ တပ်ရင်းနှစ်ရင်းဖြင့် ထွက်ခဲ့၏။ ပထမနေ့တွင် ဝင်းတပ၌ အခြေပြု၏။ ဝင်းတပတွင် ဝင်းတပဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး၊ လွန်းမောင်(ယခု တပ်မတော်စစ်ဆေးရေးအရာရှိချုပ်)မှ စောင့်ကြိုနေ၏။ သူနှင့်ကျွန်တော်ကား ကျိုင်းတုံဒေသတွင် သုံးလေးနှစ်အတူတကွ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ဘူး၍ အထူးရင်းနှီးခင်မင်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ည က ညစာအတူစားကာ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြောဖြစ်ကြ၏။

“ လောလောဆယ် ဒီနားတစ်ဝိုက်တော့ ဘာမှမရှိပါဘူး အစ်ကို ရာ၊ ကျွန်တော်လဲ တော်တော်လေးလုပ်ကိုင်ထားပါတယ် ”

“ ယုံကြည်ပါတယ် ကိုလွန်းမောင်ရယ် ”

ဗိုလ်မှူးကြီးလွန်းမောင်ကား စွမ်းရည်ရှိသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ယုံကြည်ပါသည်။ ညစာအတွက် သူ့အား ကျေးဇူးစကားဆိုခဲ့မိ ပါသေးသည်။ နောက်နေ့တွင် ဝင်းတပမှ ခပ်စောစောထွက်ခဲ့ပါသည်။ လေးကေသို့ ချောချောမောမော ရောက်ရှိပါ၏။ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် လေးကေက မိတ်ဆွေများက ဝမ်းသာကြ၏။ အရင်တစ်ခေါက် ထက် ပို၍ ရင်းနှီးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ပြောရဲဆိုရဲလည်း ပိုရှိလာကြ၏။

အဘရေ- ဒီတစ်ခါတော့ လမ်းမှာ ဘာမှကို ဖြစ်မလာတော့ ဘူးနော် ”

ဟု သံယောဇဉ်ရှိသူများက ဝိုင်းမေးကြ၏။ သူတို့ အလေးအနက် ဂရုဏာသက်ကြ သည်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ဒေသခံများ၏ မေတ္တာ ဂရုဏာကြောင့် လမ်းဖောက်လုပ်ခြင်းလုပ်ငန်းမှာ မနှစ်ကလောက် အခက်

အခဲမရှိပဲ လျင်မြန်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ယခင်က တစ်လခန့် ဆောင်ရွက်ရသည့် လုပ်ငန်းများအား ယခုနှစ်ပတ်ခန့်နှင့် အပြီး ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းဖောက်နေစဉ်မှာပင် ဘားအံ တပ်မ(၂၂)မှ ဗျူဟာတစ်ခုနှင့် တပ်ရင်းနှစ်ရင်း ချီတက်လာသည်။ နည်းဗျူဟာမှူးမှာ ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ကြီးဘဝကပင် ခင်မင်ခဲ့သည့် ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်းအောင်(ယခု တရုတ်ပြည်သူ့သမတနိုင်ငံ၊ သံအမတ် ကြီး) ဖြစ်၏။

“ လေ့ကျင့်ရင်း ကိုသက်ဦးတို့တွင် ခဏဝင်လာတာပဲဗျာ၊ လော လောဆယ် ကျသောင်းဆိပ်အထိ သွားမယ်၊ ဟိုမှာ ထိုင်ထားမယ်၊ တပ်တွေကတော့ အနီကြောင်းဘေး ဘယ်ညာမှာ Exercise တွေ လုပ်ပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့အတွက်လဲ Flanking ရတာပေါ့ ”

ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်းအောင်က ပြော၏။ သူ၏ဗျူဟာနှင့် တပ်များ ရောက်လာ၍ ကျွန်တော့် အတွက် ပိုမိုအဆင်ပြေသွား၏။ ထို့ကြောင့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် တပ်များကို ထူထပ်စွာချပြီး လမ်းဖောက်လုပ်ခြင်း အား ကိုယ်တိုင်အနီးကပ် ကြပ်မတ်နိုင်ပါတော့သည်။ ယခုနှစ် ကျွန်တော်၏ တာဝန်မှာ ဘောကြီးလယ်ရွာရောက်သည်အထိ ဖြစ်သည်။ ဘောကြီးလယ်မှ ဆင်စွယ်တောင်သုံးလုံးအထိကား သာလွန်ရှိ နည်း ဗျူဟာ(၃၃၃)၏ တာဝန်ဖြစ်၏။ သာလွန်ဗျူဟာဘက်တွင် ထူးခြားသတင်း များ ဖြစ်ပေါ်နေ၍ လမ်းဖောက်လုပ်ခြင်းအား ဆောလျင်စွာ ပြီးစီးရေး အထက်ဌာနမှ တွန်းအားပေးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လုပ်ငန်း အမြန်အဆုံးသတ်နိုင်ရေးကို လျှပ်ရှားဗျူဟာဖွဲ့စည်းကာ လမ်းဖောက်သည့် တပ်ရင်းနှင့်အတူ ထပ်ချပ်လိုက်ပါ၍ လေးကေမှ ကျသောင်းဆိပ်၊ ထိုမှ သဲဖြူချောင်းအထိ ရောက်သွား၏။

သဲဖြူချောင်းအလွန်တွင်ကား မနှစ်က မိုင်းထိသည့်ဖြစ်စဉ်ကြောင့် ဘောကြီးလယ်သို့ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း တည့်တည့်မတိုးရဲ၊ သဲဖြူ ချောင်း သူ့ကြီးမမှလည်း တာဝန်မယူရဲဘူး ဆို၏။ နောက်ဆုံး၌ သဲဖြူ ချောင်းအရှေ့တောင်ဘက်ရှိ တောင်ယာကုန်းများကိုဖြတ်ကာ နောက်သုံး ရွာရေးသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ရပါတော့သည်။ လမ်းတွင် တံတားမရှိချောင်း ဆောက်ခဲ့ရ၏။ ရွှေရေးနှင့် ဘောကြီးလယ်ကား လှည်းလမ်းဖြူမန၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ကားလမ်းမဖောက်ဘူးခဲ၊ ထိုလှည်းလမ်းပေါ် မြေတူးစက်

အနည်းငယ် သုံးရုံဖြင့် ကားလမ်းပေါက်သွား၏။ သတ်မှတ် ရက်တွင် ကားလမ်းပြီးစီးသွားပါတော့သည်။ ဘောကြိုးလယ်သို့ ကားလမ်းပေါက်သည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း လေးကေသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏လမ်းပေါက်ခြင်းတာဝန်ကား ပြီးဆုံးသွားပေပြီ။

* *

ကျွန်တော်တို့၏ ပထမဆုံးယာဉ်တန်းကား ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှာပင် စတင်တက်နိုင်၏။ မနှစ်ကထက် ပိုစော၏။ ယာဉ်တန်းစတင်သည့်နေ့က ကျွန်တော်သည် လေကေစခန်းမှ ယာဉ်တန်းအား စိတ်ပူပင်စွာ စောင့်နေရာ ပုသိမ်ကြီးတပ်ရင်း ခမရ(၁၁၉)မှ တပ်ရင်းမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအေးမြင့်ဦးစီးသော ပထမဆုံး ရိက္ခာပို့ယာဉ်တန်းကြီး ရောက်လာ၏။ ကားအစီးပေါင်း တစ်ရာကျော် ပါသည်။

“ ကိုအေးမြင့်တပ်က ဒီတစ်ခါယာဉ်တန်းအနီးကပ် လုံခြုံရေးဆိုတော့ အရင်ကထက် ပိုအလုပ်ရွပ်မယ် ”

“ ဟုတ်တယ် ဗျာဟာများ၊ မကျေနပ်တစ်က ပြန်စဆိုသလိုပဲ ကျွန်တော်ပဲ မဲပြန်ပေါက်တယ် ”

“ ယုံကြည်စိတ်ချလို့ တာဝန်ပေးတာပါကွာ၊ ကိုယ်လဲ အခု ပထမဆုံးယာဉ်တန်းနဲ့ ကျသောင်းဆိပ်အထိ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ကျသောင်းဆိပ်မှာ ရောက်နေတဲ့ တပ်မ(၂၂) ဗျာဟာများ ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်းအောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ရှေ့တန်းတပ်မကို လှမ်းသတင်းပို့ပြီး ခွင့်ပြုချက်ယူထားပါတယ် ”

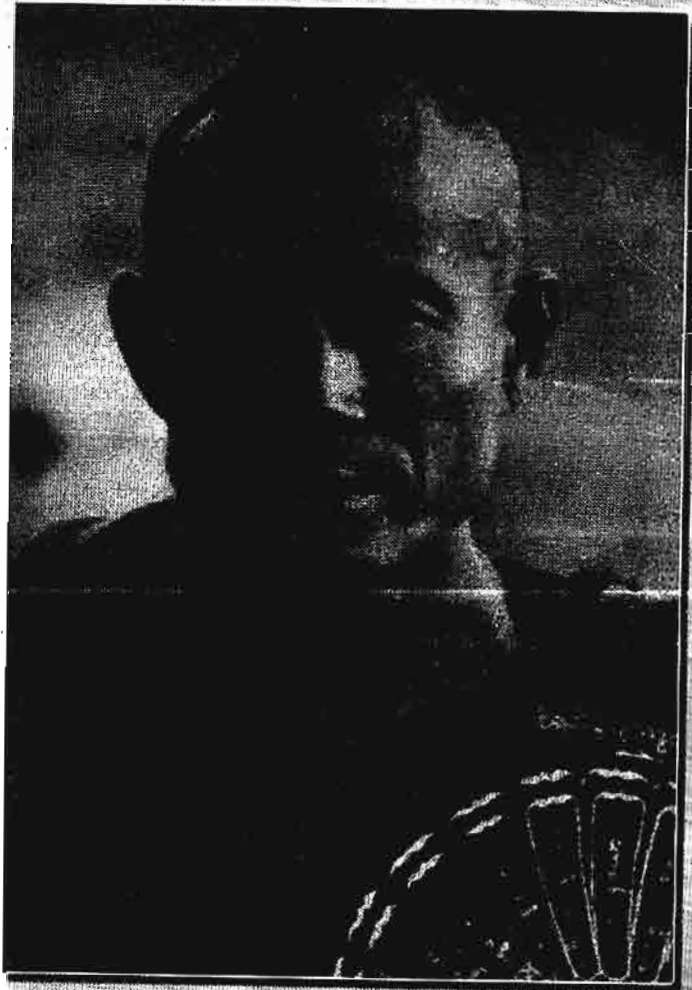
“ ကျသောင်းဆိပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဗျာဟာများအတွက် ကားကောင်းကောင်း ရွေးလိုက်ပါမယ်၊ ဗျာဟာများပါတော့ ကောင်းတာပေါ့ ”

“ အေးကွာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အားလုံးက Clear ဆိုပြီး အာမခံကြတာပါပဲ၊ အမိုး ဒေါ်ခင်စန်းတလဲ ရာရှုန်းပြည့်အာမခံပါတယ်တဲ့ ”

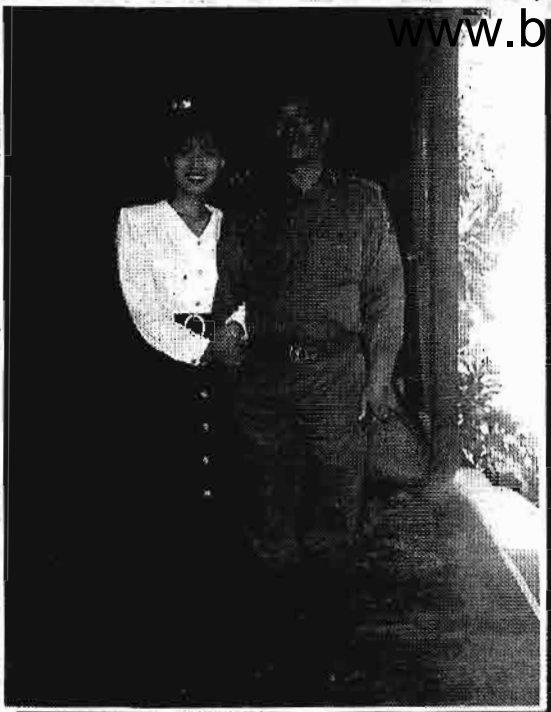
“ အမိုးကတော့ ပြောတာပဲ၊ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ ”

“ ကိုယ်လဲ Trick ကလေးလုပ်ထားပါတယ်၊ OK မှာပါ ”

ယာဉ်တန်းကြီးလေးကေတွင် ရပ်နားထမင်းစားကြပြီး နေ့လည်တွင် ကျသောင်းဆိပ်သို့ ဆက်ထွက်၏။ ကျွန်တော်သည် ကျသောင်းဆိပ်ဗျာဟာမှ ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်းအောင်နှင့် လုံခြုံရေးကိစ္စများ ဆွေးနွေးနိုင်ရန်

မြိုင်ကြီးဝုဆရာတော် ဦးထုဝနပုံ

သထုံ ရှေ့တန်းတစ်မ(၃၃)ရိပ်သာတွင်တွေ့ရသည့်စာရေးသူနှင့် သမီးငယ်(၁၉၉၄ ခုနှစ်)

၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တစ်မလေးလပတ်အစည်းအဝေးနှင့် တစ်မ...အပြောင်းအရွှေ့ နှုတ်ဆက်ပွဲတွင် စာရေးသူနှင့် ဇနီးစုံတွဲဖျော်ဖြေ ပေး ပွဲ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

ပထမဆုံးယာဉ်တန်းဖြင့် လိုက်ပါခဲ့၏။ ယခင်ကဲ့သို့ပင် အငိုက်ဖမ်းကာ လမ်းဟောင်းမသုံးပဲ လယ်ကွင်းများအား မြေထိုးစက်ဖြင့် တစ်ကြောင်း ထိုးဖြတ်ထိုးကာ လေးကေမှ ထွက်စေ၏။ ကျွန်တော်ကား ယာဉ်တန်း အလယ်ရှိ ကားဖြင့် လိုက်ပါခဲ့၏။ တပ်ရင်းမှူးကားက ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဖြစ်၏။ မိနစ်အနည်းငယ်မောင်းရုံဖြင့် မြစ်ကျိုးသို့ ယာဉ်တန်း ဝင်ရောက်နိုင်၏။ မြစ်ကျိုးသို့ ကားများဝင်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိမှသာတင်းပို့ သဖြင့် ဝမ်းသာနေ၏။ ကားအစီးငါးဆယ်ကျော်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော် ၏ ကားရွာတွင်းသို့ ဝင်၏။ အခြေအနေကောင်းပါသည်။ ဘာမှ မထူးပါ။ ရွာသားသိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းများကို တွေ့ရှိ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ရွာထဲရောက်ရင် ခဏရပ်ကွာ၊ အမိုး ခေါ်ခင်စန်းကို နှုတ်ဆက် ရအောင် ”

ရွာအဝင်တွင် ကျွန်တော်က ကားဒရိုင်ဘာအား ပြောလိုက်ပြီး ကားအား အရှိန်သတ်စေသည်။ ကျွန်တော်၏နောက်မှကားမှာ တိုက် တစ်ရာခန့် ကွာဝေးနေ၏။ ဆန်အိတ်များတင်လာသည့် ကားဖြစ် ပါသည်။ ကျွန်တော်လှည့်အကြည့်မှာပင် ထိုကားသည် လမ်းသစ် လမ်း ဟောင်းအဆုံ ရွာအဝင်တံခါးဝသို့ ရောက်နေ၏။ ကျွန်တော့်ကား ရပ်လိုက်သည်နှင့် ထိုကားကလည်း အရှိန်သတ်ပြီး ရပ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် တွင်ပင် လုံးဝမမျှော်လင့်ပဲ “အုံး၊ ဝုန်း၊ ဝုန်း” ဟု မြည်ဟီးကာ ထိုကား အောက်မှ ကားမိုင်းပေါက်ကွဲပါတော့သည်။

“ဟိုက်- ရွာထဲမှာ မိုင်းနင်းပြီဟေ့ ”

ကျွန်တော်လည်း ယာဉ်တန်းအား ချက်ချင်းရပ်စေကာ မိုင်းထိ သည့် ကားအား ဆင်းကြည့်၏။ ဆန်အိတ်တင်လာသည့် ကားဖြစ်ပြီး လုံခြုံရေးရဲဘော်သုံးဦးသာ ကားပေါ်ပါလာ၏။ နောက်ဘီးအောက်မှ မိုင်းထပေါက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကားက လမ်းဘေးသို့ ရွေ့လျား တိမ်းမှောက် သွား၏။ ယာဉ်မောင်းစစ်သည်ရေး၊ လုံခြုံရေးစစ်သည်သုံးဦးပါ ဒဏ်ရာရ ကြပါသည်။ နှစ်ဦး ဒဏ်ရာပြင်းထန်ပါသည်။ အမြန်ဆုံး First Aid ဖြင့် ကုသ၍ သထုံကို ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်၏။

“ က- တပ်ရင်းမှူး၊ လီအပ်တဲ အစောင့်တွေ ထားခဲ့၊ အပြန်မှာ ဝါကားပျက်ပြန်သယ်ဖို့ လုပ်ကွာ၊ မြစ်ကျိုးတပ်ခွဲမှူးလဲ မှာခဲ့မယ် ”

ကျွန်တော့်မှာ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအေးမြင့်အား ပြောလိုက်ရသည်။ အစမှာပင် သူ့တပ်က ဈေးဦးပေါက်ပြန်ပေပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့- မြစ်ကျိုးတပ်ခွဲများ၊ မင်းဘိုးအေတဲ့၊ ရွာထဲရောက်မှ မိုင်းကွဲရသလား၊ ဘယ်မှာလဲ အမိုးဒေါ်ခင်စန်း၊ ဒေါ်စမ်း”

မြစ်ကျိုးတပ်ခွဲများက မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် -

“မနေ့ညကအထိ အမိုးက လုံးဝအာမခံထားတာပါခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ အထပ်ထပ် မိုင်းရှာထားပြီးပါပြီ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းအဘကလွှား ကံကောင်းလို့ ငါ့ပါကြွတော့မလို့၊ ငါ့ကားသာ ကွဲရင် ငါခံသွားရမှာ၊ ငါ့နောက်က ကားကွဲသွားလို့သာပေါ့”

ယာဉ်တန်းပြန်ထွက်ချိန်အထိ အမိုးဒေါ်ခင်စန်းကိုကား ရှာမတွေ့ပါ။ ကျွန်တော်မှာ အောင့်သက်သက်ဖြင့် ကျသောင်းဆိပ်ကို ဆက်ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုနေ့ညက ကျသောင်းဆိပ်မှာ ညအိပ်အခြေမြဲရင်း ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်းအောင်နှင့် လုံခြုံရေးနှင့် နယ်မြေအခြေအနေအား ဆွေးနွေးဖြစ်ကြပါသည်။

ရန်သူဗဟိုမှာနယ်ပလောတွင် ထူးခြားမှုများရှိကြောင်း လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်က ကြားဖြတ်စက်များမှ ကြားနေရပါသည်။ ရန်သူစခန်းများတွင် ဘာသာရေးပဋိပက္ခများရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း Icom စက်များမှ ကျွန်တော်တို့ သိနေ၏။ နယ်မြေတစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေ၍ ထိုကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အရေးပါ၏။ ထိုကိစ္စများအတွက် ညီနောင်ဆွေးနွေးလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်နေ့ ယာဉ်တန်းဆက်ထွက်၍ ကျွန်တော်တို့နယ်မြေအား ကျော်သွားသောအခါ ကျသောင်းဆိပ်မှ လေးကေသို့ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ယာဉ်တန်းသုံးလေးခေါက်ထိ ကားမိုင်းကွဲမှုများ လျော့ပါးသွားပြီး အားလုံးမှ သုံးလေးလုံးလောက်သာ ကွဲ၏။ အထိအခိုက်အရှအနာများ သိပ်မရှိလှသောကြောင့် အတော်စိတ်ပူငံ့ရမှု လျော့သွားပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်တန်းများ မပါပွန်၊ သံထုအတက်အဆင်းဖြင့် အလုပ်များနေစဉ်မှာပင် ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၁)ရက်နေ့၌ တိုးတက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ ကရင်အမျိုးသားများ အစည်းအရုံးကြေညာချက်အမှတ် ၁/၉၄ ထွက်လာ၏။

ကြေညာချက်မှာ Democratic Kayin Buddhist Association ခေါ် တိုးတက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာကရင်အမျိုးသားများ

အစည်းအရုံးသည် KNU မှခွဲထွက်ကာ D.K.B.A ကို ထူထောင်ကြောင်း ကြေညာခြင်းဖြစ်လေသည်။

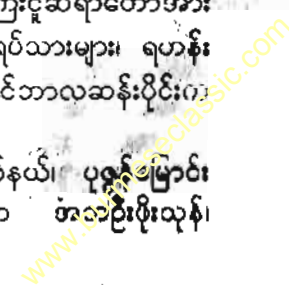
D.K.B.A ဆိုသည်မှာ

D.K.B.A အဖွဲ့ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ ကမမောင်းတွင် ဗဟိုတပ်စခန်း တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က ကျွန်တော်သွားရောက်ဖူးတွေ့ရှိရပြန်သည့် မြိုင်ကြီးငူဆရာတော် ဦးသူဇနက အစပြုခဲ့သည်ဟု ကိုကြသည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ အတော်ပင် ရှည်လျားပေသည်။

ပြန်ပြောင်းပြောရမည်ဆိုက KNU အဖွဲ့အစည်း၏မူလဘူတစည်းမျှက စပြောရမည် ဖြစ်ပါ၏။

KNU လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းအတွင်း ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူနှစ်မျိုး အဓိကရှိခဲ့သည်။ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကားလုံးနီးပါးမှာ ခရစ်ယာန်များဖြစ်ကြသည်။ ယခုမှ မဟုတ်၊ ရှေးယခင်ကတည်းက စောဘဦးကြီးရှိစဉ်ကပင် ၎င်းအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာကိုးကွယ်သူများ နေရာကောင်းရကြပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူများမှာ ရာထူးကြီးကြီးလက်ခံရရေး ငြင်းပယ်ခြင်း ခံကြရသည်။ အထူးသဖြင့် တပ်မဟာ(၁)သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူ အများဆုံး ဖြစ်ပြီး၊ တပ်မဟာ(၇)သည် ဒုတိယအများဆုံးဖြစ်သည်။ မကြာသေးမီ ကာလများက နဝတအစိုးရမှ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် အမျိုးသားပြန်လည် ပေါင်းစည်းယှဉ်ပြတ်ရေးအား ကမ်းလှမ်းခဲ့ရာ KNU ဗဟိုမှ အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြ၍ အချိန်ဆွဲနေခဲ့သည်။

ဤသည်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစုပါသည့် တပ်မဟာ(၁)နှင့် အချို့တပ်မဟာများမှ မကျေနပ်။ ထိုသို့ရှိစဉ် မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော်နှင့် မတ်သက်၍ KNU ဗဟိုမှ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်သည့် ကြေညာချက်များ ထုတ်ခဲ့ရာ ၎င်းကိစ္စကို မကျေနပ်သည့် မြိုင်ကြီးငူဆရာတော်အား ကြည်ညိုကြသည့် KNU လက်နက်ကိုင်များနှင့် အရပ်သားများ၊ ရဟန်းများက KNU ဗဟိုအား ဆန့်ကျင်ကာ ဒီဇင်ဘာလဆန်းပိုင်းက မြိုင်ကြီးငူဆရာတော်သည် ကမမောင်းတိုက်နယ်၊ ပုဇွန်မြောင်းကျေးရွာအုပ်စု၊ နို့ထကျေးရွာမှ ကရင်ဗုဒ္ဓဘာသာ အသံဦးဖိုးသုန်၊

အမိခေါ်မယ်သင်တို့မှ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၉၁၀-ပြည့်နှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့၏။ ငယ်စဉ်ကပင် သာသနာ့ဘောင်ဝင်ခဲ့ပြီး တရားဓမ္မများကို လေ့လာလိုက်စားခဲ့၏။ ဝါသနာထုံခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ရောက်လေရာ သီတင်္ဂါများတွင် တရားဓမ္မအလုပ်ကို အထူးဦးစားပေးခဲ့၏။ ပဉ္စင်းဘဝတွင် သပိတ်တစ်လုံး၊ သင်္ကန်းသုံးထည်ဖြင့် အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲခံကာ ကရင်ပြည်နယ်အနှံ့ တောကြိုအုံကြားတိုင် ရောက်ရှိကာ သာသနာပြုခဲ့၏။ ဆရာတော်သည် ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိသာသနာနှစ်ရပ်စလုံးကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်အား ကရင်လူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များက ယုံယုံကြည်ကြည်ကိုးကွယ်ကြ၏။ KNU အဖွဲ့အတွင်းမှ လက်နက်ကိုင်များကလည်း ကိုးကွယ်ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာသာမကပဲ ယိုးဒယားနိုင်ငံ အထိ ပေါက်ရောက်သဖြင့် ယိုးဒယားနိုင်ငံမှ ဒကာ ဒကာမများက ယုံကြည်စွာဖြင့် ကိုးကွယ်ပူဇော်ခဲ့ကြသည့် သူတော်စင်တစ်ပါးဖြစ်၏။

ဆရာတော်သည် တရားထိုင်ခြင်းကို အစဉ်အမြဲလိုလို ဆောင်ရွက်ရာ ဆရာတော်တရားထိုင်ရာသို့ ဆင်၊ ကျားစသည့် တောတိရစ္ဆာန်ကြီးများ လာရောက်ဂါရဝပြုကြောင်း၊ ဆရာတော်စံကျောင်းအား ဝါကြိုပစ်ရာ ဆရာတော်မှာ တရားထိုင်ပင် မပျက်ခဲ့ကြောင်းစသည့် သတင်းများက သံလွင်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကရင်တိုင်းရင်းသားများအကြားတွင် ပျံ့လွင့်ကျော်ကြားခဲ့၏။

ဆရာတော်သည် ဒေသခံဒကာ ဒကာမများနှင့် နယ်သူနယ်သားများ၏ဆန္ဒအရ ကမမောင်းဒေသတစ်ဝိုက်တွင် သာသနာပြု၍ စေတီပုထိုးများကို တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့၏။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ အမျိုးသားပြန်လှည့်ပေါင်းစည်းရေးကို နိုင်ငံတော်က ချမှတ်ပြီး၊ ထိုးစစ်များ ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည့်အခါ သံလွင်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် အေးချမ်းသွား၍ အမျိုးဆန္ဒအရ ဘုရားများတည်ခဲ့၏။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် သံလွင်နှင့် သောင်းစဉ်းမြစ်ဆုံ လေးကေတုတောင်ထိပ်တွင် ဘုရားတည်၏။ ထိုဘုရားတည်ရာမှာ KNU ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ကိုယ်တိုင်လာရောက် လုပ်အားပေးကြပြီး လေးကေတုတောင်ထိပ်သည် ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်တပ်စွဲထားပေးခဲ့ပြီး အိမ်တောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မာနယ်စလော့ရှ် လက်နက်ကြီး တစ်ကမ်းမျှသာ ဝေးစေ၏။

“ ဒီဘုရားက စစ်တပ်က မာနယ်စလော့ရှ်ကိုတိုက်ဖို့ လက်နက်ကြီး ဖြန့်မှတ်ပဲ၊ မတည်စေနဲ့ ”

KNU ခေါင်းဆောင် ဘိုမြက ပြော၏။ ဘုရားတည်ခြင်းကို ကားမြစ်၏။ မြိုင်ကြီးငူဆရာတော်နှင့် ရဟန်းသာမဏေ ဒကာ ဒကာမများက မာနယ်စလော့ရှ် သွားရောက်၍ ဘိုမြအား ဘုရားဆက်တည်ခွင့်ပေးတောင်း၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူ KNU လက်နက်ကိုင်များပါ ဘုရားတည်ခွင့်တောင်းဆိုသူများတွင် ပါဝင်ရာ ဘိုမြက မသက်မသာဖြင့် လိုက်လျောခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်က ဘုရားတည်ရဦး မြစ်ဆုံဒေသ၊ ပုပ္ဖထရွာအနီးတွင် သက်သက်လွတ်ဘေးမဲ့ ရွာကလေးတည်ထောင်ကာ လှူသူများ တဖြည်းဖြည်းများလာ၏။ KNU လက်နက်ကိုင် အများစုကပြားပါ ခိုလှုံလာကြ၏။

ဘိုမြနှင့် KNU လူကြီးများက ဘာသာရေးအကြောင်းပြုပြီး KNU လူအင်အားလျော့အောင် လုပ်သည်ဟု ဆရာတော်အား စွပ်စွဲ၏။ မာနယ်စလော့ရှ် လာရောက် ဖြေရှင်းရန် ဆရာတော်အား ဆင့်ခေါ်၏။ အချိန်က ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလအတွင်းမှာ ဖြစ်၏။ ဘိုမြဆင့်ခေါ်သည့်အခါ ဆရာတော်က -

“ လောလောဆယ် သက်သက်လွတ်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်မှ လာမည် ဖြစ်ကြောင်း ” ပြန်ကြားလိုက်၏။

၁၉၉၄ ခု၊ နိုဝင်ဘာလတွင် အဓိဋ္ဌာန်စေသဖြင့် ဆရာတော်သည် မာနယ်စလော့ရှ် ကြွသွားပြီး ဘိုမြနှင့် တွေ့၏။ ဘိုမြက -

“ နင်ဘုရားတည်တာ ရပ်တန်းက ရပ်၊ နင့်ဘုရားတွေက ပျက်သူအတွက် လက်နက်ကြီး ညွှန်းမှတ်တွေပဲ၊ သက်သက်လွတ်စားဖို့ရော နိုင်တို့ဘုရားက ဟောသလား၊ ဘုရားအတုအယောင်တွေ လုပ်ပြီး နင်ကစိုးရကို ကူညီနေတာ မဟုတ်လား ”

ဟုပြောကာ ဆရာတော်အား အစိုးရသူလှိုဟု စွပ်စွဲ၏။ ဆရာတော်က ဘာမှ မတုံ့ပြန်ပဲ သည်းခံခဲ့၏။ KNU သာသနာရေးအဖွဲ့ကြီးဌာနမှလည်း -

“ စစ်မက်ဖြစ်ပွားနေသော ဒေသများအတွင်း သာသနာပြုခြင်း၊ ဘုရားတန်ဆောင်း ကျောင်းကန်တည်ဆောက်ခြင်းတို့ကို ပိတ်ဆို့ထားရန် ”

ဟု ကြေညာချက် ချက်ချင်းထုတ်ပြန်၏။

ဤအခြေအနေတွင် သာသနာပြု၍ မဖြစ်နိုင်တော့ဟု သုံးသပ်ပြီး ဆရာတော်သည် သုမ္ပေတရာမှ တပည့်ရဟန်းသာမဏေအပါး (၄၀) နှင့် အတူ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလဆန်း (၁) ရက်တွင် စက်လေ့များဖြင့် မြိုင်ကြီးငူသို့ ပြန်ကြွသွားခဲ့လေသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မြိုင်ကြီး ခုနစ်ဆရာတော်အား အထူးကြည်ညိုလေးစားကြသော KNU ရင်း- ၂၀ မှ ဒုတိယရင်းမှူးကျော်ဟံနှင့် ရဲဘော်များက လုံးဝမကျေနပ်ကြ။ ဆရာတော်အား အထူးကြည်ညိုနေသော အရာခံဗိုလ်ကျော်သန်းဆိုလျှင် ဆရာတော် ပြန်ကြွသွား၍ ရိုက်ကြီးတင် ဦးကျေးသည်ဆို၏။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရင်း- ၂၀ အင်အားစုများက ဆရာတော်နောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြပြီး ဆရာတော်အား ဝိုင်းရံထား လိုက်ကြ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် KNU ဗဟိုက ဆရာတော်အား သတိ မိန့်ထုတ်လိုက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်လုံခြုံရေးအတွက် ဤအ ဆောင်ရွက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ရင်း- ၂၀ က သံလွင်မြစ်ရိုးကိုပါ ပိတ်ဆို့ လိုက်ပြီး ဘုရားတည်စဉ်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကို ကန်ကျောက် ချက်နှက်ခဲ့သည့် ဝေါလံတာနှင့် ကျော်ခြားတို့အား သုမ္ပေတရာမှ မာနယ်ပလောသို့ ပြန်မောင်းထုတ်လိုက်၏။ ဝေါလံတာနှင့် ကျော်ခြားတို့ ကား ခရစ်ယာန်ကိုးကွယ်ပြီး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ရှိ ဘိုမြ၏ဆွေမျိုးများ ဖြစ်ကြ၏။

ကျော်ဟံတို့အဖွဲ့က သံလွင်မြစ်ရိုးကို ပိတ်ဆို့လိုက်သဖြင့် အခက်တွေ့ပြီး ဘိုမြက KNU ဗဟိုကရေးရာတာဝန်ခံတူးတူးလေ့ရှိ လျှင်ပြီး စေ့စပ်၏။ အဆင်မပြေခဲ့၊ အရေးအခင်းကို ကြားသိရသည့် ကရင်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၊ သံဃာတော်များ မြိုင်ကြီးငူတွင် စုရုံးရောက် လာ၏။ ထို့နောက် မြိုင်ကြီးငူမှ သုမ္ပေတရာသို့ ပြန်လည်ချီတက်ကြပြီး သုမ္ပေတရာတွင် အခြေပြုပြီး KNU ဗဟိုနှင့် ဆွေးနွေးရန် စီစဉ်ကြ၏။ KNU ဗဟိုမှ ဖဒိုမန်းရာ၊ ဂျော်နီ၊ ဗိုလ်ချုပ်မောင်မောင်တို့အား စေလွှတ်ကာ ထပ်မံစေ့စပ်ဆွေးနွေး၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အဓိကတောင်းဆိုချက်မှာ မြိုင်ကြီးငူဆရာတော် မြစ်ဆုံဒေသတွင် သီတင်းသုံးခွင့်၊ သာသနာပြုခွင့် ပြုစုခြင်း ဖြစ်၏။ ဒုတိယတစ်ချက်မှာ ဘိုမြကိုယ်တိုင်လာရောက်ဖြေရှင်းရန် ဖြစ်

ထိုအချက်နှစ်ချက်လုံးမှာ ညှိနှိုင်းမရပဲ ပြဿနာက မပြေလည်ခဲ့၊ စေ့စပ်ဆွေးနွေးသူများ မာနယ်ပလောသို့ ပြန်သွားခဲ့၏။ အရေးဆိုသူ များက လိုလားချက်များညှိနှိုင်းတောင်းဆိုရန် ဒီဇင်ဘာလ (၁၀) ရက်နေ့ တွင် သုမ္ပေတရာ မာနယ်ပလောသို့ ချီတက်သွားကြရာ ဆင်ဖြူတောင် အရောက်တွင် KNU များက ဆီးကြိုပစ်ခတ်ရာ ရင်း- ၂၀ မှ အရာခံဗိုလ် ဖါးမီးနှင့် အရပ်သား (၄၀) ခန့် သေဆုံး၍ သံဃာတော်သုံးပါး ပျံလွန်တော် မူ၏။

ရင်း- ၂၀ အဖွဲ့များဦးဆောင်သည့် ဗုဒ္ဓဘာသာအုပ်စုနှင့် KNU များ၊ ဒီဇင်ဘာလ (၁၁) ရက်မှ စ၍ အပြင်းအထန်တိုက်ပွဲများ စပါတော့ သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာအင်အားစုများမှာ နေ့ချင်းညချင်း ကြီးထွား လာ၏။ KNU ရင်း-၁၀၄ မှ ပြားပြားနှင့် မောင်ကြည်တို့က ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များနှင့် ပူးပေါင်းသွားကြ၏။ တပ်မဟာ(၁)က အတော်များများလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များနှင့် ပူးပေါင်းကြသည်။ ဤအခြေအနေကိုသိပြီး ဘိုမြက KNU လူကြီးများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်လွှတ်၍ သုမ္ပေတရာ ဆွေးနွေးစေ့စပ်စေ၏။

သို့ရာတွင် ဆင်ဖြူတောင်ပေါ်တွင် သွေးမြေကျ ခဲ့ကြသည်ကို ဘယ်သူမှ မမေ့၊ သုမ္ပေတရာတွင် အင်အားများ တဖြည်းဖြည်း များလာ၏။ စေ့စပ်ရေးမအောင်မြင်ပဲ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သည်းမခံနိုင်သည့် ဘိုမြနှင့်အဖွဲ့က ဒီဇင်ဘာလ (၁၅) ရက်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအား လက်နက်ကြီးပစ်ကူများနှင့် အပြင်းအထန် စတိုက်တော့၏။ အချို့သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ထိန်းထားသည့် တောင်ကုန်းများ ကျဆုံးသွားသည်။ အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လက်နက်ကိုင်ခေါင်းဆောင် များ မြိုင်ကြီးငူတွင် စုစည်းကြသည်။ ထိုသို့ စုစည်းပြီး ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၁) ရက်နေ့တွင် တိုးတက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာကရင် အမျိုးသားများအစည်းအရုံး Democratic Kayin Buddhist Association ac: D.K.B.A ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြသည်။ မြိုင်ကြီးငူ ဆရာတော် ဦးသုဇနအား နာယကအဖြစ် တင်မြှောက်ကြသည်။

တိုးတက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာကရင်အမျိုးသားအစည်းအရုံးအား အစကနဦးတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြသည်။

တိုးတက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာကရင်အမျိုးသားအစည်းအရုံး
(Democratic Kayin Buddhist Organization)

၁။ နာယကအဖွဲ့

- (က) နာယက ဦးသုဇန မြိုင်ကြီးငူ
- (ခ) အတွင်းရေးမှူး ဦးဉာတိက(စာချ) မြိုင်ကြီးငူ
- (ဂ) အဖွဲ့ဝင် ဦးခေမိက မြိုင်ကြီးငူ
- (ဃ) အဖွဲ့ဝင် ဦးဝဇ္ဇိရ မြိုင်ကြီးငူ
- (င) အဖွဲ့ဝင် ဦးဝန္တော မြိုင်ကြီးငူ
- (စ) အဖွဲ့ဝင် ဦးပဏ္ဍိတ(တာဝန်လျှော့ကျိုး) မြိုင်ကြီးငူ

၂။ ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်ကော်မတီ

- (က) ဦးသာထူးကျော် ဥက္ကဋ္ဌ
- (ခ) ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးရွာဟေ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ
- (ဂ) ဦးရွှေတင်ဦး ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ
- (ဃ) ဦးစံလှိုင် အဖွဲ့ဝင်
- (င) ဦးသူရိန် အတွင်းရေးမှူး
- (စ) ဦးဘအေး အဖွဲ့ဝင်
- (ဆ) ဗိုလ်မှူးကျော်သန်း အဖွဲ့ဝင်
- (ဇ) မန်းဘညွန့်စံ အဖွဲ့ဝင်
- (ဈ) မန်းထွန်းရှင် အဖွဲ့ဝင်
- (ည) မန်းနေမင်း အဖွဲ့ဝင်

တိုးတက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ ကရင်အမျိုးသားအစည်းအရုံး၏
ကြေငြာချက် အမှတ်(၁)မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည် -

ကြေငြာချက်အမှတ် (၁/၉၄)၊ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၁)ရက်

၁။ အေးချမ်းသာယာသော ကရင်ပြည်နယ်ထူထောင်ရေးအတွက်
၁၃၅၆ ခုနှစ်၊ နတ်တော် လဆုတ် (၄)ရက်၊ ၁၉၉၄ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ

(၂၁)ရက်အစည်းအရုံး (D.K.B.A) Demoratic Kayin Buddhist
Association ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။

၂။ တိုးတက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာကရင်အမျိုးသားများအစည်းအရုံး၏
အကြမ်းဖျဉ်းလုပ်ငန်းစဉ်များမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည် -

- (က) ကရင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ လူမျိုးစုအားလုံး၏ အေးချမ်း
သာယာသော ဘဝထူထောင်ရေးကို ဆောင်ရွက်မည်။
- (ခ) ကရင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ လူမျိုးစုအားလုံး၏ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
တက်ရေးကို ဦးစားပေးရှေးရှု ဆောင်ရွက်သွားမည်။
- (ဂ) ကရင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ လူမျိုးစုအားလုံး၏စီးပွားရေး
တိုးတက်မှုကို ရှေးရှုဆောင်ရွက်သွားမည်။
- (ဃ) ကရင်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ လူမျိုးစုအားလုံး၏ အမျိုးဘာသာ
သာသနာယာဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစဉ်လာများ တည်တံ့ခိုင်မြဲ
ထွန်းကားရေးအတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ဆောင်ရွက်သွား
မည်။

၃။ ဖွဲ့စည်းပုံအသေးစိတ်ကို သီးခြားထုတ်ပြန်သွားမည်။
အလားတူပင် ကြေငြာချက်အမှတ်(၂)မှာ အောက်ပါအတိုင်း
ဖြစ်သည် -

ကြေငြာချက်အမှတ် (၂/၉၄)၊ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၈)ရက်

၁။ တိုးတက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာကရင်အမျိုးသားများ အစည်းအရုံး၏
ကြေငြာချက်အမှတ် (၁/၉၄) အပိုဒ်(၁)ပါ Demoratic Kayin
Buddhist Association ကို တိုးတက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာကရင်
အမျိုးသားတပ်၊ Demoratic Kayin Buddhist Army (D.K.B.A)
ဟု ပြင်ဆင်ပြီး တိုးတက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာကရင်အမျိုးသားများ အစည်း
အရုံးကို Demoratic Kayin Buddhist Organization (D.K.B.O)
ဟု ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

၂။ ဤတိုးတက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာကရင်အမျိုးသားများ အစည်းအရုံး
၏ ခံယူချက်သည် ကြေငြာချက်အမှတ်(၁/၉၄)ပါ လုပ်ငန်းလမ်းညွှန်မှုကို
ခံယူလျက် တိုင်းရင်းသားများ၏ သွေးစည်းညီညွတ်မှုရရှိရေး၊ ငွေတိလပ်စွာ
ဘာသာတရားကိုးကွယ်ပိုင်ခွင့်ရရှိရေး၊ သာတူညီမျှ ခံစားပိုင်ခွင့်ရရှိရေး။

ပြည်ထောင်စုကြီးတည်တံ့ခိုင်မြဲရေးတို့အတွက် ရှေ့သို့ ချီထွက်ဆောင်ရွက် သွားမည်။

၃။ လူတို့၏မသိနားမလည်မှု၊ ပညာအခြေခံနည်းပါးမှုများအပေါ် စာနာမှု၊ ညာတာထောက်ထားမှုစသည့် ကောင်းမြတ်သော ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရမည့် အခြေခံများကို ပယ်ဖျက်ပြီး မတရားဖိနှိပ်မှု၊ အနိုင် ကျင့်မှုလုပ်နေကြသူတစ်စု၏ ဝိသမလောဘများကြောင့် လူသားအများစု သည် လူမှုဒုက္ခအပေါင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေကြရသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့အစည်းမှ ယုံကြည်သည်။

၄။ ဤအဖွဲ့သည် ကြေငြာချက်ထုတ်ပြန်သည့်အချိန်မှစ၍ KNU အဖွဲ့နှင့် လုံးဝမဆိုင်တော့ကြောင်း အဖွဲ့ဝင်အားလုံးသည် KNU အဖွဲ့မှ နှုတ်ထွက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာသည်။

၅။ ဤယုံကြည်မှုနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အစည်းသည် လူသားချစ် စာနာထောက်ထား၍ နိုင်ငံရေးလွတ်လပ်မှု၊ စီးပွားရေးလွတ်လပ်မှု၊ ဘာသာရေးလွတ်လပ်မှု၊ တန်းတူရည်တူ ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိမှုစသော လောက ပါလတရားကို လက်ကိုင်ထားဆောင်ရွက်သွားရန် ရည်မှန်းလျက် လူမှု ဒုက္ခအပေါင်းမှလွတ်မြောက်ပြီး သာယာအေးချမ်းသော ပြည်နယ် တည်ဆောက်ရန် အောက်ဖော်ပြပါ အဖွဲ့အစည်းအဆင့်ဆင့်ကို ဖွဲ့စည်း ဆောင်ရွက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာအပ်ပါသည် -

- (က) နာယကဥက္ကဋ္ဌ ဦးသုဇနအပါအဝင် သံဃာတော် (၆)ပါ။
- (ခ) ဗဟိုကော်မတီဝင် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသာထူးကျော်အပါအဝင် (၉)ပါး နှင့် လက်အောက်ခံအဖွဲ့အစည်း အများကို လိုအပ်သလို ဖွဲ့စည်း ဆောင်ရွက်သွားမည်။
- (ဂ) တိုးတက်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ ကရင်အမျိုးသားလက်နက်ကိုင် တပ်ဌာနချုပ်နှင့် လက်အောက်ခံတပ်များကို လိုအပ်သလို ဖွဲ့ စည်း ဆောင်ရွက်သွားမည်။

* * *

D.K.B.A များမှ အထက်ပါအတိုင်း ကြေငြာ၍ ကြေငြာချက် ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်လာကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ D.K.B.A များပေါ်ပေါက် လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ယာဉ်တန်းများအား ရန်သူများပစ်ခတ်

တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ မိုင်းထောင်ခြင်းများ လျော့သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကားတန်း အတက်အဆင်းများ ပိုမိုမြန်ဆန် သွက်လက်လာ၏။

၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဇန္နဝါရီလဆန်းတွင် အခြေအနေက ပိုမိုထူးခြား လာ၏။ D.K.B.A နှင့် KNU တိုက်ပွဲများ ပိုမိုပြင်းထန်လာပြီး KNU များမှ ဆင်ဖြူတောင်မှတစ်ဆင့် သုမ္မတတွင် စုရုံးနေသည့် D.K.B.A များကို အလုံးအရင်းနှင့် ထိုးစစ်ဆင်ခွဲ၏။ ဇန္နဝါရီလ (၅)ရက်တွင် KNU တို့ သုမ္မတကို ပြန်သိမ်းနိုင်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာအဆောက်အဦးအားလုံး မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်ကြ၏။ D.K.B.A များက အနောက်ဘက်နှင့် တောင် ဘက်သို့ ဆုတ်ခွါကြရ၏။

ထိုသတင်းများကို ဆက်သွယ်ရေးစက်များမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် အနေဖြင့် သိနေ၏။ ဇန္နဝါရီလ ဒုတိယပတ်တွင်ကား ပိုမိုထူးခြားလာ၏။ ကျသောင်းဆိပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်ဝင်းအောင်ဗျူဟာ ချက်ချင်းဘားအံသို့ ထွက်ခွာသွားပြီး ကျွန်တော်အား ကျသောင်းဆိပ်သို့ ချီတက်ရန် အထက်မှ ညွှန်ကြားလာ၏။ ဗျူဟာချင်း လဲလှယ်ပြီး ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ပြည်တပ်မ (၆၆)မှ တပ်မတစ်ခုလုံး ချီတက်လာ၏။ တပ်မမှူးနှင့်အဖွဲ့အား ကျသောင်းဆိပ်တွင် နံနက်စာဖြင့် ဧည့်ခံလိုက်၏။

“ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိပါသလဲ တပ်မမှူးကြီး ”

ကျွန်တော်က တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်ညွှန်တင်အား ဧည့်ခံရင်း အခြေအနေကို မေးမြန်းရာ -

“ D.K.B.A က ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး အကူအညီ တောင်းတယ်ဗျာ၊ အဲဒါ သွားကူကြဖို့ပါပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ တပ်မမှူးလဲ ကမမောင်းချီတက်သွားပြီ ”

ဟု တပ်မမှူးကပြောရင်း အခြေအနေအကျဉ်းချုပ်ကို ရှင်းပြ သွား၏။ တပ်မ(၆၆)က D.K.B.A များအား ခွေးအိပ်တောင်မှတစ်ဆင့် အကူအညီပေးမည်။ ကျွန်တော်တို့တပ်မက သာလွန်နှင့် ကမမောင်း တစ်ဝိုက်မှ အကူအညီပေးမည်ဖြစ်၏။ အခြေအနေကား စောင့်ကြည့်ရ ပေမည်။

တပ်မ (၆၆)မှ တပ်မမှူး၊ ဒုတပ်မမှူးနှင့် နည်းဗျူဟာမှူးအားလုံး အတူနေခဲ့ဘူးသူများ ဖြစ်၍ အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးပါ၏။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်ချက်များကို အစွမ်းကုန်ဖြည့်ဆည်း ပေးလိုက်ပါသည်။ ဇန္နဝါရီလ

အတွင်း ယာဉ်တန်းများက တဝေါဝေါတက်နေကြ၏။ D.K.B.A နှင့် KNU သတင်းများကိုလည်း နေ့စဉ်နားစွင့်နေရ၏။ ဇန့်ဝါရီ တတိယပတ်တွင် ဖြစ်၏။ အရေးကြီး ကြေးနန်းတစ်စောင်ဝင်လာ၍ ဂျီတူး ဗိုလ်မှူး ဌေးနိုင်မှ လာတင်ပြ၏။

“ အဘ- မနက်ကျွန်တော်တို့ဗျူဟာ သာလွန်ချီတက်ရမယ်တဲ့ ဟိုရောက်ရင် ညွှန်ကြားချက်ပေးမယ် ပြောပါတယ် ”

နောက်နေ့မနက် ယာဉ်တန်းဖြင့် လိုက်ပါသွားရာ သာလွန်သို့ ရောက်သွားပါ၏။ သာလွန်ကား အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲ ခြားနားနေပါပြီ။ ရိက္ခာချကွင်းများ၊ ရဟတ်ယာဉ်ကွင်းများဖြင့် စည်ကားနေ၏။ သူငယ်ချင်း ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းအောင်က ဆီးကြိုနေသည်။

“ မာနယ်ပလောကို D.K.B.A တွေက တိုက်နေပြီ၊ ပြည်တပ်မ (၆၆)က စစ်ကူပေးနေတယ်၊ ခင်ဗျားလဲ စစ်ကူလိုက်ရမယ်ထင်တယ်၊ ဒုတပ်မမှူးကြီးကို သတင်းပို့လိုက်ပါဦး ”

တပ်မ (၆၆)မှ ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်သိန်းအား သတင်းပို့ရာ နောက်နေ့စောစော ခွေးအိပ်တောင်သို့ တပ်ရင်းတစ်ရင်းဖြင့် ချီတက်ရန် ညွှန်ကြားပါတော့သည်။

သာလွန်မှ ခွေးအိပ်တောင်သို့ တစ်ရက်တက်လိုက်ရပါသည်။ ခွေးအိပ်တောင်ထိပ်တွင် ကား အရှေ့တောင်တိုင်း တိုင်းမှူးနှင့် တကသံ၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးလွန်းသီ(ယခု စွမ်းအင်ဝန်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် လွန်းသီ)တို့က ကြိုတင်ရောက်ရှိနေကြ၏။ တိုင်းမှူးက -

“ က- ကိုသက်ဦး၊ D.K.B.A နဲ့ ပြည်တပ်မက ရှေ့မှာ တိုက်နေပြီ၊ လိုအပ်တဲ့ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စတွေ လုပ်ပေးဖို့ မဲပထိ ဆက်လိုက် သွားပါ ”

ဟု မှာပါသည်။ ခွေးအိပ်တောင်ကား မာနယ်ပလောထိ လက်နက်ကြီးပစ်၍ရသည့် နေရာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လက်နက်ကြီး ပစ်ကူများ ပေးနေ၏။ နောက်နေ့ မိုးလင်းလင်းခြင်း ခွေးအိပ်တောင်မှ မဲပသို့ အတင်း ဒလကြမ်းဆင်းခဲ့၏။ မဆင်း၍လည်း မရတော့၊ D.K.B.A တပ်များ မာနယ်ပလောရောက်နေပြီဟုလည်း ကြားသိရ၏။ ကျွန်တော်တို့ မဲပရောက်သွားသည့်နေ့မှာပင် မာနယ်ပလောအား သိမ်းဆည်းရမိပြီဟု သတင်းကြားရ၏။

မကြာမီမှာပင် တပ်မ(၆၆)မှ တပ်များက သိမ်းဆည်းရမိသည့် လက်နက်ကြီးများ လာပို့၏။ မဲပရွာလေးမှာ ကရင်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ နေသည့် ရွာကလေးဖြစ်ပါသည်။ ရွာသား အနည်းအကျဉ်းရှိကြ၏။ ကျွန်တော်တို့အား ကူညီ၏။ သံလွင်မြစ်ထဲတွင်ကား ကူးလူးသွားလာ နေသည့် D.K.B.A တပ်များကို မကြာခဏတွေ့နေရ၏။ ထိုထဲတွင် ကာဘိုင်နှင့် M-16 လွယ်ထားသည့် ရဟန်းငယ်များကိုပါ တွေ့ရ၍ ကျွန်တော်မှာ အတော်ပင် ပြုံးရပါသေးသည်။

မဲပတွင် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ မာနယ်ပလောကျဆုံးပြီး ရက်သတ္တ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်ဗျူဟာအား အထက်မှ သာလွန်သို့ ပြန်ခေါ်ပြီး ဖိပွန်သို့ ချီတက်ခိုင်းပါတော့သည်။ ဖိပွန်ကား ကျွန်တော်၏ စစ်သားဘဝ ပထမဆုံးစခန်းသော နေရာကလေးဖြစ်၍ ပြန်သွားလိုလှ ပါသည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်ကတည်းက ဖိပွန်မှထွက်ခဲ့ပါလားသည်မှာ ယခု ၁၉၉၅ ခုနှစ်အထိဆိုပါက (၂၃)နှစ်တိုင် ကြာခဲ့ပေပြီ။ ယခု ပြန်ရောက်ရ ပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် အမိန့်ရလျှင်ရချင်းပင် ဖိပွန်သို့ ဆောလျင်စွာ ချီတက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏တာဝန်ကား ဖိပွန်အရှေ့ မြောက်ဘက်ရှိ KNU တို့၏ ခိုကြာခိုစခန်းကြီးကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် ပင်တည်း။

* *

ခိုကြာခိုအား သိမ်းပိုက်ရရှိခြင်း

ဖိပွန်သို့ ပုသိမ်ကြီးတပ်နယ်မှ ခလရ(၄)နှင့် ခမရ(၁၁၆) တပ်ရင်းနှစ်ရင်းနှင့် ဝင်ခဲ့၏။ ဖိပွန်ရောက်လျှင် ဖိပွန်အခြေချ ဗျူဟာမှူး က နယ်မြေအခြေအနေကို ရှင်းလင်းပြောကြားပါသည်။ (ဖိပွန်ဗျူဟာမှူး မှာ ယခု ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဆန်းဖြစ်ပါသည်။)

“ ဗိုလ်မှူးကြီးကို ဖိပွန်က သိကြဖါဘယ်၊ အောင်မြင်မှာပါ ”

ဟု စကားလက်ဆောင်ပါးရင်း Briefing နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးရင်းခေါင်းညိုပြလိုက်ပါသည်။

ဖိပွန်ကထွက်တော့ ခြေလျင်ပဲ ထွက်ရ၏။ ဖိပွန်၊ ခေါ်ပုတ် ပန်ဟိုက်၊ ကျောက်ညှပ်လမ်းမှာ ရှေးပဝေသဏီကတည်းက ရှိခဲ့၏။ ဗြိတိသျှတို့က ထိုလမ်းကို အဖို့ပြုပြီး သစ်ထုတ်ခဲ့ကြ၏။ ယခု KNU

တို့က ထိုအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေကြ၏။ ထိုလမ်းကို တပ်စုများ ဒုဗိုလ်ဘဝကသာ ရောက်ခဲ့ဘူးပြီး မရောက်တာ အနှစ်အစိတ်ကျော်ခဲ့၏။ ယခုပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ဘဝကထက် ပို၍ပင် လမ်းများမှာ ပျက်စီးနေ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းကို အတူပါလာသည့် တပ်ရင်းများနှင့် DKBA ရဲဘော်များအား ပြောပြရ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ DKBA မှ တပ်စုတစ်စု ထည့်ပေးလိုက်၏။ ခေါင်းဆောင်ငယ် နှစ်ဦး လိုက်ပါလာ၏။ တစ်ယောက်က ရဲဘော်စောမင်းသူ၊ တစ်ယောက်က ရဲဘော်စောချစ်အောင်၊ နှစ်ဦးလုံးမှာ ကျွန်တော်၏သားအရွယ်မျှသာ ဖြစ်၏။

“ ကိုယ်တို့ တာဝန်က ခိုကြာခိုကို သိမ်းဖို့ပဲ၊ အဲဒီဘက်တော့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးကွ၊ ပန်ဟိုက်နဲ့ ဒါးတွင်းတော့ ဖါပွန်ရောက် ကာစက တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ကြာပြီ၊ အနှစ်အစိတ်လောက် တောင် ရှိပြီ၊ ၁၉၆၇ ကထင်တယ်၊ မင်းတို့ရော နေဘူးသလား ”

“ ရောက်ဖူးပါတယ်၊ နေလဲ နေဘူးပါတယ် ”ဟု နှစ်ဦးစလုံးမှ ပြောကြ၏။

“ အေးကွာ၊ ဒါဖြင့်ရင် တို့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်မှာပါ။ အခု တိုက်ပွဲတွေ တော်တော်များများ မြန်မြန်ဆန်ဆန်အောင်မြင်တာ မင်းတို့ ပါလာလို့ကွ၊ မင်းတို့သာ မပါရင် ကြာဦးမယ် ”

ကျွန်တော်က ၁၉၉၂ ခုနှစ်က ဖြစ်စဉ်များကို သတိတရဖြင့် ပြောလိုက်မိ၏။ ၁၉၉၂ ခု ပထမအကြိမ် မာနယ်ပလောတိုက်ပွဲကို ယခုထိ သတိရနေမိပါသေးသည်။

ထိုစဉ်က အသည်းအသန်အသေအကျတိုက်ပြီး အောင်မြင်မှု ရလှလှနီးနီးဖြစ်မှ နော်တကို လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ ယခုအချိန်တော့ ကျွန်တော်တို့က အောင်ပွဲများ ဆက်တိုက် ရနေ၍ နိုင်ချင်ကြက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ အတူပါလာသည့် DKBA ရဲဘော်များကိုလည်း ကြင်ကြင် နာနာ ညာညာတာတာဆက်ဆံရာ သူတို့က အလွန်အံ့သြကြ၏။ ကျွန်တော်က သူတို့၏တိုင်းရင်းသားဘာသာစကားပြောသည့်အခါ ပို၍ပင် အံ့သြကြ၏။

“ အဘက ကျွန်တော်တို့ စကားတစ်တာပဲ ”

သွက်လက်သည့် စောချစ်အောင်က ပြော၏။
“ ကိုယ်က ဖိဖါပွန်မှာ စစ်သားဖြစ်လာတာကွ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ စကားပြောနိုင်တာပါ ”

သူတို့စကားပြောတတ်၍လည်း ပိုအဆင်ပြေသွား၏။ ထို့နေ့က တစ်နေ့ကုန်ခြေလျင်လျှောက်ပြီး ပန်ဟိုက်သို့ ညနေ စောင်းတွင် ရောက်သွား၏။ တပ်ရင်းနှစ်ရင်းဖြင့် ချီတက်ခဲ့ရာ အတော် တော့ သွားလိုက်ရပါသည်။ ပန်ဟိုက်စခန်းကား ခမောက်ပုံ သဏ္ဍာန် တောင်ကုန်း ချွန်ချွန်လေးဖြစ်၍ နေရာက ကျဉ်းလှ၏။ ကြွက်ဝမ်းဖြူ များလည်း အလွန်ပေါ၏။ ဖါပွန်တပ်နယ်မှ ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးနှင့် တပ်ခွဲ တစ်ခွဲအခြေပြု ထားရှိ၏။ ဖါပွန်၏ မြောက်ဘက်အစွန်ဆုံးရှေ့ကာ ကင်း စခန်းဖြစ်၏။ စခန်းမှူး ဗိုလ်မှူးက ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ အလုံးအရင်းဖြင့် ချီတက်လာသည်ကို အထူးဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည်။

“ အဘတို့ ရောက်လာတာ တအားပဲ ”
ဟု ဆိုရာ၏။

“ ရပါတယ်ကွာ၊ တို့လိုတဲ့သတင်းနဲ့ အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စလေးတွေသာ လုပ်ပေးပါ။ နယ်မြေ ရှင်းဖို့က တို့တာဝန်ပါ။ အရေးကြီးဆုံးကတော့ ခိုကြာခိုကို သိမ်းဖို့ပဲ ”

ကျွန်တော်က လာရင်းကိစ္စကို ပြောပြပြီး သူ့ထံမှ ခိုကြာခို စခန်းကြီး၏ သတင်းရယူပါသည်။ ခိုကြာခိုကား KNU တို့၏ နာမည် ကျော် ကျွန်းသစ်မှောင်ခိုစခန်းကြီးပင်တည်း။ ဖေဖော်ဝါရီပထမပတ် အတွင်း ခိုကြာခိုကို အပြီးသိမ်းရမည်ဖြစ်၏။ ယနေ့ပင် ဖေဖော်ဝါရီ (၅)ရက်ရှိနေပြီ။ အမြန်ချီတက်မှ ရမည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ (၆)ရက်နေ့တွင် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစိုးဝင်း ဦးဆောင် သည့် ခမရ(၁၀၆)မှ ရှေ့က ဦးဆောင်၍ ပန်ဟိုက်မှ ခိုကြာခိုသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ပန်ဟိုက်စခန်းမှ ပန်ဟိုက်ရွာဟောင်းဖြတ်ပြီး အရှေ့ဘက်သို့ ချီတက်ခဲ့သည်။ တပ်ရင်းနှစ်ရင်းပါ စစ်ကြောင်းကြီးဖြစ်၍ ဝန်ထမ်းများပါ ပေါင်းလိုက်သော် အင်အားတစ်ထောင်ကျော် ရှိမည်ထင်၏။ ဤလူတန်း ကြီးနှင့် ချီတက်မှုက မလွယ်၊ တောတိုးနေပါက ရည်မှန်းချက်မချိန်မီ မရောက်မည် မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် လမ်းညာသုံးရန် မှာရ၏။

မနက် (၀၇း၀၀)နာရီတွင် ပန်ဟိုက်စခန်းမှ စထွက်ရာ စခန်းအောက်ခြေ ရေချောင်းကလေးသို့ (၀၇း၃၀)ချိန် ကျွန်တော်တို့

ဗျူဟာအဖွဲ့နှင့် ခလရ(၄) ရောက်သွား၏။ ရေချောင်းမှ ကျောက်တုံး အပိုင်းလေးများအား တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး နှင်းကူးရ၏။ ကျွန်တော်ကူးပြီး ဆယ်ဦး မြောက်တွင် “အုမ်း”ကနဲ နောက်မှ နှင်းမိုင်းပေါက်ကွဲသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသည့် ဗျူဟာလုံခြုံရေး တပ်စုမှ စစ်သည်တစ်ဦးမိုင်းနှင်းသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ဘယ်ခြေချင်းဝတ်က ပြတ်သွား၏။ တအိအိပြီးပြုနေသည့် ရဲဘော်အား ချက်ချင်း First Aid လုပ်ပြီး စခန်းပြန်ပို့ကာ ဖိပွန်သို့ ဆက်ထွက်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့၏။ အလုပ်မှ မစရသေးဘူး၊ ပြဿနာက တက်ပေပြီ။

“ က- ကိုစောနု၊ ရှေ့မှာတော့ မိုင်းချည်းနေမှာပဲ၊ အားလုံး သတိသာ ထားသွားခိုင်း၊ မိုင်း သိပ်ကြောက်နေရင်လဲ ရည်မှန်းချက် အချိန်မီရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ”

ခလရ(၄) တပ်ရင်းမှူး၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစောနုအား မှာရ၏။ ပန်ဟိုက်စခန်းအား ကွေ့ပတ်ပြီး ပန်ဟိုက်ရွာပျက်အား ဖြတ်၍ အရှေ့ဘက်သို့ ချီတက်ခဲ့ရာ မနက်(၁၀:၀၀)ချိန်ခန့်တွင် ဘွားကနဲ KNU တို့၏ သစ်ထုတ်လမ်းမကြီးတစ်ခုအား သွားတွေ့၏။ KNU တို့ကား ပန်ဟိုက်အနီးမှာပင် သစ်ခိုးထုတ်သွားခဲ့ကြဘူးပေသည်။ တကယ့်စောရ အကြီးစားများပါပေ။

ညနေစောင်းတွင် ပန်ဟိုက်အရှေ့ဘက် (၅)မိုင်အကွာခန့်ရှိ မယ်ခေါ်ကလိုချောင်းဘေးမှ ဘော်ဘွားကြီးရွာကလေးသို့ ရောက်သည်။ ရွာသားသုံးလေးဦးသာ မြင်လိုက်ရပြီး အတွေ့မခံပဲ ခုန်ချထွက်ပြေး သွား၏။ အိမ်လေးဆယ့်ငါးလုံးခန့် တွေ့ရသည်။ ရွာသားသုံးဦးခန့်မျှ ပြေးသည့် အိမ်ကလေးအား ဝိုင်းရှင်းရာ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစိုးဝင်း၏ ခမရ(၁၁၆)က M-21 သေနတ်တစ်လက်နှင့် ကျည်လေးငါးဆယ် ရလိုက်၏။

“ဗျူဟာမှူးရေ- ဈေးဦးပေါက်ပြီ”
ဂျီသန်းအသစ် ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ထွေးက ဝမ်းသာအားရဖြော၏။
“ဒါလောက်နဲ့ မရသေးဘူးကွ၊ ခိုကြာခိုရမှ ဖြစ်မယ်”
ထိုနေ့က တပ်ရင်းနှစ်ရင်းနှင့် မယ်ခေါ်ကလိုချောင်းဘေးတွင် ဖြစ်သလို အခြေပြုရ ပါတော့သည်။

နောက်နေ့ ဖေဖော်ဝါရီလ (၇)ရက်တွင် ဘော်ဘွားကြီးမှ ဆက်ထွက်၏။ ပွိုင့်ကား ခလရ(၄)မှ ဖြစ်၏။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးစောနု၊ ဗိုလ်မှူး အုံးမြင့်၊ ဗိုလ်မှူးအုံးလှိုင်၊ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်အေးတို့ကား ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးနေသည့် ဒါးကောက် Fighter များဖြစ်၏။

“ က- ကိုစောနု၊ မောင်ရင်တို့ အစွမ်းပြစမ်းပါဦး၊ ခိုကြာခို ရောက်တဲ့အထိ တာဝန်ယူရမယ်နော် ”

ဘော်ဘွားကြီးမှ အရှေ့ဘက်ဘူးလုံးကြီးတောင်တန်းအား ဖြတ်ချ လိုက်ပါက ခိုကြာခိုသို့ ရောက်မည်ဖြစ်၏။ လမ်းတွေကတော့ အဖုံသား ဖြစ်သည်။ တောကလည်း သစ်တွေခုတ်ထား၍ သိပ်တော့ တိုးစရာ မလိုလှပါ။ တောင်တွေကလည်း သိပ်တော့ မမြင့်၊ ဘူးလုံးကြီး တောင်ထိပ် ပင်လျှင် ၂၉၆၈-ပေသာ ရှိ၏။ လူသွားလမ်းများအတိုင်းသာ ချီတက် စေ၏။

ဘူးလုံးကြီးတောင်ကြောအတက်တွင် ကျွန်တော်သည် ပွိုင့်မှ ဗိုလ်မှူးအုံးမြင့်စစ်ကြောင်း နှင့် လိုက်သွားရာ မနက်(၁၁:၀၀)နာရီခန့်၌ တောင်ထိပ်အရောက် ထိပ်မှ စောင့်ကြိုနေသည့် ရန်သူအင်အား ပါးဆယ်ခန့်မှ ရုတ်တရက် တဖေါင်းဖေါင်းဖြင့် စတင်ပစ်ခတ်ပါတော့ သည်။

ရန်သူနှင့် ကျွန်တော့်နေရာမှာ ကိုက်လေးငါးရာသာ ဝေး၍ လက်နက်ငယ် ကျည်ဆန်များက တခွိုးခွိုး ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်နေ၏။

“ဗျူဟာမှူး၊ ခဏလေးစောင့်ပြီး လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ နေပါဦး မင်ဗျ ”

ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ထွေးနှင့် ဂျီတူး ဗိုလ်မှူးဌေးနိုင်တို့က သတိ ပေး၏။

“ရပါတယ်ကွ၊ ရန်သူနဲ့ဆိုရင် ကျည်အားနဲ့ ဖိပစ်ရှင်းခိုင်းကွ၊ ကောင်တွေ ဟန့်စစ်ဆင်တာပါကွာ၊ ပင်မစခန်းကြီးရပို့ အရေးကြီးတယ်၊ ပင်မရန်သူလွတ်သွားမယ် ”

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်နေသည့် တောင်တမာပင်ကြီး မှာကမှ ထလိုက်ရာ “အုမ်း” “အုမ်း”ဟူသော အသံနှင့်အတူ M-79 နှစ်လုံးက ကျွန်တော်တို့အနီး ကျရောက် ပေါက်ကွဲလာ၏။ တစ်လုံးက

ကျွန်တော်နှင့်မလှမ်းမကမ်း ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်တွင် မြေပေါ်၌ ကျရောက် ပေါက်ကွဲသွား၏။ တစ်လုံးကမူ အံ့ဩစရာ၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှ တောင်တမာပင် အကိုင်းဆုံသို့ ထိမှန်ပေါက်ကွဲသွား၏။ သစ်ခက်များက ပဲ့ရွဲပြီး အောက်သို့ ကျကုန်၏။

“ဟိုက်- သစ်ခက်တွေဟေ့”

ကျည်ဆန်များကတော့ နမ်းပြီးရင်း နမ်းနေပေပြီ။

“ကိုစောနု- ၆၀-မမနဲ့ RPG သုံးပြီး အတင်းလုံးခိုင်းပါ အချိန်မဆွဲနဲ့”

ခလရ(၄)က KNU နဲ့ အပွဲပွဲနွဲ့လာသည့် တပ်ရင်းဖြစ်၍ လူအား၊ ကျည်အားဖိသုံးပြီး “ကျား- ကျား- ကျား”ဟုအော်ကာ အတင်း တက်လိုက်ရာ တိုက်ပွဲမှာ နာရီဝက်အတွင်း ပြီးဆုံးသွား၏။ ဆုတ်ခွါရာ ရန်သူတွေထိပ်ချစ်လိုက်ရှင်းရာ ညနေစောင်းတွင် ယိုကိုကလီး ချောင်းဖျားသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူတစ်လောင်းနှင့် ကာဘိုင်တစ်လက် ရလိုက်၏။ တပ်ရင်းနှစ်ရင်းလုံး ဈေးဦးပေါက်သွား ပေပြီ။

ထိုနေ့က ရန်သူဟန်စစ်ကြောင့် ယိုကိုကလီးချောင်းဖျားမှာ အိပ်လိုက်ရ၏။ ဖေဖော်ဝါရီလ (၈)ရက်နေ့တွင်ကား ခလရ(၄)ကိုပစ် ရွေ့မှ ဆက်ထွက်ခိုင်းရ၏။ ချပ်ကြိုချပ်ကြား ဆင်သွားလမ်းများ၊ ဝါးရုံတော ကြီးများကိုဖြတ်၍ စစ်ကြောင်းကြီးအား အရှေ့ဘက် သံလွင်မြစ် ရှိရာသို့ ထိုးချလိုက်၏။ လမ်းတွင်မူ ခုတ်လက်စ ကျွန်းပင်များကို စတင်တွေ့ရ သည်။ နေ့လည်လောက်၌ ယိုကိုကလီးချောင်းဘေးတွင်ပင် ထမင်းစားပြီး ဆက်ထွက်ခဲ့၏။ ညနေ (၃)နာရီတွင်ကား သံလွင်မြစ်ကို စမြင်ရပေသည်။

“ဗျူဟာမှူး၊ သံလွင်တွေ့ပြီ”

ခလရ(၄)မှ သတင်းပို့၏။

သံလွင်တွေ့ပြီး မကြာမီပင် “ဖုတ် ဖုတ်၊ ဖုတ် ဖုတ်”နှင့် မော်တော်သံအား စကြားရ၏။

“ဟေ့- မော်တော်သံတွေ ကြားပြီကွ၊ အဲဒီနေရာ ခိုကြာခိုပါ သွားပေတော့”

ကျွန်တော်က မြေပုံကြည့်၍ အရှေ့တောင်ဘက်ကို ညွှန်ပုံ လိုက်၏။

ညနေ (၁၆:၀၀)နာရီခန့်တွင် သံလွင်မြစ်ဘေး၌ ကျွန်းစိုက်ခင်း များနှင့် ကျွန်းအိမ်လေးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး တွေ့လာရ၏။ မြေပုံ ထပ်ကြည့်ရာ ဖါပွန်ဗျူဟာမှပေးလိုက်သည့် ခိုကြာခိုစခန်း မြေပုံညွှန်းနှင့် ကိုက်နေ၏။

“ကဲ- ကိုစောနု၊ မြေပုံညွှန်းတော့ ကိုက်နေပြီ၊ ရှေ့ကနေရာ ခိုကြာခိုပဲ၊ လုပ်ပေတော့”

ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ပြေးတပ်ရင်းတစ်ရင်းလုံး ညနေ (၁၆:၃၀) ခန့်ခန့်တွင် မြေပုံပါ ခိုကြာခို စခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို သိမ်းမိ၏။ ခုခံမည့် သူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါ။ ကျွန်းအိမ်ကြီးလေးလုံးနှင့် ကျွန်းခွဲသားများ၊ ကျွန်းစိုက်ခင်းများ မသယ်နိုင်၍ ထားခဲ့သော ဆန်အိတ်လေးငါးအိတ်နှင့် စာရွက်စာတမ်းများ ဖြစ်ပါသည်။ စာရွက်စာတမ်းများ ဖတ်လိုက်မှ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသည့် နေရာမှာ ခိုကြာခိုမှန်း အသေအချာသိရ ပါတော့သည်။ ခိုကြာခိုကား စစ်စခန်းဆိုသည်ထက် သစ်စခန်းဆိုက ပိုမှန်ပါလိမ့်မည်။

ရန်သူ့သစ်စခန်းကြီးအား စစ်ဆေးနေစဉ် စက်လှေသံများကြား ရရာ စခန်းနှင့်လှေဆိပ်မှာ ကိုက်ငါးရာခန့်သာ ဝေး၍ -

“ဟ- စက်လှေသံကွ၊ သွားကြည့်ကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို လှေဆိပ်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လှေဆိပ် ရောက်သည်နှင့် မြင်ကွင်းအတွင်း ABSDF ဒေါင်းအလံလွှင့်လာသည့် စက်လှေတစ်စီးဝင်လာ၏။ လှေပေါ်တွင် ကျားယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည့် လူလေးဦးလိုက်ပါလာရာ -

“ဟေ့- သူပုန်ဟ၊ ပစ်- ပစ်” ကျွန်တော်က အော်ပြောလိုက်၏။

အသံဆုံးသည်နှင့် နောက်က တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် လှမ်းပစ်ပါ တော့သည်။

ကမ်းနားမှ အသင့်နေရာယူထားသည့် ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်အေး တပ်ခွဲမှလည်း၊ တဒိုင်း ဒိုင်း၊ တဒိုင်း ဒိုင်းဖြင့် ဝိုင်းပစ်လိုက်ကြရာ လှေပေါ် တွင် ပါလာသူအားလုံးမှာ ကောင်းစွာပင် မခုခံနိုင်ပဲ ကျဆုံးသွားကြ၏။ မရက အပစ်ရပ်သွားသော်လည်း နောက်က တဒိုင်း ဒိုင်းနှင့် လှေပစ်ပစ် မရ၍ ကျည်ဆန်များခေါင်းပေါ်မှကျော်နေရာ -

“ဟေ့ကောင်တွေ- အရမ်းမပစ်နဲ့၊ သူပုန်မမှန်ပဲ မင်းတို့အဖေ ပါလာမှန်နေဦးမယ်”

ဟု လှမ်းတားရသေး၏။

လှေမှာ ရေလယ်ခေါင်တွင် ချာချာလည်နေသဖြင့် ရေကူးတတ်သည့် ရဲဘော်များက လှေအား သွားဆွဲကြ၏။ လှေပေါ်တွင်ကား အလောင်းလေးလောင်းပါလာ၏။ ABSDF မှ သုံးလောင်းနှင့် KNU မှ တစ်လောင်းဖြစ်၏။ လှေပေါ်မှ ပွိုင့်-၃၂ ပစ္စုတိုတစ်လက်အပါအဝင် လက်နက်ငယ်လေးလက်၊ Icom စကားပြောစက်ငယ်တစ်လုံးနှင့် ဆန်အိတ်နှစ်ဆယ်ကျော် သိမ်းဆည်းရမိ၏။ စာရွက်စာတမ်းများအရ ABSDF သုံးဦးမှာ နိုင်အောင်အုပ်စု၏ ဒါးကွင်းစခန်းမှ ထွက်လာသည့် ဗဟိုကော်မတီဝင် စစ်ထောက်တာဝန်ခံနှင့် အဖွဲ့ဖြစ်၏။ KNU မှ ကျဆုံးသွားသူကား စခန်းရွှေ့ပြောင်းရန် လိုက်ပို့ပေးသည့် ရင်း-၁၉ မှ အရာရှိငယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ခရာကြီးအဝါတပ်ထား၏။ အားလုံးကို ကောင်းစွာ မြှုပ်နှံပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လှေအား ဝိုင်းကြည့်နေစဉ် သံလွင်အရှေ့ဘက်ကမ်း၊ ယိုးဒယားနိုင်ငံမှ ၎င်းတို့နိုင်ငံ အလံတစ်ခုလွင့်ထူလာ၏။ ရဲကင်းစခန်းဟု အတူလိုက်ပါလာသူ ရဲဘော် စောချစ်အောင်က ပြော၍ သိရပါသည်။ ယခုမှ အလန်တကြားအလံလွင့်ထူလာသည်ကို ကြည့်ရင်း ပြုံးမိပါသေးသည်။

ခိုကြာခိုစခန်းကြီးနှင့် ရန်သူလေးဦး၊ လက်နက်ငယ်လေးလက်၊ စက်လှေတစ်စီးရလိုက်ရာ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်သွား၏။ ကျွန်းသစ်လှ၊ ကလည်း အလုံးသုံးလေးရာလောက် ရှိမည် ထင်၏။ သစ်စက်လည်တွေ့ထားပါသည်။

ဖါပွန်မြောက်ခြမ်း ပထမရည်မှန်းချက်အောင်မြင်ပါပြီ။

* *

ခိုကြာခိုရလိုက်၍ ရှေ့တန်းအုပ်မမှ ကျေနပ်သွား၏။ သုံးလေးရက်အတွင်း လက်နက် (၆)လက်၊ အလောင်း (၆)လောင်းနှင့် စခန်းကြီးကိုပါ သိမ်းဆည်းရမိလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ဗျူဟာများ အစီအစဉ်ဖြင့် ဆက်ရှာပါဆို၍ မြောက်ဘက်သို့ ဆက်ထွက်ခဲ့၏။

ဤနေရာတွင် ပြီးစရာလေးတစ်ခုပြောလိုပါသေးသည်။

ခိုကြာခိုမှထွက်မီ တစ်ရက်တွင် ညနေစောင်း၌ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်အေးနှင့် ၎င်း၏တပ်ခွဲမှ စစ်သည်လေးငါးဦးကိုခေါ်

သံလွင်ကမ်းနားသို့ ဆင်းကြည့်လိုက်၏။ အရှေ့ဘက်ကမ်းတား ယိုးဒယားနိုင်ငံဖြစ်၏။ အလံလွင့်ထားသော Outpost စခန်းတစ်ခုလည်း ရှိ၏။ DKBA များ ပြောပြချက်အရ ရဲစခန်းဟုတော့ သိထားပါသည်။ သံလွင်မြစ်ရေကျနေ၍ ရေပြင်အကျယ်မှာ ကိုက်သုံးရာထက် ပိုမည် မထင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အခြေအနေကိုကြည့်ရင်း ရေစပ်ဆင်းလိုက်သည်။

“အဘ- ရေစပ်မဆင်းနဲ့လေ၊ ဟိုဘက်က လှမ်းပစ်နေဦးမယ်”

အတူပါလာသည့် ခလရ(၄)မှ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်အေးက တားလိုက်သည်။

“ရပါတယ်ကွ၊ နဲ့နဲ့လှေလာချင်လို့ပါ။ ယိုးဒယားရဲစခန်းရှိတယ် ဆိုရင် ရန်သူလဲ မရှိလောက်ပါဘူး၊ ရှိလဲ မပစ်ရဲပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် ရေစပ်ရောက်သွားချိန်တွင် တစ်ဘက်ကမ်းမှ ကျားအင်္ကျီဝတ်ထားသည့် M-16 သေနတ်များ လွယ်ထားသည့် KNU ဟုယူဆရသူသုံးဦး ရေစပ်ဆင်းလာ၏။ သူတို့ သုံးဦးက ရေစပ်ရောက်တော့ သေနတ်များလွယ်လျက်ကပင် -

“ဟေ့- ယောက်ဖတို့၊ ထမင်းစားပြီးပြီလားဟေ့”

ဟု လှမ်းအော်တော့သည်။

“မစားရသေးဘူးကွ၊ ချက်တုန်း”

ကျွန်တော်တို့ထဲမှ နှုတ်သွက်လျှာသွက် စစ်သည်တစ်ဦးက ပြန်အော်လိုက်၏။

“ဘာချက်လဲ၊ ကြက်သားဟင်းလေးဘာလေး မချက်ဘူးလားကွ”

“မင်းတို့က ချန်မှ မထားခဲ့ပါ၊ ကြက်တွေအကုန် သယ်သွားတာ၊ တယ်က ကြက်သား ချက်နိုင်မှာလဲ”

ကြက်ခြံများတွေ့သော်လည်း ကြက်မတွေ့၍ ပြောခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါဆို ဘာဟင်းချက်လဲကွ”

“သတော်သီးပဲ ချက်တယ်ဟေ့”

ထိုအခါ ထိုကျားအင်္ကျီဝတ်သုံးဦးက သေနတ်လွှဲစစ်ရင်း တဟားဟား ရယ်မောကာ ကမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်ဘက်ကမ်းမှ ရန်သူသုံးဦးနှင့် ကျွန်တော်စစ်သည်များ အပြန်အလှန် အော်ဟစ်ပြောဆိုကြသည်ကို ကြည့်ရင်း -

“ ဪ- တာဝန်အရသာ ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေရတာ၊ တကယ်တော့ အားလုံးက ပြည်ထောင်စုသား ညီရင်းအစ်ကိုတွေပါပဲ။ ဟိုတုန်းကလဲ အင်းဝနဲ့ ဟံသာဝတီ၊ တောင်ငူနဲ့ ပဲခူးအမျိုးအချင်းချင်း၊ စစ်ထိုးခဲ့ကြတုန်းကလဲ စစ်နားချိန်မှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အခေါ်အပြော ရှိခဲ့ကြတာပဲ ”

ဟု ရာဇဝင်နှင့်ချီးကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေးကာ ပြီးမိပါသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ခိုကြာခိုမှ မြောက်ဘက်သို့ ဆက်ထွက်ခဲ့၏။ မြောက်ဘက် အူဒါကလီးနှင့် ဆီကော်ကလီးဘက်တွင် KNU ရင်း-၁၀၂ နှင့် Woman Corp ခေါ် အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့ စခန်းများရှိသည်။ ခိုကြာခိုမှ အတော်သွားရပါသည်။ ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း သွားက တစ်ဖက်နိုင်ပုံမှ မြင်နိုင်သဖြင့် အတွင်းလမ်းက ချိတက်ခဲ့၏။ စခန်းနားရောက်ခါနီးမှ ပွိုင့်က တပ်စိတ်မှူး မိုင်းနင်းမိ၏။ ထမ်းခေါ်ခဲ့ရပါသည်။ ညနေတွင်ကာ၊ ရင်း-၁၀၂ စခန်းကို သိမ်းဆည်းရမိပါသည်။ တဲအလုံးပေါင်း ၄၀-ခန့် ရှိ၏။ သစ်ခွဲသားများ၊ ကားဘီးရာများတွေ့၍ လှမ်းကြည့်ရာ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ကားဝါကြီးတစ်စီး Hilux ကားအဖြူတစ်စီးနှင့် ကျားအင်္ကျီဝတ် သုံးလေးငါးဦး၊ M-16 ကိုယ်စီဖြင့် ကိုယ်ရောင်ပြနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ ခွေးမသားတွေ၊ လက်မတင်ကလေး လွတ်သွားတယ် ”

အတူပါလာသည့် DKBA မှ စောချစ်အောင်က ပြောလိုက်၏။ ဒီဂွင်မှာ သူ့နေဘူးသည်ဆိုပဲ။ ထိုနေ့က ရင်း-၁၀၂ စခန်းအနီးမှ လွတ်နေသည့် နွားလေးငါးကောင်နှင့် ဆိတ်သုံးလေးကောင်က ကျွန်တော်တို့ စစ်သည်များ၏အသားရိက္ခာကို ဖြည့်ဆည်းလိုက်သဖြင့် အမောတော့ ပြေသွားပါသည်။ ထိုနေ့ညနေက အသားဟင်းချက်စားရင်း “ယောက်ဖ ရေ- ဆိတ်သားနဲ့ အမဲသားချက်ပြီဟေ့”ဟု စစ်သည်များအား ဟိုဘက်ကမ်းသို့ လှမ်းအော်ခိုင်းချင်ပါသေးသည်။ ဒေါတခွါများ မတွေ့တော့၍ မခိုင်းဖြစ်တော့ပါ။ အစားကောင်းကောင်းစား၍ နံနံနာပြု သည့်အခါ ဒါပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ စိတ်ကူးရသေး၏။ ရှေ့တန်း တပ်မက ဒါလောက်နဲ့တော့ ပြီးမည် မထင်ပါ။

* * *

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ရှေ့တန်းတပ်မမှ မြောက်ဘက် ဘူဇာဒိုး၊ ဝဲကြီးကွေ့နှင့် ကျောက်ညှပ်ဘက်ရှင်းပါဆို၍ မြောက်ဘက်သို့ တက်ခဲ့ရ၏။ ဘူဇာဒိုးကား မြေပုံ၌ ဘီစကွတ်မုန့် ပုံလိုဖြစ်နေသည့် ဂွင်အတွင်း ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့က အပြင်းချိတက်ရှင်းလင်းရာ ရန်သူများက သံလွင်ကိုဖြတ်ပြီး အရှေ့ဘက်ကူးသွားကြ၏။ လမ်းတစ်လျှောက် ခုတ်ပြီးပုံထားသည့် တွန်းသစ်လုံးများ၊ အိမ်ငယ်လေးများ၊ သစ်စက်ဟောင်းနေရာများသာ မကြာခဏ တွေ့ရ၏။ အချို့သစ်လုံးများတွင် ယိုးဒယားစာများရိုက်ထား၏။

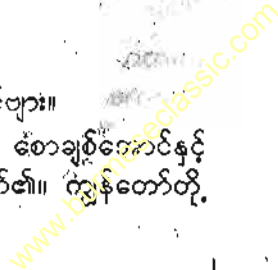
ဘူဇာဒိုးဂွင်အတွင်း တစ်ပတ်ခန့် ကွက်ပြည့်နင်းရှင်းလင်းရာ ရှေ့တန်းတပ်မမှ ကျောက်ညှပ်ရှင်းပြီးက တောင်ဘက်ပြန်ဆင်းပါဟု ဆိုလာ၏။ ကျောက်ညှပ်တွင် ဘာမှမရှိပါ။ ထိတွေ့မှုမရှိ၍ စစ်ကော်ကလီးအတိုင်း ပြန်အထွက်တွင် စစ်သည်နှစ်ဦးမိုင်းနင်းပြန်၏။ မိုင်းကတော့ တခိုင်း ခိုင်းနင်းနေ၏။ နင်းမှသာ နင်းရော၊ ခိုင်းတော့လည်း သွားရပါသည်။ ဗျူဟာမှူးဆိုသော်လည်း နားနားနေနေ မနေနိုင်ပါ။ ဤမြေမှ ဟိုတောင်တန်းယော်ယမ်းလို့သာ ချီပါလေပါပဲ။

ဖိပွန်ကျောက်ညှပ်လမ်းနှင့် သံလွင်မြစ်ကြား လှည့်လည်ရှင်းလင်းရာ ထိတွေ့မှုများ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်၍ ရန်သူတပ်များမှာ တဖြည်းဖြည်းလျော့ပါးသွားတော့၏။ ဖေဖော်ဝါရီလကုန်တွင် လက်နက်ငယ် (၁၄)လက်သိမ်းဆည်းရမိပြီး နယ်မြေတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းပြီး ဖြစ်သွား၏။ ရည်မှန်းချက်တာဝန်ပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ ခလရ(၄)နှင့် ဗျူဟာအဖွဲ့ ဖိပွန်ပြန်ဝင်ရန် ညွှန်ကြားချက် ရ၏။ ဖေဖော်ဝါရီလကုန်တွင် ပန်ဟိုက်မှတစ်ဆင့် ဖိပွန်သို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ရပါ၏။

ဖိပွန်ရောက်တော့ ဖိပွန်ဗျူဟာမှူးကြီးမှ ဂေါက်ပွဲတစ်ပွဲပြုလုပ်၍ ဂုဏ်ပြုပေးပါ၏။

“ က- ခိုကြာခို Operation အတွက် Congratulation ပါဗျာ ”

ဟု အမှတ်တရဆိုလိုက်ပါသည်။ သတိရနေပါသည်။ ဝိဇ္ဇာမှူးကြီးကျော်ဆန်းခင်ဗျား။ ဖိပွန်က ပြန်မည့်နေ့က D.K.B.A မှ စောချစ်အောင်နှင့် စောမင်းသူတို့က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် လာနှုတ်ဆက်၏။ ကျွန်တော်တို့

က ပြန်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ကား ကျန်ခဲ့ကြပေဦးမည်ဖြစ်၏။ တစ်လနီးပါးမျှ စစ်မြေပြင်မှာ အတူနေခဲ့ကြ၍ သံယောဇဉ်တော့ ဖြစ်နေပါပြီ။ သူတို့နှစ်ဦး၏ဘဝကလည်း ထူးဆန်း၏။ စောချစ်အောင်က အငြိမ်းစားတပ်မတော် အရာရှိတစ်ဦး၏ မွေးစားသားဖြစ်၏။ အလယ် တန်း ကျောင်းသားဘဝ ကျောင်းပိတ်ချိန်ခဏ ရွာအပြန်တွင် မမျှော်လင့်ပဲ KNU ထံ ရောက်သွား၏။ KNU တွင် တပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်မှ မယုံဘူးဆိုကာ KNU ဗဟိုမှဖမ်းပြီး မာနယ်ပလောအချုပ်တွင် ထည့်ထား၏။ အချုပ် ဖောက်၍ ပြေးလာသူဖြစ်သည်။ စောမင်းသူကမူ ကျိုက်ကော်၊ သိမ်ဆိပ် အနီး ပိန္နဲတောရွာသားဖြစ်၏။ အဖေမှာ တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစား၊ တပ်ကြပ်ဖြစ်၍ အမေက ထိုရွာသူဖြစ်၏။ အဖေဆုံးပြီး ရွာမှာ ကိုရင်ဝတ်နေစဉ် KNU မှ အတင်းလာခေါ်၍ ပါသွား၏။ KNU ဝိုက် သင်တန်းတက်ပြီး အကောက်ဌာနတွင် တာဝန်ကျ၏။ ABSDF မှ မာနယ်ပလောတွင် အချုပ်ကျနေသည့် ဖြူးမြို့သူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ လေးတစ်ဦးကို လက်ထပ်ယူမှုဖြင့် ရာထူးမှ ချခံရ၏။ ရုံးတင်စစ်ဆေး ခံရ၏။ ယခုအရေးအခင်းတွင် ထွက်ပြေးလာပြီး D.K.B.A နှင့် ပူးပေါင်း ခဲ့၏။ သူက ဖြူးမြို့သူ သူ့ဇနီးလေးအတွက် စိတ်ပူနေရာ၏။ သူ့ဇနီးလည်း လွတ်လာကြောင်း သတင်းရသဖြင့် စိတ်မပူရန် နှစ်သိမ့်ခဲ့ပါသည်။

“အဘရေ- သတိရနေပါတယ်ဗျာ”

သူတို့နှစ်ဦးအား ငွေတစ်ထောင်စီနှင့် စီးကရက်တစ်ကာတွန်စီ ပေးခဲ့ပါ၏။ ဒါလောက်ပဲ တတ်နိုင်သည်လေ။

ဖါပွန်မှ ယာဉ်တန်းဖြင့်ထွက်လာရာ ကမမောင်းသို့ ညနေစောဝါ တွင် ရောက်ပါသည်။ ကမမောင်းတွင်ကား ရှေ့တန်းတပ်မဌာနချုပ် ဖွင့်ထား၏။ တပ်မမှူးကိုယ်တိုင် စစ်ဆင်ရေးအား အနီးကပ်ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲနေ၏။ ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေမျိုးပါ ရှိနေပါသည်။

“က- ဗိုလ်မှူးကြီးသက်ဦး၊ ခင်ဗျား မာနယ်ပလောဘက်မှာ စစ်ကူလိုက်တာရော၊ ဖါပွန်မြောက်ခြမ်းက ခိုကြာခိုတိုက်တာရော၊ ကျေနပ် ပါတယ်ဗျာ”

တပ်မမှူးက ညစာကျွေးရင်း ဂုဏ်ပြုစကားဆို၏။ လူကြီးများ၊ ဂုဏ်ပြုမှုကြောင့် သွေး၊ ချွေးထွက်ရကျိုး နှစ်ပါပြီ။

“အေးဗျာ၊ ဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တာဝန်တစ်ခုပေးဖို့ ကျန်နေသေးတယ်၊ အဲဒါကတော့ ခင်ဗျားဗျူဟာ ကော့ကရိတ်၊ မြဝတီဘက်သွားဖို့ ရှိတယ်၊ ဝစ်ခသစ်ကို ဖေဖော်ဝါရီ တတိယပတ်က ကျွန်တော်တို့ သိမ်းလိုက်ပြီ၊ KNU ဗဟိုနဲ့ အထူး တပ်ရင်း- ၁၀၁ အဖွဲ့တွေ တောင်ဘက်ဆင်းသွားတယ်ဗျာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေက လိုက်ရှင်းနေတယ်၊ ခင်ဗျားက အုပ်ချုပ်မှု ကိစ္စတွေ ဝိုင်းကူပေးဖို့ပဲ၊ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီလား”

“ရပါတယ် တပ်မမှူး၊ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် လုပ်နိုင် ပါတယ်”

“အေးဗျာ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားအတွက် တပ်ရင်းသုံးရင်းတော့ သထုံမှာရှိတဲ့ ဒုတပ်မမှူးက စီစဉ်ထားပါတယ်၊ နက်ဖြန် ဘားအံကသာ စောင့်နေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“ရဲရေရောက်သော် ရွှေကြောက်မဲ့တုန်း၊ နိုင်ငံဝန်၌ ကုမ္ဘာဏ် ယက္ခ နာဂခြင်သို့ ရင်ဆိုင်တွေ့လည်း၊ ခွါ၍မဆန်၊ အသက်စွန့် လော့”

ဆိုသည့်စကားအတိုင်း အလှည့်ကျ မနွဲ့စတမ်းပါပေ။ အသက် စွန့်တန်သင့် စွန့်ရပါလိမ့်မည်။

* * *

ကော့ကရိတ်၊ သက်န်းညီနောင်နှင့် မြဝတီသို့

နောက်နေ့တွင် ကမမောင်းမှ စက်လှေဖြင့် သံလွင်အတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့၏။ ဘားအံရှိ အမှတ်(၄၄) ရှေ့တန်းတပ်မသို့ ဝင်ရောက် သတင်းပို့ရာ စစ်ဦးစီးမှူးပထမတန်း၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးအောင်မင်း (ယခု မီးရထားဝန်ကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်မင်း)က လိုအပ်သည်များ စီစဉ်ပေး၏။

“အစ်ကိုကြီးရေ- Plan ကတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့သုံးရင်း ပီက ထွက်ပြီး ဟိုရောက်ရင် တပ်မမှူးသာ သတင်းပို့ပါဗျာ၊ တပ်မမှူး သက်န်း ညီနောင်မှာ ရှိပါတယ်”

ဘားအံတွင် တစ်ညအိပ်ပြီး သက်န်းညီနောင်သို့ နေလ်ယွက်မှ ရ၏။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဝန်းသိမှ ခမရ(၁၂၀)၊ ပုသိမ်ကြီးမှ ခမရ(၁၁၉) နှင့် မန္တလေးမျက်ပါးရပ်မှ ခမရ(၇၆)တို့ လိုက်ပါလာ၏။

ဘားအံမှ ဂျိုင်းမြစ်ကိုဖြတ်ပြီး ကျုံဒိုးသို့ ရောက်၏။ ကျုံဒိုးမှ တဖန် ကော့ကရိတ်သို့ ရောက်၏။ ဘားအံနှင့် ကျုံဒိုးကြားတွင် နာမည်ကျော်သာမညတောင်အား ဖြတ်ရပါသည်။ လမ်းကောင်းလှပါ၏။ သာသနာ၏အရိပ်အာဝသကြောင့်လား မသိပါ။

ကော့ကရိတ်မှ ဒေါ်နတောင်စွယ်ရှိ အလယ်ဗိုလ်တဲအား ဖြတ်ပြီး သင်္ကန်းညီနောင် ရောက်တော့ မှောင်ပြီ။ တပ်မ(၄၄) တပ်မမှူးအား သွားသတင်းပို့တော့ -

“အေးဗျာ၊ ဗျူဟာမှူးတို့က အရံပါ။ လိုတာ သုံးဖို့ပါ။ သိပ်မှာ စရာ မရှိပါဘူး။ အဲ- ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် မြဝတီတော့ မသွားနဲ့နော်။ ဒီက ခွင့်ပြုမှ သွားပါ။”

တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်တင့်လွင် (ယခု ဖိလစ်ပိုင်သံအမတ်ကြီး)က ဆီးပြောပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လဲ ဒီဘက်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဘယ်မှလဲ မသွားတတ်ပါဘူး။”

ကျွန်တော်နှင့်တပ်မှူးမှာ သင်္ကန်းညီနောင်အထွက်က သစ်စက်ကြီးတွင် တစ်လနီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏တပ်မှူးမှာလည်း ရိက္ခာပို၊ လူနာသယ်ဖြင့်သာ မြဝတီ၊ သင်္ကန်းညီနောင်၊ ကော့ကရိတ်၊ ဘားအံအသွားအပြန် လှုပ်ရှားနေရပါသည်။ တပ်မမှူးမှာ သည့်အတိုင်း မြဝတီတော့ လုံးစမသွားခဲ့သဖြင့် မရောက်ဘူးခဲ့ပါ။ အမိန့်နာခံရပါသည်။ စစ်သားဖြစ်၍ သင်္ကန်းညီနောင်နေပြီး မြဝတီနှင့် လွဲခဲ့ရပါသည်။

KNU ဗဟိုလည်း တပ်မဟာ(၆)ဝင်ထဲဝင်၍ ဗဟိုအတွက် နေရာသစ်ရှာနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကနဲလေးမော်ခီးဝင်ထဲ ကျွန်တော်တို့ တပ်မှူး ဝင်ရှင်းကြ၏။ ဘာမှတော့ သိပ်မထူးလှပါ။ ရန်သူခြေမချနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဟုတ်တိပတ်တိဘာမှ အလုပ်မရှိပဲ ရက်သတ္တ သုံးပတ်မျှ ကြာသွား၏။ မတ်လ (၂၂)ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ပြီးဆုံးသွား၏။ တပ်မ(၄၄)နေရာတွင် ကွပ်ကဲမှုယူထားသည့် ဘားအံတစ်မ(၂၂)မှ ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်သိန်းဆွေက -

“ကဲ- ဗျူဟာမှူးနဲ့အဖွဲ့၊ တာဝန်ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။”

ထိုနေ့ Briefing တွင် အထက်ပါအတိုင်း ပြောကြားသဖြင့် မတ်လ (၂၃)ရက်နေ့တွင် သင်္ကန်းညီနောင်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့၏။ မပြန်မီ အမှတ်တရမေ့အတွက် မြဝတီမှ Sling Bag တစ်လုံးမှာလိုက်ပါသည်။ အချိန်မီ ရောက်လာ၏။ အတော်ကောင်းသဖြင့် အိမ်အပြန် မျက်နှာလှ သွားပါ၏။ အိတ်ကလေးပြု၍ မေ့ကို ချောရပါဦးမည်။

စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီ

မနေ့သားကြီးက ဘားအံအထိ လာစောင့်နေကြ၏။ အပြန် တစ်ညအတွက် သထုံတွင် အိပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသီဟသူရတင်အောင်မြင့်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ သတင်းပို့လိုက်၏။ စစ်ဆင်ရေး အခြေအနေများကို ရှင်းလင်းတင်ပြခဲ့သည်။ တပ်မမှူးက ကျွန်တော့်အား စစ်ကိုင်းပြန်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီဟု ဆို၏။ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီဆိုရင်လည်း ကောင်းတာပါပဲ။ နားရတာပေါ့။ ဗိုက်နာနေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဟို ကျသောင်းဆိပ်မှာကတည်းက gastric ပြန်ထပြီး နာနေတာ၊ နာတယ်ပြောရင် လူကြီးတွေ အမြဲအပြင်ခံရမှာစိုး၍ မပြောပဲနေခဲ့တာ၊ ယမကာမမှီဝဲနိုင်တာ တောင် ကြာပြီ။

ဒုတပ်မမှူးအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းသတင်းပို့၍ နောက်နေ့ စောစောပင် သထုံကထွက်ခဲ့ရာ ဒေရိုင်ဘာသားတော်မောင်က Run through တစ်နာရီ ကီလိုမီတာ ၁၀၀-ခန့် မောင်း၏။ အိပ်ချိန်အမှီ စစ်ကိုင်းပြန်ရောက်ပါသည်။ မိုင်ငါးရာခန့် ရှိပါလိမ့်မည်။

စစ်ကိုင်းပြန်ရောက်တော့ gastric ကို အတော်ကုလိုက်ရ၏။ တစ်လခန့် ကုလိုက်မှ ပျောက်ပါတော့သည်။ စစ်မြေပြင်က ပြန်ရောက်သည်မှာ မကြာသေးသဖြင့် ညဆို ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ လန့်လန့်နိုးနေ၏။ ဗုံးသံ၊ အမြောက်သံများ ကြားကြားနေ၏။ မေက သတိပေးလိုက်မှ အလန်ပြေသွား၏။ အေးစေဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ်အတော်လုပ်ယူ ရပါသည်။

* *

မတ်လကုန်တွင် ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသီဟသူရ ဒေရိုင်ဘာ မြင့်ဦး promotion ထွက်သွား၏။ သူ့နေရာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးသူရ အေးမြင့်အား ဒုတပ်မမှူးခန့်ထား၏။ ၁၉၉၅ သင်္ကြန်အပြိုအကွဲ ဗိုလ်မှူး

ကြီး သူရအေးမြင့်ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် သွားကြိုခဲ့၏။ သူကား ကျွန်တော်နှင့် တပ်မ(၇၇)တွင် တပ်ရင်းမှူးအတူတူ လုပ်ဘက်များဖြစ်ရာ အထူးခင်မင်ခဲ့သူများဖြစ်၏။ မေလတွင် ကျွန်တော်တို့ တပ်မတစ်ခုလုံး ရှေ့တန်းမှ ပြန်ဝင်လာကြ၏။ ကျွန်တော်မှာ ဝမ်းလျောသဖြင့် ဆေးရုံတက်နေရရာ တပ်မမှူးအား မကြိုဆိုနိုင်ခဲ့ပါ။ ဆေးရုံမှဆင်းသည့်အခါ တပ်မမှူးနှင့်တွေ့၍ စစ်ဆင်ရေးအတွေ့အကြုံများအား ဆွေးနွေးပြောဆိုဖြစ်ပါသည်။

“အေးဗျာ၊ ဒီတစ်ခေါက်လဲ ခင်ဗျားပင်ပန်းပါတယ်၊ နေလဲ မကောင်းဘူးဆိုတော့ ရန်ကုန်ဆင်းပြီး Medical Check Up လေး သွားလုပ်ပါလား။”

ဟု ဂရုဏာသက်စွာ ဆို၏။ ရန်ကုန်မရောက်တာ ကြာပြီ။ ကလေးများနှင့်တွေ့ရင်း ဆေးစစ်ရင် ကောင်းမည်။ မေနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ရန်ကုန်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ဆေးစစ်ဖို့ D.S.G.H သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ စစ်သားဆိုတာ မိသားစုခဏမြင်ပြီးရင် ပြီးတာပါပဲ။

ရန်ကုန်ကပြန်လာတော့ လေးလပတ်အစည်းအဝေးလုပ်သည်။ ထိုအစည်းအဝေး ကာလမှာပင် မမျှော်လင့်သော အပြောင်းအလဲကြီး တစ်ခုပေါ်ပေါက်လာပါတော့သည်။

ရာထူးတက်သွားသည့် ကျွန်တော် တပ်မမှူး

ထိုအပြောင်းအလဲနှင့်ဆက်စပ်သည့် ထူးဆန်းတာလေးတစ်ခုအား ပြောလိုပါသေးသည်။

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ နှစ်ကုန်ခါနီးနေ့တစ်နေ့ နံနက်ခင်း။ ကျွန်တော်သည် ကမမောင်းမှ သထုံသို့ ပြန်ရောက်ပြီး သထုံ၊ ဖါပွန်ယာဉ်တန်း ပြေးဆွဲနိုင်ရေး စီစဉ်နေ၏။ ကျွန်တော်၏နည်းဗျူဟာ (၃၃၁)အား တပ်မမှူး၏ အမိန့်နာခံရန် စုစည်း၍ သထုံတွင် စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ကာလဖြစ်၏။

“ကိုသက်ဦးရှေ့- မြသပိတ်တောင်ဘုရားထီးတင်ပွဲရှိတယ်ဗျာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ပါဦး။”

တပ်မမှူးကခေါ်သဖြင့် ထိုနေ့မနက် (၈)နာရီခန့်က မနက်စာ Breakfastစားအပြီးတပ်မမှူးနှင့်အတူ မြသပိတ်တောင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

သထုံမြို့၏အရှေ့ဘက်ရှိ မြသပိတ်တောင်သို့ ခဏသာ ကားမောင်းရသည်။ ရောက်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ရောက်တော့ ထီးတင်နေပါပြီ။ ဘုရားမှာ ဉာဏ်တော်အတော်မြင့်ပါသည်။ ပေ- ၇၀၊ ၈၀ ခန့်ထက်မနည်း ရှိမည်ထင်၏။ ထီးတင်သည့် အဖွဲ့မှာ တိမ်ကြားထီးတော်တင်အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ထီးတင်သည့် ငြိမ်းများကြားမှ ထီးတင်သည့်အဖွဲ့မှ ငွေစက္ကူအသစ်များကြိုချနေရာ ပရိသတ်က တိုးဝှေ့လှယက်နေကြ၏။ ကျွန်တော်နှင့် တပ်မမှူးသည် ဘုရားကြီးဘေး တောင်ကုန်းအခြေရှိ ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့် ဝါးကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်တွင် အတူထိုင်ရင်း ဘုရားထီးတင်သည်ကို ကြည့်နေကြ၏။ တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ထီးတင်သည့် ကိစ္စကြီး ပြီးမြောက်သွား၏။

ထီးတင်သည့်နေရာမှ လူတစ်ယောက်သည် စက်ကြိုးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဝါးကွပ်ပျစ် နေရာလေးသို့ ဆင်းချလာ၏။ ယနေ့ခေတ် တရုတ်သိုင်းကားများထဲမှ လေသိုင်းဆရာတစ်ဦး၏ လှုပ်ရှားမှုမျိုးဖြင့် ဖြုတ်ကန်ဆို ကျွန်တော်တို့နားရောက်လာသည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် အသားဖြူဖြူ ရုပ်ခပ်ချောချောဖြစ်၏။ ထူးဆန်းသည်က ထိုသူသည် အပေါ်အောက် အစိမ်းရောင်ရှေးပုဂံခေတ် အဝတ်အစားများနှင့်ဖြစ်သဖြင့် ရုပ်ရှင်မင်းသားများလေလားဟု အောက်မေ့မိသေး၏။

“တပ်မမှူးတို့ရောက်နေတာ ကြာပြီလားခင်ဗျ”

သူက ဝါးကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော်တို့အား မေးလိုက်သည်။

“ခုနလေးကပါပဲ”

“ဪ- ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ထီးတော်တင်ပွဲကြီးကတော့ အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးသွားပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဒီတိမ်ကြားအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် သန်းလှပါ ခင်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်တို့အနားဝင်ထိုင်၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ် သောက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်အရင်က တစ်ခါမှ မသိဘူးကြ၍ ဘာမှပြောစရာ စကားမရှိဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် ထိုပုဂံခေတ်အဝတ်အစားနှင့် ဦးသန်းလှဆိုသူမှ ရုတ်တရက် တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ထွက်ဘက်လှည့်ပြီး ဆိုင်းမဆင့်၊ ငုံမပါဖြင့် -

“ တပ်မမှူး၊ လာမယ့်ဇွန်လမှာ ရာထူးတက်ပြီး ပြောင်းရလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောချလိုက်သည်။

တပ်မမှူးကလည်း ရုတ်တရက်မို့ အံ့အားသင့်သွား၏။ သို့ရာတွင် ဘာမှတော့ မပြော၊ ထိုစဉ် တပ်မ(၂၂)မှ နည်းဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်သိန်းလင်းရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အခြားစကားများသာ ပြောဖြစ်ကြ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ထိုကဲ့သို့ လွတ်ကနဲပြောလိုက်သည်မှာ မှန်သွားပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၁၅)ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့တပ်မ(၃၃) တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ထွတ်သည် အရှေ့ပိုင်း တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ တိုင်းမှူးတာဝန်ဖြင့် ရာထူးတစ်ဆင့်တိုးကာ ပြောင်းရသောကြောင့်ပါတည်း။

* *

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်တပ်မမှူးတို့၏ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဘွယ်များကို ပြန်ပြောင်းတင်ပြလို ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ထွတ်တို့သည် ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ကျွန်တော်တပ်မ(၈၈) ဂျီတူးဘဝက စသိခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်က သူက ချင်း(၁) တပ်ရင်းမှူးဖြစ်၏။ ဂျီတူးနှင့် တပ်ရင်းမှူးဘဝ တစ်နှစ်နီးပါး ရင်းနှီးခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ဝေးသွားကြ၏။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် ဗျူဟာမှူးဖြစ်ကာစတွင် သူက တပ်မ(၂၂) ဒုတပ်မမှူးဖြစ်၏။ မာနယ်ပလော အသွားအပြန် ဆုံကြ၏။ သူ့တပ်မရိပ်သာတွင် နားခိုခဲ့ရရာ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုလိုက်၏။ တိုက်ပွဲရပ်နားပြီး အပြန်တွင်လည်း သူတို့ရိပ်သာ၌ ပြန်လည်ခိုနားခဲ့ရပြန်၏။

၁၉၉၂ ခု၊ စက်တင်ဘာလတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ထွတ် တပ်မ(၃၃) တပ်မမှူးဖြစ်လာ၏။ မိသားစုကို ရန်ကုန်တွင်ထားသဖြင့် စစ်ကိုင်းတပ်မဌာနချုပ်တွင် တစ်ဦးတည်းနေ၏။ ကျွန်တော်လည်း မိသားစုအား ရန်ကုန်မှာထားသဖြင့် စစ်ကိုင်းတွင် တစ်ဦးတည်းနေ၏။ ဒုတပ်မမှူးနှင့် ကျန်ဗျူဟာမှူးများအားလုံး စစ်ကိုင်းတွင် မိသားစုနှင့်အတူနေကြ၏။ တပ်မမှူးက တစ်ဦးတည်း နေသော ကျွန်တော်အား မကြာခဏခေါ်၍ ညစာစားရင်း စကားပြောဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်အတော်သိကြပါသည်။

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တပ်မ(၃၃) သထုံတွင်ဝင်ရတော့လည်း ကျွန်တော် ဗျူဟာကို ရှေ့က တင်လိုက်၏။ ၁၉၉၅ ခုတွင် မာနယ်ပလောသိမ်းတော့လည်း ကျွန်တော်ဗျူဟာကိုပင် စစ်ကူအလိုက်ခိုင်း၏။ ထိုမှ ပါပွန်မြောက်ဖျားရှိ KNU ခိုကြာခိုစခန်းကြီးတိုက်တော့လည်း ကျွန်တော်ကိုပင် တာဝန်ပေး ပြန်သည်။ စစ်ဆင်ရေးပြီးဆုံးခါနီး မြဝတီ၊ သင်္ကန်းညီနောင်ဘက်သို့ “တစ်ဗျူဟာလွတ်ပါဦး”ဟု အထက်က ဆိုလာပြန်သည့်အခါ ကျွန်တော်ဗျူဟာကိုပင် သင်္ကန်း ညီနောင်သို့ လွတ်လိုက်ပြန်သည်။

တပ်မမှူးက ကျွန်တော်အား ယုံကြည်အားကိုးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားပမ်းစား တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ ပေးအပ်သည့် ရည်မှန်းချက်တာဝန် Mission များ အောင်မြင်သည် ချည်းသာ။ သုံးနှစ်ခန့်အတူနေကြရာ မိသားစုလိုက်ပါ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြ၏။

၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသီဟသူရ တင်အောင်မြင်ဦး၊ တပ်မမှူး Promotion နှင့် ပြောင်းသွားသည်။ သူ့နေရာသို့ တပ်မ(၄၄)မှ နည်းဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး သူရအေးမြင့် ရောက်လာ၏။ သင်္ကြန်အပြီးတွင် တပ်မသို့ ရောက်ရှိသတင်းပို့၏။ မေလဆန်းတွင် တပ်မမှူးနှင့် တပ်မတစ်ခုလုံး ရှေ့တန်းမှ ပြန်ဝင်လာကြ၏။ ကျွန်တော်ဗျူဟာကတော့ တစ်လကျော် စောပြီး ပြန်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ တပ်တွေအားလုံးစုံတော့ တပ်မမှူးက -

“ တပ်တွေအားလုံး စုံပြီ၊ နဲ့နံနားပြီးရင်တော့ စစ်ဆင်ရေး အစည်းအဝေးလုပ်မယ်၊ လိုတာတွေ ပြင်ထားကြပါ ”

ဟု အစည်းအဝေးတွင် ပြောတော့သည်။ မေလကုန်တွင် တပ်မမှူးလေးလပတ် အစည်းအဝေးသွားတက်၏။ ရန်ကုန်၌ ခဏသာ နေပြီး ဇွန်လ(၁၀)ရက်နေ့တွင် စစ်ကိုင်းပြန်ရောက်သည်။

“ ကျွန်တော်တို့ တပ်မစစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေးကို ဇွန်လ (၁၃)၊ (၁၄) နှစ်ရက်လုပ်မယ်၊ (၁၅)ရက်နေ့ကတော့ dinner ညစာစားပွဲ ပေါ့ဗျာ ”

ရန်ကုန်ကပြန်ရောက်ပြီး နောက်နေ့အစည်းအဝေး၌ တပ်မမှူးမှ အထက်ပါအတိုင်း ပြောတော့၏။

ဇွန်လ (၁၃)ရက်၊ (၁၄)ရက်နေ့များတွင် တပ်မကွပ်ကဲဗျူဟာက တပ်မှူးများအားလုံး တက်ရောက်သည့် စစ်ဆင်ရေးအစည်းအဝေး

စပါတော့သည်။ တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါး သထုံ၊ ဖါပွန်၌ ဝင်ခဲ့သည့် စစ်ရေးအတွေ့အကြုံများအား သုံးသပ်ပြောကြားကြ၏။ ခြုံပြောရပါက မာနယ်ပလောလည်း ရပြီဖြစ်၍ အောင်မြင်ပြီဟု ပြောရပါမည်။ အောင်ပွဲ ရလာကြ၍ ပြောမည်ဆိုက အကောင်းချည်းသာ ဖြစ်၏။

ဇွန်လ (၁၅)ရက်နေ့ညကား ဖာတ်စင်ထိုး၍ စစ်ကိုင်းမှ ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်းဖြင့် Stage Show လုပ်ကာ ညစာကို ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြ၏။ အရာရှိများသီချင်းဆိုခိုင်းရာ စဆိုမည့်သူ မရှိ၍ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံကစပြီး သီချင်းတက်ဆိုရ၏။ မေက ကပြီး၊ ကျွန်တော်က သီချင်း ဆိုသည်။ စုံတွဲ Duet ပေါင်ဗျာ။ ဆိုသည့်သီချင်းက တစ်ခြား မဟုတ်ပါ။ ကိုအံ့ကြီးရဲ့ “မန်းတောင်ရိပ်ခို” ခေါ် “မြနန္ဒာ” သီချင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

“ ကိုင်း၊ သီချင်းတက်ဆိုပြီး ကကြတဲ့ ဗျူဟာ(၁)မှူးနဲ့ ဗျူဟာမှူး ကတော်အတွက် တပ်မမှူးက ဆုငွေငါးထောင်ဗျာ ”

တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ထွတ်က ကိုယ်တိုင်ဆုချသည်။ လက်ခုတ်သံ “တဖြောင်း၊ ဖြောင်း”ထွက်လာ၏။ ထိုစဉ် ဂျီတူး ဗိုလ်မှူးမင်းသော်နှင့် ဂျီသရီးတစ်ဦး ပွဲခင်းထဲ အပြေးဝင်လာ၏။

“ ရန်ကုန်က ဖုန်းလာပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တပ်မမှူးကြီး ရပခ တိုင်းမှူး ဖြစ်သွားပါပြီခင်ဗျား ”

ဟု ကြွေးကြော်လိုက်ရာ “ဟေး”ဆိုသည့် ဝမ်းသာအားရ ဝိုင်းအော်ကြသည့် အသံများက ဆူညံသွား၏။ ဇွန်လ (၁၅)ရက်နေ့ည ရှစ်နာရီအချိန်ဖြစ်၏။

ပွဲက ပိုပျော်သွားကြသည်။ ဆူညံညံ့ညံ့များက မတိတ်တော့၊ အားလုံးတစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ သီချင်းတက်ဆိုကြရာ ထိုညက တော်တော်နဲ့ မအိပ်နိုင်ကြ၊ ညတစ်ချက်တီးမှ ပွဲသိမ်းနိုင်ပါတော့သည်။ နောက်နေ့တစ်ရက်ပါ ပွဲဆက်လိုက်သေး၏။

ဇွန်လ (၁၇)ရက်နေ့ စနေနေ့တွင်မူ တပ်မမှူးအား စစ်ကိုင်းမြို့ မြို့ပိမြို့ဖများမှ မြို့တော်ခန်းမတွင် မီးရထားဌာန၏ ရတနာတေးဂီတ အဖွဲ့နှင့် ဧည့်ခံနှုတ်ဆက်ကြ၏။ ကျွန်တော်သာမက ဗိုလ်မှူးကြီး သန်းအောင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးရွှေမျိုး၊ ဦးအောင်ကြည်၊ ဦးကျော်မောင်၊

ဦးသက်စသည့် တပ်မမှူး၏ Golf မိတ်ဆွေများလည်း ကကြခုန်ကြသည်။ အားလုံးပျော်ကြပါသည်။

သို့ရာတွင် ရန်ကုန်က တပ်မမှူးအမြန်ပြောင်းပါဆို၍ ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသူရအေးမြင့်အား တာဝန်လွှဲကာ ဇွန်လ (၁၈)ရက်နေ့တွင် တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ထွတ်၊ စစ်ကိုင်းမှ တောင်ကြီးသို့ အပြီးပြောင်း သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တပ်မမှူးအား စုစုစည်းစည်း နှုတ်ဆက်ကန်တော့လိုက်ကြပါ၏။

ကျွန်တော့်တပ်မမှူးတော့ ပြောင်းသွားပြီ။ တပ်မမှူးအသစ် ကတော့ ရောက်မလာသေးပါ။ ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသူရအေးမြင့်က တပ်မတာဝန်ယူထားပါသည်။

တပ်မမှူး နောက်တစ်ယောက်ပြောင်းသွားပြန်ပါပြီ။ ကျွန်တော် တို့သာ ကျန်နေခဲ့၏။ ဘယ်တော့များ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်မယ် မသိပါ။ အဆိုတော်ကြီးဦးသန်းဖေလေးရဲ့ “တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့”ဟုသာ ပြောရတော့မည် ထင်ရဲ့။

ဗျူဟာမှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်နေတာ လေးနှစ်ထဲ ရောက်နေပါပြီ။

* *

ကျွန်တော် ဈာပနကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး

၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်စစ်ကိုင်းသို့ ရောက်ရှိသည်။ ပထမ ကြိမ်မာနယ်ပလော တိုက်၍ ပြန်လာပြီးသည့်နောက် အလှူအတန်း လုပ်ရန် စစ်ကိုင်းတောင်သို့ မကြာခဏရောက်ရှိသည်။ ထိုသို့ သွားရင်း လာရင်းဖြင့် ဝါးချက်ဇိဝိတဒါနသံဃာဆေးရုံတည်ထောင်သူ ဆရာတော် ဦးလက္ခဏနှင့်လည်းကောင်း၊ စစ်ကိုင်း ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတသီရိနှင့်လည်းကောင်း၊ ဆရာဒကာများ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဝါးချက် ဆရာတော်နှင့်မူ ဆေးရုံတွင် အလှူလုပ်ရင်း ရင်းနှီးသွားခြင်းဖြစ်၏။ ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုမူကား ဆရာတော်ကြီး၏ သီလသမာဓိ ဂုဏ်သိက္ခာအရ ကြည်ညိုရင်းနှီးမှုရှိသဖြင့် သွားရောက်ဖူးမျှော်ရာမှ ဆရာ ဟောဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စစ်ကိုင်းရောက်တော့ ရွှေဟင်္သာဆရာတော် ဘုရားကြီး အသက်တစ်ရာနီးပြီ။ စစ်ဆင်ရေးများက

ပြန်ရောက်တိုင်း ကျွန်တော်သွား ကန်တော့သည့်အခါ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက -

“အေးအေးမော်တို့ အစ်ကိုလား”

ဟု မေးတတ်၏။ အေးအေးမော်ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်ဦးလေးမှ မွေးသော ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သည်။ စစ်ကိုင်းတွင် နေ၏။ သူက ရွှေဟင်္သာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကျောင်း၌ ထာဝရ ဝေယျာဝစ္စဝတ်အသင်းဝင်ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား အနီးကပ်ပြုစုနေသူ များထဲတွင် ပါဝင်၏။ ပထမအကြိမ် စတင်ဖူးမျှော်စဉ်ကပင် အေးအေးမော်လိုက်ပါလာရာ အေးအေးမော်က -

“တပည့်တော်အစ်ကို တပ်မ(၃၃)က ဗျူဟာမှူးပါဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားခဲ့ဘူးသည်။

ဆရာတော်ကြီးက တည်ငြိမ်စွာ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း “အေး၊ အေး” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ တစ်ခါတည်းနှင့် မှတ်မိသွားသည်။

ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် စာရေး၊ စာဖတ် အလွန် ဝါသနာပါ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း စာပေသမားဖြစ်၍ ဆရာတော်ကြီး၏ စာများကို ဖတ်ဖူးသည်။ သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ကြီးများအနက် တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရနှင့် ရွှေဟင်္သာ ဆရာတော်ဘုရား၏စာများကို ကျွန်တော်အလွန်ကြိုက်သည်။ အပေ အသား ရိုးရှင်းသည်။ တည်ငြိမ်ခန့်ညားသည်။ ဆိုလိုသည်ကို လွယ်ကူစွာ နားလည်နိုင်သည်။ အရေးအသား ရိုးရှင်းသည်ဆိုသော်လည်း ဖတ်လို ကောင်းလှ၏။ ဗဟုသုတပြည့်စုံ၍ စေတနာပါသဖြင့် ဖတ်လို ကောင်းခြင်း ဖြစ်မည် ထင်ပါ၏။

ထိုကျွန်တော်ကြည့်ညိုလေးစားသော ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရား ကြီးသည် ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၉)ရက်နေ့ ညနေ(၄)နာရီ (၅၅)မိနစ်၌ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူသွားသည်။ မပျံလွန်မီက ရက် ပေါင်းအတော်ကြာ နေမကောင်းဖြစ်နေရာ ရန်ကုန်မှ လူကြီးများ မကြာခဏ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ လိုအပ်သည်များ ပြည့်စုံစွာ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ မည်မျှပင် အစွမ်းကုန်ပြုစု စောင့်ရှောက်ကြ သော်လည်း မြေဗျာစုများကိုယ်တိုင် မရှောင်လွှဲနိုင်သည့် သဘာဝတရား အတိုင်း သက်တော်ရာကျော်၌ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က သတင်းကြားလျှင်ကြားချင်း ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး သူရအေးမြင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရွှေဟင်္သာကျောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ မန္တလေးနှင့် မုံရွာတိုင်းမှူးတို့ ရောက်လာပြီး ချက်ချင်းပင် ဈာပန ကော်မတီ ဖွဲ့စည်းကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ပဌာန်းဆက်ကြောင့် ဝဲလား မသိပါ။ ထိုကော်မတီ၌ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင် ရပါသည်။ ဗဟိုကော်မတီအောက်တွင် ကော်မတီခွဲ (၈)ခုရှိ၏။ ဗဟို ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌများမှာ မန္တလေးတိုင်းမှူးနှင့် မုံရွာတိုင်းမှူးတို့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးတာဝန်သာမက ကြို ဆိုနေရာချထားရေးနှင့် ဧည့်ခံရေးဆပ်ကော်မတီများတွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူရသည်။ အထွေထွေအတွင်းရေး မှူးဖြစ်သဖြင့် အောက်တိုဘာ လ (၁၀)ရက်နေ့မှစ၍ ကျောင်း၌ ညအိပ်ရတော့သည်။ အန္တိမဈာပန ကျင်းပရေး စီမံခန့်ခွဲမှုကော်မတီ၊ အန္တိမဈာပန ဆောင်ရွက်ရေးဆပ် ကော်မတီ ဆောက်လုပ်ရေးနှင့် အခမ်းအနားပြင်ဆင်ရေးဆပ်ကော်မတီ၊ ဘဏ္ဍာရေးဆပ်ကော်မတီ၊ ကြိုဆိုနေရာချထားရေးနှင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေး ဆပ်ကော်မတီ၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးဆပ်ကော်မတီ၊ ဆက်သွယ်ရေးနှင့် ပြန်ကြားရေးဆပ်ကော်မတီ၊ လုံခြုံရေးနှင့် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးဆပ် ကော်မတီ၊ ကျန်းမာရေးဆပ်ကော်မတီအစရှိသည့် ကော်မတီများတွင် လည်း ကျွန်တော်မှာ တာဝန်ရှိသဖြင့် အလုပ်မှာ ဂျင်ခြေလည်နေ၏။ အချို့ရက်များဆို အိမ်သို့ လုံးဝမပြန်နိုင်ပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အခြေပြုနေရ၍ ညနေတိုင်း မှီဝဲနေကြ ယမကာလေးလည်း မမှီဝဲရပါ။

(၁၀)ရက်နေ့မှစ၍ ရွှေဟင်္သာကျောင်းဝင်း၌ လူတွေ ပျားပန်း ခတ်မှု လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။ မဏ္ဍပ်များ ထိုးသည်။ အကျွေး အမွေးများ ဆောင်ရွက်သည်။ အလှူငွေနှင့် ပစ္စည်းများ လက်ခံသည်။ အောက်တိုဘာလ (၁၅)ရက်နေ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အန္တိမဈာပန ဆောင်ရွက်ရေးဆပ်ကော်မတီက ဆရာတော်ကြီး၏ရုပ်ကလပ်အား နေ့ လည်အချိန်၌ မဏ္ဍပ်စံကျောင်းမှထုတ်ကာ ညနေ (၃)နာရီတွင် မီးသဂြိုလ် သည်။ အခမ်းအနားသို့ အတွင်းရေးမှူး(၁)၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့် ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်သည်။ (၁၅)ရက်နေ့၌ အရိုးပြာများကို ဧရာဝတီ မြစ်ကမ်းနားသို့ သယ်ယူကာ ကမ်းနားစံကျောင်းမှနေ၍ ငွေမျှောခြင်း အခမ်းအနားကို ညနေ (၄)နာရီမှစပြီး ပေါင်များဖြင့် လှည့်လည် ပူဇော်သည်။ ရေချသည်။

ည(၇)နာရီတွင် အရိုးပြာများ ရေမျှောခြင်း အခမ်းအနားပြီးစေ၊ ခဲ့သည်။ လွန်စွာသိုက်မြိုက်စည်ကားလှ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုအခမ်းအနား၌ သဲကုန်းဆရာတော် ရှင်ဉာဏ်သရက် -

“ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့တစ်တွေ အလွန်တော်တယ်၊ ခတ္တိယပဏ္ဍိတ တွေပဲ ”ဟု ချီးကျူး စကားပြောဆိုသွား၏။

ကျွန်တော်သည် မမျှော်လင့်ပဲ ဆရာတော်၏ဈာပန၌ အတွင်းရေး များတာဝန်ယူလိုက်ရသည်။ ဈာပနပြီးမြောက်သွားသော်လည်း အခြားကိစ္စ များ အချိန်အတော်ကြာအောင် ရှင်းယူရ၏။ အထူးသဖြင့် ငွေကြေး ကိစ္စများ မပြီးပြတ်သေးပါ။ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဆက်စပ်နေသော ငွေကြေး များအား တစ်ပြားတစ်ချပ်မကျန် ရွှေဟင်္သာကျောင်းသို့ အပ်နှံခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ ဆုပေးရာတွင် ဘုန်းကြီးလို့ အသက်ရှည် ပါစေဟု ဆုပေးတတ်ကြ၏။

သို့ရာတွင် ဘုန်းကြီးလို့ အသက်ရှည်သူ အလွန်ရှားလှ၏။ ဘုန်းကြီးသော်လည်း အသက်က မရှည်၊ အသက်ရှည် သော်လည်း ဘုန်းက မကြီး၊ ထိုလိုလူချည်းသာ များလှချေ၏။ ရွှေဟင်္သာ ဆရာတော် ဘုရားကြီးကား ထိုရှားပါးသော ဘုန်းကြီး၍ အသက်ရှည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူ၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ထိုအရှင်သူမြတ်ကြီး၏ နိုင်ငံတော်အဆင့် ဈာပနတွင် ကျွန်တော်သည် မမျှော်လင့်ပဲ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ရသဖြင့် ပင်ပန်းသော်လည်း ကျေနပ်လှပါသည်။ ကံစစ်သဖြင့် ဤဈာပနတွင် လုပ်အားဒါနပြုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

နောက်တစ်လကျော်အကြာတွင် ကျွန်တော်ရန်ကုန်သို့ ပြောင်း၊ မိန့်ထွက်လာသည်။ ရွှေဟင်္သာနှင့် အဆက်ပြတ်သွား၏။ ရန်ကုန် ရောက်တော့ ညောင်တုန်းမှ တစ်ဘက်ကမ်းကူးသည့် ရောဝတီ မြစ်ကူး တံတားသစ်ကြီး ပြီးနေပြီဟု ကြားသိရ၏။ ထို့ကြောင့် ရုံးပိတ်ရက်တွင် ညောင်တုန်း၊ စက္ကောမြစ်ကူးတံတားကြီးအား သွားရောက်ကြည့်ရှုရင်၊ ညောင်တုန်းမြို့ရှိ ရွှေဟင်္သာပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်သို့ ဝင်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဈာပန၌ ကျွန်တော်ဈာပန ကော်မတီအတွင်းရေးမှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်ကို ထိုကျောင်းတိုက် မှ ဆရာတော်များကို လျှောက်ထားမိ၏။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်များက

“ ဒါဆို ဗိုလ်မှူးက ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဒကာပဲ၊ ရွှေဟင်္သာတည်ထောင်တဲ့ နှစ်တစ်ရာပြည့်စာစောင်ထုတ်ရင် စာလေး ဘာလေး ရေးပေးပါဦး ”ဟု မိန့်ကြားကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ရွှေဟင်္သာကို သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်သဖြင့် ထိုစာစောင်ထုတ်ဝေသောအခါ “ကျွန်တော်သိသော ရွှေဟင်္သာ” အမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးတစ်စောင်ရေးလိုက်မိပါသည်။ ထိုဆောင်းပါး ကလေးကို ဓမ္မဒါနအဖြစ် အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်ခင်ဗျား။

* *

ကျွန်တော်သိသော ရွှေဟင်္သာ

ကျွန်တော်သည် စစ်ကိုင်းတိုင်းအတွင်း မူးမြစ်အနောက်ဘက် ကမ်းရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့မှ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် စစ်ကိုင်းကိုတော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာသည့်အခါမှလွဲ၍ နံနံ့စပ်စပ် မသွားဘူး မလာဘူးပါ။ ကျွန်တော့်ဇာတိမြို့ကလေးမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဖြေပြီးကတည်းက ထွက် ချီလာခဲ့ရာ ၁၉၉၂ ခုနှစ်လုပ်ငန်းတာဝန်ဖြင့် စစ်ကိုင်းမြို့ကိုရောက်မှ ဇာတိဒေသကို ပြန်ခြေချမိပါတော့သည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၅ ခုနှစ်ကုန်အထိ စစ်ကိုင်းတွင် လေးနှစ်ကြာသည်။ တပ်မတော်သားဖြစ်၍ စစ်ဆင်ရေးတာဝန်ဖြင့် ရှေ့တန်းမှပြန်လာတိုင်း စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှ ဆရာ တော်၊ သံဃာတော်များအား ဖူးမျှော်ကန်တော့မိပါသည်။ ထိုသို့ ကန်တော့သည်အထဲတွင် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ရွှေဟင်္သာတိုက်သစ် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတသီရိ အရှင်သူမြတ်ကြီးလည်း အပါအဝင်ဖြစ်၏။

ဆရာတော်ကြီးမှာ ကျွန်တော်ဖူးမြော်ကန်တော့ချိန်တွင် အသက် တစ်ရာရှိနေပါပြီ။ ဥတုသပ္ပာယ် မျှတအောင်နေ၍ စာပေဝါသနာပါသည့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်များစွာမှ ကြည်ညိုမိပါသည်။ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကန်တော့သည့်နေ့က ဆရာတော် ဘုရားကြီး ပတ္တပိုက်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေသည်ကို တွေ့၍ များစွာ ကြည်ညိုမိ ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အထူးခြားဆုံးအချက်မှာ မြက်စွာ ကျား ဟောကြားခဲ့သည့် အသက်ရှည်ခြင်းတရားငါးပါးအတိုင်း နေထိုင်ကျင့်ကြံ ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကျင့်ကြံ နေထိုင်မှု၊ သီလသမာဓိကို လေးစားကြည်ညိုသဖြင့် စစ်ဆင်ရေးမှ

ပြန်ဝင်တိုင်း ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ပုံမှန်ကန်တော့ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ရှိနေရာမှ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၉)ရက်နေ့တွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးဘဝနတ်ထံ စံတော်မူပါသည်။ ထိုအခါ နိုင်ငံတော်က ဈာပနကော်မတီတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းလိုက်၏။ ရှေးရေစက်ကြောင့်ပဲလား မသိ၊ ကျွန်တော်က ထိုကော်မတီတွင် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူရပါတော့သည်။

တာဝန်အရ နှစ်ပတ်ခန့် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ရွှေဟင်္သာတိုက်သစ်တွင် အခြေပြု၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဈာပနကို ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါတော့သည်။ ဈာပနတွင် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်နေ၍ လုံခြုံရေး၊ ကြိုဆိုခေါ်ခံရေး၊ နေရာချထားရေး၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပူဇော်ရေးအားလုံး အကျုံးဝင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တာဝန်ကြီးလှပါသည်။ ရန်ကုန်မှ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများကိုယ်တိုင် လာရောက်ကြည့်ရှုလည်း ဈာပနကော်မတီ၊ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လုပ်ငန်းမပီပြင်မှာ လွန်စွာ ပူပန်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့် နေ့မအား၊ ညမနားတာဝန်များကို ဖိစိစီးစီးဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ဈာပနကြီးပြီးမြောက်သွားမှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်ပါတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှ ရွှေဟင်္သာတိုက်သစ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတဘိဝံသီ၏ ဈာပနကို ဆောင်ရွက်ပြီး နှစ်လကျော်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် စစ်ကိုင်းမှ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပါသည်။ ထိုအခါ မိသားစုက အထူးပျော်ကြ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဈာပနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ရန်ကုန်ပြောင်းရသည်ဟု ပြောကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြီးရုံသာ ပြီးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ ခေါင်းထဲတွင် “ရွှေဟင်္သာ၊ ရွှေဟင်္သာ”ဆိုသော အသံမှာ အမြဲကြားယောင်နေပါသည်။

ရန်ကုန်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာပါ။ ဆရာတော်ကြီးအား ကြည်ညိုရင်းဖြစ်သဖြင့် ဆရာတော်ကြီး၏မူလဘူတ ပထမအခြေချရာ ညောင်တုန်းမြို့၊ ရွှေဟင်္သာတောရသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ လျှင်မြစ်ကူးတံတား တည်ဆောက်ပြီးဖြစ်၍ ညောင်တုန်းမြို့သို့ ကားဖြင့် သွားရ၏။ ရန်ကုန်မှ တစ်နာရီခန့်ကျော်မောင်းသော် ညောင်တုန်းမြို့အထွက်က ရွှေဟင်္သာတောရသို့ ရောက်ပါသည်။ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ဘုရားများအား

မိတ်ဆက်စကား လျှောက်ထား၍ မိသားစုနှင့်အတူ ပါလာသည့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလိုက် ပါသည်။ ထို့နောက် ရွှေဟင်္သာတောရတိုက်နှင့် ပတ်သက်၍ သိလိုသည်များကို လျှောက်ထား မေးမြန်းမိပါသည်။

“ ရွှေဟင်္သာတောရလို့ ဘာကြောင့် အမည်သမုတ်ပါသလဲဘုရား ”

“ ဒီနေရာက ဟိုတုန်းက ဟင်္သာတွေ အုပ်လိုက်ချီပြီးတော့ လာရောက်ကျက်စားတဲ့ နေရာဖြစ်လို့ ဒီမြို့နယ်က လူတွေက ဟင်္သာကုန်းလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဒါကို အာရုံညွှတ်ပြီးတော့ ရွှေဟင်္သာကုန်းလို့ သမုတ်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ် ”

“ ပထမဆုံးတည်တဲ့ ဆရာတော်က ဘယ်သူပါလဲဘုရား ”

“ ရဟန္တာလို့ ထင်ရှားကျော်စောတော်မူတဲ့ ပဲခူးတောရဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလနဲ့ ရန်ကုန်ကျောင်းတော်ရာ ဆရာတော်တို့ ဖြစ်ကြပါတယ် ”

“ ဘယ်ခုနှစ်က စတည်ခဲ့ပါသလဲ ဘုရား ”

“ ၁၂၆၂ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း (၁၅)ရက်က စတည်ခဲ့ပါတယ်။ စတည်စဉ်က ဝါဆိုသံဃာအပါး (၂၀)ပဲ ရှိပါတယ် ”

“ အကျယ်အဝန်း ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ ဘုရား ”

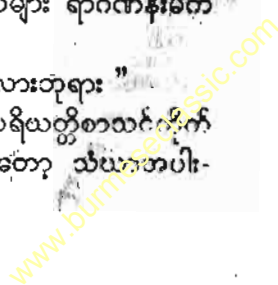
“ ၂၂ ဒဿမ ၇၅ ဧကအကျယ်အဝန်းရှိပြီး အဆောက်အအုံပေါင်း ၄၀-ကျော် ရှိပါတယ် ”

“ လက်ရှိ ကျောင်းတိုက်ကြီးရဲ့ အခြေအနေကို သိပါရစေဘုရား ”

“ နှစ်စဉ် ဝါဆိုသံဃာ ၂၀၀-ပတ်ဝန်းကျင်ရှိပါတယ်။ ပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးဖြစ်လို့ တိပိဋက ပထမကျော်၊ အဂ္ဂမဟာအကျော်၊ ဓမ္မာစရိယ၊ ပါဠိပါရဂူ၊ စေတီယင်္ဂဏ၊ ဓမ္မာစရိယ၊ သကျသီဟ၊ ဓမ္မာစရိယ အစရှိတဲ့ ပရိယတ္တိအာဇာနည် အရှင်မြတ်များ ရာဂဏန်းမက ဒီကျောင်းတိုက်ကြီးက ပေါ်ထွက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ် ”

“ စတည်ကတည်းက စာသင်တိုက်ဖြစ်ပါသလားဘုရား ”

“ မှန်ပါတယ်။ စတည်ကတည်းက ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ဖြစ်ပါတယ်။ သံဃာအပါး ၂၀ နဲ့ စခဲ့တာပါ။ အခုတော့ သံဃာအပါး ၂၀၀ လောက် ရှိနေပါပြီ ”

ကျွန်တော်သည် လိုအပ်သည်များ မေးမြန်းလျှောက်ထားပြီးနောက် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ရွှေဟင်္သာတိုက်သစ် တောရဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဈာပနကိစ္စများတွင် ကျွန်တော်ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်များကို လျှောက်ထားမိပါသည်။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ရွှေဟင်္သာတိုက်သစ် ဆရာတော် ဘုရားကြီးနှင့် ယခုရွှေဟင်္သာတောရတိုက်သို့ အဆက်အစပ်များကို မေးမြန်း လျှောက်ထားမိပါသည်။ အတော်လေးမေးမြန်းပြီးမှ မိသားစုနှင့်အတူ ရွှေဟင်္သာတောရကျောင်းမှ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ရွှေဟင်္သာတိုက်သစ် တောရဆရာတော်ကြီးက ညောင်တုန်း ရွှေဟင်္သာတောရမှ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့ ၁၂၂၉ ခုနှစ်တွင် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်(၇၀)ကျော်က ဖြစ်၏။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရောက်ချိန်မှစ၍ ပျံလွန်ချိန်အထိ ၁၃၅၇ ခုနှစ် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူချိန်အထိ သာသနာတော်ပြန့်ပွားရေးကို တစိုက်မတ်မတ် ဆောင်ရွက်သွားတော်မူခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်ကြီးကား အသက်ရာကျော် ရှည်၏။ စာမေကျမ်းဂန်များ အဆက်မပြတ် ရေးသားခဲ့၏။

ထိုကဲ့သို့ တိုင်းသိပြည်သိ ကမ္ဘာသိ အကျော်အမော်ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား ပြုစုပျိုးထောင်ပေးလိုက်သည့် ရွှေဟင်္သာတောရတိုက်ကား အလွန်ပင် ထူးခြားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ရွှေဟင်္သာတောရတိုက် မတည်ဆောက်မီ တစ်နေ့သော တစ်နေ့သော ညနေချမ်းတွင် ညောင်တုန်းမြို့၊ ဥသျှစ်လဟာစေတီတော်ကြီးအနီးရှိ အုတ်တိုက်ကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ဦးမေဓာသည် ရွှေဟင်္သာတောရတိုက် တည်ဆောက်လတ္တံ့သော အရပ်မှ မီးတောက်မီးလျှံကြီးတစ်ခု၏အလင်းရောင်ကဲ့သို့ ထင်ရှားသော အလင်းတန်းကြီးကို တွေ့မြင်တော်မူသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးဦးမေဓာမှ -

“ဒကာတို့၊ ဤအရပ်၌ ဘုန်းတန်ခိုးအရှိန်အဝါကြီးမားသော သူတော်ကောင်း ပညာရှင်များ စိုက်ရောက်လာလိမ့်မည်။ ဤအလင်းတန်းကြီးကား ထိုသို့ ဆိုက်ရောက်လာမည့် ပုဗ္ဗနိမိတ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။” ဟု အနီးရှိ ဒကာများအား မြွက်ကြားတော်မူခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် မေးမြန်းသိရှိခဲ့ရပါသည်။

ညောင်တုန်းရွှေဟင်္သာတောရကား ယခုအခါ စည်ကားသိုက်မြိုက်သည့် ပါဠိတက္ကသိုလ်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ရန်ကုန်နှင့် ညောင်တုန်းကားလမ်း (၂၀၃)မိုင်ဝေး၏။ ရှေးယခင်က လျှင်မြစ်ကို လှေဖြင့်

ဖြတ်သန်းပြီးမှ သွားလာရ၏။ ယခုတော့ ဘုရင်နောင်လျှင်မြစ်ကူး တံတားကြီးရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်မှ ညောင်တုန်းပင်မက ပုသိမ်အထိ ပင် သွား၍ ရနေပါသည်။ ညောင်တုန်း စက္ကောမြစ်ကူးတံတားကြီးလည်း ဖွင့်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေဟင်္သာတောရတိုက်ရှိရာ ညောင်တုန်းသို့ ရန်ကုန်မှသာမက ဧရာဝတီတိုင်းရှိ ပုသိမ်၊ မြောင်းမြ၊ ပန်းတနော်၊ ဝါးခယ်မစသည့် တောင်ဘက် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၊ မြောက်ဘက် မြန်အောင်၊ ကြံခင်း၊ ဟင်္သာတအစရှိသည်တို့မှ သွားလာနိုင်ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့သွားလာပြီး ရွှေဟင်္သာတောရတိုက်တွင် စာပေပရိယတ္တိများ ဆည်းပူးနိုင်ကြပြီဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကား ရွှေဟင်္သာတောရလို စာသင်တိုက်များကြောင့် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ ပြန့်ပွားတည်တံ့လျက် ရှိနေပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်ကို လေ့လာမည်ဆိုက မြန်မာနိုင်ငံကို မလွဲမသွေ လာကြရပါလိမ့်မည်။ ဤသည်မှာ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးများ၏ ကျေးဇူးတရားပင်တည်း။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်အား အများပြည်သူတို့ မှန်ကန်စွာ သိမြင်ကြည့်ညှိနိုင်စေရန် ရွှေဟင်္သာတောရတိုက်ကို စာသင်တိုက်များမှ စာသင်စာချမူများကို ကြိုးစားဆောင်ရွက်လျက် ရှိပါသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ရွှေဟင်္သာတိုက်သစ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးက သာသနာတော်အရှည်ခိုင်၍ တည်တံ့ခြင်းအကျိုးငှာ စာသင်စာချများ ပြုလုပ်ကြရန် “ပရိယတ္တိဝန်ဆောင် ဘုန်းကြီးဆိုတာ သာသနာမှာ အရေးကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရှင်ရဟန်းမှန်သမျှ စာသင်စာချပြုလုပ်ကြပါ” ဟု မိန့်ကြားခဲ့ပါသည်။

နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် ၁၂၆၂ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း (၁၂)ရက်မှ စတင်တည်ထောင်ခဲ့သော ဧရာဝတီတိုင်း၊ ညောင်တုန်းမြို့ ရွှေဟင်္သာတောရ ပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ကြီးသည် နှစ်တစ်ရာတိုင် တည်မြဲနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျောင်းတိုက်ကြီးမှ အခြေခံအကျဆုံး သင်အံ့ပို့ချမှု၊ ပရိယတ္တိ သာသနာတော်သည် သာသနာသုံးရပ်လုံးကို မြဲမြံခိုင်ခန့် တည်တံ့စေနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ထိုပရိယတ္တိသာသနာအား ကြောင့်ကျမှ ကာဝန်ထမ်းရွက်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာပင်မပေါ့ပါးမှ ပိုင်းဝန်းလှူဒါန်းပူဇော်ဖြေရှင်းပေးကြပါရန် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်လိုက်ရပါသည်ခင်ဗျား။

ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရိတိဋ္ဌတု။

* *

ကျွန်တော်၏ဆောင်းပါးလေးမှာ အထက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုဆောင်းပါးလေးဖြင့် ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီးအား နောက်ဆုံး ကြည်ညိုပူဇော်လိုက်နိုင်၍ အထူးပင် ဝမ်းသာမိပါသည်။

* *

တပ်မတော်မှ နောက်ဆုံးခွဲခွါရခြင်း

ကျွန်တော်သည် တပ်မမှူးပြောင်းသွားပြီးနောက် လအတန်ကြာ အောင်ပင် စစ်ကိုင်းတပ်မ၌ အနားမနေပဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါသည်။

တပ်မှူးလိက်စစ်၏။ လေ့ကျင့်ရေးများ လုပ်၏။ ဒုတပ်မမှူး၏ ညွှန်ကြားချက်များကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ပေး၏။ အခွင့် ကြုံ၍ ထိုနှစ်အောက်တိုဘာလ၌ ရွှေဟင်္သာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဈာန်နတ်မတီ၌ အတွင်းရေးမှူးလုပ်လိုက်ရသေး၏။ ဤသို့ဖြင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်ကုန်သို့ပင် တိုင်ခဲ့၏။ ဒီဇင်ဘာလ ဒုတိယပတ်ဖြစ်၏။ သီတင်းကျွတ် အပြီးတွင် မေလည်း ရန်ကုန်ရှိ ကလေးများထံပြန်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်ထဲ စစ်ကိုင်းတွင်ရှိနေရာ ရွှေဘိုသို့ တပ်စစ်သွားရသည်။ လေးငါးရက်ကြာ နေ၏။ လုပ်ငန်းမပြီးခင် တစ်ရက်အလို စစ်ကိုင်းသို့ မေပြန်ရောက်နေကြောင်း၊ ကျွန်တော်တည်းနေသည့် ရွှေဘိုခမရ(၁၁)သို့ ဖုန်းဝင်လာ၏။

မေနှင့် အဆက်သွယ်ရရာ မေက -
“ အကြောင်းထူးရှိတယ် ကို၊ ပြန်ခဲ့လို့ ရမလား ”
“ ဟ- အလုပ်မပြီးပဲ ဘယ်ပြန်လို့ရမလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ ”
“ ဒါဆိုလဲ ဒီရောက်မှ ပြောတော့မယ် ”
နောက်နေ့ ဒီဇင်ဘာလ (၁၁)ရက်ညဦးချုပ်မှ စစ်ကိုင်းပြန်ရောက် ပါသည်။
“ က- ဘာလဲပြော ”
“ အင်း၊ မေတို့ ပြောင်းရမလား မသိဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ သဲ့သဲ့တော့ ကြားခဲ့တယ် ”

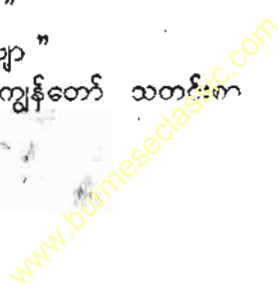
“ ဘယ်ပြောင်းရမှာလဲ၊ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ ”
“ ပြေးပြေးပေါ့ ကိုရယ်၊ နက်ပြန်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့ ”

နောက်နေ့ရုံးထွက်လာချိန်အထိ ထိုကိစ္စ မေနှင့် မဆွေးနွေး ဖြစ်သေးပါ။ နေ့လည် ထမင်းစားပြန်မှ ဆွေးနွေးမည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။ ဒီဇင်ဘာလ (၁၂)ရက်နေ့မနက် (၁၀:၀၀)အချိန် နာရီခန့် -

“ ကလင်၊ ကလင်၊ ကလင်၊ ကလင် ”
“ အဘ- ရန်ကုန်က ဖုန်းလာနေတယ် ”
ဂျီသရီးအသစ် ဗိုလ်ကြီးစောသန်းနိုင်မှ သတင်းပို့၏။ ဖုန်းကိုင် လိုက်ရာ -

“ အဖေကြီးလား ”
တစ်ဖက်မှ သမီးအငယ်ဆုံးအသံ။
“ ဟေ- ဟုတ်တယ်၊ သမီးပြောပါ ”
“ အဖေကြီး၊ အဖေကြီးပြောင်းရပြီ ”
“ ဟဲ့- ဟုတ်ရဲ့လား၊ သမီးဘယ်သူပြောတာလဲ ”
“ ဟုတ်တယ် အဖေကြီးရဲ့၊ ဘယ်သူမှ မပြောဘူး၊ ဒီနေ့မနက် ထွက်တဲ့ သတင်းစာမှာ ပါတာ၊ အဖေကြီး မယုံရင် ဖတ်ပြမယ် ”
တစ်ဖက်မှ သမီးငယ်က သတင်းစာပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာအား ဖတ်ပြသွား၏။ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။ မန္တလေးက ပုဏ္ဏား ဆရာဟောတာ မှန်သွားပေပြီ။

ချက်ချင်း စစ်ရုံးသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်၏။ ကကထူးမှ ဗိုလ်မှူး ခင်မောင်ကြူနှင့် အဆက်အသွယ်ရရာ ချက်ချင်း အဖြေမပေးနိုင်ပဲ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မေးတော့သည်။
“ ဗိုလ်မှူးကြီးကို ဘယ်သူက ပြောတာလဲ ”
“ ကျွန်တော့်အိမ်က ကလေးတွေ ဖုန်းလှမ်းဆက်တာဗျာ ”
“ သူတို့ကို ဘယ်သူက ပြောတာလဲခင်ဗျ ”
“ ဒီနေ့ထုတ် သတင်းစာမှာပါလာတာတဲ့ဗျာ ”
“ ဟာ- ဒါဆိုနေဦး ဗိုလ်မှူးကြီးရေ၊ ကျွန်တော် သတင်းက ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ”
ခဏစောင့်လိုက်ရသည်။

“ ဟုတ်တယ် ဗိုလ်မှူးကြီးရေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးပြောင်းရပါပြီခင်ဗျာ၊
ခဏနေရင် M.S အော်ဒါလဲ ထွက်ပါလိမ့်မယ် ”

တစ်ဖက်မှ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ကြူက အထက်ပါအတိုင်း ပြော
တော့၏။

စစ်ကိုင်းသို့ နောက်နေ့ ဒီဇင်ဘာလ (၁၃)ရက်တွင် အစိုးရ
သတင်းစာများရောက်လာ၏။

၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၁၂)ရက်နေ့ထုတ် သတင်းစာများ၌
နတ်တမာမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၅၃/၉၅ ပါလာသည်။ အမိန့်အပြည့်
အစုံမှာ အောက်တွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါ၏။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့
အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၅၃/၉၅
၁၃၅၇ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် (၆)ရက်
(၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၁၂)ရက်)

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီအဖွဲ့ဝင်
ဖြည့်စွက်ခန့်ထားခြင်း။

နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့သည် ကာကွယ်
ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ အမှတ်(၃၃) ခြေမြန်တပ်မဌာနချုပ်မှ နည်းဗျူဟာမှူး
ကြည်း- ၈၁၂၀၅ ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းစေအား ရန်ကုန်မြို့တော်
စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီတွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဖြည့်စွက်ခန့်ထား
လိုက်သည်။

အမိန့်အရ

(ပုံ) ခင်ညွန့်
ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး
အတွင်းရေးမှူး(၁)

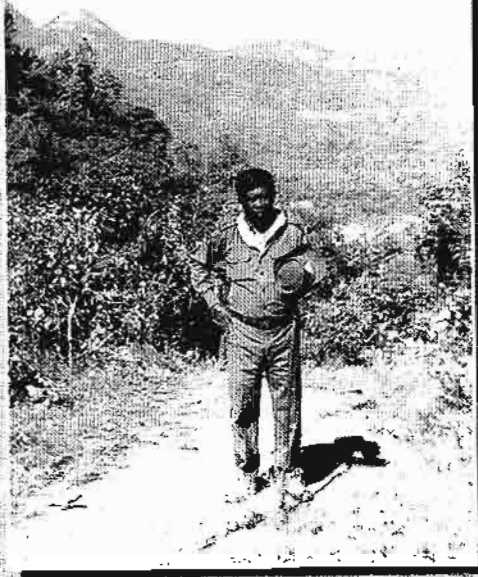
နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့

အမှတ်(၄၂) ခြေလျင်တပ်ရင်းတွင် စာရေးသူမှလိုအပ်သည်များမှာကြားနေပုံ။
(၁၉၉၅ ခုနှစ်)

သတို့ ရှေ့တန်းတပ်မ(၃၃) ရိပ်သာတွင်တွေ့ရ
သည့် စာရေးသူနှင့် မိသားစု၊ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ KNU ဗဟိုမာနယ်ပလော
သိမ်းပြီးစဉ်က ဆင်ဖြူတောင်သို့တက်နေသည့်စာရေးသူ၊
(နောက်ဖက်တွင် မြင်ရသောတောင်ကတိုးမှာ ဇွိုင် ၄၀၄၄
ထွီးဒါးကြိုးဝေါ် ရွေးဆိပ်တောင် ဖြစ်ပါသည်။)

ဓတီယအကြိမ် သထုံ၊ ဗာပွန် ယာဉ်တန်းမပြေးဆွဲမီ ဘားအံတစ်ဘက်ကမ်း
မြိုင်ကလေးသို့ စေတ္တရောက်ရှိနေသည့် စာရေးသူနှင့် အရာရှိများ
(၁၉၉၄ ခုနှစ်)

ဗာပွန်မြောက်ခြမ်း၊ မိုကြာနိုသို့တိုက်ရန်အခွား စာရေးသူနှင့် ခလရ(၄)ကပ်
ဗာပွန်မြို့အထွက်တွင်တွေ့ရပုံ၊ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

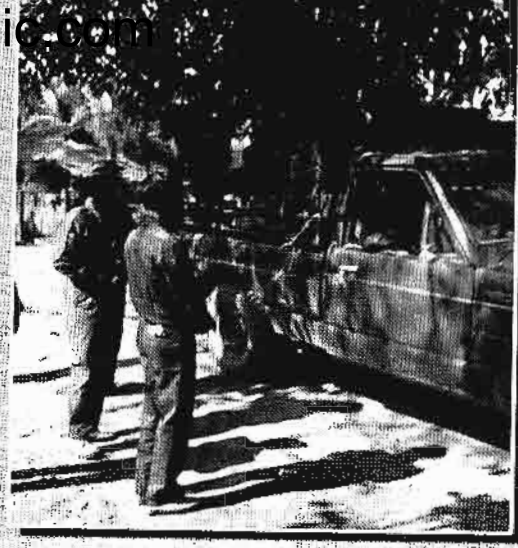

ဓတီယအကြိမ် သထုံ၊ ဗာပွန် ယာဉ်တန်းမပြေးဆွဲရန်အတွက် ပိန္နဲတောသစ်ခန်းရောက်
နေသည့် စာရေးသူနှင့် တစ်ရင်းမှူးများ၊ (၁၉၉၄ ခုနှစ်)

www.burmeseclassic.com

မာနယ်ပလောတိုက်ရှိတက်မည့် တပ်မ(၆၆)တပ်မမှူး
ဗိုလ်ချုပ်ညွန့်တင် (ယခု လယ်/ဆညိုဝန်ကြီး)အား
ကျသောင်းဆိပ်၌ နည်းဗျူဟာ(၃၃၁)မှကြိုဆိုနေစဉ်။
(၁၉၉၅ ခုနှစ်)

နေ့လယ်စာစားပြီး ဆက်လက်ထွက်ခွာမည့်
တပ်မ(၆၆)တပ်မမှူးအား နည်းဗျူဟာ (၃၃၁)
နည်းဗျူဟာမှူးနှင့် အဖွဲ့မှ ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်စဉ်။
(၁၉၉၅ ခုနှစ်)

ဒုတိယအကြိမ် မာနယ်ပလောတိုက်ပွဲသို့ထွက်ခွာသွားမည့် တပ်မ(၆၆)
တပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးချုပ်ညွန့်တင်အား နည်းဗျူဟာ(၃၃၁)မှ ကျသောင်းဆိ
ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်နေစဉ်။ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

ဒုတိယအကြိမ် မာနယ်ပလောတိုက်ပွဲသို့အသွား ကျသောင်းဆိပ်စခန်း၌ စေတနာ့စွာ
မသည့် တပ်မ(၆၆)မှ ဒုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးမြစ်သိန်း (ယခု ဗိုလ်မှူးချုပ်မြင့်သိန်း)
(ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဝင်း၊ ယခု ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ဝင်း(ငြိမ်း)နှင့်
စာရေးသူတို့အား အတူတွေ့ရစဉ်။ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

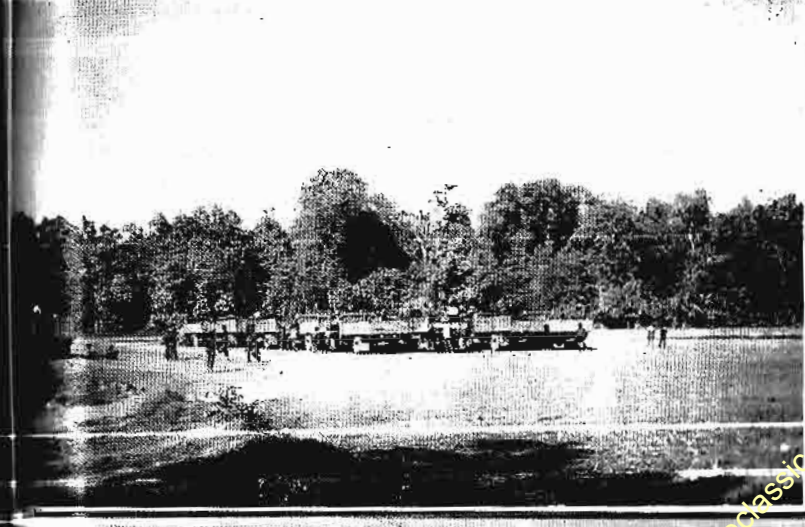
သာလွန်သို့ ခရီးဆက်မီ စာရေးသူနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည့် တစ်မ(၆၆)မှ ဒု-တစ်မမှူး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ မြင့်ထိန်းနှင့် အမြောက်တစ်မှူး၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်တို့ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

ကျသောင်းဆိပ် ယာယီတံတားအား ဖြတ်သန်းနေသည့်တစ်မ(၆၆)မှ တိုက်ပွဲဝင် တစ်မျှား၊ တင်ဆောင်လာသည့် Nissan Patrol ယာဉ်တန်း။ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

ဒုတိယအကြိမ် မာနယ်ပလောတိုက်ပွဲသို့အသွား ကျသောင်းဆိပ်အနီး ယာဉ်တန်းများ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

ဒုတိယအကြိမ် မာနယ်ပလောသို့အသွား ကျသောင်းဆိပ်အနီး ယာဉ်တန်းများ၊ နေပုံ။ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

ဒိုက်ခရီးစခန်းအားသိမ်းအပြီး ဝန်းတိုက်စခန်းတွင်
ဝေဖွာနေရခဲ့စဉ်က စာရေးသူ။ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

တစ်မ(၆၆)၊ တစ်မဖူးနှင့် တစ် မူးကြီးများအား မာနယ်ပလောသို့အသွား
ကျသောင်းဆိပ်တွင် နည်းဗျူဟာ (၃၃၁)မှ နေ့လည်စာဖြင့် ဧည့်ခံနေစဉ်။
(၁၉၉၅ ခုနှစ်) (ဗိုလ်မှူးချုပ်ညွန့်တင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး မြင့်သိန်း၊
ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အောင်ဝင်း၊ စာရေးသူ)

ဗာပွန်စခန်းဆိပ်ခါးတွင် ရန်သူထံမှ ဖမ်းမိသည့်သစ်လုံးများ။ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

တစ်မ(၆၆)မှ အမြောက်တစ်ဖူး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဝင်း၊
(ယခု အငြိမ်းစား၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ဝင်း)နှင့် စာရေးသူတို့
ကျသောင်းဆိပ်၌ အမှတ်တရ တွေ့ရစဉ်။ (၁၉၉၅ ခုနှစ်)

ဒုတိယအကြိမ် မာနယ်ပလောတိုက်ပွဲ၌ သံလွင်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ပဲလက်
မဲပသို့ပြန်လာသည့် စာရေးသူနှင့် နည်းဗျူဟာ(၃၃၁)မှ ဦးစီးအရာရှိများ။ (၁၉၅၅ ခုနှစ်)
မှန်တစ်ထားသူမှာ စာရေးသူဖြစ်ပါသည်။ (၁၉၅၅ ခုနှစ်)

မြိုင်ကြီးငူဆရာတော် ကောမိုတရားဆောက်တည်နေပုံ

ဝစ်ကိုင်း၊ တစ်ခ(၃၃) သင်္ကြန်ပွဲဆင်နွှဲနေသည့်
စာရေးသူနှင့် အရာရှိများ။ (၁၉၅၅ ခုနှစ်)

မည်းတော် ဦးစိုးသုန်ပုံ

မယ်တော် ဝေဖီယယ်သင်း

ဆရာတော် ဇာတိချက်မြိုင်ရွာ နို့ထရွာ (အင်းဝရွာ)

ဖွားရွှေပွင့် စိုက်ပျိုးခဲ့သော ခရေပင်ကြီး

ဆရာတော်၏ ဆွေမျိုးမောင်နှမများ

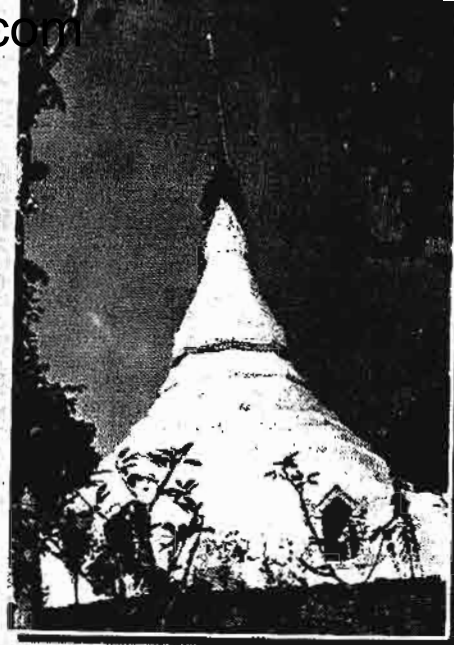

မြိုင်ကြီး၄ (ခ) နန်းတော်ဦးအောင်မြေဌာနေ

www.burmeseclassic.com

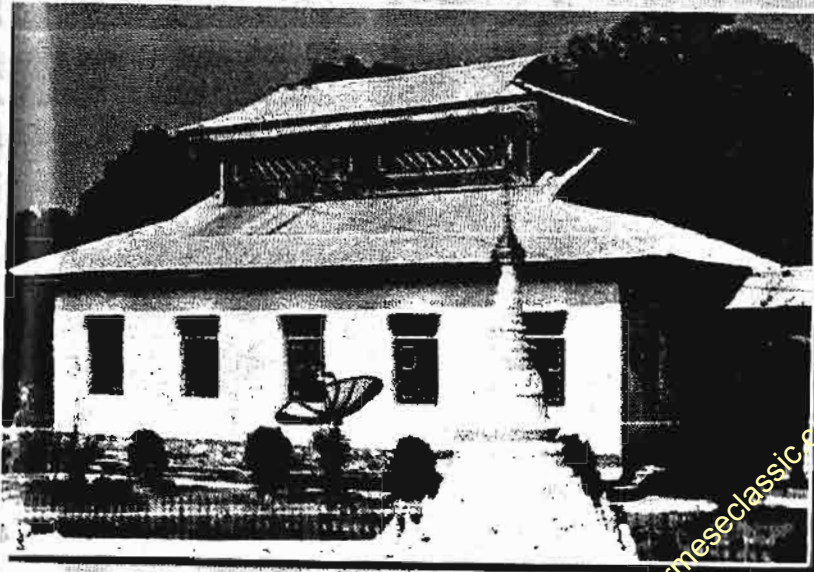
မြိုင်ကြီးငူရှိ မယ်တော်ကြီး နေထိုင်သည့်ဇရပ်ပုံ

မြိုင်ကြီးငူရှိ ဒုတ္တဘောင်မင်းတည်ခဲ့သည့်
နန်းဦး ဝေတီတော်ပုံ

ဦးကျော်ဒီးဒီးနှင့် ဇနီးဒေါ်ညိုမိမိတို့ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းသော ကျောင်းဝေ

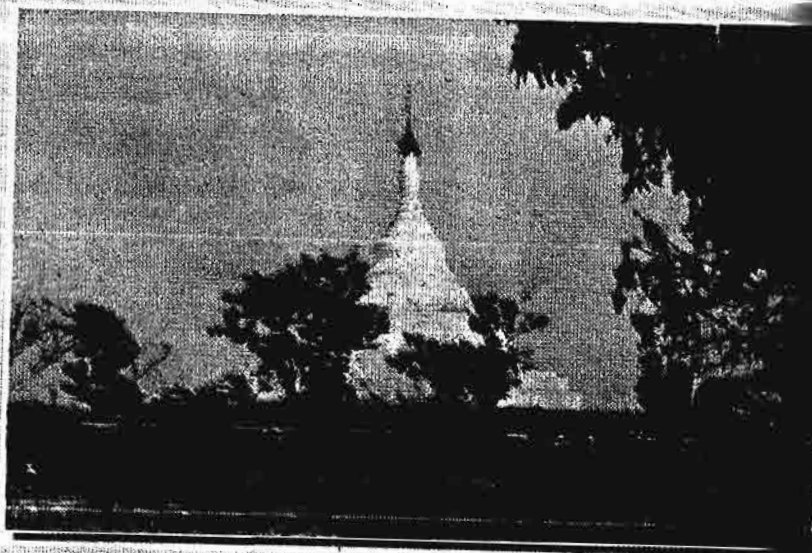
မင်္ဂလာ သိမ်တော်ကြီးပုံ

မြိုင်ကြီးငူရှိ မြဘုန်းရောင်စေတီပုံ

KNU အဖွဲ့အစည်း ဘုံမြ

မြိုင်ကြီးငူမှ ရန်အောင်မြေ စေတီတော်ပုံ

BURMESE CLASSIC

နိုကြာပိုစန်းတာဝန်ခံ KNU မှ သစ်တောရေးရာဝန်ကြီး ဖရိုအောင်ဆန်း

DKBA များနှင့် စေတနာ့ထူးတန်းရာထူး KNU ဘက်မှ နိုဝါချုပ် မောင်မောင်

ဒီဇင်ဘာလ (၁၂)ရက်နေ့မှာပင် ဂုတပ်မမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးသူရ အေးမြင့်ကို ကျွန်တော် ပြောင်းရပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်၏။

“အေးဗျာ၊ ကိုသက်ဦးတို့က ဒီတပ်မမှာ အချိန်အတော်ကြာ အောင် လုပ်သွားကြတာမို့ သန္ဓေဝင်တွေလို့ ယူဆပါတယ်။ ကြီးကြီး စားစားလုပ်တာလဲ တွေ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တယ်တော့လောက် သွားမလဲ၊ လေ့ကျင့်ခန်းအတွက် ခရီးထွက်တာလဲ မလိုက်ပါနဲ့တော့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ တပ်မတစ်ခုလုံးနုတ်ခပုသိမ်ဘက်သို့ လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းရန်ရှိရာ ကျွန်တော့်ဗျူးဟာက ဒီဇင်ဘာလ (၁၄)ရက်တွင် တပ်ရင်း နှစ်ရင်းဖြင့် ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီးသူရအေးမြင့်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဂုတပ်မမှူး ခွင့်ပြုရင်တော့ မြန်မြန်ပဲ ပြောင်းပါတော့မယ်၊ ရန်ကုန်က မြို့တော်ဝန်ကြီး ကလဲ လမ်းခေါ်နေပါပြီ”

“ဒါဆိုလဲ နှုတ်ဆက်ဂုဏ်ပြုပွဲလေးတော့ လုပ်ပါရစေဦးဗျာ”

ကျွန်တော့်နှုတ်ဆက်ဂုဏ်ပြုပွဲအား ဒီဇင်ဘာလ (၁၅)ရက်နေ့ နေ့လည်တွင် တပ်မ ဌာနချုပ်၌ ပြုလုပ်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးသူရအေးမြင့်က ကျွန်တော့်အား ဂုဏ်ပြုလက်ဆောင်များ ပေးသည်။ နှုတ်ဆက်စကား ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပြန်ပြောရ၏။ သို့ရာတွင် ရင်ထဲ၌ ဆိုးနှင့်နေသဖြင့် စကားကြာကြာမပြောခဲ့နိုင်ပါ။ တပ်မမှ အခြားလုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များ မျက်နှာလှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် လည်း စိတ်မကောင်းသည့်ဟန်ပေါက်နေကြ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ပြောလိုသည့် စကားတစ်လုံးသာ ရှိပါ၏။ ထိုစကားကတော့ လားရှိုး သိန်းအောင်၏ “နှုတ်ဆက်နဲ့ ငိုချင်တယ်” ဆိုသည့် စကားပင် ဖြစ်ပါ၏။

တကယ်လည်း ငိုချင်ခဲ့ပါသည်။ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ လူရှေ့ သူရှေ့မျက်ရည်မကျကောင်းသဖြင့်သာ ဟန်လှုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဒီဇင်ဘာလ (၁၆)ရက်နေ့၌ မန္တလေးညရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါရန် လုပ်ထားသည်။ မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ တပ်မဌာနချုပ် ဗိုလ်မှူးအောင်ကျော်ငြိမ်းနှင့် အရာရှိအချို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ ကျွန်တော် နည်းဗျူးဟာ(၃၃၀)မှာ ပုသိမ်သို့ ခရီးထွက်သွားကြရပြီ ဖြစ်၍ တပ်မမှ လိုက်မပို့နိုင်ကြတော့ပါ။ သို့ရာတွင် မန္တလေးတပ်နယ်နှင့် တပ်နယ်မှ အရာရှိများ မန္တလေးဘူတာကြီးတွင် လာရောက်ကန်စတာ

ကြ၏။ စိတ်မကောင်းသည့်ကြားမှ ဆုပေးရင်း နှုတ်ဆက်စကားပြောရ ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်က ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး၊ စိတ်ထိန်းနေသော် လည်း ဇနီးသည်မေကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပါပဲ။ သူကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံက တူမှ မတူပဲ၊ ကျွန်တော်လက္ခဏာက ယောက်ျား တန်ဖိုးနဲ့ မိန်းကလေးများလို ရှုတ်ယုတ်ခတ်နေ၏။ အရေးအကြောင်းများ ကလည်း ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကြောင်းများလို များလှချေ၏။ အရာရာအတွက် Sensitive လည်း ဖြစ်၏။ Sentiment လည်း ဖြစ်၏။ ဇနီးသည်ကတော့ မိန်းကလေး ဖြစ်ပါလျက် ယောက်ျားလက်လို လက္ခဏာက ရှင်းလှ၏။ ရှင်းယုံသာမက ဦးခေါင်း လမ်းကြောင်းနှင့် အသက်လမ်းကြောင်းကလည်း ကွာဖန်သေဖြင့် ဘာမထီ၊ ဇာနည်စိတ်ခါတ်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်လို အရာ ရာတိုင်းအတွက် ခံစားတတ်သူ မဟုတ်ပါချေ။

ညနေ (၆)နာရီခွဲတွင် မန္တလေးဘူတာကြီးမှ ကျွန်တော်နဲ့ ဇနီးသည်တို့ လိုက်ပါသွားသည့် ရထားကြီးရန်ကုန်သို့ ထွက်ခွါပါ တော့သည်။ ဘူတာတွင် လိုက်ပို့သူများက လက်တပြုဖြင့် ကျန်ခဲ့ကြ၏။ မန္တလေးပတ်ဝန်းကျင်၌ လျှပ်စစ်မီးများက လင်းလက်စပြုနေပြီဖြစ်သည်။ ဆောင်းဝင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် နှင်းလိုလို မြူလိုလိုများက ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဝေဝဲနေ၏။ ထိုဖြူဖွေးသော နှင်းငွေ့များက လျှပ်စစ်မီးရောင်များကြောင့် တိုးဖျော့နေကြ၏။ ကျွန်တော်ရင်တွင်း၌လည်း အမျိုးအမည်မသိသော ခံစားချက်ဝေဒနာများက တိုးဝေဝဲရောက်လာနေကြ၏။

“ ဪ- တပ်မတော်ကြီးမှ အပြီးခွဲရတော့မှာပါလား ”
 “ ဘဝသစ် စရတော့မှာပါလား၊ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမှာပါလိမ့် ”

ကျွန်တော်၏အတွေးများက ဇေဝါးထွေပြားပြီး ဘာကိုမှ ကွဲကွဲ ပြားပြား မသိနိုင်ဖြစ်နေ၏။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမည် ဆိုသည်ကိုလည်း မသိသေးပါ။ စစ်သားမဟုတ်တော့တာတော့ သေချာ သွားပါပြီ။ အတွေးစဉ် အမျှင်တန်းများနှင့်အတူ ရထားကြီးကတော့ ဝိုင်းဝန်း ဂျက်ဂျက်နှင့် သူ့တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ပါပဲ။ ဒီရထားကြီး ပေါ်မှာပင် ကျွန်တော်၏ စစ်သားဘဝအနှစ်သုံးဆယ်ခန့်က တစ်ခန်းရပ် သွားပါပြီခင်ဗျား။

* *

နိဂုံး

ကျွန်တော်တပ်မတော်ထဲဝင်၍ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသတင်းပို့ သည့် နေ့မှာ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ သင်္ကြန်ပြီးစ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်ဖြစ်၏။ ဧပြီလ (၁၈)ရက်နေ့ထင်ပါ၏။ လွဲရင်လည်း တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်သာ ဖြစ်ပါမည်။ မှော်ဘီဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းမသွားမှီ ပြည်လမ်းစစ်သားစုဆောင်းရေး၌ လက်မှတ်ထိုးပြီး တပ်က ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်ပေးတော့ ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်- ၂၉၀၃၆၃ ဖြစ်၏။ ထို ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်နှင့် BC နံပါတ်မရသေးမှီအထိ ဗိုလ်လောင်းလစာထုတ်ခဲ့ရပါသည်။ ၁၉၆၇ တွင် Commission ရတော့ BC နံပါတ်ရသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်လောင်းဘဝက ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်အစား BC နံပါတ်ကို မှတ်ရတော့၏။ ကျွန်တော့် BC နံပါတ်က အများ သိပြီးသား ကြည်း-၁၁၂၀၅ ဖြစ်၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စစ်သားဘဝအစက ကိုယ်ပိုင် နံပါတ်ကလေးဖြစ်သော ၂၉၀၃၆၃ ကတော့ အချစ်ဦးပေါ့ ခင်ဗျား။

ထိုကိုယ်ပိုင်နံပါတ်ကလေးရသည့် ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၁၈)ရက် နေ့မှသည် ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၁၈)ရက်၊ စစ်ရုံးသို့ သတင်းပို့ သည့်အချိန်အထိ ကျွန်တော်၏စစ်သားဘဝ သက်တမ်းမှာ (၂၉)နှစ်နှင့် (၈)လတိတိ ဖြစ်ပါတော့သည်။ အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါး ဖြစ်၏။ အနှစ် သုံးဆယ်ဆိုသော် ရပါ၏။ ဤအနှစ်သုံးဆယ်ကာလတွင် ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရသည့် တပ်အသီးသီး၊ အတွေ့အကြုံ၊ နေရာဝေသအမျိုးမျိုး၊ အတွေ့ အကြုံ၊ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ၊ ကျွန်တော်နှင့်အထက်အောက် အရာရှိများ ဆက်ဆံခဲ့ရမှုများပါမကျန် ဘဝဇာတ်ဆရာအလိုကျ ငိုရ၊ ရယ်ရ၊ လွမ်းဆွေးရသည်များကို ကျွန်တော်ခံစားရသည့်အတိုင်း ယခုစာအုပ်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ဤမှတ်တမ်းမှာ “ The Memoir of a Soldier ” ဟုဆိုသော် ရမည်ဖြစ်ပါ၏။ စစ်သားတစ်ဦး၏ “စစ်သားဘဝအမှတ်တရ” ပေါ့ခင်ဗျား။ ဤမှတ်တမ်းကို ရေးသားဖော်ပြခြင်းမှာ စစ်သားကန်ဂျာနယ် အနေဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း၏ ထိတွေ့ခံစားမှုကိုသာ အဓိကထား ဖော်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အရင်းခံ ရေတနာမှာ ကာကွယ်ရေး အရာရှိငယ်များ နောင်တစ်ခေတ်၏အောင်စစ်သည်များ ကျွန်တော်ကို စိုးပိုင်ကြမည့် တပ်မတော်သားများ ကျွန်တော်မှာမူ သူ့ဘဝ အမှတ်စာရများ

မများကြရန်၊ ကြိုတင်မျှော်တွေး သုံးသပ်နိုင်ရန်၊ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့ ခေတ် တပ်မတော်သမိုင်းတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို သိတန်သရွေ့ သိကြရန် ရည်သန်ပါသည်။

ကျွန်တော်စာအုပ်တွင် ပါသူများမှာ တကယ့်သက်ရှိ ထင်ရှား လူပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်အရေးအသားကြောင့် ကျွန်တော် စာအုပ်တွင် ပါသူများ စိတ်အနှောက်ယှက်ဖြစ်ရခြင်း၊ အဆင်မပြေဖြစ်ရ ခြင်းများရှိပါက ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါရန် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ရင်း ကျွန်တော်၏ “စစ်သားဘဝအမှတ်တရများ” ဖြစ်ရပ်မှန် မှတ်တမ်းရှည် အား နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်လိုက်ရပါသည်ခင်ဗျား။

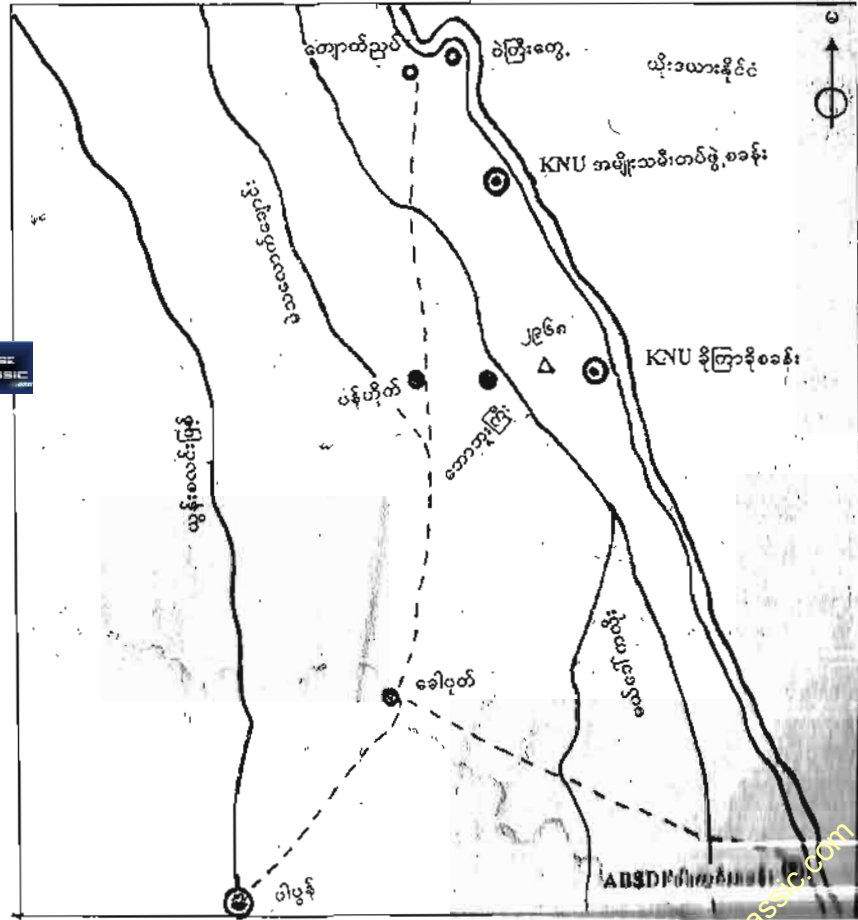
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ

(သောင်းစဉ်း)

နေရာ၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ရက်စွဲ၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ် မတ်လ (၁၄)ရက်

ပြီးပါပြီ။

၁၉၉၅ ခုနှစ်က နည်းဗျူဟာ(၃၃၁)မှ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့သည့် ဖာပွန်မြောက်ခြမ်းဒေသ KNU ခိုကြာခိုစခန်းအခြေပြမြေပုံ

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

၁၉၉၁-၉၂ ခုနှစ်၊ တောင်ပိုင်းတိုင်းတွင် စာရေးသူ ဂျိဝမ်းဘာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် စစ်ဆင်ရေးနှင့် နယ်မြေထိန်းလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည့် ပဲခူးတိုင်းနှင့် ပဲခူးရိုးမအခြေပြပုံ

